

رۆمان

ENGESE

مەركەزىي ئىقتىسادىي تەتقىقات ئورگانى

مەتبەئە ئىقرا ئىقتىسادىي

لەككەت (كوردەن - عەرەبى - فارسى)

www.iqra.ahlamontada.com

مەمەد ئوزون
ۋە مەركەزىي ئورپا غەقوۋىرى

رۈۋىناك ۋەك ئەۋىن تارىك ۋەك مەردەن

مەتبەئە ئىقرا ئىقتىسادىي

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

پووناك وهك ئوین
تاریك وهك مردن

مه مه د ئوزون

ومرگیزانس وریا غهفووری

ناوهندی روشنبیری و هونه ریی نه ندیشه
به پنه بهری چاپ و بلوکردنه وه: دانا مه لاجه سه ن
به پنه بهری هونه ریی: بانسم ره سام

ناوی کتیب: پووناک وهک نهوین، تاریک وهک مردن
ناوی نووسه ر: مه مه د ئوزون
وه رگتیرانی له کرمانجییه وه: وریا غه فووری
بابه ت: پۆمان
توبه تی چاپ: یه که م ۲۰۱۴
چاپخانه: رجایی/ تاران
تیراژ: (۱۰۰۰) دانه
نرخ: (۱۰۰۰۰) دینار
ژماره ی سپاردن: له به پنه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتییه کان
ژماره (۱۷۰۰) سی سالی (۲۰۱۴) سی پیدراوه .

ISBN: 978-1-63068-983-4

ناوهندی روشنبیری و هونه ریی نه ندیشه/ نه ندیشه بق چاپ و بلوکردنه وه
سلیمانی- شه قامی مه وله وی- ته لاری سروانی نوئ- نهۆمی چواره م
www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

پیشه کی

سه بارهت به به ره مه که وهک ده قیکی نه ده بی یان باشتر بلّین
رؤمانیک له زمانی سره کی خویدا، ده توانین بلّین خاوه نی شیوازکی
ده برینی تاییهت و میتودیکی تاییه ته. هه لبت گوتنی «تاییهت بوون»
له و مانادا نا که بچینه حاله تی خو بواردن له لیکدانه وهی به جی
و زانستیانه ی تیکسته که و خو نه بان کردن له و هه سو ورده کارییه
نه نقه ست و وشیارانه ی له پانتایی زمانه که یدا کراوه، چونکه دواتر به
باسکردن له سرجه م نه و بووکردانه ی بو وه رگتپانه که گیراونه ته به ر و
سهرپاکی نه کته کانی په یوه ست به گواستنه وهی زمانه که، پروناکییه کمان
به شبه حالی نووسینی پیشه کییه ک و په چاو کردنی نه وهی که نه م
پیشه کییه له لایه ن وه رگتپ خوییه وه نا به لکوو ته نها له سر دهستی
هاوکار و هاونه فاسی شه و و پوزانی وه رگتپه که وه نووسراوه، پیشکه ش
به خوینه ری به پیز کردوه. که واته نه وهی هر له م سره تاوه تا
کوتایی به رچاوتان ده که ویت قسه کردنه له پوانگه یه کی دیاریکراو بو
نه م وه رگتپانه یان باشتر بدوین؛ «پوانگه یه کی دیاریکراو بو وه رگتپانی
نه ده بی». نه وهی ده بیینن لیکدانه وهی په وتی چونه نیو پرؤسه ی
وه رگتپانه که یه ویرای نه و پیش مارج و پیش گریمانانه ی هه م به شیوه ی
تیوریک و هه م به شیوه ی نه زمونی له کاره که دا په چاو کراون. هه وئدان
بو په خساندن ی هاوکیشییه ک له سهرپاکی ده قه که دا و تا نه و ئاسته ی

دهگونجیت نریک بوونی وه رگتپانه که له دهقی سه ره کی و تیپه پین له «وهفاداری میکانیکی» بۆ «کاریگری به کسان» نه و نامانجانان که گه ر ناقه مه بهستی وه رگتپیش نه بوویتن به لام بن گومان ده که ونه پیزی مه بهسته سه ره کییه کانیه وه .

زیارپویانه نییه گه ر بلتین وه رگتپانی نه ده بی خۆی به ره میکی نه ده بییه . واته به پئی پتوره ره کانی زمانی دووه م به به ره میکی نه ده بی دیته نه ژمار . خوینده نه وه ی نوسخه ی وه رگتپدراوی به ره میکی نه ده بی، چه شنی نووسینکی نه ده بی (به شیوه ی تالیف) چیژی تاییه تی خۆی هه یه و هاوشیوه ی تالیفی نه ده بی، نه م چیژه ش به ر و نه نجامی سه ره کخستنی نه ندیشه و شیوازی ده برپینه . که واته به له به ر چاوگرتنی سه رجهم نه و مارج و پیناسه ناوسراو و په ستانه، ده توانین بلتین وه رگتپری پۆمانیش ده بن بارستایی پۆماننوسه که خۆی، هه لبت به پابه ندبوونی و شیاران به مارج و یاسا دانراوه کان، سه باره ت به م جوړه له گواسته وه ی زمان، دهستی ناوه لآ بیت و سه لمینه ریکی راسته قینه ی نه و ته ش بیت که گوايه وه رگتپانی نه ده بی ئافراندنکی دیکه به له زمانی دووه مدا .

له نپو پووکرده جوړاو جوړه کانی وه رگتپاندا نه ده بییه که ی، له هه موو شوینیکدا و له هه ر زمانیکه وه بۆ زمانیکی دی خاوه نی ئیعتباریکی تاییه ته و هه روه ها هه لگری که پاسیتیه کی بن وینه . به شیوه به ک که له چاو سه رجهم بواره کانی دیکه ی تاییه ت به وه رگتپان زیاترین و گه رم و گوپترین گوتهاری هه یه و هه ر له لیکدانه وه و له باره و له سه ر نووسینه وه بگه ر بۆ په خنه و به م دواپانه ش به راوردکردنی هه مان دهق و تیکست که له سه ر دهستی دوو یان چه ندین وه رگتپری جیاواز کاری وه رگتپانیا ن بۆ کراوه، نه و ئاقارانان که دیسکۆرسی نه م بواره به میزتر ده که ن . وه رگتپری به پیز له م کاره دا به باشی ده رکی به و مه سه له واقعییه کردوه

که خوینهری بهرهمی نهدهبی جیاوازه له خوینهری لق و زانستهکانی دیکه . زۆر جار خوینهری بهرهمی نهدهبی به دواى وشهى تازهشوهیه و نهوه دهکهوئته سهر نووسهر و یانیش وهرگئیری نهو بهرهمه که چی پیشکش دهکات . لیره دایه که بۆمان ههیه بلّیین ههر له بهر نهوهی پانتایی نهدهب پانتاییهکی هیند فراوانه ، کهواته خزمهتی فراوانیشی دهوئ . ئیستا نه م خزمهت کردنه دهتوانن به هینانی دوو وشهى هاوواتا بییت له پالّ یه کدیدا و یاخود گهراندنهوهی وشهیهکی له بیرکراو یان تۆراو بییت بۆ نئو زێد و ههریمی خۆی! نهی نهوه نییه نهئیین نهدهبیات جیهانی ناشتی و ناوه لایى و ناسین و فراوانیه!؟ کهواته نهدهبیات ههروه کچۆن دهتوانن خوینهر بیاته نئو ههریمه ههره نهئینییهکانی ژیاى مرۆفه کانهوه و نهو جیهانه تابهتییانه یان پی بناسینت، ههر بهو شیوهش دهتوانن پانتاییهکی فراوان له زمان و وشهى جوان و نوئ ناراسته بکات و لیرهوه دهتوانین بلّیین بۆزیی نهدهبیات نهو نیشانهیه که زمانه کهشی دهکاته زمانیکی بزۆر و ههمهگیر . سهبارهت به وهرگئیرانی رۆمان به گشتی و نه م رۆمانهى بهرهستیشان به تاییهتی ههر نهوهنده بهسه که بزانین پرۆسهیه که نهگهری نهوهی ههیه له رهوتی پرودانیدا دهقی سهرهکی تووشی باش ناسین یان خراب ناسین بییت و نهمش به تهواوی نهرکی وهرگئیره و چۆنیتی نهجمادانی نهکتی گواستنهوهی زمانه که . وهرگئیر ههیه دهتوانن له پێگهى وهرگئیرانه کهیهوه ناشنای چه ندین بواری دیکه ی مانایی و زمانهوانی و نهدهبیات بکات و بتههوی جگه لهوهی وهک لایهنی شاراهوی چه مک و زمان و ناوه رۆک لهو بهرهمه دا پیشکشه شت کراوه ، خۆشت دواى ناسین و مهعریفه ی زیاتر بکهوئیت له مهر نهو میتۆد و نووسهره و ههروه ها نهو جیهان و پانتاییه . به شانازی و خۆشحالییهوه نه م کاره ی دهستتان داوه ته خوینده نهوه ، به شیکى زۆر له و چاوه پوانی و تاییه تمه ندییانه دهگرته وه و هیوادارم خۆشتان دواى خوینده نهوه و رامانی

ته‌او، وته‌کانی ئەم پێشه‌کییه پشتر‌است بکه‌نه‌وه. به‌لام له به‌ر ئەوه‌ی پانه‌هاتووین ته‌نیا پشت به‌ هیوا و ئاوات خواستن بیه‌ستین له‌ دریزه‌دا له‌ چ‌ه‌ند ب‌رگه‌یه‌ک‌دا باس له‌ ه‌ه‌ندێ میتۆدی کاری له‌ وه‌رگێرانه‌که‌دا ده‌که‌ین تاوه‌کوو خۆینه‌ری به‌پ‌ریشمان له‌م لێک‌دانه‌وانه‌ بیه‌ش نه‌کردبێت و زانیارییه‌کانیشمان ناخۆشیار نه‌ه‌شاندبێت! بۆیه‌ لێره‌دا هاوکات له‌گه‌ڵ ناساندنی نووسه‌ر و ئەم کتێبه‌ی واته‌ «پروناک وهک نوین تاریک وهک مردن» نامازه‌ به‌ چ‌ه‌ند خاڵنیکیش ده‌ده‌ین که‌ وه‌رگێر له‌ پ‌ه‌وتی وه‌رگێرانه‌که‌دا به‌ ه‌ه‌ستیاریه‌وه‌ به‌ره‌و پ‌ه‌ویان بۆته‌وه‌ و وشیارانه‌ مامه‌له‌ی له‌گه‌ڵ کردوون.

ناسین و ده‌رک کرنی نووسه‌ره‌ گه‌وره‌کان کاریکی ئاسان نییه‌ و کلیدیکی دیاریکراو بۆ ئەم ناسینه‌ بوونی نییه‌ به‌لام ئەم پرسه‌ به‌ نیه‌سه‌ت مح‌مه‌د ئۆزۆنه‌وه‌ و به‌ تایب‌ه‌ت له‌م پ‌ۆمانه‌یدا وا نییه‌. ئەم به‌ره‌مه‌ به‌ره‌میکه‌ ه‌ه‌ندیچار به‌ زمانیکی ساده‌ و پ‌ه‌وون و پ‌اشکاو و ه‌ه‌ندیچار به‌ زمانیکی داهێنه‌رانه‌ و خوازه‌یی ده‌دوێ. ئەو ته‌عبیرانه‌ی نووسه‌ر بۆ ده‌رپ‌رینی ه‌زری خۆی به‌کاری دێنێت به‌ شیوه‌یه‌ک وه‌رگێر‌دراوه‌ که‌ له‌ زمانی دووه‌میشدا ده‌رک و پ‌ه‌سن بک‌رێت. جاری وا ه‌یه‌ که‌ مه‌به‌ستی نووسه‌ر پ‌ه‌وون و پ‌اشکاو به‌یان ده‌ک‌رێت و ه‌ه‌ندیچاریش پ‌یوه‌ندی نیوان پ‌اژ و به‌شه‌کانی پ‌سته‌ سووک و سانا ده‌ست نادات. له‌م به‌ره‌مه‌دا وشه‌کان به‌ ه‌ه‌ستیاریه‌ ته‌واوه‌وه‌ ه‌ه‌لب‌ژێردراون و به‌ شیوازیکی نوێ و ده‌گه‌من ئاوێته‌ی یه‌ک‌دی کراون. به‌گه‌شتی کتێبه‌که‌ خاوه‌نی نه‌س‌ریکی ئاهه‌نگین و وه‌ک ده‌گوت‌رێ (مس‌ج‌ه‌ه‌) وشه‌ ده‌وری ته‌واوی تێدا ده‌گ‌یرێت. نه‌ک ته‌نها وشه‌ به‌ل‌کوو نوقته‌ و ویرگ‌وول و نوقته‌ویرگ‌ووله‌کان بوونه‌ته‌ که‌رسته‌یه‌کی کارساز بۆ له‌ یه‌ک‌تر گ‌رێدانی ئەو ه‌ه‌موو وشه‌ و پ‌سته‌ کورت‌کورتانه‌. که‌واته‌ لێزه‌دایه‌ که‌ کاری وه‌رگێر و ه‌ه‌لب‌ژاردنی ئەو وشانه‌ی ده‌بێ له‌ شوینی وشه‌یه‌کی تایب‌ه‌ت داب‌ن‌رێن، ده‌که‌وێته‌ پ‌ه‌و و خۆینه‌ری به‌رپ‌ز خۆی

لە پەوتی چوونە ناو بەش و پاژەکانی چیرۆکەکاندا و تیکەڵ بوونی لەگەڵیان بە باشی لەم پراستییه دەگات.

پەخساندنی هاوکیشی لە وەرگێڕانەکاندا بە مانای بەدیھیتانی کاریگەریی دوو لایەنە و وەک نواری لە بەرھەمەکش بە گشتی دەبێت بۆئێوە دەستخستنی دەستکەوتیکی جێدەیی لە بوار وەرگێڕان و زماندا، دەکرێت وەک دوو پەنسیپی بنەپەتیی شیاو چاوی لێ بکەیت و بەرھەمیکی وەرگێڕدراو کە ئەم مەرجانەی تێدا بینرا بێگومان دەبێتە ھەنگری ناو و خسەتی کارێکی باش و جێگەی خۆی دەگرتەو.

حالتەکان زۆر بە جوانی وەسف کراون و سەرباری ئەوێ کە کردەیان کەمە، کە ئەمە خۆی خالێکی بەلکێشە و جەختکردنەو و گرنگی پێدانی زیاتری لە ناخی خۆیدا ھەنگرتووە، تواناوە لە لایەن وەرگێڕەو بە باشترین شێوە وەرگێڕدێت.

جیاکاری کردن لە نێوان زمانی نووسین و ئاخاوتن لە وەرگێڕانی دەقە ئەدەبییەکاندا ئێجگار گرنگە و دەبێت لە لایەن وەرگێڕەو بە چاویکی وردبین و ھەستیارەو سەیر بکەیت. وەرگێڕی ئەم کتێبە بەرەستتان زۆر شارەزایانە ئاگای لەم حالتە زمانییە بوو و بە جوانی ھەولێ بۆ داو، واتە لەو شوێناندا کە دیالۆگی نێوان پێرسۆناژەکان لە ئارا دا، ھەست بە گۆڕینی شێوازی دەریزێنەکان دەکەین و وەک ترکانی وەسف و پێناسەکان کە راوی خۆی دەدوێ، زمانێکی ئەدەبیی چتر بەدی دەکەین.

ھەر وەک ئاماژەی پێدرا، نووسەر خواوەنی میتۆدێکی تاییەت بە خۆیتی و گواستەوێ ئەم میتۆد و ئەو چەمکە تاییەتیانە ی کاری پێ کردوو بە یەک لە ئەرکە سەرھەکییەکانی پڕۆسەی وەرگێڕانەکاندا و چۆنیتی بەکەست بوون و لە یەک دانەبەری سەریاکی تیکستەکان لەم وەرگێڕانە ئیستایدا سەلەمێنەری بە دروستی بەجێھێنانی ئەرکەکانە.

خالیک یان باشتر بلین میتودیک که زور به وشیری و به نهقهست له وهرگیزانه که دا ره چاو کراوه گرنگیدان به هر دو جوژی سوژانی، واته نهوهی له باشوور و پوژه لات بهم ناوهوه دهناسریت بن له بهرچاو گرتنی شیوه زاره کانی تایبته به ناوچه جیاجیاکانه. بوئوهی له لایهک با خه لکی باشوور بو نمونه له مانوپی وشه کان به ناگا بن و له لایهکی دیکه ش با پوژه لاتیبه کان بزاندن که شیوازی پاست و زورینه کامهیه. هرچنده به نیاز نه سووم لهم پیشه کییه دا هیچ نمونه یهک بهینمهوه و نمونه هینانهوهی و باسکردنی زیاترم دانابوو بوئوه هیوا و ناواته مان که گهر لیکدانه وه یهکی گهرم و گوپ له لایه خویته ر و پرخنه گر و زمانناسه کانمانه وه هاته ناراه، نهو کات نمونه هینانهوه بکه مه که رستهی به شداری کردن له و فزادا، به لام یهک دوو نمونهی ساده باس ده که م؛ بو نمونه له پوژه لاتدا «قه ناعته» به مانای «به که م پازی بوون و قانع بوون» ه به لام له ناخاوتنی باشووریدا «قه ناعته پی هینان» یان «قه ناعته کردن» واته «پازی کردن» یاخود «پازی و قایل بوون». یان نمونه یهکی دیکه وشه «زه حمهت» که له له باشوور زیاتر به مانای قورسای و گرانی کار یان بابه تیک که لکی لن وهرده گیریت به لام له پوژه لاتدا هر نهو وشه هه لگری مانای تکا کردن یان داوا کردنیکی به نه ده به؛ «ده کری زه حمهت بکیشی...». زور جاریش حالتهی به ینا به یین به هینانی دوو هاوواتا لای یهک پاریزراوه؛ «ترانیک قورس و خنکاوه» بریتی له خنکاوی باشوور و قورسی پوژه لاتسی. دیاره له م وهرگیزانه دا هر دوو شیوازی به کار هینانی وشه کان کاریان پی کراوه تاوه کوو له و حالته پته و به ستوهه دهرکراییتن و جیگیریه کی فراوانتریان به نه سیب بیت. نه مهش هیند پیک و پیک و به ده ستوور مسوگر نه ده بوو گهر وهرگیزه که پوژه لاتیبی ناشنا به باشوور و باکوور نه بوایهت. چونکه نیستا وهرگیزه پوژه لاتیبی ناشنا به باشوور و باکوور

توانیویه‌تی پردیکی پیوه‌ندیی جوان و پازاوه له‌م نیوانه‌دا دابمه‌زینیت. جیاوه‌ک یان نیمتازیکی تاییه‌تیی له‌م ده‌قه وه‌رگی‌پردراوه نه‌وه‌یه که به‌شیکی زوری فه‌زا و به‌سه‌ره‌اته‌کان نه‌زمونی ژیانکردی وه‌رگی‌پن و بن‌گومان له‌و حاله‌ته‌دا کاریگه‌ریدانان و ویناسازییه‌کان گه‌لیک زیندووتر و به‌ره‌ستتر ده‌بن. ناسینی سرووشت، گه‌پان له‌ نیو‌هه‌مان دۆل و ده‌شت وچیا و هاوکاتی نه‌مانه‌ پراگوستنی فه‌زا و هه‌سته‌کان به‌ شیوه‌ی نووسین هه‌ر له‌ هاوار و بانگ کردنیکی ساده‌وه تاوه‌کوو نه‌وه‌ی وا له‌ خوینهر بکات هه‌ر به‌ هینانه‌ پیش چاوه‌وه نه‌وه‌ستیت و خوئی له‌و شوین و زه‌مه‌نه‌دا ببینیته‌وه، تاییه‌تمه‌ندییه‌کی سه‌یرتری له‌م به‌ره‌مه‌ وه‌رگی‌پردراوه پیک دینیت.

به‌کارهینانی پاشک‌وته‌کانی زمان یه‌ک له‌و پیکارانه‌یه وه‌رگی‌پنکی به‌توانا ده‌توانی به‌مه‌به‌ستی ناراسته‌کردنی به‌ره‌میکی چوپپر و ته‌واو سوودی لی ببینیت و هه‌روه‌ها هاوپر له‌گه‌ل نامازه‌دان به‌هه‌موو که‌پاسیتی و ده‌وله‌مه‌ندییه‌کی نه‌و زمانه‌ی وه‌رگی‌پانی تیدا نه‌نجام ده‌دات، ده‌سته‌کوتی کاره‌که‌ی خوئی جوانتر و به‌پیزتر بگه‌یه‌نیته‌ ده‌ستی خوینه‌ران.

خالیکی دیکه که‌هه‌م وه‌ک پره‌نسیپ و یاسایه‌ک پیویسته به‌رده‌وام له‌ وه‌رگی‌پانی له‌م چه‌شنه‌دا ره‌چاو بکریت و هه‌م ده‌توانم بلیم وه‌رگی‌پری له‌م تیکسته‌ی که‌ نیستا نیمه‌ قسه‌ی له‌ سه‌ر ده‌که‌ین پراوپر به‌ هه‌ندی وه‌رگرتووه‌ گرنگیدان به‌ ناقاری مانایی یان با بلین ناقاری واتایی وشه‌کانه. چونکه به‌ شیوه‌یه‌کی په‌سن هاوئاسۆ کران و هه‌ول دراوه‌ بونیادی پزیمانی و توانا به‌یانیه‌کان یه‌کانگیر بکرین. به‌ گشتی گواستنه‌وه‌ی له‌م جوهره‌ میتوده‌ له‌ وه‌رگی‌پاندا کاریک نییه‌ به‌ سووک و ئاسان سه‌یر بکریت و بدریته‌ به‌ر دادوه‌رییه‌کی ساده و سه‌رپییه‌وه. گرنگ به‌ده‌ست هینانی مه‌عریفه‌یه‌کی به‌جیه‌ له‌ باره‌ی له‌م به‌ره‌مه‌

وهرگیتپردراوه و سه رجه م نهو پرووگه و پروانگانهی که په یوه ست به م کاره په چاو کراون.

به نیسبهت نه م که یسهی نیستاشمان که وهرگیتپرانه له کرمانجیبه وه بۆ کوردیی سۆرائی بابه ته که تا راده یه کی زیاتر ده کرئ به ینا به یینی زمانی یان هاویریشهیی زمانی پیوه به دی بکریت و ههروهک دواتر خوینهری به پرتز خۆی له دریزه ی خویندنه وهی کتیبه که دا لیتی پوون ده بیته وه، پرۆژه ی وهرگیتپرائی نه م به ره مه پرۆسه یه کی مه به ستدار و خاوه ن پلان و به رنامه ی تاییهت به خۆی بووه و توانیویه تی به پرتگاهیه کی دروست و شایسته دا پرتگه بپریت و نامانجیکی شیاو و بمینیش بینکیت. لانیکه م له م بازاره بئ سر و به ریبه ی وهرگیتپرائی کوردیدا و له م بشیوییه نازانستییه نه دا که ته نانهت گوفاریکی تاییهت به وهرگیتپران و وهرگیتپره کان بوونی نییه که ته نیا به پرژیته سه ته وه ره پیوه نیداره کان به م بزافه وه، له شوینکاتی که دا که هر که س هه لده ستیت و خۆی به نوخبه ی بواره که ده زانیت و جگه له خۆی که سی قبول نییه، له م ناژاوه گتیرییه ی نووسیندا که یه که م هۆکاری بۆ وهک ده گوتری «فهد الرجال» له پانتاییه که دا ده گه پرته وه، و له لایه ن ده زگا و به ناو کارناسی ده زگا کانه وه پرتگه ی هه موو داهیتانیککی دروست و به جئ له وهرگیتپری کوردی داخراوه، له م به رچاو ته سکی و بیرکورتییه دا که به نیسبهت زمانه وه له نارادایه، کتیبیکتان پیشکه ش ده کریت که وهرگیتپریکی ده ست ناوه لا توانیویه تی به یارمه تییه نه وه که سایه تییه ی به سالانیک هاتۆته به ره م، به سه ر هه موو له مپه ره بینراو و نه بینراوه کانه دا تپه پرت و پروداویکی نوئ له دنیای نه ده بی سۆرائیدا بخولقینیت.

گلگامش به قسه‌ی «دووپشك - مروف» ی کرد؛
له ناو دارستاندا، كهوته سهر پړی هه‌تاو،
به‌رهو ئه‌و كه‌ژه‌ی خۆری لښ هه‌لده‌هات.
پۆژه پړیه‌ك پۆیشت،
ئه‌و تاریکییه‌ی ئه‌می دالده‌ دابوو، روو له زیاد بوون بوو.
پووناکی نه‌بوو، گلگامش به‌ر و دوای خۆی نه‌ده‌دی.
دوو پۆژه‌پړی پری و تاریکی زیده‌ ده‌بوو.
پووناکی نه‌بوو، گلگامش به‌ر و دوای خۆی نه‌ده‌دی.
سڼ پۆژه‌پړی پری و تاریکی زیده‌ ده‌بوو.
پووناکی نه‌بوو، به‌ر و دوای خۆی نه‌ده‌دی.
چوار پۆژه‌پړی پری و تاریکتر بوو.
پووناکی نه‌بوو، ئه‌و به‌ر و دوای خۆی نه‌ده‌دی.
پینچ پۆژه‌پړی پری، دیسان تاریکتر.
پووناکی نه‌بوو، به‌ر و دوای خۆی نه‌ده‌دی.
شه‌ش په‌ژه‌پړی پری و تاریکتر،
نه‌یده‌توانی به‌ر و دوای خۆی ببینی.
حه‌وت پۆژه و دیسان تاریکی؛
کاتیک بوو به‌هه‌شت پۆژه‌پړی، ده‌ستی کرد به‌هاوار؛
نه‌ به‌ر و نه‌ دوای دیار نه‌بوو.
دوای پۆژه‌پړی نۆیه‌م، فینکایی بای شه‌مال له‌ روومه‌ی خزا؛

بهلام تاریکی قوولتر بوو، نه بهر و نه دوای دیار نه بوو.
پاش دهههم قوناغ ئیتر گه شتبووه کوتایی ریگه.
دوای یازدهههمین پوژه پری، سپیده ی بهیان ده رکهوت و
پاش پوژه پری دوازده، تیشکی خور وهك لافاو به ریگهوت.

داستانی گلگامش

مەرگ

باز.

كۆتر.

ئىمە بە يەكيان دەئىين باز و بەويدى؛ كۆتر.

باز و كۆتر. دوو ناو، دوو ئىنسان، پياويكى مامناوهند و ژئىكى جوان.
دوو ناو. دوو كەسايەتتى سەرەكىي پۆمانەكەمان. ئەم پۆمانە باسى
بەسەرھاتى باز و كۆتر دەكات.

بەئىن، باز و كۆتر. باز؛ ئەفسەرىكى تەمەن نىزىكەى چىل و دوو سالاھ.
كۆتر؛ ئەو ئەوينەيە كە ھاتۆتە سەر پىي باز، ئەويندارى پۆزانى شكست
و بىھوودەيى، و تەمەنى بىست و دوو سالاھ. باز و كۆتر پەيوەندىيەكى
بالكىش- تەنانت ئەشقىكى بالكىش- كە لە بىچارەيى سەرچاوەى
گرتووه. بىچارە ژياوہ و بىھوودەش دەمرئ. باز و كۆتر دوو ھەلاتو، دوو
زىندانى، دوو قورىانى. باز و كۆتر دەمرن، ئىمە بە مردن، بە مردنى
ئەوانەوہ دەست بە بەسەرھاتيان دەكەين. ئەوان دەكوژرئىن، ئىستا بەرەو
مردن دەپۆن. باز ئاگاي لەمە ھەيە. بە ئەزمونى خۆى دەزانئ كە
بەرەو مەرگ دەچن. كۆتر ئاگاي لئ نىيە ھەرەك ئاگاي لە زۆر شت
نىيە، ھەرەك نايەوئ بە زۆر شتى تر بزائى نايەوئ بەمەش بزائى.

نیمه له ولاتیکی مهزن و فراوانداین که له چند ولاتی بچوکتز پیک هاتوو. له لایه که وه به ده ریای سهوز و شین، له لایه که به شاخی به رز و بلند و له لایه که به بیابانی گرم و بین کوتای سی نوورداره. نیمه له ولاتیکی به رده وام چوار وه رزی سالی تیدایه. نیمه نیستا له پایته ختی گه وره ی نیم ولاته له گه ل باز و کوتز سواری پاسیکی رهش بووین و ده پوین. چوار ته نیشتی نیم پاسه ته تراوته وه و ته نیا له ژوو وه دوو په نجره ی بچوکی تیدایه. په نجره ش به ناسن، قایم ته لبه ند کراوه. له پاسه که دا جگه له باز و کوتز، هوت که سی تر ه ن. شو فیره که، دوو که س له لای نه وه وه، چوار که سی تر دووان دووان، هر دوو لای باز و کوتز یان گرتوو. جلی مه ده نییان له به ردايه. شو فیره که، و دوو که س، سیانیان سمیلیان هیه. نیم هوته باز و کوتز به ره وه مرگ ده بن. کوتز؛ بالنده یه کی سه رکز و داماو، کچیکی هه ژار، ماندوو و نه خوش. بین ده نگ سهیری به رده می خوی ده کات. چاو به قوولا چوو، سه رکز و زرده ه لگه پاو. په لکه کانی به سه شانیدا به ریوونه ته وه. په لکه ی دریز و رهش وهک شوین پیسی دوو نه ستیره که له شه ویکی نه نگوسته چاودا ده دره وشینه وه. کوتز بین ده نگه. هه میسه بین ده نگه، وهک خولی رهش، وهک نه ستیره و مانگی پرشنگذار، وهک گۆپی سارد، وهک کیلی گۆپستانیکی خاموش.

باز و کوتز؛ نزیکه ی هه فته یه که له نزیکه ده ریاکانی نیم ولاته ده ستگیر کراون. نه وه نده ی هه فته یه که خه وه بوته میوانی چاوه کانیان. و بازیش ژانه سه ری گرتوو، ژانکی ویرانکه ر نه وی دیل گرتوو. سه ری له گپزه وه دئ، وهک به سوژن، سوژن ناژن بکری له بهر نیش ته زیوه. باز زیندانییه. به لام زیندانی بوون نا، به لکوو نا زاری میگرین (شه قیقه) ماندووی کردوو. هه گه ره ره له بهر نیم نیشی میگرینه نه بوو که ده ستبه سه ر کراو؟

یہ کہ ہفتے ہی پہلے گیاروں۔ ٹھوان لہ گوندیکی بچوکی ماسیگر کہ کہوتوتہ کہناری دہریا دہستگیر کران۔ ہر لہ ویشوہ لہ شہویتی تاریکدا، کہ لہ بچہ کراو، لہ ناو جیپیکی سہریازیدا ہینرانہ پایتہخت، ولاتی ہمووشت، دلئی ہموو کہس۔ ہفتہ یہ کہ، ٹھوان لہ دوو ژووری تاریکدا لینکدابراو چاوہ پوانی وہ لامیک، ہریاریک دہ کہن۔ ٹیستا ہفتہ یہ کہ دہستہ سہری و گیاروی کوتایسی ہاتوہ۔ ٹھوان کہوتوونہ تہ پئی، کہوتنہ سہری کوتایسی۔

کئی دہیزانی کہ ٹھوان وایان لیدیت، کئی دہیزانی پئیگی پریکند و کوسپیان ٹاوا کوتایسی پیدیت!

باز بہ نازارہو، ماندوو، مہوول و نہرم دہلن: «کوتر، کوترہ کہ» بہ دہنگیکی نرم و تووہ۔ کوتر سہر ہلدینن۔ ٹارام و نہرم بؤ باز دہ پوانن۔
«کوترہ کہم!»

کوتر بہ ٹارامی لئوہ وشکہکانی دہ بزوینن - وہک خاکسی وشکی چاوہ پئی باران، وہک خاکسی تینوو۔ کوتر دہیہوئی پئیکنن، سہرہ پای ہمووشتیک پئیکنن۔ بہ ٹھوینہوہ و بہ گہرمی پئیکنن، پئیکنینی ٹھوین نشان بدات۔ باز سہیری دہکات؛ تا دوا رادہ نہرم، یہ کجار گہرم، تہواو بیچارہ۔ سہیری چاوہکانی کوتر دہکات، سہیری بیلبیلہی چاوان و قولایی نیگاکانی دہکات۔ بہ تماشا کردنیدا وا دیارہ دہیہوئی بہ چاو، کوتر بختہ قولایی دلئیہوہ۔ تا ٹیستا بہ درژیایی ژیان، باز ہرگیز ہستیکی ٹاوا ریز، ٹاوا قول و تہنک لہ دہروونیدا سہری ہلنہ داوہ۔ ہرگیز لہ ژیر شہ پوئیکی ٹاوا بہ ہیزدا بہ مجورہ گیرودہ و بیچارہ نہبوہ۔ کوتر، ہزکار کوترہ۔ کوتر؛ چارہ نووسیکی تیکہ ل، چارہ نووسیکی گہش، چارہ نووسیکی پش۔ سہرچاوہی ژیان، سہرچاوہی مہرگ و نہمان۔ کوتر سہرچاوہی سہر۔ کوتر بہ ردهوام سہری کرد۔ لہ ہموو جیہک و لہ ہر دؤخیکدا، لہ شہوانی پووناکسی خویندن و ژانستگادا؛ ٹھوکاتہی

فرمیسکی لیکدابران له دهروونیدا سه‌ره‌وخوار بۆوه، سه‌بری کرد. کاتی به‌فر و بۆران، ئه‌و ده‌مه‌ی سه‌رمای سه‌ر چپاکان به‌سه‌ریدا ده‌هات، سه‌بری کرد. کاتیگ له ناو شاخه‌کاندا له ناو گاشه‌به‌رد و ته‌خته‌به‌رده په‌شه‌کاندا، له ژیر گه‌رمای هه‌تاودا، له ژیر تیرپژێی وهک بلێسه‌ی ناگردا مایه‌وه، سه‌بری کرد. کاتیگ بریندار بوو و خوینی گه‌رم و سووری له ده‌چۆرا سه‌بری کرد. له زیندانی تاریک و سارد و نمداردا، ئه‌و کاتانه‌ی ژیان واتای خۆی له ده‌ست ده‌دا سه‌بری کرد. له ژیر په‌نگی مه‌یله‌و سووری خۆرئاوای ئیواران کاتیگ هه‌فالان هاتنه‌ کوشتن، ئه‌و سه‌بری کرد. کاتیگ ده‌نگ و تارمایی هه‌فالانی مردوو وهک سه‌یبه‌ری خۆی به‌دوایه‌وه بوون، سه‌بری کرد. له په‌و و مردوو ناشتن، ترس و گرتن و کوشتنی کۆرپه‌له‌ ساواکان سه‌بری کرد. هه‌نووکه‌ش له سه‌ر پێی مه‌رگ، دیسان بێ‌ده‌نگ سه‌ر ده‌کات. کۆتر سه‌رچاوه‌ی سه‌بریکه به‌ مه‌رگ تیکنالوو و پێسه‌راوه و ته‌نیا به‌ مه‌رگ کۆتایی دیت.

تێوانینی باز، ئیستا له پێی کۆتایی؛ باز خۆی پێ‌ناگیرئ، چاوی ته‌پ ده‌بین، فرمیسک له چاوانیه‌وه دئ. چهند دڵۆپ له چاویه‌وه به‌ره‌و خوار ده‌بیته‌وه. باز به‌ چاوی ته‌په‌وه له کۆتر ده‌پوانئ و پێده‌که‌ئ. نا پێناکه‌ئ، ناگری پێکه‌نینیک به‌ پوویه‌وه ده‌گه‌پئ. پێکه‌نین و گریان. پێکه‌نینیکی پر خه‌م و که‌سه‌ر. ژیان، گه‌مه‌کانی ژیان. بۆسه و که‌مینی ژیان. بێچاره‌یی و بێ‌ده‌ره‌تانیی ژیان.

شه‌رم؟ نا، باز ئیتر شه‌رم له چی بکات، ئه‌و ده‌زانئ؛ ئه‌و پێگه‌ی ده‌یبه‌ن بێ‌گه‌رانه‌وه‌یه، پێگه‌ی به‌ره‌و مه‌رگ، دۆلی قوولی مه‌رگه. ئیتر هه‌موو په‌یوه‌ندیی ژین و ژیان به‌جێ ماون. ئه‌و کاتی سه‌رکه‌وتوویی خویندن، ئه‌و کاته به‌خته‌وه‌رانه‌ی ژیان، شه‌وانی ئه‌وینداری، جۆش و شه‌وقی نزیک بوونه‌وه‌ی جه‌سته‌ پووته‌کان، شه‌هوه‌تی مردن و کوشتن. شه‌پۆله‌کانی کین و نه‌فره‌ت، ئه‌و ته‌ماح و پق و قینه، دوزمه‌نایه‌تی

بېڅوټايي، شهواني بېڅوټايي. نه و ژيانه تاريخه و شهواني خوښواري، گريان و هاواري ټينساني، نه و چاوه بېڅوټايي نه ژماره پر سام و ترسانه ي بهر و مهرگ چوون، نه و جهستانه ي ده که وتنه بهر گولهي و ټيل و وهک بېژنگ کون کون و ټيکه لي خوئل ده بوون، نه و خواستي هه لوه شان و ويران کردنه، نه و خواستي يه کيه تي و شاهه دان کردنه، بهر پرسياري پيروزي پاراستن، سووتان، هه سته سووتووه کان، ټيتر هه موو نه مانه تنيا شوين پټيه کي باريک و ناديار ي دوو که سي بيکه س و بېڅوټايي نه ده تانن. به لي ټيتر نه مانه تنيا بيره وه ريسي زه رده ه لگه پراوي دوو که سي بيکه س و غه وارهن. ټيتر هه موو شت به جي ماوه. ټيدي بوچي شهرم؟

باز ناتواني خوئي بچوټي، نه ده تواني بجمي نه ده تواني فرميسکه کاني بسري و نه ده تواني ده ست بيا بو په لکه کاني* کوټر و په لکه کاني بخاته پشته وه. هه ر دوو ده ستي باز له پشته وه به ستراون، هه روه ها ده ستي کوټريش. ده ستيان به پايه ناسنينه کاني نه و پاسه ي ټيدان، که له بچه کراوه. هه ر دوو به رامبه ر به يه ک، قولبه سته و دانيشتوو بو يه ک ده پوانن، وهک پوانيني نه وينداران، وهک پوانيني برينداران.

به لام کوټر يه کجار ماندووه. کوټر نازاري هه يه. بېخه وي، سه رگيژه و سه رسامي پوژگار نازاري ده دات. نه و که له بچه ي گيراوه ته مه چه کي ده ستي، نازاري ده دات. نه و پاسه که ده نازوي نازاري ده دات. نه و حاله ي باز هه يه تي، نازاري ده دات، يه کجار نازاري ده دات. هوکاري نه م دڅه کوټره، کوټر وا بير ده کاته وه. نه گه ر کوټر نه بوايه، نه گه ر نه بوايه ته بار، نه گه ر چاوه پواني به لگه ي ساخته يان بو کوټر نه کردبايه و باز بيتوانبيا پاسپورتيکي ساخته که هه موو شتي له کوټر بچوويا، به ده ست بخت، نه ده هاتنه گرتن و نه و هه موو به سه رها ته خراپه له خوئي و له باز پروي نه ده دا. کوټر ديسان چاو داده خات.

* قوټک که ده هوټريته وه. به هه ر شتيکي هوټراو و چنراو ده گوټري، بو هوونه په لکه زرينه.

پاس دہناڑوئی. نہ بہ پہلہ، ہیدی ہیدی. وک سہ یارہی ترمہ لگر، قورس. باز بہ دہنگدا دہزانن کہ بہ باڑیری گورہ، بہ پایتہ ختدا پادہ برن. نا پانابرن، ہیدی ہیدی لہ شار دہردہ چن. دہنگی شہمہ ندہ فہر، ٹوتومبیل، تاکسی و سہ یارہ دئی. دہنگی لوریہک دئی. شوفیریک دہقیرتئی. یہ کی دی، ہی تاکسیہک، بانگ لہ موسافیری خوی دہکات. دوکانداریک بہ دہم ہاواروہ ہرزانی میوہکانی بہ گوئی مشتریدا دہدات. یہ کیک بۆینباخی ہوریشمین ہرزان دہفرۆشیت، ٹوتومبیلیک لہ ناکاوا پادہوہستن. زیرہی دہنگی ستوپ دیت. دہنگی پتی پئیواران دیت. لہ پادیو و بلندگۆکان دہنگی مارشی سہریازی دیت. دہنگی تیکہ لوی شاری مہزن دیت. ئوان لہ ناو ئہم دہنگانہ دا، بئدہنگ دہپۆن.

ئوان دہپۆن، لہ ناو دہنگی پۆزانہی شاری کہونارا و میژووی، بہروہ بئدہنگی مہرگ دہپۆن.

باز ئیستا بیر دہکاتوہ؛ ئایا ہاوار بکات؟ چ دہرہنجامیکی دہبئ؟ کی دہنگی ئہم دہبیستن؟ ئہگہر دہنگیشی بییستری کی دہتوانن بہ ہاواریانہوہ بیت؟ ئہو بہ سہرہات و کردہوہی پابردوی خوی دہزانن؛ ہیچ کہس، ئیدی ہیچ کہس ناتوانن بیت و یارمہتیی ئوان بدات. لہم ولاتہ یہکجار بہرفرہدا کہ لہ لایہک ہہمیشہ با و گئژہلوکہیہ و لہ لایہک ہہتاو و تیشکی، ئیتر کہس ناتوانن ئہوان پزگار بکات. دہبوو نہگیرابا، ئیستا دواي گرتن، ئیدی کہس ناتوانن ہاوارکییان بکات. سزای ئہوان دیاری کراوہ، ئیتر چارہ نیہ. بہ لآم کۆتر؟ ہہر نہبوایہ با کۆتر پزگار بوویا. چۆن؟ پتیہک پتیوہستہ، چارہیہک پتیوہستہ. بہ لآم چۆن؟

سہر لہ ئیوارہیہ، لہ دہرہوہ لہ لای پۆژئاوای شار، لہ سہر ئہو چہمہ خوہی کہ سہرانسہری شار بہ دریزایی دہبئ، پۆژ دادہچئ. تیریزی خۆر لہ نیوان تہلبہندی ئاسنینی پاسہکہوہ خوی دہکوتیتنہ ژورہوہ.

په نجه يک تيريز به سر زولف و ناوچه وان و سر پوی کۆتره وه شوق ده داته وه . سر پوومه تی کۆتر پووناکه، وهک «فریشته»، باز بڼه ننگ بیر ده کاته وه . گه رمه، ویرای پۆژداچون هیشتا گه رمه، سه یاره، ناوه وه ی سه یاره که گه رمه . کۆتر نارقه ده کات . ژیریا ل و به رزگ و نه ستوی کۆتر شه لالی نارقه ده بییت . نارقه ی لښ ده پڅئ، کراسه که ی نووساره به جه سته ی وه . چهن دلۆپیک نارقه له ناوچه وانیه وه به رده بیته وه .

شار، پایته خت، شاری کۆن و میژوویی . شاری چه می زیږین . شاری باز، شاری سه رده می مندالیی باز . باز له م شاره گه وره بوو و پڼگه یی، خویندی و هاوسه رگیری کرد . نه و له م شاره له مه یدانی یاریی، پای کرد، گوپی له چیرۆکی قاره منی گرت، له شه پ و تیک نالۆزاندنا سه ری له چه ند لاره شکا . هر لیتره بۆ یه که مجار له پیاسه ی قه راخ چه مدا تام و گه رمای لیوی نه و کچه ی بالای که میک له م به رزتر بوو، به دهنی نه می ناشنای گه رمای شه هوت کرد . هر له م شاره له ریستوران و مه یخانه کانی قه راخ چه م، خه یالی گه وره ی پۆژانی داهاتوی خوی داده پرشت . باز له شه قام و بولوار ی پان و به رین و کۆلانی تهنگی نه م شاره دا، زۆر جار سه رخۆش و مه ندیک جار که یفخۆش، جارنه جاریش نیکه ران، گه پاوه . له گه ره که کانی دهره وه ی شار ده که وته شوین کچی گه نجی میژدنه کردوو، ده چوه پووسپی خانه کان** . له گه وره پووسپی خانه ی نه م شاره، چوه نامیزنی ماده ر، دۆستی کۆنی خوی، دۆستی ناخیره تی خوی . له م شاره

* وشه یه کی فهره نسییه که بریتیه له جاده یه کی دوو ساید و شوسته کانی که ناری و سه وزایی ناوه راست .

** ناویک که بۆ نه م وشه له شیوه زاره کانی کرمانجی و سۆزانیدا به کار ده بریت، به چ شیوه یه ک شیواو نییه و لیتره دا له شیوازی به کاره یتانی له زمانی فارسیدا که لک وه رگیراوه که هه م حاله تیکی میتافۆری هه یه و هه میش سووکابه تیه کانی وشه سۆزانی و کرمانجیه که ی تیدا به دی نا کریت . شیواوی نامه زه پیدانه که چه ند وشه یه کی وهک «قه حبه خانه» و «له زه تخانه» و «که رخانه» له م دوو شیوه زاره دا بوونیان هه یه . وک

به دیسیپلینیکی بن‌گوتایی، په‌روه‌ده بوو، خوئی ناسی و دل و می‌شک و پوچی خوئی خسته ژیر به‌ندی دیسیپلینیکی بن‌گوتاییه‌وه. له‌م شماره هه‌میشه له‌م‌لا بانگدان، له‌نیوه‌شه‌وان، به‌ده‌نگی به‌رز، مارش و سرودی سه‌ریازی وت و شوکری خوډا و ولات و میلله‌ت و ده‌ولت و نه‌رت‌ه‌ش و سه‌رۆکی ولات و سه‌رۆکی ده‌ولته‌تی کرد. له‌م شماره‌دا نه‌وینی شه‌وان، نه‌وینی مانگ و نه‌وینی نه‌ستیره‌که‌وته دلئی و بوو به‌پیاوی شه‌وان. له‌م شماره‌بو یه‌که‌م چارجل و به‌رگی نه‌فسه‌ری پوچی و کلۆری نه‌فسه‌رانی له‌سه‌رنا. ماله‌که‌ی، منداله‌کانی که له‌میژ بوو نه‌یانیدیوو، هه‌نوکه‌ش له‌م شماره‌بوون.

باژیر خاوه‌نی پووباریکی قه‌شه‌نگ و نازه‌نین، خاوه‌نی گه‌رمای هه‌تاو و پووناکیی مانگ. شار خاوه‌نی گۆر و گۆرستان.

به‌لئی ئەم شماره‌بوو به‌چاره‌نووسی باز، بوو به‌په‌نگی چاره‌نووسی باز، بوو به‌دلخوچی و دلته‌نگیه‌کانی، ژان و نازاره‌کانی، سالانیکی دوور و دریژ له‌به‌فر و باراندا، له‌با و گه‌رده‌لوولدا، له‌گه‌رما و هه‌تاو، ئەم شماره‌هه‌نگاو به‌هه‌نگاو بازی خسته سه‌رپی و بازی کرد به‌باز. بازی کرده بازیکی نیچیرفان. نیستاش له‌سه‌رپی مردن نه‌و شماره‌ی نه‌می کرد به‌باز، شاهید و شایه‌تخالی پوشتنی بازه. نیستاش نه‌و میژوو‌ی باز له‌م شماره‌بوویه‌تی له‌می‌شک و دلئی بازدا بوته هه‌ستیکی ته‌نک، ناسک و زیز؛ بوته هه‌ستیکی که‌م ته‌مه‌نی ده‌میکی زۆر کورت.

کوتر؟ په‌یوه‌ندیی کوتر و ئەم شماره؟ کوتریش له‌م شماره‌خویندی. پینچ سال له‌ته‌مه‌نی گه‌نجی، پینچ سالی فیریوون و خویندنی قوتابخانه‌ی له‌م شماره‌تیکه‌ل و بالکیشه‌دا به‌سه‌ربرد. له‌م شماره‌نه‌و تووشی نه‌شقی به‌هیزی خوئی هات که دواتر لیی ون بوو؛ جوش و خرۆشیکی سه‌یر که‌وته جه‌سته‌ی. یه‌که‌م جار له‌م شماره‌دا جه‌سته و

دَل و گیانی دایه بەر هەلمی ئەشق و خۆشەویستی، دەست و پەنجەیی دەزگیرانی پەیی بە تەواوی جەستەیی برد. لەم شارەدا بۆ خۆی و پەگ و پێشەیی خۆی گەپایەوه. یەكەم جار لەم شارەدا هەستی ترسیکی بێسنووری کەوتە دَل، لە ناو حەشیمەت و خەلکیکی زۆردا، هەستی بە تەنیاپی خۆی کرد، چەندین جار تایی ساردی ترسیک هەموو جەستەیی لەرزاند. ئیواران لە ژێر پووناکیی گۆپیی شەقام و کۆلاناندا، هز و ئەندێشە و گومانی نوێی وەك ئەو تێۆکە بارانەیی لە ناو پووناکیی گۆل دەدرەوشیتەوه، دالی داگیر دەکرد. لە ژووری بچوکی پانسیۆنی خۆیندنگای ئەم شارەدا لە بەر تروسکایی توورپ و بیژاری چرایەکدا، ئەو لاپەرە بە لاپەرە، گۆفار بە گۆفار و کتیب لە دوی کتیب دەیخویندەوه و بیرو و پروا و پروانگەیی نوێیی دەناسی. لەم شارە ئینسانی نوێ، جفاتی نوێ، زمانی نوێ و فەرەهنگی نوێیی ناسی. لەم شارە، کۆتر بە دیدیکی نوێوه سەیری پێ و پێچک و بوون و هەبوونی خۆی کرد و زۆر باش خۆی ناسی، پێگەیی خۆی راست کردەوه و کەوتە سەر ئەو پێگەیی کە ئیتر ئیستا کۆتایی دیت.

پێگە کۆتایی دیت، پێگەیی تەواو دەبیت، پێگەیی دوو کەس کە هەرگیز وێک ناچن، وەك شەو و پۆژ کە وێک ناچن، بەلام لە سەر پێگە تووشی یەك هاتن و چارەنووسیان کردە یەك، ئیستا ئیتر کۆتایی دیت.

ئیستا ئەوان لە کوێن، لە کام لای ئەم شارە مەزنەن؟ باز گوئی هەلەدا خا بۆ دەنگەکان، دەنگی سرودی لەشکەری کە ئیواران دەست پێدەکات، ئیستا کەوتۆتە سەر هەموو دەنگەکانەوه. لە دەنگەکان وا دەردەکەوێ حەشیمەتییکی زۆر لە هات و چۆدان. لە دەرهووی پاسەکە، خەلک کار و باری پۆژانەیان تەواو دەکەن و دەچنەوه مالی خۆیان. شار خۆی بۆ ئیوارە نامادە دەکات. ئیوارە دادەگەپێ. خۆر هیدی

هیدی به تیریژی مه یله و سوور ئاوا ده بی. بن ده نگ، مات. خۆر له په نجه ره کانه وه دوایین سلأوی خۆی ده نیریتته ناو پاسه که. پۆژ، پرووناکی سهر پوخسار، مائئاواییان لئ ده کات. باز ده زانی؛ ئه وان ده که ونه ئامیزی شه و ئیتر خۆر و خۆره تاو نابینن.

پیده چی ئیستا له نزیکی هۆلی ئه فسه رانی ئه رتهش بن؟ باز به ئارامی سهری بهرز ده کاته وه و له شیشی باریکی په نجه ره ی ناو پاسه که وه ده پوانی. بن گومان له شهوقی تیشکی هه تاو زیده تر هیچ نابینن. په نجه ره که زۆر بهرزه. دهنگی سرود دئ. هۆلی ئه فسه رانی ئه رتهش... له که ناری مهیدانی هه ره گه وه ی شاره که، ناوه ندی شار، چوار ته نیشتی به دیواری قایم و پته و و بهرز، گیراوه. له چوار لاره سه رباز و پاسه وانی هه یه. قه لایه کی قایم له مهیدانی ناوه پاستی شار. له مهیدانه که شدا هه یکه لی سه رۆکی ولات و ده ولت دانراوه. هه یکه لیکی گرانیستی ره شی چوار مه تری که پووی کردۆته هۆله که و جلی سه ربازی له بهردایه، سه رۆک په نجه گه وه ی دهستی پاستی به ره و لای شار پاکیشاوه و پنگه نیشانی خه لکه که ی ده دات. به پوانین و ئاو پۆکی توند، به سمی لکی ئه ستوره وه. بالنده یه کی گه وه ی دپنده له سه ر شانی پاست، سه رۆک... باز چه ندین و چه ند جار به پیکه نینه وه، به سه ریلندییه وه، به پیزه وه له وه یکه له مه زنه ی پوانیبوو. چه ندین جار له هۆلی ئه فسه ران دانیشتبوو، خوار دبوی و خوار دبوییه وه | چه ندین جار لیره هه فالانی ئه فسه ری دیتبوو و له گه لیان له سه ر چه ک و بۆسه دانان، مردن و کوشتن، ئه شق و خۆشه ویستی ژنان و کچان په یغیبوو. چه ندین و چه ند جار باس هاتبوه سه ر قاره مانیتی، هاو پیتی تی و برایه تی، دوژمنانی ولات و ده ولت و فیدا کاری و له خۆبردوویی و به هیزی به رامبه ر به دوژمن و... و هه روه ها هاوسه رگیریه که ی و مه راسیمه په نگین و خۆشه که ی نه و، لیره له هۆلی ئه فسه ران.

ئىستا بە گرىمانەيەكى مەزن ئەوان بە بەر دەمى ھەيكەل و دىوارى باخچەى ھۆلدا پادەبوورن و دەپۆن. ھەتيوخانە، ئەو مائال و خانووەى بازى تىدا گەورە بوو، ئىستا دىتەوہ بىرى. ئەگەر نھا ئەوان لە دەورو بەرى ھۆلى ئەفسەران بن، ئىنجا ھەتيوخانە دەكەويتە ئەوبەرى چەم و لەوبەرى شاردايە. لە ميژ بوو باز دەيخواست بچيت بۆ ئەو مائە، وارگەى مندائىيەكەى، لەگەل بەرپرسیارى مائەكە دىدار بکات و ھەندى دىارى بىيات بۆ مندالانى ھەتيو، ئەو ژورە گەورەى كە خۆى تىدا دەنووست، بىينى، لەگەل مندالانى بى دايك و باوك لە چىشتخانەى مائەكە نانى نيوہرۆ بخوات و چەند سەعاتىك لە لايان بىمىنيتەوہ. ئەو پەرەزى دەکرد سەر لە ئىوارەيەك كاتىك خۆر ھىدى ھىدى ئاوا دەبوو لە باخچەى ھەتيوخانە لە ژىر دار چنارە كۆن و مەزەنەكان پال بداتەوہ و بە دەنگى گەلا و شنەى ئىوارە خەو بىياتەوہ و ديسان خۆى بگەيەنيتە خەون و خەيالى پاك و زولالى مندالى. بەلام نەبوو، وەھا ناىيت، ئىدى ھەرگىز ناكرىت.

ژەكەى كە ژيانى لىن تال كەردبوو، و ھەر دوو كورەكەى كە ئىستا پىدەچىت لەو بەرى چەمى شار لە مائەوہ بن، چى دەكەن؟ ئايا مندالەكانى ناگايان لىتە باوكيان گىراوہ و نھا بە دەستى ھەفالانى پىشووى خۆى دىتە كوشتن؟ مەگەر چەند سالە مندالەكانى نەديوہ؟ دوو؟ سىن؟ بىگومان ئىستا بالاي كورە گەورەكەى بە قەد بالاي بازى لىتەتوہ. دەبىن پىش و سەمىلى لىن ھاتبىن. كورە بچكۆلەكەى كە ھەمىشە لە ناو جىن و نوپىندا دەھاتە نامىزى باوكى و دەبويست لە پال ئەودا بنوى، بالاي كەردوہ؟ دوا جار كە باز ھاتبوہ سەردانى مالىن، بالاي دەگەيشتە دەستگىرەى دەرگاي ژوورى خەوتنەكە. ئەى ئىستا؟

دواى ئەو ئىوارە؟ ئىدى ئەوان بەكدى نابىنن ھەرگىز. ئەمە

مسوگره . لن دواى نهو ئیواره چۆن بیر دهکه نهوه؟ نهوان دهزانن باوکیان نهندامی نهرتەش بوو، نهفسه ریکی بزارده بوو، گیان فیدای ولات و دهولت بوو، خاوهن بهرپرسیاریی مهزن و قورس بوو. بهلام نهو خریکی چی بوو، بوچی نهدههاتهوه بق مال؟ بوچی ون بوو؟ مندال له بهرانبهر نههم پرسیارانه دا چی دهلین، چ بهرسفتیک دهدهنهوه؟ کاتئ مندالان گهوره دهبن ئایا وهک نههم دهبنه نهفسهه؟ نهوانیش ئیش و نهرکی پاراستنی ولات - میللهت - دهولت دهگرته نهستو؟ و نهی دوايی؟ دوايی چۆن دهبیته؟

مادهه، دۆستی سهردهمی چوون بق پووَسپی خانه که ئیتر پیر بووه، ئیستا چ دهکا؟ بیر له چی دهکاتهوه؟ نهو مادهرههی که جارچار به سرودئ سهریازی و جارچارهش به سترانی سووکی پووَسپی خانه نهمی دهلاواندهوه، ئیستا ههست به چاره نووسی باز دهکات؟

نهو سروده سهریازییهی هه نووکهش وهک خوینی خۆی، وهک ترپهی دلئ، له رهگ و دهمارهکانیدا، له پۆخ و میشکیدا دیت و دهچیت و دهنگ دههاتهوه ... باز بهم سرود و سترانه سهریازیانه خۆی ناسی، بهوانهوه مهزن بوو و نهمرپۆش وهک گه مهی ئالۆزکاوی بهخت بهوانهوه بهره و مهرگ دهروا. پۆئی مندالان بهم سرودانهوه دهستی پیده کرد، بهم سرودانه شهوه دهچونه ناو نوینی خهو. پاش سالانی مندالیش، له قوتابخانه و دهیستان، له ئاکادیمیای سهریازی و ژیانی لهشکه ریدا، پۆژ و شهوی باز بهردهوام به دهنگی سرود و سترانی له خۆیایی شهه، قارهمانی و گیان فیدایی دارپژرا. هه میشه باز، ژیانی باز، ته مهنی باز به سرود، به شوکر و سوپاسی ولاتیک که لایهکی دهریای بی کۆتایی، لایهکی چیا و شاخی سهریهز بوو، به سترانی لهشکه ری تیپه پ بوو. بهردهوام نهو له بهرانبهر ئالای سئ رهنگی سوور و سپی و سهوز که له ههه لایهکی ولات، له سهه سنورهکانی، له سهریانی

له شکرگه و له بَلندیای ماله کانداه لکراوه، ههستاوته سه ر پښ و پراوهستاوه و به دهنگیکې بَلند و بههیز، به بهوا، به هزهوه، به جۆشهوه سرورودی وتووهتوه.

به لام ئیستا له ژیر په رده ی بَلندی دهنگی سروروده کانداه، هیچ دهنگیک له باز نایه. نه بهوا نه هز و جۆش و خرویشیش ماوه. ئیستا تنها ههستیکی ئالۆزکاوای زیز و زویر ماوه. کۆتر ماوه. ههستیگه که کۆتر و بوونی کۆتر پایانگواستوتهوه، ماوه. هیزشی مه رگ ماوه. ترپه ی دلای که بهرز ده بیتهوه ماوه. باز دیسان له کۆتر، له پوخساری کۆتر و له بالای ده پوانی. ناو پاسه که تاریک بووه. نه خۆر، نه پووناکي و تیشکی ههتاو ماون. له تاریکیه تنکه دا، پوخساری به په نگیکی ئه سهر دهره وشیتهوه. کۆتر به و زولف و په لکه دریزانهوه، به پوانینی ئارامی، چاوی په شی، برۆ و برئۆلی دریزی، لیوی قه له و و پری، گهردنی که وهک غه زال ده چیتهوه، ئیستا وهک په ریبه کی داستان، په ریبه کی خه ون، خۆی نیشان ده دا. وهک ئه وه ی که باز له خه ویکدا بیت، وهک ئه وه ی له ناو ده ریای سه پیراندا بیت، وه ها دۆش داماو و زیز له ئه وینداره که ی ده پوانی. بولیل و سه ره تاي ئیواره که په نگیکی قاوه یی پوونی پزاندوته ناو پاسه که، کۆتری کردوته په ریبه کی جوانی ئه فسانه یی. کۆتر ماندوو و نه خۆش، ئیستا له ناو جوانیبه کی بښ وینه دایه. له چاوی بازه وه ئاوا ده بینری. پیشتیش باز ده یزانی که کۆتر جوانه. به لام ئه وه نده! ئه و نازه نینیبه، ئه و نازه نینیبه، ئه و جوانیبه ساکار و نه گۆره! ئه و شیرینه ی هه میسه له بهر دل، بښ ده نگه! ئه و گۆله سورده ی له ناو خوین شین بووه!

کۆتر! ههستی ئه شقی بښ سنوور و له پاده نه هاتووی باز! گهرمای ناگری ئه شقیگه که که وتوته دلای باز. کۆتر! دلکی ماندوو وهک دلای خۆی ئیستا له به رانبه ریدا ترپه ی دیت؛ ئاواتی باز، ئیتر

هموو شستی باز، به لای گیانی باز، مهرگی باز. کۆتر نه سیریکی بهسته زمان؛ بهخته وه ریی باز، به لگه ی ژیانی باز و مۆری مهرگی باز. باز سه رسوپماو؛ نه وهسته غه ریبانه چین له م سه ره لده دهن؟ نه وانه خه ونن خه ونی مروفیتیک که تایی نه وینی گرتوووه؟ نه وه ناوازی مهرگی به سه ریدا دین؟ نه م چی بکات؟ چی بلی؟

باز به نارامی ده لئ: «کۆتر، کۆتره که م...» کۆتر گه ردنێ که میک پاست ده کاته وه و به چاویکی کراوه تر بۆ باز ده پوانئ. باز دیسان ده لئ: «کۆتر»، هر نه وه نده. قسه که ی ته واو ناکات. باز چی بلی، چۆن ههستی خۆی بپنیتته زمان؟ نه وان ته نیا نین. نه وان زیندانین. ماندوو و نه خۆشن. په یفیکێ تر له زاری نایه. کات، نه کاتی قسه یه. به های قسه له به رانه ر پاستیی مردنیکێ سارددا چیه؟ کات، کاتی ههست و سۆزه کانه، کاتی بپه نگییه. ههست و سۆزی نادیار که له دل و پۆخدا شه پۆلانیته ی، به شه پۆلانی خۆی هه ناسه له قوریانی ده بپئی.

باز بپیر ده کاته وه، نه گه ر نه وان نه گیرابان و نه که وتایه تنه نه م دۆخه وه تا کۆتر ده بپوهه دایک. تا وه کوو کۆتر مندالیکێ جوان هر وهک خۆی، مندالی بازی ده هینایه دونه یه وه. له ناو هات و چۆ و ترس و په روی نه م مانگانه ی دواپی، داخوازی هه ره مه زنی باز نه مه بوو؛ مندالیکێ په وناک که به ر و نه جامی ههستی بپنکۆتایی و جۆش و خرۆش و ترسی بپه هاوتا بوو. نه وان له م ولاته که جۆگه ی خوینی تیدا به پئی که وتوووه، ده پویشن. له ولاتیکێ نوپی دوور و غه ریب مالیکیان ده کرده وه. کۆتر منداله شیرینه که ی، له م ولاته تازه به پینایه ته دونه یه. شه ر، بپکدادان، مهرگ، کوشتن، په و، ترس و هه موو شته کانی ژیانی پابردوو له وئی به جئ ده ما. ته نانه ت ناو و پاشناویان، هه موو شتیکیان نوئی ده بوو. نه وان ناو و پاشناوی خۆیان ده گۆپی و ژیانیکێ

نوٲيان دەست پٲدە کرد. باز دەستی بە کارٲکی نوٲ دە کرد. کارٲکی نوٲی که هیچ پەيوەندی بە کار و فەرمانی پیشوویووە نە دە بوو. باز پاش کاری نوٲی ولاتی نوٲی بگە پایە تەووە بو مال، لە چٲشتخانە بوٲی شٲوی گەرمی کۆتر هە لچوو یا. شٲو نامادە بووایە. دواى ئەووە کۆتر لە ژوروی خەو، لە خەودا بووایە. کۆتر بە ئارامی هەناسەى بگرتایە و بیدایە تە دەروە، بە گریمانەى کی زۆر سکی پٲی هٲواش و لە سەر خۆ لە گەل هەناسە کانیدا دە هاتە سەر وە و دادە چۆو. بوٲی خۆشى ژٲٲکی دووگیان ژوروە کەى پٲ کردایە. باز بە ئارامی بٲ ئەووە کۆتر خەبەر کاتەو بە هاتایە و دەستی بە زگی گەرمی کۆتردا بەٲنایە. زگی بەمالٲیا و هەستی بە بزواندنسى مندالسى ناو زگی بگردایە. هانای جەستەى کۆتر و بزوانى مندال، دەست و جەستە و پۆحى بازى گەرم بگردایە. باز بە رامووسانٲکی بچووک کۆترى بە خەبەر بەٲنایە تەووە. پٲکە نٲنى ژٲان بگەوتایە تە سەر پوخساریان و دەستیان بە ئٲوارەیان بگردایە. خەوٲٲکی ئاوا، خەوٲٲک لە خەو نەکانى دەمانى کۆتایى.

لەم ئٲوارەى گەرمى پۆشتنەدا، لە باتىسى پەیف، ئەم بٲرۆکانە که باز بە جارێ بٲرى لٲ کردۆتەووە، ئٲستا، دەهاتنەووە یادى. باز بزهیک دەبگرت.

و باز دەگرى چەند فرمٲسكى تازه بە پوومە تٲدا سەرەوخوار دەبنەووە.

لٲ نا. باز دەبٲ نەگرى. دەبٲ خۆى پابگرت لٲ لای ئەو کەسانەى که تا دوٲٲٲش هاوکارى ئٲش و فەرمانى بوون. تا پٲش چەند مانگٲک، باز، بەهٲز، بٲترس، قايم، بە ئٲقتدار و ژٲرانە ئەوانى بە پٲووە دەبٲرد. کار و بارىانى دەسووراند، باز ئەمرى بە ئەوان دە کرد. ئٲستا ئەوان، گریانى باز لە سستى و بٲدەرە تانىسى بازووە دەبٲنن. نا، باز دەبٲ نەگرى، وەک توراو لە خۆى نە کات. باز و کۆتر بە وشيارٲیووە

هاتبوونه سهر ئه م پئگه . ئه وان ده یانزانی له م پئگه دا مردن ده بیته تووشیا نه وه . ئه وان مه رگیشیان لا په سه ند بوو . نیستا ده بوو نه ویش به نارامی وهک کۆتر مه رگ په سه ند بکات . مه گه ر په یوه ندیی ئه وان له هیرشی مه رگه وه پئیک نه هاتبوو، به هیرشی مه رگ دانه پئژرابوو؟ مه گه ر ئه وان له بهر بۆن و سامی مه رگ خۆیان لئیک نه ئالاندبوو؟ مه گه ر له بهر ترس و سامی مردن نه بوو هه ر جاره ی چاویان به سستبوو و کردبووه و هه ناسه کانیان تئیکه ل ببوو، هه ر بیران له مه رگ کردبووه؟ مه گه ر سیبه ر و تارمایی مه رگ هه میشه له پۆژان و شه وانی گه رمی خۆ شارده وه و ساردی هه له اتندا ده وری نه ده دان؟ مه گه ر له مه رگ! له سام و ترسی مه رگ و سه رما و ژانی مه رگ به و لاوه و به ناوه ژو بوونی، له نه شقه که یان به و لاوه، له ژیا نی ئه واندا چی ما بوو؟ نه و کاته؟ باز خۆی کۆ ده کاته وه . چاوه ته ره کانی چه ند جار ده نووقینن و ده یکاته وه، گه ردنی خۆی توند به ره و هه ر دوو شانی ده ته قینن و سینگ و بالایی خۆی راست ده کاته وه .

چاوی باز ئیدی ته ر نابن، خه م له بیلبیله ی چاوانی نانیشن، په نگی زه ردی خه مباری پاییز ئیتر پوخساری دانا گری . نه و ئیتر بیر له ساته کانی کۆتایی ده کاته وه که سه ره پای هه موو شت، واتایه کی نویی دابووو ژیا نی . نه و بیر له ئه وینداری ماندووی خۆی ده کاته وه . نه و بیر له و سترانه زولآنه ی کۆتر ده کاته وه که لییان تینه ده گه یی . ئیتر بیر له چرینی گۆزانیی گه رمی شه وانی درێژی خۆیان و له سترانه کانی با و سه رووشت ده کاته وه .

نه و ده زانن؛ ئه وان به ده نگی سترانی با و سه رووشت، تئیکه لی خۆلی په ش ده بن . ئیدی سترانی با و سه رووشت ده بیته کفنی ئه وان و له خۆیان ده گری ...

نه و هه وت که سه ی ئه مان ده به ن، قسه نا که ن و له مان ناروانن .

باز ئەوان ناناسن. وێرپای ئەوه که ئەوان و باز بە جۆریک له جۆرهکان په یوه ندییان پتکه وه بوو و هه فالی یهک پریاز بوون، باز ئەوانی نه دیبوو. له سه رنج و دانیشتنی وشکیانه وه وا ده رده که ویت که پسیپۆپی کاره که یانن. ئەوان ده زانن باز و کۆتر کۆن و ده بێ چییان لێ بکری. باز له وان ده پوانی، به لام ده زانی قسه کردن له گه لیان که لکی نیه. یاد کردنه وه ی هه فالانی کۆن و باسی قاره مانسی و گیان فیدایی یه ککرتوی پۆزانی پاردوو بێ واتایه. تکا و پچا سوودی نییه. باسی بهخت و ویژدان یه کجار بێ مانایه.

ئێستا ئەوان گه یشتوونه ته کوئ؟ له شار هاتوونه ته ده، دهنگی پۆزانه ی شاریان لێ دوور که وتۆته وه. دوو چرای بچوک له هه ر دوو لای پاسه که داگیرساون و پۆشناییه کی بێزار و تووره ده پۆزینه ناو پاسه که. هیشتا دهنگ دێ، کووفه کووفی دهنگی شار که له دهنگی حه یوانیکی درنده ده چن، هه نووکه ش ده گاته به رگویی ئەمان، به لام ئەمان ئێستا زۆر له شار دوورن. وێرپای ئەوه ی یه کجار له شار دوور که وتوونه ته وه هیشتا ش دهنگی سه روودی له شکه ری، به رزتر له هه موو ده نگیک ده گاته گوێیان. باز نازانی پێکه نێ یان بگری. « له م به خته گه واده پروه نه»، باز بیه ر ده کاته وه له ناو هه موو پۆزانی خودا ئەوان ئەمرۆ ده چن به ره و دیاری په حمه ت! ئەمرۆ! دهنگی نا ههنگی سه روودی له شکه ری بێ هۆ نییه، ئەمرۆ سه لپۆژی ده سه لاتداری سه رۆکی ولات، ده ولت و میللته ته. بیست و سه ن سه ل پیش ئێستا له پۆژیکی وهک ئەمرۆدا سه رۆکی ئەرته ش واته سه رۆکی ده ولت و میللته ت – که پێی ده لێن ژه نه پال سه ردار ده سه لاتێ ده ولتی گرتنه ده ست و بووه سه رۆکی ده ولته تیش. ئەو پۆژی شادی و سه رووره وهک دوینی دێته پیش چاوی باز. ئەو کات باز تازه ببوه ئەفسه ر. ژه نه پال سه ردار هاو پێی له گه ل برا ژه نه پاله که ی و دوو زاوا و هه ندێ خزمی سه رباز و ناموزایه کی که

سه‌ریازیکی ناودار بوو و هه‌فال و دۆسته نه‌فسه‌ره‌کانی نه‌م نامۆزایه، له کازیوهی به‌یانیه‌کی پاییز به توندی هیرشیان کردبووه سه‌ر قه‌سری پاشا، پاشا و ژماره‌یه‌ک له ده‌ست و پیوه‌نده‌کانی پاشایان ده‌ست به‌جی کوشتبوو، کۆنترۆلی نه‌رت‌ه‌ش و ده‌وله‌تیان گرتبووه ده‌ست و بوونه ده‌سه‌لاتدار. هۆکاری سه‌ره‌ل‌دان و کوده‌تاکه زۆر ساکار بوو؛ ولاتی مه‌زن و به‌رین بلآو ده‌بووه، ولات له ده‌ست ده‌چوو. ولات که ئیمه به ولاتی مه‌زن ناوزه‌دی ده‌که‌ین. که له گه‌لیک ولاتی بچووکتەر- ولاتی ژورو، ولاتی خواروو، ولاتی بیابان، ولاتی ده‌ریا، ولاتی شاخه‌کان ... - پینک هاتبوو، به‌وتی ژه‌نه‌پال سه‌ردار و هارپیکانی، له ژیر مه‌ترسیی پارچه‌بووندا بوو. یه‌کیه‌تیی ولات پتویست بوو، پاراستنی یه‌کیه‌تیی ولات پتویست بوو.

نه‌و پۆژی هه‌شرانه که ئالا ده‌شه‌کاوه، تانک ده‌هاتن و ده‌چوون، ده‌نگی فڕۆکه‌ی جیته‌ هه‌موو جینگه‌یه‌کی ده‌گرت، مه‌فره‌زه‌ی بی ژوماری سه‌ریازی له هه‌ر لایه‌کی ولات به‌ پۆستالی خویان زه‌وییان ده‌هه‌ژاند، ئیستا دینه‌وه یادی باز. باز به‌روای به‌ ژه‌نه‌پال سه‌ردار هه‌بوو، له هه‌ر که‌سیک زیاتر به‌روای پیتی هه‌بوو. به‌ دل و گیان، به‌ پۆج و هه‌بوونی خۆی گری‌دراوی بوو. له‌ برا، نامۆزا و خزم و که‌سی ژه‌نه‌پال سه‌ردار زیاتر. له ژن و که‌که‌ی پتر. له باوک و دایکی پیری زیده‌تر، باز گیانفیدای ژه‌نه‌پال سه‌ردار بوو. هه‌موو قسه‌یه‌کی ژه‌نه‌پال، هه‌موو پوانینیکی، هه‌ر ده‌ست هه‌لپه‌پینیکی، بۆ باز، فه‌رمان و نه‌مریکی مسۆگه‌ر، نایه‌تیکی پیرۆز بوو. به‌لن وه‌ها بوو.

به‌لن نه‌مپۆ، سالتپۆژی ده‌سه‌لاتداریی ژه‌نه‌پال سه‌رداره .

به‌لن نه‌مپۆ له‌ رۆژی پیرۆز و پیرۆزباییدا که‌میک دوورتر له‌ کۆشکی ژه‌نه‌پال که ئیستا پیر بووه، باز و کۆتر دینه‌ کوشتن.

باز بی نه‌وه‌ی ناگای لی بی هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی خه‌مناک

هه‌ئده‌کیشین، سەر داده‌خا و تەماشای بەرەمی خۆی دەکات. چەن خوله‌کێک وا دەمێنیتەوه و دواى سەر هه‌ئده‌بپێ و بە ئارامى له‌و که‌سه مەزنى تەنیشتى که وهک پالەوانان، بێ‌دەنگ دانیشتووه، جگه‌ره‌یه‌ک داوا دەکات. بە‌لام که‌سه‌که هه‌یج نالین. چەند ساتیک تێده‌په‌پێ، هه‌یج دەنگ و جووله‌یه‌ک ناکات. که‌سه‌که‌ی تەنیشتى له‌م ناپوانن و گوێى ناداتن.

باز ده‌بێ چى بکات؟ هه‌رگیز هه‌یجى له‌ ده‌ست نایه‌.

ده‌میکى درێژ به‌ هه‌مان بێ‌دەنگى پێگه‌ ده‌بێن. له‌ ده‌نگى مه‌کینه‌ی پاسه‌که پتر ده‌نگیک نایه‌. کۆتر چاوى به‌ستووه، په‌لکه‌کانى له‌ سەر هه‌ردوو شانیه‌وه پ‌ژاونه‌ته سەر کراسه‌ هاوینییه‌که‌ی، گه‌ردنى به‌ره‌و خوار بووه‌ وهک ئه‌وه‌ی چووێته‌ خه‌و. وهک ئه‌وه‌ی له‌ ئیستاوه چووێته‌ خه‌وى قوولێ مردن، نه‌ ئازارى چه‌سته، نه‌ ماندویه‌تیی مانگ و سالان به‌ پوخساریه‌وه دیار نییه‌، نه‌ شوپى "چرچ و لۆچیی گۆمانیک، نه‌ دوولئى و نه‌ جۆش و خرۆش و سه‌فایه‌ک به‌ پوخساریه‌وه دیار نیه‌. هه‌یج ده‌نگ و هه‌رایه‌کی لێوه‌ نایه‌. ساکارى، خاوینى و ئارامی پوانینی کۆتر دیسان سه‌رنجی باز پ‌اده‌کیشین. «لئى بێ‌گومان ئیستا سه‌رى ئه‌ویش وهک سه‌رى من دیشین» باز له‌ کۆتر ده‌پوانن بێر ده‌کاته‌وه، «سه‌رى قورس بووه، سه‌رى دیشین، سه‌رى ئه‌و قه‌ت ناتوانن ئه‌م پووداوانه له‌ خو بگرن...».

باز هه‌شتا له‌م بێرانه‌دايه‌ که پاسه‌که له‌ ناکاو پ‌ایده‌گرن. ئایا گه‌یشتونته‌ ئه‌و جێگه‌ی که ده‌بوو بگه‌ن؟ چەند خوله‌کێک هه‌روا پ‌اده‌وه‌ستن. دواى ئه‌و دوو که‌سه‌ی لای شو‌فێره‌که دانیشتون، داده‌به‌زن و دین هه‌ر دوو ده‌رگا مەزنه‌که‌ی دواى پاسه‌که ده‌که‌نه‌وه. پووناکییه‌کی بێزارکه‌ر ده‌روونی پاسه‌که داده‌گرن. نه‌مجار کۆتریش چاوه‌کانى

ده کاته وه . نهوانه ی له تهنیشت باز و کۆتر دانیشتون، که له بچه کان ده که نه وه و له پاسه که دایان ده به زینن. سه ره تا باز و دواتریش کۆتر. ئیواره یه، ئیواره یه کی گهرمی هاوینتکی سور. نهوان گه لیک له شار دوور که وتوونه ته وه، هیچ دهنگیکی شار ناگاته گوئیان. لئ له دووره وه پۆشنای گلۆپی بئ ژماری ناوشار، وهک په پوهله ی په نگاوپه نگی به هار ده دره وشینه وه. شاریکی نه وه نده خاوین و مه زن! باز نه یزانیوو شار نه وه نده گه وه بووه. تا چاو بر ده کات له هه موو لایه که وه بئ کۆتا گلۆپ ده دره وشینه وه. باز و کۆتر جئ ته زوی بازنی که له بچه ی ده ستیان ده مالن و بۆ شار ده پروانن، له خواره وه دره وشانه وه ی بئ کۆتایی گلۆپه کان و له سه ریشه وه بئ پایانیی نه ستیره کان، خۆ ده نوینن. ناسمان ساماله، په له هه ورئیک نابینرئ، کۆ و ده سته ی نه ستیران به په نگی شاد و گهرم ده دره وشینه وه. و مانگ ... مانگی پروناک وهک پیه ری ئورکیسترایه ک، بزافی پروناکی به پیره ده بات. پروناکی قه شه نگی سه ری و خوارئ بوونه ته ده سته خوشکی یه کدی و سه روشت. پروناکی بۆته هاوپرسی باز و کۆتر.

له ناسمانی سامالدا، نه ستیره یه کی زهرد و زراف، هیلئیکی زپرین له شوین خۆی به جئ ده هیلئ و دوا ی که میک ده پوا. له دوور ده نگی سه گوه پ دئ. دهنگی سه گیک چه ند چرکه یه ک ئولان* ده دات. دهنگی بۆق دئ. له دور و به ریان هه ندیک میشلوله ویزه ویزیانه. باز ده لئ: «کۆتر» له م شه وه ئاوا خۆشه بپوانه ... له م شه وه خۆشه و له م چاره نووسه گه واده ...».

ئه و حوت که سه به دور و به ریانه وهن، سیانیان که میک دورترن، به لام نه و چواره ی له ناو پاسه که له تهنیشتیان دانیشتون، زۆر لئیان نزیکن و ده مانچه کانیان به ده سته وه گرتوه و نهنگوستیان له

ناو قەوانى دەمانچە و قامكىيان لە سەر پەلەپىتەكى دەمانچەكانە .
 لەگەڵ ئەوەش كە دەمانچەكان ديار نين، باز جۆرەكەيان دەناسن:
 دووانيان باریتا (جۆرىك دەمانچەى ئىتالىيائى) و يەك فۆلتىرى ئەلمانى
 و يەكيشيان وەك دەمانچەكەى خۆيەتى؛ باریتا . ئەوان لە كەنارى
 جاددەيەكى قيرتاو كە بۆنى قيرى لى دى پراوەستان . باز ئەم پىنگەيە
 دەناسن؛ ئەوان لە لای باكورى شارەكەن . چەمى بىنھاوتا كە بە
 شارەكەدا تىدەپەپچ و دەيكاتە دوو بەشەو، تەنيا كەمىك دوورتر لە
 جاددەكە، ھاوتەريبيى پىنگە، دەپوا . باز بۆ ژوور لە مانگ و ئەستىرە،
 بۆ دوور، بۆ بريقانهوئى شارەكە، بۆ دەور و بەرى خۆى، بۆ ئەو
 كەسانى لەگەڵ ئەمانن دەپوانن . بە چاوى تەر و بە نىگايەكى
 پىرھاوار . باز، ھارىكارىيەك دەخوازئ، حەز بە لىبورنىك دەكات .
 بە ھىواى موعجىزەيەكە . باز دەپوانن، بۆ چارى كەسەكان دەپوانن .
 بەلام ھىچ سوودىكى نىيە . لەم ئىوارە پۆشنەدا ترووسكايى ھىوا
 بەدى ناكريئ . لە بن ئەم پۆشنايىيەدا، دەروونىكى تارىك ھەيە، تەنيا
 تارىك، تال، تژى لە ترس و شكست . دەرفەت نىيە، چارە نىيە،
 پىنگە نىيە . بەلام ديسانىش خۆى كۆ دەكاتەو و پوو دەكاتەو ئەو
 دوو كەسەى لە بەر دەرگاي پشەتەوئى پاسەكە پراوەستان و دەيەوئى
 شتىك بلن . تاوەكوو شتىك پوویدات . پەنگە موعجىزەيەك پوو بدات .
 «ھىچ تاوانىكى نىيە» باز وا دەلن؛ «ئەو بە چارەنووسى خۆى پازى
 بوو، لى من ناچارى ھەلھاتنم كرد، ئەو بەردەن، نەخۆشە ... كۆتر بەر
 دەن...» ھىچ دەنگىك نايە، ھىچ جوولەيەك نىيە . باز ھىچ بەرسفىكى
 دەست ناكەوئى، وەك ئەوئى لالانەوئى ئاسمانىكى پووناك لە خاكى
 پەش كردبىت . جارىكى تر، ديسانىش، باز بۆ ئەوان دەروانى، قسە
 دەكات، تەكا دەكات، لىيان دەپارپتەو . بەلام قەت لە دەنگى بۆق
 و دەنگى دوورى حەيوانەكان زياتر ھىچ دەنگىك نايە . بىدەنگىيە،

بئدهنگی مردنه، ئیتر بئدهنگی مهرگ بالی به سه ریاندا کیشاوه، به سر نهو خاکه ی نه مان پئی لئ ده نئین، بئدهنگی مهرگ، نهوان له زیان، له پرووناکیی زیان دور ده خاته وه و به ره مردنیان ده بات. مانگ و نه سستیره ئیتر به تنیا شاهیدی مردن.

دهرد و کول، خه م، دلپری، مات بوون، بیچاره یی، زیزی و ههستی تیکه لئ دی ... باز له وه دایه بگری، چاره تهره کانی پر ده بن له فرمیسک و خیرا ده رزینه خوار. باز نایه وئ نهوان به گریانی بزائن، به لام ناکرئ. باز ده گری، سه ره تا بئدهنگ، دواتر به دهنگه وه. جهستی باز ده له رزئ، له سر نه ژئو نارام ده که ویته سر زهوی. له گه ل نه وهی خوی وهک ته لیستیکی به تال، لاشه یه کی ئاوساو، ههست پئ ده کات، را ده بیته سر پئ. به خویدا دیته وه و جاریکی دی له وان ده روان. به لام ئیتر ناپه یفن. ئیتر ههچ په یفتیک به زاریدا نایه. ته نها بیر ده کاته وه: «ده بئ ههستی مردن، ژان و په ژاره ی بئ پیتاسه ی ههستی مردن بن نه مانه». بئدهنگ به خوی ده لئ: «بلیئ نهو مروفانه ی منیان به ره و مهرگ نارد، پیش مهرگ ههست به م شتانه بکن...».

دووان له و چوار که سه دین و دیسان له پشته وه مه چه کی دهستی باز و کۆتر که له بچه ده کهن و بئ نه وهی ههچ بلئن پالیان پیوه ده نئین. نهوان ده که ونه پئ. دوو که سی ده مانچه به دهست له پیشه وه و دووانیش له پاش، نهوان له ریگه که دور ده خه نه وه. نهوانی ته نیشته ده رگای پاسه که له لای پاس ده میتنه وه. باز و کۆتر و نهو چوار که سه ده گنه زه وییه کی به رده لانی و بئدهنگ ده پۆن. زهوی پره له کلۆ و بهرد. جئ جیش دور و بهریان له بهرد و خیزه لان پیک هاتوه. گژ و گیا و کلۆش که به چند بستیک له زهوی به رز بوونه ته وه، ده نالیته پییان. دهنگی ههنگاوه کانیان دئ. له دور و بهریان بۆنی گیا و پوش و پروهک دئ. کۆتر لای چه پ و ههنگاویک له پیش بازه وه ده روا. وهک

نه‌وی ناگای له هیج نه‌بی سهری به‌رز گرتووه و سه‌یری پېش خۆی ده‌کات، به‌هنگاوی گه‌لیک بچوک و نارام، به‌رپیدا ده‌پوات. به‌پتلاوه خۆله‌میشیه وه‌رزشییه‌که‌ی به‌ نارامی پئ به‌ خاکدا ده‌نیت، کراسه دریژ و ناسکه‌که‌ی له بادا ده‌شه‌کیتوه. موروی پیرۆزه‌یی ملوانکه‌که‌ی و گه‌رده‌نه‌ندی زۆینی به‌ نارامی ده‌نگیان لئ دئ. شه‌وقیکی تنک له سهر پوخساری نه‌سمه‌ری، وه‌ک نه‌ویه پووناکیی مانگ، پوخسار و چاو و لیوی پاموسن؛ وه‌ک نه‌وی نه‌ستیره به‌ تیری خۆی قز و زولف و په‌لکه‌کانی شانه بکات. کۆتر؛ کچیکی وه‌حشی، کچی، کچیکی بی عیب، کچیکی نه‌سمه‌ری نه‌شقی پووناک و مه‌رگی تاریک. کۆتر؛ کچی پیز و پیزداری، کچی شه‌هوت. کۆتر؛ کچی مانگ، کچی نه‌ستیران، کچی نه‌سمه‌ری خاکی ره‌ش.

له‌ نا‌کا‌و‌ باز‌ شتیکی ده‌که‌وێته‌وه‌ یاد؛ نه‌و‌ هه‌رگیز به‌ نا‌خاوتن‌ هه‌ز و خۆشه‌ویستی و نه‌شقی خۆی بۆ کۆتر ده‌رنه‌بریوه! سه‌ره‌پای نه‌وی که‌ نه‌وان که‌وتوونه‌ته‌ پزی مان و نه‌مان. له‌گه‌ل نه‌وی که‌ نیستا باز له‌ به‌ر کۆتر به‌ره‌و مه‌رگ ده‌پوات، هه‌نوکه‌ش پزی نه‌وتووه که‌ خۆشی ده‌وئ. نیستا؟ نیستا بیئ؟ ده‌لئ: «کۆتر» «کۆتری من...» هه‌ر نه‌مه، جگه‌ له‌مه‌ هیج شتیکی نایه‌ته‌ زاری. «کۆتری من...».

کۆتر دیسان چهند جار زمانی به‌ سه‌ر لیوه‌ وشکه‌کانیدا ده‌گه‌پینیت و لیوی ده‌بزیئ، بی نه‌وی به‌رسف بدات له‌ باز ده‌پوانن، به‌و چاوانه‌ی که‌ بیون به‌ دوو ترووسکه‌ی ناگر، به‌ پوخساریکی نارام، به‌ بزه، به‌ داخوازی و ته‌مه‌نناوه‌.

نها له‌ دوروه‌و چه‌م دیاره‌ و ده‌نگی ناوه‌که‌ی دئ. چه‌م له‌ ناو زه‌ردییه‌کی بی‌کۆتادایه‌، پوناکی لئ هه‌لده‌قولئ. مانگ و نه‌ستیره به‌ سه‌ر ناوی چه‌مه‌که‌وه‌ گۆفه‌ندیان گرتووه؛ چه‌م بووه‌ته‌ کانی گه‌ش و پووناکی. نه‌وان به‌ره‌و چه‌م ده‌چن. نه‌وه‌نده‌ی په‌نجا مه‌تریک دورتر له‌

چه که پاده وهستن. دیسان باز جاریک به لالانه وه، له و چوار که سه ده پاریته وه. به په ژاره وه، به نازاره وه، به هاوار، به گریان، به نر می، به پیکه نینه وه به هموو شیوه یه که ئیستا دیته وه یادی، باز قسه ده کات و ده خوازئی په یفیک، هر نه بن وشه یه که له ده می نه و که سانه وه بیته ده. به لام هرچی ده کا نابن، ده نگیان له دهرنایه. هرچی کۆتره هیچ خو نابزوینن. بن دهنگ، بن جموجۆل پاده وهستن، جاریک سهرنج ده داته سهر شهوق دانه وهی چه م و جاریکیش سهر پروناکیی مانگ و نه ستیران. بۆنی خاک، گیا، چه م و نه داروبه رده ی به ده ورو به ریانه وهن، به هه ناسه ی قسول هه لده کتیشیته ناو هه ناوی خۆیه وه. بۆنی سروشت بۆ کۆتری زۆر ماندوو له هه موو نه و قسانه، مروفانه، هات و چۆیانه، پیکه نین و گه مه کردنانه و ژان و نازاری ئینسانه کان باشتره. سروشت دایکی یه که م که هه موو شت له وه وه په یدا ده بیته. سروشت؛ دوایین دایک که هه موو شت له باوه شی خۆیدا ده کاته خه و.

له ئیستا دهنگی ته قه یه که بن دهنگی سروشتی نارام ده شکینن. دهنگی ته قه ی فیشه کیک، نارامی ده ورو به ریان تیک ده دات. باز و کۆتر بۆ یه که ده پروانن. باز؟ کۆتر؟ له ناکاو کۆتر ده هه ژئی وهک نه وهی کاره با گرتبیتی، جهسته و قاچه کانی ده هه ژئی و ده ته زین. پوخساری رهنگی نازار ده گریته، سووتانیک ده که ویته سهر پوخساری و دواتر نارام له زهوی ده گلن. سهره تا له سهر نه ژنۆ و دواتر له سهر پوخسار ده گلپته ناو پووش و گیا. بۆنی گیا و پووش و پوهه ک... بۆنیکی ترشۆکی خۆش و زیندوو وهک بۆنی هه رمه و سیوه کانی گوندی مندالییه که ی. سهر و دهم و لووتی چه قیوه ته ناو گیا و چه ند چرکه یه که هه ناسه ده گریته و ده یداته وه، میشی تووره به ده وری سهریه وه ویزه ویزه ده که ن. سووتانی سهر پوخساری، شه پۆل به شه پۆل هه موو جهسته ی

داده‌گرځئ. به لآم سهیره، وږپای سووتان ههست به هه مووشت دهکات و بیر دهکاته‌وه. سه‌ری کۆتر هر وه‌کوو سرووشتی ئه‌م ئیواره زۆر زولال و نارامه. که‌میگ سه‌ری بلنډ دهکات. په‌ژاره‌ی چی دایبگرځئ نه‌ستیره به سه‌ر سه‌ریه‌وه‌ن، ئه‌و نزیکیه، ئه‌و جوانیه، ئه‌و خه‌ونه! ... کۆتر ده‌بڼ نه‌ستیران له‌ نامیز بگرځئ، ده‌ستیان پیادا بیئن، هیتز له‌ خوی ده‌کا که‌ رابیتته سه‌ر پڼ. نابڼ، تازه دیته‌وه یادی که‌ ده‌ستیشی له‌ پشته‌وه که‌ له‌ بچه‌ کراوه. لڼ ده‌بڼ رابیتته سه‌ر پڼ. نه‌گه‌ر ته‌نانه‌ت نه‌توانڼ به‌ ده‌ستی نه‌ستیره‌کان بگرځئ، خو ده‌توانڼ هه‌ستیتته سه‌ر پی و به‌ پوخسار و لیوی هه‌ستیان بکات و رایانمووسڼ. به‌ نازاریکی بڼ‌ده‌نگی بڼ‌کۆتا، به‌ هه‌ستی تڼکه‌لی ترس، پق و حه‌سه‌ره‌ته‌وه هه‌لده‌ستیتته سه‌ر پڼ. سه‌ر و جه‌سته‌ی چه‌ند جار بۆ به‌ر و دوا ده‌پوا و دځ. به‌ لآم دوا‌یی به‌ به‌ژنیک‌ی راستی وه‌ک سیبه‌ری درڅی ناو مژ و دووکه‌ل به‌ پیوه‌ راده‌وه‌ستڼ. سه‌یری که‌سانی دهور و به‌ری ده‌کات. بازیش له‌ ویتیه، ده‌لڼی په‌که‌م جاره‌ ده‌بیینڼ، وه‌ها به‌ سه‌رنجه‌وه، به‌ هه‌راقه‌وه‌ لییان ده‌پوانڼ. ئینجا قیره‌ و هاواری بازیشی دیتته به‌ر گوځی؛ «کۆترا! ... کۆتر...» به‌ لڼی کۆتر به‌م ده‌لڼ، ئه‌م، کۆتره. باز له‌ نیوان دوو که‌سدا که‌ پڼگه‌ی ناده‌ن بجوولڼ و خوی بگه‌یه‌نیتته کۆتر، هاوار ده‌کات؛ «کۆتر...!»، کۆتر به‌ نارامیه‌کی قوول، په‌کجار قوول و به‌بزه‌وه بۆ باز ده‌پوانڼ، به‌ بزه‌وه؟ کۆتر له‌ به‌ر نازاری پوخسار به‌ باشی ناتوانڼ، به‌ لآم ده‌خوازڼ به‌ بزه‌وه بۆ باز پوانڼ.

ئه‌مجار ده‌نگی ته‌قه‌یه‌کی تر دځ. کۆتر ترووسکه‌ی به‌ریونه‌وه‌ی ناگر ده‌بیینڼ. له‌گه‌ل ترووسکه‌ی ناگر ئه‌مجار سووتانیک‌ی تر ده‌که‌ویتته قورپگی. شتیکی پوون و گه‌رم له‌ گه‌رویه‌وه به‌ پڼ ده‌که‌ویتت. چه‌ند چرکه‌یه‌ک هه‌روا به‌ پیوه‌ ده‌مڼیتته‌وه و دوا‌یی له‌ ناکاوه له‌ سه‌ر پشت به‌رده‌بیتته‌وه سه‌ر زه‌وی. پاش ئه‌وه‌ی ده‌که‌وئ، ده‌نگی ته‌قه‌یه‌کی تر ئۆلان ده‌داته‌وه.

چوار کهسی ده مانچه به دهست، باز که به هاواره وه دهگری
په لکیش ده کهن و ده گه پینه وه به ره و لای پاسه که که له که ناری
جاده که چاوه پروانیان ده کات و له کۆتر که له ناو گژ و گیادا له سهر
پشت خه وتووه، دورر ده که ونه وه و به جیی ده هیلن.
کۆتر له سهر زهوی له ناو گژ و گیا و پووشدا پاکشاوه و له مانگ
و نه ستیرانی ناسمان ده پروانی بن نه وهی ئیتر هیچ ببینی یان ههست
بکات یان شتیک بژی.

کۆچ

باز... ..

کۆتر... ..

کۆتر کۆنرا، بازیش به ره و جیگایه کی نادیار ده بریخ. بۆچی؟
 باز؟ کۆتر؟ نه وان کین؟ بۆچی ده ستگیر کران؟ بۆچی سن گولله ی
 مه رگ ده م و چه نه ی کۆتریان به رش و بلاو کرده وه، کانیه کی خوری
 خوینیان له قورگیدا کرده وه، کاسه ی سه ریان ته قاند و ناردیانه دیاری
 په حمه ت؟ بیاوکۆژه کان باز به ره و کۆی ده بن و چی به سه ر دینن؟
 له بازوه ده ست پیده که یین. له سه ررا، له ده ستپیکه وه. وه ک
 ده گوتریخ؛ هه موو ژیانیک، هه موو به سه رهاتی ژیانیک سه ره تابه کی هه به .
 نه گه ر له سه ره تاوه ده ست پیکه یین، ده بی نه مه بلتین: داستانی
 به سه رهاتی باز، شه ویک له شه وانی ته پ و تاریک ده ست پیده کات.
 له کۆی؟ دیسان له م ولاته گه وه. له ولاتی مه زن، له ولاتیک
 له و ولاته بچوکانه که پارچه کانی ولاتی مه زنن: له ولاتیک ته را و له
 بیرکراو. له ولاتی چیا. هه ره ک له چیرۆکه نه فسانه ییه کاند ده گوتریخ؛
 هه بوو، نه بوو، له پشت هفت چیا ولاتیک هه بوو... چیرۆکی به سه رهاتی
 بازیش له ولاتی پشتی هه وت کینوان، له ولاتیک خاوه ن شاخی بلندی

سه‌رک‌ش، ده‌ست پی‌ده‌کات.

ئە‌ی کە‌ی؟ چ‌ل و دوو سال‌ پ‌یش ئە‌و ئ‌ی‌واره‌ی کە‌ کۆ‌تر له‌ ژ‌یر پروناکی‌ی مانگدا ب‌ی‌ده‌نگ و ته‌ن‌یا به‌ نی‌گای پ‌رچه‌سه‌ره‌تی چاوه‌کان‌ی مائ‌ئاوایی له‌ باز کرد. پ‌یک چ‌ل و دوو سال‌ پ‌یش ئە‌وه‌ی کە‌ کۆ‌تر به‌و سی گول‌له‌یه‌ی به‌ چاوه‌، ده‌م و گه‌رووی‌دا ته‌ق‌ین و که‌وته سه‌ر زه‌وی و سه‌ری نایه سه‌ر خاکی پ‌رچه‌مه‌ت.

واته چ‌ل و دوو سال‌ به‌ر له‌ شه‌وی مه‌رگ. چ‌ل و حه‌وت سال‌ پ‌یش نووسینی ئە‌م د‌ی‌رانه. به‌سه‌ره‌اتی باز چ‌ل و حه‌وت سال‌ پ‌یش له‌وه‌ی ئە‌م د‌ی‌رانه‌ی ئ‌یستا هه‌ول‌ ده‌ده‌ن به‌سه‌ره‌اتی ژ‌یانی باز ب‌گ‌ی‌ر‌نه‌وه. ده‌ست پی‌ده‌کات.

ئ‌یمه ده‌ست پی‌ده‌کە‌ین و ئ‌یستا‌ش له‌و ئ‌ی‌واره‌ی مانگه‌شه‌وی چوون و مردنه، دوور ده‌که‌وینه‌وه و ده‌چینه شه‌ویکی تاریکی سالانی پ‌اب‌ردوو. ئە‌وکات ته‌مه‌نی باز ئە‌وه‌نده‌ی دوو سال‌ یان دوو سال‌ و نی‌وه و ئ‌یمه له‌ ولاتی جیا به‌رزه‌کان له‌ گوندیکی بناری جیاین؛ دنیا شه‌وه‌زنه‌گه. شه‌ویکی ته‌ر و تاریک با‌لی به سه‌ر ولاتی جیای ب‌ل‌ند‌دا ک‌یشاوه. باران نم نم ده‌بار‌ی و زول‌فی دارستانی ولاتی ب‌ی‌ پ‌ی‌گه و پ‌ی‌چکه و سه‌خ‌ل‌ت داده‌ه‌ین‌ی، پ‌رچه‌مه‌ت ده‌خاته زگی خاکی هه‌زاران ساله. خاکی وشک باران قووت ده‌دا، بۆ‌ن‌یکی تازه له‌ خاک هه‌ل‌ده‌ستن. خاک ده‌نال‌ئ‌ین‌. دان‌یشت‌وو‌ان و خاوه‌نان‌ی هه‌زاران ساله‌ی ئە‌م خاکه، گونده‌که‌یان، خاکه‌که‌یان، به‌ج‌ئ‌ ده‌ه‌یل‌ن. ئە‌وان، ئە‌مشه‌و د‌ل سووتاو، کۆچ ده‌که‌ن و ده‌پ‌ۆ‌ن. ئ‌ارام، ب‌ی‌نه‌نگ، خه‌فه‌ت‌بار. ئ‌یدی ه‌یچ چ‌اریکیان نه‌ماوه، ده‌ب‌ی‌ گوند به‌ج‌ئ‌ به‌یل‌ن و ب‌ر‌ۆ‌ن؛ به‌ره‌و د‌لی چ‌یا و شیو و دۆ‌له‌کانیان. ده‌ب‌ی‌ خۆیان بس‌پ‌ی‌رنه ئە‌و شو‌ینانه، ج‌یی حه‌یوان و با‌ل‌نده. ئە‌وان تاوه‌کوو ئە‌مه‌ر‌ۆ سه‌بریان کرد، دان‌یان به‌ خۆیاندا گرت، به‌لام له‌ ئە‌مه‌ر‌ۆ به‌دواوه ئ‌یتر ه‌یچ پ‌ی‌گه‌به‌کیان نه‌ماوه. دوژ‌مه‌نه‌کانیان، واته سوپای ولاتی مه‌زن

که ئەمان پێیان دەڵێن «بیانی» که به زمانیکی دی دەپەیشن، به زمانیکی دی فرمان به ئەمان دەدەن، به زمانیکی دی لەمان به قیندا که وتوون و تەنگیان پێ هەڵچنیون. ئەوان ئیدی نه دەتوانن دان به خۆدا بگرن، و نه له گوندیش بمتنن. ئەوان بپچاره ماون، بپچاره که وتوون. تەنیا دوو پێگەیان هەیه: پێگە ی مەرگ و پێگە ی شاخ و دۆلی ناشنا. واتا پێگە ی پەو و هەڵهاتن.

ئەوان دەپۆن. پیر و مندالەکانیان سواری ئەسپ و ئیستر، تووبەرە و تیرپ و فەردە ی ئارد، گەنم، جۆ، گەنمە شامی و دانەوێڵە و دەخڵ و دانسی دی، فەردە شەکر، خوێ، برنج، ساوەر، دیزە و گۆزە و مەشکە، پۆن، هەنگوین و دۆشاویان باری سەرپشتی بارگین، هێستر و کەر کردووه و لەگەڵ سترانی دەنگی باران و شنهبا دەپۆن. له چوار پیزدا: ریزی پیشهوه که هەم پێگە دەکەنەوه و ئەگەریش مەترسییهکی نادیار بێتە سەرپێیان، ئەوانی دی دەپاریزن. ریزی دووهەم پیر و ژن و مندالن. واتا رابردوو و داهاووی ئەوانن. ریزی سێهەم؛ پیشەساز یان پەسپۆرانی پیشەیی، شوان، گاوان و پاسەوانەکانن که هەندیک مەر و دەواریان، ئەوهندە ی کراوه لەگەڵ خۆیان بیەن، داووتە پێش و به شوێن ئەو دوو ریزە ی دیدا دەپۆن. ریزی دواییش دیسان لاو و گەنج و چەکدارن. لێ سەرۆکی عەشیرە، گۆرانی بێژ و مۆسیقاری گوند، پیشەوای ئایینی پیر، دارتاش، ئاسنگەر، پینەچی، پێشگۆ، دوو کوێخای گوند و چەند پەسپۆر و زانا و بیریاریش له ریزی داووه جێ دەگرن.

کاروانەکیان پێکەوتووه، دەپۆن: تیکچوو، بریندار، بێکەس، داماو و بێهیا. ئەوان تەنیا دەیانەوی بژین، زیاتریان ناوێ، بهس بژین. له سەر خاکی خۆیان، وهک رابردوو. بهلام ئیستا بو ژین و ژیان دەبێ پەو بکەن و هەڵبێن، دەبێ خاکەکیان بهجێ بهێلن. دەبێ له ولاتی خۆیان، له خاکەکیان، گوندەکیان، گۆر و گۆرستانەکیان هەڵبێن. کهس دەنگی

لیتوه نایه. له شتیکی پتویست زیاتر کهس هیچ نالن و هیچ ناکات. چما دهست و پتیاں کۆت و زمانیاں قوفل کرابیت. له باتیی ئهوان با و باران دهپهیفن. باران نم نم دهبارئ، با خۆی به باوه دهکات، نهسپ، مایین، کهر، بارگین و ئیستر دهنگیان دئ، مهپ و دهوار دهجمن. چهند مندال، مندالانیک که ناگیان نه له بق و سووتان، نه له کۆچ و پهو ههیه، دهگرین. مندالانیک که نازانن خاک و ولات، دهوره و زهمانه، مه‌رگ و مانهوه چیه و خه‌ریکی مندالانیتی خۆیانن. سه‌گ و تاژی، به‌لن سه‌گ و تاژی و توتکه‌کانیاں هه‌ن. پتویسته مرۆف سه‌گ و تاژییه‌کان، دۆستی هه‌ره نزیك، هه‌ره به وه‌فا و هه‌ره کۆنی له بیر نه‌کات.

زستان به باو و باراندا هه‌والی هاتنی خۆی ده‌نێرئ: چله له پتدایه. پیش هاتنی چله ده‌بئ بگه‌نه جیگه‌یه‌کی پارێزراو. شوینیک که بکرئ له سارد و سه‌رمای زستاندا بیان‌ه‌وینتیه‌وه. شوینیکی پارێزراوی نزیك له بالدار و ئازده‌لان و دوور له بیگانه به جۆریک که ده‌ستی بیگانه‌یان پئ نه‌گات. دوو ساله، دوو سالی په‌به‌قه که خۆیان پارگتووه، جاریک ده‌چنه هه‌واری دراوسئ و دوژمنه‌کانیاں، جاریک له سه‌ر پڤگه‌ی هات و چۆ، بیگانه که‌مین داده‌نێن، ده‌مرن، ده‌کوژن. لن ئیستا ئیدی ده‌بئ به‌په‌ون و هه‌لبێن. چونکه ئه‌رتش یانی بیگانه به‌په‌ون و پیش هاتنی زستان ده‌گه‌نه گوند. له سه‌ره‌تای پاییزیکدا، سوپای ولاتی مه‌زن به‌چه‌ک و تۆپ و ته‌قه‌مه‌نیی خۆیا‌نه‌وه هاتن، ئه‌وان بۆچئ هاتن؟ ده‌یانویست چی بکه‌ن؟ که‌س به‌ئهم‌ی نه‌ده‌زانئ، لن ئه‌وان هاتن؟ به‌توند و تیژی، به‌فرمان و فه‌ریاد. بۆچی توندوتیژی، بۆچی به‌م شیوه؟ که‌س نه‌یده‌زانئ. به‌لام ته‌فنگ ده‌ستی به‌ته‌قه‌کرد، له لوله‌ی تۆپ و په‌شاشه‌وه، ناگر به‌ریووه دار و دارستان و دار و به‌ردی گوندان. مه‌رگ که‌مینی نایه‌وه. ئه‌و به‌ئده‌نگیه‌ی به‌سه‌دان سال بوو بالئ به‌سه‌ر ولاتی چیاکاندا کیشابوو، به‌جاریک په‌وییه‌وه و جیگه‌ی خۆی دا به‌هاوار و قیره:

هاواری نه مان و قيرپه‌ی بياني که له زماني يهک نه ده گيشتن؛ قيرپه‌ی لاو و گنجان که به گولله‌ی زۆرداري مهرگ له زه‌وی ده گلان؛ قيرپه‌ی ژن و پيران که له بهر چالاکیی شه‌ر مهر نه وه‌نده‌ی کات بوو که په‌ش بپوشن و له جيگه‌ی خۆيان دانیشن؛ قيرپه و هاواری جه‌نگاوه‌ران که وهک پلنگی نه‌و چيايه له ناو شيو و دۆل و کهنده‌لانداندا جاريک داده‌گه‌پان و جاريک هه‌لده‌کشان، جاريک به په‌له ده‌رپويشتن تاوه‌کوو پي له هاتنی بياني بگرن؛ هاواری بالندار و بالندان که له‌و دار و دارستانه‌ی له سووتاندا بوو، دوور ده‌که‌وتنه‌وه . هاوار و قيرپه و ده‌ره‌نجامه‌کانی، له‌ی له‌گه‌ل هه‌موو نه‌مانه‌ش، دانیشتواني خاکی کۆن به هيو بوون؛ نه‌وان له سه‌ر خاکی خۆيان له جي و مه‌سکه‌نی با و باپيرانياندا بوون. باو و باپيران له‌م شوينه هاتبوونه دونياوه و مهر له‌م خاکه‌ش ماله‌ئاوييان له دونيا کردبوو. له‌هه‌وت، له‌هه‌فتاوه‌وت پشته‌وه، نه‌وان خاوه‌نی نه‌م ولاته بوون. هه‌تاوی گه‌رم، مانگی پووناک، نه‌ستيره‌ی دره‌وشاوه، نه‌رمه باران، به‌فري سپی، چياي سه‌رکه‌ش، خاکی به‌پيت، کانياو و لافاوی به‌هاران، هه‌لۆ و ته‌واری عالم شايه‌تعالی ژيانی نه‌وان بوون. ده‌نگی په‌نج و کاری نه‌وان هه‌نوکه‌ش له شيو و دۆلی چياکاندا ئۆلان ده‌دات. شنه‌ی به‌ربه‌يان، هه‌نوکه‌ش ده‌نگی ستران و داستانی نه‌وان ده‌گه‌يه‌نيته هه‌موو شويني چيا به‌رزه‌کان. له‌کام بنه‌به‌رددا چي گيانله‌به‌ر هه‌يه، له‌کام هيلانه و ناشيانه‌ی کون و قوژيندا چي هيلکه‌ی بالنده هه‌يه، له‌سه‌ر کام تاشه‌به‌ردی چيا چي بالنده هه‌يه، له‌به‌ر کام چه‌م و پووبار چي پووهک ده‌پوئ، له‌کام ئاودا چي ماسی هه‌يه... نه‌مانه هه‌موويان به‌گشت نه‌و شتانه‌يان ده‌زانی. به‌لئى ولات، ولاتی نه‌وان بوو. بيگانه ماندوو ده‌بوون و ده‌چوون. نه‌وان ئاوا بيريان ده‌کرده‌وه، نه‌وان ئاواتيان نه‌مه بوو.

نه‌و پاييزه‌ی بيگانه هاتن، گه‌يشته زستان. زستان بووه به‌هار،

به مار گه بیه هاوین، هاوین دیسان گه یشته پاییزتکی دی، لی بیگانه نه چوون. به پیچه وانسه وه زور زیاتر، زور قوولتر و زور نزدیکتر هاتنه ناوه وه. ئیدی دهنگی غریبی بیگانه و زمانی بیان بیان ده گه یشته بهر گوپی نه مان. بای سارد، دهنگی سترانی بیگانه کانی ده گه یانده گوپی نه مان. له ماوه ی دور سالدآ بیگانه کان که هه والی شه پ و پیکدادانیان بیستبو له گه ل ده ولت و نه رتسه به چهک و ته قه مهنیه کی زوره وه، شکستیان به وان هینا و هه ناسه یان له ژانی میژوویی چیا بیه کان بری. خاوه ن خاکی ولاتی چیا به هیز بوون، خوراکر بوون، هه لیان ده برین، ده یان تارانندن. به لام نه زان و بیچاره بوون. بی ته دبیر وی ئیمکان بوون. نه وان به شیره ی مال مال، به ماله به ماله، باپیره باپیره، عه شیره عه شیره و ناوچه ناوچه ده ژیان. وهک راپردوو، وهک هه زار سال پیش ئیستا. نه یه کیه تییان هه بوون نه زانستی شه پ و پیکدادان له دژی سوپا، نه چهک و ته قه مهنیه کیان هه بوون نه ناگاشیان له دنیا بوون. که مینی نه وان، که پرو سیته ر و قه لغانی نه وان، هیوا و ئاواته کانیان دانه دانه له بهر یهک هه لده وه شان. دانه دانه تیکده چوون. بیگانه وهک عه شیره کانی دراوسن نه بوون. شه پی بیگانه شه وهک شه ره ناو خوییه کانی نه مان نه بوون. باز نه ی ده وریان پوژ به پوژ ته نکتر ده بووه.

ئیستا له م بارانه شه وه دا بیگانه نه وه نده ی هه نگاهه رییهک له مان دوون، واته بیگانه نه وه نده نزدیکن له مانه وه! بهر خردانی دوو سالیان شکستی هینا و بونی خوین جیگه ی بونی بارووتی گرت. دار، دارستان، دار و بهرد و شیو و دولان بوونه گوپ و گوپستان. له هه موو جیگه یهک خزم و ناشنا، کهس و کار و دۆست و هاوپی مردن. رهنگی خوین تیکه لی ئاوی سپی پرویاران بوون. دار و دارستان، گوند و ئاوا بیه کان سووتان. سیداره بهر یا بوون، هه رکهس ده ستگیر ده کرا به فرمانیک که لی تینه ده گه یشت، ده خنکیندرا.

بیگانه هاتن و ژیا نی نه وانیان، که هزاران سال بو وهک خوی مابوو، به زور تیکدا و له شوین و خاکس خویان دوریان خستنه وه. شهو، شهویکی ناوهای کوچ و رهو؛ لادیسی، خاوه نی نه م خاکه، له گوند دور ده که ونه وه. پیزی یه که م که لیک له گوند دور که وتوتسه وه، نه ونه دی توزقالتیکی ماوه بگنه پشت نه و که ژ و شاخانه که به رهو ناسمانی تاریک هه لکشاون. پیزی دوهمه م و سیهم له نیوان پیزی یه که م و گوندا به نارامی، بئدهنگ ریده که ن. پیزی چواره م له گوند دیته در. هه روهک هه موو پیزه کانی دی کردیان، که سانی پیزی چواره میش نیستا پیش نه وهی دور بکه ونه وه، ناوپیک له گوند ده ده نه وه. له ناو تاریکایی شه ودا، وهک سیبهر، وهک خه یال، مال و خانووه کانیان، هه وش و به رهیان، بیر و ناوی سروشتی، داری سپیندار، گوئز و هه نجیر، بیر و بیره وه ریبه کانیان، دهنگ و سه دای پوزانی رابردوویان، ته مه نیان، پوچیان لیره له گوند به جئ ده میتن. نه وان له خانووه به ریبه کاندای چاویان پشکووت. بونی میز و پشکه لی مهر و ده وار له ناخوپ و گه وره کانی گوندا گه یشته لووتیان. نه وان له زه ویبه کانی گوند زه ویی به پیتیان هه لبرارد، نه سپ و مایینیان له سه ر نه م خاکه غار دا، چوونه پشتی نه و شاخانه بو راوی ناسک و غه زال و گیانه به ری تر، چوون بو نیچیری بالدار و بالنده، له پشتی گوند له بناری چیاکان بوسه یان بو گورگ و پیوی، باز و هه لو دانا. به ماسیی چه می ناوی منداله کانیان تیر کرد. له شه وانی نه م گونده دا، دوی خه وتنی زاروکان و خویندنی کونده به بو، دلیان دایه به ر شه پولی خوشی و گه مه، جوش و کولی جهسته یان هه واندوه. له پوزانی گه رمی هاوینی ناواییدا زه ماوه ند و نا هه نگیان گتیرا و ده ستیان به شایی و دیلان کرد، دهنگی سترانی گورانی بیژه کانیان گه یشته نه ستیره کان. له نه وان نیستا ده پون، نه و شتانه یان؛ دهنگ، بیره وه ری و هه بوونی خویان، هه ر هه مووی به جئ ده هیلن و ده پون.

له ماله کانه وه هیتشتا بۆنی دووکه ل و دوومانی کوانسو و تنووریان ده گاته نه وان. هه نووکه ش پشیله، سهگ، مریشک، که له شیره کانیا ن له ناو خانوو به ده ره تانه کاند، ته مبه ل و ته وه زل ده گه پن. هه ندیکیان به نارامی ده گرین، هه ندیکیش؛ شه رمۆک و به ده نگ؛ په ژاره به کی قوول ده کیشن و بۆ دوا جار بۆ گوند ده پوانن.

که پانه وه؟ پۆشتنی ئه م تاریکه شه وه که پانه وه به کی هه به؟ نه وان که ی ده که پینه وه بۆ مال و شوینی خویان، بۆ پۆج و ژیان و ته مهنی خویان؟

کاتی که بیگانه پۆشتن. به لئێ نه وکات نه مان ده که پینه وه سه ر مال و خاکی خویان. دیسان خۆشی و شادی دیننه وه گوند، دیسان ناگری ناگردانه کان ده که شیننه وه. دیسان شه وان به هاواری نه مان جه سته ی به ده نگ و به تروسکاییان ده که وینه وه هاوار. تیانه و مه نه لیا ن دیسان له سه ر ناگر ده کوئینن، دووکه ل ده گاته سه ر چیاکان، ده گاته ناسمان. بیگانه ده پۆن. نه وان له م ولاته که نده لان و به رده لانه که له جیهان و چاخی دیبه وه دووره چی ده که ن؟ نه وان ده پۆن. نه مپۆ نه بوو، سه به یین، سه به ی نه بوو دوو سه به ی، سه ی سه به ی. پۆژیک زووتر یان دره نگتر، ده پۆنه وه بۆ شاره مه زنه که ی خویان، ده چنه وه ماله که ره نا پارتمانیه کانیا ن. نه وان ده چنه وه لای خۆشه ویسته نازداره کانی خویان. مه که ر بیگانه کان یار و نه وینداریان نییه؟ مه که ر نه وان یار، نه وین، نه شق و خۆشه ویستیان ناوی؟ نه وان ده پۆن. کۆچه ر له م باوه په دان. نه وان هیوایان نه مه به و نه مه به ناوات ده خوازن.

کۆچی گوند ده پوا. نه وان به خاک و زهوی و زاری خویاندا تپه پ ده بن. بۆنی خاکی ته پ له زهوی هه لده ستن. تاوه کو ئه م پاییزه ش له سه ر خاکی خویان بوون، زهوییان کیتلا، خه رمانیان داگرته وه، ژیرخان و عه مباری ماله کانیا ن به زه خیره ی زستان په ر کرد، به لام ئیستا زهوی و

زار، زه خیره و خوار د نه کانی زستانیان به جی ده هیلن.
 باران ده بارئ؛ هم دهر و دهشت ته پ ده کات و هم د دنیا ده شوات
 و خاوینی ده کات وه. نه گهر مرؤف دهنگی دوری هه ندیک نازه ل و
 لوورده چی قه ل نه یه نیتته نه ژمار، ته نیا دهنگی باران هاورپیه تی دهنگی
 پی نی نه وان و نازه له کانیان ده کات. تاریکه، شه وه زهنگه. نه و ناسمانه ی
 به رده وام زور جوامیرانه پووناکی ده پژانده [سه ریان]، نه مشه و له نامیزی
 تاریکی دایه. نه وان چاره پوانی شه ویکی وه ها بوون بؤ کورج و په و. شه وی
 په و ده بوو تاریک بیت؛ که س پیانی نه ده زانی، که س نه یانی ده دیت، لئ
 نه گهر که سیکیش بیانیدیا؛ ده یان توانی خویان له پیش چا و ون بکه ن.
 چیا، چیا ی نه وان بوو، نه مانیش به قه د ورچ، گورگ و پیوی نه م که ژانه
 شاخه کانیان ده ناسی و ناگاداری هه واله کانی بوون. به لام باران، بارانی
 په حمه ت پیش بینی نه کرابوو. شه وی تاریک به بارانه وه هات. چاره یه ک
 نه بوو، کات بؤ نه وان درهنگ بوو. ده بوو به پئی بکه ون.

باران؛ خاوینی، شوشتنه وه ی هه موو جوړه ناپاکیه ک، په حمه ت،
 به ره که ت، نه رمیه کی تاییه ت. باران؛ له دلۆپه کانیدا پووناکی، کۆلکه
 زپینه ی پۆشن. توی ژیان. دایکی ژیا نه کان. باران جوړگه و جوړاره کانیان
 پر ناو ده کات. پشتی شاخ و کتوه کانیان ده شیلئ. په حمه ت ده خاته
 زگی خاک و شیو و دلۆپه کان. باران هاورپیه تی نه وان ده کات. له که ند
 و کۆسپ، له بۆسه و که مین ده یان پاریزئ. باران بۆنکی تازه ی تاییه ت
 ده داته خاک و هه وا. بۆنی خاک، دار و به رد، پووش و په لاش، گژو
 گیا، په بیین و پشکه لی نازه لان له دور و بهر هه لده ستئ. له ژیر باراندا
 نه وان ناوایی به جی ده هیلن، حه وش و که وپ، ناخوپ و له وه پ، زه وی و
 زاریک که توویان تیدا ده چاند و سونبول یان لئ هه لده گرت، باخچه و
 په زیک که ترییان لئ ده خوارد، به جی ده هیلن و ده پۆن، پنگه یان دریزه.

سەرەتا بە دوو پێچکەیی درێژ و خزی نێوان چیاکاندا تێدەپەڕن، دواتر هەڵدەکشێنە سەر چیاپەکی بەرز و بلند و پاشانیش بەرەو ژێر دەبنەو و ناو دۆلتیکی بێ بن. ئەوان دادەگەڕێن و دادەگەڕێن تا بگەنە ئەو جێگەی دیارییان کردوو و بۆ خۆیان.

باران دەبارێ، بای دێ، شەو دەپوا و ئەوان لە ولاتی خۆیان دادەبەڕن و دەپۆن. پێگە دیار نییە، تەنگە، نییە، پەڕی بەردە، ئاستەنگ، دێوو و دێک و دالە، خیزەلانی، بەردەلانی، پێگە دژوارە، درێژە؛ ئالۆزکاو و تێکچەرژاوه، کلۆبەردە، گاشەبەردە، دواي گاشەبەردە، تەپۆلکە، دواي تەپۆلکە گرد، لە دواي گرد بەرز، لە دواي بەرز بەردەلان بە بەردەلان، چال لە دواي چال، دارو دەوون دواي دار و دەوون، جۆگە و پووبار دواي جۆگە و پووبار دیتە [سەر پێیان]. هەندیک پێوی و چەقەل و گورگ دەلوورینن، چەند بالێندە بەردەوام لە دەر و دەشت دەجیوینن. کوندەبوو دەخوینن، کوندەبوو دەبنە هاوڕێی کۆچەرانی شەوی تاریک.

شوکرێ خودا کە بارگین و قاتریان هەیه. پێناس و قارەمانی هەرە ژیری ئەوان بارگین و هێسترن. بارگین و هێستەر پێگە دەکەنەو، پێگەیان بۆ راست دەکەنەو و ئەوان لە هەلخلیسکان و بەریوونەو بۆ ناو شیو و دۆلەکان پزگار دەکەن. هەندیک لەوان پێر و بەسالچوو، ماندوو دەبن. هەناسەیان سوار دەبێ، ژن و پێرەژن، بێ دەنگ دەگرن و سترانی کۆچ و داپرانی خەمگین، بێ دەنگ دەلێنەو، جەنگاوەر، عەگید* و لاو لەگەڵ سەگ و تازیپەکان، لە نێوان پزەکاندا دێن و دەچن، جارێک پوو لە پێش، جارێک پوو لە دوا. لاو و پیاو جار جارە هاریکاریی سوارەکان دەکەن لە سوار بوون و داپەزیندا. لە ناو بۆنی تێکچەرژاوی شەودا، کاروان بە گرانێ دەپوا.

مژ و دوومانیکێ تەنک، ئارام ئارام بەرەو خوار دەبێتەو. چاوی

ماندوو و بئخەم، بەردەمی خۆی نابینى. کاروان درێژه. مەر هەیه، دەوار هەیه. پیر و بەسالچوو هەن، مندال هەن، ژن هەیه و ئوان دەبى پيش ئه‌وه‌ی تیریزی هەتای پۆژیکی نوێ هەلبیت، بگەنە پەناگەى خۆیان. چەند کاوپ و شەک* لە شیوه‌کان بەردەبنه‌وه. جوانوویەکی تاقانەى خۆش پەو و ئەسپێکی کەحیل، ئیدی توانای پۆشتیان نەماوه. سم و قولاپەیان شەلالی خویته. چەند زارۆک دەکوخن و دەلەرزن، بۆ ئوان ساردە، کالو و جل و بەرگی بەن و پێسراو بەشی با و باران ناکات. چی پێویستە؟ لە سەر لووتکەى شاخیکى بەرز، لە سەر گاشە بەردیکى نیوه وشک رادەوه‌ستن. ئیدی لێره بە دواوه پێگەیان بەره و خواره، بەلام پێگە تەنگەبەر و درێژه، زۆر تەسک و لە لایەک هەلدێره. هەنگاوێکی هەلە مەرگە، سوار دادەبەزن، دایک شیر دەدەنە مندالی شیرەخۆر و بەرمەکان. پیر و لاویش لە تووتنیکى تازه کە بۆنیکى خۆشى لیدى جگەرەیک دەپێچنەوه. هەندیک جەنگاوه‌ریش لە سەر پاخەرە ئەستورەکانیان رادەکشن و دەحەسینەوه. شوان و گاوان چارۆکەى نان، پەنیر، تۆراخ و سەوزەى خۆیان دەکەنەوه. سەرۆک عەشیرە، پش سپی، پیاوی بەئەزمون و پێناس کۆ دەبنه‌وه و دەست بە پاویژ دەکەن؛ چی پێویستە؟ گەرانه‌وه پوو نادات، هەرگیز. پەلە کردن ناکرێ، پێگە ناهێلێ. بەجێ هێشتنى هەندى شت، پەز و دەواریش ناکرێ. زستانیکى درێژیان لە پێشە، داهاتوویەکی نادیارو نااشنا لە پێشیانە، بێگانە لە دوویان. ئەو کات؟ ئەو کات دەبى ببە دوو بەش. بەشیکیان دەبى بە زووترین کات بگەنە جێ، بەشیکیش بگەوێتە دواى ئه‌وان.

پێزه‌کان دووبارە پێک دێنەوه. پیر و بەسالچوو، ژن و مندال، نەخۆش و ناساخ، سواری ئەسپ و مایین لەگەڵ چەند عەگید و جەنگاوه‌ر بەرێ دەکەون. ئه‌وان شتى زۆر پێویستیش لەگەڵ خۆیان دەبەن. ریزی

* بەرخی نێر و مێ.

دووهمیش دهکه ویتته شوین نهوان. نهوان دهپون، بهره و دۆل و شیوی
 قوول داده گه پین.

شهو ده پروا. کات ده پروا. له دواي پېپئوانئیکي دريژي ته وای شهو، له
 دواي پېوانی گرد، شاخ و چپای سه رگه ش، خه رهندي قوول و شیوی
 تنگ، ریزی پیشه وه له سپیده دا، کاتس دنیا و سروشت به خه بهر
 دین، ده گنه جیگه ی خویمان. دواي چن ساتیک که تیریژی خور ده گاته
 پشت و پالی چیا و داران، ریزی دووه میس دیت. باران پاره ستاوه،
 دنیا پروناکه، تیریژ شهوق ده داته وه، له بهختی باش ئیدی با نایه ت.
 نهوان ماندوون، ئیستا تینوون، برسین، کولمه کانیاں سوور هه لگه پاره،
 لئویان قله شی بردوه، گه روویان وشکه، ده میان تاله. ئیدی ده ست و
 پینان هیچ ناگرئ. جل و بهرگ، پۆستال و پیلاره کانیاں دپاره، ته قیوه،
 کون بووه، جل و بهرگی په نگینی ژنان، کلاو و سه رپنج، شال و چه کمه ی
 پیاوان ته پ بوون و له دهره لنگیانه وه دلۆپه ئاوی شهوی پابردوو ده پزیته
 خوار.

به لام نابی بوهستن، ده بی به زووترین کات دابه زین و جیبه جئ
 بین. ناگرئ بی ته دبیر بمیننه وه. دواي حه سانه وه یه کی کورت، باره کانیاں
 ده که نه وه، منداله کانیاں له ئامیز ده گرن، په ز و حه یوانه کانیاں تاقه ت
 ده که ن، چه ند که سئیکان ئه سپ و حه یوانه کان ده به نه سه ر ئاو و له وه پ
 و دواتریش، سه یریکی دهر و بهریان ده که ن. نهوان له بنه وه ی دۆلئیکي
 یه کجار قوول و دريژدان. هه ر دوو لایان به شاخ و چپای بهرز و بلند
 دالده دراوه. پشت و داوئینی چیا دار و بهرده. گه لئیک له دار و دارستانه که
 پروته، گه لاکانی وه ریوه. دار کراسی به هار و هاوینیاں له بهر داکه ندروه.
 به لام هه ندیک شوینی لووتکه ی چیا و که لئینی خه رهنه شیناییه کی توخ،
 په نگیکي تاییه ت ده داته دهر و دهشت؛ داری چه م که هه میسه خویمان
 له هات و چووی پۆزگار پاراستوه، دهر و دهشت ده نه خشین: زیندوو،

سەر بلندن، بە بالایەکی شوخ و جوان و پەنگینی مەیلەو سەوز.
 ئاسمان دووری کۆچەرانه، ئەوان دەبن سەرھەلپن تاوھکوو بتوانن
 لە نیوانی چیاوھ ئاسمانی ساف و زوڵاتی ئەم بەیانییە ببینن. ئاسمان
 سامالە، تەنیا دوو پەلە ھەوری بچووک بە پەنگیکی خۆلەمیشی بە
 ئاسمانەوہیە .

لە بەر دەمیان لە نیوانی شیوہکەدا، پوواریک دەپوا. پێچکە یەکی
 تەنگ لە زگی زنجیرە چیاکاندا کراوہ تەوہ . پوواریش لە سەردا لە زگی
 شیوہایە . پوواری سەرتاسەری دۆڵ دەبێت . چەم دەپوا، وەک لافاوانا،
 بەلام بە ھاریکاری بارانەکی دوینی شو، خوڕ دەپوات . لەگەڵ ئەوہش
 ئاو پۆشنە، ئەوہندە پۆشن و ساف کە کۆچەر دەتوانن بیچوہ ماسی و
 زیخ و چۆی بن ئاوہکە ببینن . ھەر دوو کەناری چەمەکە تاشە بەردی
 بەرز و بلندە . لە ناو چەم ھەندیک درز دەکێنەوہ و تیشکی بچووک
 لێرە و لەوێ پێک دێن . لەو کەنارەکی کە ئەوان بارەکانیان دادەنێن، لە
 بەر پێی خەرەندەکە ئەشکەوت و موغارە ی لێیە . دۆڵ پەری ئەشکەوتە .
 ئەوان لێرە لە ناو ئەم ئەشکەوتانەدا جێگیر دەبن . تاوھکوو بیانی بپۆن
 و ئەمانیش بچنەوہ گوندەکەیان، ئیدی لەمرۆ بەدواوہ؛ مأل، شوین و
 ولاتی ئەوان ئێرە یە .

لە لای پۆژھەلاتی شیوہکەوہ، ھەتاو وەک سینییەکی سوور ھەلدی،
 تیریزھەکی لە سەر چیاکان لە سەر ناوی زوڵاتی چەم و داری چەم
 دەدرەوشیتەوہ . پووناک و شەوقیکی بێ ھاوتای وەھا کە لە چیرۆک
 ئەفسانەکاندا ھەبە، ئەمرۆ بەخێرھاتنی ئەوان دەکات . دەر و دەشت تەپ،
 پۆشن، زوڵال و ئارامە .

ئەوان گەیشتنە جێگە ی خۆیان . گەیشتنە بەھەشتیکی شاراوہی دلی
 چیا سەرکەشەکان . لەوان زیاتر کیتی دی بتوانن خۆی بگە یەنیتە ئەو
 شوینانە؟ کێ دەتوانن ئەوان لێرە، لە ناو ئەو بەرد، گرد، چیا، شاخ،

دار و دارستانه دا ببینن؟ به لام نهوان ده توانن خویمان بگه به ننه هه موو شوینتیک. نهوان به له دی هه موو پینگه و شارپینگه*، هه آدیتر و خه رهند، حال و هه وائی ولاته که یانن، هه ر کاتیک بیان هه وئ ده توانن وهک به له وهری درنده ی نه م ولاته له ناو شاخ و چپادا بفرهن و بین و بچن.

سه رۆک عه شیره و پيش سپيه کانیاں به بزه و سه رفه رازيبه وه له بهک ده روانن. نهوان نه م شویتنه یان ده سنیشان کردبوو. نهوان سه رکه وتوو بوون، بن قهزا و به لا، بن نه وهی خوین له قامکی که سیکه وه بیت، گوندیاں هیناوه ته نه م به هه شته شاراوه. پتویسته به زووترین کات جیگیر بن، وهک نه کات و ساتانه ی له گوند له ژوره بچوک و تاریکه کانیاں داده نیشتن، ده بی له ناو نه شکوت دانیشن و ژیاںی پۆژانه یان ده ست پیبکه نه وه. وهک پیشوو، وهک نه وهی له هه زاران سال پيش ئیستاوه نه انجامیاں داوه. پیاو و لاو، باره کان هه لده گرن و ده یبه نه بهر ده رگای نه شکوتی مه زن. سه رۆک عه شیره، بیرمه ند، چند پیاوی پيش سپی، گورانی بیت، دارتاش و چند که سی دی ده که ونه ناو نه شکوته کان و ده که رین. نه شکوت، موغاره، چال، قولکه، درز و قلش گه لیکن. نهوان له کوئ و چۆن جیگیر بن؟ له ده ره وهی نه شکوته کاندایا، له سه ره وه نه شکوتیکی ئیجگار که وره، دریز و قول هه یه. نه شکوته که زۆر له ناوه که ش نزیکه. ده رگای نه شکوته که زۆر که وره و پووناکه، نه م نه شکوته نه ک بو گوندیک به لکوو به شی ده گوندیش ده کات. پاش نه وهی سه بری هه موو لایهک ده که ن و بیر و پای بهک وه رده گرن و ده که ونه راویژوهه بریار ده دن: نه م نه شکوته که وره ده بیته شوینی مانه وه یان. له باتی نه وهی که ل و په له کانیاں له ناو نه شکوت، که پر و چه پر و که ژه کاندایا، بلاو و په راگه نده بکه ن، وا باشتره له لای بهک بن. زستان و چله به رپتوه یه. جانه وهری درنده ی کتوی، ورچ، پلنگ،

* رینگه ی سه ره کی.

گورگ، که متیبار و بهراز هەن. سام و مەترسیی بیانییەکان هەیه. بەلێ ئاوا زۆر باشترە، ئەشکەوتی مەزن بە گوێرە ی خۆیان پێک و پێک بکەن و لێرە بژین.

بەپارەکانیان وەهایە، ئەم بەپارە دەبێتە یەکەم هەلە و غەلەتیان. ئەشکەوت قوول، تاریک و درێژە؛ ساردە، ترسناکە. چەند هەنگاوێک دوورتر لە دەرگای ئەشکەوت جێ کوانویەک هەیه، هەندیک خۆلەمیش و چەند ئینزنگی رەشی نیو سوتوای تێدایە. بێگومان ماسیگر، پارچی و نیچیرفان هاتوون و لەم ئەشکەوتە ماونەتووە. لە ئەشکەوتە وە بۆنیکێ گەنیو، بۆنی خاک، بۆنی پووش و پەلاش، کە پوو، ئارەقە و میزد ئی. ئەوان ئەم بۆنە دەگۆڕن بە بۆنی گەرمی ئینسان.

ئەوان دەست پێدەکەن؛ زەویی ئەشکەوت تەخت دەکەن، لقی داران، دەسەک*، پووش، گژو گیا و لە سەر ئەوانەش پاخەرەکانیان پادەخەن. بۆ مأل و خیزانەکان و بە هاوکاری بەردی رەش، دیوار و ستوون لە نێواندا ساز دەکەن. لە بەر دەرگای ئەشکەوت کوانویەک، ئاگردانیک و چیشخانەیک ساز دەکەن؛ هەندیک شوین لە دیواری ئەشکەوتە کە سواخ دەدەن؛ لە دەرگای ئەشکەوت بەرەهە یوانیکێ درێژ ساز دەکەن و گلێمە و قالی و دۆشەکی خۆیان پادەخەن.

ئاگرێکی گوپ پێدەخەن. ئاگرێک کە قەت نەکوژێتەو، جارێک بە ئینزنگ گوپتر دەبیت و پووناکی دەپژێنیت بە سەر ئەشکەوتدا. جارێکیش لە ژێر ژێلەمۆی بەری بەیاند، پاسەوانی خەوی قوول دەکات و بە هیوای گەشانەو دەبیت. ئەوان، کۆچەر و دەرکەوتووانی ولاتی خۆیان دەتوانن، لە ئەشکەوتیکێ قوولی بنی خەرەندیکێ ولاتدا لە تەنیش ئاگری بەتین زۆر زیاتر لێک نزیک ببنەو، زۆر زیاتر دەنگی نالین و ئاخ هەلکێشان، زۆر پتر خەون و خەیاڵەکانیان بگەنە یەک، زۆر زێدەتر ژیانی ناچاریبان

* داری راست و بێ گرتی.

ببیته یهک که ئیدی کهس نهتوانی لئیکیان بکات.

و زۆر زیاتر چاره‌نووسیان ده‌بیته یهک.

ئاویان هه‌یه، نانیاں هه‌یه، په‌ز و ده‌واریان هه‌یه، له‌ ده‌ور و پشتیان ماسی، ئاسک و غه‌زال، که‌و و بالنده، دار و داره‌به‌ریان هه‌یه، نه‌وان لیره‌ ده‌ژین. له‌ ژیر بالی ئه‌م چه‌می که‌ له‌ دلی هه‌لدیره‌کاندا مانۆر ده‌دات و خو‌نمایش ده‌کات و پاده‌کشئ و به‌ په‌نگی ساف و زولال و پۆشنی به‌رده‌وام تراویکه‌ دروست ده‌کات. ئیره، نه‌و چیاپانه‌ی به‌رده‌وام له‌ دلی یه‌کدان، له‌ پشتی یه‌ک، به‌ره‌و ئاسمان هه‌لده‌کشن، نه‌و هه‌لدیر و دۆله‌ بئ بنانه‌ی که‌ به‌ ده‌نگی چۆله‌که‌یه‌کی بچو‌کیش ده‌نگ ده‌داته‌وه‌.

داری به‌رزی سپیندار و بی به‌ په‌نگی خو‌له‌میشی وه‌ک تالی سپی قژیکی گه‌ش، په‌نگیکی که‌ونارا له‌ په‌نگه‌کان زیاد ده‌که‌ن. نه‌و بالدار و بالنده‌ی که‌ به‌رده‌وام ده‌جرییئن، نه‌و سرووشته‌ وه‌حشییه، ترسناک و په‌نگینه، به‌لی ئه‌و شوینه‌ ده‌بیته‌ ولاتی نه‌وان.

پۆژان و شه‌وانیان، هه‌ستان و دانیشتنیان ئاوا ده‌ست پیده‌کات. جارچاره‌ مشتیک تیریژی هه‌تاوی به‌ریانگ، له‌ به‌ر ده‌رگای نه‌شکه‌ت، به‌ پوخساریانه‌وه‌ شه‌وق ده‌داته‌وه‌. جارچاره‌ش شه‌ی فینکی به‌یانیاں ده‌یانته‌زینئ. جاری واش هه‌یه‌ دلۆپی بارانی به‌ لیزمه‌ی پاش نیوه‌پوان له‌ قز و سمیلی بۆزی پیاوانیانه‌وه‌ به‌ر ده‌بیته‌وه‌، هه‌ندیک جار مه‌غریبی سووری ئیواران ده‌یانته‌ینتته‌ به‌ر گریان، جاریک نه‌ستیره‌ی شه‌وان ده‌بنه‌ هه‌وال و گوئگری سترانه‌کانیاں، گه‌لنیک جاریش هه‌تاویکی نه‌ زۆر گه‌رم په‌نگی نه‌سه‌ری پوخساریان به‌ره‌و په‌نگیکی قاوه‌یی توخ و تاریک ده‌بات.

پۆژان ده‌پۆن، شه‌وان ده‌رۆن، هه‌فته‌ تیده‌په‌پن، مانگ پاده‌برن، سه‌ره‌تا باران ده‌بارئ، بی وه‌ستان، بی راوه‌ستان. سارده، بۆرانه. دواتریش به‌فر ده‌ست پیده‌کات. سه‌ره‌تا ئارام، که‌م، وه‌ک ئارده‌ دار، دواتر هه‌ر

کلویه کی به قهه د گوپژنیک، مازن، قایم و قورس، که ده که ویتته سر زه وی، نیتتر ناجمئ. په ننگی سپی دهر و دهشت داده پوښی. به فر پراخه ریکي خو له میښی و سپی پاده خاته سر جه سته می دهشت و دهر و سروشت ده کاته بوو کیکي جوانی پازاوه می سپی پوښ. به فر؛ له دلی ولاتی چیا سرکه شه کانی ناو جیهانی که ونارای چیرۆکه کان، ترووسکه می پووناکي سر ناو و لافاوان، تاجی پوژگاری ته نیایی، بیتچاره می و ترسنوکی، هه شارگی پوچی دوو دل و بیتچاره، و کراسی سپی خه ونه کانیا، خه ونه کانی نه وان. و نه وان له نه شکوت و موغاره می خو یاندان، له لایه ک، دیوار به دیوار، پوو به پوو، چاویان ده به سترئ، خه ویان لئ ده که وی، چاویان ده کریتته وه، له خه و پاده بین. له تاریکی نه شکوت داده له رزن، له تاریکی شه ودا پاده چله کن. که م ده خوئن، که م ده خوئنه وه، که م خو یان ده شوئن، که م ده په یفن، که م ده چنه سر ناو، جگه له مندا ل و پیر و به سالآچوو که متر له یه که ده پوانن. نه وان له جیهان، له جیهانیکي نااشنا و فراموښ کراودا ده ژین. کئ ناگای له مانه؟ گوند و خه لک و هه شیره می دهر و جیران چیا ن به سر هاتووه؟ گونده که یان چی لیته اتووه؟ نیستا کئ نه وانی بیر ده که ویتته وه و ناویان بانگ ده کات؟ کئ هه به خه می نه مانی بییت و بیر له خو یان و چاره نووسیان بکاته وه؟ بیانی نیستا له کوین و چ ده که ن؟ بیانی چیا ن له مان ده وی؟ بیگانه ... پیتشتریش نه مان گو ییان لئ بوو که ولاته که یان پارچه به کی ولاتیکی مه زنتره، ولاته که یان بنده سته بیگانه کان بووه، بیگانه له ولاتی نه مان بوونه ته ده سه لآتدار. به لآم نه مان دوور له بیگانه و بیگانه هه له مان دوور بوون، له نه ستره کانی ناسمانیش دوورتر. نه وان نه بیگانه به کیان دیبوو، نه جه نده رمه و سه ریازیک. له ناو چیا کانی خو یان له گوندی خو یان، له حالی خو یاندا ده ژیان. لئ له دوو سال پیتشتر به ملاوه بیانی هاتبوونه سر یان، له نا کاو و دواتر هیدی هیدی، قورس، قورس.

نھا نهوان له نهشکه وتدا به سهر ده بهن؛ له گه ل دهنگی گورانی بیژ
پوشنایی نه سستیره کان ده گه یه نه پووناکیی هه تاوی به یانان. له گه ل دهنگی
چیرۆکبیژان شهوانی دریزی زستان له دواى یهک پرز ده کهن و به سهر
ده بن.

قسه و ناخاوتنیان که مه، په یف و وته یان که مه، به لام گورانی بیژ
ستران ده چرن، چیرۆکبیژان چیرۆک ده گپنه وه، نهوان نا، به لام
گورانی بیژ و چیرۆکبیژهکانیان، ماموستای گوتنن؛ که خاوه نی به
سه دان و هه زاران ستران و چیرۆکی نهوان ده باره ی ناچارى؛ بیچاره یی،
ته نیایی، په ژاره ی قوول و نهوینداری؛ که به ئاواز و ناههنگی گوتنی زډ
کۆنی دیرۆکی، شهوانی تاریک و چاره نووسی په شیان ده نه خشیتن؛ که
بهیتی بالکیش و زیز پۆحی خه مباریان به پهنگی که ونارا ده خه ملینن.
پۆژانه پاو و نیچیر؛ ته له، داو و کهمین دانان، شهوانه ستران و داستان
وتن. پۆژانه پووناکیی به فر، هه تاو و بۆران، به شه و گه رمای گپنه وه ی
به سه رهات و په ندی باو و باپیران، چاره نووسی که وناریان. ستران،
به سه رهات و گپنه وه ی ته نیشته ئاگری به تینی ئیزنگ که دل دینیته
جۆش، بن کۆتاییین. هه روهک چه مه که ی به رده م نهشکه وته که یان. هه روهک
ژانیان له نهشکه وته که، کاته که یان له بنی دۆل و هه لدیران. له کات و
زهمه نی بن کۆتاییاندا چاوه پروانن؛ چاویان له ده رگای نهشکه وته، له چه م،
له بناری چیا، له خۆره تاوی چیاکان، له دار و دارستانه کان، له لووتکه ی
چیاکان، له ئاسمان، نهوان به رده وام چاوه پروانن. له وه نهشکه وته ی که به
هه لم و بۆنی جهسته یان گه رمی ده کهن، چاوه پروانن بگه پینه وه کوخه کانی
خۆیان له گوند، بگه پینه وه سه ر زهوی و زاریان، باخ و باخچه کانیان.
له به ره به یانی پۆژیکدا، کاتیک پیاویکی لاو، که میک دورتر له
نهشکه وت، چووه ئاوده ست، له چال و قولکه کاندایه کی تازه
پشکوتوو ده بینن. گیا شین بووه؛ به هار به پۆوه یه، گه رمی، گه شی

و وشياری، به خه به رها تهنه وه له پڙيهه. تيريزي هه تاو كه په نكي سپي به فر ده فريني، به فر نارام نارام ده توپته وه و ده چپته وه، باران ده باراي، خوئاو كه ي وه رزي گه رما ده باراي. ئاو و لافاو هه لدهستن و ته زوو و سه رما و دار و پووش و په لاشي وشك ده داته بهر و ده يبا. په گ و پيشه ي دار و درهخت ده ژيهه ته وه، دار كراسيكي نوپي شين له بهر ده كات. گه لا شين ده بن، شكوفه و چرو ده پشكوين، و پوژيكيش كاتيگ كچه كان جه په و گوزه به ده ست ده چنه سه ر چه م، ده سته يه ك بالنده ي خو له ميشي و به له ك له بهر ئاوه كه هه لده فرين، بالنده ي كوچه ر وه ك كوچه ر هاتوون. چه م هه ستاوه، ده پروا، بن ده نكي و خه م و كه سه ري چه ندين مانگ به جي ده مينئ. چه م، ماسي پشت به له ك له ناويدا به كايه، به جو ش و خرو ش، به هازه هاژ، به په رنگيكي كه ميگ سپي، دلي شيو ده قله شينئ و به ره و خوار، به ره و پووناكي ده پروا. ئو چه مه ي به مانگان بن چه م و بن بزاف بوو، ئيستا بوته كاني ژيان، له ژير تيشكي مه يله و سووري هه تاودا بوته سه رچاوه ي په نگامه ي ژيان.

ژيان گه پاره ته وه بو كوچه ران، نه وانيش ئيدي ده بن بگه پڙينه وه بو ژيان. ده سته يه ك له گه نج و لاو پيگ ديت. لاوان جل و بهرگ و پيلاوي خويان توند ده به ستن، تفهنگ و فيشه كدان هه لده گرن و به ره و لووتكه ي چياكان هه لده كشن. نه وان ده چنه وه بو گوند، بزائن له گوند چ باسه، هه وائي دونيا بزائن. پنده چي بيگانه له وي نه مابيتن و پوشتيبتن. له وانه په كاتي گه پاره وه هاتبيت. دواي چه ند پوژيگ ده سته بن كه م و كووپي، هه نديك مه نجه ل و شتي پيوستيان سواري پشتي بارگينه كانيان كردوه و ده گه پڙينه وه. كه سيان نه ديت، هيچ جموجو ليكيان نه بيني، گوندي دهور و به ريش هه موويان چو لن، تووشي كه س نه هاتن. به لام وا دياره هه نديك كه س هاتوونه ته گوند. ده رگاي ماله كان كراوه ته وه، سندوقه كان شكاون، له كوانووه كاندا ناگر كراوه ته وه، خواردن ساز كراوه، زه خيره ي

ناو کووپه کان که م بوونه ته وه، کادینه کان به تال کران. بی گومان نه و
که سانه بیگانه بوون. به لام نه وان چ بیگانه به کیان نه دیت، و بی نه وهی
که س بیانبینی، به دزییه وه چوون و به دزییه وه هاتنه وه.

راسته که س نه بینون، به لام لایک له دهسته کاریکی کردوه،
پیش نه وهی دهسته له گوند بیته دهره وه، نه وه گیده له که ناری
دیواری خانوویهک داده نیشی و دهست ناو دهکات، دواتریش به به ردیک
خوی پاک ده کاتوه، هه لده ستیته سر پی، پانتوله کی هه لده کیشی و
دوخینه کی گری ده دا. له کۆگای گرمی پیساییه کی که هه لمی لی
هه لده ستی دهروانی و بی نه وهی به به رد یان گه لا و پوش و په لاش
دایوشی، سمیلی با ده دا و به پریده که وی و خوی ده گه به نیته هاورپیان...
دهسته، عه گیدانی دهسته، یهک به یهک باسی هاتن و چوونی خویان
دهکن، به لام لاره که نه م کاره ناگپرته وه، پیده چی به پیویستی نه زانی،
پیده چی شهرم بکات.

ئاودهستی نه م لاره سمیل بادراوه ده بیته دووه مین هه له یان.

چی پیویسته؟ نه وان دیسان کۆ ده بنه وه و پاوژ ده کن. گوی له
یهک ده گرن، پیشکۆکه یان، فال ده گرتیه وه، «نه ز نه و بالدار و بالنده
و په په سیلکانه ی که نه مسال زوتر هاتوون، ده بینم» فالبین وا ده لی.
«که رویشکی ئاوس ده بینم، هه لۆ له سر چیا بلنده کان ده بینم، دنیا
له شادی و خوشیدایه، له بهر گیا، گول و خونچه ی ره نگین، له بهر
بوئی خوش، دنیا هار بووه. نه وه نده خوشی، نه وه نده جوانی، نه وه نده
ده لالی... نا، نا، به ختی ئیمه هه رگیز نه وه نده ریگ، نه وه نده باش
نه بووه... نا، ئیمه ده بی به ته دبیر بین». و نه وان برپاریکی نوی
ده دن؛ نه وان له جیگای خویان به میننه وه و چاوه دیر بن و بنوان.

تاوه کوو نیستا، بی گله یی و گازنده، بی ده نگ، نه وان به پیوه
خویان له بهر با و باران، به فر و بۆران پارگرت. سه بر و خۆپارگیان

وهك چياكانيان بوو؛ مه تين و له سرخو. له و پوژه وهی هاتونته نه م
 نه شكه و ته، دوو پیره میرد و سئ پیره ژنیان مردوون. دوو لوی گنج بوون
 به ژیر هره سسی به فره وه و ون بوون. عه گیدیکیان له خلیسکین به ربووه
 و پشتی شكا. سئ مندال، دوو کچ و کورپک له دایک بوون. هرگیز
 دهنگیان دهرته هات، سهریان نا به یه که وه و بیریان له چاره نووسیان
 کرده وه، گوپیان له دهنگی گورانی بیژ گرت و چاوه دیرییان کرد و
 نیستاش دیسان هر دهنواړن.

و روژیک له پوژه کانی چاوه پوانی، شتیک پوړده دات. ژیانی پوژیک نوچی
 به تیشکی هه تاوی به بیان ده ست پیده کات. تیریژ دیسان له سر ناوی
 چه م ده بریقته وه. خوشییه کی بی هاوتا، به په نگه کان، به بونه کان، دهر
 و دهشت سرخوش ده کات. کچ و ژن به جل و بهرگی په نگینه وه، کراس،
 دهرپس، جل و بهرگی خاوین له بن ده ستیاندا، به ره و چه م ده پوړن.
 نه وان وهك ناسکیکي نازدار به له نجه و لار به سر بهر دانداهه لډین.
 وهك گلۆله به فریک به نهرمی له سر چال و قولکه کانداهه گه ریڼ.
 نه وان ده چن سهری خویمان بشوون. توژیک دوورتر له نه شکوت و
 له هه شارکه یه کی بناری چیا، له بهر چه م جله کانیان داده که نن، به
 کراسه کانیانه وه، خویمان به سابوون و ناوی ساردی به یانی، که ده لئی
 سه هۆله، ده شوون.

لی له و کاته دا هه ندیک دهنگ دئ، دهنگی سهر، وهك دهنگی با و
 باهوژ و گهره لولول، دهنگی که هازه و گفهی دئ، دهنگی غریب که
 له دهنگی دهر و دهشت ناچن. له باکور، له سهر چیاکان، دوو شتی
 په ش که وهك هه لۆ ده چن، دیارن. به لام نه وان ه زور له هه لۆ مه زنترن،
 هه لۆ وترن. له نیوان چیاوه به ره و خوار ده فرن، گه وره تر ده بن، نه وان ه
 چین، چ شتیکن، چ هه یوانیکی درندهن؟ ژن و کچ له و شته سهیره ی
 که به ره و نه وان دین دهنواړن، پیاو و لاره کانیس له نه شکوت و بنه

بهرد و شیوه‌کان دینه دهر و سهیری ئه و شتانه ده‌کن. کهسیان له و شتانه‌ی نه‌دیوه، نه‌بیستوو. ئه‌وان ده‌ست له و شته بالدارانه هه‌لدینن، کچ و ژن جل و به‌رگی ده‌ستیان به‌رز ده‌که‌نه‌وه و ده‌یشه‌کیتن. شته‌کان له به‌رزایی چیا و دۆله‌کان به‌سه‌ر ئه‌واندا ده‌فین و ده‌پۆن. به‌لام دیسان نه‌مجار لای باشووره‌وه ده‌که‌پینه‌وه و به‌سه‌ریاندا ده‌فین. له کاته‌دا بیرمه‌ندیکیان په‌ی به‌شته بالداره‌کان ده‌بات؛ «فرۆکه...» ئه‌و وا ده‌لئ، «ئه‌وانه فرۆکه‌ن و هی بیگانه‌کانن... با نه‌مانبینن، زوو خو بشارنه‌وه... خو بده‌نه لایه‌ک...» له ئیدی دره‌نگه. فرۆکه وهک هه‌لۆ دووجار به‌سه‌ریاندا ده‌سوورپینه‌وه، ده‌فین و ده‌پۆن.

ئه‌و ده‌ست پاره‌شاندنه ده‌بیته سه‌یه‌مین هه‌له‌یان.

پۆژیک به‌سه‌ر فرینی فرۆکه‌کاندا تیده‌په‌ریت، له هیج پرونادات. دوو پۆژ ده‌پوات، سه‌ن پۆژ، حه‌فته‌یه‌ک، دوو حه‌فته، به‌لام هیج نابئ، که‌س دیار نه‌یه. پاش حه‌فته‌ی سه‌یه‌م عه‌گیدی زیره‌فانی سه‌ر گوپکی شاخه‌کانی به‌رده‌م شیوه‌که، ده‌که‌پینه‌وه، شوان په‌زه‌کانیان ده‌به‌ن بۆ له‌وه‌پ، پاوچی ده‌چن بۆ پاو، گۆرانی‌بیژ له به‌رده‌می چه‌مه‌که ته‌مبوور ده‌ژهنن و کچ و ژن دیسان ده‌چنه به‌ر ئاو و خۆیان ده‌شۆن. ژیان دیسان وهک پێشوو له ژیر ئاسمانی ساف و زولال و مانگ و نه‌ستیره‌ی پۆشندا به‌رده‌وام ده‌کات. هه‌لآله و سوپسن ده‌پشکوین، گوڵ ده‌کرینه‌وه و دار ده‌نه‌خشین.

ئه‌وه‌نده‌ی بیست پۆژی دی ژیان ئاوا به‌رده‌وامه، به‌لام دوا‌ی بیست پۆژ ده‌که‌نه پۆژی کۆتایی ژیانیان. ده‌توانین بلێین پۆژی کۆتایی ژیانیان ئاوه‌هایه؛ دنیا ئیدی ته‌واو گه‌رم بووه، ئیدی مێش هه‌نگوین له ده‌وری ئه‌شکه‌وت ده‌فین، ماری جوت خۆیان ئه‌لقه ده‌که‌ن و خو ده‌ده‌نه به‌ر خۆره‌تاوی هه‌تاوی گه‌رم. پۆژیکێ نوێ به‌ پۆحیکێ زیندوو و به‌ جوانی ده‌ست پیده‌کات. هه‌تاو به‌ ئارامی هه‌لدئ. ژیان له سه‌ر ناوی

چەم و خۆرەتاوی چیا شەوق دەداتەو. ئەو ئاوەی بە تیشکی هەتاو دەدرەوشیتەو و دەپوا، شەوقی خۆی دەگەیه نیتە سەر خۆرەتاو و ناو دۆلەکان. پۆزی کۆتایی بە جمجولای پەنگە سروشتییە زولال و سافەکان دەست پێدەکات. جگە لە دەنگی سووکی ئاو و جریو جریوێ خۆشی بەلندەکان دەنگیک نایە. ئاسمانی دوور و بلند بە رەنگیکی سەوزی کال دەدرەوشن، هیچ هەوریک، هیچ بەلداریک دیار نییە.

عەگیدیکی بەهیز و قەلەو، بالابەرز، سمیل بادراو، پانکەوچۆخە پێسراوی پەنگین لە بەر، لە دەرگای ئەشکەوتەکەدا دیارە. ئەوەندە چەند خولەکیک لە دەور و بەری خۆی دەپوانن و پێدەکەن. ئەو بێدەنگی و ئارامییە، ئەو جوانییە، ئەو پازاوییە، ئەو قەشەنگییە، ئەو خۆشییە کە خۆینی مرقف دینیتە جۆش، ئەو خاک و ولاتە، ئەو سرووشتە دەست لێنەدراو هەمووی هەو، هە ئاوانە. کەمیک خۆی کۆ دەکاتەو، دۆخینەکە گری دەدات و بە هەنگاوی قایم بەرەو خوار، بەرەو چەم دەپوا. لە بەر چەم، لە سەر دوو بەرد هەلەدەتروشکن و دەستی راستی دەخاتە ئاوەکەو، هەموو جەستە دیتە لەرزین، دەستی دەتەزێ. ئاوەکە ئەوەندە فینکە، ئەوەندە زولالە. لاو بە ئارامی بە هەر دوو دەست، دەم و چا و پشت گەردنی دەشوات. هەلەدەستیتە سەر پێ، بە قۆلی چۆخە و کراسەکە پوخساری وشک دەکاتەو و سمیلی بەدەدا. لەو کاتەدا دەنگی بەلندەبەک دێ، لاو سەری هەلەدینسی و بۆ ئاسمان دەپوانن، بەلندەبەکی بەلەک، کەمیک دوور لە ئەم لە نێوان دارستان و چەمدا، دەفرێ. بەلندە بال لێنادا، وەک ئەوێ بیهوێ بە ئاراستە ئارامی ئەم بە یانییە زێرینەدا بفرێ. بەلندە کەمیک بەرەو لای لارەکە دەفرێ. لاو دەنووک و چاوە بچووکەکانی بەلندە دەبینن. بەلن بەلندەکە بازە. بازیکی بەلەک کە خەمی نیچیرفانەکان دەپەوینیتەو. لاو پێدەکەن و دەگەپیتەو پوو لە ئەشکەوت تاکوو بچیتەو بۆ ئەوێ.

به لام لهو كاتهدا دهنگی تهقهیهك دیت. لهو كاتهدا دهنگی تهقهیهك دهشت و دهر دهتهنیتتهوه. لهو كاتهدا دهنگی تهقهیهکی جاریهجار، به چهنیدن جاره ناو دۆل، شاخ و چیاكاندا دهنگ دهاتتهوه. لهگهله دهنگی تهقه، بئدهنگی دهر و دهشت درزی تیدهكهویت و له ناكاو بالدار و بالنده دهفرن و دور دهكهونهوه. سووتانیتکی ویرانكهر دهكهویتته دهررونی لاه. سهههتا لاه نازانن نهوه دهنگی چیهه و له كویره دیت. لاه، مات و پهشوگاو له دور و بهری خوئی دهروانن، لن كهس نابینن، جهستهی گهرم دادئ، قورس دهبن، سووتانیتك كه تا ئیتستا نهیدیوه به دلیدا دهگهپئ. شتیتکی گهرم و تهپئ لن دهرپوا. دهستی دهبا بهرهو زگی، بهلن خویننی لن دهرپوا. ههول دها. دهیههوی به پهله خوئی بگهیهنیتتههشكوت، چهند ههنگاو ههلهگهگهئ، بهلام جهسته قورسه، قورستر دهبن. ههناسهه له بهر دهپهئ به نارامی له سهه نهژنوی بهردهبیتتهوه سهه زوی. نهوهندهی تۆزقالتیک به ههمان شیهه له سهه نهژنۆ دهمینیتتهوه، به پهله و قوول ههناسه ههلهگهگهئ و دهیداتهوه. له دار و درهخت دهروانن، له دهرگای نهشكوت دهروانن. باز؟ باز دیتتهوه یادی. چاوهكانی بۆ باز دهگهپن. دیسان ههول دها، دهستی پاستی دادهنیتته سهه زوی و به ههموو توانای ههلهدهستیتته سهه پئ و بهرهو دهرگای نهشكوت دهبیتتهوه. ههنگاوئیک، دوو ههنگاو، سن ههنگاو. ههر نهوهنده. تهقهیهکی تر نارامیهه كه لهت دهكات. دواپی بهكئکی دی. و یهکی دی و لاه دهمهه و پوو دهگلئتهه زوی. و ئیتتر له زوی پانابن.

لهوكاتهدا چهند لاهی دی، به پوانینتکی واق ورمواو، به روخساری كۆنی پرکهسهه، تهنهگ بهدهست له نهشكوت دهرنهپهپن. سهیری دهر و بهریان دهكهن، قهت كهس دیار نیه، كهس نییه. كئ وههای كرد؟ كئ، هاوپنكهیان، براكهیان، لاهی وهك كئویانی، له سهههتای نهه پۆژه پۆشنهدا گلانده خاکی رهش؟ كئ؟ بۆچن؟

تفنگه کانیان هه لده گرن، گولله ی ده خنه بهر و له دور و بهر
 دهرپوانن. دوونیان بهر و لای لوی سر خاک دهرپون. لئ پیش نه وهی
 بگنه لاره که، دیسان دهنگی ته قه هه لده ستن و له چیاکان دهنگ
 دداته وه. نه مجار به په له، له دوی یهک، پیکه وه، بئ که م و کوپی.
 نه مجار دهنگی ته قه ی فیشه کی موسه لسهل دهشت و دهر ده گریئ. عه گید
 یه که به یه که ده که ون، بئ نه وهی بتوانن دهست بیهن بؤ چهک و
 فیشه کی که بته قینن، له که ناری نه و ناوهی دهر بریقته وه و به شوق
 دانه وه پئ ده کات، ئیستا خوین جاریه. له و عه گیدانه ی پهرش و بلا له
 زهوی گلون، خوین جاریه، که سانیکی دیش هه وئ دهن له نه شکوت
 بینه دهر. به لام هیچ دهره تیان نابئ. هه موو له سر یهک، وهک
 مریشکی به کپ له نه شکوت دا گیروده ده بن.

و نه وان واته بیگانه یهک به یهک، پریز به پریز، له پشت دار،
 بهرد، بنار، تاشه بهرد، قولک و سهنگه ره کانیانه وه دیارن. جلی سه ریازی
 سه وزی پویشن و کالیان له بهردایه، به چهک، رهخت و فیشه کدان هیدی
 هیدی، نه لقه یه کی ته نگ به دوری نه شکوت دا دروست ده که ن. نه وان
 بئ نه ژمار نون. هه موو چیگه یهک هه نه وانن، بیگانه ن. چهنده نه فسه ر
 له هه دوو لای نه شکوت، هه ندیک دورتر له نه شکوت، سه ریازی بئ
 ژماره به پیره ده بن. له دهرگای نه شکوت وه وه چهنده فیشه ک ده ته قن،
 هه نه وه نده، له وه زیاتر، ئیتر هیچ دهنگیک نایه. بیگانه ده نگیان
 ده چنن، ناهیلن نه وان بین به خویندا. له هه موو لایه که وه بیگانه
 دهرگای نه شکوت گولله باران ده که ن. بئ وه ستان، بئ پاره ستان، سه ره تا
 به تفنگ، دواتر به ره شاش، دواتریش به دوو توپی بچووک، جار جاره.
 هه تا وه کوو نیوه پؤ، تا نه و کاته ی هه تاو دپته سه ر سه ری نه شکوت
 و له وئ پاده وه ستن و شوقی خوئی وهک گلپیک ده خاته دلای چه م،
 ته قه بهرده واهه. له ناوه وه له نه شکوت دهنگیک نیه. وهک نه وهی که

هرگیز نه ژیا بیتن. نه دهنگیک، نه هه رایهک. نه شوین پییبهک. به تنیا چهند که رستهی دارینی یاری منداآن و چهند مافوریک له بهر ده رگای نه شکه و ته که که نیستا دووکه لی لی بهرز ده بیته وه، هه والی بوونی نه وانی پییبه له و شوینه دا.

پاش نیوه پۆ له شکر هییدی هییدی له هه دوولا، به ره و ده رگای نه شکه و ته ده بنه وه، دار و چرپی* کۆ ده که نه وه و ناگری ده دن. ده رگای نه شکه و ته له ناو ناگر و دووکه لی و دووماندا ده مینیتته وه.

پووش، په لاش، دار، چرپی، ده ون و ناگر. پووش، په لاش، دار، چرپی، ده ون و ناگر. و دووکه لی و دوومان و جارچارهش ته قه ی توپ و په شاش.

نه و ناگره گوپه که له لوله ی په شاشه و توپه کان دیتته ده... دوو توپ که هه ریه که له لایه کی ده رگای نه شکه و ته، ناگر و مه رگ و مه رگ ده بارینن....

به ره و نیواره، کاتیک هه تاو به په نگیکی سوور، خوی ده که به نیتته نه و بهری خه رهنده که، له شکر راده وهستن. له شکر ماندوون. له نا کاو دونیا دیسان نارام ده بیته وه. به لام ده و ده شتی زولآل و بیته ده نگ، نییدی بووته مه میدانی شه. به هه شتی شاراره بوته دۆزه خ. دار ده سووتن. له ده ور و بهری نه شکه و ته دووکه لی هه لدهستن. لاشه ی په ز و ده وار و بارگینان په رش و بلاو له ده و ده شت گه وزاين. دونیا گه رمه، زۆر گه رم. ته قه ی تفه نگ، په شاشه و توپ دونیای کردۆته کوانووی ناگر. نییدی نه دهنگی بالنده و نازه لان دئی، نه بۆنی گوول و گوول خونچه. به ته نیا بۆنی بارووت، خوین، ناره قه، دووکه لی و دوومان دئی. ته نیا بۆنی مه رگ دئی.

نه فسهر و سه ریا، نه نگوست له سه ر په له پیتکه ی ده مانچه و تفه نگه کان،

* به مانای دار و لقی وشکه وه بوو دیت که زیاتر په رژینی لی درووست کراوه.

هیدی هیدی دین بهرو دهرگای نه شکوت، لی کهس ناچیته ژورهوه،
 ئوان له بهر دهرگا پادهوهستن و گوئی هه لده خه ن بۆ نه شکوته که .
 دهنگیک نایه، له و نه شکوتهی دووکه لئی لی هه لدهستن هیهج دهنگیک
 نایه . ئیدی هه موو شت ته و او بووه؛ ئیتر نه شاردهوه، نه چاره پوانی،
 نه هیوا، نه گه پانهوه، نه حسرت، نه کهسه ر و په ژاره، نه گومان،
 نه ترس و نه حالتهی دیکه ی ئینسانی بیچاره . ته و او، هه موو شت
 ته و او بووه .

به لام پاش چه ند خوله کییک شتیک که زیاتر له نه فسانه کاندایک
 دیت، دیته پوودان؛ له ناو دووکه لئی دهرگای نه شکوت، په شاییه ک دیاره .
 تووله یه کی بچووک به نوزه نووزیک که به ئاسته م دیته بهر گوئی،
 له ناو دووکه ل دیته دهر . به شوین تووله دا په شاییه ک دئ؛ مندالئیکی
 بچووک که به زه حهت ههنگاو هه لده گرئ . ئه م منداله، نه وه نده ی دوو
 سال، دوو سال و نیویک ده بئ، بئ دهنگ، ترس له سه ر پوخسار و چاو
 له نه شکوت دیته دهر وه . مندال کوره . کراسئیکی چه رمی له به ره، قژی
 کورترکراوه ته وه، بۆنئیکی تیزئ ئاره قه، دووکه ل و میزی لئیدئ . پوخساری
 بچووک، چاره کانی بچکۆله وه ک ده نکه نیسکئیک . که چاری به نه فسه ر
 و سه ر یازه کان ده که وئ دهستی هه ل دئین و ده خوازئ شتیک بلئ، به لام
 دهنگی لی نایه، نه وکات نه فسه ر ئیک فیشه ک ده خاته بهر ده مانچه که ی
 و دیت له سه ر منداله که ده وهستن «له وانه ده بئ هیهج که سئیک، هیهج
 شوین و ئاسه وارئیک، هیهج دهنگئیک، هیهج پیشه یه ک، هیهج پئچکه یه ک
 نه مئینئ» نه فسه ر به زمانی خوئی نه مه ده لئ . نه فسه ره که وا بیر
 ده کاته وه . منداله که ئاگای له نه فسه ر و بیروکه کانی نیه، ده ست ده خاته
 سه ر پشتی تووله به له که که و له گه لئ گه مه ده کات . لی نه فسه ر ئیکی دی،
 یه کی سمئیل قیت ناهئالئ مندال بیته کوشتن .

نه فسه ری سمئیل قیت مندال هه لده گرئ، له باوه شی ده گرئ و

به دهستی راستی، دم به پیکه نین، به هیواشی دهست به سهری
منداله که دا دینن. منداله که ش به و چاوانه ی که هیچ شتیک نادرکینن،
بو نهفسر ده پروانن.
به لئی نه و منداله، بازه .
به لئی به سهرهاتی باز ناوهها دهست پیده کات.

له دايك بوون

به سهرهاتي باز که خوی مسوگه ر هرگيز پيی نه ده زانی ناوه ها دهست پنده کات. به مهرگ و خوین، به سام و ترس، سارد و سرما. ئه ی به سهرهاتي کوتر؟

به سهرهاتي کوتریش با بلتین نه وه نده ی بیست سال پاش به سهرهاتي باز، دیسان له ولاتی چیاکان، له پوژنکی گرمی کوتایی به هاردا دهست پنده کات. له شاریکی گه و ره و نه فلی هه فی* ولاتی چیاکان. له ویستگه گه و ره که ی ترین.

ئیمه ئیستا له پیش ترینکی ره شی دریزی سهربازی پاره ستاوین، ئیمه دیسان له پیگه داین، ئیمه سواری ترین ده بین. دیسان ده پوین به ره و شوینی نادیار، نااشنا، به ره و شوینی غریبی. ویستگه ی کون و ده ور و به ری پره له ئینسان. پیر و به سالآچوو، منداآ، ئن، پیاو تیکه لی به ک بوون. له بهر ده رگای سه وزی فاگونه کانی قه تار به ریز بوون و چاوه پوانن ناویان بخویننه وه تاوه کوو سواری ترین ببن و به پون. له پیش هه ر ده رگایه کی ترینه که چوار ئه فسه ر و چه ند سه رباژیکی چه کدار پاره ستاون. له پیش ده رگا گه و ره که ی ویستگه سهربازی چه کدار

* تیکه ل و له ناو به کدا.

وەستاون. لە ژوورەوێ ساڵۆنی وێستگە کە و لە پێش گیشەکان سەرباز پراوەستاون. لە دەور و بەری وێستگە، سەربازی چەكدار پراوەستاون. دەوری وێستگە کە بە تانک و جیپی سەربازی تەنراوه. لە بلنڭگۆی وێستگە کە دەنگی سرودی سەربازی دیت و پەردە بە پەردە بەرزتر دەبیتەوه. پۆڤ، پۆڤتکی ئاسایی نییه. پۆڤ، پۆڤی سەربازانە؛ پۆڤی حەشرە؛ پۆڤی بارکردن و کۆچکردنە. پۆڤ پۆڤی دوور خستنه‌وه‌یه، دوور خستنه‌وه بەره‌و تاراوگە، بەره‌و دیاری غەریب.

بەلێ، پۆڤ پۆڤی سەرباز و ژەنەرپالەکانە. دوو مانگ پێش ئیستا لە ولاتی مەزن، شەویک دواى خەوتنى سەگی کۆلانان و پێش بەخەبەر هاتنى کە ئەبابی مالان، ژەنەرپالەکان لە ژێر پێبەرایی سەرۆکی گشتیی ئەرته‌ش (کە ئیمە پێی دەلێین ژەنەرپال سەردار) لە دژی پاشا و دەسەلاتەکی سەریان هەلدا و دەسەلاتیان گرتە دەست؛ ژەنەرپال و سەربازەکانی، پاشا و دەست و پێوه‌نده‌کانیان لە نوێندا کوشت. سەرۆک وەزیر و هەموو وەزیرەکانیشیان گرت و لە زیندانیان توند کردن. و دەنگی رادیۆی میلییان تاوه‌کوو شەپۆلی کۆتایی کردەوه و دەسەلاتی خۆیان بە سرودى سەربازی گەیانده سەرتاسەری ولاتی مەزن و جیهان. پەردەى دەستپێکی سەرەلداڤەکان تاوه‌ها بە خۆین کرایه‌وه. دواتریش بە خۆین درێژە درا؛ بزوتنه‌وه‌ی کرێکاری، پۆشنبیر، خۆیندکار و زەحمەتکێشان قەدەغە کران. (ئەوه‌شی چاپ و بلأو کرایه‌وه لە ژێر چاوه‌دێری کاربەدەستانی ژەنەرپالەکاندا ئەنجام دەدرا). لە هەموو ولات حوکمی ئاوارته و ئاناسایی ژەنەرپالەکان جێ بە جێ دەکرا و بەرپێوه برا.

ئەمڕۆ هەموو کەسێک، تەواوی گەل پێویسته بە گوێره‌ی ئەو حوکمانە هەلێستن و دانیشی، بێ و بچێ، بخوات و بخواته‌وه، بخەوێت و لە خەوه‌ستێ، بێر بکاته‌وه و قسە بکات.

له پارچه بچووکترهکانی ولاتی مەزن، له دوو مانگ پێش ئیستاوه، له سەر ووه فرۆکەیی سەریازیی له ئاسمان، له ناو دای هەر ووه کاندای دهخولیتنهوه، له خوار و هوش به هەزاران، به ده هەزاران، به سەد هەزاران تانک، توپ، سەریاز، جیپ و سەیارەیی سەریازی بەر دوهوام له سەر پێگهکان، له ناو شارەکان، له سەر کۆیستان و زۆزانەکان، له دهشت و دۆل، به چەک و تهقه مەنیی قورسەوه، به دەم سەر ووی سەریازییهوه، به دەم نەمایش کردنی قووت و زۆر و هیز و توانایانهوه، دهگه پێن.

له ولاته بچووکەکان، پووناکبیره پێشهنگەکان، کەسانی سیاسی و ناسیۆنالیست دەستگیر کران. بزوتنهوه، کۆمەڵ و پێوهندییه فەرهنگی و سیاسیهکان یاساخ کران. دوو ناو داری ولاتی چیاکان له سیداره دران. ئیستاش ژهنه پال سەرداز و هاو پێکانی، فەرمانیکی نوێیان داوه؛ سەر چه م خانەدان، مآل و خیزانی مەزن و هه لکه وتووی ولاتی چیا له مآل و شوینی خۆیان دهریکرین. ئەوان بچنه شوینی دی. دوور بخزینهوه.

ئەمرۆ پۆژی پویشتنه، ئەمرۆ پۆژی فەرمانه که به.

پۆژیکی گەر مه، وێرای ئەوه هیشتا هەتاو به تهواوی بەرز نه پۆتهوه، هەر گەر مه، ئاسمان شین، دنیا سامالە. هەتاو وهک یاقووتیکی سوور دەر ووشیتهوه، هەر وهک بەردیکی مەر جانی که مێک سپی خۆی دهنوینن. پووناکی و زولالیی هەتاو به پەژاره و حوزنی ئەم پۆژی فەرمانه ناکه ویت. به لآم حوکمی دانیشتوانی ولاتی چیاکان دراوه، ده بێ برۆن. مروفه کانی چیا مەزن که ده بێ ئیستا برۆن له ناو خه ونیکدان، وهک ئەوهی له ناو خه ونیکدا بن، وهک ئەوهی کابووسیک ببینن، ئەوان هه نووکه تینگه یشتوون چی ده بێ، هه نووکه ش برۆا ناکه ن که به سه دان مآل و خیزان به بار و بنه وه له ماوه یهکی کورتدا له مآل و حالی خۆیان، له رهگ و پێشه یان دابیرێندرن. ئەوان

هیشتا تینه گیشتون که بۆچی ده بن بپۆن، بۆچی؟ له بهرچی؟ به لام نه مپۆ دریزترین پۆژی ژیانانه، خهون نییه. ئه م پۆژه گهرمه، ئه م سهربازه چه کداره مه غروورانه، ئه وه قه تاره په شهی که وهک جانه وه ریکی هه زار پی دیاره. هاتن و هه بوون و پاوه ستانیان لیره، له ویستگه، پاستییه. پاستیی ئه وان. ئه وان ههچ کابوو سیک نابینن، لی کابووس بۆته ژیانان. کابووس هه لگه پاوه ته وه و بووه به ژیانان، ئینسانی ولاتی جیا و ژیاننی ئه وان؛ ته نیا، هه ژار، نه زان؛ پوخساری ئه سمه، سمیلی بادراو، به ژنی شوخ و گهردنی زراف؛ ناشقی شاخ، جیا، زۆزان و کویتستان، هه لدیتر و خه رهند، ناشقی سرووشت. ئه وینداری ته نیا و ته نیایی؛ مرۆفی سه ره لدهر، مرۆفی جهنگ و جهنگاوه ری، چاره نووسیک که به رده وام له شه پدایه و هه میسه له به رخۆدانادا، به رده وام حوکی لیکراوه، هه میسه له ناو شه پۆلی مۆته که یه کدا دیت و ده چی.

وهک ئیستا، ئه وان له پیش ده رگای هاگونی ترین به پیز بوون و چاوه پوانن. سه رکز، ماندوو، چاوه لئاوساو. سه ربازه کان، دوو پۆژ، ته نیا دوو پۆژ کاتیان دانن که بۆ پۆشتن خۆیان ناماده بکن، دوو پۆژ پیش ئیستا نه فسهر و سه رباز هاتنه بهر مال، شوین و جینی کاری ئه وان و بریار و حوکی ژه نه پالیان پی راگه یاندن؛ ئیوه بۆ ماوه یه کی کورت بار ده کهن و ده پۆن. دواتر کاتیک دونیا خووش و ئارام بۆوه، ده توانن بگه پینه وه ماله کانتان... حوکم ناوه هایه...» بۆ ماوه یه کی کورت... به لام تا که ی؟ بپۆن... جا به ره و کوئی؟... به چی؟ چۆن؟ کاتیک دونیا ئارام بۆوه... که ی؟ چۆن؟ به چ شتیوه یه ک؟ کیه بریار ده داد که دونیا ئارام بۆته وه یان نا؟ ئارامی؟ چۆن؟ به پێوانه ی کئی؟ و له چل وه هشت کاترمیتردا ئه وان ناماده ی پۆشتن بین، چی له گه ل خۆیان بیهن؟ چی بکن؟ هه لپین، خو که نار بگرن؟ هه لکشین به ره و چیاکان؟ وهک باو و باپیرانیان کردوویانه، ئه مانیش خۆیان بسپیرنه هه لدیتر و دۆل

و شیوان؟ دهی دوايي چي ده بڼې؟ دوايي؟ چل و هه شت کاتژمير... چل و هه شت کاتژميری بڼ سهر و بهر، هات و چو، نالوزکاو، فکر و گومان و پرس، چل و هه شت کاتژميری که وتن و بندهستی، بڼچاره بيه کی پاش چل و هه شت کاتژمير، له سپیده و بهر بانيگی به ياندا، نه فسر و سهر باني چي کدار نه وانيان له مال و جيگي خويان هه لگرت و سواری سهر باري سهر بانيان کردن و هيتا يانيان و يستگي ترين. نه وان چييان بکر دايه؟ ... قهت، قهت هيج شتيک... نه وان به چاره نووسی خويان پازي بوون، بڼ نه وهی شوهی دوايي سهر دانيته سهر سهر نير و خو و بکه و يته چاويان، چل و بهرگ له بهريان، سندوق و کهرسته کانيان ناماده، له بهر به ياندا، له گهل خويندنس که له باب، چاوه پواني هاتنی سهر باريه کان بوون. ته نيا سندوق و بوخه بچو که کانيان پڼ بو، له چنډ تا قميک چل و بهرگ، زيړ و نالتوون، پوول و پاره، مووو و بهردي به به ها زياتر هيجيان له گهل خويان هه لنه گرت. نه بوخه ي چل و بهرگ، نه کهرسته ي ناو مال، نه کوپه و ديزه ي پون و خوړاک، نه جيگه و بان، نه ليفه و سهرين، نه تيانه و مهشکي شير و ماست، نه تووره که و کيسه ي يادگار بيه کان، نه ريف و قه فه سه ي کتیب و دهفته ره کان، نه کتیب و دهفته ري شاروه ي پشت ديواره کان، نه ره سم و تابلوی باو و باپيران، خو شه ويست و پا به رزان. و نه نه سپي کحيلي خوشپوه که له دهشتي سهوز و زهردي زوزانه سپي و شينه کان به غار و بازدان ده بوونه هه لئو. و نه سه گي گورگ خنکين و تاژبي به له کي باريک که له ناو شيو و دول و شاخ و چيکاندا ده بوونه پلنگ. و نه گله مه پ و په زي دهسته مؤ، که له بابي سووري پوپ دريژ، که و و کوزتری به له ک... و نه هيجی تر. له ژير چاوه ديزي سهر باري بهرگ سهوزدا، نه وان مالنه نهرمه کانيان، شويني باو و باپيرانيان به جي هيشت و که وتنه پڼي.

نهوان چاوهپوانی بریاریکی لهم شیوه نهبوون، بهپیچهوانهوه بهمیوا بوون که دونیا خوشتر بن، سهریازی سر کۆلان و شهقام و گوندهکان کهمیک کهمتر بینهوه و بگهپینهوه ناو پادگانهکانیان. دوو مانگ بهسر کوودهتادا تیپهپیوو. ژهنهپالنهکان شهوهی خویان ویستبوویان، کردبوویان، خواستهکانی خویان پینک هینابوو، هه موو شوینیکیان به زۆرداری کۆنترپۆل کردبوو. هه موو وتنیکیان، بریار و فرمانیکیان به بن بوونی دهنگیکی دژهر و بهرخۆدانیکی ناشکرا، جیبهجن دهکرد. بهلام نهوان بۆچی به فرمان و توندوتیژی دهسهلاتیان سهقامگیر و جیگیر دهکرد؟ مروفهکانی ولاتی چیا، وهک هه موو جاریک که وهما بیوو، ساده و ساف بهلام ههله، بیریان دهکردهوه.

وهک هه موو جاریک، نه مجارهش نهوان دیسان بهپئی کهوتن، نیستا له پنگه دان. زارۆک جاریک دهگرین، جاریک دهچنه خه، جاری واش هیه دهره لنگ و داوینی دایکیان دهکیشن. پیر و بهسالآچووان له سر کورسی دریزی بهر دهرگای ویستگه و له سر بهردی پهش و سووری ویستگه که دانیشتون. پیران قه نننه و جگه ره دهکیشن، بهسالآچوو وهنوز دهن، هه ندیکیشیان له سر تهخته بهندی ویستگه که پالیان داوه تهوه و خه ونووچکه ده یانباتهوه و بیر له پۆزانی پابردوو، له فرمانی پابردوو، له شهپ و پیکدادانی پابردوو و له قات و قهری و کۆمه لکۆزی پابردوو ده که نهوه. هه ندیکیش هه ن که هه رگیز بیر له هیچ ناکه نهوه، نایانهوئی بیر له هیچ بکه نهوه، یان نیمه وا ده لئین، هه ن که بیر له ژبانی دریز و بۆشاییه کهی، بن ماناییه کهی، بن سوودییه کهی ده که نهوه. هه رچی پیایوی پوگرژ و تیک سمراو، ژنی پوو داپۆشراو، لاو و گه نجی پوو نه سه رهیش هه ن، له پیشه وهی بهر دهرگای فاگۆنه کاندای له پیزدان، به میشک و جهستهی ماندوو، به چاو و پۆخی هیلاکه وه.

به لام چاو، چاوی نهوان، به تاییه تی چاوه کانیان؛ خه م، په ژاره،

گومان و دوودلی، ترس و سام. به تاییه تی ترس. ترسی ئالۆزی ئەمپۆ، ترسی له کرده، لیقه و مان، پووداو و به سه رهاتی دویتن، ترسی ئاگادار نه بوون له داها توو، ئەو ته م و مژە ی له پیشیانە، پێگه یانی برپوه، به تەنیا یه ک شت ئە و مرقافانە ی ئیستا له پێگه دان ده کاته هاو به شی یه ک؛ ترس و چاره نوسیکی یه کگرتوی له ترس پێکهاتوو، بێجگه له م شت و به شه، ئیدی ئە وان یه کتری ناسن. هه رکام له م مال و خیزانانە له شوینیکه وه هینراون. هه ندیکیان ئاغا و به گی گوندن و له گونده کانه وه هاتوون. هه ندیکیان عه شیره و سه رۆک عه شیره و له شاره بچووکه کانی ولاتی چیا وه هاتوون. هه ندیک شیخ و پیه ری ئابینین و له شوین و جیگه ی دووری دلی چیا کانه وه هاتوون. هه ندیکیش خویندکار- پزیشک، پارێزه ر، ئە ندازیار، ده رمانساز،... که زیاتریان مألایان له م شاره گه وره یه که ئیستا به سواریی ترین به جیی ده هیئن.

به لئ، یه که م ترین ئیستا ده پوا. کئ ده زانی چه ند ترینی دی ده پۆن؟! برپاری بالآ به رفه ری. به سه دان مال و بنه ماله ده که ونه به ر ئە م فه رمانه. ترین ده بی به پۆزان، به هه فتان، له وانه شه به مانگان برۆن و بین، سوار بکه ن و دابه زینن.

ئیستا کاتیک تیشکی هه تاو ئیدی خۆی ده گه یه نیته سه ر به رده فه رشی سووری سه ربانی ویتسه گه، له ناکاو ده نگه ی به رز و تیژی سه روودی بلنډگۆکان پاده وه ستی. ئە وه نده ی چه ند خوله کیک هموو دنیا بی ده نگ ده بی، تەنیا چه ند مندال ده گرین، چه ند پیر و به سه لآچوو ده کۆخن، چه ند ژن ژیرانه ده پۆن و سه ربازیک به ده نگه ی به رز چه ند که سیکه تازه هاتوو ده خاته ناو پیزه کانه وه. هه موویان به پوخساریکه وه که پرسیار، شک و گومانی پیه دیاره، چاوه پوانن. دوا ی که میک چاوه پوانی بی ده نگ له ده رگا گه وره که ی ویتسه گه وه ژه نه رالیک و به شوینیدا شه ش ئە فسه ر ده رده که ون. سامناک، خۆفناک، جیددی.

ئەفسەر و سەربازی ناو ویستگە که خۆ کۆ دەکەنەو، بالاییان پاست دەکەنەو و ئامادەى سلاوى سەربازی پادەوەستن. ژەنەرال و ئەفسەر قورس قورس، چاویان لە سەر ئەو حەشیمەتەى لە بەر دەرگاگان پادەوستان، دین و لە ناوەندى پێگە ئاسنینه که پادەوەستن. ئەوئەندەى چەند چەرکەبەک، ژەنەرال بە پوانینیکی وشک، لووت بەرز و سەربەند، لە دەور و بەر لە هەر دوو لای درێژى ترین دەپوانن. فایله کهى دەستى دەکاتەو و سەیری دەکات. ئەفسەرەکان که میکی دی لێى نزیک دەبنەو و پێکەو سەیری لاپەرەکانى ناو دۆسیه که دەکن. دواییش سێ ئەفسەر چەند لاپەرەبەک بە دەستەو بەرەو لای دواوەى ترینه که دەپۆن. سیبانه کهى دیکەش بەرەو لای پیشەو بە هەلھاتن. ژەنەرالیش چەند سەرباز بە دەورییەو بە ئارامى بەرەو دوا دەبیتەو و لە بەر دەرگای گەورەى ویستگە پادەوەستن.

ئێستا کۆچ دەست پێدەکات. ئەفسەر لە بەر دەرگای فاگۆنەکان بە دەنگى بەرز ناوەکان دەخویننەو. ناو، ناوی ئەوان، ناوی کۆچبەرەکان، پاشناو، ناوی باو و باپیر، باوەگەرە و باپیران. ناوی بنەمالە و عەشیرە، ناوی شوین و جینگە، ناوی کەونارای سەدان سائە ... ناوی ئەوان؛ چارەنووسی ئەوان، حوکمی ئەوان؛ هەر کەسێک ناوی دەخوینترتەو هاور دەکات و بە زمانى ئەفسەرەکان دەلێ «لێزەیه» و بەرەو پیشەو دەپوات. لەگەڵ ژن، مندال، سندووق و بوخچە بچکۆلەکانیان و ئەگەر پیر و بەسالچووشى هەبن، ئەویش. ئەوان دین بەرەو دەرگاگە و لە بەر دەم ئەفسەرەکان پادەوەستن. ئەفسەر جاریکی دی ناو و پاشناویان، جینگە و شوینیان دەپرسن، دەیانژمێرن، بۆ کاغەزەکانى دەستى دەپوانن، هەندیک شت دەنوسن و بە پیشەنگی سەربازیک سواریان دەکات. یەك دوو کاتژمێر بەم حەیس و بەیسە، بانگ کردن، قیپە، هاتن و سواریبونه تێدەپەرن و دواتریش هۆلى ویستگە، پێى ئاسنى ترین،

دەور و بەری وێستگە، لە ناکاو چۆل دەبێت. ئەو حەشیمەتە، ئەو حەج و لووری چەند کاتژمێر پێش، بەجاریک ون دەبن. ئەو شێنێیە* خرقشاوە ئیدی دیار نین. بە تەنیا یەک-دوو سەگە بەرە لا زۆر تەو زەل لە ناو وێستگە کە دین و دەچن. و ئەو ژەنەرآلە مەغرورە بە نوارینێکی سەر فرزانە بۆ ترین دەپوانن، ئەوە نەدی دە ئەفسەر بە دەورییە وەن، دەستی داوێتە پستی و هێشتا لە بەر دەرگای وێستگە کە یە. کار بەرپۆیە چوو؛ کۆچبەری ولاتی چیا چوونە تە ناو ترین و ترین پستی لە ولاتی چیاکانی باکوور، و پووی لە شوینی نادیری باشوور کردوو. دەنگی سرودی سەریازی دیسان دەست پێدەکات. بە لأم دواي چەند خولەک، دەنگێکی دی کە لە سەر هەموو دەنگەکانەو خۆی بە هەموو شار و تەواوی جیهان دەگەیهنن، بەرز دەبێتەو؛ دەنگی بەرز و تیز و درێژی ترین.

ترین دەکەوێتە رێ. هیدی هیدی وەک شاماری ناو چیرۆکەکان کە حەوت قاتی لە ژێر زەویدایە، دەجمەن و خۆی بە سەر ناسنی پراخوای پێگەدا درێژ دەکاتەو. وێستگە ی کە و نارا کە بە بەردی رەشی مەزن و داتا شراو ساز کراو، بە جێ دەمێنن. کە فپۆشی سووری سەریانی وێستگە کە بە تیشکی هەتاو شەوق دەداتەو، بە جێ دەمێنن. دیمەنی ئالای سێ پەنگی ولاتی مەزن کە بە با دەشە کێتەو لە بەر چاو ون دەبن. خانووی کۆن، پەراگە نەدە و ناچاری شاری گەورە کە بە گرانیتی رەش بە دوو سێ قات ساز کراون، یەک لە دواي یەک دین و ون دەبن. حەشیمەتی شار، خزم و کەس، ناسیاو و نەناسی کۆچبەران کە بە جل و بەرگی هەریمی خۆیانەو لە شەقام و کۆلانیان دەگە پێن یا لە بەر دەرگای مألێ خۆیان پراوەستان، یان لە باخچە و پارکی شارە کە دانیشتون، پیز بە پیز دەردە کە ون و ون دەبن. چەند

خویندنگا و قوتابخانه که زارۆکی کۆچبه‌ران به زمانی ئه‌فسه‌ره‌کان په‌روه‌رده ده‌کن، له هه‌ر دوو لای ترینه‌که ده‌بینه‌رین، و به‌جێ ده‌میتن. و پێش ئه‌وه‌ی ترین به‌ته‌واوی له‌ شار ده‌ریجی، پادگانی سه‌ربازی ئه‌و ئه‌فسه‌ر و سه‌ربازانه‌ی که ئیستا ده‌رکراوان ده‌بن، ده‌رده‌که‌وی. ترین ده‌پوا، تانک و توپ، سه‌یاره و لۆری سه‌ربازی به‌ چه‌ک و ته‌قه‌مه‌نی، گروپی سه‌رباز و ئه‌فسه‌ران، سه‌ربازی زیه‌شان و چه‌کدار، شوپن و مه‌یدانی ژیمناستیک و پاهێتانی سه‌ربازی، شوپنی په‌روه‌رده و نیشان لیدانی سه‌ربازی، یه‌ک به‌ یه‌ک له‌ دوا‌ی خۆی به‌جێ ده‌هێلن و ده‌پوا. له‌ شار ده‌چێته‌ ده‌روه، پوو له‌ باشووری ولات ده‌کات و ده‌که‌ویته‌ ده‌شتیکی سه‌وزی بێ کۆتایی.

ئه‌م ترینه‌ی ئیستا ئیسه‌ی تیداین له‌ یازده‌ فاگۆنی درێژ پێک هاتوه‌. فاگۆنیکی به‌کجار درێژ هی ئه‌فسه‌ره‌کانه. به‌کیکیشیان چێشخانه‌یه. ئه‌وانی دیکه‌ش ده‌مینن بۆ کۆچبه‌ره‌کان و ئه‌فسه‌ر و سه‌ربازی پاسه‌وان. له‌ هه‌ر فاگۆنیکدا ئه‌وه‌نده‌ی چل که‌س هه‌یه، موسافیر جیگایان گرتوه، هه‌ر که‌س له‌و به‌شه‌ی بۆی ته‌رخان دراوه، دانیشتوه، ئیسه‌ له‌ سێهه‌م فاگۆنی ترینه‌که‌داین، - که‌ بۆ به‌سه‌ره‌اتی کۆتر و هه‌روه‌ها بازیش گرنگه‌.

باز؟

به‌ئێ، بۆ به‌سه‌ره‌اتی بازیش، چونکه‌ بازیش له‌م ترینه‌دایه، له‌ هه‌مان فاگۆندا. لێ نه‌ وه‌ک یه‌ک له‌ کۆچبه‌ره‌کان، [به‌لکسو] وه‌ک چاوه‌دێری ئه‌وان، وه‌ک پاسه‌وانیان. باز ئه‌فسه‌ری پاسه‌وانی فاگۆنه‌که‌یه. به‌ سه‌ر ئه‌و پۆزه‌ی که‌ ناگر و دووکه‌ل له‌ ده‌رگای ئه‌شکه‌وت بێند ده‌بوو، نزیکه‌ی بیست ساڵ تێپه‌ریوه. ئیستا ده‌بێ بلیین ته‌مه‌نی باز نزیکه‌ی بیست و دوو ساڵ و نیو ده‌بێ، ته‌مه‌نیک به‌ سه‌ر پۆزی سووتان و مردندا تێپه‌ریوه. ساڵ پۆشته، کات رابراوه، ئیدی نه‌

دەنگى توپ و پەشاشەي ئەو پۆژە دەببىستىڭى و نە دووكەل و دوومانى
 فېشەك و سووتان ديارە . لە ئىمە زياتر كەس بەو پۆژە نازانى . ئەو
 پۆژە كەوتە بەر شەپۆلى تەواكەرى زەمەن و لە بىر كرا . بەلام باز
 ماوه ، وەك سىبەرى ئەو پۆژە سەختە ، وەك شوين پىتى مەرگ ، سووتان ،
 ون بوون ، پق و ترس و سام .

ئەمىرۆ باز ئەفسەرە ، ستوانىكى نوپى دنگەرم و چالاكە ، ستوانىكى
 لاو و بەهينز ، مەغرور ، بەخۆ باوهر ، خاوەن بىر و دووربىن ، ژىر و
 پىك و پىك . چۆن واى لىهات ؟ چۆن باز لەو سوپايەي باو و باپىريان
 قىر كرد ، بوو بە ئەفسەر ؟ چىرۆكى ئەمە كە ئىمە جار و بار باسى
 دەكەين ، درىزە ، بەلام ئەوئەي ئەمىرۆ كۆلۆيكى سەوزى سەربازىي بە
 سەريەويە و لە جل و بەرگى ناسكى سەربازىدا ، لە بەر دەرگاي فاگۆنى
 سىتەمى ترين پراوەستاوه ، چاوەدئىرى ئەو كۆچبەرانە دەكات كە دراوئەتە
 دەستى و سەربەزانە بىر لە ئەرک و بەرپرسارىتتى مەزن و پىرۆزى
 خۆي دەكاتەوه ؛ ئىدى چاوى ھەر لە پىشە ، پووى ئەو ، بىر و قامەتى
 ئەو ، ھەرەك ئەو ترينەي كە ئىستا دەپوا ، بەرەو پىشە . ئىدى پۆژانى
 تەنبايى ، سارد و دلتهنگى ، بەسەرچوون ، ئەو ئىدى لە پاش خۆي
 ناروانى . خەونەكانى ھاتوئە جىن ، بووئە ئەفسەر ، جل و بەرگى
 سەربازىي لە بەر كىر دوو ، چەك و فېشەكدانى بەستووه ، دەست بەكارى
 ئىشى پىرپايەخ و پىرۆز بووه . ژيانى ئەو ئىستا دەست پىدەكات ، ئەو
 نھا كەوتۆتە ناو ئاھراندن و خولقاندنى ژيان . راز و نھىنىي ژيان ، ئەو
 ئىستا ژيان دروست دەكات ، ژيانىكى ژيانان دەئافرىنى . ئەو ئەفسەر
 و فەرماندەي تازە پىگەبىشتوو ، ئىدى ئىستا دەبىتە فەرماندارى ژيان ...
 ئەم ترينە ، ئەم مۆفانە ، ئەم سەفەرە ، ئەم پۆژە گەرە گرنگانەي
 و لاتى مەزن ... ئەمانە ھەموو بەكەم ھەنگاوەكانى خەونى ئەون كە
 ئەمىرۆ دەبنە راستى . راستىي ژيانى ئەو ، و ئەويش لە پۆژانى داھاتوودا ،

ده بیته راستیی ژیا نی ولاته فراوانه که ی. نه م کۆچه یه که م ئه رکیه تی، ده سته پیک و سه ره تایه. ده سته پیک فرمانداری نی، ده سه لاتداری به که ی. له ئیستاوه، نه م؛ ده سه لاته، حاکمه، فرمانداره. ده سته له سه ره په له پیتکه ی ده مانچه که ی، به چاوی سووک له کۆچه ره کان، نا له کۆچه ره نا، له زیندانی به کانی ده پروانیت. به ئی نه و ده سه لاته.

باز؛ ئیدی مندالی مردنه که ی بیست سال له مه و بهر نییه، نه و نه مۆ نه فسه ریکی به هیز و به ده سه لاته؛ به ژن و بالای به رز، ناو و نیگایه کی به هیز و تیژ؛ پوخساریکی نه سهر که وهک پوخساری گیراوه کان ده چن، پوخساریکی خاوین، پش و سمیل تاشراو، دم و لیوی دریز و زراف، لووتیکی دریز و باریک؛ ناوچه وانیکی کراوه، و چاو، چاوی بچووک وهک دوو ده نکه نوک، ههروهک چاوی [بالنده ی] باز. چاو؛ ترس، سام، بهوا، جیددی بوون، دیسیپلین، سارد و په نگیل. چاو؛ په نگی ساردی ته نیایی، په نگی مردن. چاو؛ ته نیایی دل و پۆح.

دل و پۆحی ته نیای باز... به لام ئیدی ته نیا نییه. نه ندامی ئه رته شیکی مه زنه. نه فسه ر و فرمانداری هیزیکی ده سه لاتی سه ره چه هه ریمه که یه. ئیستا مالی منداله هه تیوه کان، قوتابخانه، ناوه ندی حکومی، خویندنگای سه ربازی ئه رته ش و ئاکادیمیای سه ربازی، دینه وه یادی. مال و مه سه کنی باز نه و شوینانه بوون. نه مالیکی گه رمی هه بوو نه باوک و دایکیکی دلگه رم. نه خوشک و برایهک، نه مامه و برازایهک، نه خالۆ و خوشکه زایهک. هه رگیز که سینک یان شته یکی نه بوو، ته نیا بوو. پۆحیکی ته نیا و سه رکن. پۆحیکی هه تیوو. به ئی هه تیوو. به و جۆره ی ده یزانی و به و جۆره ی یهک به یهک پیی و تراوو؛ دایک و باوکی کاتییک که نه م هیشتا زۆر مندال بوو له پووداویکی هات و چوودا گیانیان له ده ست دابوو. که سی نه مابوو. که س نه بوو ئه رکی به خێوکردنی نه م له نه ستۆ بگریته. هه ر بۆیه ش کار به ده ستان

و ده زگاگانى ده ولت نه ويان په وانهى مالى هه تيوان كړدبوو. ته نيا جارچاره نه فسه ريكي سميل قيت كه خزميكي دورى بوو، ده هات و سهردانى ده كړد. بيست سال ژيانى به م شيوه له ناو گه ماروې قول و ويرانى ته نياييدا به سر بردبوو.

به لام نه مړو نيدى هه موو شت گوراوه، نيدى نه ته نيايه، نه هه تيويش. ژيانى كى دريژ وهك نه و ده شته به رينهى نياستا پيدا ده پون، له پيشيه تى. نه رك و بهرپرسيارى مه زن و قورس وهك نه و چيايانهى به جيامون، چاوه پوانى نه ون. خوښى، باشى، جوانى، دهرهت و هه بوونى ژيان، ولات، ميلهت، ده ولت و سوپا چاوه پوانى نه ون. به خته وهرى، سهره رازى، خواردن و خواردنه وه، گه شت، پوشاك، كه يف و خوښى، كچ و زن، نه شق و خوښه ويستى، وهك نه و شوپاناهى له په نجره رى ترينه وه ديارن، ده ست له باز هه لده ته كينن و بانگى ده كهن. و كچ و زن، به تاييه تيش نه و كچ و ژاناهى نه و له شهوانى ته نيايى و ساردى هولى خه وتنى قوتابخانه و خوښدنگاگاندا، له ژير ليفه ناسكدا ده ستى پاستى له ناو لنگى، به رده وام خه يالى ده كړدن. شاخ نه و كچ و ژاناه، تامى ژيان، په ننگ و بونى بوون، نه خشى جيهانن... نه و كچ و ژاناه... نه و زولف و په لكه ناو ريشمينانه، چاوى به كل، ليوى كوشتن، گهردى به رز، سينگ و بهر كى كراوه، مه مكه جوانه كانيان، بهر و به رزگى نه رم و گهرميان، په شايى قله شى شاراره و پرهنينى به رزگ، پان و پى وهك پشتى ماسيى نه رم، جهستهى جوان و قه شه ننگ... نه وانه هه موو چاوه پوانى بازن. باز به گوښى نه وانداه به نارامى، نه و گوتن و قسه هره نه پنينيانهى به سالان دووباره رى كړدبووه و هه مووى له بهر كړدبوو، ده چرپينى. له بن گوښيانه وه، به قسهى مه حرم به هه ناسه رى گهرمى خوښى ده كه وپته ناو جهسته، دل و پوحيان. باز ده بى نه وان بخوا، بيانخواته وه، به هه موو جهسته رى خوښه وه، به هه موو هه بوونى

خۆیه وه بکهوێته ناو ئهوان و له ناویاندا بمینتتهوه . به خولهکان، نا نهک به خولهکان، به کاتژمێران، نا نهک به کاتژمێران، به پۆژان، به مانگان، به سالان، به درێژیی تهمه نیک، ئه وه له ناویاندا بمینتتهوه، له وێ هیلانهیهک ساز بکات و بمینتتهوه . ئیدی باز کن بخوازی، دهست بۆ کام ژن پاکیشی، ئهوا به کهیف و خۆشی دیت و له بهردهم بازدا دهخهوی. ئیدی باز به توانایه، داهاتیکی باش، نهستییهکانی له سه ر شان، هیز و توانای سوپا و دهوڵهت له پشتی ئه وه . هیدی هیدی، یهک به یهک، دانه به دانه هه موو ئه وه خیال و داخوازیانه به چی دینی. نه په له، نه هه لهاتن، ئارام ئارام. ژانی پاسته قینه تازه دهست پیدهکات. ئه وه پۆژانهی که چاوه پوانی ده کرد و ده یزانی که ده گهن، نه مپۆ تازه دین. پۆژیاش پۆژی نوێ، ژانی نوێ!

جۆش و خروشه که ی نه مپۆا بۆ خۆشی و سه ربڵندی باز پایانیک نییه . جۆش و خروشی نه مپۆی بن سنوره . له پۆژیکی ئاوا میژوویدا ئه وه دهستی داوه ته ئه رکه که ی. شتی ئاوا به نه سیبی کن ده بن؟ سه رباز و سوپا، نه مپۆ له سایه ی جه ساره تی ژنه پال سه ردار، ده سه لاتداره .

کار و باری دهوڵهت به دهستی سوپا ده گهری، قسه ی سوپا بربار و فرمانه . نه گهر سوپا، پاشا و دارودهسته که ی نه ده پوو خاند، خودا ده یزانی چی به سه ر ولات و دهوڵهتدا ده هات! له وانه بوو دهوڵهت بپهوخایه، ولات پارچه ببوایه، شه ریکی ناوخۆیی دهستی پیکردایه . به لام پیشی به هه موو ئه وه گریمانه نه باشانه گرت. له سایه ی سوپاوه، نه مپۆ، دیسان، باشی و خۆشی و پیک و پیکی هاتۆته ئاراوه، به لام ئه رکه قورسه، به رپرسیاریتی مه زنه . نابن هیچ هه له یهک بیهن. دوو دلی، شک، گومان، نا په هه تی، پوو بادان، قه لس بوون، سستی، سه رگیژ بوون، نابن بیهن. ئالۆزی و ته فلی هه فی نابن بیهن. ده بن به رنامه ی سوپا به رپه وه بیهن. هه رچی پوو ده دا با بدا، ده بن ئه وه به چی بگه یه نری.

و له بهر بهختی باش، باز له پوژیکي ئاوهادا دهست به خزمهت دهکات.

ئەو پوژەي که ئەو دیپلۆمی سەربازییەکهی وەرگرت و ئەستیرهکانی سەر شانی پێوه کران، ئیستا له بهر ده‌رگای فاگونی سیهه‌می ترینی کۆچ، دینه‌وه یادی؛ ئەو شه‌وه خه‌و نه‌چوهه چاوی. پوژیکي دواتر ده‌بووه نه‌فسه‌را! ئەو زیانه زیندانه‌ پزگاری ده‌بوو، ده‌رگای زیان و جیهانی له پیش خۆیدا ده‌کرده‌وه! ئەو ده‌بووه خاوه‌ن ئه‌رک... سەر له به‌یان، پیش ئه‌وه‌ی مژی سپیده بکه‌وێته سەر دونه‌یا، له ناو نوینه‌که‌ی هه‌ستا، له هه‌فالانی خه‌وتووی ناو هۆلی خه‌ری نواری، بی ئه‌وه‌ی ده‌نگیکي لیوه بیته، به هه‌نگاری سووک به‌ره‌و هه‌مام چوو. وێرای ئه‌وه‌ی مانگی گولانیش ته‌واو ده‌بوو، هه‌مامی گه‌وره سارد بوو. ئەو گلۆپی هه‌مامی داگیرساند و چه‌ندیک له بهر ده‌ست شۆره‌که پاره‌ستاو له ناوینه‌که‌ی به‌رامبه‌ری پوانی. به‌ئێ، ئەو بوو، ئەو که‌سه که‌یف خۆش، لاو، قز کورت و پیکه‌وته که له ناو جلی خه‌وی سەربازیدا لێن ده‌پوانی، ئەو بۆ خۆی بوو. «پوژباش»، باز به‌که‌سی ناو ناوینه‌که‌ی وت، «پوژ باش ستوان... پوژباش نه‌فسه‌ری نوێ... سەرداری نوێ» و پیکه‌نی، «پوژباش دونه‌یا، پوژباش زیانی ده‌روه، به هیوای من به، من دیم، بۆ قوت دانی تو، داگیر کردنی ئیوه...» دوا‌یی، چوه ناو ئاوده‌سته‌که که بۆنی تیژی میزی لیده‌هات. پاره‌ستا، پیژامه و ده‌ریکه‌ی تا سەر ئه‌ژنۆی داکیشا، له پیش خۆی له‌و شته‌ی له ناو پیندا ده‌جولایه‌وه، و وه‌ک «سه‌ریلندی من» به‌ناوی کردبوو، پوانی. پیکه‌نی و به‌نگه‌سته گه‌وره‌ی لێیدا و «پوژباش بۆ تۆش سه‌ریلندی من» ی پێ گوت.

به ده‌ستی راستی یاری پیکرد، هیدی هیدی. به یاری پیکردن شتی ناو لنگ قه‌به‌تر ده‌بوو. سەری هه‌لێنا و دوا‌ی که‌میک ره‌پ بوو.

باز دیسان لئی پوانی، به حیرهت، به مهغرووری. «پۆژی تۆش
 نه مپۆ دهست پیده کات» باز وتی، «ئیمه ده بی ئه م پۆژه پیرۆز
 بکهین...» «دواتریش چاری نووقاند، بیری له پهریبه پووته کانی ناو
 خهون و خه یالی به سالانی خۆی کرده وه و دهستی راستی به دهوری
 پیاوه تیه که ی، سه ربلندی به که یدا برد و هینای. سه ره تا ئارام، دواتریش
 به په له، تاوه کوو چند دلۆپیک ئاوک* وهک فیشه کی ده مانچه به ره و
 قوولایی ناوده سه ته که په پی. چاری نووقاند، بیر و هۆشی له لای
 به هه شته شاراوه که ی، هه ژیا، که وته هه ژانیک گهرم و قوول. دواتر
 کاتیک جه سه تی که میک ئارام بۆوه، چاوه کانی هه لئنا، دلۆپیک ئاوک
 نه که یشتبوه جیگای خۆی، نووسابوو به ده ره لنگی پیزامه که یه وه. نه و
 به نه نگوست دلۆپه که ی له پیزامه کرده وه، له نزیکه وه لئی پوانی،
 پارز و نهینسی نه و دلۆپه بی پهنکه چی بوو که ژیانیک، چه ندین
 ژیان، که لیک ژیا نی به دی ده هینا. بۆنی به ئاوه پوونه که ی سه ر
 نه نگوستیه وه کرد. نا، هیچ بۆنیک لئ نه ده مات، دوا یی نه نگوستی
 برد بۆ ده می و تامی دلۆپه که ی کرد. نا، تامیکیشی نه بوو. به لام
 هه رچیبه کیش بوایه، نه و نه م ئاوه، نه م ئاوه سهیره ی ده پزانده، وهک
 تۆوی زهوی، له قوولایی تاریک و گهرمدا ده یچاند و ژیا نی لئ دروست
 ده کرد. «پۆژی ژیا نی تۆ پیرۆز بیت نه ی حوکمدار، نه ی فه رمانه وه ی
 ژیان» نه و وتی. نه و نه نگوسته ی تۆوا یی پیوه بوو له ستیه وه و له
 سه ر به ردی ناوده سه ته که دانیشته و نه وه نده ی ده میکی دریز خۆی به تال
 کرده وه. ئارام، هیدی و به ئاسوده یی. نه هیچ بۆنیک ده که یشته
 به ر لووتی، نه به ردی ساردی زینکه که نازاری ده دا. به پیچه وانه وه نه و
 به که یفخۆشی سه روو دیک سهریازی ده فیکاند و به فیکه کاره که ی
 دیشی ته واو کرد. خۆی شوشته و گه رایه وه هۆلی خه وتن. کاتیک

* تۆواو.

گه پایوه چوه بهر دۆلابی جله کانی که له تهنیشت جینگه که ی بوو. به نارامی ده رگا که ی کرده وه؛ جل و بهرگ له ویدا بوو. تا قمتیک جلی نویی نه فسهری له دۆلابه که دا هه لواسرابوو. خودایه! له بهر جۆش و خرۆش وه هیه جان چهن دین جار وتی «خودایه»، دهنگی لیدانی دلی ده هاته بهر گوئی. نه و نیدی نیستا نه و جلانه ی له بهر خو ده کرد. نه و جل و بهرگه ی که بهرده وام له خه یالیدا بوون، نیستا، له بهر ده می، چاره پوانی له بهر کردن بوون. نه و جلانه له پیش چاوی نه م وهک جلی قه یسه ر بوون، وهک زئی و پاریزه ری هه بوون و پاراستن بوون. وهک نه وه ی کاتیک نه و جلانه ی له بهر کرد هه موو جۆره دلخوازی، خه ون و خه یاله کانی ده هاتنه دی. نه و پیش هه مووان جل و بهرگی نوئی و ناسکی سه وزی له بهر کرد. کاتیک هاوړپییانی به خه بهر هاتن، نه و له ناو جله نوییه کانیدا بوو. له باخچه ی بن هاوتای ئاکادیمیای سه ربازی دهستی به پیاسه ش کردبوو. دوا ی سویند، سه روود، بهرناشتا، راهیتان و ژیمناستیکی به یانی، نه وان هه موویان ریز به ریز - که له چوار کهس پیک ده هات - چونه مهیدانی مه زن بو پۆره سه می سه ربازی. هه موو کهس لیتره بوو، ژهنه پالیک له سه رۆکایه تی کوده تا که تازه دهست به کار بوو، فه رمانداری ئاکادیمیای، ژهنه پال و نه فسهری بلیمه ت که مامۆستای ئاکادیمیایان، دوو وه زیر، به ده یان کار به دهستی مه ده نیی ده ولت، سه رۆکی شاره وانیی نه و دوورگه و گرافه ی ئاکادیمیایه ی لئییه و گه لیک که سه ایه تی دی. ده وری مهیدان به و توپانه ی ده دره وشیتته وه، ته نراوه. توپ به ئالای سه ی رهنگ خه ملیون. له هه موو به ربازییه کانی ئاکادیمیایه ی ئالا به زه حمه ت ده شه کایه وه و سه روودی نه ته وه یی ده ولت و ولات به موسیقای ئۆرکبسترای سه ربازی ده خویندرا. نه وان لیتره له م پۆزه گه رمه ی سه ره تای هاویندا ئالایان ماچ ده کرد، به ناوی ده ولت، میله ت و سوپا سویندیاین ده خوارد و یه که مین نیشان و ده ره جه ی

سوپایان له دهستی فرمانداریی ناکادیمیای سهریازی وهردهگرت .
 باوک و خزمی هرکه سیک هاتبوون بۆ پۆپه سمهکه، جگه له کهس
 و کاری باز. جگه له هی باز. کن بهاتایه؟ کن جلی جهژن و بۆنهکانی
 له بهر بگردایه و بهاتایه؟ باز کیی ههبوو که بیته؟ بهلام کیشه نهبوو.
 نهو پۆژه باز دهبووه نهندامی خیزانیکی پپه مهن، مهزنترین له ههموو
 جیهاندا. نهو دهبووه نهندامی سوپا. نهو نهندامیتی و عایدبوونه بهشی
 ههموو ژیانی [بازی] دهکرد!... نهی نهو کاتهی ژهنه پالی فرماندار هاته
 پیش نهو و لیتی پوانی؟ مهگه هرگیز نهو کاتهی له یاده چیت؟
 خۆزگه که سیک وینهیهکی لهو کاته هه لدهگرت. نهو کاته پوپه لیکتی
 نوێ له ژیانیدا دهکرایهوه، ژیانی نهو پێگهیهکی نویی دهگرت بهر.
 بهژنی راست، سهری راست، نیگای له پیش، به پاره ستانیکی زۆر
 جیگیر، به پیز و پیزدارییهکی زۆر مهزنهوه و به جۆش و خروشیکتی
 بین سنوور، نهو شهوقی ئاسنی دهرهجهکی که له دهستی فرمانداردا
 بوو، دهبینی. دهرهجه هی نهو بوون! به لئێ کاتی هاتبوو، فرماندار
 دهرهجهکانی له سهر ههردوو شانی دادهنا. دوایی؟ دوایی نهو کاته
 کورته، شتیکی زیاتر نایهته بیرى باز. له بهر جۆش و هیرانی، ئیدی
 چاوی هیچی نه ده دیت، ئیدی سهرنجی له سهر هیچ شتیکی نهبوو.
 دهرهجهی پێوه بوو و بیوه نهفسه...

تیرینی کۆن و پیسی سهریازی، قورس قورس بهو دهنگه تایهتهیهوه
 دهروا. دهشت ده میکهیه بهجێ ماوه. چهند دهشتی دی، زهوی و مهزرای
 دی، دار و درهختی دی، هه ریمی چیاپی و زنجیره چیاپی دی، گوند و
 ئاواپی دی، شار و شارۆچکهی دی، بهجێ مان. کات پۆیشتوه، کاتژمێر
 پۆیشتوه، کات و ژمهکانی پۆژ پۆیشتوون، موسافیر کاتیان گه یاندۆته
 ئیواره. تیرین گه یشتۆته سهر سنووری ولاتی چیاکان که به چه میکی
 خوڤ دهگوێزێتهوه سهر ولاتیکی دیکه ی جیران و دراوسی ولاتی مهزن.

ټوان ټیستا ولاتی چیاکان به جی ده هیټن و له ناو خاکی ولاتی مه زندا به ره و خوار، به ره و باشور، به ره و ولاتی دهشت و بیابان ده پون. ولاتی سارد له دوا و ولاتی گرم له پیش. پوژ ناوا ده بی. دونیا، ده رو دهشت، له ناو په نگیکی مه یله و سووردا، به نارامی هاوته ریسی ترین، ده جوولتی و ده پوا. مینگیکی مامز و کارمازان که میک دورتر له ترین له پیش دارستانیک ده له وه پن، که ترینه که ده بینن به په له هلدین و له ناو دارستانه که دا ون ده بن. له سهروه چند پول بالنده له لای باشوری ترینه به ره و باکور، ټو شویتهی کوچبه رانی لیوه دین، ده فپن و ده پون. له دور له بهر پیتی زناریک، ټه سپی گردهن په ش، سپی و به له ک به ره و خوار داده گپن و دواي چند خوله کیک، که میک دورتر له ټه سپه کان، له لای چه پی ترینه وه گوندیک ده رده که وی. گوندیکی بیچاره، کاول، خانووه کانی به به ردی گور ساز کراون. له پوچنه هی هندیک ماله وه دوو که ل هلده ستن. له م گونده که س نایه ته دهره وه بو به ردهرگا بو ټه وهی سهیری ټو ترینه بکات که به بهر گونددا راده بری. ناگایان له کوچی ټینسانی ولاتی چیا نییه. کوچی ټینسانی ولاتی چیا سه رنجیان راناکیشن. ټوان له گوندی خویانن، کوچبه ریش له فاگونه کانی خویاندا.

سه ریازی پاسه وانی فاگونه سیهم، له هر چوار لای فاگونه که چرایان داگیرساندوه. پووناکیی چراکان له که ل پووناکیی قه لس و توورهی زه رده په پ که له دهره وه را له پشت شاخ و دارستانه کانه وه ون ده بی، شه و قیک ده پوژینیته ناو فاگون. باز له بهر دهرگا له سر دوو کورسی دانیشتوه و پالیداوه ته وه. کورسییه کانی فاگونه که ته خته کرد و په قه. به لام باز چاره یه کی بو خوی دیوه ته وه؛ سه ریازه کان دوو دوشه کیان خستوته سر کورسییه کانی باز. خه لکی ناو فاگون، بیزارن؛ جینگه کیان ته نگه، په ق و نارپه حه ته؛ برسین، تینوون، ماندوون. و

هه نوکەش نازانن به ره و کووئ دهچن. له ئیستاوه بۆن، بۆنی جگه ره، بۆنی پشانه وه، بۆنی ئاره قه بیان و بۆنی میز و گووی مندالە ساواکانیان فاگۆنه که ی پر کردووه. هه لمیکی قورس و بۆگن فاگۆنی کرتۆته وه و هه ناسه یان له بهر ده بهیئ. په نجه ره گه وره کانی فاگۆن توند له حیم بووه و داخراوه. هه ر دوو ده رگای فاگۆن که پاسه وانی له بهر دایه، به ستراون. ته نیا ده رگای پێشه وه که باز له بهری دانیشتووه، جار جاره، گه ر زۆر پیویست بیئت، ده کریتته وه. هه موو جییه ک داخراوه؛ ده وری زیندانییه کان گیراوه. خو جوولاندن، خه وتن، پالدا نه وه، هه ستان، پۆیشتن، پتگه پیدراو نییه. نه وان بۆیان هه یه ته نیا جاریک بچه ناو ئاوده سته خانه ی ترینه که، به گومان له ژیر چاوه دیزیی سه ربازاندا. لاقی پیره ژنیگ ئاوساوه، یه کتیک که برینداره و ئازاری زۆره له ناوه پاسستی فاگۆن پاکشاوه، هه رچه ند سه رباز هه ول ده دن، له زه وی هه لئاستن. مندال ده گرین، دایکان به زمانی خۆیان ده یانلاویننه وه. پیر و به سالچوو به زمانی خۆیان چه بیان دئ. یه کی لاو وه ک نه وه ی هیچی به خه یالدا نه یه ت، وه ک بلئی نه و دوور ناخریتته وه و له ناو نه و فاگۆنه شدا نییه، به ئارامی به زمانی خوئی ستران ده لئ. نه م کۆچه نادیاره تا وه کوو که ی به رده وامه؟ ولات، نه و ولاته مه زنه ی که به شی هه موو که س ده کات، بۆچی ئاویه؟ بۆچی به رده وام ئالۆزاوه، وه ک بلئی بوومه له رزه لئی دابییت، دیت و ده چیئت؟ نه م لا و لا ده کات و ده له ریتته وه؟ بۆچی نه م ولاته ناتوانئ وه کوو نه و چیا، شاخ، گرد، خه رهند، شیو، درهخت، دارستان، گووم، چه م، ده شت، زه وی و زار، بیابان و که پر و ساباتانه ئارام بیئت، سه قامگیر بیئت، نه که ویتته بهر شه پۆلی با و بۆرانی جفاکی و سیاسی؟ هۆکار چییه؟ هۆکار کیته؟ نه و سه ربازانه؟ نه م نه فسه ره که له ته نیشت ده رگا که لووتبه رزانه دانیشتووه؟ ژه نه پال؟ سوپا؟ پاشای کوژواو؟ نه وانه بو خۆیان؟ کئ؟ کئ؟... یان که س نا. له وانه یه نه و

هه موو کاره ساته تهنیا چاره نووس بئ، چاره نووسی ئه وان.
 شه و دادئ، هه تاو ده پروا، ئه ستیره ده رده که ون، لیره و له وئ ئاسمان
 دهنه خشینن. ئه وان پشتیان، برپه ی پشتیان دئشن. له یه کدی، له
 زارۆکه نوستوووه کان، له ئه ستیره ی دور، گه لیک دورو گه شاهه ده پروانن.
 مه گه ر ئه و ئه ستیرانه ئه ستیره کانی ئه وان نین؟ ئه ستیره کانی که ژ
 و کوستان، دۆل و چیا و هه لدیره کانی خویان نین؟ ئیستا چاویان
 برپوه ته ئه ستیران و له کوستان، شیو و دۆل، چیا و خه رندان
 دور ده که ونه وه. بارته قای دوری ئه ستیره کان، ئه مان ئیستا دورن
 و ئه و ترینه ی به هووژده هووژده پروا هیشتا دورترین ده خاته وه.
 ئه وان که نگئ ده گه پینه وه ناو بۆنی ئاشنای کوستان، دۆل، چیا و
 هه لدیران؟ نازانن. ئه فسه ر و سه رباز نایلین. که س، هه چ که س نازانن.
 لئ ئه وان ده پۆن، له سه ر پئی ئاسنینی نادیار، بئ پیژانینی پۆژ، کات
 و زه مه نی گه پانه وه، ئه وان ده پۆن. ئه ستیره، ئه ستیره به زیاد نه بووه کان
 دلیان ده گووشئ. مأل و شوینیان دینیتته وه یادیان. ئاگری سووری
 کوانوو کانیان، ئاوی لافاوه کانیان، به فری سپی چیاکانیان، هه وای
 خاوینی گوند و کوستانه کانیان، دووکه ئی چایخانه و مه یخانه کانیان و
 هه وای شه هوته شه وانی پر ئه ستیره یان دینیتته وه یادیان. تهنیا هه ر
 ئه وه نده نا، ئه ستیره ی بئ ده نگ، ئارام، تاک و ته را، چاره نووسیان
 دینیتته وه یادیان.

خواردن دئ، ئه گه ر بکرئ پئ بلی خواردن. جگه له چه ند شتی
 سووک که پئیان بوو، هه چیان نه خواردوو. ئیستا سه رباز، خواردنیان
 ده دنئ؛ سه روو پاروویه ک نانی وشک، ده ده نک زه یتوون و چایه کی
 سارده وه بوو له ناو پیاله یه کی گلیندا. و سه رباز هو شدارییان ده دنئ؛
 ده بئ به ته دبیر بن، تا به رناشتا ئیدی خۆراکیک نییه. ئه وان چ بلین؟
 هه چ، هه چ شتیک. له گه ل هاتنی نان و زه یتوون، قسه و باسیان، چه

چپ، دهم به یه کدا دان، کوخه و قرخه قرخیان ده بپردی. نان، نانه، چ گهرم چ سارد، چ نهرم چ وشک.

باز، لاقی پاستی که تزیوه، ده جولینتی، به شهرمه وه له و مروفانه ده پوانتی، له جوولیان، نان خواردنیان، روو و پوخساریان. باشه ئهم مروفه بیچاره و هه ژارانه که هیشتا نازانن نان بخون، به چ بویری و جهساره تیک ده خوازن له به رانبهر ده ولت سهر هه لبدن؟ به چ زانست، هیز و توانایه که وه، قسه ی ده ولت به جی ناهینن و داوای شتی دی ده کن؟ مه گهر ئه وانه نازانن که ده ولت، سوپا ده توانتی ئه وان، هه موویان، مال و مولکیان، شوین و ولاتیان، به خیرایی بروسکه یه ک، به یه کجاری هه لبه وشینتیته وه و له گه ل زهوی بیکاته یه ک؟ مه گهر له ئه زمونه کانیاان دهرسیان وهرنه گرتوه؟ چه ندین جاران سهریان پان نه کراوه ته وه و سهرکوت نه کراون؟ مه گهر ناگایان له و ئه زمونانه نییه؟ ئهم هه ژار و نه زانانه کین که دهم ده بهن بۆ یه کیتی ولت، میللهت و ده ولت؟ باز ده بهن ئه وان بناسی، زۆر باش بیانناسی، ئه و، ئهم مروفانه ی که له پی لایان داوه، هه لخرپاون و بوونه ته داره ده سستی دوژمنانی دهره وه، قهت نه دیوه. له هه موو ژیانی خویدا نه جاریک هاتۆته ولتی ئه وان، نه که سیشیان ده ناسی. لی له سهر ئه وان، ئالۆزی، ته شقه له و پیکدادانه کانیاان گه لیک شتی خویندۆته وه. له ئاکادیمیا باس و قسه، به رده وام له سهر ئه وان و کهسانی وهک ئه وان بوو. ئه وهش به شیکتی ئه و وانانه بوو له سهر یه کیتی ولت و ده ولت، دوژمن و دوژمنایه تی، شه پ و پاراستن بوو. مه گهر ئه و مروفانه ههر ئاواش یه کیک له هۆکاره کانی هاتنی ژه نه پال سهر دار و سوپا نه بوون؟ مه گهر ئه وان ههش له ناو ئه و فرت و فیلانیه ی له به رانبهر ده ولت ده گه پردان، نه بوون که ژه نه پاله کان به رده وام باسیان ده کرد؟ ئیستا ئه وان ده پون. حه قی خوینانه و موسته حه قی ئه ون. دهرسیان پیویسته،

نه دهب كړدنيان پټويسته . ترس و شمشير پټويسته ، سيستم م پټويسته .
 باز له په نجره وه بڼو دهره وه دپروانې؛ مانگ دهره كه وئ، نه و
 مانگه ي له شهواني ته نياييدا هميشه هه فال و هاوده مي بوو، نئستا
 له م سه فره دريژه شدا ده بيته هاوپړي . هه فال يكي وه ها دلسوز كه له
 هر دوځي كدا، له هر هسټي كدا و له هر جيگه و شويني كدا هميشه
 له گه ليه تي . باز له دوستي راسته قينه ي كه نئستا له ناو نه سټيراندا
 دهره وشي ته وه، به گرمي دپروانې . نه و جواني به، قه شه نكي به، نه و
 دوريه به، به هسټياري و زوير بووني ك كه هي دوريه ا «هرهوك
 شيريكي كه واني تيزي له كيلان دهره اتوه»، باز شانه ماندوه كه ي
 له دهره وه، بير ده كاته وه، «شيريكي تيز كه شه وق ده داته وه، كه
 هسټي پڼز و پڼزداري، سام و ترس، سهردانه واندن و حورمه ت پټي ك
 ديني، كه هيماي هيز و قووه ت، حق و داده ...» له ناو هه موو
 نه سټيراندا، مانگ، نارام، قورس، زولال، كشاوه، له هه موو نه سټيران
 مه زنتر، جوانتر و به هيز تر دهره وشي ته وه . مانگ؛ پووناكي سي شه واني
 نه رم و گهرم؛ سهرداري نه سټيران، تاريكي و شه وان؛ پڼه ري پڼه واران،
 كوچبه ران، فه رمانده و فه رمانداره كان؛ پاسه واني دار و دارستان، شاخ
 و چيا، دهشت و گوند، جفات و شار، مرؤفاه تي و مرؤفه كان؛ شه وق ي
 ولا تي مه زني بيكو تايي كه هميشه له سهر پڼ ده مي نئ ته وه و به هيز
 ده بڼ . مانگ؛ له وئ، له دور نه وه نده بڼ ده نكه كه سه داي به هيزي
 ده نكه كان له دل و هؤشي مرؤفه كاندا پټي ك دينت .
 له شي باز خاو بو ته وه، چاوه كاني ده به سټرين .

لږ ترين دپروا، جوغرافياي به رفره* و بڼ سه روبه ر، سروشتي
 بڼ كو تايي، ناوچه وه ريمه كاني ولا تي مه زن ده گري ته به ر و دپروا،
 قورس قورس دپروا . نئ واره ده بيته شه و، شه و ده بيته به بيان، به بيان

ده بیته نیوه پۆ، نیوه پۆ ده گاتوه ئیواره. ترین هر به و هووشه هووشه، به گفه گف، ده پوا. هوای ساردی ولاتی چیا ده گۆپدری بۆ هوای فینکی ناوچه کانی دیکه ولاتی مەزن. هوای فینک ده گۆپدری بۆ هوای نەرم، هوای نەرم ده گۆپدری بۆ هوای گەرم و هوای گەرمیش ده گاته گەرمای کولاندن، لئ ترین دووکه ل له پاش خۆی بەرده دا، ده جمی و ده پوا. «هۆ ترین، هۆ مأل کاول، هۆ ترینۆ، پڤگه کهت به ره و کوپیه؟ لۆ ترین، هۆ... نیستا له دووه م ئیواره ی کۆچدا، که هه تاو دیسان به پهنگیکی مه یله و سوور، نارام، بئکه م و کوپی ناوا ده بی». نه و لاره ی که به زمانی که وناری باو و باپیران بەرده وام سترانی ده گوت، به شیوه ی ئاوازی باو و باپیران سترانی ترین ده لیته وه، «نازار و ئیشی دلئ من، هۆ ترین، مل کزی و هه ژاری من، هۆ ترین، ده بلئ، ده خیلی نه و به خته ت بم، ده بلئ...».

کۆچه ران بیزارن، نه توانایان ماوه و نه سه بر، نه خواستی په یقین و قسه کردن. له لاری ستران بیژ و چه ند پیر و به سالآچوو که ده نالینن و منداله کانیان زیاتر، ئیدی که س ده نگه ی لیه نایه. پوخساری نه سمه ریان که به تیشکی کۆتایی هه تاو که له په نجه ره مه زنه کانه وه ده گه نه ژوو، ده بریقیته وه، شه لالی ئاره قه یه. دلۆپی ئاره قه له سه ر ته ویل و ناوچه وان، چه ناگه و گه ردنیان ده بریقیته وه. پوخساریان لاواز بووه، له شیان سست و خاو بۆته وه. جه سته یان بنج بووه و ته زیوه و زگ برسین. لئ مأل ویزایی هه ره دژوار و گه وره نه وه یه که تینوون، تینوو، یه کجار تینوو. تا نیستا به دریزای پڤگه هه رکامه یان ته نیا دوو په رداخ ئاویان خواردۆته وه. په رداخیکی دیش تا تاویکی تر دیت، به لام نه ک په رداخ و پیاله که سه تل و دلۆچشه دادی تینوویه تیان نادات و نایشکیتن. لیو، دم و قورگیان وشکه. ئیدی تفیشیان نه ماوه که تۆزقالن قورگیانی پی ته ر بکه ن. ئاو، تاسه یه ک ئاو، دلۆپیک

ټاو، قومیک ټاو... ټاو... ډونیا ده سووتی، ژووری فاگونه که ده سووتی و ده کوټی. جل و بهرگی گهرمیان ډاکه ډدووه، شتی زیاده بیان ډانه به ډانه له خو کردوتهوه، تنیا کراسیکیان له بهردا ماوه. به لام گهرمه، په کجار گهرمه، نیدی نه بلندی و شاخیک، نه باخ و بیستانیک، نه دار و دره ختیک، نه ټاو و چه میکیش له و در و ده شته دیار نییه. تنیا زهوییه کی بژی که س نه کیل که شه پلان ده دا دیاره. ټاو، کوا ټاوی جوگه و گول، چه م و لافاره کانیان؟ کوا ټو ټاوه فینکه ی کانی، پوویار و قامیشه کانیان؟ کوا ده نگه کانیان؟ ټاو، ټوه نده ی لاگو ټیلک، مشتیک... له ټاوی مه ند، پنګاو... چی ده بی با بی، که میک ټاو... ټو مروفه زیندووه چیا بیانه، ټیستا خاو بوونه توه، چما له سهره مهرګدان. له وانه یه بلتی له سر خو چوون. له ده نگی ناله نال و له ده نگی نانا سایی ستران به ولاره، ده نگیک ده رنایه؛ ټوان بوونه ته مردوی زیندوو.

باز به سر پیوه له بهر درگا لاقی ده جوړیټی. ټویش ژاکه تی ناسکی سهر بازی ډاکه ډدووه، قوچه کانی کراسه خاکیه که ی که همیشه به ستراون، تا سر سینګ کراوه توه. دلوی ټاره قه له ټاو مووی ره شی سنگییه وه به ره و خوار ده بنه وه. بن ه نگی، بهر زگی و ټاو پانه کانی شنه لالی ټاره قه بووه. باز، بیزاره، له گهرمای هه وای پیس و قورسی فاگون، له و مروفه بی سوود و بی که لکانه، له ده نگی ټو لاره جهرده یه، له زمانه هیچ و پوچه که بیان بیزاره. به لام ناتوانی بیزاریه که ی ده ربیرټی. نابن، له گه ل بنه ماکانی کارگیټری و بهر پرسیار ټیټیه که ی نایه توه. لی باز له گه ل ټوان ناپه یټی، له گه لیان ټیکه ل نابن، ناچیته ناویان، به تنیا له بهر درگا به لی وردبوونه وه سهیریان ده کات. به ټی، باز خو ی ده گه یه نیتته قولایی دلای ټوان و ټیده گات له قولایی تاریکی دلایندا چی هیه.

بەكێكیان كە لە سووچی دواوەی فاگۆن دانیشتوو، هەڵدەستن، دیت و بەپێزەوه هەر دوو دەست لە سەر یەك لە بەر دەم باز پادەوهستن. باز ئارەقەى ناوچەوانى دەسپێ، بێدەنگ لەو پیاوه درێژە، باریكە چاوەگرده سمیل باریكە دەپوانى، لەو پیاوهی كە كەمێك سەرى خۆی كز كردوو، دەنگێك دەرنایە، ئەو پادەوهستن. باز بە تورەببەوه دەلێ «چیبە»؟ پیاوه كە كەمێك خۆی كۆ دەكاتووه و بە شەرمى بە زمانى باز دەلێ «ئاو» ستوانى بەپێز... كەمێك ئاو... بۆ من نا، بۆ خێزانەكەم كە خەرىكە مندالى دەبێ... ئەو دووگیانە... ئەو زۆر قورسە، لە بەر ئەو مندالە، لە ناووه دەكوێ... ئەمپۆ، سبەى... هەر ئەوهندەى كەمێك ئاو...» قسەى نێوچلێ پیاوه كە لە وریاببەوه، زاراوهى وەك زاراوهى ئەوانى دى خراب و لێك ترازاو. كراس و پانتۆلى لە بەردابە. لە پاوهستانەكە یەوه دیاره كە ئەم پیاوه خۆپێندەوارە. باز بە دەنگێكى نەرمتر لێیدەپرسن: «ئیشى تۆ چیبە؟ بۆچى لە ناو ئەمانەداى؟»

«پاریزەر، پاریزەرى... نازانم... وا دیاره هەلە یەك پوویداوه» پیاوه كە شەلەلەى ئارەقە، بێ ئەوهى بچوولێ، نێوهى قسەكانى دەخواتووه و دەلێ و بە پارانەوه و تكاوه لە باز دەپوانى. باز بە چەند قسەى كورت سەربازەكەى تەنیشتى دەنێرتە چیشتخانە تا دەفرێك ئاو بێنیت و پیاوه كەش بەرەو دوا دەنێرتەوه سووچەكەى خۆى. ژيان لە تریز و فاگۆنى سێیەم ئەوهندە زیز بەردەوام دەبێ دەلێى هەنگاو بە هەنگاو بەرەو مەرگ دەپوات، - تاوه كوو بگەینە دوایین هەنگاوى ئەم سەفەرە؛ پاش نێوه پۆی پۆی سێهەمه. سێ پۆز و دوو شەو بە سەر كۆچدا تێدەپەڕێ. كەس لە كۆچبەران نەمردوو لێ كەسێش ساخ نەماوه. نێوه مردوو، بە هەموو حالەت، تاییه تەندى و لایەنى كەسانى نێوه مردوو لە تریز دادەبەزن. ئەوان گەیشتوونەتە كۆتایی سەفەر و

سەرەتای ژيانی نوێی تاراوگە، گەشتونەتە شوێنی نوێی ژيانان لە ولاتی غەریبی. دواى قیرە، فەرمان و قسەى ئەفسەران، یەکەم شت کە بەخێرهاتنیان دەکات، هەتا و پووناکی و شەوقی پووناکییە. هەموو جیگەیک خۆرە، دنیا لە ناو خۆرەتاودا بەردەبیتەوه، دەر و دەشت گرمۆلەى ناو خۆرەتاوه. شەوقیکی تیز و بەهێزی نەبینراو چاویان دەگریت. دواى ماویەکی درێژ دەتوانن چاوه‌کانیان بکەنوه و سەیری دەور و بەرى خۆیان، ولاتە نوێکەیان بکەن. بۆ دەور و پشتی خۆیان دەپوانن، دەگەرینەوه و لە یەکدی دەپوانن و دیسان سەیری دەر و دەشت دەکەن و گەرمايەکی توند بەر جەستەیان دەکەویت. جەستەیان دەهەژێ، دل و میشکیان دەگوشرێ، پیر و بەسالآچووکانیان لە سەر ئەژنۆ دادەنەنە سەر زەوی. نا، نەک زەوی، سەر لم.

بەلێ، لە، لم و خیز، بە تەنیا لم و خیز. تا چاوپر دەکات و ئاسمان دیارە لە، تەنیا لم، لەمێکی زەرد کە قەتیان نەدیوه، لەمێکی گەرمی سنووری کە تەنیا لە چیرۆکەکاندا بیستویانە. بیابانێکی بن‌کۆتایی لە پیش چاویان شەپۆلانیەتی. نە خاک، شینایی، زەوی، باخ، باخچە، بیستان، نە دار، دەوهن، رەگ و ریشە، نە گول، چەم، پوویار، لافاو، جۆگە، پەنگاو، کانی و بیری، نە دەریاش. نا هیچ شتێک، لە لم زیاتر هیچ شتێک نییه؛ هەموو ئەو شتانەى ئەمان لەگەڵی و تێیدا هاتنە دنیا و گەوره بوون، نین. ئەوانە هەموو لە ولاتەکانیان بەجێ مان. سێبەرى قەلآکە و ناراکان کە لە سەر لووتکەى چیا و کەناری پوویارەکان درووست کراون، دالە و شاراوەیی ئەشکەوت و موغارەکانیان لە قوولایی شیو و خەرەندەکاندا، فینکایی کویستانە بلنە سەر سەوزەکانیان کە بە رەشمالان نەخشینراون، حەزوری زیارەتگای ئایینیى بەجێماو لە هەزاران سال پێشەوه، گەورەیی پرده میژووییەکانیان کە لە سەر ئاو و لافاو، پێگەى ولاتی سەخڵەت دەگەیهنیتە یەکدی، لە دوور، زۆر دوور

بهجی مان. پوچ و گیانیان، ژیانیان له ولاته که یان مایه وه. هاتنه ولاتی بیابان و لم. نیستا تیده گهن؛ دور خراونه توه بو ولاتی چول و ونبور تاوه کوو دی زیاتریش ون ده بن. نه گینا نه و ولاته ی که تهنیا له لم پتک هاتوه، نه و گهرمایه ی نه تهنیا له ش و جهسته، که پوچ و میشکیش سیس دهکات، نه و پروناکیه ی که نهک وهک پروناکیه که ی خویانه و به تیشکی خوی ههست و سوژی مرفه کان ده کوژی، دی بیته ولاتی نویی نه وان، ده بیته ولاتی تهنیا یان، تیکپووخان و ون بوونیان. نه وان نیستا تیده گهن؛ نه م ولاته بین دهنگه، بن ناوه، بن سیبه ره، بن دره خته، بن ژیان ده بیته ولاتی مهرگیان. له کوپوه تا کوئی؟! له باکوروه تا نیره، کوتایی ولاتی مه زن، کوتایی دنیا و ژیان.

چاره؟ چاره نییه. نه وان هه ره به و جوړه هه ندیکیان له سه ر لم، هه ندیک به پیوه، به سه دان که س له ولاتی بین کوتایی لم ده پوانن. شنه یه کی سووکی باشوور ده دا له پوخساری ماتیان. لس بایش، له بای لای خویان ناچیت؛ گهرمه، هه ناسه یان له به ره ده بری. گهرما، گهرمای هه تاو، پروناکی، لم و با نه وان ده سوتینن، جهسته یان، دلیان ده کوئینن، ناره قه یان ده کوئینن و هیز و توانای دوا یان نه وه نده ی ماوه، لییان ده سوتینن. هه ندیک ژن و پیره ژنیان، له سه ر لم ی سووتاو، له سه ر چوک دانیشتون، ماتماو و له ش و گهردن ناره قاوی، پوخسار تره کاو، لیو قله شاو، ماندوو، تینوو، برسی، ده گرین و به زمانی خویان، به ده نگیکی زیزی شینگیرانه، ده نرکینن، «بوچی؟ هه ی لو چاره نووسی به قوراچوو بوچی؟ مه گهر مردن له مه باشتر نه بوو؟ مه گهر به زیندوویی بیانخستینایه ته گورپی ساردی ولاتی کوستانان، له م گوره گهرمه باشتر نه بوو؟»

نه مروف و نافرینراویک، نه بالدار و بالنده یه ک. له سه ر یاز و نه فسه ر به ولاره هیه شتیک له زهوی و ناسماندا دیار نییه. نه فسه ر و

سەرباز، ديسان ئەوان بە پىز دەكەن و پىز بە پىز بە پىيان لە دوا
 وىستگى وىزانى ترين دووربان دەخەنەو. لە و گەرمای دۆزەخەدا پاش
 ماوەيەك، دواى گەردىكى لە لم پىك هاتوو، چەند دارىك كە كۆچبەر لە
 ژيانى خۆياندا نەياندىو و خانووى تەنەكە، دەردەكەون. خانوويەك لە
 تەنەكە، دوو، پىنج، دە، بيست، پەنجا، سەد... و سەرباز ئەگەرچى نە
 ئەوئەندەى لميش بن، لە پيش پاش و دەور و بەرى خانووه تەنەكە و
 تەختەبيەكان ديارن. ئەو كە پرانە، مائە نوپيەكانى ئەمانە. ئەوان دەبىن
 لىرە، لە ناو لمى مردوو، ولاتى مردودا، بژين.

بەلام لە سەرەتاي ژيانى مردودا، ژيانىكى نوپى زىندوو هەيە؛
 دانەيەك لە قارەمانەكانى پومانەكەمان پاش ژماردن، سپاردن و جىگير
 بوونى كۆچبەران، پۆزى دواتر، پاش سەرمای شەوى بىبان و پيش
 گەرمای پۆز، بەرەبەيان، كاتىك باز و ئەفسەرەكانى دى لە بارەگاي
 ئەفسەران دىنە دەر تاوەكوو پىكەون و بگەپنەو، باز لە بەر
 دەرگايەكى بچووكى بارەگايەك، ئەو پياو سەمىل بارىكە پارىزەرەكە
 دەبينن. پارىزەر سألۆ لە باز دەكات. باز وەلامى دەداتەو، كەمىك لە
 دەستەى ئەفسەران جودا دەبىتەو و بەرەو پارىزەر دىت. بىن ئەوئەى
 هىچ نىگايەكى ديار بە پوخسارىو ديار بىت، باز لە حالى پارىزەر
 و ژنەكەى دەپرسن. پارىزەر بە دەم بىزەو دەلن: «خەو نەچووتە
 چاوى ئىمە و خزمەكانمان... مندالەكەمان لە دايك بو»، «ناكرى
 هيو لە بەزەيى خودا بىردىت، مرؤف نازانى چى لە رىگەيەتى...
 كچىكمان بوو» باز چى بلن تەنيا لە بىلبىيەى چاوانيدا تروسكەيەكى
 خۆشحالى هەيە، سەرى دەلقىنن. «فەرموو، وەرە ژوورەو». پارىزەر
 بىن ئەوئەى چاوه پوانى وەلامىك بىت وا دەلن و خۆى دەكىشپتە كەنار تا
 باز بىتە ژوورەو. ناو خانووهكە لە چىشتخانە و ژوورىكى بچووك پىك
 دىت، پووناكە. ژنى پارىزەر لە سەر تەختىك لە سووچەكە، پاكشاو و

شیر ده داته منداله تازه له دایک بووه که . که چاوی به باز ده که وئ،
خوی و لانکه که پرووده کاته لایه کی دی تاوه کوو باز سینگی نه بینن .
پاریزهر ده چیتنه لای خیزانه که ی و منداله که ی به نارامی لئ وهرده گریئ
و ده بیهنن نیشانی بازی ده دات .

باز هیران و مات له مندالی باوه شی باوک ده پوانن؛ مندالیک،
په ریه کی جوان ... چاوه بچکوله کانی هیشتا باش نه پشکوتوون،
پوخساری بچوکی خپی پروناک، لووتی وهک لووتی که رویشکیک
ده له رزی، ده سته بچوکه کانی ده جوولن، په نجه و نه نگوستی یاری
ده که ن، بونیکی گهرم و ترشای تایبه تی که باز هرگیز نه بیستووه،
لئ دی . باز نه نگوستی گهره ی ده سستی پاستی ده داته ده سستی، مندال
به ده سستی چه پی که له مه چه کیدا نیشانه یه کی ره شی بچوکی پیوه یه،
ئپه نجه ی باز توند ده گریئ .

به لئ نه و منداله کوتره .

به لی به سه رهاتی کوتر ناوا ده ست پیده کات .

شایی

به سه‌رهاتی کۆتر که خۆی دواتر له دایک و باوکییه‌وه دانه به دانه
 لییان ئاگادار ده‌بیئت، وه‌ها ده‌ست پێده‌کات. به ولاتی غه‌ریبی مه‌رگ.
 به هه‌تاو و گه‌رما. به لم و بیابان.

باز؛ مندالی مه‌رگ.

کۆتر؛ مندالی دوورخستنه‌وه و شاربه‌ده‌ری.

ئێستا؟

ئێستاش ئێمه ده‌گه‌ڕێینه‌وه بۆ شاری گه‌وره‌ی پایته‌ختی ولاتی
 گه‌وره، شوینی ژه‌نه‌رال سه‌ردار. تا ئێستا ئێمه به‌سه‌رهاتی به‌کۆمه‌لمان
 ده‌گه‌ڕایه‌وه، ئێستا پوو له‌ که‌سه‌کان ده‌که‌ین و ده‌گه‌ڕێینه‌وه بۆ دلی ولات
 و ده‌چینه هۆلی ئه‌فسه‌ران و که‌میکی دی له‌ باز نزیك ده‌بینه‌وه. ئه‌مه‌رۆ
 ئێواره‌یه‌کی سامالی پاییزێکه، و باز هاوسه‌رگیری ده‌کات. ئه‌مه‌رۆ به‌سه‌ر
 پۆژه سه‌ره‌تاییه‌کانی کوده‌تا، کۆچ و هات و چووی چر و پرڤا ده‌ سال
 تێپه‌ریوه. باز که‌ له‌ پۆژانه‌دا وه‌ک ستوانیک ده‌ستی به‌ ژانی ئه‌فسه‌ری
 کردبوو، ئێستا بووه به‌ سه‌ره‌نگیکی ناودار. باز بڵند و پایه‌به‌رز بووه،
 پله و ده‌ره‌جه‌کانی زیادیان کردووه، داهاشی زیاتر بووه. له‌ هه‌مووشی
 گرینگتر، باز به‌شیک له‌ خه‌ون و خه‌یال‌ه‌کانی هێناوه‌ته‌ دی، ئه‌وه‌شی

ماوه ده‌یهینتیه دی. له نامانج و مه‌به‌سته‌کانی ژیانیدا، هه‌نگاو به هه‌نگاو سه‌رده‌که‌وئ. ئەم ئیواره له هۆلی نه‌فسه‌ران له پایته‌ختی ولاتی مه‌زن، باز هه‌نگاوێکی نوێ هه‌لده‌گرئ و هاوسه‌گریری ده‌کات. له‌گه‌ل کچیکێ که‌میک خه‌پن، قژ زه‌رد، گه‌ردن گه‌وه‌ر، چاوشین، جوان، و خه‌نده‌پوو- که ئیته پیتی ده‌لئین خانمی باز. هه‌ر نه‌وه‌نده؛ خانمی قژ زه‌ردی باز. ئیواره ده‌ستی پیکردوو، که‌سانی بانگه‌پشت کراو که هه‌موو نه‌فسه‌ر و خه‌زانه‌کانیان ده‌گرته‌وه، هاتوون. هۆلی گه‌رمی نه‌فسه‌ران، له ناو پروناکی کاره‌بادا ده‌دره‌وشیته‌وه. هه‌موو لایه‌کی هۆله‌که به وینه و کاغه‌زی زه‌پنه‌خش و نه‌ستیره‌ی زیوین خه‌ملێندراوه. ئۆرکیسترای سه‌ربازی که به‌رده‌وام سه‌روودی سه‌ربازی ده‌ژهنی، ئیستا له تهنیشت شاتوی دانس و سه‌ما موسیقایه‌کی ئارام ده‌ژهنی. له هۆلی مۆدێپن، چل میزی گه‌وره و گرد به گویره‌ی سیسته‌می شایی دانراوه. میز به گشتی پر بوون. میوانان به جل و به‌رگی سفیلی خاوپین و نوپوه له پشت میزه‌کان دانیشتون و شیو و نانی ئیواره ده‌خۆن.

بووک و زاوا، اتا باز و خانمی قژ زه‌رد که ئیستا، پاش که‌میکێ دی، کاتیک که ماره به‌ردرا، ده‌بیته خانمی باز، له ده‌وری میزیکێ بچووکتر له تهنیشت مه‌یدانی سه‌ما که‌میک له‌ لای ئۆرکیستراکه‌وه، به تهنیا خۆیان دانیشتون و نان ده‌خۆن.

هه‌موو شت ته‌واوه، هیچ که‌م و کوورپیه‌ک نییه. هۆلی پروناک و گه‌رم، خواردن و خواردنه‌وه‌ی هه‌ره‌باش، باشترین ئۆرکیسترای هه‌موو نه‌رته‌ش، موسیقای نه‌رم و جوان، پاخستن و نه‌خشی جوان، کار و باریکی باش و پیکه‌ستنیکێ پیک و پیک. میوانی به‌زاردی هه‌موو ولات، ئاهه‌نگ و به‌زمی بئ‌وینه، گه‌رمایی و که‌یفخۆشی، رابواردن و هاو‌پیه‌تی... ئەم ئیواره هه‌موو شت ته‌واوه. تهنیا که‌مییه‌ک هه‌یه؛ ژه‌نه‌پاڵ سه‌ردار. ژه‌نه‌پاڵ سه‌ردار نه‌هاتوو، لئ هه‌وائی نارادوو که شه‌و

دره‌نگان دیت. ژنه‌پال سهرداریش دیت! باز خوشحاله. باز به‌خته‌ور، سهربلند و سهرفرازه؛ به جوش و به خروشه، باز لاپه‌په‌یه‌کی نوئی له ژیانیدا ده‌کاته‌وه. نو ژیانی خوئی له‌گه‌ل برزازی نه‌فسره سمیل قیتکه، که همیشه وهک باوکیک خاوه‌نداریتی له باز کردووه، ده‌کاته یهک. له م نیواره به دواوه، نیدی ناو، به‌ژن و بالا، تام و په‌نگ، هه‌ستان و دانیشتنیکی دیش له ناو لاپه‌په‌ی ژیانی بازدا ده‌بئ. ژیانی نو نیدی ده‌بیته ژیانی دوو که‌س.

باز تاقمیک جلی په‌شی له به‌ردایه، کراسیکی سپی و بوینباخیکی سووری خال خال. پیلاره نوییه په‌شه‌کانی ده‌ده‌روشینه‌وه. پوخساری و پیشی تاشراوی شه‌وق ده‌داته‌وه. بیلبیله‌ی چاوه بچکوله‌کانی ده‌بریقینه‌وه. بووک له جل و به‌رگی سپیی بووکینیدا له پال باز دانیشتووه، له ژیر چاوه‌وه، به بزه له باز و دور و به‌ر ده‌پوانئ. ته‌م‌نی زیاتر له بیست و یهک و بیست و دوو نییه. بازیش گه‌شتوته سی. سهره‌تای ژیانی نه‌فسه‌ری، پوژانی غه‌دار، سالانی فیریون به‌سه‌ر چون. نیستا باز، نه‌فسه‌ریکی زانا، تیگه‌یشتوو، جیی باوه‌ر و خاوه‌ن به‌رپرساریتییه. نیستا باز نیدی شاگرد و به‌رده‌ست نیه، وه‌ستایه، و نیستا له پوژان و ته‌م‌نی کامل بووندا هاوسه‌رگیری ده‌کات.

باز له به‌ر خوشحالی، جوش و خروش و ماندوویه‌تیی چند پوژه‌ی ناماده‌کاریی نا‌ه‌نگ و شاییه‌که، ناتوانئ به‌باشی نانه‌کی بخوات، جارچاره پله گۆشتیک ده‌خاته ده‌مییه‌وه و هیدی هیدی ده‌یجوی و قووتی ده‌دات. سه‌یری دور و به‌ری خوئی ده‌کات و بیر ده‌کاته‌وه، نو که‌سانه‌ی لییان گپراونه‌ته‌وه، نه‌فسه‌ر و که‌سایه‌تیی نه‌رته‌ش و ده‌وله‌تن. ژنه‌پال، فه‌رماندار، نه‌میر، نه‌قیب و نه‌فسه‌ری هه‌ل‌ب‌ژاردن که هاتوون. له ناو نه‌واندا نه‌میر، فه‌رماندار و سه‌ریازه‌کانی بازیش هه‌ن، هاتنی

* له شیوه‌زاری موکریانی به‌مانای بانگه‌یشت کردن دیت.

نهوان شستیک نیشان دهدات؛ باز سهرکه وتوو بووه، باز سهرده که ویت. له سهرووی مهیدانی سه مادا، له ژورر سهری ژورکیسترا به پیتی مه زن و زهرد له سهر قوماشیکی سووری پان و دریتژ نووسراوه؛ «پیرۆز بیت». به لئین، پیرۆز بیت... کوپه هه تیو، که سی بیکه س لیت پیرۆز بیت. باز بیر ده کاته وه. نه نووسراوه هیمای نه وهیه که باز نه ندامیکی بژارده ی خیزانیکی مه زن، واتا نهرته شه. و له سهرووی جاوئی سوور و زهردیش، وینه یه کی گه وره ی ژهنه پال سهردار که به دهستی هونه مه ندیک کیشراوه، هه لواسراوه. ژهنه پال سهردار له وپوه به چاوی چاوه دیران، به نیگای تیژی، به سمیلی بۆقی، له هۆل و له باز ده روانی. ژهنه پال سهردار، ولاتپاریزی هه ره مه زن، پزگاریده ری ولات، پریبه ر و سهرداری میلهت؛ فه رمانده ی گه وره، سه رمایه ی ولات، ده ولت و میلهت. ژهنه پال سهردار؛ باوکی مینۆکیی باز؛ نه ستیره و مانگی شه وانی؛ هه تاوی پۆزانی، پریبه ری ژیانسی. و ژهنه پال سهردار دیت و شهرف ده به خشیته نه و شاییه که...

به لئین، لاپه ره یه کی نوئی... باز هه موو شستیکی کرد، هه موو داخوازییه کانی جیبه جن کرد، هه موو خه ون و خه یاله کانی یه ک به یه ک هینایه دی. نیستا لاپه ره یه کی نوئی هه لده دریته وه. نا، هه لئاندریته وه، یه کی نوئی به و لاپه رانه ی تا نیستا ژیاوه، زیاد ده بیت. لاپه ره ی چی؟ لاپه ره کانی ژیانسی نۆن؛ لاپه ره ی سه ریازی و نه فسه ری، لاپه ره ی هاوپییه تی و دوستانیه تی، لاپه ره ی گه مه و خو شحالی، لاپه ره ی خواردن و خواردنه وه، لاپه ره ی ژیانسی جفاکی و کۆمه لایه تی، لاپه ره ی عه گیدی و قاره مانیتی... لئ نه ی [لاپه ره ی] نوئی؟ نه وی نوئی له چی زیاد ده بیت؛ که و ژن، له لاپه ره ی که چان و ژنان. له لاپه ره ی هه ره گرنگ، هه ره په رنگینی ژیانسی. له پۆزانی تاریکی، مندالی و لاویدا، زیاترین خه ون و خه یاله کانی له

مه‌ر کچ و ژن بون. ژن، هه‌میشه پيش هه‌موو شتيک؛ دايکيکي دلگه‌رم، دلپاک و دلسوژ بوو که ناميزی خوئی بو بکرديه‌ته‌وه، بانگی کردبا، له ناميزی گرتبا و له ناو سينه‌يدا بيجه‌واندايه‌ته‌وه. نه‌و به هه‌ستی، هوشی، ميشک و ژيانی، دايکيکي ده‌ويست. دوايش، خوشکيک، باجيه‌ک، هه‌والتيک، ياريک و خوشه‌ويستيک. به‌لام ژن. بو نه‌و، بو پياوه‌تبيه‌که‌ی که وشيار ده‌بووه، بو ژيانی پياوه‌تی، دونیای پياوه‌تبيه‌که‌ی، ژن پتيويست بوو. سالانی ئاکاديميای سه‌ريازيی سالانی سووتان و نازاری خه‌یالی کچ و ژنان بوو؛ سالانی غه‌دداری به‌ خه‌به‌ر هاتنه‌وه‌ی جه‌سته، سالانی ويستی بين‌کوتای کچ و ژن، به‌لن نه‌و سالانه، سالانی سه‌رفرازی، سه‌ربلندی و سه‌رکه‌وتنیش بوون. باز له‌و سالانه‌دا بوو به‌ باز. نه‌و سالانه، ريگه‌ی نه‌مرو، نه‌م ئيواره‌يان بو کرده‌وه. لن له لايه‌کی ديش؛ شه‌وانی دريژی بين نه‌ژماری نه‌و سالانه به‌کجار سه‌خت بوون. هه‌ر شه‌ويکی به‌ ته‌نیا ژيانتيکی دۆزه‌خ بوو. نه‌و شه‌وانه، شه‌وانی ساردی ته‌نیايي. ته‌مه‌نیکي جوان، جه‌سته‌يه‌کی به‌هيز و شه‌وانی تاريک و به‌تال. ژيانی ئاکاديميای، ده‌ور و به‌ری باز و شه‌وانی، ته‌نیا هی پياوان بوو. هاورپيه‌کانی، نه‌و خویندکارانه‌ی له‌گه‌ل نه‌م ده‌يانخويند، سه‌رئه‌فسه‌ره‌کانی، ماموستا و فه‌رمانداره‌کانی، چيشخانه، خویندنگا، هه‌مام، هۆلی خه‌وتن، هه‌موو پياو بوون. به‌لام نه‌و ژنی ده‌ويست، ژن، ژن...

له‌گه‌ل خه‌یالی ژن چاره‌کانی ده‌چووه‌ خه‌و، به‌ خه‌ونی ژنان له‌ خه‌و پاده‌بوو؛ قژی دريژيان، پوخساری کراوه‌يان، نيگای نه‌رم و گه‌رميان، ليوانی شیرينتر له‌ هه‌موو شیرينيه‌کی جيهان، گه‌ردنيان، گه‌ردنی به‌ريزان، سينگ و مه‌کيان، گۆی قاوه‌یي مه‌مه‌که‌کانيان، جۆره‌کانی سينگ و مه‌مک؛ گه‌وره، بچووک، داکه‌وتوو، داکشاو، خپ، زگ و به‌رزيان، به‌ر زگ؛ دارستانتيکی بچووک که پتي وه‌ک که‌وان کشاوه‌يان ده‌نه‌خشاند، ده‌ور و به‌ری قلّه‌شه‌که‌یانی ده‌خه‌ملاند، په‌شايی به‌ر زگ،

ناوهندی خهون و خهیا له کانی باز، نهو شوینهی که فانتازیاکانی بازی تیدا ون ده بوو، نهو شوینهی که باز له هسه ره تیدا ده مرد، پانی خپ، لاقی وهک ستوون و به ده نی نهرم و گه وه رینی ژنان... نه وانه هه موو لایه نی جوان و شوخ و شهنگی ژیانی ئینسانی بوون. نه وانه: ژن. ژن؛ هه بوونی باز، ژیانی باز، باز بیری له وانه ده کرده وه، به رده وام له هه موو شوینیک به تایه تی شهوان و نیوه شهوان، دهستی له ناولنگی، نهنگوستی له سهر «سه ریلندییه که ی» چاو نووقاو، بیری له لنگی جؤراو جؤری ژنان ده کرده وه. لنگی له یهک ده کرده وه، سه بیری ناو لنگ و دواتریش ده چوره ناویانه وه، سه رتا نه وهنده ی قامکیک، دواتریش نه وهنده ی بستیک، دوی نه وهش هه موو جهستی، هه موو بوونی. و نهو کات نهنگوست و دهستی ته پ ده بوون، تۆووی لیئل له نیوان قامک و په نجه کانی دا به پئی ده که وت. جاریک، دوو جار، سئ جار، جاری واش بوو به جارن. پیش خه وتن، پیش هه ستان، له هه مام، له ناوده ست، له هه ر شوینیک که ده رفته ی هه بوویه، هه نگاو به هه نگای ئاکادیمیا به تۆووی بئ پایانی باز ناو درابوو.

پاش ته واو کردنی ئاکادیمیا و قوناغی خویندن، ریگه بۆ باز ناوه لآ بوو تا وه کوو بتوانی خهون و خهیا ل و فانتازیاکانی بخاته بواری ژیا نه وه. ئیدی کات، کاتی نه زمون کردن، تام کردن و ژیان بوو. ئیدی ده ی توانی نه سپی فانتازیاکانی له ناو مهیدانی شه هه تدا غار بدات. نهو ناوه های کرد؛ کچی ناسی، ژنی ناسی، به به دن و جهسته کان ناشنا بوو، دارستانی تاریکی جؤراو جؤری ناسی. جؤره کانی مه مک، کون و قلّه شی ناسی؛ چاو و لیوی ناسی، دهنگ و شاخ و ناله ی تیکه لئ شه هه تی ناسی. شه وانی سووتان و ئازاری دۆزهخ، بوون به شه وانی به هه شت. ته نیایی ته واو بوو. شه وان ئیدی سارد و ته نیا نه بوون. هه میشه، هه موو جار، هه ر کات باز بیویستایه، ده ی توانی له ناو چوار، پینج یان شه ش

کچ و ژندا، يه کيک هه لېږتړئ و بانگي بکات. له هر چوار لای پایته خت، که باز له وئ له قه رارگه ی بلندی ئه رته ش دهوامی ده کرد، دؤستی ژنی هه بوو. ئیستا کاتیک پارچه گوشتیک ده خاته ناو ده می خوی و جامی باده ده باته سهر لیوی، له ژنی پوزانی داهاتوی ده پوانئ، بیر له دؤست و هاوړتیانی پوزانی پابردوی ده کاته وه.

کچیکي قز زه دی خویندکار هه بوو. بالابه رز، تازه پیگه یشتوو، پیکه و ته و چاوشین. کاتیک کچه سهر له ئیواران له زانکو ده هاته دهر، باز، له وئ، له بهر دهر گای مه زنی زانکو به جل و بهرگی سهر بایزه وه چاوه پوانی شو ده بوو. کچه سواری ئوتومبيله کی باز ده بوو و پیکه وه ئارام ئارام به ره و مالی باز ده چوون. مالی باز له که ناری پوواری مه زنی ناوشار له گه په کیکی سهر بایزه بوو. ئاپارتمانه کانی شاروچکه ی سهر بایزه له دوازه نهومدا ساز کرابوو و ئاپارتمانه کی بایزه له نهومی یازده بوو. لیروه هه موو شار؛ پوواری نازنه نین که له بهر تریفه ی مانگه شه و دهره وشایه وه، ئوتومبیلی ناو شه قام و کولانان، گلپسی بن ئه ژماری ناوشار، هر هه مووی دیار بوون. باز هفته ی دوو جار کچه ی ده دیت. هر جار که کچه ی ده دیت کراس و دهر پیی ئاوریشمینی جوانی بو ده کپی. کاتیک ده گه یشتنه وه مال، باز ده مانچه و جل و بهرگی سهر بایزه داده کهند، جل و بهرگی کچه شی داده کهند، پووتی ده کرده وه و به دهستی خوی کراس و دهر پیی نویی پی ده پوشا و دواتر به فؤدکای جین تونیک شه ویان ده ست پیده کرد. له و شه وانده باز بی سنوور دلخوش بوو؛ نه و جل و بهرگی له بهر کچه دهرده مینا، کراس و دهر پیی له بهر داده کهند و پووتی ده کرده وه و لیی ده پوانی، به ده ققان، به خوله کان، به کاترمیران. نه م کاره بازی ده هینایه جوش، دلخوشی و شه هوه تیکی نه ناسراوی ده دایه و به سهرخوشییه وه جهسته ی کچه و پاز و نهینیه کانی سهر له نوئ که شف ده کرده وه. جار جاره ش به مه ودایه کی

دریژ. و باز به تووای خهستی خوئی، کچه و پار و نهینیبیه کانی و تهوای جهستی ئاو ده‌دا.

پوژتیکیش باز له م هۆلهی که ئیستا تییداین ژنیکسی مامناوه‌ندی په‌هستاله‌ی ناسی. ژنه له‌گه‌ل چه‌ندیکی دی له سه‌ر میژتیکسی دوور دانیشتبوون، سه‌ر له ئیواره بوو، باز له ده‌وام گه‌پابۆوه، لیتره به‌ته‌نیا له به‌ر په‌نجه‌ره گه‌وره‌که‌ی نزیک باخچه دانیشتبوو، له داره‌کانی ئاو باخچه‌ی ده‌پوانی و فۆدکایه‌کی ساردی لیمۆنی ده‌خواره‌وه. وا دیار بوو که ژنه پیشتروئمی دیبوو. چونکه کاتیک چاوی به ژنه کهوت، چاوه پر له کله‌کانی ژنه له باز بوو. به‌نیگایه‌کی هه‌وه‌سبازانه، به‌چاری پر بزه و نیگای داواکاره‌وه. بازیش که سه‌ری نه‌سپی خوئی شل کردبوو و به‌شوین نیچیره‌وه بوو، ئه‌م ده‌رفه‌ته‌ی له ده‌ست نه‌دا، نه‌جامی ئه‌م نیگا و چاو تیپیرینه‌ دیار بوو؛ نه‌وان بوون به‌دۆست. ژن له کاری خویدا وه‌ستا بوو، له شه‌وانی زۆرپه‌خشی پایته‌ختی ولاتی مه‌زندا، ده‌ست، نه‌نگوست و زمانی ژنه، هه‌موو جه‌سته‌ی پینه‌گه‌یشتووی بازی ده‌ست به‌ده‌ست، بست به‌بست په‌روه‌ده‌ کرد. په‌نجه‌ی ژنه بوونه مه‌ره‌م، زمانی بوونه ده‌رمان و به‌ده‌نی توژی خپری بووه کانی ناله‌ی شه‌هوت. باز که هیشتا له هونه‌ری نه‌شق و ئاشقیدا به‌رده‌ست و شاگرد بوو، به‌گه‌مه و گالته و یاریی ژنی زانا و خاوه‌ن نه‌زموون له ماوه‌یه‌کی کورتدا بووه وه‌ستا. به‌ئێ، ژنه ده‌یزانی چ ده‌کا؛ نه‌و، باز، هه‌موو گیانی باز، گیان و پۆخی بازی پاده‌کیشایه ده‌روونی خوئی و نه‌یده‌هیشت دل‌پۆیک تووای باز به‌فیروۆ بچیت. باز که به‌رده‌وام خه‌ریکی ئاودی‌ری کردنی ده‌ر و ده‌شت بوو، ئیدی بیوه نه‌سیری ژنه؛ ژنه هه‌موو توواوه‌که‌ی قووت ده‌دا. سه‌ره‌تا هه‌فته‌ی جاریک په‌کیان ده‌دیت، دواتر بوو به‌دو جار، دواتریش سه‌ی و کاتیک هات که ئیدی ژنه به‌هه‌ر شتیه‌یه‌ک بوویت هه‌موو شه‌وه‌هاته‌ مائی باز. کاتیک ده‌نگی زه‌نگی ماله‌که‌ دوو

جاران تیز لێ سەر یەک لێدەدرا، ئەو کات باز دەیزانی کە ژنە لە بەر دەرگایە. «ئەز ناتووم ئەفسەرە قارەمانە کەم بخۆم»، ژنە وای دەگوت و بێ ئەوەی شتێکی زێدەتر بۆ دەستی بە کاری خۆی دەکرد. پاش ماوەیەک ژنە ھارپێھەکی خۆی کە کەمێک لە خۆی کورتتر و خپرتتر بوو، لەگەڵ خۆ ھێنا. ئیوارە یەک کاتیەک باز دەرگای کردەووە دوو ژن لە بەر دەرگا بوون. «ئێمە ناتووین ئەفسەرە قارەمانە کەمان بخۆین»، ژنە وای وت و ھەر دوو ھاتنە مائەوہ. ئەوان بوونە دوو ژن. دوو ژنی لێزان لە کار و باری خۆیان. باز ھیچ لارییەک لەمە نەبوو؛ ئەو خۆی و جەستە ی خۆی تەسلیمی دەست و پەنجە و زمانی ژنە ھونەرماندەکان کرد. ئەو لە ئامیژی ژنەکاندا لە ھۆش خۆی دەچوو و دەکەوتە ناو خەوی قوول. پاش ساڵ و نیویک کاتیەک باز بە بیانووی ھەندیک کاری نەئینی چوو و لاتی دەریایی ولاتی مەزن، باز لە خەوی نەرم، گەرم و قوول وەخەبەر ھات. لێ خەویکی خراپ نەبوو بە لککوو وەک ئەو ئیوارە، خەویکی گەش بوو!

جاریکی دیکەش باز دیسان لەگەڵ کچیکی بالابەرزێ خۆئێندکار ئاشنا بوو، کچیکی ئەسەری پێک و پێک، خەلکی ولاتی چییا، سەرەپای ئەوەی خۆئێندکاریش بوو نەیدەزانی بە زمانی باز بپەیفن و بە لەھجە وشپۆھ زاریکی تێکەڵ و پێکەڵ قسە ی دەکرد. بە لام سترانەکان یە کجار خۆش بوون. ئەو لە ناو نوێنە شپەزە کە ی بازدا بە پووتی دادەنیشت و گۆرانیی بۆ باز دەچری. بازیش جاریک جگەرە لە سەر لێو و جاریکیش قەدەحی شۆدکا بە دەست، دەمێک لە ئامیژی کچەدا و ھەندێ جاریش ڕاکشاو لە سەر جێ، گۆیی لێدەگرت. گۆرانیی سادە و شاد، ئەوی کە یفخۆش دەکرد. کچە ھەژار بوو، بە بۆرسیە ی دەولەت دەیخوێند، بۆیەش باز ناوہ ناوہ بپێک پارە ی دەدا یە. لە ماوەیەکی کورتدا، کچە بە ھەموو شپۆھ یەک، بە ھەموو شتێکیەوہ وابەستە و گرێدراوی باز بوو.

باز حەزی له هەرچی بووایه، بیری له چی بکردایه تهوه، چ شتیکی له خه یالدا بووایه، له گه‌ل کچه ده‌یکرد. نه‌وهی که باز زۆری پئ خووش بوو، وابه‌سته بوونی کچه که بوو. باز جارێک کچه‌ی سه‌ر و بن ده‌کرد، جارێک له سه‌ر پشت، پووت ده‌یخه‌واند، ده‌ست و پئی به‌ ئاسنی ته‌ختی نووستنه‌که‌وه گزیده‌دا و هه‌موو شتیکی له‌گه‌ل ده‌کرد. پاش ماوه‌یه‌ک کچه خۆیشی فیری ئه‌و گه‌مه و یاریانه بوو؛ ئیدی کچه خۆی ده‌چووه ژووری نووستن، خۆی پووت ده‌کرده‌وه، له سه‌ر ته‌خته‌که‌ی باز پا‌ده‌کشا، ده‌ستی درێژ ده‌کرده‌وه و چاوه‌پوانی باز ده‌بوو.

ئه‌م ماجه‌راش نه‌وه‌نده‌ی سالێک به‌رده‌وام بوو. تاوه‌کوو کچه له به‌ر هه‌زاری ده‌ستی له خۆپندن هه‌لگرت و گه‌پایه‌وه بۆ ولاتی خۆی.

کچ و ژن... هیشتا چه‌ندین کچ و ژنی دی...

به‌لام له ناو هه‌موو نه‌وانه‌دا، هه‌ی هه‌ره دلدار، پڕ نرڤ و هه‌یژا، نه‌وه‌ی پووسپی خانه‌که‌ی پایته‌خت بوو. باز پئی ده‌گوت «ماده‌ر». ماده‌ر؛ قه‌له‌و، خپ، بالابه‌رز و سینگی مه‌زن، پان پان، نوکته‌زان و گه‌رم، و نه‌رم و قوول. هه‌میشه چاو و لێو و ده‌می سووراو و ماتیک کراو. سه‌ره‌تای یه‌که‌م سالی ئاکادیمیا، له کۆتایی هه‌فته‌یه‌کدا، کاتی‌ک باز له‌گه‌ل هاوپیکانی ئاکادیمیا ده‌هاتنه ناو شار، باز له پووسپی‌خانه به‌ ماده‌ر ناشنا بوو. باز و هاوپیکانی به‌ جل و به‌رگی فه‌رمیه‌وه هاتبوونه ناو شار. باز نه‌ خاوه‌نی جل و به‌رگی مه‌ده‌نی بوو نه‌ پاره‌یه‌کی زۆریش. لێ هاوپییه‌کی که کوپی نه‌فسه‌ریکی به‌ ناویانگ بوو، هه‌میشه ده‌هات به‌ هاتایه‌وه. پێکه‌وه ده‌چوونه‌وه بۆ مائی هاوپی‌که‌ی. له‌وئ جلی مه‌ده‌نیان له به‌ر ده‌کرد و نه‌مجار ده‌هاتنه‌وه ناو شار. جلی هاوپی‌که له باز ده‌هات. ئه‌و جلی هه‌هاله‌که‌ی به‌ ماوه‌ی پۆژیک له به‌ر ده‌کرد و ده‌چوو بۆ که‌شفی نوئ له ناو شار.

ئه‌وسا، پۆژیک له پۆژانی پشوو، باز ماده‌ری که‌شف کرد. نا،

باز نا، مادر بازی دۆزیه وه . باز و هاوړیکه ی چوبونه نه و جینگه ی که هه موو جاریک له هاتنه وه یاندا بۆ ناو شار، دیداریان لښ ده کرد؛ پووسپی خانه . مادر له پیش ده رگایه ک پاره ستابوو و له و حه شیمه ته ی ده پوانی که ده هاتن و ده چوون . کاتیک که چاوی به باز که وت، به کسه ر بانگی لیکرد . باز له گه لسی چووه ژوره بچوکه که ی که مژیکه ی قورسی به سه ره وه بوو . سه ره تای په یوه ندیسی درژماوه یان به م شتوه ده سستی پیکرد . پۆژ به پۆژ، حفته به حفته باز وابه سته و گریدرایوی مادر ده بوو . دوا ی نه وه باز چیرۆکی ژیان ی خوی، نه ونده ی که ده یزانی، به تیر و ته سالی بۆ مادر گنځاپیه وه، نیتر مادر بۆ باز بوو به ژن، بوو به دۆست، بوو به هاوړی، بوو به هۆگر و بوو به دایک . مادر نه مجار ده یگوت: «وهره وهره پۆله هه تیوه قاره مانه که م»، و بازی ده کیشایه سه ر خوی، سه ری ده خسته ناو مه که کانی و به دهنی ده گوشا . جارچاره باز له ژوروی مادر که به گلۆپی سوور که میک پووناک ده بۆوه و هه میشه بۆنی تۆدکۆلۆنی هه رزان، نارقه و نه شقی لیده هات، له نامیزی مادر دا، (جاری واش بوو له ناو لنگی دا) خه وی لیده که وت . نه و سه ر خه وانه بۆ باز زه مه نیکه ی کورتی به هه شت بوو . هه ره که بیچوه چۆله که یه کی نارام، که هیشتا نه فریوه، سووک بکه ویته فرین، باز ده چووه خه ویکه فینکی سووکه وه . بۆنی میز، تۆواو، نارقه و خۆشه ویستی وه که بۆنی موشک و عبیر ده که بیشته به ر لووتی باز . دوا ی ماوه یه که نیدی مادر پاره ی له باز وهر نه ده گرت، له دوا ییشدا نه و ده سستی کرد به دانی پاره به باز . یار، دۆست، هاوړی، ژن و دایکیک که باز لیتی ده که پرا، له پووسپی خانه ی پایته ختی ولاتی مه زن په یدای کرد . له یه که م پۆژه وه تا نه م نیاو ره یه په یوه ندیسی گهرم و پر به دلپان به رده وامه و تا هه تایه هه روا ده بی . مادر؛ هاوړتی هه تیوان، یاری که سانی ته نیا، هاو به شی پۆژگاری هه ژاری و بیچاره یی . له پۆژانی سه ختیدا مادر خاوه ننداری له

باز کرد. له پۆژانی خۆشیشدا باز خاوه‌نداری له ماده‌ر ده‌کات.
هرچه‌نده باز ئه‌م ئیواره‌یه هوسه‌ر ده‌گریت.

ژن؛ ژیان، خاوه‌نی ژیان، هۆکاری ژیان، هه‌بوونی ژیان، گه‌ره‌نتییی
ژیان. کچ و ژنانی باز. هۆکار و هه‌بوونی ژیانى ئه‌و. هرچه‌نده باز ئه‌م
ئیواره هوسه‌رگیری ده‌کات، کچ و ژن هه‌میشه هۆکاری هه‌بوون و ژیانى
ئه‌و ده‌بن.

باز سه‌یری ده‌ور و به‌ری ده‌کات و له‌و خانمانه‌ی که ئه‌مشه‌و هاتوون
ده‌پوانی. خانم له‌ پیاو زیاترن. خانمان له‌ پیاوان زیاتر سه‌رنج ده‌ده‌نه
سه‌ر که‌یف و خۆشى و شایى و دیلان. خانمی قژزه‌رد که ئیستا له‌ پال
باز دانیشتوه زۆر پیک و پیک چاوانی به‌ کل پشستوه و لیوه‌کانی سوور
کردوه. پاش که‌میکی تر، ئه‌مشه‌و باز، ئه‌و لیوه‌ گۆشتخانه ده‌خاته
ده‌می و ده‌یمزئى. ئه‌و لیوانه، ئه‌و به‌ده‌نه، ئه‌و کچه‌ گه‌نچه ئیدی هی
ئه‌وه. باز دوا تنۆکی جین -تۆنیک ده‌خواته‌وه و که‌میگ توپه ده‌لئى:
«خواردنه‌که‌شیان قه‌ت ته‌واو نابى».

خانمی قژزه‌رد به‌ پیکه‌نینه‌وه ده‌لئى: «زه‌ماوه‌نده، شه‌وی که‌یف و
خۆشى و شاییه، بۆچی په‌له‌ته‌؟»

باز له‌م قسه‌ که‌میگ بیزار ده‌بیته، به‌لام هیچ نالئى به‌ ده‌ست بانگ
له‌ په‌کیک له‌ گارسۆنه‌کان ده‌کات که له‌ ناوه‌دا دین و ده‌چن و داوای
جین-تۆنیک ده‌کات. ئایا ئه‌و هه‌نگاوه‌ی ئیستا هه‌لیده‌گرئى به‌جئیه‌؟ ئه‌و
کچه‌ی ئیستا له‌ ته‌نیشتی دانیشتوه، ده‌توانئى لئى تئیکات؟ بیته
بنکه‌ بۆی و به‌ قسه‌ی بکات؟ ماده‌ر پئى وتیوو: «کوپه‌ هه‌تیوه‌که‌م
باش بیر بکه‌وه، ژن هینان داوه، ئه‌گه‌ر جارێک لاقت تئى بکه‌وئى، ئیدی
پزگاریبونت زۆر زه‌حمه‌ت ده‌بیته، باش بیر بکه‌وه». ئایا ئه‌و باش بییری
کردبۆوه؟ باز ناتوانئى بانگه‌شه‌ی ئه‌وه بکات که ئه‌و کچه‌ی ته‌نیشتی به
باشی ده‌ناسئى. به‌لئى، کچه‌ برارزای ئه‌فسه‌ری سمیل قیته. به‌لئى باوکی

کچەش ئەفسەرە و کچە بە پەرەردەى سەربازان بارهینراوه . بەئى باز جارویار ئهوى له مالى ئەفسەرى سمیل قیت، لەم هۆله، له هەندیک جینگى دى دیوه، بە کاتژمێران قسەى لهگەل کردووه، زۆر جار پێکەوه چوونەتە سینەما، بە قسەى گەرم و خۆش لى نزیك دەبۆوه، دەستی دەگرت و دەبیرد بۆ پارک و باخچە و سەیرانگای پایتەخت، پیاسەى پى ئەکرد، لە باوهشى دەگرت، پایدەمووسى، کچەش پووی لى وەرئەدەگێرا، بە پێچەوانەوه بە کەیفخۆشى لى نزیك دەبۆوه و دەیخواست . بەلام ئەوانە بەشى بەهاوسەر بوون دەکن؟

زمانى شیرینی، قسەى بەپێ و جیى، زانایى و تیگەیشتنى، ئەدەب و تەربییەتى، پۆشین و بەژن و بالای، پووخواشییەکەى، حەز کردنى له خۆشى و گەمە، ئەوانە هەموو [لایەنە باشەکانى] بوون کە بە دلى باز بوو . بەلام لە لایەکی دیش، پەسن و خۆهەلکێشان و لووتبەرزى ئەو، مەغروروى و لە خۆ پارزى بوونى، پزى و چنۆکییەکەى، خۆشەویستى بۆ مالى و زێر و پارە و هەندیک لایەنى دیکەى لەم چەشنە کە بە دلى باز نەبوو . هەمیشە چاوى بە شوین مالى و مولک و زێر و دیارییەوهیە . هەر جارێک کە لەگەل باز یەکیان دەدیت، بە حال و حەرەکەتى خۆى بازى تێدەگەیان کە دیارییەکى گران و بەنرخى دەوی و هەر جارێک کە باز ویستبێتى باسى ئیش و کارى خۆى بۆ بکات، ئەو بابەتەکەى گۆرپیوه و هیناویەتە سەر مالى، مولک، پارە، خانوو، تۆتۆمبیل، گەشت و گەران و سەیران، خواردن، خواردنەوه، پۆشاک، جل و بەرگ، تۆدکۆلۆن و عەتر . ئەو هەمیشە ویستوویەتى سەرنجى باز بۆ لای ئەو شتانە پابکێشیت . بۆیە باز هەنوکەش هەست بە نوودلى دەکات . هیشتا دلى ژانێک دەگیرى، هەمیشە لە زەینیدا شک و گومانێک هەیه . ئایا؟ دیسان ئایا؟ بەلام ئەفسەرى سمیل قیت کە زۆر حەزى دەکرد ئەم هاوسەرگیریى سەر بگرت، قەناعەتى بە باز هینا و هینایە سەر ئەوهى کە هاوسەرگیری

بکات. ئیواره یهک با بلئین شهش مانگ پیش ئەم ئیوارهی زه ماوه نده، ئەو کاتهی باز بۆ سەردان چوبووه مائسی ئەفسەری سمیڵ قیت، پاش خواردنی شتیو، ئەفسەر به تاییه تی له گەل باز قسهی کرد و له باره ی هاوسەرگیری له گەلی ناخفی. دوا وته کانی ئەفسەری سمیڵ قیت هه نوکەش به باشی دینه وه یادی باز: «کوچه کهم ئیدی دەست له و ژیا نه پەرش و بلاوت، له ژن و کچی بن به نده و بار هه لئبگره، به سه، مه گەر کئ بنی قوول و قوولایی تاریکی ژنانی دیوه که تۆش بیبینی؟ بئ بنه، کۆتایی نییه. به سه، هاوسەرگیری بکه، ببه به خاوه نی مأل، دامه زراوه، نه زم، مندال... و له بیر مه که که له ئه رته شدا مه رجی یه که می سه رکه وتن؛ نه زم و دیسیپلینه، ژیا ن، مأل و خیزانه». بئ گومان گه لیک هۆکاری دیش هه بوو، لئ ئەم وته دوا یانه ی ئەفسەری سمیڵ قیت له برپاری بازدا کاریگه ریه کی زۆری هه بوو. باز ده یزانی که ئەفسەری سمیڵ قیت که خۆی وه جاخ کوێر بوو، ئیدی خانه نشین بووه و له گەل ژنه به رتزه که ی ژیا نیکی ئاسان و داخراویان پاده برد، وه ک کوپی خۆی بازی خۆشه ویست و زۆری پئ خۆش بوو بیته هاوسەری برازا که ی. ئەفسەری سمیڵ قیت که هه میسه، له مندالییه وه تا ئیستا خاوه نداری له باز کردبوو، به رده وام لئی پرسیبوو و هاریکاری کردبوو، پئگه ی بۆ پاست کردبووه و پئگه ی ئه رته ش و سه ریازی بۆ کردبووه، لای باز زۆر هیزا و خۆشه ویست بوو. باز به رتزه و حورمه ته وه گوئی له قسه کانی پاده گرت. له بابته ی هاوسەرگیریشدا هه ر به م شتیوه ی کرد؛ بیری له قسه کانی ئەفسەری سمیڵ قیت کرده وه و دوا ییش برپاری دا و ناوه اش گه یشته ئەم ئیواره یه .

ئەم ئیواره خانمی قژ زهرد له ناو جل و به رگی بوو کئیندا؛ له هه میسه سه رنج پاکئیش تر و جوان تر دیاره. پوخسار، ته ن و به دهنی به په رنگی شیرینی ئەم ئیواره له ژێر شه وقی گلۆپی کریستالدا شیریتر دیاره. به

ئارامى لە قەدەحى شەرابى سېپى دەخواتەو و دانە دانە دەپەيڤىن. ئەو كەم قەدەكات، لووتبەرزانه لە دەور و پىشتى دەپوانىن. ھەمىشە لە نىوان ئەو و كەسانى دى، پووداوى دى و پىوانەى ديدا، مەودايەك ھەيە. ھەمىشە لە نىوان ئەو و دەور و بەريدا جياوازى ھەيە، ھەك ئەوھى ئەو نۆد پاك و خاويىن و دەور و بەرى يەكسەر پىسى بىت. كاتىك دەپەيڤىن، ئەودەم قەدەكانى، ھەك وتەى ئايەتتىك قورسەن. قەسى ھەلبىژىردراو و قورسى زياتر لە نىگا ئارام و سارد و پوانىنە مەغوررەكانى كاريگەرى لە سەر ئىنسانەكان دەبىت. بەلام باز، سەريازى نەترس، ئەفسەرى لىھاتوو و مۆڤى بەسەبر، دەزانىن دەبىن چى بكات؛ كاتىك كە جل و بەرگى لە بەر داكەند، پووتى كردهو، لە ناو جىدا بە دەست و پەنجە و زمانى خۆى، جەستەى گەوھەرىنى داگىر كرد و خۆى گەياندە قوولايى دال و بەدەن ئى، ئەو كاتە نە ئەم مەغوررى، مەودا و جياوازييە دەمىنن، نە نىگاي سارد و قەسى رىك و پىكى بىمانا و پەوپووجى قورس. ئەو كچە نازەنين و لە خۆپازىيە ھىشتا بە باشى بازى نەناسىو، ئەو كچە زانا سادە ئىتر دەزانن كە دۇنيا، زيان چىيە...

باز قەدەحە نوپكەى بەرەو قەدەحى ئەو دەبات و دەلن:

«بەخۆشى تۆ، ئىمە، ھاوسەرگىریمان و ژيانمان...» خانى قىزەرد بە كەيفخۆشىيەو دەلن: «بەخۆشى». بە ئەنقەست دەست و پاي كەمىك زياتر لە ئاستى نۆپمال پادەوھەشىنن تاوھەكوو زىپ و زىنەتى دەست و پىن و گەردنى شەوق بەدەنەو و بە ئارامى ھەموو شەرابەكەى دەخواتەو.

نان خواردن تەواو بوو، جموجولى پاش نان خواردن كەوتۆتە ناو سالىۆنەكە. دانىشتوانى سەر مەيزەكان ھەلدەستەن، دىن و دەچن. ئۆركىسترا ئىستا موسىقاىەكى شادتر لىدەدا. پياو و ژنى جوان ھەستاو.

له مهیدانی هه‌لپه‌پکئی به ئارامی خۆیان ده‌جوولئینن. گارسۆن له نیوان میزه‌کاندا به په‌له‌تر خواردنه‌وه‌ی جۆراوجۆر ده‌گه‌یه‌ننه‌ میوانان. له ناو هات و چۆی میواناندا، گروپه‌پیک به‌ره‌و میزی باز و خانمی قژزه‌رد دین. ئەفسه‌ری سمیل قیت، ژنه‌که‌ی، باوک و دایکی خانمی قژزه‌رد و چهند که‌سیکی دی. که ئەفسه‌ری سمیل قیت و کۆمه‌له‌که‌ی ده‌گه‌نه‌ به‌ر میزه‌که، به‌ پڕویه‌کی پڕ پیکه‌نین و گه‌شبین ده‌لئ: «ئیدی کاتی هات، والی و سه‌رۆکی شاره‌وانی هاتوون ئیدی ئیوه‌ لیک ماره‌ ده‌کرین...».

باز و خانمی قژزه‌رد له‌ سه‌ر جینگه‌یان پاده‌بن و به‌ر له‌وه‌ی باز بکه‌ویته‌ شانی خانم، ئەفسه‌ری سمیل قیت به‌ په‌له‌ خۆی ده‌کات به‌ نیوانیاندا و ده‌که‌ویته‌ شانیان و به‌ره‌و ئه‌و لای مه‌یدانی هه‌لپه‌پکئی ده‌پۆن. لی‌ره‌ له‌ پشت میزێکی درێژ به‌ شایه‌تی شایه‌ته‌کان ماره‌ ده‌کرین. شایه‌تی ژن هینانی باز، ئەفسه‌ری سمیل قیت، مامی خانمی قژزه‌رد، و شایه‌تی خانمیش قایمقامی سه‌ریازی پایته‌ختی ولاته. ئه‌وان هه‌موویان لی‌ره، یه‌که‌ به‌ یه‌که، یه‌کدی له‌ ئامیز ده‌گرن و پیرۆزیایی ده‌کن و له‌ ته‌نیشته‌ میزه‌که‌ داده‌نیشنه‌وه. سه‌رۆکی شاره‌وانی که‌ ژه‌نه‌پالێکی ناسراوه، دیت ماره‌یان بکات. باز به‌ پوخساریه‌وه‌ بزه‌یه‌کی گه‌ش، سه‌ری له‌ قه‌ده‌سی جین-تۆنیک خۆش، له‌ ده‌ور و به‌ری خۆی ده‌پوانئ. ئه‌م پۆژه، ئه‌م ئیواره‌یه، ئه‌م ساته‌وه‌خته، که‌ باز زۆر بی‌ری لئ کردۆته‌وه‌ و هه‌رچی چۆنیک بێت به‌ سه‌ر هه‌موو مروفیکدا دیت، ئیستا هاتوه‌؛ زه‌ماوه‌ند و ژن هینان. هه‌ر شتیک که‌ باز ئاره‌زویی ده‌کرد، ئیستا له‌ لایه‌تی، هه‌ر که‌سیک که‌ ده‌بویست ببوایه‌ هاتوون. ئەفسه‌ری سمیل قیت که‌ باوکایه‌تی ده‌رحه‌ق کردوه‌، لی‌ره‌یه. باوکی خانمی قژزه‌رد و دایکه‌ بێ‌ده‌نگه‌که‌ی که‌ ده‌بنه‌ خه‌زوور و خه‌سووی باز، لی‌ره‌ن. قایمقام و سه‌رۆک شاره‌وانی، ئه‌و دوو ژه‌نه‌پالێ ناوداره‌ که‌ هه‌میشه‌ بۆ باز نمونه‌ی به‌هیزی، پیاوه‌تی و ولتپاریزی بوون، لی‌ره‌ن. سه‌ریازه‌کانی باز

که همیشه پشتیان داوه به پشتی بازوه و هاوکارییان کردووه، لیږن. هاوړې و دۆستانی باز، ئه‌ندامانی دیکه‌ی بنه‌ماله‌ی مه‌زن واته ئه‌رتش، لیږن. گوره‌یی و سه‌رېلندی، هیږ و توانای ده‌ولت و ئه‌رتش لیږن. خوښی، گالته، بۆن و ژن لیږن. و هاوړې پوژانی داهاتووی، [پوژانی] مان و نه‌مانی، ئیستا له لایه‌تی.

«به‌لن» باز وا ده‌لن، کاتیڅ سه‌رۆکی شاره‌وانی لیږی ده‌پرسن که ئایا خانمی قز زهره وک هاوسه‌ری خو‌ی قه‌بول ده‌کات. «به‌لن، به‌لن...».

«به‌لن، به‌لن، به‌لن...» و ئیمزا، چه‌پله، ماچ، نامیز و پیروزیایی. به‌لن دوا‌ی ماره‌پرینسی باز و خانمی قز زهره به‌دنگ و چه‌پله، موسیقا دیسان ده‌ست پیده‌کاته‌وه. باز و خانمه‌که‌ی ده‌ست به‌یکه‌مین دانسی زه‌ماوه‌نده‌که‌یان ده‌کن. به‌ت‌نیا له ناوه‌ند و ناوه‌پاستی مه‌یداندا، به‌ناهنگی چه‌پله. پیده‌چن که ئه‌مه به‌ختیاری بیت. باز له به‌خته‌وه‌ری و خواردنه‌وه سه‌رخو‌ش، به‌ده‌وری خو‌یدا نه زو‌ر به‌له‌ره له‌ر، بن نه‌وه‌ی ئاگای له ریتمی موسیقا بیت، ده‌سوورپته‌وه و خول ده‌خوات. شه‌وقی گل‌توپه‌کان له پومت و چاوی ده‌دن، ده‌نگی زو‌ر و زینه‌تی خانم که وه‌ک ده‌نگی بولبول و که‌ناری دتته به‌ر گو‌یی، به‌ته‌واوی سه‌رمه‌ستی ده‌کات. ده‌نگی چه‌پله و هله‌له؛ په‌یژه‌یه‌کی به‌ریز و بلند به‌ره و ئاسمان. په‌یژه‌ی قایم، جیگیر و بلند زیان، ده‌ولت و ئه‌رتش، باز پلیکانه‌کانی په‌یژه‌که‌یه‌ک به‌یکه‌ده‌پرې و به‌ره و ژور ده‌چن. باز هله‌ده‌کشن، له ناو ده‌نگی به‌ریزی چه‌پله‌دا، هله‌ده‌کشن به‌ره و ژور، قاتی هره ژور و له‌ویوه به‌پنکه‌نین و به‌غروره‌وه له‌جه‌ماوه‌ری چه‌پله لیده‌ر ده‌روانن.

باز تینو ده‌بن، ده‌یه‌وه‌ی بن‌پشوو بخواته‌وه، ئه‌وان ده‌پو‌ن و له شو‌ینی خو‌یان داده‌نیشن. ئه‌وکات پیروزیایی گه‌وره و بنه‌په‌تی ده‌ست

پێدەكات. میوان یەك بە یەك، دەستە بە دەستە، پیز بە پیز دێن، باز و خانمەكەى پادەمووسن، لە ئامیزیان دەگرن، دیارییان دەدەن و دەگەڕێنەو سەر میژەکانیان. یەك، دوو، سێ، پێنج، دە، بیست، سی، چل، پەنجا، سەد، سەدوپەنجا، دووسەد... بە لانی كەمەو دووسەد پامووسین، باووش. بە لانی كەمەو هەزاران پەیفی پیرۆزبایی وەك یەك، هەركام هەزاران جار هەستان و دانیشتن. بە سەدان پوخساری هەمە پەنگ، لەش و لاری جۆراوجۆر، دەنگی لێك نەچوو. لە نێواندا ئەوەندەى باز دەرفەتێك دیتى چەند قەدەحى جیر تۆنیک. باز سەرسام و سەرخۆشە. خانمى باز ماندوو، لى كەیفخۆشە؛ دەست، پەنجە، پى، سینگ و بەرۆك، گەردنى، ئیستا پىن لە زىر. لە ئیستاه ئەوەندەى تەمەنێك زىرێ گۆردۆتەو. خانمى باز پێدەكەنى، بآلى فەپنى نیه تا پى بفرى.

ئێواره دەگاتە شو. شو و ماندوویەتى شو پەردەى دەخاتە سەر سآلۆنى ئەفسەران. ئەوانەى سەما دەكەن، كەم بوونەتەو، موزیک وشكە. چەند میژیک چۆل بوون. میوان هیدی هیدی دەپۆن. «ئەم شەو تەواو بوایە» باز، سەر قورس، بێردەكاتەو؛ «تەواو بوایە و هەركەس چووبایەتەو، منیش، ئیمەش پۆشتباين، من سەرى خۆم خستبايەتە ناو ئەو سینگ و بەرۆك و گەردنە گەوهرە. ..» لەو كاتەدا جموجۆلێك دەكەوێتە ناو سآلۆنەكە، شتێك پوویداو. زیاتر لە بیست ئەفسەر بە یۆنیفۆرمى سەربازییەو دێنە ناو سآلۆنەكە و بە چوار دەورى سآلۆنەكەدا بلاو دەبنەو. پارێزگار و سەرۆكى شارەوانى و كەسانى دى هەلەدەستن و بەرەو دەرگای گەورەى سآلۆنەكە بەرێدەكەون. باز بە ئەزمونى خۆى لە جموجۆلى سەربازى دەزانى؛ شتێكى گرنگ پوو دەدات. ئەفسەریك لەوانەى هاتوونەتە ناو سآلۆنەكە دێتە نزىكى باز و بە ئارامى هۆكارى پەلە پەلەكە بە گوێى بازدا دەچرپێنى؛ ژەنەرآل سەردار دیت. ژەنەرآل

سەردار ھات!

قەسەکانی دی نایەنەوہ یادی باز، ئەویش بەرەو دەرگای سالتون ھەلدیت و دەچیتە تەنیشت پارێزگار و سەرۆکی شارەوانی، پادەوہ ستن. ئەی خانم؟ کوا خانمەکە ی؟ سەرۆکی شارەوانی ئەفسەریک دەنیریتە ژوورەوہ تاوہ کوو خانمی باز بینن. پاش چەند خولەکیک شەش ئۆتۆمبیلی میرسیدیسی پەشی ویکچوو دین، دەچنە ناو باخچەکە و لە بەر دەرگای سالتون پادەوہ ستن. ئەوہندە ی بیست ئەفسەر لە ئۆتۆمبیلەکان دادەبەزن و دەور و بەر دەگرن. دواتر دەرگای ئۆتۆمبیلی سیھەمی کاروانی ئۆتۆمبیلان دەکریتەوہ و ژەنەرپال سەردار دادەبەزێ. ژەنەرپال سەردار؛ باوکی ولات، سەرمایە ی دولت، سیستەمی ئرتەش؛ بالایەکی بەرز ی بەخۆ، سمیلی بۆری گەنجان بە نیگای ھەلۆی ھیرش و پاراستن.

«ژەنەرپال سەردار، ژەنەرپال سەردار، ھەر بزیت!...» چەپلە، قیرپە، ھاوار، ریزداری. «ژەنەرپال سەردار، خۆری ولاتی ئیمە، ئەستیرە ی ئاسمانی ئیمە، ژەنەرپال سەردار...».

ژەنەرپال سەردار، دەستە ی ئەفسەران بە دەورییەوہ، دیتە لای پارێزگار، سەرۆکی شارەوانی، باز، خانمی باز، ئەفسەری سمیل قیت. سێبەری بزەیکە ناسک بە پوخساریەوہ، پیرۆزیایی لە باز و خانمەکە ی دەکات و نیشانیکی بچووک دەدات لە سەر سینگیان. نیشان، نیشانیکی زیوینی ئالای سێ رەنگی ولاتی مەزنە. دوایش ھەموان پیکەوہ دینە ناو سالتون. کاتیکی ژەنەرپال سەردار دیتە ژوورەوہ، تیکرایی جەماوہری ناو سالتون دەست لە قەسە ی خۆش، جگەرەکیشان و خواردنەوہ ھەلدەگرن، ھەلدەستنە سەر پێ و چەپلە لیدەدەن. پراویژکارانی ژەنەرپال سەردار لە بەشی سەرووی سالتونەکە، جینگەیکە لە تەنیشت باز و خانمەکە ی نیشانی ژەنەرپال دەدەن، بەلام ئەو دانانیشێ. ئەو کاتی نیە بۆ دانیشتن. ئەو لە پێشەوہ و جەماوہر لە پشتی، لە سالتونەکدا چەرخیک دەدەن.

له لایه که وه تا نه ولای دیکه . چه پله به رده وامه . کهس ناتوانی نزدیکی
 ژنه پال سهردار بیتته وه، نه وه له گه ل کهس ته ووه ناکات، به سهر سلوو
 دهکات له جه ماور و به دهستیش سلوو ده نیری بو کهسانی دورتر.
 له دوی نه وهی کومه ل ده گه پینه وه و جاریکی دی ده گه نه وه پیش
 ده رگای مهن، نه و کات تۆرکیسترا دهست به لیدانی مارشی (سرودی)
 نه ته وه یی ولات دهکات. هه موو کهس به پیوه، سینگ و سهر و پوو
 له ژنه پال، به یهک دهنگ، له سهر هه مان پیتم و به هیز، سرود
 ده خوینن. سالتون به دهنگی به رزی جه ماور ده هه ژئی. ژنه پال هه روهک
 هه یکه له کهی مهیدانی ده روه که له خوی ساز کراوه، بن جووله، له
 سهر پی، له ناوه پاستی جه ماوردا پراوه ستاوه، نیگای هه ندیک به ره و
 ژور گوئی له سرود ده گری.

باز به دهنگیکی به رزی له ئاستی قیره دا سرود ده خوینن. به لئی،
 باز نه ندامی بنه ماله یه کی ئاوه ها جیگیر و به هیزه . به لئی، نه و بنه ماله ی
 که ولات ده پارینن، یه کیتی ولات به پیوه راده گری، پیشکه وتن و ده رفهت
 ده پزینن به سهر گه لی ولاتدا. به لئی، ژنه پال سهردار که به بوونی
 خوی بوته گه ره نیتی بوونی ولات و ده ولتهت. باز به هه یه جانیکی گوپ،
 به جۆشیکی بن پایان هاوار دهکات؛ «ولات گیان فیدای تۆین. ئالای
 په نگین، ئیمه ههیرانی تۆین، خوینمان به قوربانتهت... سهرۆک، نه ی
 سهرۆک، به گیان، به دل، به خوین، ئیمه له گه لتین نه ی سهرۆک...».
 پاشان سهرۆک ژنه پال سهردار، دیسان به په له ده گه پینه وه، سواری
 تۆتۆمبیل ده بیتت و له چا و ون ده بی.

ئیدی چی ماوه؟ هیج. ژنه پال سهرداریش هاته شاییه که، به هه موو
 گه وره یی و هیزی خوی سلوی له شاییه که کرد، شاییه که ی په نگاند.
 ئیدی هه موو کهس ده توانن به سهر فزایی، به ههست و سۆزی زیاره تی
 ژنه پاله وه بگه پینه وه ماله خوی. ئیدی شه و شایی سهرکه وتوو، بلآوه

دهکات. هاورپییانی باز حەز دەکەن بووک و زاوا بیەن لە بولوارێ که ناری پووباری شار بە ئۆتۆمبیل بیانگەرین. بەلام نە باز و نە خانمەکەشی ئەوەیان ناوی. مأل. بە زووترین کات مألەوه. باز تەنیا ئەمە ی دەوی. مألێ گەرم و هەیه جانی ئەم شەوه.

دووھەمین پەردە ی ئەم شەوه لە مألەوه دەکرێتەوه.

دوو هاورپیی باز، بووک و زاوا سواری ئۆتۆمبیلێکی سەربازیی پەش دەکەن و دەیانبەنەوه مألێ. مألێک که نزیکێ ئەستێرانە.

مألێ گەرم... مألێک که باز سەر لە نوێ بۆ ئەمشەو، بۆ ژیا نی هواسەری تەبیری کردووه. مألێکی گەورە که لە چوار ژوور پێک هاتووه و بە پێک و پێکی پاخراوه. هیچ کەم و کورپیەک نییە. هۆل، چێشتخانە، حەمام، ژووری میوان و نووستن و پایەخ و قاپ و کەوچک، هەمووی تەواوه. هەر دوو پەنجەرە گەورەکە ی هۆلی پێشوازیی گەورە دەپوانیته سەر ئەو پووبارە ی نیستا بە پووناکیی ئەستێرانی شەو دەدرەوشیتهوه. لە ناو هۆلی گەورەدا، یەکەم شت که سەرنج پادەکێشێ، تابلۆی وێنە یەکی گەورە ی ژەنەرآل سەردارە که بە دیوارەوه هەلواسراوه. لە دیوارەکە ی دیش بەرامبەر بە وێنەکە ی ژەنەرآل، ئالایەکی سێ پەنگ و چەند وێنە ی سەربازیی باز که لە قاپێکی سادەدا دەور گیراوه، هەلواسراوه. لە دیواری که ناری دەرگای چێشتخانە، کلۆکسیۆنیکی چەقۆ، خەنجەر و شمشێران لە ناو کالانی زیوین و زۆرپنەخشدا هەلواسراوه. پاش ئەوه ی باز ژاکەت و بۆینباخەکە ی دەردێنێ، ئەوەندە ی چەند خولەکیک سەیری دەرهوه، سەیری پووباری پووناک دەکات. پووناکیی ئەستێران، شەوقی بە تروسکە ی پووناکیی پووبار لە پەنجەرە دەدات و دەبریفیتهوه. باز هەموو گلۆپەکانی دانەگیرساندووه، ژوورە که کەمێک تاریکە. خانم دیار نیە. باز لە بەر مێزی بچووکی که ناری پەنجەرە یە و دەگەریتەوه و لە ناو شووشەکانی سەر مێزەکه لە شووشە ی جین دەگەرێ، دەبیینیتهوه،

ئەى تونیک؟ ناتوانى شووشەى تونیک ببینیته وه . باز ناتوانى، ئیستا له تونیک بگه پئى. قهدهحیک پر دهکات له فۆدکا و ئاوی لیمۆن و به جاریک نیوهى دهخواته وه .

خانمى باز، دهست و دهم وچاوشۆراو، هه وری و دهستکیشى سبى و جل و بهرگى بووکینى داگه ندراو، په لکه دریزهکانى بهرداوه ته وه، دیته هۆله که . سینیه کی بچوکی به دهسته وه یه . کهمیک دورتر له باز، سینى داده نیته سه رمیزی ناو هۆله که و به پینگه نینه وه له سینى دهپوانى . ئه و زیتر و زینه تانهى ئەمشه و به دیارى پئى دراون خستوو یه ته سه ر سینیه که . ئەنگوستیله، گواره، بازنه، ملوانکه، تاق به تاق، جوت به جوت له ناو سینى ده دره وشینته وه .

باز له بهر په نجه ره به پتیه ده لئى: «وه ره بۆ لام»، «تۆ وه ره بۆ لام». خانم بئى ئە وهى بۆ باز به پوانى چاوی به پویه ته سه رمایه که ی ژبانى، و ده لئى: «وه ره له مانه، له جوانیه که یان به پوانه» باز که چاوه پوانى وه لامیکى وه ها نه بوو هه ندیک سه رى سووپ ده میتن . لئى بئى ده نگ ده چئى بۆ لای خانم . هیتستا بۆنیکى یه کجار خوشئى لیدئى . لئیه سووره کانى له خوشیدا ده بزوین . چهن دلۆپ ئاو له نیوانى مه مکه گه وره کانیدا به ره و خوار ده بنه وه . باز، خانم به ره و خۆى ده کیشئى و ده ستى چه پى ده خاته سه ر مه مکه کانى . خانم تۆزیک خۆى لاده دا . «نا، ئەمشه و نا، ئەز، ئیمه زۆر ماندووین» .

چۆن ئەمشه و نا؟ مه گه ر ئەمشه و شه وى په رده و زاوا به تى نییه ؟ چۆن شه وى زه فاف نا؟ باز کهمیک لئى دور ده که و پتیه وه و به سه رنجه وه لئى ده پوانى . دیسان هه چ نالئى . ده چیته بهر په نجه ره، قه ده حى فۆدکا که ی هه لده گری، تا دوا دلۆپ ده پخواته وه . «به سه ئیدی، تۆ ئەمشه و زۆرت خوارده وه» خانم به ده نگیکى کهمیک تووره به باز ده لئى . باز بئى ئە وهى وه لامیک بداته وه، دووباره قه ده ح پر له فۆدکا ده کات و کهمیکى

لې ده خواته وه. نه و نه ده ی چېند خولهک نه وان ناوه ها، باز چاوی له تروسکه ی قایمی نه ستیره و ئاو، خانمه که شی چاوی له دره وشانه وه و تروسکه تروسکی زیړ و زینه ته کانی، پاده وه ستن. پاشان خانمه که ی وهک نه وه ی له ناکاو له خو و پاچله کابې، ده لې: «ده ی با بخواین، یه کجار ماندووین» و بې نه وه ی چاوه پتی باز بیت، به ره و ژوری نووستن ده بیته وه. له بهر ده رگای ژوره که پاده وه ستن وهک نه وه ی شتیکی له بیر چوو بیت ده که پتته وه و سهیری ناو هژله که ده کات. «پیشتریش من گلیک جبار هاتومه ته هم ماله، لې نه وکات مالی من نه بوو». نه و نیگای له سر دیواران ده لې: لې نیستا مالی منیشه، ده بیت مالی نیمه، مالی من و تو بیت، نهک که مپی سه ریازی، من نه و تابلو، چه تو و فیشهک و شته سه ریازیانه له ماله که مدا ناخو ازم.»

باز، ماتماو، خوینی له جوش، له و ژنه ده پوانی که چند کاتژمیریک له وه پیش بیوه هاوسه ری، که ده بیته هاو پتی ژانی، چی ده بی؟ باز چی بکات، چی بلې؟ ... نه و ژنه چی ده لې؟ به چ زمانیک ده په یفن؟ «گر گوئی بده یته قسه کانم، تیده گی چی ده لیم» خانم، په یف به په یف، ده لې. «به لې، تو تیده گی، نه ز به نی ... ژنه رال سه ردار، سه روکی نیمه، سه رمایه ی نیمه، هه موو شتی نیمه یه، به لام پیویست ناکات هه همیشه له مالی نیمه بیت». نه ز به نی؟ بوچی نه ز به نی؟ خانمه که ی هه موو نه مانه ده لې، به شوین یه کدا فرمان ریز ده کات و هه میش ده لې نه ز به نی! باز ده هژئ، ده شله ژئ، قورگی وشک ده بیت. پاش نه و قسانه، خانمی باز ده چتته بهر وینه که ی ژنه رال و له دیواری ده کاته وه. نیتر باز خوی پی پاناگیرئ، «که ر، کچی که ران! ...» له ژیر کاریگری زله یه کدا ده که ویته سر زوی. به لام خوی کو ده کاته وه، به نیگایهک که باز هه رگیز نه دیدیوه بو باز ده پوانی و به ره و باز هه لمهت ده بات و به په نجه بهر ده بیته پوخساری. «که ر،

کوپی کهر، کوپی بیکهس و بین‌خانه‌دان». پوخساری باز ده‌کزینیتته‌وه، دلّی، به‌دهنی، هموو‌ه‌بوونی ده‌سووتن. ده‌ستی پاستی هه‌لدینن و به هموو‌ه‌بیزی خوئی زله‌یه‌کی توندتر له خانم ده‌دات. خانم ده‌مو‌ه‌پوو ده‌که‌ویتته سهر زه‌وی، لئ له زه‌وی پا ده‌بن، ده‌ست ده‌با بۆ لووتی، خوینن لیدیت. ده‌ست ده‌کات به قیزه و سه‌یری ده‌ور و به‌ری ده‌کات. چه‌قۆ و خه‌نجر... به‌ره‌و چه‌قۆ و خه‌نجران ده‌چن و خوئی ده‌که‌یه‌نیتته خه‌نجریکی خوار. به‌لام پئش نه‌وه‌ی بکه‌ویتته خوئی، باز خوئی پئ ده‌که‌یه‌نن و له مه‌چه‌کییه‌وه نه‌وه‌ده‌سته‌ی به خه‌نجره‌وه‌یه، ده‌یگری. نه‌وه‌نده‌ی چاند خوله‌کان به قیزه و قیره، به خوین و قسه‌یه‌کتر دینن و ده‌بن. پاشانیش ده‌که‌ونه زه‌وی و له زه‌وی ده‌گلین. مین، کورسی، سه‌نده‌لی، میزی شووشه‌کان، شووشه‌ی سهر میز هه‌مووی ته‌فلی هه‌ف ده‌بن، ده‌شکین، بلۆ ده‌بنه‌وه. پاش پیکدادانیکی دریز، هه‌ر دوویان له سهر قالیچه‌ی سهر نه‌رزه‌که لیک ده‌بنه‌وه و ده‌ور له یه‌ک، هه‌لده‌ستنه سهر پئ. ئیدی ده‌نگیان لیوه‌نایه، ته‌نیا به‌رق و قینه‌وه له یه‌ک ده‌پوانن. خه‌نجر دیار نییه، ده‌ستی هه‌ردووکیشیان خویناوییه. له‌م لاو لای میزی ناو سالۆن، به‌پیه، چاو ده‌رپه‌پیه له یه‌ک ده‌پوانن. پاشان خانمی باز وهک ته‌لیسیکی به‌تال به‌ر ده‌بیتته‌وه.

دابړان

کۆتر.

نښتاش کۆتر. نښستا له کۆتر نژیک ده بینه وه.

نښمه دیسان له پایته ختی ولاتی مه زنین. دیسان نښستیره له ناسمان به سر ناوی خوړی پوویاری شاره وه شوق ده داته وه. لښ به سر شوی هاوسه رگریی خوینینی بازدا ده سال تپه پویه. زه من پاباردوه، کهس له جی خویدا نه ماوه و کهس وهک خوی نه ماوه، لښ تاریکی شو و پووناکیی نښستیران هر وهک خویانن.

به لښ، تاریکی شو و پووناکیی نښستیران. به لښ، تاریکی و پووناکیی پوچی مرفشان.

ده روونی کۆتر، نښمه و پیری پووناکیی نښشق و خوشه ویستییه. به لام له لایه کی دیش، ده روونی کۆتر، نښمه و پیری تاریکی زیزی دابړان و ترسیشه. شهو، شهوی مالئاوایی و دابړانه؛ شهوی گری جهسته و پوچه کانه؛ شهوی سه خله تی که سر و خمانه، گه رمایی شه هوهت و خوشه ویستییه.

نښمه له نوری بچووک و شپړزه ی کۆترین. نښستا نه مهنی کۆتر له دور و بهری بیسته، یان راستتر، که میک له بیست زیاتر. له سڼ

سال پیش نیستاوه، کۆتر له بینای خویندنگای پایتهخت، له ژورنیکی خویندکاران که نیستا نیمهش لهوین، دهژی. کۆتر بهکیک له و چوار هزار خویندکارهیه که له شارۆچکه گورهیهی خویندکاراندا ژبان به سهر دهبن. گهپهکی خویندکاران له گهپهکی سهریازی که بازی لیه، سئ گهپهک دورتره. کۆتر و باز سئ گهپهک له یهک دوون-بئ نهوی یهکدی بناسن، ناگیان له یهک بیټ.

کۆتر له ژورهکی تهنیا نییه. هاوپییهکی خویندنی، دهزگیرانی ژبانی، که نیمه پئی دهلین ژیر، لهگهلیهتی. کۆتر و ژیر خویندکارن. ژیر له پۆلی چوار و کۆتر له پۆلی سئ دهخوینن. بنهۆ نییه که کۆتر و ژیر زمانی فهرهپهسی دهخوینن. زمان و نهدهبی فهرهپهسی بۆ ولاتی مهن که شهس سال پیش نیستا کهم تا زۆر کۆلۆنیای فهرهپهسا بوو، بهکجار گرنگه. سیسته م و دامودهزگای نیداری، سیاسی و جفاکیی ولات، بهگشتی به گویرهی [سیسته می] فهرهپهسا دامهزراوه. کاریگهری زمان، کولتور، نهدهبیات، هنر و پیزمانی فهرهپهسی، زۆر ناشکرا بهرچاو دهکهویت. لهگه ل نهوهش که ولات نازاد بووه و فهرهپهسییهکان له میژه له ولات کشاونهتهوه، له قوولایی پهگ و پیشهی بهپهوهبردنی کاروباری جۆراوجۆری ولاتدا، کاریگهری فهرهپهسا دیاره. له بهر پهپهوهندیی لهگه ل فهرهپهسا، پهپهوهندیی لهگه ل زمان، فهرهنگ و نهدهبیاتی فهرهپهسی، هیمای پیشکوتن، سهرکهوتن و زاناییه، پێگه ی سهرکهوتنه. له بهر نهوهشه که کۆتری کچی پارێزهریکی بهناویانگ و دهوله مهن، ژیری کوری سهرۆک عهشیرهیهکی مهزنی ولاتی چیا، له زانکۆی زمان و نهدهبیاتی فهرهپهسی دهخوینن.

نیستا، له شهوه سامالهی پاییزدا، شاری مهن، پهردهی تاریکی شهوی له خو پێچاوه و نوستووه. گلۆپی سهر شهقام و کۆلانی شار که وهک شهوق و برووسکهی ناگر دهرهوشینهوه، پاسهوانی شهوانی

شارن. پووبار كە ئىستا زۆر ئارام دەپوا، لە ژىر پووناكىي گلۆپى بولواری كە ناریدا، دەبرىسكىتەو. ئەستىرە لە سەر ئاوى چەم شەوق دەدەنەو. بولو، شەقام و كۆلانان، گەر سەگى بەرە لای كوچە لە بەر چاوە گرىن، چۆلن. دەنگ هاتۆتە برىن. زيان، جموجۆل، بزوتن لە شار دوور كەوتوونەتەو. خۆر، هەتاو، گەرما هېشتا دوورە، كازىوې بەيان، سپىدە، پۆژىكى نوێ هېشتا دوورە. شەو، تەنيا شەوى پۆشنە و لەم شەو پۆشنەدا، دلى كەسىك، دلى كۆتر زىزە، زوىرە، پرخەم و كەسەرە.

كۆتر چەندە ناسك خەيالە.

لە ژورى بچووكدا كە بە دوو مۆم پووناك بۆتەو، لە سەر تەختەى تەسكى نووستن، كۆتر و ژىر پووتن. ئەوان پىكەو لە ناو يەكدان. ژىر پاكشاو، كۆتر بە سەر ژىرەو يە. كۆتر بسك و پەلكەى درىژى بەرداوەتەو، هەر دوو لنگى بە سەر بەدەنى ژىردا بلأو كردۆتەو، خۆى بەرەو ناوچەوان و چاوانى ژىر درىژ كردۆتەو و لە پوخسارى ژىر دەپوانى، وەك ئەوې حەز بكات هەموو دل و پۆحى ژىر، يەك بە يەك ببىنى و ببناسن. چاوانى كۆتر وەك دوو ئەستىرەى ئەستوور دەدرەوشىنەو بەلام نە پىكەنين، نە دلخۆشى بە چاوبەو ديار نين. بە تەنيا ئەو بە نىگای گەلىك قوول لە بىلبىلەو، لە قوولایى چاوانى ژىر دەپوانى و دەخوازى تا دەتوانى ديسان ببخاتە ناو قوولایى تەپى خۆبەو. كۆتر هەر دوو دەستى خۆى لە سەر ژىرەو بردوو و خستووبە تە ناو [پەنجەى] ژىر، توند گرتووبەتى و دەبگوشى. «ژىر»، كۆتر بە دەنگىكى زۆر نزم، بە نالەو، دەلى: «ژىر، تۆغرت خىر بى...».

ژىر لە ناو قوولایى كۆتردا، بىدەنگ لە كۆتر دەپوانى. نە بەرسفېك دەداتەو نە نىگایەكى ديارىش نیشان دەدا كە ببىتە وەلام. ئەو تەنيا بە هیز و جۆشى خۆشەويستى، بە كەلكەلەى گەرماى قوولایى تەنگى

كۆتر، بە چاوی كراوە لە یارەكەى دەپوانى؛ بە تەكا، بە میننەت، لىنى دەپوانى. دەنگىكى لىئو نایە، ئەگەر بىشېهەوئى ناتوانى دەنگى لىئو بىت. قورگى وشك، لە سەر هۆش چوو، بە دەنى، دلى، پۆجى، هەموو بوونى كەوتۆتە بەر شەپۆلى قورس، قوول و قايم. دەمارەكانى لاویەتیشى هەستاوه، سەرى لە گىژەوه دىت، ژىر لە ناو سەرگىژە و شەپۆلندا وەك لانكەيەك دىت و دەچى، دىت و دەچى.

«ژىر» كۆتر ديسان بە دەم گریانەوه دەلى: «ژىر بە خەبەر بى، لەگەل تۆمە، گویم لىبگرە... ئۆغر بى، من دەلىم... وەك دایەگەرەم دەيگوت؛ ئۆغرى خىرت بى، با خوات لەگەل بى... گویم لىبگرە ژىر... هەرەك لە چىرۆكى هەرە كۆنى مەرفایەتیدا وتراوه؛ با لاقەكانت، تۆ بە زىندوویى و سەلامەت بگەیننە مالى... بپۆ ژىر؛ بپۆ... و ئىستاش من بە دل و گيان، بە پۆج و جەستە، بە خۆشەويستى و ئەوین، ئۆغرت دەخوازم... بپۆ...».

ژىر بەرسف ناداتەوه. لە باتىی وەلام، هەول دەدات بى ئەوهى لە ناو كۆتر بىتە دەر، دەستەكانى لە قامك و پەنجەى كۆتر پزگار بكات، هىزىكى كەم لە خۆ دەدات و بە ئارامى هەلدەگەپتەوه سەر كۆتر. ژىر جىى خۆى راست دەكاتەوه، لنگى كۆتر دەكاتەوه وەك ئەوهى بىهەوئى خۆى بگەینتە بنى قوولایى كۆتر بەهیزەوه، لە سەر كۆتر پادەكشى. بىجولە، بى بزوتن، هەر ئاوهەا چا و نووقا، چەند خولەككە لە ناو ئەو گەرمایەدا دەمىن. دەستەكانى كۆتر بە ئارامى و پىك و پىك لە سەر پشتى، لە سەر سمتى دەگەرن. دلى كۆتر بلىتسە دەدات، زگ و بەر زگى، لە بەر جۆشى خۆشەويستى دەبزوئى. جەستەى كۆتر كە وەك هەوریشم نەرم، تەنك و سافە، بە ئارامى دەبزوئى. لە ناو قوولایى كۆتردا، ژىر هەست بە دەنگ و سەداى سووك و قوولى حەز و خۆشەويستى دەكات. پىشتىش هەستى بە دەنگ و سەدا كرديوو، بەلام

نە ئەوەندە بەهێز و قوول، نە ئەوەندە پوون و پۆشن. پۆشن؟ بەلێ، پۆشن وەك ئەوەی ئیستا لە دەروونی ژیردا برووسكەيك لیبەتات، هیند بەهێز، تیکرای جەستەى بە پۆشناییهكى ئیجگار بەهێز بەند بە بەند داگیر دەكات. ئایا لە سەرخۆ چوون و بوورانه وه وهایه؟ مردن ئەو یه؟ یان نا، ئەو لە دایک بوونە؟ لووتکەى جۆشى ئەوین ئەو یه؟ بنى قوولایى خۆشەویستی ئەو یه؟ پاش لیدانى ئەو برووسكە دەروونیه، لە دواى ئەو شەپۆلە یەكجار بەهێزانه، ئەو دەتوانى بە ئاسانى، بە پراحتى بمرى. «ئیدی خەمى مەرگم نیە كۆتر»، ژیر لە بن گویى كۆتردا بە هیمنى ئەمە دەلێ و دەست بە مژینی گویچكەى دەكات.

كۆتر چاونوو قوا، هەندیک لە خۆ بێ ئاگا، وەك ئەو یه لە خەودا بێت دەلێ: «بمره، لە ناو باوەشى مندا، لە ناو مندا بمره». كۆتر بە دەستەكانى كە پشتى ژیر دەخوڕینى، توند سمى ژیر، كەمىكى تر بەرەو زگ و ژیر زگى ئارەقاویى خۆى دەكیشن. ئەگەر ئیستا مومكین بوو، هەموو جەستەى ژیری دەخستە ناو خۆى، ئەو بە دەنى ژیر و بە دەنى خۆى دەكرده یەك. بەلام نابى، ئەو هەرچیش بكات، نابى. پێشتریش چەندین جار ئەو و دەزگیرانه كەى لە سەر ئەم تەختە تەسكە دڵ و بە دەنى خۆیان دابوو بەر ئاگرى حەز و شەهوت. بەلام ئەمشەو سەیره، ئەمشەو شەوێكى ئاناساییه، شەوێكى بى وینە یه. هەرگیز هەستى ئاوا قوول، داگیرى نەكردبوون. هەرگیز ئەو بەم شێو بە ویستێكى بێ كۆتایى نەبخواستبوو كە ژیر تێیدا بووایه. ئەمشەو ویستێكى نوێ بێ هاوتا بەسەریدا دیت. لە قوولایى جەستە، مێشك و پۆچیدا شتێكى وینا نەكراو پوو دەدات. فینكایى پوو یارى مانگی نیسان، سەرما و شەختەى چلە، گەرمایى تیرپژى پووشپەر، هیز و توانای هەرەسى ولاتى چیاكان، ناو وەى ئەو ئالۆز دەكەن. ئەو زویرییه، ئەو زۆلاییه، ئەو گەرمایه! وەك لاقاوى خۆر لە دەروونیدا دەخولیتەوه، وەك ئەو یه گیا یەك كە

تازه سه‌ری له خاک دهره‌یتابن، تیایدا ده‌پوئ. وهک نه‌وهی برووسکه‌یهک له دهروونیدا لیبدات، کۆتر ده‌سووتن، په‌گی، به‌ده‌نی، پوخساری، دل و گیانی ده‌سووتن. دونیا ئیدی ناسووپته‌وه، کات ئیدی ناروا. دونیا، کات، پۆزگار، دهر و ده‌شت، نه‌و شاره‌گه‌وره، نه‌و ژوره‌بجوکه، نه‌و جه‌سته‌زراف و جوانه، ههرشت، ههرکس ده‌سووتن. هه‌موو شت له ناو پروناکیی سووتاندا، به‌بلیسه‌ی ناگرون ده‌بن. کۆتر ون ده‌بن.

به‌لام لافاویش هه‌لده‌ستن. جه‌سته‌ی کۆتر سه‌رچاوه و ناوه‌زیی هه‌موو کانی، پوو‌بار و لافاوی جیهانه. هه‌موو ئاری جیهان، ئیستا له جه‌سته‌ی کۆتر هه‌لده‌قوئن. کۆتر تیناگات. به‌ئن، نه‌وه‌ئوینه، حه‌زه، خۆشه‌ویستییه. یان نا، نه‌و نه‌وینه‌ی میژوو ده‌هۆنیتته‌وه، چاره‌نوس پییده‌گه‌ینن، مرو‌فان به‌ره‌و مه‌رگ ده‌نیرئ نه‌ویه! به‌ئن، کۆتر تیده‌گات، نه‌وینی مان و نه‌مان نه‌ویه. کۆتر هه‌م تیده‌گات، هه‌م تیناگات. له ناو تیکه‌لییه‌کی په‌نگینی شه‌هوه‌تدا، کۆتر دیت و ده‌چن. شه‌پۆلی پروناکییه‌کی بن‌کۆتا، ئیستا له دهروونی کۆتریشدا هه‌لده‌ستن. شه‌پۆل، یه‌ک به‌یه‌ک، هه‌نگاو به‌هه‌نگاو به‌ده‌نی کۆتر داگیر ده‌کات. جه‌سته‌ی به‌ئارامی ده‌جوولیتته‌وه. «بهره»، کۆتر له ناکاو به‌ده‌نگی به‌رز ده‌ئن؛ «ئیستا به‌ره» و وهک نه‌وه‌ی بوومه‌له‌رز له جه‌سته‌ی دابن، وهک نه‌وه‌ی برووسکه‌یه‌ک له دلی دابیت، هه‌موو به‌ده‌نی هه‌لده‌ستن و داده‌که‌وئ، جاریک، دو‌جار... جار به‌جار... بن‌کۆتایی. کۆتر هه‌ر دوو ده‌ستی ده‌با بۆ پوخساری ژیر که له سه‌ره‌وه له کۆتر ده‌پوانن و پوخساری جوان و ئاره‌قه‌کردووی ده‌مالن. کۆتر له ژیره‌وه به‌پاریز له چاوی کراوه‌ی ژیر ده‌پوانن.

نه‌و له‌رزینه، نه‌و شه‌پۆله، نه‌و په‌له‌کردنه، نه‌و دانه‌وه، نه‌و گرتنه‌وه ده‌بن بن‌کۆتایی بیت، ته‌واو نه‌بیت. جار به‌جار، جاریک دی... جاریک تر...

به لام ژیر به نارامی له سهر کۆتره وه دیته تهنیشتی. سنگی کۆتر توند توند هه لدهستنی و داده که ویته وه. دهستی راستی له سهر مه مکی ته پی کۆتر، له پال کۆتر دا پراکشاو، ده لئی «من ده مرم».

«به لام لیتره له کن من بمره» کۆتر وا ده لئی و له ناو نوینی شپزه هه لدهستنی، به سهر ژیردا هه نگاه هه لده گری. دهستی راستی له ناوه راستی لنگیدا، به ره و حه مامی زۆر بچووک ده پوا.

پاش که میک، کاتیک کۆتر ده سپر هیه کی زۆر گه وره به دهسته وه بۆ قسه کردن دیته بهر ته ختی نووستن، ئیدی ژیر خه وی لیکه وتوه. چاوی به ستراو، پوخساری وه ک پوخساری مندالیکسی بچووک، نارام، خاوین و پۆشن. ژیر ده خه وی. نه وه نده ی چهند خولک به پیوه به هاریکاریسی پووناکیسی قه لسی مانگ و نه ستیران له ژیر ده پوانی. نه وینداری نووستوو... دلی نه نگاه ته ی کۆتر توند لیده دات.

ژیر؛ نه و چاوه جوانانه ی وه ک دوو ده نکه ترینی رهش که دلی کۆتر ده توینیته وه، نه و جهسته به هیز، زراف و پیک و پیکه که ئیدی فیر بیوه له گه ل جهسته ی زرافی کۆتر بیته یه ک، نه و دهسته، نه و قۆل و بازووه به هیز و جوانه که به توندی جهسته ی کۆتر له نامیز ده گری، ناوقه دی زرافی دالده ده دا، نه و لیوه ناسک و ژیان به خشه که جهسته ی کۆتر به ناگا دیننی و له ده روونیدا برووسکه لیده دا، نه و مروغه لاره که دلی کۆتر ده بات، کۆتر ده گه یه نیته لووتکه ی حه ز، جۆش، شه هوه ت و که یف خۆشی.

ژیر؛ کوپی عه شیران، به لام له زمانی زگماکیسی خۆی دوور، بویهش له بهرانبهر زمان، فه ره ننگ و پیزمانی ولاتی خۆی شه رمه زار، کانگای توورپه یی و ئازار، نمونه ی غیره ت و شه ره ف؛ وه ک ناوه که ی زۆر ژیر، تیگه یشتوو و دووربین، به لام چالاک، سه ره لده ر، دلگه رم، ئیستا نه و ئیفسانه ده پوا، له کۆتر داده بری، کۆتر له شوین خۆی له م شاره مه زنه

به تهنیا به جیدیلئی و دهروا. ئه و پۆژانهی که له بهر باران تهپر دهبوون، ئه و پۆژگارانهی به به فرسپی دهبوونهوه، ئه و کاتانهی به تینی ههتاو دهسووتان، ئه و شهوانهی به سلأوی مانگ و ئهستیران پووناک دهبوونهوه و ئه و ژبانهی به نالهی خۆشهویستی پهنگینی دهکرد، ئیستا به جئ دهمینئ.

ژیر.

کۆتر له گه ل ئه م گه نجه که ئیستا به نارامی پرخهی دئ، له سه ره تای خویندن له زانکو، پۆژیک که زۆر دلتهنگ بوو و زۆر خۆی تهنیا ده دیت، به هه لکه وت له چیشتهخانهی زانکو ناشنا بوو. ئه وان له که ناری هه مان میز دانیشتهبوون. ژیر دوو هاو پیتی خۆیشی له گه ل بوو. به قسه کردن و له هجی ژیر، کۆتر تیگه یشت که ژیریش وهک خۆی خه لکی ولاتی چیا به . له گه ل ئه وهش که ژیر به زمانی فه رمیی ولاتی مه زن قسه ی ده کرد، ئاسه واری زمانی ولاتی چیا به زاروا هیدا دیار بوو. سه ره تا به چاوی په شی گه رم په کدییان ناسی، دواتریش قسه و زمانی خۆش و شیرینی ژیر پیگهی ناشنا بوونی کرده وه. سه یر بوو... بۆ هه موو شتیگ، له سه ره موو شتیگ وهک په یریان ده کرده وه، وهک په ک هه ستیان ده کرد، وهک په ک هه زیان له شته کان ده کرد، وهک په ک پیده که نین، وهک په ک هه لوه دای شته کان بوون. ئه و ویکچوونه سه رنجراکیش و پر هیه چانه ریگای به په کبوونی جه سه کانیشی کرده وه. شه ویک، دیسان له م زووره، دیسان له بهر پووناکیی قه لسی مۆمه کاندای، به ئیلهام و جۆش، لئ به ترس و دلئه پاوکن، دلئ - وهک په پوله په ک که که وتیته ناو گه رده لول - نه نگاوته، کۆتر خۆی و کچینی خۆی پیشکه شی ده ست، جه سه ته و پۆهی ئه و کرد. جاریکی دیش خۆی راده ست کرد، جاریکی دی... هه موو شتیگ له ناو ویکچوونیکی شیریندا که کۆتر پیتی سه ره مست ده بوو، به رده وام بوو، تاوه کوو پۆژیک ژیر به نیگایه کی وه ها

تیز که کۆتر نهیدیوو، ته قییه وه و وهک هه وری پهش گرمه ی هات. نیستا باش نایه ته وه یادی کۆتر که بۆچی ژیر نه وهنده ناره حهت و بیزار بوو. به لام کۆتر لایه نی نوئی ژیری ناسی که له تاریکی دل و میشکیدا خۆی هه شار دابوو. به لئی ژیر لایه نی تاریکی هه بوو... کۆتر تیگیه یی که لایه نی ویکنه چووشیان هه یه. زانی که یه کسانه یه همیشه و له هه هه ل و هه رجیکدا هه یسه نابیت. به لام قه یناکا، مه گه ژیانش له ناو لانکه ی یه کسانه ی و نایه کسانیدا نایه و ناچئ؟ مه گه سیسته می دونیاش به گویره ی نه م نه ریته هه لئاسووئ؟ گرنگ حهزه، نه وینه. کۆتر بهر وای به مه هه بوو؛ نه شق و خۆشه ویسته ده توانئ قوفلی زۆر زه ننگرتووش بکاته وه ...

له زانکو، ژیر سالیک پيش کۆتر بوو. له وانه کانیدا یارمه تیه ده دا، ئیواران له م ژوره ته نگ و بچوکه دا، پاش نیوه پوان له که ناری بولواری هه ر دوو لای پوو یاره که، شه وانه له ژیر پوناکیه گلۆپی شاردا، له ناو ته م و مژی پۆژانی شیداری پاییزدا، له ژیر تینه گه رمی پۆژانی هاویندا، به رده وام شیعری فه ره نسی بۆ ده خویند. دوا ی فراوین و شینوی ساده ی خویندکاران، دوا ی کاتی دریزی خۆشه ویسته ی کاتژمیرانی درهنگی شه وان که ئیدی نه ستیزانیش ماله ناوایان ده کرد و ده پۆیشن، نه وان له سه ر شوپشی فه ره نسا، شارستانیه تی، میژوی فه ره نسا و نو سه رانی ناوداری فه ره نسا ده ناخواتن. نه وان ده په یقین، هه همیشه ده په یقین. به دم نه و قسانه وه له خه و پاده چوون. به و قسه نه ده بیبانه جۆش و کولی پۆحیان به رز ده بۆوه و به ده نیان ده هاته جۆش. نه وان؛ دوو پۆحی جوان، گه ش و لیکه پ، به لئی، لیکه پ. پۆحی زۆر گه رمیان له پنگه ی راست، له ئایدیای گه وره و بلند، له پتوان، هز و پوانگه یه ک که ژیان و جیهانیان وهک یه ک لیده کرد، ده گه پا. له سه ر پنگه ی لیکه پین و گه پاندا قۆناغیک له قۆناغه هه ره گرنگه کان، بئگومان ولاتی باو و باپیران،

ولاتی چیاکان بوو. نهوان دور له ولاتی چیا، له پایتهختی ولاتی مەزن دهیانخویند. ئیرهش ولاتی نهوان بوو. لئ ولاتی نهوان، نهو شوینهی که کهسایهتیبهک، ناسنامهیهکی داوته نهوان، له دور، له باکووری ولات، له ناو شاخهکاندا بوو. نهوان، کچ وکوپی نهو شاخانه و نهو ولاته دور و تهنیا بوون. رهوشی ولاتهکیان، هیچ حالیکسی نهبوو نه دوینئ حالیکسی ههبوو نه نه مپۆ. ولات، ولات پهروهی، ولاتپاریزی و قسهی له م چهشنه له ناو گفتوگۆی لیگهپینی راستیبهکاندا، بو نهوان، قسهی هه م بلند، هه جوانیش بوو. پیدهچئ بۆیهش نهوان، جاریک کۆتر، جاریک ژیر، شیعریکی فیکتور هۆگۆ که له سهر ولاتپاریزی بوو، به سن زمان، زمانی باو و باپیران، زمانی ولاتی مەزن و زمانی فهپهنسی، هه همیشه له کاتی خه م و په ژاره، شادی و خۆشیدا، دهیانگوتهوه. «پله و گه ورهیی به تۆ دهکهوئ/ ولاتی شیرین و تاههتایی/ پله و شهرف بهوانه دهکهوئ/ که بوون به قوربانی تۆ.../ ئیستا کۆتر نیگای پر په ژارهی بریوهته ژیر، دیسان هه ندیک دپری شیعی دپیز، وهک مهقام دهچپنئ.

پله، شهرف، گه ورهیی، بوون به قوربانی... کۆتر پاش نه م دپره شیعرانه هه نوکەش به پتوه، بیر دهکاتهوه، پله و پایه و گه ورهیی و سهروهیی ولاتی نهوان... و نهوانه... و لیگهپینی نهوان... نهوان له چی دهگه پین؟ نهوهی نهوان لینی دهگه پین له کوپیه؟ نهوان کهی دهتوانن خۆیانی پئ بگه یهنن؟ بۆچی سهرنجی پۆچی به هیزیان هه همیشه له میژوو و زه مەنی پایدروو، له کات و زه مەنی داهاتوه؟ له ناو چیرۆک، به سه رهات، گێرانه وه و نه مومونی میژوویدا له چی دهگه پین؟ نهوان له ناو لاپه رهکانی کتیبی هه زاندا که به چاپیکسی زۆر ساده بلآو کراوتهوه چی ده بینن؟ بۆچی کۆچ، کۆمه لکوژی، پۆشتن، دابیران، په ژاره، ژان، مردن، خواست، هیوا، هه یه جان و تیگۆشان نه وهنده سه رنجیان راده کیشن؟

بۆچی نیگای ساردی ژنانی بیچاره، نارقه‌ی ناوچه‌وانی پیاوانی بنده‌ست، گریانی مندالانی هه‌ژار، سترانی ده‌نگانی پیر، چرپه چرسی نه‌ئینی جهماره‌ری داماو، هاوار و به‌رخ‌دانانی مرقفانی هه‌ژار شه‌ونده، شه‌ونده به‌هیز سه‌رنجی شه‌وان پاده‌کیشی؟ بیر و هزری نوی شه‌پ، تیگوشان، خۆپاگری، سه‌ره‌ل‌دان و شوپشه که لیره و له‌وی، نیوه و نیوه‌چل به‌لام شه‌پۆل شه‌پۆل ده‌پژئی به‌سه‌ریاندا؟ بۆچی شه‌وان که له‌ خیزانی تیر و ده‌وله‌م‌ندن، شه‌ونده بۆ شه‌و بیر و هزانه کراوه‌ن؟ بۆچی دل و پۆحیان به‌جۆشی شه‌و هزانه له‌ سه‌ر خۆ ده‌چئ؟ بۆچی بیران هه‌میشه له‌ لای ولاتی دور، شوینی نادیار، پۆشتن و کۆچی پر مه‌ترسییه؟ شه‌وی پۆچی شه‌وان لیده‌گه‌پئ، له‌ کوپیه؟ له‌ دور؟ له‌ نزیک؟ له‌ کۆتایی سه‌فه‌ران؟ پیده‌چئ له‌ هه‌چ کوئ، پیده‌چئ شه‌وان به‌ تنیا به‌ شوین خون و خه‌یالیکه‌وه بن.

ژیر که ئیستا پاش که‌میکی دی ده‌که‌ویته سه‌ر پرسی لینگه‌پین و ده‌پوا، چی ده‌بینی؟ تووشی چی ده‌بی؟ به‌لام ژیر ده‌پوا، ده‌چیت بۆ ولاتی باو و باپیران، ده‌پوا به‌ره‌و نامیزی چیا تاهه‌تاییه‌کان، ده‌که‌ویته ناو دالده‌ و هه‌شارگی میژوویی خه‌رند و هه‌ل‌دیره‌کانی ولاتی چیا. کۆتر ده‌زانن شه‌و چیش بکات، ژیر بریاری خۆی داوه. ولات، به‌ تنیا بیر له‌ ولات و چوونه‌وه بۆ ولات ده‌کاته‌وه. ولات که ژیر جار به‌ جار بین‌وچان، به‌ جۆش و خروشیکی گوپ، ده‌یکوت؛ ولاتی جوان، بینایی چاوان، جوانییه‌کی له‌ به‌ر چاو، چیا ب‌لند، شیوی قوول، ئاوی زوول، لافاوی خوپ، دار و دره‌ختی شین، چه‌م و دره‌ختی گه‌وه‌ر، په‌نگی سه‌وز و سوور، سه‌رپۆشی سپیی به‌فر، گیا و ده‌وه‌نی شینی شیفا؛ هووژه هووژی کانی و ئاوی خوپ، ده‌نگی سووکی گه‌لای داری بی و سپیندار؛ هه‌ره‌س، با و گژه‌بای بین‌کۆتایی؛ سپیده‌ی نارام، مه‌گرییی سوور، شه‌وی سامال، نه‌ستیره‌ی دره‌وشاوی سوور، شه‌شکه‌وت و موغاره‌ی فینک، ده‌ر و

دهشتی زهره، هه موو شت، هه شتیک که بانگ له دلای کهسانی لیگه پر دهکات، له وییه. ژیر دهیگوت له ولاتی باو و باپیرانه.

ژیر؛ نهوینداری دلبره، دلداری نهشقی کۆتر، نهشقی ولات... .

له ناو هزر و ههستی تیکه لدا، کۆتر له ژیر دور دهکه ویته وه و دیته بهر په نجه ره ی بچوک و له پوو بار ده پوانی. مؤم ته واو بووه، شه مدان خالییه، کۆتر پووت، بن هیوا، ماوه یهک بۆ دهر وه ده پوانی. نه سستی ره که م بوون، له دور وه له سه بانی خانووی ناوشار، سووراییه کی کال و تنک دیاره. ناوی پوو بار شوق ده داته وه. گه لای داران له که ناری پوو بار به شنه ی بایهک ده جوولن. دهنگی سووکی شنه یهک به نارامی ده گاته گوئی کۆتر. نایا دنیا هه ناوا پر خه م و په ژاره یه یان په ژاره و ترسی سه دلای نه وه که دنیا وه ها پر په ژاره دهکات؟ کۆتر نازانی، گرنگیش نیه که بزانی، به لام زویره، ههسته کانی نه وهنده ناسک بوون که به دهنگیک، به جوولیهک ده توانی به هاواره وه بگری.

ژیر ده پوا، ژیر ده پوا بۆ سه ر شاخه کان، ده پوا بۆ شه پر و تیکۆشان. له ولاتی چیاکان، له قوولایی شیو و دۆل و هه لدیران، له بنار، دوند و لووتکه ی چیا، سه ره لدانیکی نوئی له دژی ده سه لاتداری ده ولته تی ولاتی مه زن و ده سه لاتداری ژه نه پال سه ردار دهستی پیکردووه. وهک دوینی، وهک پیروی. ولاتی چیاکان و سه ره لدان؛ چاره نووسیک که بن وچان هه ر به رده وامه. دیسان شه پکی خویناوی، سووتانیکی مالویرانی دهستی پیکردووه و گه نچ و لاو، یهک به یهک، دهسته به دهسته، وهک نه وهی بچه شایی، ده چن و خوینای پی ده گه یه نن. نیستاش ژیر ده پوا. نیستا، به لئی نیستا، کاتیک دواي که میکی دی سپیده ی دا، ئیدی دهنگی گورانی، زمانی شیهر، خووشی و یاری جهسته کان ته واو ده بی. ئیدی نه وان هه رگیز، دهست له ناو دهست له که ناری بولوار ناگه پین، پیاسه ناکه ن و باسی فهلسه فه، نووسه ر، کتیب، بابهت و وتاره کان ناکه ن. ئیدی کۆتر

ناتوانی گوئی بداته دهنگی سترانی فولکلوری که ژیر به زمانی باو و باپیران دهیوتوه . نهو خواستی هاوسه رگیری، ژیانی هاوبهش، بهختیاریی ژیانی خیزیانی و پوژانی داهاتوو... نهوانه هه موو به جی ده میتن و ده بنه نووسراوهی سهر لم .

ژیر ده پروا .

له ژووری بچووکدا که پر له سه دای پوژانی پابردوی ژیر و کوتره، کوتر بئ ویستی خوئی دهست به گریان دهکات . نهو ندهی چند خولک نهو ههر ناوا سهری داخستوه، چاوی له دهره وه، بئ جوول هه گری . فرمیسک یهک به یهک به ره و خوار ده بنه وه . ئایا نهوان ده توانن دیسان یه کتر ببینن؟ چوئن؟ کهی؟ نهوه چ چاره نووسیکه؟ چاره نووسی پهشی ولاتییک چوئن ده توانن ئاوه ها چاره نووسی ئینسانه کانیش بهوئیته وه؟ چاره نووسی گیراو چوئن ده توانن چاره ی کهسانی دیش بگری، بیکاته یه خسیر؟ پوژگاری پووناکی پاییز، ئیستا ئاوه ها به داپران، ئاوه ها تاریک کوئای بئ؟ به خه م و په ژاره یهک که ده بیته گریان و هه ناسه له بهر کوتر ده بری، کوتر به ره و میزی سوچی ژوره که ده چن، له چاوه یهک دوو مؤمی نوی دریزی سوور ده دینن و ده یهینی له سهر شه مدانه که دایده نئ و دایده گیرسینن . مؤم ده سووتن، سهره تا وهک دوو پزیسک و دواتریش وهک دوو گلۆله ی باریکی ئاگر . ژوره که که میکی دی پووناک ده بئ و سیبه ری مؤمه کان له سهر دیواری سپی و که میک و یران و ساده ی ژوره که دا ده جوولن . نهو ندهی چند خولک کوتر به پیوه، به چاوی ته په وه له مؤمه کان ده پوانن . پووناکی و گهرمای بیزاری مؤمه کان، شه کانه وهی ئاگر، سیبه ره که ی و یه کیه تی نهوانه هه مووی، وهک نه وهی دهنگ و سه دا، هزر و خه یال بیت، سه رنجی پاده کیشت .

دوای نه وهش کوتر دیسان ده گه پیته وه بهر په نجه ره . شانیه کی دریزی پهش له بهر په نجه ره یه . کوتر به نارامی وهک نه وهی له خه ودا

بیت، شانکه هه‌لده‌گریځ و قژی په‌شی دریژی خوئی پښ شانه ده‌کات. بن‌ده‌نگ، به‌پاریز، پڼک و پڼک. قژی دریژی به‌به‌ژن و بالای به‌ریزی ده‌که‌وی. دلته‌نگ، چاو پر گریان، قژی شانه ده‌کات. شانه، تالی نومی قژی دریژ، هیدی هیدی له یهک جودا ده‌کاته‌وه.

نه‌وه‌پوا، کۆتر وهک نه‌وه‌ی شیعریک بخوینن، له ناکاو وا ده‌لن، نه‌وه‌پوا بۆ ولاتی بن‌به‌خت، شوینی مردن و ون بوون. نه‌وه‌ولاتی که‌س خیری لن نه‌دیوه، هه‌میشه له ناو مژو دوکه‌لدايه، هه‌میشه وهک چپایه‌ک که خه‌ریک بن‌به‌قیته‌وه، تووپه و تونده، هه‌میشه پڼک‌دادان، هه‌میشه شه‌پ و خوینی تدايه. نه‌وه‌ولاته که هه‌میشه به‌گفه‌گفی با و په‌شه‌با، هوژه هوژی باران و ته‌رزه ده‌نالینن. مه‌گه‌ر ژیر، نه‌وه‌کوپه‌ی نیستا وهک فریشته‌یه‌ک نوستووه، نازانن که پۆشتن بۆ نه‌وه‌ولاته، گه‌پانه‌وه‌یه‌کی نییه؟ ژیر، ژیری بیرمه‌ند و تیگه‌یشتوو، بۆچی تۆ نازانی کۆتایی پڼگه‌ی چوون بۆ نه‌وه‌ولاته، گوپه، گوپستانه؟ کۆپستانی کاولی بن‌که‌سانه؟ ژیر، نه‌وینداری دل‌به‌ر، بۆچی نازاری نه‌م دل‌ه نه‌ده‌ی؟ تۆ نازانی نه‌م نه‌شقه، نه‌م خو‌شه‌ویستییه بن‌کۆتاییه، نه‌م نالینه‌ تاهه‌تاییه، نه‌وه‌قسه‌ ناشقانه‌ی تۆ، نه‌وه‌گه‌رما و هه‌یه‌جانی نه‌شقه، له‌گه‌ل پۆشتنی تۆ کۆتایی دیت؟ تۆ نازانی پڼکه‌نینی وهک گول پشکوتوت، چاوی دره‌وشاوه‌ی وهک ده‌نکه‌ یاقوتت، به‌ده‌نی وهک خواوه‌نده نه‌فسانه‌ییه کۆنه‌کانی مروفایه‌تی پڼک و پڼکت، له‌گه‌ل پۆیشتنت ده‌بنه‌ بیره‌وه‌ری؟ مه‌گه‌ر تۆ نه‌وانه نازانی؟

کۆتر دیسان به‌لام به‌ده‌نگه‌وه ده‌گری.

«کۆتر...»

سه‌ره‌تا کۆتر ده‌نگ نایستن، دوايي دیت‌وه سه‌ر خو و سه‌ری هه‌لده‌گه‌رینتیه‌وه. ژیر به‌پتیه له سه‌ر ته‌ختی نووستن، پووت، به‌چاوی خه‌والسو، له کۆتر ده‌پوانن. «کۆتر... بۆچی ده‌گریت؟ چی

دەلئىي؟ وەرە بۆ لام...» «نا» كۆتر چاوى سوور و ماسىو، نىگەرەن دەلىن، «نا، تۆ بىن... وەرە، با پىت بلىم كە چى دەلىم...». ژىر دەچىتە لاي كۆتر، دەست دەخاتە گەردنى و لە ئامىزى دەگرى، بە بزەيەكەو دەلىن؛ «هەفالى و ھۆگرى ژيانم». كاتىك مەمكى قوتى كۆتر لە سىنگ و مووى سىنگى ژىر دەكەوئ، دىسان تەزويەكى بەھىز بە سەر كۆتردا دئ. بەلام خۆى رادەگرى، ھەندىك خۆى كۆ دەكاتەو و دەلىن: «مەپۆ، تۆ دەبىن نەپۆى»، بە دەنگىكى كەمىك بەرز و خەمىن. «كۆتر»، ژىر بە نەرمى وەك ئەوئى تىكاي لئ بىكات دەلئ.

«نا، نا، نا، دەبىن نەپۆى... دواى پىنج شەش مانگ ئىدى خويىندنت تەواو دەبىن، ئەو سالانەى خويىندنمان كە شەو و پۆژمان كرده يەك تا سەرگەوتوو بىن، ئەو شتانەى ئىمە فىر بووین، يانى ئەوانە ھەمووى بە فىرپۆ دەپروا؟ نا، نابىن تۆ بپۆى...».

«كۆتر...»

«ئىمە باسى كۆرپەلە و مندال، مال و خىزانمان دەكرد، كوپ و كچى ئىمە بە سترانى زمانى ئىمە، بە سترانى ئىمە گەرە بوويان. تۆ ھەموو ئەوانەت لە بىر كەردووە؟ تۆ نازانى؟ تۆ نازانى كە پۆيشتن، مردنە؟ پۆيشتن! واتا تەرك كەردن، دابىران، خەم، ژان و مردن... مەگەر تۆ ئەو نازانى؟»

«كۆتر...!» ژىر ئەمجار لە ناكاو ھاوار دەكات و دەلىن: «كۆتر سست بوونت لئ نايە، شەرمە، عەيبە، خۆراگر بە... كۆتر... مەگەر مردن لەم ژيانە باشتر نىيە؟ بلىن، باشتر نىيە؟ مەگەر ئىمە چەندىن جار لە سەر چوون قسەمان نەكردووە، ئىمە قسەكانمان نەكردۆتە يەك؟ بلىن! ئىمە و ولاتەكەمان نازادىمان ھەيە؟ نا. سەرپەستىمان ھەيە؟ نا. ئىمە دەتوانىن بە ناسوودەيى و بە مسۆگەرى بلىيىن كە ژيانى ئىمە، داھاتووى ژيانى ئىمە و ئەو مندالانەى بىريان لىدەكەينەو، پووناكە؟ نا.

ئەم دەولەتە، ئەو ژەنەرپالە، ئەو ژەنەرپالەى خۆى بە سەردارى ھەموو كەس دەزانى و بە درۆ بانگى نازادى و يەكپەتسى ھەلەدەتات، ژيانىكى يەكسان، دادپەرورانە و ھاوشىوھى بە ئىمە داوھ؟ نا، نا، نا. ئەو كات؟ بلىن كۆتر ئەو كات؟...».

توورەبىيەكى بەھىز، ژىر داگىر دەكات. ئەو توورەبىيە و تۆقىنە تارىكىەى كە كۆتر چەندىن جاران لە بىلبىلەى چاوى ژىردا دىبىووى، ئىستا دىسان دىيارە. كىن و نەفرەت، ئىستا دىسان ھاتووه و لە سەر چاوى نىشتۆتەوھ. چاوه گەورەكانى دەرپەپىوھ. دەمارەكانى گەردنى ھەستاو، بە قىرە و ھاوار دەپەيفىن. «مەقىرپىنە» كۆتر بە نارامى بە ژىر كە ئىستا كەمىك لىى دوور كەوتۆتەوھ و لە ناو چاوهكانى دەپوانى، دەلىن.

«نا، كۆتر، نا، بلىن! ئەوانە ئىمە ناكۆژن، پىرئى نەيانكوشتىن، دوينى نەيانكوشتىن، ئەمرۆ نامانكۆژن؟ ئىمە بەردەوام نامرىن؟ ھەر پۆژىك كە ئىمە دەژىن لە مردن پىستىر نىيە؟ ولاتى ئىمە لە ژىر پىدا نىيە؟ زمانى باو و باپىرانمان، ھەرھەنگمان، ھەبوونمان لە ژىر مەترسىيە زۆرداراندا نىيە؟ ئەوانە ون نابىن؟ مەگەر ئىمە، من و تۆ، ئىستا بە زمانى ئەوان ناپەيفىن؟ بۆچى، بلىن بۆچى؟ ئەوان، ئىمەيان لە رەگ و رىشەمان دوور نەخستۆتەوھ؟ پىوانەكانى ئەوان وەك چەلەنگى گەردنمان ھەمىشە لەم ملماندا نىيە؟ ئەوان باشترىن شوپنەكانى ولاتى ئىمەيان داگىر نەكردووه؟ كۆشك و قەلا، شوپىن و شارىيان بۆ خۆيان تىياندا ساز نەكردووه؟ ئىمەيش لە ولاتى خۆمان دىل، وەك غەرىب و غەوارەى ئەم ولاتە، لە دەروھ، بە ترس، بە سام، لەوان ناپوانىن؟ دە بلىن نا! ئىدى تۆ باسى كام مردن دەكەى؟ واى دابىن من خويندەم تەواو كرد، چى دەبىن؟ چى دەگۆرئ؟ ھىچ شتىك، كۆتر ھىچ شتىك...».

«باشە برۆ، چى دەكەى بىكە، لى مەقىرپىنە» كۆتر چەند دلۆپ لە چاوى بەردەبىتەوھ و دەلىن، «برۆ...» ناپەھەت دەبىن. لەم ژوورە

بچوکە دا بەرەو کۆئ بپروا، خۆی بخاتە کۆئ؟ شانەکه له دەستی بەر دەبیتەوه، پووی له ژیر وەرده گێپئ و دەپواتە سەر تەختی نووستنەکه دادەنیشئ. کۆتر دەگری. ماوه یەکی درێژ ئەوان هەروا له یەک دورا، ژیر له بەر پەنجەرە، کۆتر له سەر تەختی نووستن، له ناو شەپۆلانی دنیا دەروونییه جیا جیاکانیاندا دەمێننەوه. دواي ژیر هیدی هیدی، هەنگاو هەنگاو، دیت و بە سەریهوه رادهووستئ، دەست دەخاتە قژی و دوايیش له تەنیشتی دادەنیشئ.

ژیر بە نەرمی، دانە دانە، دەلئ: «هەوری پەش سەر ولاتی ئیمەیی گرتووه» «ولاتی باو و باپیرانمان، ئەمڕۆ تاریکه، پەردەیی تاریکی بە سەردا کشاوه، ئاسۆ، ئاسمان تاریکه، ئاو، کانی، چەم، بیری، سەرچاوه دیلن، چیاي گەوهەری دیلن، مأل، شوین، گوند، شار بوونەتە شوینی کوندهبوو. ولات تەنیا، ئیمە تەنیا، ئینسانە بئ پشتیوانەکانمان، بئ بەشەکانمان که خۆشی، گەم، حەز و خۆشەویستییان له بیری کردووه، تەنیا... ئەو ئینسانە هەژارانە که له هەموو خۆشی، مأل و دلخۆشییهکی ژیان و جیهان بئ بەش ماون، دەستیان داشۆردووه، ئەمڕۆ سەر کزن و بە هیوای ئیمەن کۆتر، بە هیوای ئیمە...»

کۆتر سەری داخستووه و له ژیر ناروانئ.

«کۆتر، تۆ وامهکه، من له خۆوه نیگەرانم، دلته نگم، تکات لی دەکه م تۆ وامهکه، وێرانترم مهکه» ژیر، پووی کۆتر دهکاته لای خۆی و بە پەنجەیی فرمیسکی چاوهکانی دەسپئ. ژیر پێدهکهئ، بەلام کۆتر نیگای له سەر ئەو لادهبا. ژیر بە هەر دوو دەست پوو و پووخساری هەندیک بەرەو ژوور دهکات تاوهکوو له ژیر بپروائئ. «دەخیلی بەخت بم، وا مهکه!»

«داهاتوو تاریکه ژیر مهگەر هەستی پئ ناکی؟»

«بەلام پووناکی له دواي ئەم سەرهلدانهوهیه، کۆتر، زنجیر لهوئ،

له بَلندایی و بهرزایی چیاکان دهپسن... بهلام تو خوپاگر به، من ته نیا نهوهم دهوئ.

ژیر پوری کۆتر دهکاته خوئی و پوخساری، گۆناکانی پاده مووسئ و دواییش لیوی خوئی دهخاتهر سهر لیوی کۆتر و چند خوله کیک لیوهکانی ده مژئ. کۆتر خاو ده بیته وه. نهو پاموسینانه که سهره تای برووسکی دهروونی کۆترن، دیسان گهرمای بروسک پیش لیسانی، له دهرووندا ساز ده کهن. کۆتر دیسان، هیدی هیدی، له سهر خو نامینئ. ده که ویته ناو ده ریای شه هوهت، دیسان برووسکی پروناکیه کی بن پایان له دهروونیدا هه لده بین.

کۆتر به ههر دوو دهستی که میک پال له ژیره وه ده نی و نهو له سهر پشت له سهر تهخته که دهخوینئ. له ژیر که میک دور، له بهر لنگی نهو، له سهر نه ژنو دانیشتوو، له سهر تهخت، کۆتر نه وه ندهی چند خولهک، بست به بست به نیگای سهیری له ژیر و به دهنی پوتی ده پوانئ. ژیر ده پوا، بی نه وهی له کۆتر زیاتر کهس بزانی، به دزییه وه، به هه لاتن، به په له، نهو ده پوا. نه قسهکانی نهو و نه هی نه میش که لکیان نییه. قسه بیهودهیه، پیویست ناکات. کۆتر دهست پیده کات، له په نای پیی ژیره وه هه تا سهر وه هه تا چاوی، بهند به بهند ژیر پاده مووسئ، بی نه وهی زمان و لیوی له به دهنی جوانی ژیر بگوینئ ته وه. هیدی هیدی، دانه به دانه. ههر ده پوا به دهنی ژیر به لیوی گهرم و گۆشتنی کۆتر ته پ ده بین. دواییش کۆتر، نه مجار قزی دریزی شانه کراوی له سهر وه بق خوار به سهر جهستهی ژیردا ده کیشئ. تالی زولفی رهش و نهرم، وهک په رهی گولی نهوشکوفته به سهر جهستهی ژیردا ده که پئ. ههر تایه کی بوومه له رزه بهک دهخاته دهروونی ژیره وه. وهک نه وهی کاره با گرتیبئتی، ژیر ده هه ژئ.

ژیر ده نالینئ.

کۆتر بىن دهنگه؛ چاوى تهر، نىگه ران و دلتهنگ، جۆش و خرۆشى
 خۆشه ويستى، دهنگ و سه دايهك كه له دهروونيدا ئۆلان ده دهنه وه،
 ديسان سه رمه ستى ده كهن. خواستى به دهنى جوانى ئه و كه له ژىر
 پووناكىي مۆمه كاندا پرىك و پىك ده جمى، ديسان كۆتر ده كه نه تىنوى
 حه ز و عه شق و ده يكه نه يارى مه يل و خۆشه ويستى. كۆتر له خه و دايه؟
 به خه به ره؟ كات پاره ستاره؟ كات به خىرايى برووسك ده پوا؟ شه پۆلى
 خۆشى و نه شقه؟ نارامىي خه م و په ژاره يه؟ نايه ئه وه مردنه؟ نايه
 ئه وه به پىچه وانى مه رگه؟ فه ژىن و ژيانه ويه؟ كۆتر نازانى. كۆتر
 نايه ويى بزانى. كۆتر به نارامى لنگى ده كاته وه و هيدى هيدى له سه ر
 ژىر داده نيشى. به گه رمى گۆشتى ژىر، تىرى پووناكى له دهروونيدا
 داده گىرسى، له خواره وه هه تا سه ر، تا قورگ، تا مېشك، به ند به به ند،
 نه نگوست به نه نگوست. قزى كۆتر له سه ر پوى ژىره، په نجه ي هه ر
 دوو ده ستى له ناو په نجه ي ژىردا، كۆتر به نارامى خۆى ده جوولئىنى.
 هه ر جارىك كه خۆى ده جوولئىنى هيزى تيره كان زياتر، گه رمى پووناكى
 ده روون پتر ده بى.

كۆتر ناوچاوان و پوخسارى گه رمى به ره و ژىر ده با، له پوى ئه و، له
 چاوانى ده پوانى. وهك بلئى ئىدى جارىكى دى ژىر نابىنى، وه ها به هيز
 له قوولايى چاوى ده پوانى. وهك ئه وه ي كۆتر حه ز ده كات هه سوو ئه و
 پووناكييه گه رمى له دهروونيدا شه پۆل ده دات، بىگوزىتته وه قوولايى دل
 و دهروونى ژىر، ناوه ها گه رم و نه رم، خۆى ده جوولئىنى.

ژىر ده نالئىنى، «پىويست به تۆله يه، كۆتر پىويسته تۆله ي
 مردووه كانمان بسئىن» و له
 چاوى كۆتر ده پوانى.

« وييششش ، تۆواو پىويسته » كۆتر لايهكى به دهن و جه سته ي به
 شه وقى مۆمه كان پووناك بووه ته وه، قسه كه ي ده بپئى و ده لئى «دواى

نهمه، تۆیش بمره، برۆ بۆ مردن...»
«تۆواو نا، تۆله» ژیر دیسان به تگا، له ناو پرووناکیی نهو تیره ی
له دهروونیدایه وا ده لئى .

کۆتر به دهنگیک که به ناله وه دهگاته ئاستی هاوار ده لئى: «تۆو،
ژیر، تۆو، ته نیا تۆو...» «بمره ژیر، ئیستا بمره...تۆو، من به نه شقی
خۆمان تۆو ده چینم ژیر،» کۆتر ئیستا به هاوار وهك نه وه ی سترانیك
یانیش داستانیك بخوینى، ده لئى؛ «به ئاوی تۆ، من ده یچینم. به و
گه رمای دهروونی خۆم، من تۆو شین ده کم، نهو چه که ره ده دات،
گه وره ده بئى... تۆو پیویسته هۆ ژیر، تۆو» کۆتر هاوار ده کات و
تاوه کوو دهنگی دهگاته نهو دیوی په نجه ره ی ژوره بچوکه که ئیدی
سپیده ی به یانی داوه و پرووناك بۆته وه؛
«تۆو پیویسته» .

شهو

باز؛ مندالی مەرگ، مندالیك كه له مژ و دووكالی مەرگ هاته ده، كه له وه پێك هات. مندالیك كه له زگی مەرگه وه سەر له نوێ، هاته دونیا. باز ئەفسەری مردن و كوشتن كه حەز له تەم و غوباری شهوانی تاریکی و مەرگ دهكات. باز؛ په یام هینی مەرگ.

ئێستا دیسان باز، ئێمه دهگه پێنه وه بۆ لای باز.

ئێمه له ولاتی مهزنین، به لام نهك له پایتهختی ولات، دور له پایتهخت، زۆر دور، له هه ریمی ولاتی چیا. وهرز و کات هه ره مانه؛ ئەوه ندهی چەند پوژتیک به سەر ئەو شهوه پووناكه پاییزییهی کۆتر و ژیردا تێپه پێوه. کات، دیسان کاتی زیز و زویر، کاتی شه پۆلانی ههست و سۆزه، به لام شوین جودایه، کۆتر و ژیر له پایتهختی ولاتی مهزن، دل، پوچ و بهدەنی خۆیان به ههست و سۆزی تیکه ل ده دایه بهر برهوسکهی پووناکی ئەشق. هه رچی بازیشه ئێستا له هه ریمی دی، له ولاتی چیا، له شوینیکی زۆر سه خلهت، به ههست و سۆزی تیکه ل، له سەر سنوره.

به لێ ئێمه لای بازین، له ناو جیبی سه ربازی، كه ئەوی تێدایه. ئێمه له بهر ده می ده رگای گه وره ی پادگانیکه سه ربازی شاریکه بچوکی ولاتی چیا له سەر سنوره ده چینه ناو باخچه گه وره که ی پادگان. له

ناو جیپیدا، باز، شوڤیر و دوو نهفسه ری دی هن. باز به جلی مهده نیی نوئی و خاوینه وه له تهنیشت شوڤیره که دانیشتونوه. هر دوو نهفسه که جلی سه ریازیان له بهردایه، له دواوه دانیشتون. دهنگیک نایه، کهس ناپه یفن. جیپ به نارامی له ناو ته پ و توژی حوشه ی گه وری پادگاندا ده پوا و له بهر بینایه که له قه لایه کی چیمه نتو ده چن، راده وه ستن. شوڤیر که سه ریازه و جلی خاکیی سه ریازی له بهر به هله اتن دیت و ده رگاکی باز ده کاتوه. باز به نارامی داده به زئی. که میک سهیری دور و بهری خوئی ده کات و به دست ته پ و توژی سه ر جله کانی ده ته کیتن. پادگان له نارامیی سه ر له نیواره دایه. جگه له پاسه وانه کان، سه ریازه کانی دی بی چک و پهخت، دسته دسته له بهر دیواره کانی پادگان دانیشتون. دسته یه کی بچوکی سه ریاز، به ده سمال و به روانکه وه به ره و جیگایه که ده پون. دسته یه کیش که میک دورتر له میدان، له گوشه یه کی پادگانه که، خریکی باله ن.

دونیاسامالنه، بای فینکی پوژهلآت به نارامی شنه ی دیت، خور هیدی هیدی به ره و ناوابونه. خور به پهنگیکی سووری نه سمه ر، له دوروه له قولایی ناسمانه وه، پووناکییه کی قه لس ده بارینن. باز له پال جیپه که راده وه ستن و جاریک سهیری دور و پشتی ده کات، جاریکیش بو سه ره وه، بو ناسمان و بو پهنگی تاییه تیی نیواره ده روانیت. پوژیکی تر داده گه پئی، شه ویکی نوئی دست پیده کات. لاپه ره یه کی دی دیته سه ر لاپه ره کانی کات، نه لقه یه کی دی له نه لقه بی نه ژماره کانی ته منی باز زیاد ده بیت. سال چنده؟ ته من گه شتوته کوئی؟ نه م پاییزه، چنده مین پاییزی ژیانی سه ریازییه؟ چنده پاییز، چنده زستان، به هار و هاوین هاتن و چوون؟ نه گه ره له نه بی ده بی نه م پاییزه بیست بیست و یه که مین پاییزی ژیانی سه ریازی بیت؟ یان بیست و دووه مین؟ بیست و سته م؟ باز که میک دست و پئی ده جوئی نیی؛ چنده جاران

گردنی خوار و ژور دهکات و هر دو دهستی دهباتهوه بۆ پشستی و توند پشستی خۆی دهتهقیستن. دواپیش دهست دهبا بۆ سمیلتی و کایه‌ی پین دهکات.

هرچی بئ؛ چندهمین پاییزیش بئ، خۆ ژبانی ئه‌رتش بهره‌وامه، ئه‌رک و به‌رپرسیاریتیی پیرۆز هر هن. وهک ئه‌مپۆ.

باز بالآ به‌رز، ئه‌سهر، پیک و پیک و ئیتر مامناوه‌ند، به‌ پوخساریکی ئارام و هیمن و ته‌نانهت ماندووشه‌وه. به‌ژنی راست، نیگای وشک، قزی رهش و کورت. پیش و سمیلت رهش و دریز. سمیلت که‌میک دریز، پیش کورت، لیو قه‌له‌و و گوشتی، لووت کول.

باز؛ ته‌ویلتی کراوه و به‌رز، له‌ سه‌ر ته‌ویلت شوینی ده‌ور و زه‌مانه و پۆز و پۆزگار، چنده‌ قرچ و لۆچ که‌ هه‌موو ته‌ویلتی له‌ لایه‌که‌وه تا ئه‌و لای دی ده‌بپن، چاو ورد، به‌ژن و بالآ به‌رز، شان و ته‌ویلت پان، چاوی وردی رهش-وهک خه‌لوز، یانیش با بلتین وهک دوو به‌ردی یاقوتی رهش که‌ بریقه‌ی دئ. برۆی رهش و پان، مژول دریز. برۆ و مژولتیک که‌ وهک که‌وان لای سه‌رووی ره‌وخساریان گرتوه. پوخساری ئه‌سهری که‌میک دریز، چنه و پوومهت پان.

بالآ دریز، پوخسار دریز، ده‌ست و پین دریز، برۆ و برژانگ دریز. ته‌مه‌ن... ته‌مه‌ن دریز؟

پوخسار به‌ با و باهۆز، به‌ به‌فر و باران، به‌ خۆر و گه‌رما ئه‌سهر و که‌میکیش سیس هه‌لگه‌پاوه. به‌لام شتی هه‌ره‌ گرنگ پوانینه‌تی، نیگایه‌تی. له‌گه‌ل ئارامیی سه‌ر پوخساری، نیگاکانی، نیگای لیگه‌پانه، نیگای چاوه‌دیزان، نیگای بیزاران، نیگای پاوچییان. نیگای بازی شوین نیچیره. نیگای باز؛ قوول، ورد، وشک و قایم، به‌لام له‌ پشت ئه‌و په‌رده ره‌شه‌دا، نادیار، دوودلی، هز و شک و گومان هه‌یه.

بالآ به‌رز به‌لام هه‌ندیک خوار و لۆق.

باز که می‌ک سهری هه‌لدینن و سهیری ئاسمان ده‌کات. له لای باکووره وه په‌له هه‌روژیک به ئارامی ده‌پروا. له لای پۆژمه‌لاتیشه وه په‌له‌ی بچووک دیاره. په‌نگیکسی سووری گه‌وه‌ری ئاسمانی داگرتووه. پاش که‌می‌ک ئیواره دادیت، له‌گه‌ل داهاتنی ئیواره، ژیا‌نی پاسته‌قینه‌ی باز ده‌ست پێده‌کات.

ئیواره چۆن دادی؟ شه‌و؟ کراوه، گیراو، فینک، سارد، به باران، به با؟ ئیواره و شه‌و له‌ نامیزی خۆیاندا چی ده‌شارنه‌وه؟ باز، وه‌ستای شه‌و و تاریکی شه‌وان، ده‌بێ بزانی. تاریکی شه‌و هه‌رچیش له‌ نامیزدا به‌شاریته‌وه ئه‌و شته‌ شاراو هه‌ی بازه، هه‌ی خاوه‌نی شه‌و و تاریکی شه‌وانه. باز ئه‌وه ده‌زانی، له‌وه دنیایه.

«من که‌می‌ک ده‌نووم» باز به‌و هه‌ر دوو ئه‌فسه‌ره‌ی له‌گه‌لی دابه‌زین و له‌ که‌ناریدا به‌ شیوه‌ی سه‌رباز، وشک پاره‌ستان ده‌لن، بێ ئه‌وه‌ی لیان به‌روانی ده‌لن؛ «سه‌عاتیکی دی خه‌به‌رم بکه‌نه‌وه... ئه‌و کات ده‌بێ ده‌سته‌ش لیتره‌ ئاماده‌ بن و ئاگادار بن که‌ هه‌وا له‌ شه‌ودا چۆن ده‌بێ...».

باز به‌ نه‌رمه‌ هه‌نگاو له‌ ده‌رگا گه‌وره‌ی بینا بتونییه‌که‌وه ده‌چێته ژووێ. پاسه‌وانی به‌ر ده‌رگا، ئه‌وانه‌ی له‌ ناو سالۆنه‌که‌دا دین و ده‌چن، ئه‌و ئه‌فسه‌ر و سه‌ربازانه‌ی له‌ پرسی‌سیۆنی بینا‌که‌دان، هه‌ر هه‌موویان، کاتیک باز ده‌بینن له‌ جیی خۆیان پاده‌وه‌ستن و زۆر توند سلۆی لێ ده‌که‌ن. و هه‌روه‌ها به‌ پێز و حورمه‌ته‌وه، که‌می‌کیش به‌ ترس و سامه‌وه به‌پێوه ده‌وه‌ستن تاوه‌کوو باز به‌ پیشیاندا پاده‌بووێ. سه‌رنجی باز لای ئه‌وان نییه، ئه‌م ئارام ئارام هۆشی له‌ جیگه‌یه‌کی دی به‌ ناو کریدۆریکی دریز، زۆر دریزدا ده‌پوات. له‌ کۆتایی کریدۆره‌که‌دا ده‌رگا‌یه‌کی ئاسن دیاره. باز ده‌پروا و ده‌رگا ده‌کاته‌وه. دوا‌ی ده‌رگا‌که‌ش سالۆنیکی گه‌وره‌ی لێیه که‌ زۆر جوان پازاوه‌ته‌وه. هه‌موو لایه‌کی سالۆنه‌که‌ داخراوه، نه‌

په نجره يهك نه ده لاقه و جيپه كي كراوه . له سر ديواړي پووبه پوي
 ده رگا كه وینه يه كي په كجار گه وره ي ژنه پال سهرداره لواسراوه . له سر
 ديواړي كي ديش نالاي په ننگيني ولات و له ژيره وهش د پړي ك به پيتي
 زور گه وره نووسراوه : هه موو شتيك بؤ سه رو ك و ولات . له گوشه يه كي
 زور دوور له ده رگا كه ، له سر قه نه فه يه كي چرمي په ش سئ نه فسر
 دانيشتون . كه باز دپته ژورئ ، هه موو به جاريك پا ده بنه سر پئ
 و راست ده وه ستن . باز به سر سلويان لئ ده كات و به پړيگه ي خويدا
 ده پوا به ره و لاي ده رگايه كي دي كه له و به ري سالونه كه يه . كه ده كاته
 بهر ده رگا ، وهك نه وه ي له ناكاو شتيكي بير كه وتبپته وه له نه فسر ه كان
 ده پرسئ : « نيوه ده زانن نه مشه و هه وا چؤن ده بئ ؟ » نه فسر له يه ك
 ده پوانن . نا . نه وان نازانن .

« پاش سه عاتي ك په كيكتان بيت خه به رم بكاته وه با جگه له و كه س
 ئيسراحه تم تي ك نه دات ، » باز نه مه ده ئئ و به كلي ليك ده رگا ده كاته وه
 و ده چپته ژوور . ژوور ، ژوور كي ته نگ ، داخراو ، تاريك و بئ هه وايه . باز
 ده ست ده نئ به سووچي كدا و گلؤ په كه داده گير سئ ئئ . له ناو ژووره كه دا
 هپچ تي كبه ريك (جودا كه ره وه) ، ديوار يان شتيك كه جيگايه ك به ش يان
 له ت بكات بووني نييه . ته نيا ته ختيكي نووستن ، له سر ته خته كه ،
 وینه يه كي په ننگيني ژنه پال سهردار به ديواره وه ، له كه ناري ته خته كه
 مي زكي بچووك ، له سووچي كدا دؤلابيكي دريژ و له پاليشيدا كورسيه كي
 دارين . له سر مي زه كه ش تونگيكي ئاو ، په رداخي ك ، سه عاتيكي بچووك ،
 پا كه تي ك جگه ره ، ته پله كي ك و وینه يه ك له ناو جوار چيوه يه كي بچووكدا .
 باز ده مانچه كه ي ، باري تايه ك كه شه وق ده داته وه ، له كه مري ده كاته وه ،
 له سر مي زه بچووكه كه دا يده نئ ، ژا كه ت و پانتؤله كه ي ، كراس و
 كراواته كه ي له بهر داده كه نئ ، ده رگاي دؤلابه كه ده كاته وه و به پړيكي له
 ناو چه كه جه يه كي دؤلابه كه دا دا يده نيت و دپته ناو جيگه ي نووستنه كه .

باز ماندوه، به جیبیکی تنگ له ریگه به کی تهنگی پر مه ترسی و زیخه لانیدا، نه ونده ی چوارسه د کیلومه تر دور، هاتوه. به ناو ته پ و توژدا، بن نه وه ی له جیگایه ک پابوهستن و شه که تی ده رکن و شتیک بخون یان بخونه وه. له بیریه تی چه نده تینوو بوو. که میک خوی کو ده کاته وه و له توژیک که توژیک ناو ده کاته ناو په رداخه که به ک قوم ده بخواته وه. به لام تینویتی ناشکن، په رداخیکی دی ده خواته وه و ده چیته ژیر مه لافه که. تاقه تی نیبه بیر له هیچ بکاته وه، سهیری وینه ی منداله کانی بکات، له چند ده قاندا چاری ده چیته خو و ده ست به پرخه پرخ ده کات.

تاوه کوو به کیک له ده رگا ده دا و نه و بن ده نگیه قووله تیک ده دات. باز که خوی به کجار سووکه، له گه ل دهنگی ده رگا، به کسه ر خه به ری ده بیته وه. «باشه، دیم» ده لیت و له جیگاکه دیته ده ره وه. سهری گیز و چاویشی خه و آسوه. ژوره که پروناک. له بیر ی چوبوو گلژپه که بکوژنیته وه. به ده نی سسته، نیشیکی باریک جه سته ی سست تر ده کات. لای چه پی جه سته ی که میک ته زیوه. ده ست و پی پاده وه شینن، چه ند جار لاقی تا بهر سهری به ره و ژور دینن، پشت و گه ردنی ده ته قینن و له که نار ته ختی نووستن داده نیشی و په رداخیکی تر ناو ده خواته وه. نیواره ده ست پیده کات، ژیانی باز ده ست پیده کات. نیش و کاری تاریکه شه وی ده ست پیده کهن. باز؛ پیاری شه و، شه و گه پ. باز شه و کاره. باز به نارامی ده لن «شه و، نه ز دیم»، دوایین تنوکی ناوی ناو په رداخه که ده خواته وه و هله ده ستیته سه ر پین. کاتیک هله ده ستن نیگای ده روا بو وینه ی سه ر میزه که. له وینه که دا هر دو کوره که ی پیکه وهن، خوی له ناوه راست و هر دو کوره که ی له م لاو لای، سهیری کامیراکه ده کهن و پیده کهن. کوره گه وره که ی لای راسته وه و بچوکه که ی له لای چه پ، باز پیده کهنی و ته زوویه کی خو ش به سه ریدا دیت. پیویسته

جاریک به م زوانه سەردانی مائەوہ بکات لە پایتەختی ولات و مندالەکانی ببینیت. باز، بییری کورپەکانی دەکات. «ئەز دێم بۆ لای ئیتووش» باز، دیسان بە ئارامی دەئێ و هەڵدەگەپتەوہ بۆ لای دۆلابەکە. باز چەکەجەیکە تاییبەتی دۆلابەکە بە کلید دەکاتوہ و جل و بەرگەکی ناوی دەردێنن، دەبھێنن لە سەر تەختی نووستنەکە دایدەنن.

بەئێ، شەوہ، تاریکە شەوہ، جل و بەرگی شەو پێویستە.

جل و بەرگی تاییبەتی شەوانەئێ باز؛ واتا هێ خەلکی بیچارە و ھەژاری ولاتی چیا، هێ شوان و گاوئانان، هێ ئو سەرھەڵدەرانەئێ ئیستا لە بەرانبەر دەولت، لە بەرانبەر ئەرەش و ژەنەرآل سەردار، لە بەرانبەر باز سەریانھەڵداوہ. یانی جل و بەرگی ئو کەسانەئێ کە دەبێ قەر بکرین. پانتۆلیکی کۆن لای سەرووی ھەراو، تا ئو کەسەئێ لە بەری دەکات بتوانن بە ئاسانی تێیدا بجمن، بەلام دەرھەلنگی تەنگ و تەسک، تاوہ کو مار و دوویشک، چر و جانەوەر نەتوانن لە دەرھەلنگەوہ بچنە ژوورئێ، تا کوو لە کاتی پەلە و ھەڵاتندا، دەرھەلنگی پانتۆل لە دار و بەرد گیر نەبیت. کراسیکی قۆل درێژ و کەواپەکی ھەراو و ناسک کە لە گەرما و ھەتاودا فینک، لە باران و بەفردا گەرمن و دەست و پەنجە، شان و مل تیاياندا بە ئاسانی دەجووئێ و دەگاتە تەفەنگ و دەمانچە، دار و بەرد. جووتیک گۆرەوویی بەنی پەنگین و نەخشیندراو کە تا سەر ئەژنۆ دیت و لە پۆیشتن، پەلە و ھەلھاتنی ناو شاخ و کێو و دۆل و شیودا، لاق و ئەژنۆ دەپاریزن. و جووتیک پیلایوی سووک کە پووەکەئێ لە چەرمی قایمە و بنەکەشی قایشیکی رەشی قایم و وشک کە بە دەست دووراوہ. پیلایۆیک کە لە بەفر، باران، قور، بەرد، شاخ، گەرما و سەرمانا بە ئاسانی بەرگە دەگرئێ، قورس نییە و لە پێ کردنی زۆر ئاسانە.

جل و بەرگی شەوانەئێ باز؛ جلی پۆژگاری دژوار، زەمەنی تاریکی و

شوینی سه‌خَلت و زه‌حمه‌ت. جل و به‌رگی که‌سانیک که‌ه‌میشه له پیدان، هه‌میشه په‌له‌ی هه‌لها‌ت‌نیانه .

باز کراس و ده‌رپیکه‌ی به‌ری داده‌ک‌نئ و به‌ پروتی له‌سه‌ر سووچیکتی ته‌خته‌دا داده‌نیشیت و جگه‌ریه‌ک پیده‌کات و مزیکتی قوولسی لیده‌دات. دیسان شه‌ویکی نوئی ده‌ست پیده‌کات. دیسان کات، کاتی «پاو» هاتوو. سه‌ری، جه‌سته و له‌شی قورسه. کات وه‌ها ده‌پوات، سأل وه‌ها پاده‌بووئی. ناوه‌ها له ژورویکی بچووک، تاریک، بۆگن و بی هه‌وادا. ناوه‌ها به‌ دزیه‌وه، شاراه. ناوه‌ها له تاریکی شه‌واندا. نه‌مشه و گرنکه. نه‌وان نه‌مشه و پیویسته سه‌رکه‌ون. باز چهند مزئی قوولسی دی له‌ جگه‌ره د‌دا و هه‌لده‌ستیتته سه‌ر پئ تا خۆی کۆ بکاته‌وه و جل و به‌رگی سه‌ر ته‌خته‌که له‌ به‌ر بکات. به‌لام پیش نه‌وه پانتۆلی هه‌راوی خه‌لکی هه‌ریمه‌که له‌ به‌ر بکات، له‌ جه‌سته‌ی خۆی ده‌پوانئ. مووی سه‌ر سنگی ئیدی هه‌رچی چۆنیک بیت سه‌پی بووه. له‌ ده‌وری به‌رزگیشی مووی سه‌پی له‌ نار په‌شدا دیاره و سه‌ریلندییه‌که‌ی که‌هه‌میشه پئی سه‌ریلنده، ئیستا نه‌وه‌نده‌ی ده‌نکه زه‌یتوونیکتی ماوه. نه‌وه له‌ که‌یه‌وه سه‌ریلندییه‌که‌ی له‌ ناو ته‌پری و تاریکی و قوولایی ژنه‌که‌ی نه‌له‌قاندوو و وه‌ک شیر نه‌یگوراندوو؟ مه‌گه‌ر ئیستا کاتی نه‌وه‌یه که‌میک بیر له‌ سه‌ریلندییه‌که‌ی بکاته‌وه؟ ئیستا نه‌ کاتی نه‌وه‌یه و نه‌ بیریشی لای نه‌وه‌یه. «تۆش وه‌ک من پیویستت به‌ پشووه‌یه» وا ده‌لئ و پانتۆله‌که له‌ پئ ده‌کات. دواییش، جگه‌ره له‌ سه‌ر لئو، کراسیکتی ناسکی خان خان که‌ نه‌ویش هه‌ر وه‌ک پانتۆل له‌ گوندی نه‌وه‌ریمه‌ پئسراوه، له‌ به‌ر ده‌کات. به‌ سه‌ر نه‌وه‌شدا کراسی قوول دریزی نه‌خشیندراو، شالی پئسراو و چۆخه‌ی په‌نگینی نه‌خشیندراو. باز دۆخینی شاله‌که‌ گریده‌دا و به‌ سه‌ر دۆخین و که‌م‌ری چۆخه‌که‌دا پشتینیکتی دریزی په‌ش ده‌به‌ستن. و هه‌روه‌ها ده‌مانچه‌که‌ش. داوی له‌ به‌ر کردنی جل و به‌رگ، خۆی ده‌کیشیتته‌وه،

سهیری باریتاکه‌ی دهکات، خه‌شابه‌که‌ی دهر دینتی و فیشه‌که‌کانی دهر ده‌کا و دیسان یه‌ک به یه‌ک تییده‌خاته‌وه، کۆنترپۆلی دهکات له نیشانگا‌که‌یه‌وه لیی ده‌پوانتی، له دواوه ده‌یکات به به‌ر پشتیتنه‌که‌یدا.

ئیستا ئیدی هه‌موو شتی‌ک ته‌واوه . باز ناماده‌یه بۆ شه‌و. دیسان ده‌لتی: «شه‌و، ئه‌ز دیم» و له ده‌رگا دیته دهره‌وه و بی ئه‌وه‌ی سه‌یری ده‌ور و پشتی بکات، به سالۆن و کوریدۆری دریزدا پاده‌بووری، دیته سالۆنی پیش ده‌رگای دهره‌وه که پیشوازییه‌که‌ی لییه و له‌ویش دیته دهره‌وه . ئه‌وانه‌ی له پێدا تووشی ده‌بن، هه‌موویان خۆیان ده‌کشیننه که‌نار و پێگه‌ی بۆ به‌رده‌دن و به‌ژن راست سالۆی لیده‌که‌ن. کاتی‌ک دیته دهره‌وه، ئه‌فسه‌ری‌ک به ده‌نگیکی به‌رز ده‌لتی «ناماده‌ بن». ئه‌و کات باز سووکه بزه‌یه‌ک ده‌یگرێ. به‌لتی، له‌م سه‌ره‌تای شه‌وه‌دا ده‌سته له به‌ر ده‌رگا چاره‌پیتی ئه‌و ده‌که‌ن.

باز ده‌لتی «ئیواره‌تان باش» و به هه‌نگاوی قورس به‌ره‌و ده‌سته ده‌بیته‌وه . دوازه که‌س و دوو فه‌رمانده که هه‌موویان وه‌ک باز جل و به‌رگیان له به‌ر کردووه، لیره، چاره‌پوانی بازن. هه‌ر دوو فه‌رمانده‌که دینه لای باز، دوو هه‌نگاو دوورتر، له پشتیه‌وه پاده‌وه‌ستن. باز به ده‌نگیکی وشک و به‌رز دیسان ده‌پرسن: «ئیوه ناماده‌ن؟» هه‌ر دوو فه‌رمانده‌ی ده‌سته پێکه‌وه به یه‌ک ده‌نگ ده‌لین: «به‌لتی». باز مه‌غرور، به‌خۆ باوه‌ر، قایم و به هه‌نگاوی قورس، له پیش ده‌سته‌وه ده‌پوا، یه‌ک به یه‌ک به سه‌رنجه‌وه لێیان ده‌پوانتی. هه‌موو به چه‌ک و په‌خت و فیشه‌کن. چه‌کی دریزی ئۆتوماتیک به ده‌سته‌وه، نارنجۆک و بۆمبای که‌مه‌ریان، هه‌ر هه‌مووی چه‌کی مردن و سووتاندن. ده‌مانچه، کلاشینکۆف، په‌شاشه و دوو چه‌کی قورسیان پێیه. له پشت تا گه‌رده‌ن پیز به پیز، په‌خت و فیشه‌کیان به‌ستووه. ده‌مانچه، چه‌قۆ و خه‌نجه‌ریان له به‌ر پشتویندا، دووربین له سه‌ر سنگیان، به‌لتی، ئه‌وانیش ناماده‌ن، ده‌سته‌یش ناماده‌یه.

به‌لئ، ده‌توانن ده‌ست به پړاو بکه‌ن... .

به‌لام باز له به‌رده‌م دوایین که‌سی پریزه‌که پړاده‌وه‌ستئ و چه‌ند خوله‌کیک به توندی لئی ده‌پوانئ. لایکی تازه پینگه‌یشتوو که له به‌رانبه‌ر بازدا پړاوه‌ستاوه، له باز نا، که پاست له پیش خوی ده‌پوانئ. باز به ده‌نگیکی تووره لئی ده‌پرسی: «نیمه ده‌چین بۆ کوئی؟» لایو به نارامی ده‌لئ: «ده‌چین بۆ پړاو». باز ده‌لئ: «نهی نه‌و کات؟» «نهی نه‌و کات نه‌حمه‌ق... بلئ نه‌و کات؟» لایو که باش تیناگا مه‌به‌ستی باز چیه هیچ نالئ، «کوا ریش و سمیلت؟ نه‌و جله خاوتینانه چیه له به‌رتدا؟» «نه‌حمه‌ق مه‌گه‌ر نیمه ده‌چین بۆ سه‌یران، ده‌چین بۆ شایی و هه‌لپه‌پکیی باوکت که ناوا خوټ پازاندوټه‌وه و جلی جوانت له به‌ر کردووه؟!» باز ده‌گه‌رپټه‌وه به‌ره‌و لای دوو فرمانده‌که‌ی پشته‌سه‌ری «نه‌و که‌ره له پریزه‌که ده‌رخن، به‌په‌له، به‌کی دی، بخنه جیگا‌که‌ی با بړوین» و به‌ره‌و خوار به‌ره‌و لای جیب و لوریبه‌سه‌ریازیه‌که ده‌پوات. «ده‌ی خیرا که‌ن سوار بن، ده‌پړوین...»

و نه‌وان ده‌که‌ونه پږ، له ناو جیبیک و کامیونیکي سه‌ریازیدا.

باز و هر دوو نه‌فسه‌ره‌که که نیستا وهک باز جلی ولاتی چیا‌یان له به‌ر کردووه، له ناو جیبیدا و ده‌سته‌ش به شوین نه‌وانه‌وه له ناو کامیوندا له ده‌رگای گه‌وره‌ی پادگان دینه‌ده‌ر و به پږده‌که‌ون. پادگان له که‌ناری شارنکی بچوکی میژویی ولاتی چیا‌دایه. دوی هاتنه‌ده‌روه له پادگان له قه‌راخی شار، هاوته‌ریبی شار، ده‌چنه سه‌ر ریگه‌ی قیرتاو. دونیا تاریکه. گلۆپی شاری بچووک داگیرساون. له شاره‌وه ده‌نگ دئ، ده‌نگی مندال، سه‌گ، حه‌یوان، ئۆتومبیل و مۆتوټر تیکه‌لی یه‌ک ده‌بن و ده‌نگیکی تیکه‌ل ده‌گاته‌ده‌ر و ده‌شت. نه‌م شاره‌ میژویی‌ه‌ی که‌ناری پوویاره‌که، ده‌که‌وټه‌سه‌ر سنووره‌وه و پالی داوه به شاخه‌کانه‌وه، بۆ نه‌رته‌ش، بۆ باز و بۆ جموجۆلی باز یه‌کجار گرنه‌گه. شارنکی بچوکه

به لام له هموو ناوچه دا دهناسرئ، ناوه نديکي ئابووری و بازرگانیه، چه قی هات و چۆیه. په یوه نديیه کانی شار له گه ل و لات و دهوله تانی دیش به هیزه. تاک و کۆ همیشه دین و ده پۆن. ئه رتهش که ده ولته، میللهت و ولات ده پارێزی و به پړوهی ده بات، له م شاره بچوکه وه، هموو ناوچه که کۆنترپۆل ده کات. بازیش له پادگانی شاره وه، هموو جموجۆله کانی نه نجام ده دات، به لام، له گه ل نه وهش که س ئاگای له باز نییه. باز ئاگای له هموو شتیکی، هموو جۆره په یوه ندی، جموجۆل و جمعی شار هیه، لئ نه شار و نه دانیشتونانی شار، نه که سی دیش ئاگای له بوون، جموجۆل و کاروباری باز نییه.

باز جگه ره یهک به لئویه وه له تهنیشت شۆفیره که دانیشتووه، ده ستیکی له بهر په نجه ره ی جیپه که، سهیری خانووه کانی دهره وه ی شار و گلۆپه کانی شار ده کات، «پئویسته کۆنترپۆلی سه ر شار زیاتر بیته، پیاوه کانمان ده بئ زیاتر بکه ونه قوولایی شاره وه، بکه ونه ناو خه لکی شاره وه» باز بیر ده کاته وه. پاشان، له ناکاو له ئه فسه ره کانی پشته وه ده پرسن: «برا، هه وا ئه مشه و چۆن ده بئ؟»

ئه فسه ریک به کورتی ده لئ: «دونیاهه نديک سارد ده بیته، هه نديک هه ور ده بئ و پیده چئ دواي نیوه شه و باران بیاریئ».

رینگه له بناری چیاکان، هاوته ریسی ئه وان، درێژ ده بیته وه. ئه و رینگه وهک زۆریه ی رینگه کانی ولاتی چیا پر مه ترسی نییه. رینگه راست، پان و قیرتاوه. باز و تاقمه که ی، له نئوان چیا و چه می درێژی شاردا، له دهنگی تیکه لئ شار دوور ده که ونه وه و به رینگه یه کی درێژدا ده پۆن به ره و مه به سته دیاریکراو که له ئامیزی تاریکی شه و دایه. خۆر، هه تاو، پۆژ پۆشتووه. تاریکی وهک مۆته که، وهک دیوی تاریکی مۆته که، داهاتووه. به ئاسمانه وه له سه ره تاي تاریکی ئیواره دا، هه نديک هه ور، په رش و بلاو دیارن. له لای پووباره که مژکی ته نک وهک گلۆله یه کی هه وریشمی

دهر و دهشتی ته نیوه ته وه. لای شاخه کان، له بناری داوینسی چیا، دار و بهرد وهک سیبهر، وهک شه تله پیحانی که ناری چه م که له ژیر تینی مه تاودان، دیارن. گاشه بهرد، ته پۆلکه، گرد، شاخ، دار و بهردی چیا، که باز زۆر باش ناشنایه تی و لئی شاره زایه، ئیستا دیسان به تاریکی و بئ دهنگی شه و گه مارۆ ده درین. شه ویکی ئارام و بئ دهنگی پاییز، دیسان دهر و دهشت ده ته نیته وه. دیسان باز، نه فسهر و دهسته ی چه کدار، بئ دهنگ له ناو په رده ی تاریکی شه و دا ده پۆن.

له شهوی نوئ، بۆنی پاییز، بۆنی گژوگیای وشکه ل، بۆنی پووش و په لاش دیت. باز قسه ناکات، نه فسهر ناپه یفن، له دهنگی مه کینه ی جیبه که زیاتر هیچ دهنگیک نایه. هه رکه س، هه رشت له ناو بئ دهنگی دایه. باز و تاقمه که ی که زۆر باش ئاگاداری کاره که یانن، به بئ دهنگی چالاکییه که یان به پتوه ده بن. ئه وان فیزیوون، جارچاره پییان گوتراوه، جارچاره وشیار کراونه ته وه، کاری ئه وان قسه کردن نییه، به لکوو کاریان جیبه جئ کردنه، ته نیا جیبه جئ کردن. نه وه نده ی سه عاتیک ئه وان به ناو بۆنی تایبه تی پاییز و تاریکی شه و دا، به جیپ و کامیۆن پئ ده کن. پاشان له بهر پڼگه یه کی زۆر ته نگه بهر و خیزه لانی داوینسی چیا، راده وه ستن. وهک هه موو جاریک، شو فیر له جیپ داده به زئ و ده رگای لای باز ده کاته وه تا وه کوو باز دابه زئ. دواتریش نه فسهر و تاقم داده به زن و دینه پوو به پووی باز و به ریز ده بن. باز لییان ده پوانی و ده لئ: «له ده ور و بهر بلاره بکه ن، ئیعه ریده که وین» و ده که ویته سه ر پڼگه ی ته نگ که له جاده قیرتاوه که جودا ده بیته وه. جیپ و کامیۆن ده که پڼنه وه و به ره و شار ده چنه وه. باز و تاقمیش ده ست به پڼکردنی خویان ده کن. ئیستاش ئه وان به پئ ده پۆن به ره و چیا. ده بی به پئ بچنه سه ر چیا.

دووان له پیش، دووان له پاش، ئه وانسی دیش بلاره ی ده ور و به ری

پَیگه ده‌کهن، باز و تاقم به ناو خیز و به‌رددا پَیگه ده‌بِرن. دونیا تاریکه، په‌رده‌ی تاریکی شه‌و به سەر دونیادا کیشراوه. ئەم پۆژ و شه‌وانه! ئەم پووناکیی پۆژان و تاریکیی شه‌وانه! ئەم گه‌مە پووناکی و تاریکیی که قەت ته‌واو نابن! هه‌موو دونیا، هه‌موو شت، نیستا به پهنگی شه‌و خه‌ملیوه. شه‌و، نیستا بۆته ده‌ریایه‌کی بِن سەر و به‌ر، بۆته ده‌ریایه‌کی بِن‌کووتایی که دونیا له نامیزیدا وه‌ک گه‌میه‌کی بچووک دیت و ده‌چیت.

تاریکیی شه‌و، ئەوه‌نده به‌هین، ئەوه‌نده قایم، ئەوه‌نده قوول و ئەوه‌نده بِن‌دهنگ.

و باز، کوپی تاریکی، کوپی تاریکی نیواره و شه‌وان. باز نیستا له ناوه‌ندی تاقمدا، له ناو زه‌وییه‌کی خۆره‌تاو و له‌که‌ناری شیوه‌پێیه‌کی ته‌نگی گوندان، به‌هه‌نگای سووک و ته‌مرین کراو، به‌ره‌و چیا هه‌له‌کشن. ئامانج چیا، به‌رزایی و لووتکه‌کانی، دۆل و خه‌ره‌ند و قوولاییه‌ تاریکه‌کانی. باز ده‌مانچه‌که‌ی ده‌ره‌یناوه به‌ده‌ستییه‌وه، په‌نجە‌ی له‌ سەر په‌له‌پیتکه، له‌ پشت‌وه، له‌ به‌رزایی چیاکان که له‌ ناو تاریکیدا وه‌ک جانه‌وه‌ری ئەفسانه‌یی دیاره، ده‌پوانن و پَیده‌کات. ئەندامانی ده‌سته‌که‌ش، به‌ دوری ئەوه‌وه کلاشینکو‌فی ئاماده له‌ ده‌ستیاندا، به‌ په‌له، به‌ هه‌نگای گه‌وره پَیگه ده‌بِرن. پَیگه پَیچه‌ل‌وپیچه، ته‌پۆلکه و هه‌رواز له‌ سەر پَییانه. به‌لام باز و ده‌سته پیاوی شه‌و، وه‌ستای کاروباری شه‌و، پَیگه‌ی خۆیان ده‌دۆزنه‌وه و ده‌پۆن؛ وه‌ک ئاژه‌لی ئەو شاخانه به‌ هه‌روازه سه‌خته‌کاندا سه‌رده‌که‌ون. به‌ سەر ئاو و کانیه‌کاندا، لێهاتوانه و پَیک و پَیک هه‌نگاو هه‌له‌گرن، له‌ که‌ناری جیگه سه‌خه‌ته‌کاندا، بِن هیچ سه‌ختی و زه‌حه‌مه‌تییه‌ک هه‌له‌گه‌رن. جاده‌ی قیرتاو له‌ دواوه به‌جیما، شاخ و هه‌لدیر به‌جی ده‌هیلن. خۆره‌تاو و نساڕ به‌جی ده‌هیلن، دار و دره‌خت به‌جی ده‌هیلن. ئەوان هه‌له‌کشن، تاوه‌کوو خۆیان بگه‌به‌ننه

بهرزاییه کان.

بهرزایی چپاکان؛ ته نیا شوینی بالندهی درنده، ته نیا جیی هه لهاتوو، شوینی ونبووه کان، به ته نیا شوینی راو و راوچیپان. دونیایه کی فینک، نا، فینک نا، سارد. دونیایه کی سارد، ته نیا، پرسام، پرترس. دونیایه کی تاییه تی که زه مهنیکی دریزه دونیای باز ده هونیتته وه. باز هه ناسه سوار، عاره قه دهر داو، له که ناری بناریک راده وه ستی، هه موو قوپچه کانی که وا و کراسه که ی ده کاتوه و ده لئی «با وچانیتک بدهین». دهسته که میک دور له به کتر، بلوو راده وه ستن. پیاوانی پیش و دوی دهسته، خویمان ده دهنه بهر شاخ و بهردان. نهوانی دیش بن نه وهی بیتنه لای یه کدی له جیگا کانی خویمان داده نیشن. باز جگه ره یه ک داده گیرسینتی، لیژانانه له ناو له پی ده ستیدا ده یشاریتته وه و نیگای له سر په نجه کانی چند مرئی قوولی لیده دات. هه وا زور سارده، لی نیستا کاتیک له و بهری چیاوه به ره و خوار داده گهرین، سه رماش نامینتی. به بن سهختی و زحمات نه وان گه شتونه ته نه و شوینانه. نیستا له سر چیان. به لئی، کونترپولی نه و شوینانه، سر چیا و کوستان و زوزانی بی نه ژمار و به رفره ی نه و چپانه له دهستی نه واندايه. نه رتهش و ده ولت کونترپولی به سر نیره شدا هه یه. هاتن و گه شتنه نیره له ماوه یه کی کورتدا، سه لمینره ی دهسه لات و کونترپولی نه رته شه. به لام له گه ل نه وه شدا پیویسته نه رتهش کونترپولی نه و شوینانه به هیژتر بکات. هه میشه، بست به بستی ولت بیگومان ده بی له ژیر کونترپولی نه رته شدا بیت.

پاش نه وهی باز جگه ره که ی ده کیشی، هه لده ستیتته سه ر پی و ده لئی «با برپین» و دیسان ریده که ون. نه مجار له و دیوی تری چیا، به ره و خوار، دهسته وهک پیشتر له هه ر چوار لای باز بلوو، دهست به پیکردن ده که ن. ریگه یه ک نییه، شوین پییه ک نییه، هیمایه کی نیشاندهری ریگه ی هات و چو نییه. له گه ل نه وهش به پیکردن و چالاکیاندا دیاره

که نهوان نهو شوپنانه دهناسن. پوو له شيو و دهراویک* بهرهو خوار دهبنهوه- تاوهکوو خویان بگهیننه هندیک نهشکوت له بناری چیا، له بهر دهمی دهراوهکه. نهشکوت له دووره دیار نین. نهگر کهسیک شارهزای نهو شوپنانه نهبیټ، به تایبتهش به شهو، مومکین نییه بتوانی نهو نهشکوتانه بدوزټهوه. کهسیک له نهدامانی دهسته که سڼ جار به چراههستی، پوښناییه کی بیزار دهدا له دهر و دهشت. پاشان له نهشکوت پوناکیهک سڼ جار هلهآده بیټ و دهکوژټهوه، دهسته پاستهوخو دهچنه بهر نهشکوت. هفت کهس لیټه له بهر دهرگای نهشکوت، له سر بهرد دادهنیشن. نیستا مانگ هلهآتوهه و دونیا توژیک پووناک بوټهوه. باز دیسان پاکهتی جگهره له گیرفانی دهردینن جگهره یهک دهگیرنن. نیستا دټهوه یادی که برسیشهتی. له بهیانیهوه هیچن نهخواردوه! دهلی: «من برسیمه، نیمه برسیمانه، خواردن هرچیبهکتان هیه، بیهینن».

چوار له و کهسانه ی چاوهروانی باز و ناقه که ی بوون، خه لکی گوندن، گوندی نهو دهور و بهرانه، گوندیانی ولاتی چیا که هل و مهرجی چیا باش دهناسن، نهوانی دیش نهفسه ری نهرتش، هاوکاری بازن. جل و بهرگی هه موویان هر له جل و بهرگی باز و دهسته که ی دهچټت. نیگای باز له سر گوندیبهکان، وهک نهوهی فرمانیک بدات، توند دهلی: «پټیهر و فرماندهی شهو کیټه؟» دووان له گوندیبهکان هندیک پوو له باز دهکن و دهلین: «نټمه یین فرمانده».

«فرمانده نا، ناوی من فرمانده نییه، باز، له بیرتان نهچټت باز... وهرنه لای من دانیشن» باز به دهست نامازه بو جټیبهک له لای خو ی دهکات و دهلی: «جی پاو له کوټیه؟»
 «که میک دووره لیټه، له گوندیکی کاول، بهرټز باز»، گوندیبهک به

زمانی باز، یان پاستتر بلیین به زمانیک که له زمانی باز و زمانی ولاتی چیا پیکهاتووه، به لام به لهجهیهکی زور خراپ و به قسهیهکی وا که باز زوربهی جاران تیناگا نهه دلئی.

«نا به پیز باز نا، تهنیا باز... هندیک لیتره دورتر، له گوندیکی کاول» باز قسهکانی کابرا به شیوهی کابرا دووباره دهکاتهوه.»
«هندیک لیتره دور... به لام چهنده دور؟»

«نهوندهی دوو قوناغ هئی»
«نهوندهی دوو قوناغ...» باز دیسان قسهکانی دووباره دهکاتهوه،
«دوو قوناغ چهنده؟»

«نیستاش گوندی که میک دوش داماو ده لئی: «دوو قوناغ... دوو قوناغ... دوو قوناغ، با بلیین به نه اندازهی کیشانی ده دانه جگه ره، گهر کاتی پیچانه وه که ی نههینینه نه ژمار...».

«به نه اندازهی کیشانی ده جگه ره...» باز به بزهیه که وه دووباره ی دهکاتهوه «دهی باشه گهر کاتی کیشانی جگه ره کانی بهینینه سه ر کاتژمیر، دهکاته چهنده؟»

نه و پیاوهی که وه لاهی داوه ته وه له وی تهنیشتی ده پروانی و ده پرسن «دهکاته چهنده؟» به لام وه لامیکی دهست ناکه وی و بی دهنگ ده بی. یه که له هاوکاره کانی باز ناگای له م قسانه یه، پرو له باز دهکات: «دوینن شه و نیمه چووین و دور و بهری گونده که مان کۆنترۆل کرد، هه موو شتیک بی که م و کورتی به ته وای ناماده ی راوه، گوند لیتره وه چل و پینج خولهک دوره.»

«با گوندیه کان بچن بو لای پاسه وانه کان، [نیمه ش] دهسته و هاوپیانی لیتره کۆ ببینه وه و جاریکی دی [نه خشه ی] هیرشه که تاوتوی بکه یز.»

گوندیه کان هه لدهستن و ده چنه لای دوو پاسه وانی بهر ده رگای

ئەشكەوتەكە . ئەنادامانى دەستە و ھاوکارانى بازىش، يەك بە يەك دېن و لە دەورى باز كۆ دەبنەوہ . لە و كاتەدا ئەو كەسەى بۆ ھىتانى خواردن چوبووہ ناو ئەشكەوتەكە، سىنىيەك بە دەستەوہ، دايدەنئىتە بەردەمى باز و دەلئى: «شتىكى وەھا نەبوو، نان، پەنير، گۆشتى كولۆ و كەمىكىش سەوزە». باز كە وەك گورگىك برسىيەتى، نانكى ساجى گوندى ھەلدەگرئى، پلىك گۆشت و پارچەيەك پياز و بىبارىكى سەوز دەخاتە ناو نان و دەلئى: «دەى دەست پىيەكە...»

ئەو ھاوکارەى كە وەلامى بازى دايدەوہ، دەست بە شىكردنەوہى ھىرش دەكات؛ رىگە، شىوہى رۆيشتن، پاسەوان، شوپنى فەرماندەكان، سىستەمى دەستە، ئەو چەك و تەقەمەنىيانەى كە دەبئى لەگەل خۇيان بىبەن، چۆنەتسى بەكارھىتانیان، گوند، دەور و بەرى گوند، ئەو چەند خەلكەى لە گونددا دەمىتنەوہ، دانە بە دانەى مائەكانى گوند، ئەو مائەى نىچىرى تىدايە، گەمارۆدانى گوند، چەپەر، چاوەپوانى، جموجۆلى چاوەدئىرى، رۆيشتن و دوايىش ھىرش، ھىرشى كۆتايى و مردن، ھەموو شتىك يەك بە يەك ، دەلئى. «زەبرى مردن، دەبئى بۆ مردن بئى» ھاوکارەكەى باز بەم وتە، شىكارىيە درىژەكەى تەواو دەكات .

باز: «ئايا كەسىك پىيى خۆشە شتىك لەم قسانە زياد بكات، يانىش پرسیارىك بكات؟» و بە دەستى راستى دەمى دەسپئى . كەس ھىچ نالئى . «كەواتە ھەر كەس ئاگادارى كارى خۆيەتى». باز ھەلدەستىتە سەر پئى و دەلئى: «كەواتە دەتوانىن برۆين... چەك و رەختى من بئىن... و كەمىكىش ئاوى خواردنەوہ» .

پىويست ناكات تۆ بئى، ھاوکارىكى باز پىيى دەلئى؛ «تۆ دەتوانى لىرە چاوەپوانى ئىمە بيت، كارەكە ئەنجام دەدەين و دەگە پئىنەوہ». باز پئىدەكەنئى، خۆى دەكئىشىتەوہ و دەلئى: «دەزانم پىويست ناكات، بەلام خۆم دەمەوئى» وەك ئەوہى لە ناكاو شتىكى بىر كەوتبئىتەوہ،

داده نیشی، پیلاره کانی دهر دینسی و چند جار دایده ته کینسی و ده یکاته وه پئی. جگه ره یه کی دی پیده کا، ده لئی «بۆ دوا جار سهیری چه که کانتان بکن».

له و کاته دا چه کی نه ویش دینن؛ کلاشینکو فیکي دریزی رهش، چوارده خۆریکی لوله دریز که له ژیر شه و قی مانگدا دهره وشیته وه، سن تا قم په ختی چه رمی که پپی فیشه کن، کاردیکی دریزی دوو ده م، دوو نارنجۆک و قومومه یه کی ناو. باز دانه دانه نه وانه به خۆیه وه ده به ستی و دوا بییش سهیریکی قۆنداق، دهرزی و خه شاب و نیشانگای کلاشینکو فه که ده کات، فیشه ک ده خاته بهر لوله که ی و راست و چه پ ده یکاته شانی.

ده ستش له گه لّ فه مانده و هاوکارانی باز که له نه شکوت چاوه پوانی نه و بوون، نیستا نامادهن، به ریز بوون و چاوه پئی فه رمانی باز ده کن. باز دیته بهرانبه ریان، دانه به دانه سهیریان ده کات، سهیری پاوه ستان، چه ک، جل و بهرگیان ده کات و ده گه پیته وه به و نه فسه ره ی له پادگانه وه له گه لئی هاتبوو ده لئی: «سوینده که بخوینه ...».

نه فسه ره که نیستا له گوندییان ده چی، راپۆرت دها، سویند ده خوا، ده ستش سویند دووباره ده که نه وه؛ هه موو شتیک بۆ وه تن، بۆ ئالا، میلهت و ده ولّت ... سه رۆک، به دل، به گیان، به خوین، ئیمه له گه لتاین نه ی سه رۆک، نه ی ژنه رال سه ردار ...

باز ده لئی: «ده ی به گویره ی سیسته می پۆیشتن بلّوه بکن با بکه وینه ری».

نه وان ده که ونه ری؛ به ره و نیچیر، یانی به ره و نه وانه، واتا به ره و نه و که سانه ی له بهرانبه ره ده ولّت سه ریاننه لّداوه، که به شوین پارچه کردن و دابه ش کردنی ده ولّت و ولّته وهن. نه وانه؛ لاو و که سی نه م ولّتی چیا به ن که هه میسه له ده ولّت و نه رته ش بیزارن. که هه میسه

بهرامبهر به دهولت بئ باوهږ و لئی به شک و گومانن. نهوانه؛ نهو سهره‌لده‌رانه‌ن که له هر دهرفت و فورسه‌تیکدا، وهک نیستا، بئ نهوهی ناگاداری هیزی خویان و توانای دهولت بن، سهره‌لده‌دهن. نهوانه؛ نه‌زان و جاهیلی بئ قیمة‌تن که له میژوی خویان، به‌سهراتیان، مهرگ و کوشتنی پابردوی باو و باپیرانیان دهرسیان وهرنه‌گرتسوه. نهوانه؛ نهو سهره‌لده‌رانه‌ن که پیویسته له هر هل و مهرجیکدا، پوژ و پوژگاریکدا، جئ و شوینیکدا سهریان پان بکریته‌وه... له چند سالیک پیش نیستاویه نهوانه، خه‌لکی نه‌م شاخانه، دیسان سهریان هه‌لداوه و خویان سپاردوته چیا، به‌وهیوای که گمه به شهره‌ف و ناموس و به‌هاکانی دهولت و نهرت‌ش بکه‌ن، به‌های نالا و یه‌کیه‌تیی ولات تیگبدن و هندیک کیشه و سهرئیشه بؤ دهولت و نهرت‌ش ساز بکه‌ن. به‌لام نه‌وان ناگایان له هیز و توانای دهولت و نهرت‌ش نییه، هیچ نازانن، نازانن که چالاکسی و سهره‌لده‌انیان بؤ دهولت و نهرت‌ش، وهک ویزه ویزی می‌شیکه. هر نه‌وندهی ده‌نگی ویزه‌ی می‌شیک که به ده‌ستیک به هه‌ناسه‌یه‌ک له ناو ده‌چیت.

به‌لام، له‌گه‌ل نه‌وه‌ش، له‌م چند ساله‌دا هه‌زاران نیسان کوژوان، سه‌دان سهریاز و نه‌فسر شه‌هید بوون. سه‌دان شوین و جئ کاول بوون، ده‌یان مۆلگه و پادگانی نهرت‌ش سووتاون و له هه‌موو لای ولاتی چیا، شه‌ریکی پرش و بلآو و بئ سیستم به‌لام خویناوی، لی‌ره و له‌وئ، به‌گویره‌ی شیوه‌ی سهره‌لده‌ان، نه‌نجام درا. ستراتیژی سهره‌لده‌ان دیاره؛ نه‌وان حه‌ز ده‌که‌ن نه‌م شه‌ره بکیشنه ناو زه‌مانیکی به‌کجار دريژ و هه‌موو خه‌لکی ولاتی چیا پابکیشنه ناو مه‌یدانی شه‌پ. باز و نهرت‌ش ده‌زانن؛ مه‌ترسیی هه‌ره گه‌وره نه‌وه‌یه. دهولت و نهرت‌ش پیویسته ږنکه نه‌دنه نه‌و شته. نه دهولت و نه نهرت‌شیش نه‌ونده کات و دهره‌فتیان نییه. به زووترین کات پیویسته سه‌رکوت بکرین. ده‌بئ نه‌م

ناگره بکوژیته وه. هر بویه شه که باز وهک یه کیچک له سه رباره هره ناودار و بهرچاوه گانی ئه رته ش، به ئه رگ و بهرپرسیاریتی یه کجار گرنگی نهینی هاتۆته ئه م ناوچه. بهرپرسیاریتی ئه و، سه روکایه تی کردنی هیزی شاراه ی دهو له ته، واتا ئه رکی کوژاندنه وه ی ناگر، تیکدانی سه ره لدان، پوو خاندنی ههست، ویست و جو ش ی پا په پینه. ئه رکی باز؛ پاوه، پاوی ئینسان، له بهربانگی ئیواران و شه وان هدا که وتنه شوین پئ و ئاسه واری سه ره لده ران. ئه رکی باز؛ کوشتن...

« ئه م سه ره لدان هه ده کوژیته وه » باز بیر ده کاته وه و له ناوه ندی چه کداره کانی دا ده روا؛ وهک پیتشو، ئه مه ش سه رکوت ده کریت، گومان له مه دا نییه ... سیسته می ئارامی و دادپه روه رانه ی پاست و جیگیری ولات دیسان، سه ر له نو ئی سه قامگیر ده بیته. ئه م پیاوکوژی، به ره لای، دزی، سووتان و بئ یاسایی ه ی که له م هه ریمه ساز بووه، به هاوکاری هیزی دهو له ت و ئه رته ش له ناو ده جیت. ئه م جموجۆل، چالاک ی و هیز شه هیتانیانه ی که له به رانه ری میله ت، دهو له ت و ئه رته ش، وهک ماریک خۆی ده خشین، بئ گومان تیک ده برئ. هه رچۆنیک ده بی با بی، تیایدا کوشتن و مردن، ئیش و ئازاریش هه ر ده بی، سه ری مار ده بی پان بکریته وه. ئه رگ نه وه یه. ئه وه ئه رکی هه ره گرنگی مان و نه مانه. « باز ده روا، پوو له پیتش، چه کی مه رگ به دهسته وه، ئامرازی مه رگ له سه ر سینگ، له به ر پشتوین، به هه نکاوی خیرا، به هیز، مه غرور و له خۆبایی ده روا. به توانای شه وقی سووکی مانگ و ئه ستیره، به هیزی پیتشه نگی گوندییه کان، به به رپوه به ری چه ک و ته قه مه نیی چه کداره گانی مه رگ و کوشتن و به بیر و باوه ری ئه مری دهو له ت و ئه رته ش، باز ده روا. باز حاکمه، ده سه لاته، هوکمداری هه موو شتیکه، ته نانه ت هوکمداری جانه وه ری درنده، دوویشک و ماری ناو شاخ و بالنده ی ئاسمانیشه. ئه و هوکمداری مان و نه مان، له دایک بوون و مردنه. هه ر شتیکی

لن ده پرسرئ، پئویسته لئی بپرسرئ، باز حوکمدار و فرماندهیه؛ باز سهررداری خوشی و گالته، ژان و نازار، هیز و توانا؛ باز، عهگید و قاره مان و هونه رهنده، قاره مانئ شهوان، هونه رهنده سوتان. باز، دلئیکی پر کینه وهک چیا که سوتان و گپی لن بهرز ده بیته وه.

ئیتسا، له ناکاو و به خیرایی پۆشتنی دهسته قورس ده بن، یهک له گوندییه پیشه ننگه کان له پیشه وه، به نارامی دئ، به ناویاندا ده گه پئ، به دهست، یهک به یهک شتیکیان پئ ده لئ. به لن، نه وان نزیکه گوندی کاول که وتوونه ته وه. دهسته خیراییه که یان که م ده که نه وه و پاش چند خوله کیتک، له دورره وه چند شهوقی قه لئس دیارن. هر دوو هاوکاره که ی باز، چالاکانه له هر دوو لای دهسته له نیوان نه ندانه کانی دهسته دا دین و ده چن و به نارامی، پۆشتنیان ریکده خه ن. نه وان ههنگاو به ههنگاو له گونده که که په رده ی تاریکی شه و کشاوه به سه رییدا، نزیک ده بنه وه. بن ده نگییه کی یه کچار سه یر، لن ترسناک له دهر و دهشت دایه؛ شهو، تاریکی شهو، بن ده نگی، ترس و سام. به لام ته نیا نه و دوو سن شهوق و پۆشناییه بیزاره که به ناسته م دیارن، هیمای هه بوونی گوند و دانیشتوانی گوندن. لن نه و بن ده نگییه، نه و نارامییه؟ نه وانه هیمای چین؟ له ناو نه و بن ده نگییه سه یر و تاریکییه قولله دا، ته نیا دهنگی میش و پۆشتنی نه ندانه کی دهسته ده بیسترئ. ته نیا دهنگی پیلاره سووکه لۆکالییه کان...

گوند دیاره. نه و چند خانوو کاوله ی گوند دیارن. نه و چند شهوقه بیزاره ی که له تاریکی شهودا وهک دره وشانه وه، ده جوولتین، ئیتسا هه ندیک باشتر دیارن. که میتک دورتر له گوند، له چالیکدا، دهسته پاده وه ستن. هر که س ده زانی ده بن چی بکات، پیشه نگ، نه ندانه کی دهسته، نه فسه ر و هاوکارانی باز، خیرا بلاو ده بنه وه و هه ریهک به لایه کدا ده پۆن. باز و هاوکارئکی، نه فسه ریک که له گه لئ هاتبوو، نه ندانه کی

دهسته و گوندییهک، هه موو پئیکه وه، له تهنیشتی چاله که، له شویتیک که له چه پرتیکی نارام ده چیت، به جی ده بن. نه شویتنه چاله، به لام پئیشه که ی ناوه لایه. نه وان له ویتوه ده توانن هه موو گوند و ده ور و به ری ببینن.

به لئ، نه وان تا بهر گوند هاتوون. نیستاش چاوه پئی ده که ن، بو زه بری کوتایی مه رگ. له دهر فه تیک ده گه پن. باز که زور هه ست به ماندوو به تی ده کات، کلاشینکو فه که ی له پال خویدا داده نیت، پال به به ردیکی ره قی چه په ره که وه ده دات و له سه ر خاک، له سه ر گیایه ک که ئیدی وشک بووه، داده نیشی. پاش که میک حه سانه وه، جگه ره یه ک له ناو له پی ده سه ته کانیدا زور به دیقه ته وه، پئیده کا و له ناو ده ستیدا به شاراو به یی ده یکیشی. شه وئیکی ساماله. دهر و ده شت به ده نگ و نارامه، مانگ و نه سستیره له دووره وه پروناکییه کی سووک ده رزینن به سه ر شه وه که دا. هه ندیک هه ور به نارامی له باکووره وه به ره و باشوور ده پون. وهک نه وه ی نه و گونده، خانووه کان، باز، ده سه ته که ی، له م دنیا دا نین، لئ له ناو دئی چیرۆک و داستانه کاندان. کئی ناگای له م هه ریمه پر سام و له بیرکراوانه هه یه؟ بوچی ئیره نه وه نده له دنیا دووره؟ باز که میک ده له رزی، پئیده چئ له بهر هه سستی ته نیایی و دوور بوون له دنیا، ده ست و پیی که میک به رزن. خوی کو ده کاته وه، هیز ده داته وه بهر خوی و سه ری به رز ده کاته وه. به دیقه ت و به وردی له گوند و خانووه کانی ده پوانی. خانوو به هه موویه وه پئنج شه شیکن. خانوو له مه یدانی گوند هه مووی له ده وری به کن. هه ندیک دوورتر له خانووه کان، تارمایی کومه لئیک داری دریز دیاره. گه لای داره کان که ئیدی ده وه رن، به شنه ی پایه ک ده جمن و له لای داره کانیشه وه بناری تاریکی چیا به رزه کانی هه ریمه که دیارن. هه ره که گوندییه کان و تپوو یان، ماله کان کاو و ویرانه ن. سه ر یان و هه ندیک دیواری دوو سئیه کیان دارماون.

له دوو سټیټه کیانه وه که نزدیکی په کن پووناکییه کی که می چراکان له په نجره کانیانه وه دیاره . خانوو به پریزه به ردی مه زن ساز کراون . هر بویه ش هیرش له دووره وه که لکی نابیت، لی خانوو کان زور بلند نین، نرم ساز کراون و په نجره کانیسیان گوره یه . په نجره کانی زور نرم . نرم بوونی خانوو و په نجره کان، کاری نه مان ناسانتر ده کاته وه . به لام کات و دهره تی پیویسته، ده بی کاتیکی باش بو هیرش کردن به دست بینن .

«ناخو نه و پووناکییه که مه له دووره وه دیاره، نه وانه، له وین»، باز به نارامی به هاوکاریکی ده لی: «پووناکی، پووناکی جه رده کان، پووناکی بیزاری نه وان ... نه و پووناکییه ده بی بکوژیته وه ...» نه و جهردانه، نه مشه و ده بی دهرسیکی وه ها وهریگرن که هیچ که س هرگیز له میژوی نه واند له بیری نه کات . دهرسیکی وه ها که نه وان ئیدی هرگیز له بیری نه کن که ولات ته نیا یه ک هیز و یه ک ده سه لاته؛ ده ولت و نه رته ش . ته نیا ده ولت و نه رته ش ده توانی قسه بکات، بلن و فرمان بدات . به ته نیا کار و کرده وه ی ده ولت و نه رته ش وه ک قسه ی خودا، جیگیر، مستوگر و نه به دیه . نه و جهردانه ده بی بزائن . به م دهرسه، فیتر بین که له به رانبه ر قسه و کرداری ده ولت و نه رته ش، ته نیا یه ک پڼگه هه یه؛ فرمانبه ری . هیچی دی نا، ته نیا فرمانبه ری و په سهند کردن . ته نیا په سهند کردن و به جیپینان ... نه وان و ولاته که بیان نه مشه و دهرسیکی ناوه هایان پیویسته؛ له به رانبه ر قسه و کرده وه ی ده ولت و نه رته شدا چاره یه کیان نیه . هرکه س، هر شتیک بیچاره یه، بیچاره . که سیک که نه مه په سهند نه کات، ده بی بزائی که به سه رها ته که ی هر وه ک نه مانه ده بی ... دهرس ده بی وه ها بی ... لی دهره ت ...

هیشتا باز نیگای له سهر خانوو کانی گوند، له م بیرانه دایه که

دهرگای نهو خانووهی شهوقی چراکهی لیوه دیاره، دهکرتیهوه و دور کهس دینه دهرهوه. باز له ناکاو خۆی ده دزیتیهوه و له سهر جینگاکهی داده نیشین. دهنگی نهوانهی هاتنه دهرهوه، دهگاته گوئی نهمان. نهوان به زمانی خۆیان، به زمانی نهو ههریمان، پیکهوه قسه دهکن. باز به دهست، بن نهوهی دم بکاتهوه، له گوندیهکی پال خۆی ده پرسن که نهوانه قسهی چی دهکن، گوندی چند خوله کیک به وردی گوئی رادیتری بۆ قسه کانیان، به لام نا، وا دیاره گوندی تیناگا باسی چی دهکن. نهوان به ههنگاوی نارام و قورس به رهو لای خانووه ویرانهکان ده پۆن. تفهنگیکی درژیان به دهستهوهیه. پیده چی تفهنگی نهوانیش کلاشینکوف بییت. «کهواته نهوانیش چه کدارن» باز بیر دهکاتهوه، نهو کات کار زهحهت تره، یه کجار سهخته. به لام چاره نییه. ههرچهنده له بهرانبهر قسهی دهوڵت و ئهرتس چاره نییه، نهوهی نهمشه ویش چارهی نییه؛ پراچی دهبن کاری راو تا دواپی نهجام بدن.

نهو دور کهسه چه کداره، ماوهیهکی درژ له نیوان خانووه ویرانهکان و دهور و بهری خانووهکاندا، دهگهپن، به رهو پۆژئاوا و پۆژهلآت، باکوور و باشوور، دین و دهچن. نهوان، نهوهندهی پازده بیست مهتریک دورتر له چهپه رهکهی بازیش به پیش نهوانیشدا ده پۆن. پاشان دیسان دهگه پینهوه بۆ نهو مالهی لئی هاتبوونه دهه. یهکیان دهچیته ژوور، نهوی دی له بهر دهرگا رادهوهستن. تفهنگ به دهست، له بهر دهرگا له نیوان خانووهکاندا دیت و دهچیت.

«نهجار کار زۆر دژوارتر بووه» باز بیر دهکاتهوه. خۆزگه ههر نهو کاتهی گه یشتین هیرشمان ده کرد. به لام وه هاش نه ده بوو. باز و تاقمه کهی ئیستا چ بکن؟ دههه پئویسته، زهبر پئویسته... سه ره پای هه موو شتیک دهبن وه ها بکن، نه هچی دی. نهوان چاوه پروان دهبن و چاوه دین.

چاوه پوانى؛ له ژيڤر پەردەى پەشى شەودا چاوه پوانى مەرگ، له ناو جل و بەرگى شەودا، بە ويستىكى بىن پايان دلگەرم، چاوه پوانىسى ھەلۆە شاندىن و داڤووخان. له ناو شەو زەنگى پايىزى ولاتىكى له بىر كرودا چاوه پوانى دەرفەتى خويىن پشتن و كوشتن. چاوه پوانى؛ بىچارە يى و بەلەنگازى تىكەل و جادوو كە تەنيا له مەرگ و كوشتن پىتك دىت و بەردەوام لەم ھەريمانە بەرپايە... چاوه پوانى، بە دزىبەو، چاوه پوانى نەينى، واتا بە ھىواى ھىماى تىكدان و تىكچوون بوون.

شەو دەپوا. لىن لەگەل شەو، لەگەل تاريكى شەو، لەگەل ئەو پەلە ھەورانەى دەجوولن، ئەستىرە ھەن، مانگ ھەپە، پووناكييان ھەپە. شەو دەبىن تاريك بىن، ئەستىرە دەبىن ون بن، مانگ دەبىن ئاوا بىن. ئەوانە بۆ ھىرش كردن پتويستن. باز سەر ھەلدىنن و سەيرى ئاسمان دەكات. ئەستىرە، كۆمەلى ئەستىرەكان لىرە وەك نەخسى قالىچە و مافوورىكى دەستكرد ھەلۆاسراو. كاروانكۆژە دەدرەوشىتەو. لەيلى و مەجنوون گەلىك دور لە يەك دەپوانن. گەلوپژ، سەرۆكى ئەستىران، پىبەرى شوان، گاوان، راوچى، پى لىن ونبوو، جەردە و پىاوكوژان، بە شەوقىكى زىرپىن، دەدرەوشىتەو. كۆمەلى ھەتياوان لە لاي پۆژەلاتەو ھەتياوان دەجمىنن. ديوانى ئەسحابان كە بە گوپرەى ژماردىن باز، دوازە ئەستىرەن، ھىدى ھىدى لە پۆژەلاتەو بەرەو پۆژئاوا دەپۆن.

و مانگ و تريفەكەى، دەلالىبەكەى، رازاوھى و نەخسى درەوشاوھى. مانگ وەك مانگە، وەك مانگى مندالىبەكانى باز لە مالى مندالانى ھەتياو، لە پۆژە تەنيايبەكانىشدا مانگ، ھەر ئاوەھا دەھات و لە سەر سەريان ھەلدەوھەستا. باز و مندالانى دى كە ھاوچارەنوس بوون، لە باخچە گەردەكەى مالىكەدا بە كاتژمىران لە مانگ و پۆيشتنى دەيانروانى. جوولانەوھى مانگ، شىو و پۆشنايبەكەى، شەنگ و شوخىبەكەى، جۆراوجۆر بوون. بەلام لە ناو ھەموو ئەوانەدا باز زياتر ھەزى لە مانگەشەو بوو.

مانگیک که وهک سینیه کی زتپین دهره وشیتته وه و پروناکیه کی له دهر و دهشتدا دهته نیتته وه. نهو کاته ی هیزی مانگ ته او بوو، نهو دهمه مانگ جیگیر و قایم بوو، نهو ساته ی مانگ دهسه لاتی ته او ی جیهانی هه بوو. له شهوانی مانگ شهودا باز سترانگی وه های دهگوت که له داده کانی مائی هه تیوانه وه فیتری ببوو؛ مانگ شهو مانگ شهو، خاوه نی شهوق و په ونه قی پروناکی، لئی پروانه، مانگ شهو، بالنده و په له وه، که رویشک و سموره له دارستان، له گزفندن. به پروناکی توی دهلال، لئ مانگ شهو... له ناکادیمیای سه ریازیش تاقه هاوپی شهوانی بی نه ژمار و بی گزتابی باز، مانگ بوو. له شهوانی ته نیایی و زوربه ی جارانش ساردا به تایهت نهو کاتانه ی باز پاسه وانی شهو بوو، نیگا هه ر له سه مانگ و بزوتنی مانگ بوو. جگه ره قه دهغه بوو، خهوتن قه دهغه بوو، قسه کردن، ستران، هات و چۆ، خواردن و خواردنه وه، خویندن و نووسین و ماستور باسیون* قه دهغه بوو. به لام سه یر کردنی مانگ و نه ستیران نازاد بوو. و نهو شهوانه ی مانگ بوو، باز پاسه وان بوو، باز بو مانگی دهروانی، به خوله کان، به کاترمیران بیری ده کرده وه، له زیان و حالی خوی، له داهاتوی، اتا له م پوزانه ی نیستا تیدا دهژی، بیری ده کرده وه. مانگ هاوپی بوو. هاوپی که ی، نیستاش بلندی چیا سه رکه شهکان، پشتی شاخه کان، دارستانی بی دهنگ، سروشتی په نگین، پاییز و پوویری زولال دهته نیتته وه، وهک توپیک هه وریشمی نه رم، ناسک و زه ریف ده یانته نیتته وه.

به لام نه مشه و نه م گزفنده ی مانگ له جی خویدا نییه، پیوسته نه مشه و مانگ بروت، ون بی. باز، پیای تاریکی، نه مشه و مانگی ناوی، نهو تاریکی، تاریکه شهوی دهوی.

به لام مانگ ناروات. له و لاشه وه بهک له جهرده کان که له نیوان

خانووەکاندا دیت و دەچیت، پاسەوانە . پاسەوان نیستا گۆرانی دەلیتەوه . سترانیک که به مه قامیکی ئارام و ئاوازیکی قوول بە دەنگیکی زیز و زویر دیتە گوتن . باز و ئەوانی دی ناتوانن گۆرانییەکه تیبگەن، لئ ئاوازی درێژی ستران، به ئارامی دەگاتە ئەوان .. باز، ئەو ئاوازه، ئەو شیۆه ی وتنه، ئەو مه قام و ئاههنگه دەناسن . ئەو جار و بار لیره و لهوئ، ئەو ئاوازه و ئەو مه قامی بیستووہ . کاتیکی باز هیشتا ئەفسەریکی نوئ بوو و تازه دەستی به نیشی ئەرتهش کردبوو، ئەو کاتە یه کهم جار گووییستی ئەو مه قام و ئاوازه بوو . کاتیکی دیسان لەم هەریمانە کۆچیکی مەزن بەرپا بوو و به هەزاران کەسی ئەم هەریمانە به ترین دور خزانەوه بۆ ولاتی باشوور و بیابان . ئەو کات باز فەرماندە ی فاگۆنیکی ترینه که بوو، له پێگەدا، له ناو تریندا ئەو ئاوازه ی بیستبوو . لاویک له کۆچبەرەکان له فاگۆنەکهدا هەمیشە بهم ئاوازه سترانی دەوت . ئەو سترانە چیه که له نامیزی ئەم شەوه بێدەنگەدا دیتە وتن؟ ئەم ولاتە له بیرکراوه، ئەم چیا سەرکه شانه، ئەم سرووشته هۆفە، ئەم شەوه پڕ سام و بێدەنگه و ئەو سترانە ... ئاوازیکی قوول، دەنگیکی درێژ، بەرز و زیز و ئەو بەندانە ی هەمیشە دووبارە دەبنهوه ... تاییهتەندیی ئەم شیۆه بەندانە چین؟ بۆچی ئەم ئینسانە چیا یانە هەمیشە وا ستران دەچرن؟ ئەوانە ئاوازی ئەفسانە له بیرکراوه کانس یان هی چیۆکه کانس؟ ئەوانە، دەنگی دەرد و خەمن، هی پق و کینن؟ یانیش ئەوانە مه قامی خۆشی و شادیی ئەو مروفانەن که کەس لئ تیناگا؟ باز فەرماندار و حاکمی ئەو هەریم و مروفانە، پئویسته ئەم شتانه دانه به دانه فیر بیت .

به لام نهک ئەمشەو . نیستا کاتی چاوه دێریه . کاتی به دەست هینانی دەرفه تیکه . کات دەپوا، شەو داده گەڕئ، هەور دین و دەپۆن، ئەستیره کهم دەبنهوه، پووناکیی مانگ کهم دەبیتەوه، لئ ئەوان چاوه دێری

دهکەن. هاوکارانی باز دین و دهچن. لهگه‌ل یهک پراویژ دهکەن، دیسان دهچن و دین، لێ چاوه‌دیتری دهکەن ئه‌و دهرفته‌ی ئه‌مان به‌هیواین، نایه. دونیا سارد ده‌بێ، شه‌ونم ده‌که‌وتیه زه‌وی، سه‌رمای شه‌ونم له پێلاو و گۆره‌وییه به‌ن و خوریه‌کانیا‌نه‌وه به‌ره‌و ژوو، به‌ره‌و د‌ل و گیانیان ده‌پوات. پێ و ئه‌ژنۆیان ده‌ته‌زێ، چاوه‌کانیان که له سه‌ر خانووه‌کانه، ده‌بیه‌ستن. لێ ئه‌وان به‌ هیواوه، چاوه‌دیتری ده‌کەن. له‌گه‌ل نه‌وه‌ش که باز به‌ هۆی پاره‌ستانه‌وه، سه‌ر بووه، هه‌شتا به‌هیوایه. هیوا، سه‌ره‌پای هه‌موو شتیک، هیوا، باز هه‌موو هه‌یزی خۆی کۆ ده‌کاته‌وه تاوه‌کوو هیوا له ده‌ست نه‌دا. باز هه‌ر دوو ده‌ستی ده‌خاته باخه‌لی خۆی، لاقی ده‌جوولێتێ، جارجاره‌ گه‌ردن و پشتی ده‌ته‌قێتێ و چاوه‌دیتره. به‌ هیوا. بۆنی ئاره‌قه، ته‌پ و تۆز، چ‌لک، قو‌پ، گیا و میزی لێدی. باز هه‌ست به‌ چ‌لکنیی خۆی وه‌ک به‌رازیکێ ناو قو‌پ ده‌کات. برسی، تینوو، تو‌وپه، یه‌کجار ماندوو، چاوه‌دیتری ده‌کات.

چی پێویسته؟ هاوکار دین و لێی ده‌پرسن، پێشه‌نگ دین و باسی مه‌ترسی ده‌کەن. ئه‌فسه‌ره‌کانی دی، بی‌زاریی ئه‌ندامانی ده‌سته‌ی پێ پاده‌گه‌یه‌زن. و ئه‌ستیره‌ دانه به‌ دانه وین ده‌بن، مانگ وین ده‌بی، دونیا لای پۆژه‌لاته‌وه، له پشت شاخه‌کانه‌وه، پۆشن ده‌بیته‌وه.

ئیدی هه‌یج نییه که باز بتوانێ بی‌کات، ئه‌و بریاری خۆی ده‌دا؛ خۆتان کۆ بکه‌نه‌وه، ده‌گه‌رێنه‌وه. کاتیک یه‌که‌مین تیریزه‌کانی پۆژیکێ نوێ له پشت چیاکانه‌وه سه‌ر ده‌ردی‌نێ، باز و ده‌سته‌یش به‌ ئارامی له چه‌په‌ره‌کانی گوند پاشه‌کشه‌ ده‌کەن، بێ ئه‌وه‌ی باز له‌گه‌ل ئه‌وانی دی بیه‌یفن و شتیکیان پێ بلێ، هه‌موو پیکه‌وه، بلاو، دیسان پێشه‌نگ له پێشه‌وه و ئه‌ندامانی ده‌سته‌ش له پشته‌وه، له دور و به‌ر بلاو ده‌بنه‌وه و پێگه‌ ده‌بن و به‌ره‌و ئه‌شکه‌وت ده‌گه‌رێنه‌وه. تا به‌ر ده‌رگای ئه‌شکه‌وت که‌س ده‌نگی لێوه نایه، کاتیک ده‌گه‌نه به‌ر ئه‌شکه‌وت باز به‌ هاوکاریکێ

دهلئى كه شو تاقمه له گه ل گوندييه كان كو بكا ته وه . تاقم له بهر ده رگاي نه شكه وت له دوو پيزدا راده وه ستن . باز چهند خوله كتيك لئيان ده پوانئ و دهلئى «نه مجار نه بوو، پوژئىكى نوئى ده ست پئده كات . به لام ئه م پوژه نوئيه شه ويكى نوئيشى به دوا وه به . ئيمه نه مشه و ديسان ده چين . ئيستا به سئنه وه، ئيواره كاتيک تاريك داهات، ديسان به هه موو شتيكتانه وه لي ره ناماده بن» .

پاشان باز له گه ل نه فسه ره كان ده چئته نه شكه وتى پيش پيشه وه، چهك و پهخت و فيشه كداني له خوئى ده كاته وه و له سهر دوشه كه ي پاخراو پال ده داته وه . باز ماندروه . نه وه نده ماندوو كه ناتوانئ قسه بكات . شو نه فسه رانه ي له ده وري داده نيشن، له مه ر گوند، خانووكان، ده ور و به ري ماله كان و جه رده كان، هه نديك شتى پئى ده لئين . لئى ته نيا گوئى راديرئى . پاش كه ميک ناني به ياني كه برئتيه له چايى گه رم و نان و په نير دئته بهر ده ستيان . باز دوو پيال له چاي گه رم ده خواته وه و پاروويهك نان و په نيريش ده خوات، و پاشان بهر له وه ي به ته واي چاو بيه ستن و بخه وئت، وهك شه وه ي له خه ودا بيت به نه رمى به نه فسه ره كان دهلئى: «هه وا، هه ور، نه ستيره، مانگ... باش بزنان كه هه واي نه مشه و چو ن ده بي» .

به لئى، به م شئوه شه ويك راده برئى و پوژئىكى نوئى ده ست پئده كات . له كاتى ده ستيكى پوژئىكى نوئيدا، باز ديسان، له تاريكيدا، تاريكى نه شكه وت و خه ودا، ده چئته خه و . پوژئى نوئى ديسان ئيواره و شه ويكى هه به . پاش پوناكيى پوژئى ديسان تاريكى ئيواره و شه و ده ست پئده كات . باز، كو پرى تاريكى، فرمانده ي شه و، ديسان خوئى كو ده كاته وه، چهك و فيشه كداني له خو ده به ستن، ملي ريگه ده گريئ و ده كه وئته شوين ئيچير .

وه ها ده بي . كاتيک باز له خه وى قوول خه به ري ده بيته وه، دونيا

دیسان تاریکه . هه موو جهسته ی ته زیوه، گشت گیانی دیشی، قورگی وشکی ده سوویتیته وه . نهو هر به جل و بهرگ و پیلاوه کانیه وه نوستوه . هه لدهستی، دهست، پی، شان، گردن و لاقی چند دهقه بهک ده جوولیتی و دیته بهر ده رگای نه شکوت .

چند که سیک له نه نامانی دهسته، که میک دورتر، له بهر ده رگای نه شکوت و تیکی دی دانیشتون . کاتیک چاویان به باز ده که وئ، هه موو پیکه وه هه لدهسته سهر پی، راست پاده وهستن . باز به دهستان پییان ده لئی دانیشنه وه و ده که پیتته وه ده چئ بۆ پشت نه شکوته کان، میز دهکات و نه ونده ی میز دهکات به کسه ر له ناسمانیش ده پوانئ . دنیا گیراوه . هه وریکی قورس ناسمانی گرتوته وه . که یفی که میک ساز ده پی، ده لئی «ئاوه ها، وه ها گیراوه به» و ده که پیتته وه بۆ لای گروپه که . پاش نه وه ی که باز دیسانه وه پییان ده لئی دانیشنه وه، خووشی له سهر بهردیک داده نیشیت و له هاوکاریکی ده پرسیت تۆ بلئی هه و چۆن بیت . هاوکار ده لئی: «هه و هه وره و گیراوه، هه روا هه وری و گیراوه ده پی و پیده چئ بارانیش بیاری» .

باز ده لئی: «که واته تۆ دهسته ناماده بکه با دوا ی نیو کاتر میتر به پهخت و چه که وه ناماده بن» و داوا ی خواردن له گوندیه کان دهکات . دهسته به جاریک ناماده ده بن . باز خواردن دهخوا، پاشماوه ی گزشته کولاه که ش پله پله ده جوئ و ده یخوا، جل و بهرگه که ی ده ته کینئ، دۆخینه که ی توند دهکاته وه، ده مانچه، چهک و فیشه کدان له پشتی ده بهستی، جگه ره بهک ده کیشئ و دیته بهر دهسته . به وردی لییان ده پوانئ و ده لئی «هیچ گۆرانیک له پلانه که ماندا نییه» «هه رهک دویتئ شو، به ره و گوند ده چینه وه، به گویره ی زانیاریه کانمان، نه وانه نه مشه و چه ندین شه وی دیش هه ر له گوند ده بن، به لام نه مشه و ده پی کیشه که چاره سهر بکه یین... به لئی که واته راپورت بده» باز به هاوکاری

ته نیشتی خوئی ده لئی و چند ههنگاو ده چیتته دواوه. دهسته به یهک دهنگ دیسان سویتد دهخوآ؛ سه روک، به دل، به گیان، به خوین، نیمه لهگه لتاین ئه ی سه روک، ئه ی ژنه پال سهردار...

و ئه وان ده که ونه پئی. وهک شهوی پابردوو، هه ر به و سیسته مه، به ره و هه مان ئامانج. به لام له کاتی پۆشتندا شتیک جیاوازتر له شهوی پیشوو پروو ده دات؛ باران دهست پیده کات. سه ره تا دلۆپ دلۆپ و نم، دواتریش به خوړ، و له گه ل باران مژیککی ته نک دیت به سه ر زه ویدا. ئیستا خویشی باز بین کو تاییه. دونیا ته ر ده بی، زۆر ته پتر ده بی. قور و چلپاو دروست ده بی، جل و بهرگ ته ر ده بن، به لام کیشه نییه، به پیچه وان هه زۆریش باشه. باز که یفخۆشه، ده لئی «زوکهن، خیرا بن» «ئه مشه و خوداش له گه ل نیمه یه...».

کاتیک ئه وان، ئه و پوناکییه بچوکه ی به قه د ترووسکه یه کی بچوکه، ده بینن، که میک راده وهستن. به لئی ئه و گونده ی ئه مشه ویش ژیا نی تیدا یه، واتا جهرده له وین، ئیستا له پیشیاندا یه. باز بانگی هاوکارانی ده کات و ده که ویتته راویژ له گه لیا ن که چ بکه ن. ئه مشه و له ژیر ئه م بارانه دا، ئیدی وهک دویئ شه و پتویست ناکات چاوه پروان بن. ئه گه ر پاسه وانیش هه بن، ئه مان به ره و ماله کان ده چن. له م بارانه دا جهرده ناتوانن زوو بین به خو یاندا و له مال بینه دهره وه. به لئی بریار وه هایه. باز ده لئی؛ «ده ی پیاوانی پیشه وه ی لای پیشه نگه کان دیاری بکه ن، ریز به ریز بلاو بینه وه، نیمه راسته وخۆ ده چیتته سه رماله کان» و دیسان دهست به پۆیشتن ده که ن. خو یان ده گه یه ننه ئه و چاله ی لیپیوون. به لام لیتره پاناوهستن، به شوین پیاوانی پیش و پیشه نگه کانداه ره و ماله کان ده چن. که س دیار نییه. له دهنگی باران زیاتر، دهنگیک نایه. له سییان له خانووه کانه وه پوناکییه کی بیزار دیاره. ئه وان که میکی دیش له ماله کان نزیک ده بینه وه. چند ههنگاوی دی، که س دیار نیه. چهندی تر، دیسان

کەس نییه . بێدەنگ چەند هەنگاوی دی و ئیستاش لە بەر پەنجەرە ی خانووەکانن . باز کەیفخۆشە . ئەو بپروای نەدەکرد کە ئاوا بە ئاسانی بتوانن بگەنە ئەو جێگە . لە بەر پەنجەرەکان ، بێدەنگ پادەوهستن . پاشان هەر پیزیک لە دەستە ، بێدەنگ ، بە هەنگاوی سووک ، دەچێتە بەر پەنجەرە ی خانووێک . سێ خانوو ، سێ پیز . لە ناوهوه دەنگ دێ . «پروایان بە باران زۆرە» باز پێدەکنێ «باران وەرە ببارە کەس نایە ... ئەحمەقانه ... فەرموو» .

باز لە کەسانی دەوری خۆی ، لە پیزەکانی دی ، لە پیاوانی پیش کە خۆیان داوتە بەر دیواری خانوو و پێرانیەکان دەپوانن . بە وردی چەند جارن نیگایان تێدەبپێ و پاشان دەستی راستی هەلدینن و کەمێک هەروا پادەوهستن . دەستە ، پیز ، ئەندامانی دەستە ، هەموو پیکەوه ، کلأشینکۆف ، تەنگی درێژ ، پەشاشە و نارنجۆک بەدەستەوه چاوهپوانی بازن ، هەموو چاوهپوانن کە باز دەستی هەلئینراوی دانن .

باران بە خوێ دەبارن . لای پۆژەلآت لە سەر چیاکانەوه بایەکی توند لەگەڵ خۆی باران دینن و دەپیزینن بە سەر گونددا . چیا ، شاخ ، دار و بەرد ، چال ، دۆل ، گوند ، خانووکان ، باز و ئەندامانی دەستە لە ژێر بارانی بێوچاندا تەپ دەبن . پیزەکان ، ئەندامانی دەستە لە سووچی خانووکان ، لە بەر پەنجەرەکان لە بەر باراندا چاوهپوانی فەرمانی بازن . و باز ئارام ئارام دەستی دینیتە خوار . دەنگی تەقینەوهیەک دەر و دەشت دەگرێ . و تەقەیهکی دی و دەنگی تەقینەوهیەکی دی . جار بە جار بێ پشوو لە پەنجەرەکانەوه بەرەو ناوهوه . دەنگی گولەباران ، دەکەوێتە سەرۆی دەنگی بارانەوه . لە ناو خانووکانەوه دەنگی قیژە و هاوار دێ . لێ دەنگی کلأشینکۆف ، پەشاشە و نارنجۆکان ، دەکەوێتە سەرۆی هەموو دەنگەکانەوه . لە تاریکی شەودا لەگەڵ بارانی زوڵال ، ناگر دەبارن . برووسکە ، گرپ و پزیسک دادەگیرسین و دەکوژینەوه .

چهن دیواری خانووه که تیکده چن، چند که سیک هه ولّ ده دن که له ده رگای خانووه کان بیتنه دهر به لام هر که سه ریان دیننه دهر وه له قور ده گلین. گولله باران به رده وامه، فیشه کی نویّ دینه به ر کار، فیشه کدان ده گوردرین، لولوی تفهنگ سور دهنه وه و تفهنگ ده گوردری و فیشه کی تیکه لسی چه کی هرگ له تاریکی شه ودا به رده وام پزیک و گر دهنه پشینن. به داگیرسانی برووسکه و گر دهر و دهشت پووناک ده بیتنه وه. دلّوپه ی باران له ناو ئه م پووناکی هر که دا، وه ک دور و یاقوت دینه به رچاو.

بوئی ناگر و باروت، بوئی دار و بهرد و با و باران تیکده دا.

تا که ی گولله باران به رده وام ده بیت؟ که س نازانی، بازیش نازانی. گولله باران، گولله باران کارانیان یه خسیر کردوه، لئ پاش ماوه یه کی دریز، یه کجار دریز، باز دینه وه سه ر خو و سه یری دور و پشتی ده کات. دهسته له سه ر خو نین، به رده وام له په نجره، ده رگا و پوچنه وه گولله ده باریننه ژوره وه. باز به ده نگیکی به رز بانگ ده کات «پاوهستن» به لام که س ده نکه که ی نابیستن. دیسان ده قیرینن «پاوهستن»، نه مجاره شیان که س نابیینن. نه مجار توند شانی هاوکاره که ی ته نیشتی که هیشتا گولله ده بارینن، ده گری و پایده وه شینن، پیسی ده لئ «بهسه، بهسه، بهسه، بهوانهش بلئ بهسه».

پاش که میک گولله باران راده وهستن. دنیا دیسان له تاریکی شه ودا، نارام ده بین، دیسان ته دنیا دهنگی باران ده مینتته وه. هیچ ده نگیکی دی نامینن. هیچ جموجولیک، هیچ جوولّه یه ک نییه. قامکی باز و ئه وانی دی هیشتا له سه ر په له پیتکه ی تفهنگه کان چند خوله کیک به م شیوه بین دهنگ راده وهستن. پاشان باز ده لئ: «بچنه ژوره وه». نه ندامانی پیزه کان به جاریک ده چنه ژوره وه بو ناو هر سن خانووه که. به دوی ئه واندا بازیش ده چیته ژور. نه و مالّه ی باز چووه ناوی، دوو ژوری

ههیه. له ژوره کانه وه بۆنی ناگر و خوین و بارووت دیت. له چهن لاره ناگریکی بچووک هیشتا دهگپئ و توژیک ژوره که پروناک دهکاته وه. له باز گلۆپه دهستییه که ی داده گیرستین و سهیری دهور و بهری خوئی دهکات. بۆنی خوین و بارووت لووتی پپ دهکات. دوو ژوره که پپری خوینته. له ژوری مهزندا چوار کهس که وتوون. یهکیان هیشتا گیانی تیدییه و ده نالینن. له ژوره که ی دی دا سن کهس ههن که دووانیان گیانیا تیدا ماوه. باز دانه دانه به گلۆپه وه سهیریا دهکات. جگه له دووان، نهوانی دی هه موویان کوپ و پیاون. سییان له و حوته ژنن. نهو ژنه ی له ژوره بچووک که دا له سهر پشت که وتوو و هیشتا ده نالینن، ههول ده دا که بتوانن سهری بچوولینن. پپیه کی په پیوه و له گهردن و که مریه وه خوین ده پوا. بانى خانوه که دلۆپه دهکات و دلۆپه کانی بن میچ دانه دانه دین و ده که ونه سهر پوخسار و دهم و چاری. پپیه چئ له بهر نه مه بیت که ههز دهکات پوخساری له بهر دلۆپه کان لا بات. نهو ناتوانن چاوه کانی بکاته وه، به لام ههز دهکات سهری خوئی بچوولینن. باز به نارامی سهری [کچه] دهجوولینن و پوخساری هه ندیک له دلۆپه کان دوور دهخاته وه. پاشان به نارامی له و ده رگای که لیبی هاتۆته ژور، ده چپته ده ره وه. هاوکاره کانیش به شوینیدا. هاوکار لیبی ده پرسن: «چی بکهین له برینداره کان؟»

باز وه لام ناداته وه، سهری هه ل دینن و پوو دهکاته باران و به هه دوو دهستان، پوخساری به دلۆپه ی باران ده شوا. چهند چاران نه مه دوویاره دهکاته وه و پاشان ده لئن: «بیانکوژن، هه موویان بکوژن...»

بیگانه

له شاری گهره‌ی ولاتی مه‌زن کچیکی جوانی خه‌لکی ولاتی
چیاکان؛ کۆتر.

چهند مانگ دوی کۆمه‌لکۆژیی شه‌وپه‌ری جیهان. له پایته‌ختی
ولاتی مه‌زن. له لای کۆتر. ئیواره و شه‌ویکی زستانی شار. و ئیواره و
شه‌ویکی ژیانی راوی و بیژهری شه‌م پۆمانه.
به‌لێ، ئیواره و شه‌ویکی ژیانی من.

تا ئیستا ئیعه جارێک لای باز و جارێک لای کۆتر بووین. جارێک
باسی تاکه‌که‌سیکمان کردوه، جارێک باسی کۆمه‌لێک. جارێک پۆژ و
پۆژگاری له بیرکراومان به‌ زمانی داستان و چیرۆک گۆپایه‌وه، جارێک
ده‌نگ و ئاوازی با بلێین ژیانی شه‌مپۆمان، به‌ زمانی شه‌مپۆ گۆپایه‌وه.
ئیه‌مه‌ هه‌ندیک ده‌نگ و نه‌فه‌سمان له‌وی له‌ قوولایی زه‌مه‌نی پابردوو،
هه‌ندیک هاوار و ناله‌ی خه‌م و ئازار، یانیش شه‌شق و خۆشه‌ویستیمان
لێره، له‌ به‌سه‌رهاتی پۆژی شه‌مپۆمان هه‌تایه‌ به‌ر به‌ک — تاوه‌کوو
به‌کیه‌تییه‌کی شاهه‌نگدار بو‌ پۆمانه‌که‌ ساز به‌ین.

ئیه‌ستاش ئیواره و شه‌ویکی زستانی پایته‌ختی ولاتی مه‌زن، له
ژیانی کۆتر و ژیانی من، راوی پۆمان تاوه‌کوو به‌کیه‌تی هاوئاه‌نگی

پۆمانه که پینک بیت.

ديسان وهک به شه کانی پيشوو به گيرانه وهی زمه نی نوئ.

ئيمه، کۆمه لئیک نووسه له چوار ولاتی نه وروپای پۆژئاواوه هاتووین و له پایتهختی ولاتی مه زنین. ئيمه ههشت که سین، سئ ژن، پینچ پیاو. دوو شاعیر، شهش نووسه. رهوشی هاوړپییانی نووسه، شاعیر، هونه رهنه، پۆژنامه فان و پروناکبیری ئيمه له م ولاته باش نییه. هه ندیکیان گيراوون و شهو و پۆژ و مانگ و سالان له به ندیخانه ی تهنگ، تاریک و شهیدار به سه ر ده بن. هه ندیکیان له به ر ده رگای دادگان- ده رگای دادگایه ک که به پووی به ندیخانه دا ده کرته وه. هه ندیکیشیان پینووسه کانیان شکاندوه، زمانی خویان گریژ داوه و بی ده نگ، دل پرپه ژاره دانیشتون. هه ندیکیش به دوا توانایان وهک دۆن کیشۆت، خۆ پاده گرن، به پپی ده رفه ته کان ده نووسن، زۆرجاریش به شیوه ی تانه لیدان ده نووسن و هه ندی جاریش هاوار ده که ن.

ئيمه هاتووینه ته پایتهختی ولاتی مه زن بۆ شه وهی نه و هاوړپییانه ی له پشت ده رگای زیندانه وهن، ببینین. لای هه فالانی زمان داخستومان بین، دهنگی نه وانه ی خۆپاگری ده که ن، بیستین و پشتگیری خۆمان پیشان دهین. به لئ بۆ پشتگیری، به لام بی شه وهی باش بزانی چ کاریگه رییه کی ده بیت. نه و ئیواره و شه وهی ئیستا وهک به سه رهاتیکی ساده ده یگرتمه وه، دوا پۆژمان بوو له ولاتی مه زن. سه ر له ئیواره ی پۆژی پینجه م. کاری ئيمه یان با بلین نه و به رنامه ی دیاریمان کردبوو، به ره و کۆتا بوو. سه به ی کاتیکی سپیده ی دا، ئيمه نه م شاره مه زنه که هه میسه پرپه له دهنگی تیکه ل، و نه م ولاته مه زنه که به رده وام له ناو نالۆزی و دژواریدایه، به جئ ده هیلین. پینچ پۆژه له م شاره بین. پینچ پۆژی تیکه ل و پیکه ل، دژوار و زهحمه ت. پینچ پۆژه به رده وام ئینسانی جودا جودا ده بینین که به زمانی فه ره نسی، به زمانی ولاتی مه زن

و به زمانه‌کانی دیکه‌ی نه‌وویپی ده‌په‌یفن، گوئی پاده‌گرن و به‌رده‌وام له‌م کۆبوونه‌وه‌وه بۆ ئه‌و کۆبوونه‌وه هه‌لدین. له‌م پینچ پۆژه‌دا زیاتر له سێ سهد که‌سمان بینیه‌وه. سێ سهد که‌سی به‌کجار جودا له‌یه‌کتر؛ هه‌ندیکیان کاربه‌ده‌ست و کارگێڕی ئیش و کاری ده‌ولت، هه‌ندیک نووسه‌ر، پۆژنامه‌هان، ئاکادیمیسیه‌ن و پووناکییری ئۆپوزیسیون و دژبه‌ر، هه‌ندیکیش ئالیگر و لایه‌نگری زیندانییان، سه‌ره‌لده‌ر و تیکۆشه‌ر.

ئیمه‌ ماندووین. من ماندووم. به‌هه‌زاران، ده‌هه‌زاران، سهد هه‌زاران قسه‌ و په‌یفی جودا و دژی یه‌ک، دل، میتشک و پۆحی ئیمه‌/ منیان داگیر کردوه. له‌هه‌موو جینگه‌یه‌ک وینه‌، پۆرتیه‌ و په‌یکه‌ری سه‌رۆکی ولاتی مه‌زن، ژه‌نه‌پال سه‌ردار. له‌هه‌موو جینگه‌یه‌ک، قسه‌کانی ئه‌و له‌سه‌ر ولات، میلله‌ت، ده‌ولت، ولتپاریزی، شه‌ره‌ف و نامووس. له‌هه‌موو شوینیک ئالای په‌نگینی ولاتی مه‌زن. من ماندووم.

په‌وداوه‌کانی پۆژی کۆتایی ته‌واوی توانام ده‌گرێ؛ نووسه‌ر و پووناکییریکی ناوداری ولاتی مه‌زن له‌دادگا، له‌پیش چاری ئیمه‌، له‌به‌ر قسه‌کانی، به‌سێ سال سزا ده‌دریت. نا، سزا نادریت، سزای به‌سه‌ردا ده‌سه‌پیت. دانیشتنی کۆتایی دادگا که‌یه‌تی، به‌یانی نیو کاتژمێر پیش ده‌ست پیکردنی دانیشتنه‌که، ئیمه‌ ده‌چین بۆ دادگا. ئیمه‌ له‌ده‌رگا، کۆریدۆر و سالۆنی دادگادا که‌ زیاتر له‌هه‌زارتۆ ولابیرینتیک" ده‌چیت، پاده‌بوورین و ده‌گه‌ینه‌ نه‌و سالۆنه‌ بچوکه‌ی نووسه‌ره‌ ناوداره‌که‌ی تیدا دادگایی ده‌کریت. ئیمه‌ له‌پیش ده‌رگا له‌سه‌ر کورسی داده‌نشین و چاوه‌پوانی کرانه‌وه‌ی ده‌رگا ده‌که‌ین. ده‌رگا ناکریته‌وه، نیو سه‌عاتی دیکه‌ ده‌پوا، ده‌رگا ناکریته‌وه. به‌لام دواتر نزیک به‌ کاتژمێر و نیویک پاش کاتی ده‌ستپیکردنی دانیشتنی دادگا، ده‌رگا ده‌کریته‌وه و ئیمه‌ ده‌چینه‌ ناو سالۆنی دادگا. نووسه‌ری ناودار

* به‌مانای ڕنگابه‌کی پینچاوپینچه.

که تهمه‌نی نزیکى شه‌سته، به بالای‌ه‌کى به‌رز و جه‌سته‌یه‌کى زۆر لاوازه‌وه، لیتره له به‌رده‌مى ده‌سته‌ی دادوه‌ران، به پێوه پاوه‌ستاوه و سه‌رباز هه‌ر دوو لایان گرتوهه. پشتی له ئی‌مه‌یه و نامانبینی. ئی‌مه له سه‌ر ئه‌و کورسییانه‌ی له دواوه پیز کران، بێ‌ده‌نگ داده‌نیشین. سالۆن بچوکه، جگه له دوو ده‌رگا، نه‌وه‌ی ئی‌مه‌ی لی‌وه هاتینه زۆره‌وه و نه‌وه‌ی نزیکى ده‌سته‌ی دادوه‌ران، هه‌چ ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌یه‌ک به‌ره‌و شوپینک کراوه نیه. بۆنیکى قورسى بۆیاخ له سالۆن دیت. له به‌رانبه‌ر ئی‌مه و نووسه‌رى ناو‌داردا، پینچ که‌سى دادوه‌ر، هه‌ندیک له ژوورى سالۆنه‌که‌وه دانیشتون. له سه‌ر دیواره‌ی پشتی کۆپى ژوورى، له ژوور سه‌ریانه‌وه وینه‌یه‌کى مه‌زنى ژنه‌پال سه‌ردار به‌ جل و به‌رگى فه‌رمی سه‌ربازیه‌وه هه‌لواسراوه و له ژیر پۆرتسه، له ناو چوارچێوه‌یه‌کدا، چه‌ند وتی ژنه‌پال به‌ دوو زمان، به‌ زمانى فه‌رمی ولاتى مه‌زن و فه‌ره‌نسى نووسراوه؛ هه‌موو شتیک له پێناو به‌کيه‌تیی ولات، میلله‌ت و ده‌ولته‌ت.

ولات، میلله‌ت و ده‌ولته‌ت سه‌ن وشه‌ن که له‌م پینچ پۆژه‌دا به‌ هه‌زاران جارمان بیستوهه. له به‌ر ده‌مى دادوه‌ریک که له ناوه‌پاستى ده‌سته و کۆپى ژووریدا دانیشتوه، چه‌ن دۆسیه هه‌یه. دادوه‌ر به‌ نارامى، چاویلکه له چاوه‌ پینووس به‌ ده‌سته‌وه، له لاپه‌ره‌کان ده‌پوانی. هه‌چ په‌له‌ی نییه. پینووسه‌که‌ی ده‌سته‌ی پاستى به‌ میزه‌که‌یدا ده‌کیشی و به‌ نارامى له دۆسیه ده‌پوانی. وهک نه‌وه‌ی کات پاوه‌ستایی و نه‌پوات. بێ‌ده‌نگیه‌کى قوول زاله. که‌س ناپه‌یفی، که‌س ناجوولن و له‌ ده‌ور و به‌رى خۆی ناپوانی. جگه له ده‌نگى پینووسى دادوه‌ر ده‌نگیک نایه. پاش چه‌ند خوله‌ک سه‌رى له سه‌ر کاغه‌زه‌کان هه‌لدینن و له نووسه‌ر و ئی‌مه و سالۆنى به‌تال ده‌پوانی و به‌ ده‌نگیکى زۆر ناسک که مروف له دادوه‌ریکى وه‌هاى چاوه‌پوان ناکات، به‌ زمانى فه‌رمی ولاتى مه‌زن

که من و دوو هاوپی نووسه‌ری دیکه م لئی تیده‌گین ده‌لئی؛ «به‌لئی، گه‌یشتینه کۆتایی دۆزه‌که، هر کهس قسه‌ی خۆی کرد، ئیستا سه‌ره‌ی قسه‌ی ئیمه‌یه. به‌لام پیش نه‌وه‌ی ئیمه قسه‌ی کۆتایی بکه‌ین، نایا قسه‌یه‌کی دیکه‌ت هه‌یه؟»

دادوهر بزه‌یه‌ک له سه‌ر پوو، له نووسه‌ر ده‌پوانی و لئی ده‌پرسی. نووسه‌ر به زمانیکی نارام و پێژدارانه، به ده‌نگیکی قوول ده‌لئی؛ «هه‌رچی پێویست بوو وتم، پیش قسه‌ی کۆتایی ئیوه منیش قسه‌ی کۆتاییم هه‌یه؛ پێویسته هه‌چ کهس له به‌ر قسه و بیره و پای خۆی نه‌خریته زیندان، سزا نه‌دری و سزا نه‌بینی...».

نووسه‌ر پاش قسه‌کانی به پێزه‌وه له سه‌ر کورسییه‌که‌ی داده‌نیشیته‌وه.

دیسان بێ‌ده‌نگیه‌ک سالۆنی بۆن‌قورس ده‌گریته‌وه. ئیمه بێ‌ده‌نگ له یه‌ک ده‌پوانین، به رافه‌وه له ده‌وری خۆمان و له دادوهران ده‌پوانین. دادوهری ناوه‌راست دیسان دۆسیه‌کانی ده‌کیشیته به‌ر ده‌ستی، به‌کیان ده‌کاته‌وه و لئی ده‌پوانن، چه‌ند خوله‌کی‌ک. نه‌مجار نه‌نگوسته‌کانی ده‌ستی راستی به سمیله‌وه، له لاپه‌ره‌کانی دۆسیه ورد ده‌بیته‌وه. کات دیسان راده‌وه‌ستن، ده‌توانی چرکه، خوله‌ک بیته نه‌ژماردن. نه‌و دادوهری سه‌یری دۆسیه‌که ده‌کات، ئیستا بیره له چی ده‌کاته‌وه، چ هه‌ستیکی هه‌یه؟ نه‌و دادوهرانه‌ی دی که به نیگایه‌کی بێ وانا، جارێک له ئیمه و جارێک له نووسه‌ر ده‌پوانن، ئیستا چ هه‌ستیکیان هه‌یه؟ سه‌ریاز؟ نه‌ی نووسه‌ر؟ ئیمه؟ هه‌ستی زیندانییه‌ک که له هه‌موو مافه‌کانی قسه کردن و نووسین بێ‌به‌ش کراوه، ناچاری ژیا‌نکی تاریک، ته‌نیا و ته‌نگ بووه، چیه؟ هه‌ستی ده‌سه‌لانی‌ک که ئیستا سزای زیندان به سه‌ر که‌سی‌کدا ده‌سه‌پینن چیه؟ هه‌ستی که‌سانی وه‌ک ئیمه که ئیستا دلایان بۆ نووسه‌ری گیراو لێده‌دا، به‌لام خۆیان

دهستبه سهر نین و ته نیا بینهرن، چیه؟

پاش ماوه یه کی دریز، دادوهر خوئی بۆ لای راست پاده کیشن و له گه ل دوو دادوهره که ی لای راست به دهنگیکی زۆر نزم که ئیمه نایبیستین، ده په یفن، پاشانیش له گه ل دادوهری لای چه پ، دوا ی چه چپیک، دادوهر ده لئ، «برپار» و به وتنی برپار، ئیمه و نووسهر هه موو تیکرا هه لدهستینه سهر پئ. دادوهر به وشه ی تایبه تی و که ونارای حقووقی، به پرسته ی دریز که مرۆف تییان ناگات برپار ده خوینیته وه. ئه و باسی وتاریکی نووسهر، هه ندیک یاسا، پاراگرافی یاسا، دادپه روه ریی سیسته م، پیکهستن، ولات، میلله ت و ده ولت ده کات. من باش تیناگه م که چی ده لئ، به لام له کو تایی قسه کانیدا، دوو په یفی زولال هه یه که باش فام ده کرئ؛ سئ سال.

برپار؛ سئ سال سزا بۆ بیر و پای جودا، سئ سال ژیا نی به ند کراوی و زیندان. نه ژیا نیکی ناسایی کومه لایه تی، نه ژن و مندال، نه دۆست و هاوپی، نه نووسین و خویندن، نه قسه و په یفین. نه گه شت و گه پان، نه هاتن و چوون، نه خواردن و خواردنه وه یه ک که مرۆف خوئی هه لیبژیریت. نه هه تاو و نه پۆژ، نه مانگ و نه شه و، نه باران و نه به فر، نه گه رما و نه تیریز. نا، ته نیا زیندان. تاریکی زیندان. سئ سال، سه د و په نجا و شه ش هه فته، هه زار و نه وه د و دوو پۆژ ته نیا یی زیندان. برپار و اتا فه رمان، و اتا سزا، یانی بی ته حه مولی. برپار؛ چه ند وشه ی سارد، بی پۆح و بی هه سته ی دادوهریک که نووسهریک سزا ده دات، چه ند وشه ی فه رمی که به گویره ی تپه وانینی په سمی، نووسهریک سزا ده دهن.

دوا ی برپار، دادگا کو تایی دیت. به لام کاتیک سه رباز ده خووانن نووسهر بیهن، ئه و به ره و لای ئیمه هه لده گه پته وه و به سهر، خه نده پوو، سالوئیک له ئیمه ده کات. ئیمه وه لامی سالوه که ی ده دینه وه — بی

ئەوھى خەندە لە پھومان بېت، يان شتېك بلىين، يانېش ھىمايەك بەدەين. ئىمە نازانين كە چى بگەين، ماتماو، شلەژاۋ، تەنيا سلاۋيكي لىدەكەين. بېچارە، دۆش داماو، تەنيا سلاۋيكي نەرم.

ئىستا لە ژورى بچووكى ھۆتلىكى گەورە پايتهختى ولاتى مەزن، لە سەر تەختى نووستن، شېرزە، پاكشاۋ، بىر لەو خەندە نەرمەى نووسەرى زىندانى دەگەمەو. ديسان بېچارە. بېزار. دۆش داماو. ئەو خەندە... ئايا ھىماي ھىز و توانايە؟ بھويە؟ شەرەفە؟ ئارامىي ئەخلاقىيە؟ خۆشحاللى بىننى ئىمەيە؟ ھىماي دۆستى و پىشتىگىرىي نىوان نووسەرانە؟ يانېش خەندەيەكى ناسك و بېزارە كە لە بېچارەيى سەرچاھەي گرتوۋە؟ لە توۋرەيى و دەرد و خەمەو ھەلدەقولن؟ ھىماي ھەست و سۆزى ئالۆزە؟ خۆزگە دەرفەت دەبوو كە مروف كە گەل نووسەر لە سەر ئەو پىكەنەين و خەندە قسەي دەكرد. خۆزگە. بەلام نووسەر ئىستا دوورە، لە پشت دەرگاي بەندىخانەيە، لە زىندانە، منىش لىرەم، لە ژورى كەمىك فىنكى ئەم ھۆتلىكە. سبەي لە سپىدەدا ئەم ولاتە بەجى دەھىلەم و دەگەپمەو، دەپۆم. نووسەر دەمىنئىتەو.

دىوارە سىپىيەكانى ژورەكە دەدرەوشىتەو. ھەك بلىيى دىوار و پەنگى دىوار شەپۆل دەدات و خۆي دەجوولئىن. ھەك بلىيى دىوارىش دەپەقن و ئەو باسانەي لەم پىنج پۆژەدا بىستوويانە دوويارەي دەكەنەو؛ ھاوكارى، پىشتىگىرى، ئازادى، سەرەستى، ماف، ھەق، حقوق، دادپەرورەي، شەپ، پىكدادان، سەرھەلدەر، جەردە، ولات، مىللەت، دەولەت، ياسا، سىستەم، مروفايەتى... ئەدەبىيات، ھىز و تواناي ئەدەبىيات و ئافراندىن، نووسەر و بەرپرسىارىتتىي نووسەر، پۆمان، تواناي پۆمان. لە ولاتىكى ۋەھا ئالۆز و يەك دەنگدا سەختىيەكانى خولقاندنى بەرھەمىكى ئەدەبىي... لەم سەر لە ئىوارە دلگىرەدا ھەك دىوار بە سەر منددا دىن و بەم قسانەي كە لە خۆو دەورى منيان

ته نیوه ته وه، هه ناسه م له بهر ده بپن. خوّم ده سپیژه تاریکی و چاوّم ده به ستم. به لّام که لکی نییه، بن سووده، قسه کان له دور و پشتم، ئولان ده دن، ئو ناسکه خنده، وهک حه لقه کانی شریتی فیلمیک، دیمه ن به دیمه ن، له خه یالّمدا ده پروا و دئ، ده پروا و دئ.

من ته نیا ماندوو و دۆش داماو نیم، به ته نیا هه ناسه لیبران و هه سستی بن پایانی بیچاره یی دلّی منیان داگیر نه کردوو، به لکوو ترسیش هه یه. من ده شترسم. من ته نیا له م ژوره دا. ژوری هاو پیکانم له ته نیشته ژوره که ی منه. من به یانی ده پۆم. به لّام ده ترسم. وهک بلّی که وتومه ته بهر شه پۆلی کابوس و مۆته که یهک. ترسیکی بن پیناسه، نه کهرچی ناشخوژم و هه بن به لّام ده ققه به ده ققه له ده رووندا گه و ره ده بن.

چاوه کانم ده که مه وه، هه ندیک خو کۆ ده که مه وه، له بهر ترس دلّم به خوّم ده سووتن. له شووشه ی ویسکی سه ر میزی که ناری ته ختی نووستن، قه ده حییک تیده که م و به دووچار له سه ر یهک ده یخۆمه وه. وهک بلّی پزیسکیکی ناگر به گه روومدا ده چیتته خوار، ئاوا قورگ و گه رووم ده سووتین. دوا ی دلّۆپی ناگر، کتیبی ته نیشته شووشه ویسکییه که هه لده گرم. کتیبیک که زۆر له میژه ده یخۆنمه وه، پۆمانیکه. به لّام لاپه ره کانی ئه م پۆمانه که به خو شحالییه وه و له سه ر هاتنه وه ی ئۆدیسسه به گنپانه وه ی هۆمیرۆس پیکه اتوو، هه یچ یارمه تییه کم نادات. لاپه ره کان ناتوانن من له و ده نگانه، له و خنده ناسکه، له به سه ره اتی ئه و پینچ پۆژه م و له ئه م ترسه ی که هه ناسه ی له بهر پریوم، دور بخه نه وه. نه حه سه ره ت و تووره یی ئۆدیسسه، نه په ژاره و شاخ هه لکیشانی په نه لۆپ، نه هه ست و ویستی ته له ماکووس و نه گنپانه وه ی بن پایانی هۆمیرۆس و نووسه ری پۆمان، ناتوانن من له داوی شک و په ژاره پزگار بکه ن.

من لاپەرە سارد و بى دەنگە كانى پۇمانە كە دە بەستم و ھەلدەستمە سەر پىن . كاتىك دە چمە بەر پەنجەرە و لەو پووبارەى ھەندىك دورە لە من، بەلام بە پىشمدا دەپوا، دەپوانم، ھەست بە شتىك دەكەم؛ من ھەرچى بەكەم ناتوانم خۆم لەم ھەستانەى ئەم ولاتە دور بەخەمەوہ . ھەر بۇيەش بە پىچەوانەى ھەلھاتن و دور كەوتنەوہ، پىويستە ھەمىشە بە سەر ئەو قسانە، ئەو پووداوانە و ئەو ترسەدا بچم تاوہ كوو بتوانم لىيان تىبگەم . و ئەو كات، كاتىك لىيان تىگەيشتم پىدەچى ئەو ترسە بگۆردى بۆ ھىوايەك، پىدەچى ئەم بىزارىيە، پووناكييەك پىك بەيتىت ... كى دەزانى!

بەلام پىويستى بە ھەولدانە . پىويستى بە سەبر و ئارامىيە . جەسارەت و ئازايەتى، ھەندىك ئازايەتى دەوئى تاوہ كوو بتوانم خۆم بگەيەنە قوولايى ئەم پىوہندى، پوودا و قسانە . يان با بلىم؛ ھەندىك جەسارەت پىويستە، تاوہ كوو ئەو ھەموو پىوہندى، پوودا و وتانە بتوانن بە ئاسانى خۆيان بگەيەننە قوولايى دل و مېشكى من .

ھەتاو لە پشت پەلە ھەورىكى قورس، بەرەو ئاوابوونە . تيشكە بىزارە كانى بە ھەزار زەحمەت سەر دەردىنن و خۆيان دەگەيەننە پووبار و پەنگىكى زىوين دەدەنە پووبارى كەوناراي شار . لە بولواری كەنار پووباردا ئۆتۆمبىل بە چراى داگىرساوہە دىن و دەچن . دونيا تارىك دەبىن و دوايىن ئىوارەى من لەم شارە دەست پىدەكات .

دەگەرپىمەوہ پىش مېزە بچووكەكە و ديسان قەدەكەم پەر لە ويسكى دەكەم و دىمەوہ بەر پەنجەرە . وىنەكەم بە ھاوكارىيە گۆزى ناو ژوورەكە، بە سەر پەنجەرەوہ ديارە . پاش چەند قومىك، لە وىنەى سەر پەنجەرە دەپوانم و بە دەنگىكى بەرز و كەمىكىش توورە دەلېم: «ترسەتۆك، سەبىرىكى خۆت بەكە، وەرە سەر خۆ... تۆ چىت لەم مرقانە، لەو نووسەرە زياتر؟ دەى بلىن ترسەتۆك!» وىنەى ئەو

بهر په نجره له من دهروانی، به لام سهیره، نهو به بزوه له من دهروانی. من ده لیم؛ «که واته نیمه پیک هاتین» دوا تنوکی ناو قه ده که ده خو مه وه و به ره و حمام ده چم».

به نامه ی نه م نیواره به مان له دوو به ش پیک دیت؛ سه ره تا له کونسولخانه ی ولاتیکی نه وروپوی که میوانداریی نیمه له ولاتی مه زن ده کات، شیو ده خوین. دواتریش نیمه و موسیقار و گورانی بیژنکی ناوداری ولاتی مه زن که من و دوو هاورپیم دهیناسین، پیکه وه ده چینه نهو باپه ی که نهو گورانیی تیدا ده لیت.

نزیکه ی شهست کهس له نووسه ر، پوژنامه شان، پارله مانتار، دیپلومات، سیاستمه دار و پاریزه ر له میوانی کونسولخانه دا کو بوونه ته وه. سالونه گه وره که ی کونسولخانه بو نان خواردن ناماده کراوه. گلپوی جوان و ناویزه ی کریستال داگیرساون. له سه ر میزه کان که به پیک و پیک پیز کراون، سینیی زیپ نه خش که هیمای پاشای ولاتیان به سه ره وه یه، ده دره وشیته وه. مومی سپیی دریزه ل کراون، گلپوی بچوکی سه ر تابلوی پاشا و گه وره کانی دیکه ی ولاتی میواندار، په نگیکه ی تیکه ل و جوان ده پوژینه سه ر تابلوکان. گارسونه کان سینیی بچوکی خواردنه وه ی جودا جودا به دهسته وه، به ناو میوانه کانددا ده گه پین و میوان به جل و بهرگی خاوین و پاراوه وه، قه ده حی خواردنه وه ی جیا به دهسته وه، به پیوه و پیکه وه ده په یفن. شیو که به شیوه ی نه وروپا ساز کراوه، به م جوړه ده خوړی. پاش خواردن کاتیک میوان دیسان قه ده حی کونیاک، ویسکی، فوڈکا و جوړه کانی دیکه ی خواردنه وه، به دهسته وه ده گرن، بالویزی بالابه رزی خنده پروو به وشه ی بزارده ی گوتاریکی کورت، باسی سهردانی نیمه بو ولاتی مه زن ده کات، دوی سه فیر هاورپیه کی وه فده که ی نیمه، پیز و سپاسی نیمه هه موومان، پیشکه شی سه فیر، میوانانی ناماده بوو، نهو که سپاه تی

و ږيڅښتنانه‌ی هاوکاريی ئيمه‌يان کردوه، دهرده‌بېړۍ و باس دښتته
 سر نه و نو سه‌ره‌ی ئيستا له کونجکي تاريخي به‌نديخانه‌دايه. ئيم
 هاوپرمان قسه‌ی خوۍ به دوايين و ته‌کانی نو سه‌ر کوټايی پښيني؛
 پښيسته هيچ کهس له بهر قسه‌کانی سزا نه درئ...

شو دره‌نگان دواي نه‌وه‌ی زړبه‌ی ميوانه‌کان ده‌پښ، ئيمه
 مالټاوايی له سه‌فیر و که‌سانی ديکه‌ی ناو بالوټزخانه‌که ده‌که‌ين و
 وپړاي ستران‌بيژ که نه‌مشو له‌گه‌لمان بو، دښنه دهره‌وه، بو شه‌وی
 سامالی پایته‌ختی ولاتی مهن.

شار سارده. هه‌وره‌کانی سه‌ره‌تای ئيواره هه‌نديک بلو بوونه‌ته‌وه.
 هه‌نديک نه‌ستيزه دياردن. کوټان، شه‌قام و بولواړی گه‌وره‌ی پایته‌خت،
 به شه‌وقی گل‌په‌کان پووناکن. نوټومبيل و تاکسی به ده‌نگی تيز درز
 ده‌خنه بن‌ده‌نگی شو و ده‌پښ. چنه‌د که‌سی پړيوار و پياده به
 پالټو و مانتووه له که‌ناری کوټانه‌کان به خيړايی ده‌پښ. نه و باره‌ی
 ستران‌بيژ؛ سترانی تيدا ده‌لئ، له کونسولخانه‌که‌وه دور نييه. ستران
 بيژ حزه‌ دکات به پئ و به دم پياسه‌وه بړوين. له شه‌وی غه‌ريی
 پایته‌ختی غه‌ريدا، ئيمه ده‌که‌وينه رنکه. به هه‌نگاوی خيړا. مه‌راق،
 ترس، ماندوويه‌تی و دردونگی به سه‌ر پوخساره‌وه. ئيستا کات وه‌ک
 کاتی دادگا نييه؛ کات ئيستا خيړا ده‌پوا. خوله‌ک، کاتژمير ده‌پښ. ئيمه
 ده‌پښ.

کاتيک به بهر ده‌رگای هوټيله‌که‌دا راده‌بوورين چوار له هاوپرکامان
 له ئيمه داده‌بړين و ده‌گه‌پښنه‌وه بو هوټيل، ئيمه، نه‌وانه‌ی ماوينه‌ته‌وه،
 گورانی بيژ له پيشه‌وه و ئيمه‌ش به ده‌وريه‌وه، ده‌چين بو بار. بار
 دو نه‌وه. نه‌ومی خواره‌وه وه‌ک پښتورانته، گه‌ليک کهس به ده‌وری
 ميژه بچوکه‌کانه‌وه دانيشتون و نان ده‌خون. قاتی سه‌ره‌وه باره.
 بارپکی زور گه‌وره، پرپره، به سه‌دان کهس له ده‌وری ميژه بچوکه‌کان

دانیشتوون یان له پیش باپ به پیوه پاره‌ستاون. هه‌وای ناو باپ یه‌کجار قورسه، دووکه‌لی جگه‌ره و هالووی هه‌ناسه‌کان تیکه‌لی یه‌کدی بوون. قاتی سه‌روه وهک قاتی خواره‌وه پروناک نیبه. پروناکیه‌کی بیزار له گوشه‌کانی باپه‌وه به زحمه‌ت، باپ پۆشن ده‌که‌نه‌وه. کاتی‌ک ئیمه ده‌چینه ژورده‌وه و چاوی ناماده‌بووان به ستران‌بیژ ده‌که‌وئ، ده‌ست به چه‌پله ده‌کن. ستران‌بیژ هر دوو ده‌ستی هه‌لدینئ و سلوو له حه‌شیمه‌ته‌که ده‌کات. من له هاتنه‌که‌م په‌شیمان ده‌بمه‌وه، به‌لام ئیتر ناکرئ بگه‌پیمه‌وه. ئیمه به‌ره و نه‌و میزه‌ی بو‌مان ته‌رخان کراوه، ده‌چین. میژیک‌ی گه‌وره و خپ له گوشه‌یه‌ک چاوه‌پوانی ئیمه‌یه. دوا‌ی نه‌وه‌ی دانیشتین، گارسۆن هه‌ندیک شووشه‌ی خواردنه‌وه و چه‌ند پیاله‌یه‌ک دینن و سه‌ر میزه‌که ده‌پازیننه‌وه، که‌سیک له مه‌یدانی باپه‌که ناوی ستران‌بیژ ده‌خویننه‌وه. ستران‌بیژ هه‌لده‌ستی، به‌ناو چه‌پله و ده‌نگه‌کاندا به‌ره و مه‌یدانه‌که ده‌پوات. ئورکی‌سترایه‌کی چوارکه‌سی به نامیری موزیکه‌وه له‌وین. دوا‌ی چه‌پله و ده‌نگه‌کان، ستران‌بیژ ده‌ست به‌گۆرانی ده‌کات. به‌زمانی ولاتی مه‌زن. به‌ده‌نگیک‌ی یه‌کجار گوپ، به‌ریتیک‌ی شاد و به‌وشه‌ی نه‌ده‌بی.

ستران‌بیژ ده‌خوینئ. چاوه‌گه‌وره‌کانی ده‌به‌ستی، به‌ژنی کورت و خپ‌ی ده‌هه‌ژینئ، پیش و سمی‌لی پپی ده‌جمن. بوخساری نه‌سه‌ری خوار و ژور ده‌کات. هر دوو ده‌ستی به‌مایکرو‌فۆنه‌که‌وه وهک نه‌وه‌ی له‌سه‌رخۆ چووین، ستران‌بیژ ستران ده‌لئ. ئیمه گویمان لیگرتوه. حه‌شیمه‌ت گو‌ییان لیگرتوه. نه‌و قیره‌ قیره‌ی پیش که‌میک، ئیستا نه‌ماوه. بئ‌ده‌نگیه‌کی قوول، نارامیه‌کی به‌هیز با‌لی به‌سه‌ر سالۆنه‌که‌دا کیشاوه. ستران‌بیژ که‌پیشتر یاری به‌وشه‌ی سووک و هه‌ندیک جاریش ناماقوول ده‌کرد، ئیستا بووه‌ته‌ مرو‌فیک‌ی تر. مرو‌فیک‌ی که‌هیچ پیوه‌ندییه‌کی له‌گه‌ل نه‌م سالۆنه، نه‌و مرو‌فانه و نه‌و دونیا‌یه‌دا

نييه، هيچ قسه يه كي ژيانى پوزانه له زارى نايه ته دهه. موزيک كه كه وتوته ناو جيهانى قسه ي هونه رى و له وه دهنگانه ي راسته وخو دهگه نه دلئى، سازى دهكات. چاوى ماندوو و ميشكى ماتماوى منيش له م گورانكارىيه سهيره، سووپ ده ميئنئ. به دهنگيكي يه كجار نزم به هاوپرېكم ده لئيم؛ «موزيک، سهيرى هيئزى موسيqa و هونه ر بکه».

هه موو چاو و گوئيان لييه تى. ستران بيژ گورانى ده لئى.

تا كه ي هه ر ده لئى، نازانم. به لام دوايى، پاش ماوه يه كي دريژ و گورانى زور دريژ، ستران بيژ، ناهنگى وتنه كه ي ئارام دهكات وه، هيدي هيدي گورانى ته واو دهكات و به خنده وه چاوه كانى دهكات وه. ستران بيژ ديسان دهگه رپته وه ئه و دونىاي ئيمه ي تيدايين. شه پولى چه پله دهست پيدهكات. و ماوه يه ك به هيئز، دريژه ي هه يه. پاشان ستران بيژ چه پله كان ده برپئ و ده لئى؛ «ئه مشه و چند هاوپرېى نووسه ريش له گه ل ئيمه ن» و يه ك به يه ك ئيمه ده ناسيئن.

ستران بيژ ديت و لاي ئيمه داده نيشئ. من ئيستا زور باشتر ئه و ده ناسم. زور باشتر هه ست به هونه ره كه ي ده كم. خه لك دئنه به ر ميژه كه ي ئيمه و پيروزيبايى له ستران بيژ ده كهن، له گه لئى قسه ده كهن، پاش كه ميك كچيكي بالابه رزى قز دريژ دئى. سه ره تا پيروزيبايى له ستران بيژ دهكات، پاشان پوو دهكات هه من. له به ر ده مم راده وه ستنئ، ده ستنئ راستى دريژ دهكات وه و به بزه يه كه وه ده لئى «بونسپور»، پاشانيش به زمانى ولاتى مه زن به رده وام ده بيئ؛ «من ئيوه ده ناسم، پوزمانه كه ي ئيوه م خويندوت وه».

به لئى، پوزمانه كه ي من، «ميژووى ئه شقئى كى پر په زاره» كه ئه ويئى كه سئىكى له بىر كراو به ژيهر به رگى ميژوويه كي كوئدا ده گيپرته وه، ساليك پيش ئيستا وه رگيترابووه و له ولاتى مه زن چاپ و بلاو كرابووه. به لام من چاوه روان نه بووم كه ئه مشه و كه سئىك بيت و باسى ئه و

پۆمانه بکات. من هه ندیک مات له کچه که ده پوانم و ده لیم «سپاس، سپاس بۆ خویندنه وهکات». من نازانم ده بن چی بلیم و هیچ قسه یه ک به زارمدا نایه.

به شوینیدا ده لئێ؛ «زمانی ئیوه زۆر خۆشه، به لام چهند تیبینییه کم له سه ر ناوه روک که ی هیه» به لئێ نه و حه ز ده کات قسه بکات. من ده لیم: «فرموو، وه ره دانیشه» و کورسییه که ی هاو پێیه کم که چۆته ئاوده ستخانه، نیشان ده ده م. نه و داده نیشی.

له گه ل دانیشتن ده لئێ «ئهوین، ئهوین، ئیوه باسی ئهوین ده که ن، ئهوینی که سیک، که سیک که له پشت ته م و مژی میژوو وه ماوه ته وه، ئیوه باسی ئهوین ده که ن و خۆتان ده سپێرته میژوو...».

له زاری من ته نیا وشه یه ک دیتته ده ر، ده لیم به لئێ و له ژیر پروناکییه کی که مدا، به وردی سه یری ده که م. کچه که گه نجه. ته مه نی با بلین له ده ور و به ری بیست سا له . چاری گه وره و یه کجار جوانی له گه ل نه و پروناکییه بیزاره ش، ده دره وشیتته وه . چاره کانی، قژی دریزی و نیگای ئارامی سه ر پوخساری، په یتا په یتا، سه رنجی مرۆف راده کیشی. دیسان ده لئێ؛ «ئهوین، ئهوین، ئه مرۆ، له م ولاته به هه موو توانای خۆی، به هه موو شیوه کانی، دیتته زیان کردن. پێویست ناکات که مرۆف خۆی بسپێریتته میژوو و بگه پیتته وه ناو لاپه ره زه رده هه لگه راپوه کانی میژوو...».

من هه ندیک پێده که نم و ده لیم: «له م پینچ پۆه دا لیتره، گه لیک قسه ی ئهوینمان بیست، ئیمه نه وه نده مان گوئێ لیبوه که پیم وابن تا ماوه یه کی دریز ئیدی وشه ی ئهوین له زارم نایه ته ده ر».

نه و نیگای له سه ر قه ده که ی من له سه ر میزه که، ده لئێ: «ئیه نه گویتان له قسه ی ئهوین، به لکوو گویتان له درۆکان گرتوو، هه رچی وشه له م پایته خته هیه، درۆیه. پێویسته ئیوه گوئێ نه ده نه

ئەوانە. ئەوین لەوئ، لە شوئینیکی ھەرە دوروی ئەم ولاتە، لە پشت ئەو چیا سەرکەشانە نامادەییە، من باسی ئەو ئەوینە دەکەم، نەک درۆکانی ئێرە... و لەوئ نەک ھەر ئەوین، میژووش، ئەو میژووی ئیوہ ئەوئندە ھەزی پێدەکەن و ئەوئندەش باسی دەکەن، ئەمڕۆ لەوئ نامادەییە، لەوئ...».

من تێدەگەم، دەلیم «ئایا شتیک ناخۆیتەوہ؟»

«نا، سپاس»

«کەواتە تۆ خەلکی ئەوپەری ولات، خەلکی ولاتی چیای؟»

«بەلئ» لە من دەپوانئ و دەلئ «من خەلکی ئەوئیم... خەلکی ولاتی لە بیرکراو... ئیوہ ھاتوون بۆ ئێرە و ئیستا گوئ لە درۆی ئەم شارە دەگرن. سبەیی، دوو سبەیی ئیوہ دەگەرئنەوہ و دەپۆن و دیسان دەکەونە ناو لاپەرە تۆز گرتوہکانی میژوو و چیرۆکی ئەوین و میژوو دەلئنەوہ... بئ ئەوہی ئەم ولاتە لەبیرکراوەتان بئیر بکەوئتەوہ، بئ ئەوہی سەرنج بدەنە سەر ئەو ئەوین و میژووی ئەمڕۆ، بە خوئین، بە ھەموو شتوہکانی توند و تیژی، نامادەییە... ئەوئینیش، میژووش، لەوئییە، لە ناو خوئندایە، بە خوئین ئاو دەدرئین... من ھەزم کرد ئیوہ ئاگاتان لەمانەش بئین...».

من ھەول دەدەم سەرنجی ماندوو و بللوم بدەمە سەر قسە پەر و بەھێزەکانی. زۆر بە وردی لئیی دەپوانم. ھەندیک لە نیگاکانم بئزار دەبئ. دەپرسم؛ «ناوت چییە؟» «لەم شارە چ دەکەیی؟»

«ناوی من گرنگ نییە. ویستم ھەستەکانی ئەو کاتەیی کە پۆمانەکەتانم خوئندەوہ، بۆتانی باس بکەم. ناوی من با بلئین؛ خوئنەر، خوئنەریکی ناماتۆری ئیوہ».

بئزار دەبئ، سەیری دەور و پشتی خوئ دەکات، دەلئ؛ «خوئندکارم، زمان و ئەدەبیاتی فەرہنسی دەخوئنم»، ھەلدەستن، دەخوازئ برەوا.

پئده چئ له هاتن په شیمان بوو بیته وه .

من ده لئیم؛ «په له ت چیبه؟» «ناکرئ پۆمان وهک ئاوینه ببینی، وهک راستی زمانی کۆمه لگا له قه له می بدهی... پۆمان، ئه ده بیات له باشتترین حالتدا یۆتۆپیا، خه ونیکسی ده رفه تی راستییه کانه. وانیه؟ ئه م پرسه ی دوایم به ئه نقه ست ده پرسم تا وه کوو دانیشیته وه .

من سه رکه وتوو بووم، دیسان دانیشت. «یۆتۆپیا، خه ون...» « قسه کانی من دووباره ده کاته وه . «به لام یۆتۆپیا و خه ون نابیته هه ست، ده نگ، ئاواز، توورپه یی، په نج، په ژاره، خۆشحالی، گریان، به کورتی نابیته ژیان؟»

«ئه مه چ ئه ده بیاتیکه که بن ژیا نه، ژیا نی تیدا نییه ، نازی؟ ئه ده بیات چیبه؟ ئه گه ر ئه ده بیات نه توانی ببیته سترانی ژیان و پروناکی، که واته مانای ئه ده بیات چیبه؟... ئه گه ر ئه ده بیات نه توانی پۆج بکات به به ر وشه کاند، وشه کان نه کاته خاوه نی ژیان و به یارمه تی وشه ی ژیندار، باسی ژیان نه کات، که واته ئه ده بیات بۆ چیبه؟ به برۆی من له گه ل ئه وه ش نه رکسی ئه ده بیاتی ئه مه یه.» هه ندیک شتی دیکه ش ده لئ، به لام من باش تیناگه م. موسیقایه کی به رز ده ست پئده کات. گروپییک لاهاتوون و ده وری ستران بیژیان گرتوه و به پئکه نینه وه له گه لی قسه ده کهن. قسه کانی که چه کم باش پیناگات. سه رم هه ندیک له و نزیک ده که مه وه، بۆنیکسی خۆشی لئیدی، خۆی ده کیشیته دواوه، به لام قسه کانی دریزه پئده دا.

به لام هاورپیکه م، ئه وه ی خاوه ن کورسییه که، هاته وه . که چه قسه کانی ده برئ و هه لده ستن. وا دیاره به هاتنه وه ی هاورپیکه م خۆشحاله . دیسان ده ستی راستی ده دات به ده ستمه وه و به فه ره نسی مائناوایم لئده کات «ئاو ریفتور». هه لده ستمه سه ر پئ، ده لئیم من ده مویست گویتان لئیکرم، به لام...» ئیدی چی بلئیم؟ که چه بزه یه ک له سه ر پوو،

نهمجار به سهر مائناوایی دهکات و دهگپټتوره به ههنگاوی نارام،
قزی دیریزی له سهر شان و مل پهخش، دهروا، به کهناری بارهکه دا
پاده بری، دهگاته نو لای بارهکه و ون ده بی.

قسهکانی نو کچه که به پهله پهله پوښت، هیشتا له هوشمدایه،
دهگپټمه وه لای هاورپیانی سهر میزه که. زگی قه لوی ستران بیژ
هه لده خاتوره و پیده که نی. هاورپیانی دیکه ش هه ول ده دن دهنگیان به
یه کدی بگات. موسیقا به گرمه گرم به رده واه. وهک بلایی من لیتره
نهم، کهس به ده وره و نییه، یان با بلیم لیتره من ته نیام. قه ده حه
خالیه که م له شرابی سپی پر ده که م، له شه پوله بچوکه کانی ناو
قه ده حه که ده پروانم و بیر له قسهکانی کچه ده که مه وه. له م پینج پوژده دا
قسهی ناو هه م نه بیستبوو. قسهکان خوشحالم ده که ن. نا، خوشحال
وشه یه کی به جی نییه، قسهکان وا ده که ن بیر بکه مه وه. هیزی وشه کان،
جوانییه که یان، توانای ده رپینیان، گپرانه وه، به قه ناعت که یاندن،
پیوه ندی و گفتوگو، وانا جیاوازه کانیان. بابتهی نوین... وشه ی نوین
که خه لکی نه م شاره به کاری دینن و نه و نوینه ی کچه که نیستا
باسی ده کرد. چاوانی پر کلی و [نیگای] قوولی، یه کجار قوولی،
بیگومان نوین ده بینئ. بیگومان نوینیکی تاییه تیی هه یه، نوینیکی
جیاواز. و قسهکانی له سهر نه ده بیات... په خنه؟ ههستیکی تاریکی
شکانده؟ په نده؟ ته نیا چاوه دیریزی نه ده بییه؟ ههست و جوشی
کچیکی کاله؟ جوشی که نجییه؟ ویستیکی تاییه تیییه؟ تکا و رجایه؟
نازانم چه نده کات تیپه پیوه، به لام به دهنگی ستران بیژ دیسان
دهگپټمه وه ناو بار، دهوری میزه که. په نجه م له سهر چاوی راست،
چاوم له بهر دووکه لی جگه ره ده کزینتیته وه. ستران بیژ ده پرسن که
نایا من برسیمه. ده لیم: «نا». نا من ماندووم، من گپژم، ماتم،
شله زاوم.

دهمههوی بگه پیمهوه بو هۆتیل. یهک له هاورپیکانیشم دهخوایی. ئیمه هه لدهستین. ستران بیژ دهیههوی ئیمه بیات بو هۆتیل. بهلام هۆتیل نزیکه. لیره ئیمه مائاواویی لیدهکهین، پیز و سپاسی خویمان دهرده برین و خیرا له م قیره قیره ی دهنگه کان هه لددین. له دهره وه، له بهر درگای باره که، بایه کی ساردی شهخته بهند، وهک خه نجه، پوخساری من ده بری. من ده له رزم. قوچه کانی پالتۆکه م داده خه م، هر دوو دهست ده که م به گیرفانی پالتۆدا، سه ر به ره و خوار، هه ناسه یه کی قوول هه لده کیشم. من و هاورپیکه م به ره و شه قامی مه زن ده که وینه پئی. ئیمه قسه ناکهین. نه من و نه هاورپیکه م هه ز ناکهین قسه بکهین. نه و شتانه ی بیرى لى بکهینه وه یه کجار زۆرن. دونیا دیسان تاریکه، هه ور ئاسمانی گرتۆته وه، نه ستیره به دهره وه نین. هه شیمه تیکى زۆر له و کۆلانه دایه که ئیمه ی لئین. ئیمه به ههنگاوی ئارام به ره و شه قام ده برۆین. ئیمه له سووچی کۆلانه که وه هه لده گه رپین و پوو له هۆتیل ده کهین. کاتیک بو بینینی خه لکی ناو کۆلان سه ره لددینم چاوم به سن که س ده که وی که له گۆشه ی کۆلانه که وه هه لده گه رپین. دوو ژن و پیاویک.

نایا یهک له و کچانه هه مان کچی بار نییه؟ به ژن و قزی دریزی هر له و ده چیت. من به په له ده پۆم، هاورپیکه شم له گه لم. به په له پۆشتن به ش ناکات، به هه لاتن خۆم ده که یه نمه گۆشه. پیم وابی نه وه. له دوره وه به زمانى ولاتى مه زن ده لیم؛ «شه وتان باش»، نه وان ده گه رپنه وه، له من له م که سه سه یر و سه مه ره، له م که سه غه ربیه که بو خووشی نازانی چ ده کات، ده روان. به لئى، نه وه.

خۆم ده گه یه نمه نه وان و دهستم به ره و لای کچه راده کیشم، «له دوره وه ئیهوم دیت» کچه بزیهک له سه ر پوخسار، هاورپیکانی به من

و هارپیکه که تازه گشتوته لامان، دهناسینیت. من ده لیم؛ «هوا سارده، من رهق هه لاتم، ئیوه به ره و کوئی ده چون؟»

نا، نه وان به پیکه ماله وه نین، به شوین جیکه یه کی نارامتردا ده گه پین. من دهرهت له ده ست نادهم. دیسان ده ستم بردوته ناو گیرفانی پالتوکه؛ «فهرموون، با بچین بو هوتیله که ی ئیمه، هوئی هوتیله که نارام و گهرمه...» «نه وان سپاسی خویمان دهرده بپن، حه ز ناکه ن بین بو هوتیل. من نیسرار ده که م؛ به کچه ده لیم؛ «حه زم ده کرد گوئی له قسه کانت بگرم» هارپیکانی دیسان ده لین «نا»، به لام نه و هیچ نالئی. «هوتیل زور نزیکه و هوئه که ش تا به یانی کراره یه.»

«ئیوه چ ده لین؟» کچه له هارپیکانی ده پرسن، «بچین؟» به لام بئ نه وه ی چاره پوانی وه لام بیت، پوو له من ده کات و ده لئی؛ «فهرموو با بپوین» ئیمه بین ده نگ به ره و هوتیل ده پوین. پاش که میک کچه و هه ر دوو هارپیکه ی که میک دوا ده که ون و چیه چپ ده که ن. هارپیکه ی من دیته لام و به نارامی ده لئی «من ماندووم، ده چم ده خه وم» کاتیک ده که یه به ر ده رگا گه وره ئوتوماتیکه که ی هوتیل، هارپیکانی کچه که ده لین؛ «ئیمه نایه ین، زور سپاس».

«بوچی؟» من به سه ر سوورمانه وه ده لیم.

کوهره ده لئی؛ «نا، سپاس. با کوتر بیت، به لام ئیمه ده چینه وه بو مال». که واته ناوی کوتره! هارپیکانی ده پون، به لام نه و ده میتته وه!

هه ر دوو هارپئی ماله ناوایی له ئیمه ده که ن، ده گه پینه وه و له ناو شه وی سارردا ون ده بن. ئیمه ش به ره و ده رگای هوتیل ده پوین. کاتیک ده چینه به ر پرسیشن تاکوو بزاین که س تیلی بو کردوین یان نا، هارپیکه م به فه ره نسسی ماله ناواییمان لی ده کات. کلیدی ژورده که ی له پرسیشن وه رده گری و له ئیمه جودا ده بیتته وه. من و نه و به ره و هوئی گه وره و پا زاوه ی هوتیله که ده چین. هوئی نارامه. له چه ند که سیک که له ده وری

چند میزی زور نزم له سهر کورسیی چهرمی دانیشتون، زیاتر، که سی تیدا نییه. گارسونیک جینگه که مان نیشان ده دات، به لام نیمه جینگه کی نارامتر هه لده بزیرین له که ناری میز، میزیک که میک دورتر له وانهی دانیشتون، به رامبه ر به یهک داده نیشین. من پروم به ره و لای شه قامه که یه، هی ئه ویش به ره و دیواره که، من ده لیم؛ «جینگه که مان بگورین».

ئه وه ندیک تووره ده لئ: «نا پتویست ناکات، وه ها باشه». من: «نارام به، قسه کانت زور سهرنجی منیان راکیشاوه. ده مهه وی گویت لئ بگرم، با قسه بکهین...».

ئه و به بزه وه؛ نارام به، قسه کردن بو ئیوه ناساییه، به لام بو نیمه نا. له م ولاته نرخی قسه کردن گرانه، وهک ولاتی نازاد سهریست هه رزان نییه. له م جهه نده مه، وشه یهک ده توانی بیته هوی ژیا نی مرؤف...»

«نایا ناوت کۆتره؟»

«باوک و دایکم، خزم و که سم، هاو پیکانم وام پئ ده لئین. کۆتر، کۆتری گوندی شاخه کان، کۆتری چیا و زوزانان. به لام من له کوستان له دایک نه بوم، به پیچه وانه وه له بیابانکی یه کجار گرم، که لیک دورتر له ولاتی چیاکان، چیا و کوستانه کان، له تاراوگه، له گرمایه کی بی وینه دا. پیده چئ حه سره تی دایک و باوکم بو چیا و کوستانان بیت که ئه م ناوه یان لیم ناوه. له بهر ئه وهی ئه وان/ نیمه سن سأل له و بیابانه ژیاين.»

«تو له گوندیان ناچی؟ باوک و دایکیش لیره ده ژین؟»

پیده که نن، «تویش ده زانی که گوندی چۆنن؟» ده سستی چه پی ده خاته سهر کورسییه چه رمه که، لاقی له سهر یهک داده نن، له من ده پروانی و پیده که نن. «نا، من گوندی نیم، به لام به شیکی گرنگی

ژيانم له گوندیكى چيا به سەر بردووه . هاوینان ده چووین بۆ گوند . من و دایکم . باوكم كه هه‌میشه سه‌رقاڵ بوو، ئیستاش هه‌ر وایه، كاتى نه‌بوو له‌گه‌ڵ ئیتمه‌ بێت . نا باوك و دایكم لیتره‌ ناژین . ئه‌وان له‌ شارێكى گه‌وره‌ی وڵاتى چیان . باوكم پارێزه‌ریكى ناودارى وڵاتى چیايه . پارێزه‌ریكى ناودار كه‌ بۆته‌ هاوبه‌شى درۆى ئه‌و شاره‌، ئه‌و جوامیڤه‌ ...» . ئه‌مانه‌ ده‌لیت و به‌ ده‌ستى پاستى تابلۆیه‌كى په‌نگین و گه‌وره‌ی ژه‌نه‌پاڵ سه‌ردار كه‌ به‌ دیواره‌وه‌ هه‌لواسراوه‌، نیشان ده‌دات . كاتیك گارسۆن دێته‌ به‌ر میزه‌كه‌، ئه‌و قسه‌كانى ده‌بپۆ و سه‌یری میزه‌كه‌ ده‌كات كه‌ له‌ كاشیى چێندراو ساز كراوه . گارسۆن له‌ ناو سینییه‌كدا قه‌ده‌حێك شه‌رابى سه‌پى و فنجانیك قاوه‌ی هێناوه‌، قه‌ده‌ح له‌ پێش من و قاوه‌یش له‌ به‌ر ده‌مى ئه‌و داده‌نێ . من چه‌ند قومێك له‌ شه‌راب ده‌خۆمه‌وه‌ و به‌ وردى ، [له‌ ئه‌و] ده‌پوانم كه‌ هێشتا نیگای له‌ سه‌ر میزه‌كه‌یه . ئه‌و كچه‌ی له‌ به‌رانبه‌رم دانیشتووه‌، یه‌كجار جوانه . چاوه‌ په‌شه‌كانى خاوه‌ن قوولاییه‌كى جوان و نیگایه‌كى ئارام . چاو وه‌ك دوو ده‌نكه‌ تریى په‌ش و خه‌رن . پوخسارى كراوه‌، پێكه‌وته‌ و ئارامه . نیگاكانى نیگای كه‌سانى به‌ خۆ باوه‌، له‌ خۆبایى، زانا و تینگه‌یشتووه . چه‌ند تاڵ له‌ زوڵفى په‌شى، ته‌وێلى پانى وه‌ك تابلۆیه‌ك ده‌نه‌خشین . ته‌وێلى پان و پوخسارى كراوه‌ له‌ یه‌ك دین . قزى په‌ش، هه‌لقه‌یى و درێژى، وه‌ك شه‌پۆلانى ده‌ریا ده‌دره‌وشیته‌وه‌ . پێده‌چى قزى به‌ په‌نگیكى وه‌نه‌وشه‌یى تۆخ، بۆیه‌ و خه‌نه‌ كرديین . ئه‌و كلى له‌ چاوه‌كانى كردووه‌؛ برۆ و برژانگى تۆخى یه‌كجار جوانى وه‌ك نه‌خش وایه . له‌ پشت قوولایی چاوان، به‌ سه‌ر بیلبیلیه‌ی چاوانیه‌وه‌، زیپكه‌یه‌ك دیاره . به‌لێن زیپكه‌یه‌ك . به‌لام له‌ هه‌مان كاتدا خه‌مێك، په‌ژاره‌یه‌ك . لیوه‌كانى گۆشتى و پهن . كێ ئه‌و لیوانه‌ له‌ لیوى خۆیدا ده‌هه‌وینێته‌وه‌؟ گه‌ردنى وه‌ك ستوونێك به‌رزه‌، ئه‌نگوست و په‌نجه‌كانى ده‌ستیشى .

کچه؛ بالا دریز، قز دریز، گهردن دریز، نهنگوست دریز. شیوه و بالای یه کجار پیک و پیکه. به دهن و نه دمامی به جوانیبه کی مسوگه، بن پایان سه رنج پاکیشه. پیویست ناکات که نه و خوئی بویاخ بکات و بو خو پازاندنه وه شتیکی تاییهت نه نجام بدات. وا دیاره خویشی نه مه ده زانن، کله و بویاخی سه ردهم و چاو و لیوی زور نییه، به پیوانه یه کی دیاریکراو، که م و ساده یه. زگ، که مهر و پانی وهک تیری کشاوه [ی ناو که وان]، سه رنج پاکیشی جوانیبه کی ده گه یه ننه لووتکه. نیستا پاش نه وهی پالتوکه ی دهر دینن، له ژیر پرووناکیی ناویزه کریستالیبه کانی هؤلدا، پوخسار و نه دمامی جوانتر دیاره. مه که قینه کانی، سینگی ده کاته ناوه ندی سه رنج و لن ورد بوونه وه. پان، لاق و لنگی وهک ستوونیککی نه نتیک، به پاراوه یی، دریز بۆته وه.

کچه؛ جوانیبه کی سرووشتی، به لام هه ندیک کیوی، جوانیبه ک که به ناوی فینکی ولاتی چیا گه وره بووه. شیرینیبه ک که له با، گهرده لول، به فر و فینکایی چیا و کویتسانی ولاتیکی دوری دنیا پیک هاتووه. هیمنی و نارامیبه کی سپر پان، ژنیک که به پای من ده توانن ژیانی مرؤف بکاته خهونی به ههشت. یانیش به پیچه وانه وه، ژیان بو مرؤف بکاته دۆزه خ؟

پاش نه وهی توژکالیک شه کر ده کاته ناو قاوه که، به که وچک تیکی وهرده دا وهه ندیکی لن ده خواته وه، سهیری من ده کات و به چاوی سپر پرسیار، ده پرسن، «نیوه چۆن له م شاره هه ندیک ویزدانی خۆتان ناسوده کرد؟» ویزدان، ناسوده یی ویزدان...

نه و زمانه ی قسه ی پین ده کات، زمانی ناسکی خویندکارانه. کچه زمانی فه رمیی ولاتی مه زن باش ده زانن، باش به کاری دینن. به لام مرؤف له شیوه ی دهر برینی هه ندیک په یفی تیده گا که نه و زمانه، زمانی یه که مینی نییه. بن شک زمانی نه و له زمانی ویرانی نه م

ولآته زور باشته، به لام به وتی زمانناسان «نهکسانا» یشی هیه .
 من به زمانه لیکترازووی خوّم وه لآمی ددهمهوه، «بوچی تو وا
 ده ناخفی؟ وشه کانت وهک تیری ژارووییه... نیمه حزمان کرد له لای
 هاوړی به دحاله کان بین و پشتیوانییان لئ بکهین، مهگر نه مه کاریکی
 خراپه؟»

«هیچ خراپ نییه، به لام هیچ سووډیکیشی نییه، سبهی دوو سبهی
 نیوه دهگه پړینه وه و نیمه دهمینینه وه.»

من قسه کانی نهو ده بېرم، «به یانی، نا، نهک به یانی، به لکوو نیستا
 دواي چند کاتزمیریک نیمه دهگه پړینه وه.»

«به لئ، نیوه دهگه پړینه وه... پیده چی که نیوه له ولآته که شتان
 باسی گه ران، باسی دژواری و زهحه تیبه کانیش بکن. به لام پاش
 ماوه یهک نیوه همور شتیک له بیر دهکن و دهگه پړینه وه ژووری تهنگ
 و تاریکی نووسینتان. نیوه دهگه پړینه وه ناو چیروکی تاریکی دوور له
 نیمه، دوور له مروغان، دوور له مروغایه تی، به لام، خوین وهک به ری و
 پیشتر لیره، له و لای دیکه ی ولآت، به ری دهگه وئ، توند و تیژی، قیره،
 گریان، گازنده، هاوار، کینه و نه فرهت به رده وام ده بی.»

کاتیک قسه دهکات به دهنیشی له گه ل ریتمی قسه کانی ده جمین. نهو
 دهست و په نجهی به ناهنگی قسه کانی ده جوولئین، لئ نارامی و
 جوانی پوخساری قهت ناگوړی.

« نیوه وهک همیشه، پړمانه هه ناسه سارد و به د بینه کانتان
 بنووسن و بیخولقینن.»

«به لام قسه کانت یهک ناگرنه وه» من بو نه وهی زیاتر قسه بکات
 وا ده لئیم: «تو باسی توند و تیژی، قین، نه فرهت و خوینی به رپکه وتوو
 له م ولآته دهکایت و نیمه ش به به دبینی تاوانبار دهکایت...»

«نا من نیوه تاوانبار ناکه م، ته نیا نهو شته ی که نیوه نایبینن

و له بیرى ده‌که‌ن، ده‌بیئمه‌وه یادتان. من باوه‌ر ناکه‌م که گوته‌کانم دژوازی تیدا بیئت. نه‌ده‌بیات، پۆمان، ده‌بئ پۆشن بیئت، پروناکی برژئین. چونکه ژیان تاریکه. پروناکی و تاریکی... نه‌وه‌تا نه‌و شته‌ی که له هه‌موو میژووی نه‌ده‌بیات دا بۆته‌ بابته‌ی سه‌ره‌کی، بئه‌په‌تی... پروناکی و تاریکیه... نه‌ل‌بته‌ ئیوه‌ ناگاداری داستانی گلگامیش هه‌ن، وا نییه، ئیوه‌ ده‌یزانن؟»

له‌ باتیی نه‌وه‌ی وه‌لامی بده‌مه‌وه، هه‌ندیک له‌ قه‌ده‌حی شه‌رابه‌ سارده‌که‌م ده‌خۆمه‌وه و به‌ مه‌راقه‌وه‌ لیئده‌پوانم و به‌ هیوای نه‌وم. «گێرانه‌وه‌ی هه‌ره‌ کۆنی مرۆفایه‌تی، گلگامیشه، وانیه‌؟» به‌ شیوه‌یه‌کی به‌کجار تاییه‌ت وا ده‌لن؛ «وا نییه». نه‌و قسه‌ ده‌کات، له‌ من ده‌پوانن، چاره‌پوانی په‌سه‌ند کردنی منه و بئ نه‌وه‌ی چاره‌پوانی وه‌لامیک بیئت، قسه‌کانی به‌رده‌وام ده‌کات، له‌ داستانی گلگامیش دا، ئایا گلگامیش له‌گه‌ل کئ شه‌په‌تی، له‌ به‌رانبه‌ر کئ؟ ئیوه‌ وه‌لام مه‌ده‌نه‌وه، من ده‌لیم. له‌ به‌رانبه‌ر تاریکی. نه‌و به‌شه‌ی داستانه‌که‌ بیئنه‌وه‌ یادتان؛ گلگامیش ده‌چینه‌ ناو دارستان، دارستان تاریکه، که‌میکى دی ده‌پوا، تاریکه، که‌میکى دی، دیسان تاریک. به‌رده‌وام تاریکه. به‌لام نه‌و ده‌پوا، پئ ده‌کا، تاوه‌کوو خۆی بگه‌یه‌نیته‌ پروناکی، نه‌و پئده‌کا. نه‌ها، نه‌ده‌بیات، کانى نه‌ده‌بیات نه‌وه‌یه، ئاوه‌ها ده‌لن؛ شه‌پى پروناکی و تاریکی. پرسنیک که‌ له‌ پۆزگاری گلگامیشه‌وه‌ تا به‌ نه‌مپۆ نه‌گۆپدراوه. به‌لام نه‌مپۆ کئیه‌ سه‌رنج بداته‌ نه‌م گێرانه‌وه‌ که‌ونارایه‌ که‌ سه‌رچاره‌ی بئه‌په‌تییه‌؟ نا، هه‌چ که‌سێک سه‌رنج ناداته‌ نه‌مه، به‌ پئچه‌وانه‌وه، هه‌ر که‌س به‌ چاویکی سووک و بچووک له‌م داستانه‌ ده‌پوانن. له‌ نه‌ده‌بیاتی به‌دییى ئیوه‌ و تیوری بلندی نه‌ده‌بیاندا، شوینیک بو‌ نه‌م داستانه‌ نییه. له‌و نه‌ده‌بیاته‌ به‌کجار جوانه‌دا که‌ ئیوه‌ ده‌یخولقینن، ناوی نه‌م داستانه، فۆلکلۆره. فۆلکلۆریش به‌ نیگای ئیوه، نه‌ده‌بیاتیکی جوان

نییه . ئەو شیۆه گێژانەوانە، هی بەرپەرەکانە . بە دیدی ئیۆه بە
جۆریک ماوه بەسەرچوو و ئیکسپایەرە، وا نییه؟»

من تەنیا بە ئەدبەرە، بئ ئەوەی بێزاری بکەم، پێدەکەنم .
دانیشتوانی هۆلەکە ئیدی کەمتر بوونەتەرە . دەنگی موسیقای
کەمانچەیک، ئارام و هیدی بەر گوێ دەکەوێت . گۆپی چەند لایەکی
هۆلی گەرە کوزاوانەتەرە . لایەکی پوخساری کچە، ئیستا سێبەری
تاریکیهکی کەمی پتۆه دیارە . ئەو تاریکی و پووناکیهکی باسی
دەکات، ئیستا لە سەر پوخساریهتی . ئەو، ئیستا زۆر جوانتر دیارە .
لیۆهکانی دەجووژن . بە جمە لێوی، بە گێژانەوی قسەکان، هاوپی
لەگەڵ دەنگی کەمانچە، ئەو ئەوەندە تر جوانتر دیارە . گارسۆنیکی
بالابەرز بە ئارامی دیتە کەناری میزەکەمی ئیمە و دەپرسن کە ئیمە
شتی دی دەخووزین، چونکە ئیدی بارەکە دادەخەن . کچە دیسان داوای
قاوه دەکات . منیش، خەوم دئ، خەو چاوی گرتووم و ناھیلن باشتر
گوێرادێری کچە بـم . لەوانەیه قاوه باش بێت .

«لەوێ، لەو شوێنەمی دەنگ توانای نەماوه، بئ ستران ماوه؛ چیا
بئ تەم و مژ، دەشت بئ زەوی و بئ شینایی ماوهتەرە؛ جەستە بئ
توانا، دل بئ هیوا، میشک بئ هۆش ماوهتەرە؛ ژن، گیانلەبەر، سرووشت
نەزۆک بوون؛ گلگامیش لەوێ، لەو ولاتەمی کە ناوی لە نەخشەدا نییه،
هەنووکەش دەژی . پووناکی و تاریکی و شەرەکەیان لەو ولاتە هەر
ماوه . ولاتیک کە ئەمڕۆ لە ناو خویندایە، لافاوی خوین، کۆتەرە داری
گەرە و قایمی گوێزی داوتەرە بەر و دەبیبا، ولاتیک کە دەنگی با و
باران، بەفر و شەختە بە سەر وێرانەکانیدا، وەک گۆرانی شینگێژی،
دەویزینن، ولاتیک کە پوخسار و نیگای مۆفە ئەسمەرەکانی وەک
کانیی وشکبوو، بئ هیوا ماوه، بێچارە بووه، ولاتیک کە میژووهکەمی
لە مردووان، شەهیدان و ئەو قارەمانانەمی لە شیو و دۆلدا بئ ناوینشان

و بئ گۆر بوون، پیکهاتووه. به لام ئیوه له کوئ و به چ توانایهک سه رنجی ئه و شوینانه دههه!»

ئێستا له گه ل ئه م قسانه ی کچه، من دیسان ههست به و ترسه ی که سه ر له ئیواره تهنگی پێهه لچنبیووم، ده که م. هه ندیک بێزار ده بم، به لام دیسانیش نازانم بۆچی هه ز ده که م به یفتن. له م کاته دا گارسۆن دیت به هاوارمه وه. کچه قسه کانی ده بپێ. گارسۆن وهک جاری پیش، به پێزه وه فنجانه کان داده نئ، قه ده ح و فنجانی به تالی سه ر میزه که هه لده گری و ده پوا.

بئ ئه وه ی ئه و ترسه ی له دلمدایه، نیشانی بده م، به بزه وه له ناو چاوانی ده پوانم و ده لیم؛ «ولات، ولاتپاریزی، میژوو، قاره مان، قاره مانیتی، شه ر... من زۆر هه ز له م وشانه ده که م، ئه گه ر به قه د تۆش نه بئ، به لام منیش به سه رهاتی بئ به ختیسی ولاتی تۆ ده زانم. به لام ئه م قسانه ی تۆ ئێستا، وهک شاعیری که به شوین یه کدا پریشان ده که ی، زۆر جار ان ده بنه که مین. پێده چن جار جاره ببیته یارمه تیده ری دلئیکی شیواو، پۆحیکی بریندار. به لام زۆریه ی جاریش ئه وانه کاتیکی یه کجار قورسن، زۆر جار ته له و داو، ده رگای دۆزه خن. ده رگای ولاتی مردن، یان پووداون...»

ئه و هیچ نالی، چه ند خوله کێک بئ ده نگ له من ده پوانئ، پاشان دیته وه لای فنجانه که و دوو که وچک شه کری تن ده کات و ده شیوینئ، چه ند قومی لئ ده خواته وه، فنجانه که داده نیته وه سه ر میزه که و وهک پیشووتر پال ده داده وه. لاقی ده خاته سه ر یه ک و: «ئه گه ر من بهروام به دلسۆزی ئیوه نه بوویا، نه ده هاتمه ئیره و له گه لتان قسه م نه ده کرد» «دوای ئه مشه و پیم وانییه جاریکی دی یه کدی ببینیته وه. پیموایه ئه مه یه که مجار و دواین جاره. به لام پێویسته ئیوه یه ک شت بزائن؛ ئه و دوورییه ی ئیوه ی تیدا ده ژین، له مرفه کان، له مرفایه تی

و لە پووداوه‌کان دوورتان دەخاتەوه، ئێوه دەلێن پووداو... پووداو بۆ ئێوه ئەمپۆ تەنیا وشەیه‌کی خوازه‌یه. باوەر ده‌که‌م ئێوه‌ش هەر به‌م مانا خوازه‌یه به‌کارتان هێنا، وا نییه؟ به‌لام با من پێتان بلێم، پووداو ئەمپۆ پاستیی ئێمه‌یه. پاستیی ولاتی دووره. ئەو ولاته ئەمپۆ پووداوه. پووداوێک که له مەرگ پێک هاتوه، به مەرگ ده‌ژێ و بانگی مەرگ ده‌کات و هەر که‌سیک به‌ره‌و لای خۆی پاده‌کێشن...».

نیگای له‌ سەر من هه‌ڵده‌گرێ، که‌میک له‌ ده‌ور و به‌ری ده‌پوانی، به‌ پوخساریکی پڕ په‌ژاره‌وه له‌ هه‌موو لای هۆله‌که‌ که‌ ئیستا که‌سی لێنه‌ماوه ده‌پوانی و هه‌ندیک خۆی هه‌ڵده‌گه‌پێنێته‌وه له‌ په‌نجاره‌ زۆر گه‌وره‌که‌وه سه‌یری شه‌قام ده‌کات. شه‌قام خالییه، نه‌ که‌سیک، نه‌ تاکسییه‌ک. هه‌ڵده‌گه‌پێته‌وه سه‌ر میزه‌که‌، نیگای له‌ سه‌ر فنجانه‌که‌یه، په‌نجه‌ گه‌وره‌ی ده‌ستی راستی به‌ لیواری فنجانه‌که‌دا ده‌گه‌پێنی و ده‌لێ «پووداو لێره‌یه» «پووداو بانگ ده‌کات، هه‌موو که‌س ده‌پوا... ژیریش پۆیشت، منیش ده‌پۆم...».

من ئیدی هیچ نالێم چونکه‌ کچه‌ له‌ گه‌ڵ من قسه‌ ناکات. ئەو بیر ده‌کاته‌وه، به‌ ده‌نگیکی زۆر نزم که‌ به‌ زه‌حمه‌ت ده‌گاته‌ من، ئەو له‌ ناو به‌سه‌ره‌ات، هه‌ست و سۆزه‌کانیدا ده‌گه‌پێ. که‌س له‌ هۆله‌که‌ نه‌ماوه، ده‌نگی مۆسیقا داخراوه. له‌ ده‌ره‌وه، له‌و دیوی په‌نجاره‌که‌وه، به‌فر ده‌ستی پێکردوه. کلووی به‌فری سه‌پی که‌ وه‌ک ئەسته‌یران ده‌دره‌وشیته‌وه، هێدی هێدی به‌ره‌و خوار دێن. به‌لام من باسی به‌فری بۆ ناکه‌م، نامه‌وی پۆشتنی ده‌نگ، سه‌دا و هه‌سته‌کانی تیک بده‌م.

«پۆیشت» کچه‌ نیگای هێشتا له‌ سه‌ر فنجانه‌که‌ ده‌لێ؛ «به‌ هه‌لاتن پۆیشت، شه‌ویکی پاییزی با و سامال، شه‌ویکی ئارام، شه‌ویکی وه‌ک خه‌ون. ئەو شه‌وه‌ی ئیستا بۆته‌ خه‌ونیک، له‌ خه‌ونیکی زیاتر هیچ نییه. ئەو شه‌وه‌ی به‌ گلۆپی [ناو] بولوار که‌میک پووناک بوو، به‌

پروناکیی دەروونی جەستەکان پڕ شەوق بوو. ئەو شەوێ ئەو لە پەنجەرەو، بۆ دەرەو، بۆ دنیا، بۆ دوور، بۆ دنیاى هەرە دوور و گەردوونی دەروانى. ئەو شەوێ ولاتى پوودا و تۆلانى دەدا. ئەو شەو من قسەم کرد، گریام، لە بەرى گەپیام. بەلام ئەو پۆیشت، نیگاكانى لە پێش چاوم، دەنگى هەنووکە لە گوتمدا، وەك بلایی ئەو لە خەونیک دەرچووین و کەوتبیتە نامیژی خەونیکى دى، ون بوو و پۆیشت. لیم مەپرسە كە ژیر كى بوو... ژیریك كە ئەویندار بوو، دلەبەرى نەشق و دلان بوو، ژیری كە ژیر بوو، پۆیشت... ئیمە، من و ئەو باسى شیو و دۆلانمان دەکرد. پاشان بە بانگهێشتى پوودا، وشەى دۆل بوو بە تۆل (تۆلە). شەوێ دواى، بەر لەوێ برۆا، من بە گەرمای جەستەى وشەى تۆلەم کرد بە تۆو. بەلام ژیر سەرکەوت؛ تۆلە مایەو، دۆل پۆیشت، تۆیش دوو هەفتە پێش ئیستا پۆیشت. ژیر پۆیشت وەك تیریژی هەتاوى سەر لە ئیواران، شەپۆلى دەریا لە کەناران، باى ناو دارستانان، بەفرى بەر هەتاو، ژیر وەك ئەوانە ون بوو و پۆیشت. ئیدی دوورە. ئیدی دوورییەكى بێ پایان کەوتۆتە ئیوانمان. دابپان، خەمى دابپان، خوین، چارەنۆسى ئیمە، چارەنۆسى من. من لە سەریكى دنیا، ئەو لە سەریكى دى. نە دەنگیک، نە هەوالیک. بەلام پۆج بەکێکە، پۆج بەکیان گرتوو. نە پۆیشتنى پاییز، نە حەسەرتى زستان، نە چاوه‌روانى بەهار و نە دووریى هاوینیش. دل دەزانن بۆچی لێدەدا. «هادهس» بانگ دەكات، دیسان تۆلان دەدا... منیش دەپۆم...»

من چی تر ناتوانم خۆ رابگرم. «پروان بەفر دەباری» بەم جۆرە قسەكەى دەبێم «سپیه‌تیى بەفر پروانە»
 دیتەو و سەر خۆی، سەرى هەلەدەسوورین، چەند خولەكێك سەیری

* ناویكى دیکەى پلۆتۆن، خواوەندى ولاتى مردووانە.

دوره وه دهکات «سپیه تی» به بزیه که وه ده لئی، کاتیک ئاور له من ده داتوه «هه لبات سپیه تی... بئگومان له هۆلئیکی گهرمی قالیچه پاخراودا خو شه. به لام ئه و تیکۆشه رانه ی به ئولانی هادهس دهستیان به گو فهند کردوه، ئیستا چ ده کهن، له کوین، ئه وان له ولاتی پۆشتن و نه که پانه وه دا، هه شارگه یه کیان دۆزیوه ته وه؟» هه لده ستی و به ره و په نجه ره ده پروات. ژاکه تیکی ره شی دریز و شهروالئیکی ته نگی جینی تاریکی له پیدایه. دهستی له گیرفانی شهروالدا، چند خوله کییک له په نجه ره وه، سهیری ده ره وه، سهیری به فر ده کات. من له جینگاکام ناجم. بیرم لای قسه کانیه تی و له وه پوانم. هه وا هه ندیک، یان به بۆنه ی به فره که وه یانیش به هۆی سپیده ی به یانه وه، پووناک بۆته وه. ئه و ده که پیته وه به ر میزه که، به لام دانانیشی. وه ک ئه وه ی له خه ونیکدا بئ ده لئی «من ئیدی ده پۆم». «خۆت ده زانی» من به ئارامی ده لئیم و هه لده ستمه سه ر پئ. منیش ئیدی نه تاقه تی قسه کردن و نه گوئ شل کردن و نه بیر کردنه وه شم هه یه. میشکی له خۆوه ماندووم، ئیستا به ته واوی له یه ک ترزاوه. به لام من له وه، له وه پوختاره جوان و به هیزه ی ده پوانم؛ زه رده خه نه یه کی زراف، خه نده یه کی بالکیش، نیگایه کی به هیز، به خۆباوه ر، نیگایه کی باریک بین. شوین پیی هیوایه ک، چاوه پروانییه ک، پۆشتنیک، شوین پیی ویست و هه سه ره تیک. و له پشت په رده ی نیگا کانه وه، که سه ریک، په ژاره ی بیچاره ییه ک، دوو دلپیه ک.

«مه پۆ»

به بزوه ده لئی: «نا، من ئیدی ده پۆم، من ماندووم، تۆیشم ماندوو کرد.»

«مه به ستم ئیستا نیه، مه چۆ بۆ ئه و ولاته ...»

«ئه و ولاته ... ئه و ولاته ... سه ری خۆتی پیوه مه یه شینه» وا

دهلئیت و له دهرگای گه وره ی هۆتیله که وه ده رده چیت .
«من ناو نیشان و ژماره ته له هۆنت بده مئ، په نگه پۆژیک پیویست
بوو» وای پیده لئیم و له گه لئى دیمه ده ره وه ناو به فر که نارام ده بارئ .
«نا سپاس، پیویست ناکات، ئیدی هیچ شتیک پیویست ناکات» و
مالئاوایی له من ده کات، هیدی هیدی، له ناو به فردا ده پروا و ون ده بی .

دردونگ

باز.

له پایتهختی باز، له لای باز.

چوار مانگ پاش هیرشه که ی گوند، له پایتهختی ولاتی مه زن.
باز گه پاره ته وه، له ولاتی چیا، له مهرگ و کوشتن، دوینن گه پاپیه وه
بۆ شاری گه وه.

له سپیده ی به یانییه کی ساماندا، ئیمه له بهر ده رگای مائی ماده رین.
باز ده ست به زهنگی ده رگای مائی ماده ردا ده نن. ده نگیک له ناوه وه،
له مائی ماده ر، که له گه په کی پووسپی خانه ی شاره، نایه. باز دیسان
دهستی پیدا ده نن. ده نگیک نایه. «وه ره» باز به تووره ییه وه ده لئ
«وه ره ده رگا که بکه وه ماده ر، ده رگای ژیا نی من، وه ره.» ...

له م سپیده شدا دیسان خوین هه یه؛ پوخساری نه و، دهستی، کراسه
سپیه که ی خویناوییه. قژی ئالوزار، پیشی پالتۆ و ژاکه ت و سینگی
کراوه یه. چاوی ماندووی سوور بووه؛ ده لئیی بۆته دوو مۆمی داگیرساو.
شوینی سن نینۆکی په نجه هتلیکی سووری له سه ر پوخساری دروست
کردووه. جئ په نجه کان قوولن. خوین به ده وری لیویشیه وه دیاره.

چی بووه؟ چی قه و ماوه؟

«دهرگا بکه وه» باز ماوه به کی دریز قامک به دوگمهی زهنگه که دا دهنی و نه مجار به دهنگیکی به رز بانگ دهکات «مادهر...» ژنی گه وواد، دهرگا که بکه وه... مادهر، له دهورت گه پیم، دهرگا که بکه وه»
 به لام دهرگا ناکریتته وه. باز که میک له دهرگا دوور ده که ویتته وه، سه ری هه لدینتی و بۆ سه ره وه، بۆ په نجه ره به کی گه وره ده پوانتی و ده قیرپینتی؛ «مادهر... مادهر...» دواي چند جار بانگ کردن، دیسان دیتته بهر دهرگا و نه مجار به دهست له دهرگا ده دا. «بیکه وه قه حبه ی کچی قه حبه، بیکه وه قه حبه ی ته وایو ی شار، ته وایو ی ولات... بیکه وه، دایکه که م بیکه وه...»

دهرگا ناکریتته وه، دواي نه وه ی باز بن تاقهت ده بن، به نارامی به ره و زهوی لار ده بیته وه و له بهر دهرگا، له سه ر پلیکان داده نیشی. نیستا چی بکات؟ به ره و کوئی بچی؟ دیسان بی پشوو، بگه ریتته وه ولاتی چیا و بکه ویتته باوه شی شه وانی تاریک؟ دیسان بیته وه به هاوپی خوین، مه رگ و کوشتن؟ بکوژی؟ خوی به کوشت بدات؟ مه گه ر تازه له هه ریمی مردن و کوشتن نه گه راوه ته وه؟ نیستا چی بکات، له کام دهرگا بدات، به سه ر کیدا بقیرپینتی، کی بکوژی، دهرد و خه می ده روونی که زور کوشنده یه، به کی بلتی، له لای کی زار بگری؟ له عنهت له تو نه ی ژیان! خوا بتگری چاره نوس، به خت! به ختی بی شه رف، بی ناموس! هه وا پووناک ده بیته وه. تیشکی هه تاو ده گاته کۆلانی ته نگ و دریز که مائی مادهری لیه. کۆلان خالییه، ته نیا چند سه کی به ره لا، بی دهنگ، له سه ر پی، ده گه پین. له مالتیکی که میک دوورتر دهنگی مندالتیک دیت. له دووره وه دهنگی تۆتومبیل و تاکسییه کانی شار دتی، پوژیکی نوئی، پووناک، به لام که میک سارد، به گه رمای پووناکی سامالی زستان دهست پیده کات.

باز سه ری له ناو هه ر دوو دهستیدا دانیشتوه و بیر دهکاته وه؛

له خوځی، له کورپه کانی، ژنه که ی، ژیانسی، کرده و وته کانی و بیر له چاره نووسی خوځی ده کاته وه. باز؛ ماندوو له پړنگه په کی په کجار دوروه وه به هیوا په کی مه زن هاتووه. باز؛ کوځای نفرته و بیزارۍ، چاوسوور، پیاوکوژ، به لام نیستا په کجار باریک بین، په کجار درپونگ. گه لیک سست، گه لیک توراو. خوژگه هه موو فیشه که کانی باریتاکه ی بن باخه لسی بنایه به سه ریوه و میشکی بیژاندايه، نیدی بو همیشه به ده سته وه پزگاری ده بوو. به لام نهیده ویرا، نا، نهک نهیده ویرا، به زه یی پییدا ده هاته وه. گوناح؟ به راستی گوناح؟ نا گوناحیش نا. پیش چاوی گیرا، وهک شه وهی ده ست و لاتی زنجیر کرابن، بن جموجوژل وه ستا. پیده چی باز ترسابیتیش. ترس؟

باز له گیرفانی پالتو ره شه که ی، پاکه تی جگه ره دهر دینن، جگه ره په ک ده گیرینن و چند مژۍ قوول، په کجار قوولسی لیده دا. په نجه کانی ده ستی چه پی له ناو قژی کورترکراویدا، له سه ری که، جگه ره که ده نی به لئویه وه. مژ لیدانی جگه ره، دووکه ل و بونه که ی، گه رما په کی خوځش پیک دینن. وهک بلتی باز هه ندیک به وه نارام ده گریځ. دوا ی په که م جگه ره، په کی دی له پاکه ت دهر دینن و به جگه ره که ی ده ستی دا یده گیر سینن.

باز چاره په کی پتویسته. چاره په کی مسوگه ری پتویسته تاوه کوو بتوانن شه ته م و مژه ی دهوری ژیانسی گرتووه، بره وینن ته وه، لئلسی و تاریکی دهوری خوځی بکاته سافی و زولالی. ناو هها به م شتوه نابن، قه ت نابن. باز مرفی شه حاله نییه. به قسه په کی شه ده گریځ هه زاران مرف بکوژین، به جووله په کی ده گریځ چاره نووسی زوژ شت بگوژدری. به لام سه بری شه به خته گه واده بکه که ناتوانن به سه ری ژیانسی خویدا زال بیت، ناتوانن ده سه لاتداری ماله که ی خوځی بیت.

باز، کییه شه بازه؟ له کوپوه هاتووه؟ بنه چه که ی کییه، چییه؟ به لئس، نهک ته نیا ژیانسی له ناو ته م و مژدایه، هه روه ها پوژانی پابردوی،

مندالی و لای و ژیانی به سه چووشی له ژیر سیبیری ته م و مژتکدایه .
 زولالی نهک ته نیا بۆ ژیانی نه مپوی که بۆ ژیانی دوینیشی پبویسته .
 زولالییه کی ناشکرا وهک تیشکی ئه م پۆژه نوییه پروناک .

دوای جگهره ی چواره م، دیسان هه لده ستیته سه ر پن، لاقی ته زیوی
 پاده وه شینن و ماوه یه کی دریز قامکی له سه ر دوگمه ی زهنگی ده رگا که
 داده نن . جاریک، دوو جار، سن جار، دهنگ نایه . نه گه ر ماده ر نه چووین
 و نه که وتبیتته ئامیزی یه کیککی بن شه ر ه ف، ده بن له ماله وه بیت . باز
 پیش نه وه ی بیته وه بۆ مال، چوبوو بۆ پووسپی خانه به و هیوایه ی
 ماده ر له وئ بیت . به لام ماده ر له وئ نه بوو . نه وانه ی ئه وئ به چاوئکی
 سه یر له باز و له خوینی سه ر پوخسار و جله کانیان پوانیبوو و تبه ویان
 که ماده ر چۆته وه بۆ مال، به لام ماده ر ئیستا وه لام ناداته وه . ژنی
 قه حبه ی قه حبه کان، ژنی قه حبه خانه نایه ت و ده رگا ناکاته وه !

«ماده ر» باز به دهنگیککی یه کجار به رز ده قیرپنن . «ژنی
 قه حبه خانه کان، ژنی کۆلنان، وه ره ده رگا که بکه وه !» دوایش ده ست به
 تیه له دانی ده رگا ده کات . جار جاره . به قیره وه . هه ندیک که س بن نه وه ی
 شتیک بلین له ده رگا و په نجه ره وه سه یری باز ده کن . له گه ل نه وه ش
 که باز نه وانه ده بینن، دیسان به شه ق به ر ده بیتته ده رگا . قه ینا با کئ
 سه یری ده کات، بیکات . نه گه ر که سیکی به هیز، که سیکی به خو باوه ر
 هیه با شتیک بلن، یان ته نیا ده می بکاته وه، خوا بزانه چی به سه ر
 دیت! باز نه مجار به مشت و شه ق له ده رگا ده دات .

له م کاته دا له پشت ده رگا وه ده نگیک دیت . باز پاده وه ستن، پاشان
 ده رگا به ئارامی ده کرپته وه و ماده ر، ژنی ئیتر پیر، ئیدی یه کجار
 قه له و و خر، له کراسیکی ته نک و ناسکی شه ودا، ده رده که وئ . چاوی
 خه والسه وه، په نجه ی به سه ر چاو و ژیر چاوی هه لام ساویدا دینیت و
 سه یری باز ده کات .

«وهی، وهی، وهی... کوپی من، نهفسه ری من، پیاری جوانخاسی من، قاره مانه تورپه کم هاتووه» مادر به بزه یه که وه ده لئ. «ده بوو من بزمانیبا که تنیا کورپه کم، ده توانی نم قیره قیر و ئاژاوه بگیری، وه ره ژوره وه، وه ره لای مادهری خوت، وه ره باوهشی من، وه ره وه ره با بتحه وینمه وه، وه ره...»

کاتیک باز مادر ده بینن، دهنگی لیوه نایه نیدی. نهو بین دهنگ به نیگایه کی یه کجار تیژ سهیری مادر دهکات و له ده رگاکه وه ده چیته ئورد.

مادر دهستی باز ده گری و به نهرمی ده لئ؛ «نهو چ حالیکه؟ چی بووه؟ چی قهوماوه، بوچی وه ها خویناویت؟» باز که میک به تورپه ییه وه له باتی نه وهی وه لام بداته وه، ده لئ؛ «بوچی ده رگاکه ت نه ده کرده وه، چه ند کاتر میره که من له بهر ده رگام، چیت ده کرد؟»

«من چیم ده کرد؟» مادر به خنده وه، «من خه وتبوم، له خه ویکی قولدا، ماندویه تیی پوژیکسی سه ختم له له شم ده رده کرد» به دهنگیکی یه کجار نهرم وه که دهنگی دایکان ده لئ «دهنگی توّم نه ده بیست، گهر بمبیستبا، مه گهر یه کی توّم ده کرده دوو؟! وه ره کورپه کم وه ره.»

مادر دهستی نهو ده گری له پلیکانه کانی ناوه وه که دووات ساز کراوه هه لیده کیشیتته سه ره وه. ژوری نووستنه که ی زور گه وره یه، له قاتی سه ره وه یه. مادر له پیشه وه و باز به شوینیدا ده چنه ژوری نوستن. بوژیکسی قورس و گهرم که تیکه لیکه له بوئی نارقه و کولونیای (تودکولونی) هه رزانی ترشاو دیته لووتی باز. ژوره که گهرمه، نهو گهرمایه ی که باز زور پیوستی پییه تی، ژوره که ی گرتوته وه. باز چاوی ده نووقینن، ده می ده به ستن، به پیوه چه ند جاران هه ناسه هه لده مزئی و ده بداته وه.

«مادر، من مردم» باز بی ئه وهی چاو بکاته وه ده لئی «من مردم،
مادر» .

«نا، نا، هیچت لیئه هاتوه، ئیستا له ئامیزی دایکی خۆتدا ئیدی
هیچ شتیگ نامینن» وا ده لئی، داده نه ویت پیلاره کانی باز له پپی
دهردینن، مه لده ستیتته وه و پالتۆکه ی مه لده گری «ئیستا ده بینن، من
سینگ و به رۆکم ده که مه مه له هم و تو چاک ده که مه وه» .

«ژیانی من تیکچوه مادر» باز ه نووکه به چاوی به ستراوه وه ده لئی
«ژیانی من له حه رام گه را» .

«ئیستا هیچ مه لئی» مادر ده لئیت و جل و به رگی باز له به ری
داده که نن. «دوایی، دوایی...»

پاش ئه وهی مادر به دهستی وه ستای خۆی باز پووت ده کاته وه،
ده مانچه باریتا که ی باز که له ناو جانتایه کی ره شی چه رمی نه خشیتندراودایه،
ده خاته سه ر میزه بچووکه که ی لای ته ختی نووستنه که . کراسه ناسکه که ی
شهوی له بهر داده که نن، پووت ده بیته وه . دیسان دهستی باز ده گری و
به ره وه حه مامی ته نیشتی ژووری نووستنی ده بات. مادر به ئاوکی گه رم
سه ری باز ده شوا، چه ند جار ان سابوونی لیئه دا و دهیشوا. باز خۆی
ده داته بهر ئاوه که، هه ر جاره که ده ست و په نجه ی قه له وی مادر،
به سه ر جهسته یدا ده گه پئ، به ئاله یه کی زراف، ئه و جهسته ی سست
ده بیته وه . تو په ییه بی پایانه که ی که م ده بیته وه . ئه وه نده ی ماوه یه کی
دریژ، ئه وان له حه مام، له ژیر ئاوی گه رمدا ده میتنه وه . «ئاو» باز
ده لئی، «ئاخ، ئاو...» ئاو؛ زو لآلی، ئارامی، هیمنی . ئاو؛ په رحهت،
به ره کهت، ژیان . ئاو؛ به هیزی، گه وره یی، بی پایانی . ئاو؛ هه توانی پۆخی
بریندار، جهسته ی حه رام، دئی پیس... ئاو.

پاش سه ر شۆردن، مادر به خاویلی خاوینی سپی، قژ و به دهنی باز
وشک ده کاته وه، به نه رمی وهک بلئی دهستی مندالئیکی گرتبئ، دهستی

باز دەگری و دەبیاته سەر تەختە گەورەکەى خۆى، ناو نوێنان. نوێنى
 مەدەر هیشتا گەرمە. هیشتا بۆن و هەلمى بەدەنى قەلەوى مادەرى
 لێدئ. باز لە سەر نوێنان پادەکشئ، دوو سەرىن دەخاتە سەر یەک و
 پالى پێوه دەدات و داواى جگەرە یەک لە مەدەر دەکات. داواى ئەوى مەدەر
 جگەرە دەگیرئ و دەیداتئ، خۆیشى دیتە تەنیشت باز و پادەکشئ،
 دەستى راستى بە سەر سینگ، زگ، بەرزگ و «سەربلندی» ی بازدا کە
 ئیستا وەک قامکێكى بچووک دیارە، دەهئئ و دەلئ: «دەى بیژە چى
 قەوماوه، کئ پوخسارتى وا لێکرد، کئ جەسارەتى واى کردووه؟»
 باز وەلام ناداتەوه. چەن خولەکێک نەفەس بە شوێن نەفەسدا جگەرە
 دەکشئ. «دە بە دایكى خۆت بلئ،» مەدەر دیسان بە جەختکردنەوه
 دەلئ «دەرد و خەمى خۆت بلئ، دەرگای دلت بکەوه»
 «ژنى من... ژنە قەحب...» «باز وشە بە وشە دەلئ. بەلام ناتوانئ
 قسەکە تەواو بکات. «ژنەکم...» باز هەول دەدا قسەکانى درێژە
 پئ بدات، بەلام نابئ. ئەو دەگاتە ئاستى گریان، پووى لە مەدەر
 هەلەدەگیرئتەوه، چەند خولەکێک هەروا بئ دەنگ دەمئئتەوه و پاشانىش
 لە پەر دەگری. بە دەنگى بەرز، توند، درێژ.

باز دەگری!

مەدەر کە تا ئیستا بازى وەها نەدیوو، دەحەپەسئ. مەدەر چى
 بکات، چى بلئ؟ ئەو، بئ دەنگ سەرى باز دەخاتە سەر زگ و بەرزگى
 پەر بەز و چەوریى خۆى و دەست دەخاتە ناو قژئ. وەک زەویبەک
 بوومەلەرە لئى دابئت، هەموو جەستەى باز بە کولئى گریانەوه دەهەژئ.
 ئەسرىن لە چاوى دەبارئ. ئەو دەگری، جار جارە دەکۆخئ، جار
 جارەش دەپژمئ، گریان لە قورگیدا دەمئئتەوه بەلام تەفەکەى قووت
 دەدات و تیر دەگری. ماوه یەکى درێژ وەها دەگری. پاشان هئدى هئدى،
 کولئى گریان دادەمرکئ. «تۆ نازانى ئەو ژنە گەواود بابە چیم بە سەر

دینن» باز به نارامی بئ نهوهی سه ره لهبئینی دهلئ؛ «من نازانم چی بکه... نا، نا، دهزانم چی بکه، دهیکوژم، جگه له مه هیج چارهیهک نییه، ته نیا کوشتن ده توانی من له دهستی پرگار بکات...».

«کوشتن بۆ چ شتیک بۆته چاره کورپه کهم؟» مادهر بئ نهوهی قسهکانی باز بیپئ، به نهمی نه مه دهلئ.

«چارهیه، من دهزانم، کاتیک پیویست بئ کوشتن و مردن چاره...».

مادهر سهری باز له ناو لنگی خوئی بهرز دهکاتهوه و دهیخاته نئو ههردوو مهکی زۆر مهزنی. «من تۆ دهحهوئینهوه» ئو دهلئ «بهلام مردن و کوشتن هیج چاره نییه... مردن، ون بوونه، ون کردنی ههسوو شتیکه. کهی ون کردن ده توانی ببیته چاره؟ بهلام ژیان، من دهزانم ژیانی هه ره پیس، هه ره بیچاره، هه ره بیهووده، ده توانی ببیته چاره، چونکه هیوای تئدایه؛ هه همیشه له هه ره جیکدا ته پایی هیوا، تۆوی هیوای تئدایه...»

ماوهیهکی درتژ باز هه ره بهو شیوه، سهر، پوو، ده م و لووتی له نئوان مهکی مادهردا ده مینتیهوه. سینگی ئو به نارامی بهرز ده بئ و ده نیشیتیهوه. بۆنیککی سهیر لئ خووش که هه ندیک له بۆنی سیوان ده چئ، له ناو مهکی مادهر دئ. دواتر باز سهری له ناو مهکی مادهر دهرده کیشئ و دیسان وهک پیشوو، دوو سهرین دهخاته پشتی و داوای جگه رهیهک له مادهر دهکات. مادهر، به مهکی زۆر گهورهی که تا ناو زگی دیت، بهز و چهوری کۆگا کۆگای که مه، پان و لاقی قه له ویهوه هه لدهستن، جگه رهیهک له پا که ته کهی باز ده گیرئینی و ده بهئینی، ده دیداتی. «ئێواره بوو،» باز چهن مژتیک له جگه ره ده دات، به چاوی ته پ و سوورهوه له مادهر ده پوانی و ده لئ؛ «نا، ئێواره نه بوو، به رهو ئێواره بوو. من گه یشته شار و چوومهوه بۆ مال. به خووشحالی، به جۆشهوه. له گیرفاندا نه وه ندهی دوو مشت زێر، ملوانکه، نه نگوستیله، گواره،

بازنه که له ناو کیسه یه کی هوریشمی بچووکدا بوون، که بۆ ئه و دیتله دایک قه حبه م هینابوو. له دهستیشدا جل و بهرگ، پینوس و دهفتهر، سهعات و جانتا که له ناو پاکه تدا بوون، بۆ کوپه کانم هینابوو... کاتیک گه یشته مائین، دایک قه حبه ته نیا بوو، هیشتا منداله کان له خویندنگه نه گه رابوونه وه. کاتیک چومه ژوره وه و چاوی پیم کهوت، وهک بلین جندۆکه یهک، جانه وهریکی دیین، وهما چاوی ده ربه پاند و چه په سا. بئ ئه وهی پیبکه نن، به خیرهاتنم بکات یانیش بیته و پاکه ته کانم له دهست وه ریگرئ، هه روا له بهرانبهرم که میک دورتر، ناو چاو گرژ، راوه ستاو، چه ند خوله کیک به نیگایه کی به تال یانیش ترساو سهیری کردم. هیه قسه یهک به زاریدا نه هات. من قسه م کرد، له حالئ خوی و منداله کانم پرسئ. ئه و ته نیا وتئ؛ «باشم، باشن». مه گه تۆ نایه یته و هاوکاریم ناکه ئی له م پاکه تانه دا؟ من پیم گوت. بئ دهنگ هات و چه ن پاکه تی هه لگرت و بردئ له سالۆنه که ئی دانا. له ویشه وه چوو بۆ چیشته خانه، مه ته ریزه تا هه تاییه که ئی... ده ئی تۆ بلین، ئه گه تۆ بی چه ده که ئی؟»

ماده ر وه لامی ناداته وه. له باتی وه لام، ته پله کی سه ر میزی بچوکی نزیک ته ختی نووستن پیشانی باز ده دا.

«من هیچ نه گوت» باز به رده وام ده بی «دوای ئه وه ئی پیلوو پالتۆکه م دا که ند و پاکه ته کانی دیکه م برد و له سالۆن دامنا، منیش به شوین ئه ودا چووم بۆ چیشته خانه و له گیرفانی پالتۆکه م زه رفی بچوکی زیرم ده رهینا و دامن. زه رفه که ش یارمه تی نه دام، ئه و زه رفه که ئی گرت و بئ ئه وه ی بیکاته وه له سه ر میزی مه تبه خ داینا. - بۆچی واده که ئی؟ من به نا په حه تی لیم پرسئ. ئه ویش قسه که ئی بۆ خۆم گه رانده وه: تۆ بۆچی وا ده که ئی؟ من به ئه زموونی خۆم ده مزانی که ده رمانی ئه و، زه رفه که و زیری ناویه تی. کیسه یه کی دیم ده رهینا و دامن و پاشان وشه به وشه وتم؛ بپوانه، له میژه من لیتره نیم، من له رینگه یه کی به کجار

دوره وه هاتووم، من له مهرگ و کوشتن، له سووتان و گرده لول و ناگره وه گه پوامه ته وه، له هریمی یه کجار دوروی قین و نه فرت، شه پ و پیکدادان هاتوومه ته وه. ماندووم، جهستم، له شم، میشک و هوشم، گیان و پوحم ماندووه، مه که. تیکی مه ده. پیویستم به حسانه وه، گرمایی و نارامی، نهرمی و نزدیکی هه یه.»

- پیویستی من؟ ئیمه؟ ئه ی ئیمه پیویستمان به چییه؟ نه و بن نه وه ی سهیری من بکات، وتی من ئیدی ناتوانم لیتره به ته نیا، بن میرد، بن پشت و پشتیوان، به مانگان و به سالان ناگام له مندا له کانت بن، قهره واشی ماله که ت بم. من پیویستم به کیسه ی زیر نییه، پیویستم به میردیک، به هورپیک به ئینسانیک هه یه ...

- تو رهوشی من ده زانی. من وتم، له و هرتمانه، له ناو شاخ، چیا، شیو و دژدا، من له ناو خووشی و شادیدا نیم. من بۆ ده ولت، میللت و ولات له شوینانم. هه میشه له گه ل مه ترسیی مردن، هه میشه له ناو خوین و ئاره قه دا، به رده وام تینوو و برسی، بن خه و و بن پشوو.

- ده ولت، میللت و ولات، ئیوه هه ر وتتان و دیسان دوویاره تان کرده وه، ده ولت، میللت و ولات ... من؟ ئیمه؟ له پیشدا ماله که ت، پاشانیش نه وانی دی ...

بیپره وه، با دیسان ده ست پینه که یین ...

- من قسه کانیم بری، زاری پر نازار و ژاروی دیسان کردبووه. هه رچنده من ده مویست که قسه بکات، ناقه تم نه بوو گوئ له قسه قوره کانی بگرم. من پیویستم به قسه ی نهرم و نیان، نارامی به خش و گهرم بوو. - وتم دوایی قسه بکه یین و چوومه حمام. بانیتوم پر کرد له ناوی شیهلترین، به سابوون ناوه که م که فوای کرد، پروت بوومه وه و چوومه ناوی و بیرم کرده وه ... تو ده زانی بیرم له چی ده کرده وه؟ ...

«به نهرک نه بن جگهره یه کی دیم به ری»

مادر هاندستى و جگه ريهك له و لاي ديكيى ژوره كه وه ديتنى، جگه ره به پاكته و چرخيشه وه. پاش نه وهى جگه ره ده گيريتنى و ده يداته باز، پاكته و چرخ له سه مپزى بچووكى كه نارى ته ختى نوستن داده نى و بچدهنگ به هيوای برده وامپى قسه كانى باز، لپى ده پوانى. باز جگه ره ده كيشن. چاريك له ژوره كه و له ديوارى جودا كه ره وهى ره نكيى ژوره كه و چاريك له مادر ده پوانى. مادر؛ نيدى پيرژنيك، نيدى زرد قه له و، گه وه، كووپه پون و به زه. مادر؛ پانى گه وه و نه ستور، ناولنگى قول، وهك شيوى بن بن، بپرى قول و تاريك. مهكى شل بووى داكه وتوو، وهك مهكى دايكى جن و پريان كه باز نه و كات له مالى هتپوان خويندبوويه وه. مادر؛ نه سهر، چاوپه ش، لپو په ش هه لگه پاو، هه موو شوپنى جه ستهى پر له مووى په ش. مادر؛ سه ره پاى هه موو نه وانه هه نووكه ش كانى شه هوهت و داخوآزى. وه ستاى به دهن و جوشى به دهنه. مادر؛ چاره نووسى باز.

«من جه ستهى ماندووم تا گه ردهن نوقمى ناوه كه كرد، چاوم به ست و بپرم كرده وه. دانه دانه ناوا بپرم كرده وه؛ نه مه چ حالتيكه؟ ... من ده سه لاتم، هپز و تواناى قسه، كردار و گورپنم هه به. من شته كان، پوداوه كان، پتوه ندييه كان، مرؤفه كان، هه ريم و ولآته كان و كات و زه من ده گورم. مورى من به ناوچه وانى زرد كه س و زرد چاره نووسه وه هه به. من بپوام هه به كه مورى من له پيشكه وتنى ولآت، زه من و ميژووش ده درى. مه گه ر شتى گرنگ، ويست و خواست، زانين و كار نييه؟ مه گه ر من به ويست و خواست، به زانست و كار وه به شوين نامانجى خومه وه نيم؟ مه گه ر به م هويه وه نييه كه من به هپزم؟ به ده سه لاتم؟ فه رماندارم؟ به لى وه هايه، به لى قسه كانم توانايه، توانا و هپزى من له چه كه كه مه وه به. هه ر بوپه ش من خاوهن هپزم. چه كدارم. مه گه ر من به كردار و كارى خومه وه نه مه له ماندووه كه بپزاري، دودللى، سستى،

دردونگی، له من، له ژيانی من دوورن. که واته نهو سستی و بیتزاییه م له ماله وه چبیه؟ بۆچی کاتیک پیم دهنیمه ناو نهو ماله ههستی دوودلی و بیتزایی به سه رمدا زال دهبن، تیری دردونگی له دلیم ده درئ؟ بۆچی من، بازی ولاتی کتوی و وهحشی دهره قهتی نهو ژنه نایه م؟ بۆچی نهو ویست و داخواییه پیروزانه م، نهو زانست و کاره پسپووانه م لهو ماله دا قرووشیک ناکات؟ بۆچی من، فرمانداری هیزی هره لیها تووی دونیا، به لئی هه موو دونیا، له به رانبر نهو ژنه سه گبابه، وهک په پووله یه کم لیدئ؟ دلیم وهک په پووله یه ک به هه لپه هه لپ لیده دا؟ به لئی، نهو ندهی ماوه یه کی دریز، له ناو نهو ئاوه گه رمدا که خوی لیده خستم، ئاوه ها قول، به دوودلی، دردونگ، چلکن، بیرم ده کرده وه... تا دهنگی منداله کان له دهره وه هات...».

باز دهستی چه پی به سه ر سینگیدا ده گه پینن، به وردی سهیری مووی سینگی دهکات و هه ندیک تالی سپی ده گری و خیرا لییده نه وی. قزی، ریش و سمیلی، مووی سینگ و به دهنی، سپی بووه. تالی سپی، پۆز له دواي پۆز زیاتر دهبن، ژیان ده پوا، دونیا ده پوا، ته من ده پوا... باز جگه ره ده بات بۆ ده می و له په نجه ره ی گه وره ی ژوره که وه که په رده ی تاریکی پیوه هه لواسراوه، ده پوانن. وا دیاره که پۆز به ته وای هه لپه اتوووه. تیریژی هه تاو له نیوان په رده وه خوی ده گه یه نیتته ناو ژوره که.

«منداله کانی من، ژيانی من، هه موو شتی من هاتبوونه وه.» باز جگه ره که ی له ته پله کیکدا ده کوژننیتته وه، سه رینه که ی پشتی راست ده کاته وه و ده لئی؛ «من به په له سه رم شوورد، خۆم وشک کرده وه، خاوی له ده ست به کراس و ده ریپوه له هه مام هاته دهر. کورپه کانم له چیشخانه، به روخساریانه وه دیار بوو که چاوه پوانی منن. من له

باوهشم گرتن، ماچم کردن، بۆنم کردن، نای خویابه که چهنده بیریانم کردببوا! نئوان چهنده بالایان کیشابوو، گهوره ببوون! پاش نئوهی حال و نئحوالیانم پرسى و پتیکهوه پاکهتسى دياربیهکانمان کردهوه، چووم بۆ ژوورى نووستن تاوهکوو جلهکانم له بهر بگم. ژوورهکه خاویزن بوو، تهختى گهوره پتیک و پتیک لیفه و سهرىنى له سهراخرابوو به خه یالى نئوهی که من لهوئى بزهوم. من تاقمیک جلى نوئى و کراسىکی سپى نویم له بهر کرد، قزم شانہ کرد، سمیلم درووست کرد، ده مانچه کهم خسته که مەرم، بۆینباخیکی نه زۆر په سمیم خسته گهردنم و له ژووره که هاتمه دهرهوه، -مندالنهکان دهی با بپۆین، وام گوت. له چیشتخانه وه بۆنى خوادن و شیو نه ده هات، قه حبه دایک هیچی ساز نه کردبوو. مندالنهکان برسریان بوو، مندال به خوشحالییه وه نئو جل و بهرگه ی بۆم هیتابوون له بهریان کرد، خویان کو کردهوه و له بهر دهرگا راههستان. به لام دایکیان هیچ جووله یه کی نه کرد، نئو له چیشتخانه به شتیکه وه، بیگومان به شتیکى پر و پووجه وه، سهرقال بوو. من بانگم کرد -مه گه ر تو برسیت نییه، له گه ل ئیمه نایه ی؟ نئو به کورتى وتى نا. من مندالنهکانم هه لگرت و چووین بۆ پستورانتي شارۆچکه ی سه ربازی. له پستورانتي له بهر په نجه ره یه کی زۆر گه و ره و دریز که به سهر چه مى شارددا ده یروانى، دانیشتن و شتویکی بئ وینه مان خوارد که له چه ندین جور پتیک هاتبوو. پستورانتي گه رم بوو، له دهره وه، گلۆپی بولوارى شار دهره وشانه وه. شهوق دانه وه ی گلۆپه کانیش له سهر ناوی پووبار نازدارانه ده پۆیى. مندالنهکان به رده وام باسى خویان، خویندن و وانه کانیان، هاوپئى و مامۆستاکانیان، دژوارى و سهختیهکانى خویندنیان بۆ ده کردم. کوپه کانم ئیدی گه و ره ببوون و مهراقى باوک و کار و بارى باوکیان ده کرد. بیگومان نئوان ده یانزانى که من نئفسه رم، نئندامى نه رته شم. به لام نئوان باش نه یانده زانى که من

خەریکی چ کاریکم. بۆچی من وەها بێ هیچ هەوآل یانیش نامەیک لە ناکاو وێ دەبووم و بە مانگان لەو وڵاتە لە بیرکراوەی ئەو پەری دنیا دەمامەو؟ دایکیان، داپیرەشیان بە باشی هۆکاری ئەمەیان نەدەزانی. ئەوان هەموویان تەنیا ئەوەیان دەزانی کە من خەریکی کار و باری قورس و گرنگی دەولەتم. هەر ئەوەندە. ئەم ئێوارەش من هیچ وەلامیکی ئاشکرام نەدانەو. هەر ئەوەندەم پێیان گوت؛ من ماندوو دەبم، لەو شوێنانه دوور لە ئێو بەکجار ماندوو دەبم. - کەواتە بۆچی تۆ ئەوەندە لەو هەریمانە دەمیتێتەو، داوای گواستنەو ناکە؟ کۆپە گەرەکم لە نیوانی قسەکانماندا ئەمە پرسی. من ئیستا چ وەلامیکم بەدایەتەو؟ بە وردی سەیری ئەوان، سەیری ناو چاویانم کرد و وتم؛ «من ناچارم، لە ناچاربیدا» . بە خۆشی و گالته نانهکەمان خوارد، بە خۆشحالی لە پێستۆرات هاتینە دەرەو و بە شادی و کەیفخۆشی گەپاینەو بۆ مآل. بەلام کاتیکی چوینە مآلەو شادی و خۆشحالیمان کۆتایی پێتات، ئەو کاتە حەشریک بەریا بوو...» .

لە ناکاو باز لە تەخت دیتە خوارەو، هەلەدەستیتە سەر پێ، ئەمجار بۆ خۆی جگەرەیک لە پاکەت دەردیتنی، دایدەگیرسیتنی و بەرەو پەنجەرە کە دەپوا. لە بەر پەنجەرە رادەووستنی، هەندیک پەردە کە لادەدا و لە کۆلان، خانووکانی بەرانبەر و دووکانەکانی کۆلان کە ئیدی کراونەتەو، دەپوانی. دنیا پووناکە، هەرچەندە هیشتا زستانە ئەمڕۆ پووناکییەکی زۆلتی سەر لە بەیانی هەیە. دووکانداریک لە بەر دووکان لە سەر کورسییەکی بچوک دانیشتوو، جگەرە دەکێشنی، چۆتە فکەرەو و خەیاڵ بریوویتی. ژنیکی و مندالیک لە لای چەپی کۆلانەکەو دیارن. مندال لە پێش ژنەکەو هەلەدێ، ژنەش خێرا دەپوا. «سەیری ئارامیی ئەم پۆژە بکە» باز بێ ئەوەی بگەریتەو بۆ لای مادەر پێی دەلتی؛ «ئەوەندە ئارام، ئەوەندە هیمن، سادە... بەلام ئەی ئالۆزکاوایی من؟

بۆچی ئەم ئالۆزییە و یرانکەرە ژيانی منی تەنیوەتەو، بۆچی؟...»
 ئەو نەدی چەن خولەکیک باز وەها بە پێو، جگەرە لە سەر لێو، لە
 بەر پەنجەرە پادەووستن و سەیری دەرەو دەکات. ئیستا چاوانی باز
 دیسان تەر دەبن. «ئەو کاتە، وەختیک چووینە مائەو حەشر بەرپا
 بوو». باز بە پێو، پووی لە مادەر، پشتی داووتە دیوار و پەنجەرە و
 دەلێ «قەحبە دایک خۆی ئامادە کردبوو، چاوەروانی ئیمە بوو... -
 من دەمەوێ ئیستا لە لای کورپەکانت لەگەڵت قسە بکەم، ئەو دیسان
 بە بیزاری و توورپییەو وتی...»

-من بە نەرمی وتم با داوتر قسە بکەین.

-نا ئیستا، لەگەڵ مندالەکان، پێویستە ئیمە کێشەکه چارەسەر
 بکەین، من ئیدی ناتوانم خۆم بگرم. بە مانگانە که من بە هیوای
 پۆژیکسی ئاوام... ئیمە دەپەیفین.

دەنگی بەرز دەبۆو، هەر دەچوو و دەنگی بەرز دەکردهو. من بەرەو
 چێشتخانە چوم، ئەویش بە شوین مندا. مندالەکان تیگەیشتبون که
 شەپۆلی توورپیی هەلەدوستن و بۆیەش چوونە سالۆنەکه. لە چێشتخانە
 من خۆم پادەگرت، وتم مەکه. هەر پێداگریم دەکرد که دەنگی لێو
 نەیت. بەلام ئەو هەر درێژە پێدا. هەر دەگوت دەبێ ئیمە ئەم
 کێشە چارە بکەین. دوایی منیش وتم کام کێشە، تۆ باسی کام کێشە
 دەکەی؟

- کێشە پێشتن و ونبوونی تۆ، کێشە تۆ و ژنان، کێشە تۆ
 و ژنی قەحبەخانە، کێشە بێ خەمی تۆ بۆ مائ و خیزان، کێشە
 بارگژی و سەختییەکانی مائ، کورپەکانت، کێشە تەنیا بوون...
 کێشە ترس...

ترس؟ من ئەو کێشانە دی تیگەیشتم، بەلام ئەو ترسە چی بوو؟
 ترسی چی؟ دیسان لێم پرسی.

- ترسی نهوهی که مندالکانت هه تیو بکهون، وهک خۆت بئ باوک به هه تیوی و سه رکزی گه وره بین.

من ئیدی خۆم پئ پانه گیرا، قیراندم به سه ریدا؛ ببیره وه، چه یوان، ببیره وه!

نا، نایبیره وه، نهو به قیره و هاوار بۆ منی دووباره ده کرده وه، مه گه نه مه پاستیه که ی تو نییه؟ بۆچی پووی خۆت له پاستیه که ت وهرده گئیری؟ تو هه تیو نیت؟ بئ باوک و بئ مال نیت؟ بۆچی ده تهه وئ کوره کانیشته وه ها بن؟

نه مجار دیسان دونیا له پیش چاوم تاریک بوو. نه مجار دیسان برووسکه ی نه فرته و توندی له دل و میشکی دام؛

- کهر، کچی کهران!... وام پئ گوت و زلسله یه کی توندم لئدا. وهک بلئیی خۆی بۆ نه مه ناماده کردبئ، که میک خۆی لادا. پاشان به نه فرته وه، به رقیکی بئ پایانه وه، سهیری منی کرد، به نیگایه کی یه کجار تیژ له منی پوانی و وتی...»

باز قسه کانی ده بئری. پووی له ماهر وهرده گئیریتته وه، دیسان ده پواته وه بۆ لای په نجه ره، تۆزیک په رده که لاده دا، سهیری ده ره وه ده کات، په رده که بهر ده داته وه، له ژووری گه ورده دا ده ست به پیاسه و هات و چۆ ده کات. نهو به بالایی به رزیه وه، پرووت و قووت، زگی هه ندیک که وتۆته پیش، به ههنگاری قورس، سهری له بهر ده می، دیت و ده چیت، ده چیت و دیت. «نهو وتی» باز ده گه پئته وه سه ر جیگا که ی، پاده کشین و ده لئ:

«کهری کوپی کهران، کوپی بئ کهس و نانه جیبیان... و نهو وهک بزنیکی کئوی خۆی هه لدا یه سه رم... ئیدی چی بوو، چی قه وما، نایه ته وه یادم. به لام دوا ی ماوه یه ک، پئموابئ ماوه یه کی دریز، به هاوار هاواری کوره کان، به خۆمدا هاتمه وه. خوین هه سوو جیهی کی چیشته خانه که ی گرتبوو. کوره کان وهک گه شکه یان لئ هاتبئ، چاوترساو، له بهر ده رگای

چیشتخانه هاوار هاواریان بوو. هرچی من بووم، له زه ویدا که وتبووم. نا، نهک له زهوی، به سەر ئه و قه حبه دایکه وه دانیشتبووم. ده مانچه که م به دهستمه وه، به قه برخه ی ده مانچه لیمده دا. هیچ دهنگیک له و دێله وه نه دههات، له زاری ژاراوییه وه ئیدی وشه ی ژاراوی ده رنه دههات. دم، پرو، سەر، جل و بهرگه کانی یه کسه ر خوین بوو. دهستی من به ده مانچه که وه خویناوی بوو. من پاره ستام، به ئارامی له سه ری هه ستام. به ره و کوره کان هاتم. کوره کان هه له اتن و چوونه ناو سالۆنی به شه وقی مانگ پووناک. ده مانچه که م خسته گیرفانی ژاکه ته که م، له چیشتخانه دهستی خۆم شوورد و چوومه ناو سالۆنه که. کوره کان له باوه شی یه کدا له بهر په نجه ره که ده له رزین. من به ره و ئه وان چووم تا وه کوه له باوه شیان بگرم. به لام ده ستیان کرد به قیره و هاوار. من بێ دهنگ گه پاره وه، هاتمه بهر ده رگا، پێلاوه کانم له پێ کرد، پالتۆکه م خسته سه ر شانم و هاتمه ده ره وه. تا به ره به بیان هه روا سه رگێژ، سه رسام له بهر په راوی چه م که به شه وقی گلۆپی بولوار پووناک ده بووه، گه رام. پاشانیش پێیه کانم منیان هینا به ره و ئیره، به ره و مالی تو...».

ئه مجار دوا ی ئه وه ی قسه کانی ته واو ده بین، به ئارامی سه ری هه لدینن و سه یری ماده ر ده کات. له چاوانیه وه چه ند فرمی سک بهر ده بیته وه. «به لام من هه له م کرد» باز چاوی ته پری له ماده ر و هۆشی له جیگه به کی دی ده لئ؛ «ده بوو چه ند فیشه کم بنایه به سه ریه وه...». «نا» ماده ر ده لئ، هه ندیک پرو به لای بازدا ده کات و باز به ره و لای خۆی ده کێشن. «بپویسته بزانی مردن و کوشتن هیچ چاره به ک نین... تویش ده بین بزانی ئه وانه چاره نین...».

باز ده لئ «چاره یه» و به هاوکاری جووله ی ماده ر، سه ری ده خاته نێوان مه مکه کانی ماده ر. به لام جیگه ی ماده ر، دانیشه تنه که ی ئاسوده نییه. جیگه ی خۆی راست ده کاته وه، خۆی و باز، به هه مان شه یه

سهری له ناو مه‌مه‌کانه‌ندا ، له سهر نوین پاده‌کشینه‌وه . باز هیشتا دلئی پیره، هه‌نوکه هۆشی، هه‌ست و سوژی له جیگایه‌کی دیکه‌یه . ماهر به نهرمی باز ده‌کشینه‌سته سهر خۆی، لاقه‌قه‌له‌وه‌کانی له یه‌ک ده‌کاته‌وه و به ههر دوو ده‌ست نارام نارام گهردن، پشت و پانی باز ده‌مالئ. «کوپئی من، کوپه‌که‌م، برینداره‌که‌م، ده نارام به‌وه، من ده‌ته‌وه‌ینه‌وه» ماهر نه‌مه‌ده‌لئ. په‌نجه‌قه‌له‌وه‌کانی ماهر که له به‌ر به‌ز خرخر بوون، له سهر پشت، که‌مه‌ر و پانی باز ده‌گه‌پین. به‌لام باز که هیشتا دلئی پیره، ناجوولئ، ناتوانئ خۆی بجوولئینئ. پاش چهند خوله‌کیک، ماهر بئ نه‌وه‌ی هه‌لبسته‌ئ به نارامی باز له سهر خۆی لاده‌بات و ده‌به‌ینه‌سته ته‌نیشتی. باز چاو نووقاو، ههر دوو ده‌ستی ده‌خاته ژیر سهری خۆی و لاقه‌کانی دریز ده‌کاته‌وه و خه‌وه‌بیاته‌وه. «نه‌ها، ئاوه‌ها، نه‌ها، ئاوه‌ها» ماهر وا ده‌لئیت و لیوه گوشتنه‌هه‌نگ گیراوه‌کانی ده‌با بۆ گهردنی باز. له گهردنه‌وه تا به‌رزگ، ماهر به هونه‌رمه‌ندی و وهک وه‌ستایه‌کی بئ‌هاوت‌ا، جاریک باز پاده‌مووسئ و جارجاره‌ش ده‌یمزئ. هیدی هیدی. به گهرمی. به لیوی ته‌پ. سهری له نیوان لنگی بازدا، له دهر و پشتی ژیرگی ماوه‌یه‌کی دریز ده‌میینه‌سته‌وه. تاوه‌کوو باز ده‌چینه‌خه‌و. به‌لئ، باز که له گهرمای ژنان له ناکاو پاده‌چله‌کا، [نه‌مجاره‌یان] ماندوو‌یه‌تی، سه‌رسامی و بئ‌خه‌وی به نارامی ده‌یخاته ناو شه‌پۆلی خه‌و و له‌گه‌ل خۆی ده‌بیبا.

کاتژمیر تیده‌په‌رن، کات ده‌گاته ئیواره. کاتیک باز له خه‌وه‌لده‌سته‌ئ، له ناو نویندا به ته‌نیایه. ماهر نییه. گلۆپی بچوکی شه‌و له پال سه‌ریدا داگیرساوه. باز که‌میک خۆی له ناو نویندا دینه‌سته‌یه‌ک. سه‌رینی ته‌نیشتی داده‌نیته سهر سه‌رینه‌که‌ی خۆی و لاقی پاده‌کشینه‌ئ و داده‌نیشنه‌ئ. سهر و به‌ده‌نی دیشنه‌ئ. باریکه ژانیک گهردن، شان و پیی نازار ده‌دات. باز پاکه‌تی جگهره‌ی سهر میزی ته‌نیشته‌هه‌لده‌گرئ، له‌و

کاته دا کاغزی سر پاکه ته که ده بینن. ماهر به ده سخته تی هله و خوار و خپچی خوی که به سهختی ده خوینزیتوه، نووسیویه تی؛ کوپه بئ باوکه که م، به سیوه، هه موو شتیک له ماله وه هه یه خواردن، خوارنده وه له چیشخانه یه. من دره نگ دیمه وه.

باز له په یفی «کوپه بئ باوکه که م» تووپه ده بئ و ده لئ «قه حبه دایک، ژنی قه حبه خانه! مه گه قه حبه دایک هه ره یه کیکه؟» باز نه فس به نه فس، نارام جگه ره ده کیشن. «لیره ئه م قه حبه دایکه یه که له بهر چه وری و به ز خه ریکه ده خنکن و له ویش ئه و قه حبه دایکه که له بهر پق و نه فرهت ته قیوه»، باز دیسان وا ده لئ یان با بلتین وا بیر ده کاته وه. ئه و قه حبه دایکانه؛ له خوایی، مه غروور، پاره و زیر پرست، مال و مولک پرست، خوداکه یان، نایین و بپواکه یان پاره، زیر، مال و مولکه. جگه له خویمان بیر نه له که سیک و نه له شتیک ده که نه وه. مه غروور، بهرله لآ، به غیل. نه ولات و میلهت، نه ده ولت و نه رتتش، هه رته نها خویمان. ته نیا من. من، من، من. بهرزه وه ندیی من، ژیانی من، ناسایشی من. هه موو شتیک ده بئ به مه یلی ئه و بئ، به ویستی ئه و بئ. هه موو جموجول، په یوه ندی، خه بات و کاریک به دلئ ئه و بئ. له مائی خوی، له چیشخانه ی خوی، پو شاکي خاوینی خوی، به لام دل پیس، پوچ ویران، بئ ویزدان، سارد و سپ، پوچ سارد، وه ک ماریک که به مروفه وه ده دات. و لیره ش ئه م قه حبه دایکه؛ نه حمه ق، ساده، له دنیا و له حال و وه زعی مروفان به دوور. ته نیا لیزان و وه ستای شتیک، خواردن، خوارنده وه، خه وتن و لنگ هه لیتان. کن دهرئ، کن ده میتن، چی ده بئ، چی ده قومئ؟ هه ر به خه یالیشیدا نایهت. تیرخه و، تیر خوارن، میراتی، به رازی، چه وری و به ز، به رازیک که له خواردن و تیکوتان و مژین قهت تیر ناییت...

باز به تووپه یی له ناو نوین هه لده ستن. سهیری سه عاتی سر

میزه که دهکات و دهچیتنه خواروه بو چیشتهخانه. گلژیسی چیشتهخانه دادهگیرسیتین، سهیری ناو چیشتهخانه، میز و کورسیی دهوری میز دهکات و دهچیتنه بهر سه لاجه که و دهراگای دهکاته وه. په فکانی سه لاجه له گه ل مه نجه لسی لیوانلیو له خواردن، سهوزه و میوه. باز سهری قازانیکسی بچووک لاده بات؛ قازانه که یاراحی تیدایه. قازانه که هالده گری و دهچیتنه بهر میزه که. له سه کورسییه که داده نیشیت، به دهست، دهست دهکا به خواردنی دۆلمه ی سارد. دانه دانه، نارام نارام. په رده ی چیشتهخانه ش ههروهک هی ژوره که دادراوه ته وه. له دهره وه دهنگی چند که سیک و تۆتومبیل دیت. دوی نه وه ی هه موو دۆلمه که دهخوات هالده ستی کاسه یه ک ناویش ده خواته وه و به ره و ته له فۆنه هه لواسراوه که ی سه ر دیواری چیشتهخانه دهچیت. ته له فۆنی په شی بچووک ده گری به دهستییه وه و دهست ده نی به دوگه ی ژماره کانیدا؛ ته له فۆن بو نه فسهری سمیل قیت دهکات. به لام کاتیک دهنگی ژنیک دیتنه گوئی، پوی ترش ده بیت. به لن، ژنه که ی نه فسهری سمیل قیتنه. باز ده لن «منم، من» و بی نه وه ی زور دریزه ی پی بدات قسه که ی ده بری و ده لن «بیده به مامه» و چند خوله کیک بی دهنگ پاده وه ستی. پاشان ده لن «نا من له مال نیم، نا له مالی نه فسهرانیش نیم... له شوینیکی دیم، لسی گه ری... مه قیرینه». بوخساری باز سوور ده بیتنه وه، به دهنگیکی به رز قسه کانی دووباره دهکاته وه «من ده لیم مه قیرینه... به لن، منیش ده مه وه ی له گه ل تۆ قسه بکه م، نیستا، نه مشه و... که واته به یانی، به یانی به کدی ده بینین... نا، لیره نا، له و بهری مه یدانه که له پشت په یکه ره که ی ژنه رال سه رداره وه کافتریایه که هه یه، له وی... باشه؟ کاتژمیر نۆی سه ر له به یانی... که واته کاتژمیر ده... باشه؟...» پاش نه وه ی باز ته له فۆنه که داده خوات، ده لن «بی نامووسی گه وواد، تۆ راستیه کان مه لن و له منی بشاره وه، بی شه ره ف...».

باز له چپشخانه دیته دهره وه و دهچپته سهره وه و دیسان دهچپته ژووری نووستن. نیستا که میک سهرمایه تی. بی نه وهی جله کانی له بهر بکات، پالتوکهی دهخاته سهر شانی و دهچپته بهر دۆلابتکی دریز پاده وه وستن. شووشهی خواردنه وه و قه دهه کانی ماده له دۆلابه که دان. دهرگای دۆلاب دهکاته وه، له شووشه ریز کراوه کان دهروانی؛ شووشه یه ک فۆدکا له ناویاندا هله ده گری و قه ده حیکی بچوکی لئ پر دهکات و به جاریک ده یخواته وه. قه ده حیکی دی پر دهکات و ده گه پیته وه بۆ لای حه مامه که. له حه مامه که دا، دوی نه وهی گلۆپه که داده گیرسیتن، له بهر ناوینه دریزه که ی حه مام پاده وه وستن و سهیری خوی، سهیری دم و چاو و پوخساری خوی دهکات، ناوینه که له سوچیکیه وه تا نیوهی شکاوه، به لام پارچه شکاوه کان لیک نه بوونه ته وه. وینه ی ناو ناوینه که ی بازیش، شکاو و شکسته له باز دهروانیت.

وینه یه کی شکسته، پوخساریکی شکسته، نیگایه کی شکسته.

سن خه تی قوولی سوور له سهر پوخساری باز، له ژیر چاو، له سهر لووت و گۆنایدا به دی ده کرت؛ شوین په نه ی نه و قه حبه دایکه. مووی چه ناگه و قژی باز ئیدی سپی ده چپته وه. چرچ و لۆچیی سهر ناوچه وانی ئیدی نیستا قولتر دیارن. یه ک دوو کیسه ی بچووک له ژیر چاویدا درووست بووه. باز له وینه که ی به رانه ری دهروانیت و ده قیرینن: «تۆ کیت؟ بلن کیت تۆ؟ پوخساری شکسته، پوخساری بریندار...» نه و پوخساره دریزه، نه و چاوه بچکولانه... چاوی له شیوه ی چاوی بازیک. چاوانی نیچیریک؛ چاوانی نیچیریک؟ ته ویلی کراوه، لووتی که میک دریزی داکه وتوو، چه ناگه ی دریز و پان. نه و پوخساره، نه و نیگایه له هی که سیک ده چن؟ له هی باو و باپیران؟ کوا باو و باپیران؟ نه وان له کوین، کین؟ له هی مامه و برازا، خالۆ و خوشکه زا؟ کوا نه وانه کین؟ بیکه س... هه تیو... کوپی بن باوک و بن بنه چه! به لن، ده قه وده ق

ههروهه، ههروهک ئهوهی ئهوقهحبه دایکه جار و بار دهیلن؛ بیکهس، بن بنهچه. راستیهکهی وههایه...

«کئیت، تۆ کئیت؟» باز هاوار دهکات، پاشان له قهدهحهکی دهستی چهند قوم دهخواتهوه، ئهجار بندهنگ سهیری ئاوینه دهکات و بیر دهکاتهوه؛ بیر بکهوه، له شهوان و پۆزانی بن خهویت، له کات و کاتمیزانی هههه دژورت. تۆ قهت بیرت کردۆتهوه که تۆ کئیت. تۆ قهت له خۆت، له کهسیکی دیت پرسى که تۆ کئیت و له کوپوه هاتووی؟ دهور و بهرهکهت بههایهکت پێدهدهن، و خۆشتیان دهوئ. بهپیزیت، و پیزت ههیه، زۆر جارن له بهر ترس و سام لیت نزیك دهبنهوه. تۆ؛ ئهفسهریکی بههیز، بهوهفا، ژیر، نهترس، خاوهن قسه. تۆ؛ نیگایهکی بههیز، پۆشتننکی بههیز و قایم. بهژنکی جوان و راست، بیر و باوهپنکی بههیز و ئارام، هزری جوان و پۆشن و دهور له شک و گومان. دنیا و ژیانکی بههیز و دهور له دپونگی. بهلن، ههسوو کهسیک، دهور و بهرهکهت و بیر دهکهنهوه. بهلام تۆ، میژووی تۆ؟ کاته نهزانراوهکانی ئههه ژیانه؟ قوناغه پئوراوهکانی ئههه دنیایه؟ ده بلن، تۆ کئیت! وهلام بدهوه پوخساری شکسته، کئیت تۆ؟!

باز به وردی دهست و پووی خۆی دهشوا. که ئاو له جن پهنجهکان دهکهوئ، دهکزیئتهوه. باز به دهستپهیهک دهههچاوی وشک دهکاتهوه و جارنکی دی سهیری ئاوینهی شکسته دهکات و دهگهپتهوه بۆ ژووری نووستن. له ناو ژوورهکه، دهچیت و له دۆلآبهکه شووشهی قۆدکا دهردینن، پانتۆکهی دادهنیته سههه کورسییهکه و دیته سههه جیگاکه. دیسان قهدهحهکه پپ دهکات و له سههه جیگاکهی پال دههات به سهههینهکانهوه و پادهکشن. باز ماندووه، ماندوویهتی شهوی پابردو، ماندوویهتی پۆزان، مانگان و سالان، بازی سست کردووه. دواى خواردنهوهی سن قهدههی دی، باز دووباره خهوی لیدهکهوئ و به ئارامی دهچیته قوولایی خهوهوه.

دوای ماوہیہ کی درختی خەو، بە دەنگی پرخە پرخیکی بئکۆتایی خەبەری دەبیتەوہ . مادەر ھاتۆتەوہ و لە تەنیشتی ئەم نوستوہ . باز بەرەو میژە بچووکە کہ دادەنەوئ و سەیری سەعات دەکات . پۆژیککی نوئ دەستی پیکردوہ . پۆژیککی نوئ، ژیانیککی نوئ . پۆژیککی نوئ، ئەزموونیککی نوئ . ئەمپۆ، ئەمپۆ ئەفسەری سەمیل قیت دەبینئ کہ باوکایەتی بۆ کردوہ و پیکە ی چارەنووسی ئەمپۆی بۆ دیاریسی کردوہ . دوانیوہ پۆش، کاتژمیر دوو دەچیت بۆ قەرارگە ی ئەرتەش بۆ لای ژەنە پال و سەرئەفسەرەکانی کہ بەرپرسیار بوون . باز لە سەر تەختی نووستن بە ئارامی بئ ئەوہی مادەر خەبەر بکاتەوہ، دیتە خوار و دەچیت بۆ حەمام . بەلام سەرماہیەتی . ژووری نووستن و قاتی سەرەوہ ئیستا کہ میک فینکە . ئەو بە ھەنگاوی سووک، دەگەرپتەوہ ناو ژوورە کہ . لە سەر ئەو کورسییە ی کہ باز پالتۆکە ی دانابوو، ئیستا جووتیک گۆرەوی، دەرپئ، کراسیککی بەنی سەپی و ژیر کراسیککی سەپی خاویژن دانراون . باز پوو دەکاتە مادەر و لیتی دەپوانئ . مادەر؛ ھۆشمەند، دلسۆز، وەفادار، دایک، دۆست ... باز جل و بەرگەکان ھەلدەگرئ و دەگەرپتەوہ بۆ حەمام . ئەوئەندە ی ماوہیہ کی درخت بە پێوہ میز دەکات، دەست و پەوی خۆی دەشوا، لە ئاویئەدا سەیری خۆی، سەیری پوخساری بریندار و شکستە ی خۆی دەکات . ئایا پێش و سەمیلی درختیووی بتاشئ یان کہ میک کورتی بکاتەوہ؟ باز دەستی لئ ھەلدەگرئ . خۆ دوای ماوہیہ کی کورت، دیسان دەگەرپتەوہ بۆ ئەو ھەرپتە و ویران و لە بیرکراوانە، ھەریمی پێش و سەمیلان . بەلام ئەو ئیستا کہ چۆن بەو جئ پەنجانەوہ بچیتە دەرەوہ؟ خەلک، ئەو کہسانە ی دەبینن چی دەلێن؟ سەیری دەور و بەری خۆی دەکات، دۆلابە بچووکە کہ ی حەمام دەکاتەوہ و لیتی دەپوانئ . دۆلاب پەرە لە شووشە و فوتووی بۆن و کریمی مادەر . باز سەبیران دەکات و چاوی بەو پۆدرە ی مادەر دەکەوئ کہ چەند پەنگە . لەوہیان کہ تۆژیک تاریکترە دەدا لە

پهوه تسی خوئی. جل و بهرگه کان له بهر دهکات و دیسان، بههنگاوی
 زور نارام دینهوه بو ژووری نوستن. دهچپته پیش نهو کورسییهی
 جل و بهرگی له سهره. پانتۆل و ژاکه ته که ی له بهر دهکات. پشتینهی
 باریتا که ده مانچه ومه خزنی پیوهیه له پشتی ده بهستن. پالتۆکه ی
 هه لده گری و بهر وه ده رگا که ده چن. به لام له بهر ده رگا پاده وهستن. نایا
 هه روا بن خه بهر بپوات؟ نایا مادهر خه بهر نه کاته وه؟ نایا نه ویش وهک
 نه وهی مادهر کردبووی چهند دپرتیک بنووسیت و داینیتته سهر میزه که؟
 مادهر به پرخه پرخه وه خه وتوو. ده ماره کانی گهردی پش ده چنه وه،
 له ژور لیوی سهر وهی، مووی پش وهک سمیل دیاره. باز ماوه یهک
 بیر ده کاته وه، پاشان ده مانچه که ی ده ردینن و مه خزنه که ی لیده کاته وه
 و فیشه کیک لئ ده ردینن و له سهر میزی بچووک دایده نن. به لئ،
 فیشه کیک، نه نامه، نه سلو، نه خه بهر کردنه وه، نه قسه یه کی دیش،
 ته نیا فیشه کیک پپ، پوات.

باز له بهر ده رگا پیتلوه کانی له پین دهکات و ده پوات.

کاتیک باز به سواری تاکسییهک، له لایه کی پایته ختی گه وره وه، له
 گه ره کی قه حبه خانه وه، بهر وه لایه کی دیکه ی شار، واته مهیدانی مه زنی
 مالی نه فسه ران دیت و ده چپته ناو کافترای که ناری مهیدان، کاترمیر
 پرتک ده ی به یانییه. هیشتا که سی دی له کافترا نییه. کافترا تازه
 کراره ته وه. نه فسهری سمیل قیت هیشتا نه هاتوو. باز له سووچیکی
 زور ناوه وه له نزیکه ی په نجه ره یهک که له مهیدان ده پوانن، داده نیشیت
 و له و گارسونه ی که تا پیش میزه که له گه لئ هاتوو ده پرسن نایا
 شو ریاو یکی گه رمیان هه یه؟ به لئ، هه یه. باز داوای شو ریاو یک دهکات
 و پاکه تسی جگه ره ده ردینن. ته نیا یهک جگه ره ی تیدا ماوه. نه وهش
 داده گیرسینن و سهیری ده ره وه دهکات. مهیدانی گه وره، له و لاهوی مهیدانی
 مالی نه فسه ران، هه یکه لی له پاده به ده ر گه وره ی ژهنه پال سهر دار، له

ھەمان شوپىنى خۆيدايە . دونيا دەگۆردىڭ، كات تىدەپەپىڭ، پروداى نوڭى
 دەقەومىن، بەلام ئو ھەمىشە ۋەك خۆيەتى، لە جىنگاى خۆيدا . ھەرچەندە
 ئىستا پىشتى ژەنەرال سەردار لە بازە، بەلام لە بىست و چەند سالىك
 پىش ئىستاۋە، ئو ھەمىشە لەم مەيدانە، پىگەى پىشانى ولات، دەولەت
 و مىللەت داۋە . ژەنەرال سەردار، سەردارى باز و پىرەيشىەتى . شەوى
 زەماۋەندەكەى دىتەۋە يادى . ئو شەۋەى ژەنەرال سەردار ھاتبىو .
 شەوى ھەلپەپكىڭ و شايى، شەوى زەفاف و پەردە، كە بە ھىوا، جۆش
 و خروۆش دەستى پىكرىد و بە خوڭىن، لىن نەك خوڭىنى سەرخامى سىپى
 تەختى نووستن، بەلكو بە خوڭىنى جەستە جوانەكان، كۆتايى ھاتبىو .
 «خۆزگە ئو قەحبە داىكە ئو كات دەمرد و لىنى پىزگار دەبووم» باز
 بىر دەكاتەۋە . ئو نەمرد، ئەگەر خەنجەر كەمىكى دى بچوۋبايەتە قوۋلاىى،
 دەگەشتە دلى . بەلام ۋا نەبوو . پاش دە پۆژمانەۋە لە نەخۆشخانە، ئو
 لەگەل باۋكى، ئەفسەرى سەمىل قىت و چەند ناسىاۋىكى دى، گەراپەۋە
 بۆ مال . ئەۋان كىشەكەيان شارەۋە، سەريان گرت و پىكىيان ھىنانەۋە .
 خۆزگە پىك نەدەھاتن! سارد، سارد، سارد، ھەمىشە سارد و سىر .
 بەردەۋام بىانى، ھەمىشە دوژمن – لە چىايىبەكانى ولاتى چىا غەرىبىتر،
 دوژمنىتر... كورپىكىيان بوو، ھىۋاى پۆژگارپىكى گەرم ساز بوو، بەلام ۋا
 دەرئەچوو . دىسان سارد و سىر . دۋاى چەند سالىك كورپىكى دى، بەلام
 دىسان نا . ھەمىشە سارد، تەنانەت كاتپىك باز لنگى ئەۋى دەكرەۋە
 و دەكەۋتە ناۋ قوۋلاىى ئو و بە وشەى نەرم و گەرمى ۋەك مەرجانان
 ئەيدواند، تەنانەت ئو كاتەش سارد . سارد و دوژمن . لە دوژمنەكانى
 چىاكان دوژمنىتر . دوژمنپىك كە لە مالەۋە بىت، دوژمنى ھەرە خراپە! ...
 شۆرپاۋەكەى دەگات . باز چەند پاروۋىبەك نان دەخاتە ناۋ شۆرپاۋ و
 بە كەۋچك بەر دەبىتتە سەر ئو شۆرپاۋەى كە ھەلمىكى گەرمى لى
 ھەلدەستى . لەم كاتەدا ئەفسەرى سەمىل قىتپىش دەرەكەۋى؛ كورە بالا،

ههزار، قز نالۆزکاو، تووپه بیه کی ناشکرا له سه ر پوخسار، به جل و بهرگی شوق و شرپ و کۆنی مه دهنیه وه. نایا ئه و پیاوه کورتتر بۆته وه؟ باز له جیگاکی هه لده ستن، دهستی راستی به ره و لای ئه و پاده کیشی و نامازه به شویتی پویه پوی جیگه ی خۆی دهکات. ئه و دهستی باز ناگرئ، پوو ترش له به رانه ر بازدا داده نیشی. هیچ نالئی. بازیش هیچ نالئی. ئه وه نده ی ماوه یه ک ئه وان هه روا به نده نگ سهیری به ک دهکن. چاوی نه فسهری سمیل قیت چوه به قولاً، پیلووی چاره به له که کانی هه لاساون، سمیله قیته کی که سپی ده چیته وه، ئیستا باریکتره. پیستی پوخساری نه سمهری پر چرچ و لۆچه. له سه ر گلینه ی چاره ماندوه کانی ترووسکه ی تووپه یی و بیزاری دیارن. ئه م مرۆفه، ته نیا ئه م پیره میرده ناگای له به سه رهاتی باز و له هه موو ژیا نی باز هه یه. ئه و باوکایه تی بۆ کردوه، خاوه ندرایی لیکردوه. ئه و ئه می خسته سه ر پێگه ی تیاچوون. ئه م پیره به پپوته بوو که باز هینده ی نرخ و به های ده دایه و نه یده هیشته قسه ی بیته دوو. ئه مرۆ ئیستا ده بی ئه و به یفی، ده بی [دهروونی] داخراوی بکاته وه و سه رجه م ئه و شتانه ی ده یانزانی و ناگای لیان هه یه، یه که به یه که به بازی بلئی.

باز به نه رمی لییده پرسن: «تۆیش شو بیاویک ناخۆی؟ گه ره ...»

ئه و وه لام ناداته وه، ته نیا له باز، له سه ر و به چکی باز ده پروانیت.

«نه خۆشیه که ت چۆنه؟ بیستم که دلّت ئیستا باشتره ...»

وه لامیک نییه، ئه و ته نیا به نیگایه کی تیز، به خپسه وه به لام غه مگین له باز ده پروانی. قسه به سووده، باز پووی لئ هه لده که پزینیه وه و ده چیته وه سه ر شو بیاوه که و که وچکی تیده خات. شو بیاوه که ته واو دهکات، ده می به کلینیکسێک ده سه رپ و دیسان سهیری دهکات. له و کاته دا نه فسهری سمیل قیت زاری دهکاته وه، قیره یه کی تیز و به رز له زاری دیته ده ر!

«کورپه... ئەمە چ حالئیکە؟ تۆ گەي دەبیته ئینسان، کورپه...»

«ئارام بە» باز بە ئارامی دەلئ.

«ئارام؟... من ئارام بیا! کورپه تۆ دەزانسی چیت بە سەر ئەو کچه بئ تاوانەدا هیناوه؟ کورپه، گەواد، کوپی گەوادان! مەگەر مرف کاری وا دەکات؟ ئیمە تۆمان گەوره کرد. ئیمە ئەو کچه پەپووله مان بە تۆ دا که وای بە سەر بیئسی؟ خوئپی، کورپه... تۆ کچه کەت خستۆته کۆما... کورپه بئ ویزدان، مرف دوزمنه که شی وای لئ ناکات!»

«ئارام بە، ئیوه ئەوتان دا بە من و مالمەتان کاول کرد... بە لام.

بیپرپهوه.

«من ئارام بیا... ئیمە بیپرپهوه، هەموو شتیکت، هەموو تاوانیکت بشارپهوه و بئ دەنگ بین! کورپه ئەمە جاری چەندهمە، بئ جاری چەندهمە؟...»

«قیره قییر مەکه... من نەهاتووم بۆ ئیره که گوئ له قیره قییری تۆ بگرم... من بۆ شتیکی دی هاتووم... پیم بئ که من کیم، چیم، خەلکی کویم، دایک و باوکم کین، ئەو شتانهی پیمت نەوتوووە ئیستا دانه بە دانه پیم بئ...»

«سەرەتا تۆ وه لأمی من بدەوه، گەوادا بۆچی وا دەکەي؟ بۆچی دەتەوی ئەو بئ تاوانە بکوژی؟ تۆ نازانی که منیش ئەو کات میتشکت پرش و بلآو دەکەمەوه؟ کورپی سەگ!...»

«بپوانه» باز، کاسەي شۆریاو و سینیی نانه که دەداته لایەکی میزه که و هەر دوو دەستی دادەنیتە سەر میزه که و دەلئ «دواجار پیت دەلیم، بیپرپهوه، ئارام بە... و هەموو شتیکم پئ بئ...»

ئەمجار ئەو پەرده پەشەي که پيش چاوی باز دەگرئ، دیسان چاوی دەگریتهوه. وهک ئەوهی بوومه له رزه یەک له هەموو دل، میتشک و جەستهی دابئ، خوئی کۆ دەکاتهوه، له سەر میزهوه خوئی که میک دادەنەوینن

و به دهستی پاستی به هموو توانای شه په زلله یه کی یه کجار توند له پوخساری نهفسه ری سمیل قیت ده دا. دهنگی ته قینه وه یه ک له زلله دیت. نهفسه له جیکه ی داده کوئی، به لام هیز له خوئی ده دا، هه لده ستیته وه، دیسان داده نیشی و به چاوی نه بله ق، ماتماو، له باز ده پوانی. هه روا ده پوانی، به ته نیا پاره ستاو و سه کناو، بین دهنگ ده پوانی. نه و ده له رزی، هه دوو لیتوی ده خاته بهر دانی و گازی لیده گری. پوخساری نیستا یه کجار زهرد هه لگه پاو، وهک بلایی جهسته ی خوینی تیا نه مابن، وهک نه وهی هموو جهسته ی نه نگاوتبی، به هه مان ناقاری پاستدا ده پوانی. پاشان نه و پرووناکییه که مه ی چاوانیشی ده کوزیته وه و به نارامی بهر ده بیته وه سه ر زهوی.

خه و

کۆتر. کۆتری ژيان، کۆتری سترانی ژيان. کۆتری ژيانی ولاتی چيا.
 کۆتری شاخه کانی ولاتی چيا. کۆتر له ولاتی چيا، له سهر چياکان.
 به لئی ئيمه ده گه پيینه وه لای کۆتر.

له مانگه کان، نيسانه، سه ره تاي نيسانه. کات سپيده ی به يانبيه کی
 پووناکه. به فر ئارام ئارام ده بارئ. ئيمه له نيوان زنجيره چيا به کی
 به کجار بلند، له بنی شيويکی به کجار قوولی ولاتی چيا دايين. له
 ناو ئه و شيوه ی که ته نيا له چيروک و ئه فسانه کاندا ده بينرئ، ئيمه
 له بنکه به کی سه ره له ده رانی ولاتی چيا، له پيش ده سته به ک مرؤفی
 چه کاردايين. ده سته که له بيست و چوار که س پيکهاتوه؛ هه فده پياو و
 ههوت کهچ. له ريزه که دا، له لای دواوه، له ريزی هه وه مدا، کۆتر، به ژن
 پاست، پاره ستاوه. ئيمه له پيش کۆتردا پاره وه ستين و لئی ده پوانين.
 کۆتر، ئيستا نه کۆتره که ی به شه پيشووه کانی پومه نه که مان له پايله ختی
 ولاتی مه زنه، نه کۆتره که ی شه وی نه شق و خۆشه ويستی له گه ل ژيره،
 نه کۆتره که ی ئه و شه وی گه توگۆکه ی هۆتيليش. ئيستا ئه و بووه ته
 مرؤفیکي دی، مرؤفیکي نوئ. ئيستا جل و به رگه که ی [جل و به رگی] ئه و
 هه ريمانه، ه ی ئه و شيو و چيا و شاخانه به. با جل و به رگی شه وانی باز

ببینه وه یاد؛ پانتۆلئیکی هه راوی ده رلنگ تهنگ، کراسئیکی قۆل درئز و گه وره، که وایه کی هه راو، گۆره ویی بهن و جووتیک پئیلوی قایم بو ناو دار و بهرد. واتا جل و بهرگی هه ژارانی ولاتی چیا. یانی جل و بهرگی سه ره لده ران، جل و بهرگی که سانی شه پقان، پئیسوار و کۆچه ران. ئیستا کۆتریش له جل و بهرگئیکی وه هادایه. به لام هه ندیک شتی نه م له باز زیاتره؛ ژماره ی کراسه کانی دووانه، جووتیک ده سنکئیشی به نی په نگین له ده ستیدایه، گۆره وییه به نه نه خشینراوه کانی که تا سه ره نه ژنۆی دیت، دوو جووتن و پئیلوه که شی جووتیک بووتی ناو په مۆی زستانیه. سه ریوشئیکی په نگینی پئیسراو به سه ریه وه. به ئن، جل و بهرگی کۆتر گه رمترن. چونکه به فر له زه وییه، سه ره پای ئه وه ی دنیا هیدی هیدی چله و زستان به جئ ده هیئن، له م چیا و دۆله ئه فسانه بیانه دا هیشتا به فر ده بارئ، هه نووکه ش سارد و سه رمای به فر و بۆران ماوه.

گۆرپانکارییه کانی کۆتر به ته نیا جل و بهرگ نییه، ئیستا کۆتر نه و کۆتره قز درئزه نییه. قزئئ ئیستا زۆر کورته و به پوخسارییه وه جیگای کریم، بۆیاخ و په نگه کان دیار نییه. کۆتر؛ له جل و بهرگی سه ره لده راندا، قز کورت و په لکه کورت، ساده، زۆلال. و شتیکی دی؛ کلاشینکۆفئیکی لوله کورت و سووک که پئی ده ئین «کووی» به ده سنی پاستی کۆتره وه یه. و له هه ره دوو لاره، پاست و چه پ، دوو په ختی پر فیشهک به سه ره سینگییه وه. له پال په خته که شدا له هه ره دوو لای که مەری باریکی، دوو نارنجۆک دیاره. کۆتر؛ شه پقان، چه کدار. کۆتر ئیستا سه ره لده ر.

کۆتریش وهک دیکه ی هه فالانی ده سته، به ژن پاست، سینگ و سه ره له پیشه وه راوه ستاوه و گوئ له فه رمانداری ده سته ده گریئ. نه وان موسافیرن، نه وان ده پۆن.

نه و پۆزه ی که نه وان هه مووان و کۆتریش، چاوه پئی بوون، هاتوه؛

ئەوان دەكەونە پىنگە و دەپۆن بەرەو ناوئەو، بەرەو قوولایی ولاتی جیا .
ئەوان دەچنەو بەرەو دلای ولات .

فرماندار بە دەنگیكى زۆر بەرز، وشە بە وشە باسی پۆشتن، باسی جیا، دۆل و شیو، خەرەند، بەفر، هەرەس، با، باهۆز، گەردەلوول، ئازەلای دپندە و دیکەى مەترسییەکانی بەردەمیان و سەر پىنگەكەیان دەكات . پىنگەكەیان دريژە، یەكجار دريژ . دەبى سى پۆژ بە پىنگەو بن، بى وچان، بى پشوو دەبى هەر بە پىنگەو بن، - تاوئەكوو بگەنە شوپىنى شەپ و پىكدادان . فرمانداری بالآ بەرزى سمیل بۆر لە بەرانبەریان پاوەستاو، نیگای لە ئەوانە، دەپەیفى، چلە پۆیشت، زستان دەروا، بەهار دیت . واتا کاتى شەپ و پىكدادان، هیرش و لیدان، مردن و كوشتن دیت . ئەم بەهارە، ئەم هاوینەى كە دى، دەبى بییتە زەمەنى نەمرى، لیدان و هیرشى غەددار كە دوژمن هەرگیز لە یادی نەكات . دەبى دوژمن لە ژێر لیدان و هیرشەكاندا گىژ بییت، بخنكى . دەبى دوژمن تىبگات كە ئەم خاكە خاكى ئەو نییە . بەلام هەموو شتىك، داهاوو، هیوا، توانا، شەرى پىروۆزى پۆزانى داهاوو، بەلێن هەموو شتىك گرىدراوى ئەم پۆیشتنەیه . ئەگەر ئیو ئەم پۆیشتنە، بى خەسار، بى قەزا و بەلا و بە سەرفرازی ئەنجام بدەن، ئەوا دەتوانن لە هەموو شتىكدا سەرکەوتوو بن . ئەوكات ئیو سەردەكەون . سەرکەوتن بە شوپىن ئەم پۆیشتنەوێه .

«سەرکەوتن» فرماندار بەمە قسەکانى تەواو دەكات، «سەرکەوتن بۆ ئیمە، بۆ بزووتنەوێ چەكدارىمان، بۆ ولات و گەلەكەمان!» دەستەش بە یەكەدەنگ دەلێن؛ «سەرکەوتن»

كۆتر، پوخسارى بە كلووى بەفر تەپ، گەرمای جۆش و خرۆشیک لە بەدەندا دەلێن: «سەرکەوتن» . فرماندار بۆ دواچار سەبرى ئەم بیست و چوار گەنجە دەكات، هەناسەى فرماندار لە بەر دەمیدا پەلەى بچووكى هەلم و مژىك پىك دىنى . ئەوئەندەى چەند خولەكێك هەروا بى دەنگ

سه‌یریان ده‌کات و دواتر دوا قسه‌ی خو‌ی ده‌کات؛ که‌واته با بکه‌وینه
رَیگه .

و نه‌وان ده‌که‌ونه رَیگه .

یه‌ک به یه‌ک وک ده‌نکی ته‌زیب‌تیک به شوین یه‌کدا. پرچه‌ک به
په‌شاشه، چه‌کی قورسی رَوکیت، کلاشینکوف، ده‌مانچه و نارنج‌که‌وه .
باریان سووک، به گشتی له پشستی هه‌موویاندا کۆله پشستییه‌کی بچووک .
له نیتوان هه‌رکامه‌یاندا هه‌ودایه‌کی ده متری. ده‌سته‌ی بیست و چوار
که‌سی به خیرایی برووسکه، رَیک و پَیک، بِن نه‌وه‌ی ناهه‌نگی پَویشتن
تیک‌بدن، له ناو خویاندا ده‌بنه سن گرووپ؛ پیاوانی پیشه‌وه یان با
بلتین رَیبه‌ر، گرووی ناوین و گرووی دواپی. رَیبه‌ر، به‌له‌د و شاره‌زای
نه‌و هه‌ریمان، زَیر، لیهاتوو، پیشه‌نگانی ده‌سته. گرووی ناوین؛
فه‌رماندار، دیکه‌ی به‌رپرسیانی ده‌سته، شه‌رفانانی هه‌ره بزارده. گرووی
دواپی؛ ساکار، تازه پیکه‌یشتوو، هیشتا شاگرد، له سه‌ره‌تای شه‌رفانیدا،
که‌سانیک که له پَویشتندا تووشی دژواری ده‌بن.

کۆتر ده‌که‌ویته رَیگه. چاوی له پَویشتن و ناهه‌نگی که‌سی پیش
خو‌ی، یه‌که‌مین پَویشتن! پَویشتن بۆ ولات، که‌پانه‌وه بۆ ولات! به‌م
شیوه، به چه‌ک و فیشه‌کدان، له‌که‌ل چه‌کدار و سه‌ره‌لده‌ران! له‌م سپیده
زولاله‌دا، به‌م به‌فره سپیبه‌ی نه‌رم نه‌رم ده‌بارئ، له‌م هه‌وا خاوینه‌دا، له
زَیر نه‌م ناسمانه که‌میک نارام و شینه‌دا! هه‌موو شتیک نارام، هه‌موو
شتیک سپی، هه‌موو شوینیک که‌وه‌ری.

شه‌رفان هیدی هیدی له بنکه فراوانه‌که‌ی سه‌ره‌لده‌ران، دوور
ده‌که‌ونه‌وه و به‌ره‌و ژوور، به‌ره‌و سینگی چیا هه‌لده‌کشین. نه‌و نۆله‌ی
نه‌مانی تیدا بوون، نه‌و بنکه‌ی نه‌مانی به مانگان هه‌واندبۆوه، هه‌فال و
هۆگریکی نه‌وان له‌م هه‌ریمه‌ شاراوانه‌ی نه‌م په‌ری دونیا، نیستا به‌جی
ده‌میین. کۆتر بِن نه‌وه‌ی ناهه‌نگی پَویشتنی تیک بدات، به‌خیرایی، سه‌ری

ده سوو پښې و سهيرى دۆل و بنكه، سهيرى سه ره له ده رانى به جيم او له بنكه كه هيتستا ده ستيان لى راده وه شاندى، ده كات. نه وه چند مانگه كه نه، ليره، له م شيوه قووله، له م شوينه له بيركراوى دونيادايه؟ دوو مانگ؟ چوار مانگ؟ نه و نه شكه و ته، نه م مؤغاره كه بووه شوين و مالى نه، بووه لاپه رهي يه كه مى ژيانى نوښى... نه و پووباره ي كه سه رانسهرى شيوه كه ده بپښى و ئيستا له ژير پرووشه ي سپى به فردا ديار نييه و ده پوا... نه و دار گويز و قه زوانانه ي كه ئيستا به پووپوشى سپى به شدارى له ژيانى سپى دۆله كه دا ده كه ن... به لى، كۆتر ليره فيرى پرهنسيپى ژيانى نوښى شه رفانى بوو، نه و ليره هاوپښه تيبه كى نوښى قايمى پيك هينا كه بنه ماكه ي مان و نه مانه. هؤكرانى ژيانى سه ره له داني ناسى. ليره نه و يه كه مجار چه كى هه لگرت، ده مانچه ي ته قاند، فيشه كى كلاشينكوفى دره وشاوه ي له سينگى نه و چيانه دا ته قاند، هه لكشايه سه ر لووتكه ي چياكان، به كاتژميران، دو كاتژمير، پينچ كاتژمير، هوت كاتژمير، ده كاتژمير له ناو شاخ، له سه ر گرد، تاشه به رد، سه رچاوه و پريره وى شيو و دۆلندا پياسه ي كرد. ليره بؤ يه كه مجار نانى برژاند، ساوه رى خسته سه ر ناگرى هيزن، له گه ل ده، بيست، سى، چل هاوپښى خوځى، ساوه رى زؤر جاران كه م پونيان له كه وچك ده كرد.

پاش نه وه ي كۆتر له پايته ختى ولاتى مه زن كه ئيواران به گلؤپى بولواران پووناك ده بؤوه، بريارى چوونه وه بؤ ولاتى چيائى دا، له گه ل چند كه سيك به دزييه وه، يه كراست هانته نه م هه ريمه يه كجار سه خله تانه كه له سه ر سنورى ولاتن. له و پؤزه به مالاوه، نه و به دوو هيو ليره مايه وه. نه و هيو ايا نيش هؤكارانه ي كۆتر يان خسته سه ر نه م هواويه، نه گه ر بمانه وئى به كورتى باسى بكه ين، نه مانه بوون؛ ژير، بينينى ژير، له گه لى بوون، له گه لى هاويه شبوون له ژيانى كه يه كگرتووى

سهره‌لده‌ریدا. دووم هۆکار؛ ولات، گه‌پانه‌وه بۆ ولات، له ولاتدا بوون، له‌گه‌لێ و له ناویدا بوون و ژیان به سهر بردن، به‌شداریی له پاپه‌رین و هۆشیار بوونه‌وه‌ی ولات... له‌م چهند مانگه‌ی ژیانی ناو ئهم دۆله‌ که به‌ وانه‌ی سهربازی و سیاسی تیبه‌ر بوو، کۆتر ژیری نه‌دیت، نه‌ک ههر نه‌دیت، نه‌شیتوانی هه‌والتکی وه‌ریگرێ. وه‌ک بلێتی ژیر له‌ دهره‌وه‌یه و ئیستا دیته‌وه، ئاوه‌ها چاوه‌کانی کۆتر له‌ سهر که‌ل و قوژین و پینگه‌ی ته‌نگی مه‌ترسیداری دۆله‌که‌ هه‌میشه‌ چاو له‌ پینگه‌ی ژیر بوو. ئه‌و ژیره‌ی که‌ ده‌ستی له‌ هه‌موو شت هه‌لگرت و که‌وته‌ ناو پیزه‌کانی سهره‌لده‌رانه‌وه، دیار نه‌بوو. هه‌ندیک که‌س ده‌یانگوت که‌ ژیر بۆته‌ فه‌رمانداری ده‌سته‌یه‌ک له‌ سهره‌لده‌ران و له‌ لایه‌کی دیکه‌ی سنووره، هه‌ندیکه‌ی دیش ده‌یانگوت ژیر له‌ ناو شه‌پۆلانی سهره‌لده‌نی باشووری ولاتدایه. یه‌کی دیش وتی ژیر له‌ ولاتیکی دراوسێ له‌ بنکه‌ی پتیه‌رایه‌تی بزووتنه‌وه‌ی نازادیه‌خوازدايه. به‌لام جارێکیش بیستی که‌ ژیر له‌ که‌مینێکدا شه‌هید بووه، دلێ داکه‌وت. تا به‌ ئهم‌ڕۆ، تاوه‌کوو ئهم پۆژی پۆشته‌ش کۆتر ژیری نه‌دیت. به‌لام کۆتر به‌هیوايه، ئه‌گه‌ر ژیر ساخ بیت، ئه‌گه‌ر کۆتر ساخ به‌مێنێ، ئه‌وا پۆژیک ههر ده‌بیینێ.

لێ هیوا‌ی دوومه‌ی، ئه‌م‌ڕۆ دیته‌ دی؛ ئه‌و ده‌پوانه‌وه بۆ ولات، ده‌چیته‌وه به‌ره‌و دلێ ولات. نازاد، سه‌ریه‌ست، سه‌ریلێند. به‌لێ ئهم پۆژه‌شی دی... مه‌گه‌ر کۆتر و ژیر، له‌ پۆژان و شه‌وانی بێ‌کۆتایی پایته‌ختی پروناکدا، به‌رده‌وام باسی ئهم پۆژه‌یان نه‌کردبوو؟ مه‌گه‌ر ئه‌و کۆتیه‌نی خۆیندبوویانه‌وه، ئه‌و شه‌هرانه‌ی له‌به‌ریان کردبوو، له‌ سهر ئهم پۆژه‌ نازاد و سه‌ریه‌ست و پروناکه‌ نه‌بوو؟ مه‌گه‌ر ئه‌و هه‌میشه‌ نه‌یخواستبوو خۆی بگه‌یه‌نیته‌ ناخی راستیه‌کان، بئه‌ماکانی مرۆف بوون، خورپه‌ی دل و جۆشی پۆج، به‌ هۆکاره‌کانی ئالۆزی و دژایه‌تیه‌کانی ژیان؟ مه‌گه‌ر ئه‌و نه‌بوو که‌ هه‌میشه‌ حه‌زی ده‌کرد بێ‌ شه‌رت و مه‌رج بژی، بێ‌سنوور و

بىن ئاستەنگ بىر بىكاتەۋە، بە بىگومان و دوودلى ھەموو دەنگ و سەدا جياۋازەكانى ژيان بىيىستى و بىن شك و گومان ھەز بىكات. بەلى ھەز بىكات، ھەموو شىۋە و جۆرەكانى ھەز كىردن بىناسى. جۆرەكانى جۆش و خروش و شەيدايى و سەۋداسەرى بىناسى، بە يارمەتتى ئەو ئەزمونە بىن پايانەى ئەم پۆزانە لە ناو وانە و مومارەسە، ھاتن و چوونى نۆد دژوار، ھەلاتن و پەوى مان و نەمان، ژيانى شەر و پىكىدادان، پىيىگات، خۆى بىناسى، مەرووف و مەروفايەتى بىناسى، ولاتەكەى بىناسى. بەلى، كۆتر ھەر ئەمانەى دەويست، ھەر ئەمانەى دەوى.

«فەرموو» كۆتر وا دەلىت و پىن ھەلدەگىرى «فەرموو كۆترى شاخەكان، فەرموو، ئەو پۆزەش ھات، فەرموو، ئىدى ئەمەپۆ پۆزى سەلماندن و خۆ نىشاندانە، فەرموو...».

دەستە ۋەك مەرىكى پەشى دىرژ، خۆى نەقىزە دەدات و لە بىنارى چىاۋە بەرە ۋەر ھەلدەكەش. لەگەل ئەۋەى كە ئەوان نۆدن و بارەكەيان، چەك و پەختيان قورسە، نۆد چالاک، زوو، بە ناھەنگىكى توند و تۆل دەپۆن. چوست و چالاک، بە ناھەنگىكى قايم و توند و تۆل، بىن كەوتن و پراۋەستان. ھىچ پىگەپەك لە ناو بەفردا بە دەرەۋە نىيە، بەلام ئەو پىشەنگانەى ئاگادارى كارەكەيانن، پىگە دەدۆزنەۋە و دەپۆن. پىشەنگ ھەم پىگە بۆ دەستە دەدۆزنەۋە و ھەم پىگە دەكەنەۋە. كارى كۆتر لە چاۋ كارى پىشەنگەكان ئاسانترە؛ ئەو تەنيا بە شوپىن پىسى كەسانى پىش خۆيدا دەپوات. ئەو لە ناو بەفردا بە شوپىن پىسى ئەو ھەقدە كەسەى لە پىشەۋەن، دەپوات. بەلام لەگەل ئەمەش بە سەختى دەپوات. لاقى تا سەر ئەژنۆ دەچەقىتە ناو بەفرى نەرم. ھەلگرتن و دانانى پىن ئاسان نىيە. پۆيشتن و جۈۋلە ئاسان نىيە. ھەلگشان بەرەۋ چىاي سەخلەت ئاسان نىيە. ھىشتا لە سەرەتادا، كۆتر ھەناسەى لە بەر دەبىرى. «كۆتر، خۆت پراگرە، دەخىلت بىم، خۆ پراگرە» كۆتر سەيرى

چیاى سهرکەش که له پیشیدا بهرز بۆته وه دهکات و ده لێ «ئەمە کاتی مان و نه مانه، بوون و نه بوونه، سهرکه وتن پێویسته، کۆتر سهرکه وتن...» ههوا خاوین، دونیا پروناکه. خۆری زۆلال به تیریژی پهنگین له پشت چیاوه، هیدی هیدی هه لیدئ. کلوری به فرکه به نارامی دیته خوار، به شهوقی تیریژ وهک مهرجان ده دره وشیته وه. تیریژی پروناک له گه ل پۆشنایی به فرده بنه یهک و شهوقیکی بن هواتا پیک دینن. دونیای که میک سامال له ناو ده ریای شهوقدا شه پۆلان ده دا. شهوق شه پۆل شه پۆل هه موو دونیا ده گریته وه.

به لام ههوا سارده، هه رکه ده چنه سهر وه، هه ر هه نگاو پیک که به رهو لووتکه ی چیا هه لیده گرن، ههوا ساردتر ده بن. شنه ی با که له گه ل هه لکشان زیاتر ده بن، پوخساری کۆتر ده بپێ، هه ناسه ی له بهر ده بپێ. کۆتر، توند هه ناسه ده کیشی و ده یداته وه. گه رچی باری کۆتر زۆر نییه؛ کلاشینکۆف له ده ستدا، دوو نارنجۆک، په ختی سه ر سینگ و جانتای سه ر کۆل. له جانتاکه شدا شتیکی وا نییه؛ چه ند پله گۆشتی برژاو، نان، که میک په نیر، که میک هه لئا و شه کر، دوو ده فته ر، پینوس، ده سه ره یهک، که وکه میک، چه قۆیه کی بچووک و هه ندیک شتی پێویستی دی. هاورپیکانی هه چ باریکی زۆریان نه داوه تن.

سه ری ده سته ئیستا ئیدی دیار نییه. نه وان گه شتنه ناو قه دی چیا. کۆتر ته نیا نه و چوار پینچ که سه ی پیش خۆی ده بینن. به شوین نه ویشدا پینچ شه ش که سه ی دی دین. چیا، شاخ، دار و دره خت، به رد له پیش و که ناری کۆتر، دیمه نیکی بن پایان نه فسانه یی پیک دینن. دونیا، ژبان، ولاته که ی له ژیر نه م به فره دا چه نده شیرینه. چه نده ده لاله! کۆتر هه رگیز به خه یالیدا نه ده هات که نه م چیا نه وه نده پر سام و ترسه، هه وکات نه وه نده ش جوان و قه شه نگ بیت.

چیا، چیاکانی ولاته که ی؛ پردی نیوان زهوی و ئاسمان، پردی

خۆشەويىستى، خەون و خەيالى ئويىن. چىپاكانى ئىو؛ ھەتوانى دالى
 برىندار، ئاوى قوپىكى وشك و تىنوو، نانى برسى و ھەزاران، سەرچاوى
 ھەموو شتىك، ئاۋەزىتى زولالى، ئارامى و پاستى، بەلى چىپاكانى ئىو؛
 سەرچاوى جۆگە و پووبارى درىژ، بەرەكەتى خاك و ھەوا، بەرەكەتى
 ئاۋ و دەريا، سترانى تەير و بالندە، پەرەسىلكە و بولبولان، بىشەي شىر
 و پىنگ، وچ و گورگ، ھىلانەي ھەلۆ و باز، واشە و سىمۆرغ. چىپاكانى
 ولاتى چىپا؛ لە سەدان و ھەزاران سال پىش ئىستاۋە پىر، بە جۆش و
 خروشى پاپەپىنەكانى دوپىن و ئەمپۆ، گەنج، نەمر، لە سەر سنوورەكان
 سەرىلند، سەرھەلەر، قەسى سەر زارى گورانى بىژان، وشەي نووسراوى
 شاعىران... ئەو چىپانە، ئەو چىپا سەرەكەشانە، جوان... ئەو چىپانەي كە
 ئىستا بوونەتە شوپىن ھىوا، بوونەتە ھىوا...

«قەزا لە تۆكەوئى دونيا» كۆتر، چاۋى لە شەوقى سىپى چىپاكان،
 دەلى «دونيا بۆچى ئەم چىپانە نابىنى، دونياى نابەخىر» شەوق
 دانەۋەي دەر و دەشت دەدا لە چاۋى كۆتر، ئەو ناتوانى نۆر لە دوور
 بېرۋانى. سەيرى پىش خۆي، سەيرى لاق و شوپىن پىي كەسى پىش خۆي
 دەكات. لە بەختى باش، كەسەكەي بەردەمى لاۋىكى چوارشانەي چالاک
 و شارەزايە. كۆتر ئەم لاۋەي - كە ئىمە پىي دەلىپىن پىناس- چار
 چارە لە بنكە دەدەيت. پىناس دەھات بۆ بنكە، چەند پۆژان دەمايەۋە
 و پاشان دەپۆشىت و ون دەبوو. پىدەچوو كە پىناس خەلكى گوندىكى
 ئەو نىزىكانە بىت. كۆتر بە پارىزەۋە بە شوپىن پىي پىناسدا دەپۆشىت.
 لە ناۋ بىن دەنگى قوۋلى دەر و دەشتدا دەستە دەپوات. بە تەنيا
 دەنگى پىي ئەوان كە لە ناۋ بەفردا شوپىن پىي قوۋل دەكاتەۋە چار
 چارەش دەنگى پەلەۋەر و بالندەيەك بىن دەنگى تىك دەدا. و چار
 چارەش كەروپىشىكى پەش و سىپى و سمۆرەي بەلەك لە دوورەۋە ھەلدىن
 و لە ناۋ دار و شاخەكاندا ون دەبن. دەستە ئىستا دەچنە ناۋ دار و

دهوه نیکى قوول و تیکچرژاو، پوشتن دژوارتر ده بئى. پووش و په لاش و دهون له پئى، لنگ و جل و بهرگیان گیر ده بئى. به لام به فری نهرم ئیستا یارمه تیباان ده دا و ناهیلئى درک و دال پئگه یان لئبگرئى.
 نهوان ده پوئن، کۆتر ده پوا.

کاترمیریک، دوو کاترمیر، سئى کاترمیر... سپئده ده گاته به یانى، به یانى ده گاته نیوه پوؤ. خوؤر ه لئدى، تیشکه کانی زیاتر شهوق ده ده نه وه. خوؤریکی دوور له گه رما، بئ پوؤج و سارد لئ به په نگی تیکه لئ سوور و زهره، بلئند ده بئى. نهوان ده پوئن. درک و دال ده بپن، دار و دارستان ده گه پئین. دار و دارستان که پئیکهاته ی سپیدار، بی و به پووه، ته واو ده بئى، گرد و ته پوؤلکئى سپى ده گن. له دواى گرد و گردوؤلکه، گاشه بهرد و شاخ، له دواى شاخ، لووتکه ی چیا که له ناو ته م و مرژدایه. نهوان ده پوئن. هر ه لئده کشن. پئى و تووله پئى ده دۆزنه وه و به ره و ئامانجى دیاریکراو، به نه مانى چیاکان، ده پوئن. به جئگا و شوئینى هه ره سه ختدا، به که نارى هه لئدیر و پئچکه کاند، به سه ر تاشه بهردى زوقم به ستووى به سته له کدا، نهوان ده پوئن. له هه ندیک په له وه رى بچووکى کئوى و دره ختى زیاتر، نه مروؤفیک، نه ئافرئینراوئیکى دئى به ده ره وه نییه. له ناو ته نیایى بئ کۆتایى چیاکاندا نهوان به رده وام ده پوئن.

کۆتر ماندوو بووه، هئزى تئدا نه ماوه. به لام نهوان ده پوئن. چرکه ساتئیک، هر نه وه نده ی چرکه ساتئیک و چانئیکیان دا! قورگى کۆتر وشک بووه، نه و ئیدى به سه ختى هه ناسه هه لئده مرئى و ده داتاره وه. نه مجار بوؤرانئیکى به هئز دوا تواناشى ده گرئى. هه موو هه لکئیشانى هه ناسه یه ک، هر هه نگاوئیکى نوئى، ده بیته شکستئیکى دژوار. نا، نه و ئیدى ناتوانئى بپوات. به لام چى بکات؟ پئناسى چوارشانه له پئشپیه وه، وهک بلئى تازه پئکه وتروه، به ئاهه نگیکی قایم پئى ده کات. کۆتر ده بئى به شوئین نه وه وه بیته. ئاهه نکه که تئک نه دات. به لام چوئن؟ پئیه کانی کۆتر قورس ده بئى. له

هۆش ده چىن، به لام شتى هره گرنك هه ناسه يه. به ته واوى هه ناسه ي
له بهر ده بپي، وهك بليى جهرگ و دلى هاتببته ناو ده مى، وهك بليى
كه وتببته ناو ناويكى قول، ناو ها ناتوانى هه ناسه بگرئ.

نا، نابى، به نارامى له پريزه كه ديتته دهره وه و ده چپته لاوه تاوه كوو
به شپريزه يى له سهر به فر دانيشى. به لام نابى. «خوشكه، نابى»
كچيكى كورته بالاي خپ كه له پشت نه مه وه پي ده كات، ده لى؛ «وه ره
ناو پريزه كه، خيراكه، نه گهر له م شوينا نه دانيشى ون ده بى، كه س
چاوه پوانى تو نابى و ئيدى ناتوانى خو ت بگه يه نيت وه به ده سته،
زوييه، خيراكه».

«ئيدى ناتوانم» كوتر به دوا توانايه وه ده لى «ئيوه بپون...» له م
كاتهدا پيناس ده گه رپته وه به ره و لاي نه وان. تيده گات له چ حالئكدايه،
ديت بو لاي كوتر، به بزيه كه وه ده لى «خوشكه نابى، خوراگره، پيمواين
پاش كه ميكي دى، دواى نه م گرده، له شوينيكي نزيك رابوه ستين.
ده ستم بگره و پي كه وه...» كوتر، بي چاره، بي دهنگ ده ستي راستى
پيناس ده گرئ كه ميك له دواى نه وه وه ديسان ده ست ده كات وه به پي
كردن.

به لام تا كه ي؟ كوتر ئيدى نازانى. خهوى ديت، ده يه وي بخه وي،
ده يه وي ده ست له پي كردن، پويستن، ولات و هه ر شتيك هه ل بگرئ و بچپته
خه ويكي قول وه. نه و چون ده پروات، به ره و كوئ ئيدى تينا گات. تاوه كوو
ده سته له ته نيشت بناريكي سه خلت راده وه ستن، نه وه روا سه رسام،
گيژ، ده ستي به ده ستي كورپه وه ده پروات. كاتيک ده سته راده وه ستن،
كوتر له جيذا خو ي بهر ده داته وه سه ر زه وي، ده پروخيته ناو به فره كه
وه روا نه ونده ي چه ند خوله كيک، له سه ر پشت راده كشي. هه ناسه،
بوچى هه ناسه ي ده رنايه؟ كوتر كه پي و ابو لانیکه م، بي وچان پوژه
پييه ك پي بكات، بوچى وه ها له چه ند كاژميردا سست بوو و ليكترازا؟

کلوی بجوکی به فر به پوخسارییه وه ده توینه وه . جل و بهرگ و به دهنی ته پر دهن . تیشکی به هیزی هتاو که میک پوخساری گهرم ده کاته وه . به فر، تیریز، بۆران، لووتکه ی چیا، تم و مژی لووتکه، گهرمای به دهنی که دهره نجامی پیکردنه، جۆش و خرۆشی نهو، ترسه که ی، نهو ته زووه ی نیستا به سه ریدا دئ... تیکه لن، هه موو شتیک به جۆریکی سه یر ئالۆزکاوه . به دهنگی پیناس که یارمه تی دها، چاوه کانی ده کاته وه . پیناس به سمیلی ته پر و دم به پیکه نین به سه ر سه ریه وه پاوه ستاوه و شتیکی پت ده لئ . کۆتر خۆی کۆ ده کاته وه، راست ده بیته وه و له سه ر به فره که داده نیشن .

«وهره چایه ک بخۆ، چایه کی گهرم...» کۆتر تهنه که ی هه لده گری و به یارمه تی تهنه که هه لده ستیته سه ر پت و ده که ویته شوین کوپه . کۆتر ده پرسئ: «بۆچی وه ها بوو؟ بۆچی من وا بیزار بووم؟» کوپه به پیکه نینه وه ده لئ «هیج نییه، دلت له خۆ دانه مینئ، تۆش وه ک هه موو که س فیڕ ده بئ، جهسته ت هیشتا پانه اتووه، به لام به تیپه ریئنی کات، جهسته په روهره ده بئ، له گه لی بیه به یه ک. نیمه نیستا له جیگایه کی یه کجار بلندداین، هه ر له بهر نه مه شه که هه ناسه ی مرۆف تهنه که ده بئ.»

کۆتر سه یری دهر و پشتی ده کات. نه وان نیستا له لووتکه ی چیا یه کی سه رکه شدان . چه ند گاشه به ردیک چیا ده بپن و له ژیر گاشه به ردا، له قوژنی کدا سن نه شکه وت هه یه . نه دمانی دهسته پرس و بلالو له بهر دهرگای نه شکه وته کاندانیشتون . له تهنیشت دهرگای نه شکه وته گهره که ناگریکی به گوپی هیزن داگیرساوه و له دهری ناگریش بازنه یه ک له شه پفانان دانیشتون . پیناس و کۆتر به ره و ناگره که ده چن . دوا ی نه وه ی ده گه نه بهر ناگر پیناس ده که پتیه وه و دهرپا بۆ جییه ک . فه رمانداری دهسته و دوو سه ره لیش به دهری ناگره که وهن، شوینیک نیشانی کۆتر

ولات، بۆ گەل و بۆ ئەم خاکە پیروژه لیدەدات. دلێک که بەم خاکە وه گریدراوه و لەگەڵی بۆتە یەک. ئەویندارانی ئەم خاکە، ئەم شاخانە، سەرەلەدر؛ هیوای بەیانی و دواپۆژ، قارەمانی میژووی سبەیی، شانازی و سەرلەندی پۆژانی داهاوو. پووناکی تیشکی هەتاوی ئەم ولاتە دیل و یەخسیرە، هەژارە، بێ پشتیوانە. ترووسکەیی شەوانی تاریکی ئەم شاخە سەرکەشە، بێ پێگە و بێ پێبوارە. ناوی ئەوان؛ شەرفان، سەرەلەدر. هەر ئەوەندە. ئەو بێ ناو [و نیشانانەیی] که لە بیچارەیی و مردن، ژینیکی نوێ ساز دەکەن. کوپ و کچی ئەو مردووانەیی که لە ناو ئەم شیو و هەلەدیرانەدا سەریان ناوێتەوه، لە سەر ئەم کویتستان و شاخانە خوینیان پۆژا، کوپ و کچانێک که بە پێبازی باو و باپیراندا دەپۆن.

چارەکانی کۆتر دەبەسترێ. سەری ئارام ئارام دادەکەوێتە خوار. بەلام بە دەنگی فرماندار بە خەبەر دێت؛ «یاسای دووهم» فرماندار دەم بە خەندە «کاتیک ئیش و کاریک ئەبێ و خەوت بێ، دەبێ دەرفەت لە دەست نەدەیت، پێنج خولەک، دە خولەک جیاوازی نییە، خەوی چەند خولەکیش مەرفۆ دەژینێتەوه... تا ساوهره که ناماده دەبیت بچۆ لە ژووره بخەوه...» چوار کەسی دیش، دوو کچ و دوو کوپ، لە پال بەکدا لە سەر کا و پووش پاکشاوون. کۆتر خێرا دەچیتە لای ناوهره. جانتاکەیی لە پشتی دەکاتەوه و تەنگەکەیی دەنیتە بەر دیواری ئەشکەوت و لە تەنیشت یەک لە کورپەکان پادەکشێ و بەکسەر دەچیتە خەویکی قوولەوه.

دوای ماوه یەک کەسێک دێت و کۆتر و ئەوانی دی بەخەر دینیت. ساوهر نامادهیه. ئەوان خۆیان کۆ دەکەنەوه و لە ئەشکەوت دینە دەر. ئیستا لە بەر دەرگای ئەشکەوتەکانی دیش ناگر کراوهرتەوه. سێ بازنەیی گهوره لە تەنیشت ناگرەکان، لە دەوری ساوهر سازکراون. کۆتر دەچیت و لە جینگەیی پیشوو دادەنیشیت. کهوچک لە جانتاکەیی دەر دینێ و ئەویش

وهك هاوړپكښي ده ست به خوار دني ساوهر دهكات كه له ناوه پاست له
 سر سينيه كي قوول و گوره دانراوه . به په له په ل، وهك گورگيكي
 برسي، ساوهری گهرم، به لام بن تام، دهروني كوتر گهرم دهكاتوه .
 له كاته دا ديسان فرماندار ده لن ياسای سيهم؛ «له كاتي پوښتن و
 پيكر دندا، زور خوار دن خه ساره، جهسته قورس و هه ناسه تنگ دهكات .
 تير تير مه خو، كه متر بخو»، پاش به تال بووني سيني، شه پشان
 ده چنه نه و لاره و به دهوړي ناگره وه داده نيشن . فرماندار جگه ره يه كي
 دي ده پيچته وه و له شه پشان و له كوتر ده پوانن . له گال نه و عيش كه
 خوره تاره، له گال نه و عيش كه له كه ناري ناگر دانيشتون، هه و سارده .
 كوتر ده لرزي . هه وايه كي تيز وهك ده مي چه قو هه ناسه له بهر كوتر
 ده برن . ده ست و پوړي گهرم ده بنه وه، به لام به دهنی سرمايه تي . چكيكي
 دي خو لي ناگر نزيك ده خاته وه . «ناوت كوتر بو، نا؟» فرماندار
 ليی ده پرسن . كوتر به كورتي ده لن «به لن» . فرماندار به رده وام ده بن
 «با پيت بلیم، به خت زور باشه، هه رگيز هيچ كات له م كاتانه دا، هه وای
 نه م شاخ و چيايانه نه و نده نه رم، زولال و نارام نه بووه، هه رگيز پوژيكي
 نه م چيايانه بن باران و گرده لوول، بن با و بوړان نه بووه . تو شانس
 هه يه ...»، كوتر هيچ نالن، هه ر تنيا ده لن «به لكوو» . فرماندار به
 دم جگه ره كيشانه وه ده لن «نا، نا و هه ايه، چياي با و باپيران تو بيان
 خو ش ده وي، به نارامي به خيره اتنت ده كه ن... تو ش فير ده بي... فيري
 زماني چيا، زماني نه م سرووشته سه ركه شه، زماني با و گرده لوول .
 به لام ياسايه كي دي كه پيوسته هه رگيز له بيرت نه چن؛ «ده بن له
 سر نه م شاخانه له كورگ، گورگتر بي تاوه كوو بتواني بژيت، له بيير
 مه كه، له كورگ گورگتر...» .

ديسان كاتي هه ستان و پيكر دن ده گات . ده ست له بهر نه شكه وني
 مه زن كو ده بنه وه . شوين پني سر به فر به به تانيه كي گه وره پاك

ده کریتسه وه. ناگر ده کورژیتسه وه، چال ده کریتسه وه و سه ر ناگره کان به به فریتی زور داده پوشری، ده رگای نه شکه وته کان خاوین ده کریتسه وه. جل و به رگ قایم ده کرین، چهک و فیشه کدان گری ده درین. ده سته ناماده به. فرماندار و دو سه ره ل له پیش ده سته که به سه گروپ پیز بوون، راده وه ستن. کم و کورتی نییه. هر که س له پیزی خویدایه. فرماندار ده لی؛ «له نیستا به دواوه ریگه که مان دژوارتر ده بی، مه ترسیش زیاتر ده بی، نه گرجی پیم وا نییه تووشمان به تووشی دوژمنه وه بیست، به لام کژپته ره کانیاں دین. ناگادار بن. ناگاداری خوستان و پیزه که تان و هارپیکانسان بن. خوستان سست مه که نه وه. لی ره به دواوه نیدی پشور نییه. تا بگه یه نه ویستگه ی شهو، راناوه ستن. ویستگه ی شهو له پشت هؤ نه و چیا وه به.» فرماندار به ده سستی پاستی نامازه بو شاخیکی زور دور ده کات. ده سته واژه ی «هؤ نه و چیا به» راست نییه، چیا هؤ نه و چیا به نییه! دیسان ترسیک ده که ویته دلی کوتر. نه و چون خوی بگه یه نیته نه و چیا به کجار دوره، چون تا نه و شوینانه بروات؟ چیا، داوین و لووتکه ی چیاکان، وهک بهک، له ناو دلی به کدا، وهک ده سته ی چه کدار، به پیز بوون. چیا ی ویکچوو به لام بی کۆتایی، بلند، سه رکه ش. کوتر جاریکی دی بو چیا ی دور، بو ویستگه ی شهو ده پوانی. نه گه ر به هله دا نه چووی، ده بی نه وان نیستا به ره و خوار برۆن، پاشان دیسان هه لکشین بو سه ر چیا ی به رانبه ر، دوا ی لووتکه ی چیا ی به رانبه ریش ده بی خویان بگه یه ننه نه ولای چیا که. نه ی خویه!

فرماندار ده لی «که واته با برۆین».

و کوتر ده که ویته ریگه و ده پوا.

دیسان سه گروپ، دیسان وهک پیشوو. دیسان ریناس له پیش، کچه خره که ش له دوا ی کوتر. دیسان وهک ماریکی گه پوک، شیو به شیو. دیسان له ناو شه وقیکی بی پایاندا. له سه رگه وهری به فری

هوريشمين كه شه پۆل شه پۆل ده دره وشيته وه .

فرماندار و دوو سه رپه ل به ناو پريزه كاندا دین و ده چن . كه ده گنه لای گروپی دواوه ، فرماندار دیته نزیکی كۆتر و پیتی ده لئی «یاسایه کی دی؛ شیرینی بخۆ چه ند ده نكه هه لئا، زیاتر ده تزیینيته وه ... و یاسای بنه په تسی، هه ره بنه په تسی، له پێدا، له پێکردنی ناو به فر و بۆراندای مه خه وه، چی ده كه ی بیه كه با نه خه وی، گاز له خۆت بگه ره، نه قۆرچك له خۆت بگه ره، چه تۆ بده له خۆت، چی ده كه ی بیه كه، به لام مه خه وه . له م شاخانه مردن به خه ویکی شیرین، به نووستنیکی نهرم و جوان دیت . له به فردا، هه رگ خانینه، كراسی خه و له به ر ده كات، دیت و ده خله تینن، فریوت ده دات ... له بیرت نه چئ . پتیویسته نه خه وی، هه یج نه خه وی ...» و بئ ئه وه ی چاره پوانی وه لامیك بیته، پێده كات، به لام پاش چه ند هه نگار، دیسان راده وه ستئ و ده گه پێته وه بۆ لای پێناس و ده لئی «پێناس چاوت له كۆتر بیته» .

ئه وان ده پۆن، ئه مچار به ره و خوار . له گه ل ئه وه ی پتییه كانی كۆتر ماسیون، ئه و خۆی به توانا و زیندوو هه ست پێده كات . به شوین پێناسدا بئ هه یج سه ختییه ك به ره و خوار ده بیته وه .

لووتكه، گاشه به رد، دوو ئه شكه وت كه پڕ زهحمه ت دیار بوون، به چئ ده مینن . شاخیکی سه ركه ش به چئ ده مینن . دارستانیکی چپ و پڕ له داری قایم و ئه ستوو به چئ ده مینن . ئه وان به جیگایه کی به كچار ته نگ كه لایه کی گاشه به ردیکی به سه ته له ك به ستوو و لایه کی دیش هه لدێزێکی قوولی بئ بنه، راده بوون . كاتژمێرێك ده پوا، دوو كاتژمێر تپه پ ده بئ . ده سه ته، گروپ و كۆتر بئ ئه وه ی ئاهه نگی پێکردن تیکبده ن، به خێرای پێده كهن . به ره و ئیواره دیسان ده سه ته به پێچكه یه کی ته نگدا ده ست به سه ركه وتن ده كهن . ئه مچار له گه ل هه لكشان، كۆتر توانای نامینن . دیسان هه ناسه ی له به ر ده پێئ، پتییه كانی قورس ده بن . له شوینێك،

پیی پاستی دهکه ویتته ناو چالئیک و خویشی دهمه و پوو دهکه ویتته زهوی. پیناس دیت به هاواریه وه. ئو دهستی پیناس دهگری و هلدسته ویتته سه پئ، خوی کؤ دهکاته وه، تفنگه که ی هلدهگری و دست دهکاته وه به پئکردن. به لام نابئ. پیناس دهلئ «شیرینی بخؤ، که میگ شیرینی بخؤ... و له دهمته وه هه ناسه مه کیشه، له لوته وه، لووت...» کؤتر که میگ شه کر دهکاته دهمی، دهمزئ و پئدهکات. به لام دوی ماویه ک دیسان دهکه وئ. ئه مجار خوی هلدسته ویتته وه. کؤتر هلدسته ستئ، پئدهکا و دهکه وئ، هلدسته ستئ، پئدهکا و دهکه وئ.

گروپی پیشه وه ئیدی دیار نین. له گروپی دواوه چند که سی دیکه ش وهک کؤتر به سهختی، به که وتن و داپووخان پئدهکه ن. کؤتر پیی خۆشه که له بیزاری و سست بووندا ته نیا نییه. ئه وان هه ر سه رده که ون. خۆر، تیشکی خۆر له پشت چیاکاندا ون ده بئ. بۆران توندتر ده بئ، سارده، ئیستا هه موو به دهنی کؤتر ته ره. ئه وه هم ئاره وه دهکات و هه م بیداد سه رمایه تی. هه وای وشک وهک خه نجه ریک، قورگی ده بپئ. لاقی، بوتهکانی ئیستا بوونه ته باریکی قورس، وهک چیا ئه ستوور و قورس بوون. هه ر جاره که کؤتر هه ولّ ده دا لاقیکی خوی هه لبیئنی وهک ئه وه وایه شاخیک له و شاخانه له زهوی به رز بکاته وه، وا ماندوو ده بئ و ئازار ده کیشئ. به لام هه ر پئدهکات، سه ره پای هه ر شتیک هه ر ده پوات.

نزیک لوته که ی ئه و چیا به ی که ئه وان به ره و ئه وئ ده چن، له شوئینیک، کچیک که له ریزه که دا به شوئین کؤتره وه به، ده که ویت و ئیدی ناتوانن هه لبستت. چند خوله کتیک راده وه ستن و ده یانه وئ یارمه تی کچه که بدن. به لام کچه ناتوانن هه سستت. پیناس، کؤتر و چند شه پقان به سه ریه وه ن. پیناس دهلئ: «پامه وه ستن، ئیوه پئیکه ن، به جئ مه مئین...» گروپ ده که ویتته وه پئ. پیناس و دوو شه پقانی کوپ لای کچه

دەمىننەۋە . پاش ماۋەيەك پىنئاس و ئەۋانى دى خۇيان دەگەيەننەۋە بە گروپ . كچە ئىستا بە كۆلى كورپە شەپقاننىكى چۈر شانەۋەيە . كاتىك كۆتر ئەم كچە لە سەرخۇ چۈۋە بە كۆلى شەپقانەۋە دەبىنن، لە لايەك دلى بۆى دەسوتىن، لە لايەكيشەۋە شەرم دەكات . بەلام سەيرە . لە لايەكيشەۋە خۇشحالە كە كەسى سەر كۆلى شەپقان خۆى نىيە ، يەكى دىكەيە . ئەو دەبىن پىيكات ، خۇ پاكىرىن، سەرەپاي ھەر شتىك، لەگەل ھەموو سەختىيەك خۆى بگەيەننە دوا قۇناغ . ئەو دەبىن پى بكات . بۆران نايىتە ئاستەنگ ، بە پىچەۋانەۋە دەبىتە يارمەتيدەر؛ بەفر نايىتە كەمىن ، دەبىتە مافورىكى سېى و ناسك كە پىگەي پىشان دەدا . سارد و سەرمای دەر و دەشت نايىتە كفن ، دەبىتە فىنكايەكى ناسكى زۆزانان ، لاقى ئىدى نايىتە بارىكى قورس ، دەبىن بىتە لاقى سووك و چالاقى ئەو كەروىشكانەى لىرە و لەۋى دەردەكەون و پىسپۇرپانە ھەلدەين . كۆتر دەبىن پى بكات؛ دەنگى بۆران دەبىن بىتە دەنگى سترانىكى كەونارا ، پىچكە و پىيازى ناو شاخ و چىا دەبىن بىتە دەرگاي كراۋەى نەينىى ئەفسانە و چىرۆكەكان و پىگە بدەنە كۆتر .

بەلن، كۆتر دەبىن پى بكات . كۆتر خۇشحالە كە ھىشتا پىدەكات . كۆتر خەمىنە كە يەك لە ھارپىكانى ئىدى ناتوانن پى بكات . دواى ئەو ھەموو پىكردەنە ، ئىستا بىرى كۆتر دەپوا . نا ، بىرى ناپوا ، خەۋى دىت . شەۋە ، شەۋ كاتى خەۋە . كۆتر دادەنەۋىتەۋە ، مشتىك بەفر ھەلدەگرى و دەم و چاۋى خۆى پى دەشوا . كەمىك ماندوۋىەتتى دەسەسەتەۋە . بەلام پىيەكانى ، بۆچى پىيەكانى ۋەھا تەزىون؟ بۆچى پىى ئىدى ناچمن؟ كۆتر پى دەكات ، دەبىن پى بكات . بەلام پى ناپوات . ۋەك بلپى پىى لىكراپىتەۋە ، ئىدى پىيەكانى ھى خۆى نىيە . جل و بەرگىشى ئىستا ۋەھا قورس بوۋە دەلىى لە ئاسن درووست كراۋە . ئەمە چ قورسايىەكە كە لە ھەر لايەكەۋە بە سەرىدا دىت؟ نا ، دەبىن غىرەتى بى ، «كۆتر،

غیرهت» وا ده لئی به خۆی. به لام خهوی دیت. خه و چاوه کانی گرتوه. پیده چن ئه و بتوانن به چاوی به سترای، له خه ویشدا، پینگه بیری. غیرهت... کۆتر ده که وی... ده گلپته ناو به فر و جمه ی لئ نایهت. خهوی دیت، خهوی شیرین، خهوی خۆش و نازه نین، نهرم و نارام. به لام کۆتر به ده نگیک به خه بهر دیته وه. «کۆتر، وه خه بهر بئ کۆترا» پیناسه، کۆتر چاوه ل دیتن و له پیناس که ئیستا به سر سه ریه وه پاوه ستاوه، ده پوانن. پیناس وهک کۆتر بئ نه زمون نییه. کۆتر پیده که نن و دیسان چاوی ده به ستن. «کۆتر ههسته». کۆتر دهنگی پیناس ده بیستن، دیسان چاوه کانی ده کاته وه. که چاوه کاته وه پیناس شه قازله یه کی توندی لیده دا و ده لئ «ههسته» شه قازله یه کی دی و یه کی دی. کۆتر که میک دیته وه سه ر خۆ، به زه حمهت ده لئ: «ئیه وه به پۆن، من خه وم دیت، ئیه وه به پۆن. پیناس دو شه قه زله ی دی لیده دا، به هر دوو ده ست پایده وه شینن، پشتی تیده کا له سه ر چۆک له بهر ده می کۆتر داده نیشن، به هر دوو ده ست ده یگری و ده یکاته کۆلی خۆی. «نه خه وی» پیناس به سه ریدا ده قیرپین «نه خه وی، پینگه که مان نۆدی نه ماوه، قسه بکه، گاز له زمان و لیوت بگره، نه خه وی...»

کات ده پوات، ئه وان ده پۆن، خه و دیت، خه یال دیت، خه ون دیت. ئه وان ده پۆن، به نا هه نگیکسی خیرا و توند. به ههنگای گه وره، کۆتر به کۆلی پیناسه وه، ئه وان ده پۆن. کۆتر ده پوا، له نیوان خه و، خه ون و شاخ و چیا دا دیت و ده پوا. ئه وان چه نده ده پۆن، کات چه نده ده پوا کۆتر ئیدی ناگای لئ نییه. کاتیک کۆتر دیسان چاوه کاته وه، له ناو نه شکه و تیکدان. کۆتر له سه ر کا و پووش پاکشاوه. پیناس و چه ن که سی دیش به ده وری کۆتره وه ن. پیناس ده لئ «هه ر بژیت کۆتر، ئیمه سه رکه وتین، هاتین... چاوه کانت بکه وه... مه گری...». ئینجا کۆتر به خۆی ده زانی که ده گری. له ناکا و بئ ده نگ ده بئ. بۆنی ناگر

و دووکه لى هیزن ده گاته لوتى. کۆتر هندیك خوی کۆ ده کاته وه، ده یه وی هسیتته سر پى، به لام ناگای لى نیبه به دهنى دیشن، هه موو گیانى ته زیوه، کوتراوه. له گشتى سه یرتر، پییه کانى دیشن. نا، ناییشن، پى ده سووتین، وه ک بلئی له ناو ناگردا بن، وه ها ده کزیته وه. «بمبانه لای ناگره که» کۆتر وشه به وشه به زحمهت وا ده لى. دهنگیک ده لیت «نا». فرماندار، نه ویش ئیستا هاتۆته لای کۆتر «هر بژیت کۆتر، نه زمونى تو بى وینه بوو... به لام ده بى له ناگره وه دوور بیت.» پیناس سه تلئیکى قوولئى پر له به فر به دهسته وه، دیته سر سه ری کۆتر. خنده پوو پى ده لى «ئىستا پاش که میکی دی هیچی تیدا نامین» و پۆتینه کانى کۆتر له پى ده ردینى. دواى پۆتین، گۆره ویسی به نى نه ستوریش له پى داده که نى، ده رهنکی پانتۆله که تا نه ژنۆی هه لده کات و به به فر پى کۆتر ده مالى. سووتانیکی که س نه دیو و بن کۆتایى ده گاته دلى کۆتر. ده یه وی بگری، هاوار بکات، ده یه وی بمرى. کۆتر گاز له لیوه کانى ده گرى. تا هیزی هه یه لیوی له ژیر ددانیدا ده گووشى. لیوی خوینى لیدیت. خوین ده چیته قورگی. ماساژدان ماوه یه کی درىژ به رده وام ده بیت. پیناس دواى ماساژه که، هه ر دوو پى کۆتر ده خاته ناو سه تلئیکى پر له ناو و نارام نارام به ده ست و په نجه قه له وه کانى ده مالى. نه وه نده ی ماوه یه کی درىژ پیناس سترانیکی که ونارا ده لیته وه و پییه کانى کۆتر به وردى ده مالى. گۆرانییه که ی پیناس که وشه کانى به جوانى ناگانه گوئى کۆتر، کۆتر خه و لیده خات و ده بیاته ناو خه وئیکى نه رم. پاش چه ن کاتژمیریک، کۆتر له دهنگى ناله نالیک خه به ری ده بیته وه. له نه نیشته کۆتره وه دوو که سى دی، کورپک و کچیک خه وتوون. کورپه که ده نالینى. ده ور و پشت تاریکه. له لای چه پی کۆتره وه چرایه کی ده ستى بچووک له سر دیواره که ده گرى. نه وان له لای دواوه ی نه شکه وئیکى

یه کجار قوولن. به تانییه کی گهرم به سهر کۆتره وه یه. بۆنی قورسی کا، پووش، سووتان و خوین و میز ناو نه شکه وتی گرتۆته وه. له لای پاستی نهوانه وه له پال دیواردا چهند ریز هیزن دیاره. له دووره وه، له بهر ده رگای نه شکه وته که، پروناکی بچوکی ناگرتک دیاره و ده نگیش له وپوه دیت.

کۆتر دهژی، سهیره، کۆتر له خوی شیرینی بن گه پانه وه وه خه بهر هات!

کۆتر به پارێزه وه خۆی ده جوولینن و به نارامی هه لده سستیه سهر پئ. پیه کانی به خاویلی گهرم داپیچراون. جل و بهرگ و فیشه کدان و پهختی له بهره. نه هیدی هیدی، هه نگاوێک، دوو ههنگاو ده گوێزته وه. به لای نه و ده توانن پئ بکات. به نارامی خۆی ده گه یه نیت بهر ده رگای نه شکه وت، لای ناگره که، لای هاوپیکانی. «خوشکه وه ره» یه ک وا ده لیت و له ته نیشته خۆی جیه کی بۆ ده کاته وه. کۆتر داده نیشته. شهرفان چهند ریز هیزن داده نینه سهر ناگر و وهک نه وهی بیان هوی قه لایه ک ساز بکن، ناگر به گوپ ده کهن. مه شخه لانی ناگر لیک ده نالین و بهرز ده بنه وه. کۆتر چاو له پیناس و فه رماندار ده گه پینن. به لام نه وان دیار نین. «تۆ چۆنی؟» نه و شهرفانه ی جیگای نیشانی کۆتر داوه لای ده پرسن، «باشی؟ ... چایه کی بۆ بینن.»

«به لای، من باشم، باشترم»

ئیواره گه شتۆته شه و. به فر راوه ستاوه. ناباری. شه ویکی سارد و بن ده نگ دهستی پیکردوه. به لام دنیا پروناکه. له سه ره وه، له ناسمان، نه ستیره ده دره وشین. له خواره وه، له سهر زهوی به فریکی سپی، نۆد و بن کۆتایی تراویله که یه ک ساز ده کات. نه و شوینه ی نه وانی تیدان، به ره و ناسمان له نزیکه نه ستیران، هه لدی ریکی خوار و خپچه. نه ستیره چنده نزیکه نه وانن! نه وهنده ی ده نه شکه وت [قوول] شاراوه،

یهک له دواى یهک، دیارن. له بهر دهرگای هندیک نه شکهوتی دیش ناگر کراوه ته وه. چەند شه پرفانیک له ژیر [شه وقی] نه ستیره ی زیړیندا وهک سیبه ری نه و شاخه میژویان، له بهر دهرگای نه شکهوته کان دین و ده چن. دیمه نیکی بڼ هواتا له پیش چاوی کۆتر دایه. کۆتر نازاری پښ و ماندوویه تیی به دهنی له بیر ده چته وه. بیر ده کاته وه «ولاتی من، ولاتی بیچاره و بیکه سم...» چیا، چیا ی سپی گه وه ری، وهک یهک، هر وهک خوی، بڼ گۆران، شوینی همیشه یی و تاهه تایی ریپوار و کاروانی جودا جودا و تیکه ل. دوینن، پیړی، به سر پیړی، هندیکی دی، نه مرپو، نیمه، سبه یین و دوو سبه ی نه و خه لکانه ی به شوین نیمه دا دین. ریپواری جودا، پوو و پوخسار جودا، جل و بهرگ جودا، پوژ و پوژگار جودا، به لام شوین هه مان شوین، رهنگ هه مان رهنگ، زستان هه مان زستان. سارد و سه رما هه مان. به فر هه مان، نه ستیره هه مان. «ولاته کم، یه کم نه سرینی نه وینی من... دوا یین وشه ی نه شقی من که نیستا ونه» کن هات؟ کن چوو؟ کن توی داگیر کرد؟ کن حه زی لیتکرد؟ کن نه فره تی لیتکردی؟ کیت حه وانده وه، کیت خو شویست، باوه شت بو کن ناوه لا کرد، کیت له باوه شی خۆتدا برده گۆر؟

«میژووی تۆ؟ زمانی میژوه که ت؟ زمانی نه و چیا یانه؟ کن ده لئ که تۆ ون ده بی و له میژوو له لاپه ره کانی ژبان مالئاوایی ده که ی؟ فره موو من هاتووم، له نامیزی تۆدام، له گه ل جۆشی نه وینمدا، به که فه نی مردنمه وه، به بیر و هوشمه وه، به نه زانی و بڼ نه زمونیمه وه، هاتووم. فره موو بمحه ویننه وه، ناشقم به، بمکوژه... ولاته هه ژاره که م، ئیدی خۆت ده زانی، فره موو» کۆتر چاوی برپوه ته گۆپکه ی چیا و نه ستیزان و بیر ده کاته وه.

شه پرفانیک پیاله یهک چای گه رم دینن و ده بداته کۆتر. کۆتر چا ده خوانه وه. دوا ی چاکه ش، یه کی دی چن پاروونان و سینیه کی پر

لە ساوهری گەرم دینن و دەیداتن. ساوهر پەری پلە گۆشتە. کۆتر هیدی هیدی نان و ساوهریش دەخوا. شەرفانەكەى تەنیشتی دەلن «خوشكە سەیری ئەم جوانییەى ئەو چیا پووناكە بکە، خۆشتەین خۆشیی دونیا ئەمەیه. هۆ ئەو چیا حەشارگەیه، حەشارگەى هەر كەسێك، هەر شتێك، هەر ئافرینراویك. هەر كەسێك هەر كاتێك كەوتە تەنگانە، پوو لەم چیا بە وهفایانە دەكات... خوشكە سەیری كە...».

چیا، حەشارگە، بەهەفا؟ كۆتر هیچ نالن. كۆتر كەسانی دانیشتووی دەوری ئاگر دەژمێرن. ئەوان هەشت كەسن. سێ كچ، پێنج كوچ. پوو بە خەندەن. دووكەلى جگەرە تێكەلى دووكەلى ئاگر دەبن. وەك بلیى بە پۆژدا هیچ پێگەیان نەكردبن، وەك ئەوێ بە پێگەى شەپ، پێكدادان و مردندا ناپۆن، وەها خۆشحال و زیندوو، دەپەیفن و گالته دەكەن. هەموویان گەنجن، تەمەنیان لە نێوان هەژدە تا بیست و پێنجایە. كوچ: بەهێز. بەلن، كوچ خوین گەرم، چاونهترس، بە خۆ باوهر و ژیر. ژیر؟ كوا ژیر؟ تۆیش كەوتیتە ناو شیو و دۆل و چیا، هەلكشایته سەر لووتكەى تەم و مزایویی ئەم چیايانە؟ تۆیش خۆت سست كرد، تۆیش كەوتی؟

لەگەل دەنگى سترانێك كۆتر بە خۆیدا دیتەوه. شەرفانێكى باریكى درێژی سمیل قەیتان كە لەو بەر ئاگرەكەوه لە بەرانبەر كۆتر دانیشتووه، سترانێكى خەمگین دەلێتەوه، دەنگى نەرمە و ئاوازیشى ئارامە.

بێ ئەوێ دەنگى هەلێنن، بە ئارامى گۆرانى دەلن و بە وشەى زۆر زولال و سادە، باسى چیا، ولات، سرووش و خاك دەكات. تۆ ئەى خاك، ئەى شاخ، ئەى چیا، ئەو وا دەلن. لە بێر مەكە، ئەو كەسانەى بۆ تۆ، لە شەپدا كوژران، بە گولەى غەدار لە زەوى گلان، لە بیریان مەكە. ژمارەیان بێ ئەژمار، یەك بە یەك لە بیرى ئیمەدا [ماون]، ناویان لە سەر دلى ئیمەیه، لە بێر مەكە. بێنەوه بێر، بە ناوی خۆیان

بانگیان بکه، به ئه وینی خۆت ئه وانت خۆش بوئ، خوینیان هه نووکه گهرمه، نه فه سیان له گه ل بای کویتستانان له دهر و ده شته . تو ئه ی خۆر، ئه ی ئه سستیره، ئه ی مانگ، تو شه هیدی، ئه وان ئه سستیره ئه م خاکه، مانگی ئه م شاخه، هه تاوی ئه م چیا به، به ختی ئه م ولاتن، هۆ له بیر مه که ...

خۆزگه کۆتر ئیستا دهیتوانی وشه کانی ئه م شه پفانه بنووسن . ئه و سترانه، ئه و وشانه هه ئه و شه پفانه؟ یان که سانی دی پییان وتوو؟ یان بهنده کانی گۆرانی به کی فولکلۆرن؟ ئاواز و شیوه ی وتن کۆنه، به لام وشه کان نا . شه پفان هه ندیک ده حه سیته وه، که میک بئ ده نگ ده بن و دیسان ده ست پیده کاته وه .

هۆ تو، هۆ ئیمه، ئیمه ی بریندار، ئیمه ی پیشه نگ، ئیمه ی قوریانی . خوین ریده که وئ، له میژوو که مان، له ئیمه، ئیمه ی که وتوو، ئیمه ی پاپوو، ئیمه ی وشیار، ئیمه ی ئه فسانه، ئیمه ی په سن و خاوه ن په سن، ئیمه ی دل و دلدار، نا نا، ئیمه له بیر ناکه یین، نه خوینی پډاو، نه خۆری گهرم، نه تیشک و دره وشانه وه ی پووناک، ئیمه یین، ئیمه ی سه ره لده ر، ئیمه ی دۆستی تو، دۆستی کۆن، تو هه ی خاک، هه ی شاخ، هه ی چیا ...

گۆرانی سی شه پفان وه ک شین گه پری دیته گو یی کۆتر . کۆتر قورس ده بن، شه که ته و خه وی دیت . له لایه کیشه وه ده به وه ئی گو ئی بو شه پفان شل بکات . وشه کان باش بیستی . به لام خه و به سه ری دا زال ده بن . که سه ری داده که ویته خوار، شه پفانی ته نیشتی وه خه به ری دینیت . «ههسته، به یانی پۆژیکسی دژوارتر به هیوامانه، برۆ بخه وه» و ده بنیتری بو ناو ئه شکه وت . کۆتر به چاوی خه والوو ده روا بو جیگه که ی پیشووی و به جل و به رگ، پهخت و فیشهک و خاویلی پیچراو له پییه کانی وه پاده کشن، به تانی ده کیشن به سه ری دا و ده خه وئ .

«کۆتر، خوشکه، کۆتر...» کۆتر به دهنگی پیناس وه خهبر دیت. «خوشکه، کۆتر، ههسته، سپیده‌ی داوه، ههسته، ئیمه ریده‌گه‌وین.» که کۆتر پوخساری دهم به خه‌نده‌ی پیناس ده‌بینی، خه‌نده له لیوی خۆیشی ده‌نیشی و ده‌لی «سپاس پیناس» کۆتر پیده‌کهنی و به‌ره و لای ناوه‌وی نه‌شکه‌وت ده‌پوا. کۆتر به نارامی خۆی ده‌جوولیتنی. به‌لی، لاق ده‌جوولن. لاقی به‌ره و خوار و به‌ره و ژور ده‌کات، پیی خۆش‌حاله. له‌گه‌ل نه‌وه‌ش که لاقی ژان ده‌کات، به‌لام توانای به‌سه‌ریدا هه‌یه. کۆتر هه‌لده‌ستیته سه‌ر پی، خۆی کۆ ده‌کاته‌وه، گۆره‌وییه وشکه‌کانی ده‌کاته‌وه پیی، به زه‌حمت پۆتین ده‌کاته پی ماسیوه‌کانی، دۆخینی پانتۆله‌کی توند ده‌کات، پشتوینی دریزی ده‌به‌ستن، سه‌رپۆش ده‌دا به سه‌ردا، تفه‌نگ له‌ته‌نیشتی هه‌لده‌گرئ و دیته‌ده‌روه. به‌لام له‌ناکاو وهک نه‌وه‌ی ده‌رزیه‌ک چووی به‌چاویدا، چاوی ژان ده‌کات؛ شه‌وقی دهر و ده‌شت ده‌دا له‌چاوی. چهند خوله‌کێک له‌به‌ر ده‌رگای نه‌شکه‌وت، چاو نووقاو، ده‌ست و په‌نجی به‌سه‌ر چاویه‌وه راده‌وه‌ستن. پاشان به‌نارامی چاوی ده‌کاته‌وه. له‌گه‌ل نه‌وه‌ش که هیشتا سپیده‌ی نه‌داوه، خۆر و تیشکی خۆر هیشتا دیار نییه، به‌لام دنیا سپی ده‌کاته‌وه. دنیا دیسان له‌ناو شه‌وقیکی سپیدایه. بایه‌کی سارد، وهک چه‌قۆ پوخساری کۆتر ده‌بڕی. نه‌مڕۆ هه‌وا ساردتره، با زیاتره. پیده‌چن له‌به‌ر به‌رزایی [شوینه‌که] بیته. له‌وانه‌یه کاتیک به‌ره و خوار بوونه‌وه هه‌وا گه‌رمتر بیته. کۆتر ده‌له‌رزئ. «یاسایه‌کی دی» ده‌نگیک له‌ته‌نیشتی کۆتره‌وه دیت. به‌لی فه‌رمانداره. نه‌و به‌بزه‌وه سه‌یری کۆتر ده‌کات و ده‌لی «پۆژیاش، به‌لی یاسایه‌کی دی، ژیر چاو، ته‌وی‌ل و دهر و به‌ری چاوت په‌ش بکه. نه‌م شه‌وقی به‌فره زۆر مه‌ترسیداره، ده‌توانن چاوان کۆیر بکات. دوینن سه‌ره‌تا بوو، به‌لام نه‌مڕۆ مه‌ترسییه. ته‌نیا ته‌دبیر خه‌لووزه.» کۆتر به‌فه‌رماندار ده‌لی: «سوپاس، سوپاس بق یارمه‌تیت...».

«یارمەتیی چى؟ لىيگەپ، ئىمە ھىشتا زۆر جار يارمەتیی بەك دەدەين و پشت بە يەكتر دەبەستين. ئەو ھەش ياسايەكى ژيانى شەپقاننە. تۆ ئەمىرۆ چۆنى؟ پىيەكانت چۆنە؟ بەلام با شتىك بلىم، تۆ قارەمانى. تۆ ۋەك پلنگ ھەلكشايتە سەر چىيا. ھەر بژىت... ئىستا خۆت كۆ بگەۋە، ئامادە بە، پاش كەمىكى تر دەكەوينە پى.» بەلام ئەوان ئەۋەندەى كاترمىرىكى دى لە لاي ئەشكەوت دەمىننەۋە. شەپقان دەچنە پشت تەپۆلكە و بەردان، پىۋىستى خۇيان بە جى دەگەينەن و دىنەۋە لە دەۋرى ئاگرى داگىرساۋ دادەنیشن، چايەكى گەرم و پىالەيەك شەكراۋ دەخۆنەۋە، نانى وشك و دۆشاۋى لە قوتوۋ نراۋ دەخۆن، بە سەر ئەۋەشدا ھەوت قوتوۋ دۆشاۋ دەخۆن، جگەرە دەكىشن، چەكەكانيان كۆتەرپۆل دەكەن و پاشان ھەلدەستەن سەر پى. كە ھەلدەستن، رىناس پىالەيەك بە دەستەۋە دىتە لاي كۆتر و دەلى «ئەمە بخۆۋە، شەربەتە، بەھىزت دەكات، بەم بادا ديارە ھەۋا ئەمىرۆ زۆر غەددارە، ئەمىرۆ زمانى با دۆستانە نىيە» كۆتر شەربەتەكە دەخواتەۋە و دوايى دەچىتە ناۋ رىزەكەى خۆى.

فەرماندار و دوو كەسى تەنىشتى، ديسان لە پىش ئەوان لىيان دەروان. فەرماندار دەلى: «لىرە رىگەكەمان جودا دەبىتەۋە، دەبىن بە دوو بەش، دوازە، دوازە. ئەۋ يازدە كەسەى كە ئىستا ناۋيان دەلىم دەبى لە رىزەكە بىنە دەرەۋە و بىن لە لاي چەپەۋە رىزىك دروست بگەن. فەرماندار بە دەنگىكى بەرز ناۋەكان دەخۆينىتەۋە. ناۋى كۆتر و رىناسىشى تىدايە. ئەۋ يازدە كەسە بە خىرايى برووسك لە رىز دىنە دەر و رىزىكى نوئى ساز دەكەن و چاۋەروانى دەنگى فەرماندار دەبن. «منىش لەگەل ئەم دەستە دەبم، ئەۋ دوو برايەشمان لەگەل دەستەى پىشوو... خۆتان گورج بگەنەۋە، ئازا و بەھىز بن. بە گفەى بادا ديارە ئەمىرۆ دژوارە، زۆر دژوار. بەلام ئىمە ناچارىن، دەبى بە رىگەكەماندا بپۆين. دەى

مائلناوایی له یهک بکهن با پئیکهوین، سه‌رکه‌وتن... سه‌رکه‌وتن...
 نهو بیست و چوار که‌سه‌ی که تا نیره پئیکه‌وه هاتن، ئیستا
 لیک داده‌بپئین، باوه‌ش به یه‌کدا ده‌که‌ن، مائلناوایی ده‌که‌ن و ده‌لئین
 «سه‌رکه‌وتن»

و نه‌وان ده‌که‌ونه پئ. و کۆتر ده‌که‌ویته پئ.
 به‌لام هیشتا له یه‌که‌م هه‌نگاودا با توانای پۆشتن له کۆتر ده‌ستئین.
 خۆر هیشتا هه‌لنه‌هاتوه. بلئی پاش که‌میکی دی هه‌وا نه‌رمتر بیت؟
 بلئی به‌هه‌له‌هاتنی هه‌تاو و تیشک، با پاره‌ستیت و هه‌وا گه‌رمتر بیت؟
 به‌لام نه‌گه‌ر خۆر هه‌لنه‌یه‌ت و هه‌وا هه‌روا گیراو بیت؟ کۆتر هه‌ر دوو
 گوشه‌ی سه‌رپۆشه‌که‌ی به‌ژێر ملیدا دئین و سه‌رپۆش تا سه‌ر ده‌می
 دین و ده‌ست به‌پێکردن ده‌کات. پئناس هه‌روه‌ک دووئین له‌پیش
 نه‌مه‌وه‌یه، به‌لام به‌شوئیندا ئیستا کچیکی بالابه‌رز و قه‌له‌وه‌یه، پاش
 که‌می‌ک پێکردن، دیسان کۆتر ماندوو ده‌بین. «نا» کۆتر ده‌لئین «نا،
 ده‌خیلت بم، نا، شه‌رمه‌زارم مه‌که» بۆچی نه‌وان به‌ره‌و خوار نابنه‌وه؟
 نه‌گه‌ر به‌ره‌و خوار بینه‌وه بلئی با پاره‌ستین؟ نه‌وان له‌سینه‌ی چیاوه،
 نزیک له‌لووتکه‌کان، راسته‌و راست پئده‌که‌ن.

با توندتر ده‌بین، هه‌وا ناکریته‌وه. تیریزێ هه‌تاو دیار نین. به‌فریکی
 سووکی وشک ده‌ست به‌بارین ده‌کات. به‌فر تۆز ده‌کات. با، به‌فری
 سووک و به‌فری سه‌ر زوی تیکه‌ل ده‌کات و ده‌یکاته بۆزان. با توندتر
 ده‌بین، با ده‌گفئین. به‌لئ، با وه‌ک ماریک ده‌فیکئین. ترسیکی قورس
 دلئ کۆتر داده‌گرئ. ئاهه‌نگی پێکردن توند و خێرایه. پئناس به‌هه‌نگاوی
 گه‌وره، وه‌ک بلئی له‌گۆفه‌ندا بن، به‌ئاهه‌نگ پئده‌کات. کۆتر ده‌بین
 وه‌ک پئناس پئ بکات، وه‌ک نه‌وه‌نگاو هه‌لبگریت. کۆتر به‌مانگان له‌م
 شوئینه، له‌و دۆله‌ قووله‌دا ته‌مرینی کردبوو، چوو بوو، هاتبوو، له‌ژێر
 به‌فردا مابۆوه، له‌ناو به‌فردا به‌جئ ببوو، برسی مابوو، تینوو مابوو،

لیوہکانی، جہستی قہلے شیبوو، مہگر ئو راہیتانہ، ئو زہمہ تانہ، ئو فیئر بوونہ بۆ پۆژیکى وہک ئه مپۆ نه بوو؟ مہگر ئوانہ نابى ئه مپۆ بىن به هاوار و یارمہ تیبہوہ؟ «کۆتر غیرت» . کۆتر به دہنگیکى بہر ز دہلئى «غیرت، خۆت خہمگین مہکە، تۆ مرۆفى، مرۆف دہرہ قہتى ہەموو شت دیت، بہ سەر ھەموو سەختیبہ کدا زال دہبیت، غیرت، تۆ دہبى بہ سەر بہ فر و بۆران و با و سەر مادا زال بیت، غیرت، تۆ دہبى سەرکەوى...» بہ لام دوا وشہ لہ زاریدا دہمیتتہوہ . ئو دہکە ویتہ سەر زہوى و ناو بہ فر. پیناس دہگہ پیتہوہ بہ لایوہ، بہ لام ئو دہلئى «نا، من ھەلدەستم تۆ بپۆ» «من ھەلدەستم، من پیدەکەم، من بہ سەر سرووشتدا زال دہبم، دہبم... کۆتر ھەنگاویک ھەلدەگرئى و دہلئى «دہبم» ھەنگاویکى دى و ديسان «دہبم...»

ئەوان دەرۆن، لہ سەر سینگی چىای بى کۆتایى، بہرہ و چىایہ کى دى پیدەکەن. با بہ ھىز دہبى. بہ دەر و پشتى شہر فاناوہ، وہک پلنگى سەر شاخەکان دہخولیتہوہ، وہک ماریک دہخشى، وہک زہبری کى کوشندہ، دہیدا بہ بن گاشہ بہرد و ھەلدیراندا، دہنگیکى سەیرى پەر ترس و سام دروست دہکات و بہ ھەموو لایہ کدا دہپوات. با دہبیتہ گەردە لوول، گىژلۆوکە . با بہ فرى زہوى ھەلدەگرئى، تیکەلى ئو بہ فرہى دہکات کە دہباریت، کلوى وشک و ئەستورى گەردە لوولى پى ساز دہکات و دہیتە قینى بہ پوخسار و ناوچەوانى شہر فاناندا. با ناھیلئى کۆتر چاوہکانى بکاتہوہ . ئو چۆن پى بکات؟ ئەوان چۆن بپۆن؟ کۆتر ديسان دہکە ویتہ ناو بہ فر، بہ لام ھەر یەکسەر ھەلدەستیتہوہ . «پاشہ وپاش» پیناس هاوار دہکات «پاشہ وپاش بپۆن، با لہ پيشہوہ دیت»، ئەوانیش ھەلدەگہ پینہوہ و وھا پیدەکەن.

پیناس ھەلہ دہکات. کۆتر و ئەوانى دیش ھەلدەگہ پینہوہ و وھا پاشہ وپاش بہ پى دہکەون. بہ لام ئەم شىوہ پۆشتنہش بى کەلکە . با و

بۆران لە ھەر لایەكەو دەیت. ھێرشى با، بەفر و بۆران لە ھەر لایەكەو ھەبە. كۆتر دەبیبەستى، جل و بەرگ، سەرىۆش، پوخسار و سەر و چاوى پى دەبى لە بەفر. «پىناس» كۆتر دەقىرپىنى «پىناس مەگەر ناتوانىن تۆزىك پاوەستىن؟» پىناس باش تىناگات كە كۆتر چى دەلى، دەیت بۆ لای كۆتر «با پاوەستىن» كۆتر بە گویدا دەقىرپىنى «با پاوەستىن تا با تەواو دەبى، بلى با پاوەستىن».

«نا» پىناس دەلى «نا، نا» كە پاوەستىن ھەموومان دەتەزىن، لەم نزىكانە ھىچ ھەشارگەبەك نىبە، دەبى تا ئىوارە پىبەكەن. پىبەكە، تا دواى ھەر بىر، پاوەستان نىبە، بىر...» پاش قسەكانى، پىناس بەرەو دوا دەپوات و بەو كەسانەى بە شوین كۆترەو ھەمان شت دەلىت و دەگەپتەرە جىگاكەى خۆى.

«نا» كۆتر دەلى «نا، نا...» ھەتا ئىوارە؟ بە چ جۆرىك؟ بە چ شىوہەك؟ چۆن؟

دەستە دەپۆن. كۆتر دەپوا. بە كەوتن، بە ھەستانەو، ھەلكشان، ھەسانەو ھى چركەساتى، پاشەوپاش، پوو لە پىش، ئەوان ھىدى ھىدى دەپۆن. كاتزىمىرىك، دوو كاتزىمىر، پىدەچى سى كاتزىمىر. «بۆران زىاتر دەبى، ھەموو شت دەداتە پىش خۆى و تىكەلى دەكات. بەفرىش توندتر دەبى. با، بەفرى تۆز خول دەدات و گىزەلووكى و ھەسا ساز دەكات كە شەرفانان ناتوانن چاوان بەكەنەو. بۆران وەك ھوشترىكى ھار و توورەى لىدیت، گفەى بۆران ئۆلان دەدات. كۆتر بە تەواوى لە توانا دەكەوئ. جل و بەرگ بەكجار قورس دەبن، جەستە قورس دەبى، پى قورس دەبى چا و قورس دەبى، دىسان خەوى دەیت، ھۆشى دەپوات. سەرما، شەختە، سەخەت، خودایە! خودایە! چىا، ھاوار چىا! قەزا لە تۆ كەوئ چىا! خودا غەزەبت لىبگرئ چىا. با، بۆران، بەفر، چىا، ھاوار چىا، من دەخىلت بم چىا! ئىستا دەستە گەشتۆتە سەر لىوارى

هه‌لدیریک و به هزار زحمات به‌ره و ژور هه‌لده‌کشئ. کۆتر چی بکات، ده‌توانئ چی بکات؟ هه‌نگاوئیک، دوو هه‌نگاو، نا، نابئ، کۆتر پاده‌وه‌ستئ، هه‌ناسه ده‌گرئ و ده‌یداته‌وه. دیسان دوو هه‌نگاوی دی هه‌لده‌گرئ، به‌لام له شوپنیکدا ئیدی ناتوانئ به‌وات. به پتوه پاده‌وه‌ستئ، نه‌فاس ده‌گرئ، هه‌ندیک خوئی کۆ ده‌کاته‌وه تاوه‌کوو هه‌نگاوئیک هه‌لبگرئ. به‌لام له باتیی هه‌نگاوه‌لگرتن، له زه‌وی ده‌گلئ و ده‌که‌وئته ناو به‌فر. و ئیدی ناتوانئ هه‌ستتیه‌وه. هیز و توانای به‌ته‌واوی له به‌ر به‌راوه. جه‌سته‌ی به‌ته‌واوی ته‌زیوه و ئیدی هه‌ست به‌هیچ شتیک ناکات. هیچ ده‌نگ و سه‌دایه‌ک نایه‌ته به‌ر گوئی. پئناس دئته سه‌ر سه‌ری و ده‌لئ «هه‌سته، هه‌سته دانیشن مەرگه‌ینه‌ره.» کۆتر به‌ده‌نگیکی زۆر خه‌مین ده‌لئ: «ده‌زانم، به‌لام ئیدی ناتوانم، ئیوه به‌رۆن، من به‌چاره‌نووسم پاریم، تو به‌رۆ...».

ئهو شه‌رفانانه‌ی به‌شوین کۆتردا دین، به‌پال کۆتر و پئناسدا پاده‌بوون و ده‌به‌رۆن. کۆتر و پئناس به‌ته‌نیا ده‌مینه‌وه. [ده‌سته] له چاو ون ده‌بئ. «هه‌سته» پئناس به‌توره‌بیه‌وه ده‌لئ «وه‌ک شیتان قسه‌مه‌که، هه‌سته، زوو هه‌سته.» کۆتر هه‌ول ده‌دات هه‌ستئ، هیدی هیدی به‌یارمه‌تیی پئناس هه‌لده‌ستتیه‌سه‌ر پئ. به‌لام هیشتا له‌یه‌که‌م هه‌نگاودا دیسان ده‌که‌وی. با، به‌رۆن، به‌فر وه‌ک شه‌قازله‌یه‌ک به‌سه‌ر پووی ئه‌ودا ده‌ته‌قیته و ده‌به‌پلئته‌وه. کۆتر ئیدی ناتوانئ به‌یقه‌ن و به‌نامازه‌ی ده‌ست ده‌لئ «به‌رۆ». پئناس داده‌نه‌وئته‌وه به‌سه‌ریدا، ده‌ستی چه‌پی ده‌خاته ژیرگه‌ردنی و سه‌ری توژیک هه‌لدینئ و به‌ده‌ستی راستی چه‌ند شه‌قازله‌ی زۆر توند به‌پوومه‌تیدا ده‌دات و ده‌لئ «من ده‌پۆم و دیمه‌وه، لیره به‌هیوام به.» کۆتر سه‌یری پۆشتنی پئناس ده‌کات. وه‌ک ئه‌وه‌ی تازه ده‌ستی به‌پنکردن کردبیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی هیچ باریک به‌کۆلیه‌وه نه‌بیت، به‌هه‌نگاوی گه‌وره، وه‌ک که‌رویشکی ئه‌و شاخانه، وه‌ک

نهستیره‌ی نهو ئاسمانانه که له نیوه‌شه‌ودا داده‌چن، پرتناس به خیرایی به هه‌لدیردا هه‌لده‌کشنی و [له چار] ون ده‌بن.

«نه‌ها، ئاوه‌ها» کۆتر له سهر به‌فره‌که پاده‌کشنی و به خوشحالییه‌وه ده‌لنی «ئاوه‌ها.. به تهنیا، له سهر ئه‌م چیا خه‌یا لکراوه‌دا، له ژیر به‌فردا... نه‌ها، ئاوه‌ها، ئوغر بی هاورپیکانم، مالتان ئاوا هه‌فالانم... نه‌ها، ئاوه‌ها...» کۆتر چاره‌کانی ده‌به‌ستن. له بن گوئییدا ویزه‌ی با دیت. به‌فر، کلوری به‌فر له سهر پوهمه‌تی ده‌توینه‌وه، ده‌بیه‌ستن. ته‌زوی به‌ده‌نی، ده‌ست، پئ، لنگ، هۆش و میتشکی پوو له زیاد بوونه. خه‌ویکی نه‌رم و شیرین دایده‌گرئ. به‌لنی نه‌ها ئاوا، ژیان و مه‌رگ، مه‌رگیک له سهر زه‌ویی به‌فرگرتوو، له‌گه‌ل به‌فر دیت، نه‌و ژانه‌ی له‌گه‌ل ته‌زین دیت. زه‌وی سارد، ئاسمان سارد، له نیتوان با و بۆرانی سارد و خه‌و و خه‌ونی گه‌رمدا. له نیتوان ژین و مه‌رگدا. نه‌ها ئاوه‌ها، بی دهره‌تان، بیکه‌س، بیچاره، بن‌هیوا، نه‌که‌س و نینسانیک، نه‌بالنده و په‌له‌وه‌ریک، نه‌گول و گول خونه‌یه‌ک، نه‌شپه‌ر و سترانیک له داری دونیادا به‌ته‌نیا، له ناو به‌فری بن‌کۆتایی، کفنیکی سپیی یه‌کجار گه‌وره، به‌لام به‌خته‌وه‌ر، به‌لام وه‌ک شه‌وقی به‌فری دوینن پروناک، دل پۆشن، ئاها ئاوه‌ها، خه‌و دیت، هه‌نگاو به‌هه‌نگاو، شه‌پۆل به‌شه‌پۆل، خه‌و دیت.

به‌لام قیره‌یه‌ک نه‌و له خه‌و پاده‌چله‌کینن؛ «هه‌سته» پرتناسه له‌گه‌ل دوو شه‌رفانی دی. پرتناس گه‌راوه‌ته‌وه. «نا» کۆتر به‌زه‌حمه‌ت به‌بیزارییه‌وه ده‌لنی «بۆچی هاتیه‌وه، ئیوه گه‌رانه‌وه!» پرتناس و هه‌ر دوو هه‌فاله‌که‌ی، به‌په‌له، کۆتر له ناو به‌فر هه‌لده‌ستینن، هه‌ر کامه‌یان شانیکه‌ی ده‌گرن، پرتناس به‌په‌نجه‌پانه‌کانی چوار پینچ شه‌قازله له کۆتر ده‌دات. نا، کۆتر ناتوانن به‌پتوه‌راوه‌ستن. نه‌وان، له سهر به‌فر درێژی ده‌که‌نه‌وه، هه‌ر دوو شه‌رفانه‌که، پۆتینه‌کانی کۆتر که به‌ستووویه‌تی

به ههزار كيشه له پى دەردىنن و ئەمجار لاقى هەلدینن. دواى پىناس به قۇنداخى تەنگە ۳ كەى به پى كۆتردا دەكىشیت. لىدانىك، دوو، سى، چوار، پىنج، شەش. پىناس پى كۆتر به لىدانى تەنگ پان دەكاتەوه. «خىراكەن، پەله بكن، سەرەتا نایلۆنىك پاخەن، دوايش بهتانییهك له سەر نایلۆن، خىرا كەن». دواى ئەوهى شەرفان نایلۆن و دوو بهتانى له سەر بهفر پادەخەن، پىناس دەلئى «كۆتر له لایەكى پال بخەن، منىش له لایەكى پادەكشىم، جانتا و تەنگەكانمان، كەمىك نان، هەلوا، چەند دەسپە و چەند خاوىش بخەنە نىوانمان و نایلۆن و بهتانى بپىچنەوه، هەر دوو سەرى بهتانیىش باش بیهستن».

كۆتر و پىناس دەخړینه ناو بهتانى، سەر و دەور و پشتیان گرى دەدرئ. دەنگى پى شەرفان دوور دەكهویتەوه و ون دەبى. ئەوان هەر دوویان ئیستا له پال یەكدا له سەر بهفر له ناو بهتانى دا پاكشاون. دونیا ئىدى سپی نییه، ئىدى بهفر و بۆران پوخساریان نابرى، ئىدى كلوى بهفر به پوخساریانەوه ناییهستن. بهلام ویزه و فیکەى بۆران له بن گوئیاندایه. پىناس دەلئى: «كۆتر بپهیفه، شتىك بلئى. نەفس و هەلمى هەناسەى پىناس گەرمایهك دەپژىنتیه سەر پووى كۆتر. كۆتر چاوهكانى دەكاتەوه. ئەو چاوى پىناس و سەمیلە بهستەلەك بهستووەكانى پىناس دەبینى و دەلئى «دەبوو برۆشتباى».

«لێتیکه پى خوشكه، قسه بکه، باسى خۆت بکه»

كۆتر چاوهكانى دەبهستن و دەلئى «برا»

«خوشكه بپهیفه، باسى خۆت بکه، خوشكه...»

«من» كۆتر دەلئى «من كۆتر، كۆترى شارى مەزن، كۆترى گوندهكەمان، moi، خویندكارى زمانى فەرەنسى، من، منىك، دوو من، سى من،... ون، deux، trois... من هیوادار، چاوهپوان، ئەحمەق، كەر...» كۆتر ناتوانى درێزەى پىیدا و دەلئى «پىناس خەوم دیت».

خه و دیت، نا، نهک خه و، سه ره تا خه ون دیت، خه یال دیت. گوندیکی پر دار و بهر، دارستان، ناو، جۆگه، گولی ناو، پوویار، دهنگی بالنده و په له وه. خانووی سازکراو له بهردی ره ش. دونیا پووناک، گهرم، قزه قژی هه تاو. بۆنی گول و گولخونچه که له ده ر و دهشت دیت. له ژیر خانوه کان، له پال باخچه ی په نگین، کانیاویک و له پیش [کانیش] نه ستیلک. داری بی و سپیدار که به ره و ناسمان چون. کانی و نه ستیلی فینکی ژیر سیبه ری داران. کۆتر و چهند مندالی دی له ته نیشته نه ستیلکه دان. کۆتر لاقی ده خاته ناو ناوه که. ته زویهک دیت و جهسته ی که میک ده چه میته وه. دایکی کۆتر که له گه ل هه ندیک ژن و پیره ژنی دی له ژیر داریکی زۆر به رزدا دانیشتون، به نیگایه کی یه کجار نهرم و گهرم سه یری کۆتر ده کات. کۆتر پیده که نی. دایکی پیده که نی. کۆتر دیت بۆ لای دایکی و ده لئ «داده» دایکی ده لئ «داده به قوریانت بئ کۆتره که م» و کۆتر ده کاته باوه شی. کۆتر سه ر ده خاته سه ر سینگی دایکی، نه نگوستی گه وره ی خۆی ده خاته ده می، ده میژئ و هیدی هیدی ده چپته خه و.

کۆتر نارام نارام ده چپته خه و.

خوین

له ولاتی چیا دوو پوویار هه یه . دوو پوویاری گه وره ، قوول و دریز . دوو چه می ناوداری هه موو هه ریمه که . دوو پوویاری کون که له میژوو و وانهی مرؤفایه تیشدا باس ده کرتین . ناوی یه کیکیان چه می پۆژه لاته ، شهوی دی چه می پۆژئاوا . به لئ ، یه ک له دللی پۆژه لاته وه سه رچاوه ده گری و به ره و خوارووی ولات ده روا ، شهوی دیش سه رچاوه ی له پۆژئاوای ولاته و به ره و خوار ده بیته وه . هه ر دوو کیشیان زیکزاک ، به که ند و له ند له دللی ولاتدا ده گه رین ، به ناو چیا و شیو و دۆلاند ده پۆن ، دار و درهخت و دارستان به جئ ده هیلن و له لای خوارووی ولات ده گه نه یه ک . چاره نووسی هه ر دوو پوویار له خوارووی ولاتدا ده بیته یه ک . هه ر دوو چه می گه وره و خوڤ له خوارووی ولات له شوینیکی فراواندا ده بنه ئاویکی بئ پایان وه ک ده ریا .

چه می پۆژه لات و پۆژئاوا و چاره نووسی شه وان .

باز و کۆتر و چاره نووسی شه وان .

له م لاپه ره نوویه ی پۆمانه که ماندا نه گه ر ئیمه دیداری ناو بیابان نه هینینه نه ژمار ، باز و کۆتر ، یه که م جاره وه ک چه می پۆژه لات و پۆژئاوا تووشی یه ک ده بن . کۆتر له لایه ک ، باز له لایه کی دی . به لام

له چه پهری گوندیکی لای خواری و لاتی چیا، نهوان پویه پوی بهک ده بنه وه. وه ها:

ئیمه ئیستا له م لاپه نوینه ی چاره نووسی باز و کۆتردا، ده چینه سپیده بهکی به هاری و لاتی چیا و خۆمان ده گه یه نینه پیکردنی دریزی کۆتر و هه فالانی. به لئی، به لئی، ئیمه له کۆتر وه ده ست پیده که یین. سه رها ده چین بۆ لای کۆتر.

سه رها ی سپیده بهکی بۆن خۆشی به هاره، تیشکی سه ر له به بیان هیشتا لیینه داوه. نه ستیره هیشتا به ته وای ون نه بوون. پوناکی هیشتا پراوپر به سه ر تاریکیدا زال نه بووه، به لام پۆژیکی نوێ ده ستی پیکردوه. له سه رها ی ئهم پۆزه نوینه دا، شه رپانی سه ره لده ری و لاتی چیا هیشتا پیده که ن. له ئیواره به ملاره نهوان هه روا به پنگه وه ن. دنیا، ده ر و ده شت، ئاسمان زو لال و ئارامه. دوایین نه ستیره کانی شه وی دوئی، هیشتا به په نگیکی مه یله و سوور ده دره وشینه وه. داری بالۆی دارستان که شه رپان به ناویدا پیده که ن، به په نگیکی تیکه ل ده بریقینه وه. گز و گیا که شه ون ته پری کردوون، نه وه نده ی دوو بست سه ریان ده ره یناوه و ده نالینه پیی شه رپانان.

شه رپان، کۆتر و هه فاله کانی، بیست که س ده بن. نهوان به په وتیکی پیک و پیک، نه زۆر ئارام و نه خیراش پنگه ده بپن. پوخساریان، چهک و فیشه کدانیان، به په نگیکی نه سه مر و به لکه ده بریقینه وه. ده سه ته کانیان، په نجه و نینۆکه کانیان ده بریقینه وه. شه شیان کچن، نهوانی دی پیاو. شه رپان؛ بیست که س که جل و به رگی یه کده ستیان له به ره، وهک یهک پیده که ن، وهک یهک هه ناسه هه لده مژن و ده یده نه وه. وهک یهک سهیری ده ور و پشت ده که ن، وهک یهک پیده که نن و وهک یهک ده په یفن. سه ره لده ر؛ نه وه نده ی بیست که س که چاره نووسیان وهک یهک. به گشتی به پشتی هه موویانه وه کۆله پشتیهک هه یه. که وا

و پانتولای به نسی وهک یه کیان له بهره . سهره لده رانی کچ سهرپوشی په نگیسی گوندیبه کانی ناوچه کیان به ستووه به سهریانه وه . شه پرفانی پیاویش جوریک کلاو و جامانه یان ناوه به سهریانه وه . به که مری هه مووشیانه وه پشتینکی گوره و په نگیب به ستراوه . به سهر پشتینه وه پهخت به ستراوه . پهخت ته نیا نه وه ی دهوری پشتیان نیبه ، وه کی تر له سهر سینگیشیان راست و چه پ [فیشه کدان] به ستراوه . پهختی چه رمین له گه ل خړ جو لاندنه وه یان ، ده بریقینه وه . گوره ویی به نسی په نگیب که تا سهر نه ژنو دیت له پیی هه موویاندايه و پتیاان له ناو پتلاویکدا که له چه رم و قایشی سووک دروست کراوه و به ناسانی وهک پلنگ پیوه ی دهره خسن . ناوه ها ده جو لیتن . به ده ست یان به پشتیانه وه ش چه کیان هه لگرتووه ؛ تفهنگ ، کلاشینکوف ، نارپی جی ، بی که ی سی و به ناوچه دی زوره شیانه وه ده مانچه ی قورس و دریز و به که مری و پالاسکه کانیا نه وه نارنجوک . نارنجوکي مهرگ که به ناوهنگی پیکردن له رهی دیت .

نه وان به ناسانی له ناو دار و به ردی و دوه ون و گیادا ریگه ی خویان ده دوزنه وه و ده پون . له گه ل نه وه ش که باریان قورسه ، پیه کانیا ن چالاک ، پسپور و سووکن . وهک بلتی گوغه ندیا ن گرتبی وه ها ریک و پیک ، زور هاونا ههنگ ، به ناوهنگیکي سووک ده پون . دیاره ؛ نه وان پیناس . دیاره ؛ نه وان ناگاداری دۆخی نه و پیکردنه سهیره ن . دیاره ؛ نه وان زمانی نه و هریمانه ، زمانی دار و درهخت ، شاخ و دولان ده زانن .

بیست شه پرفانی سهره لدهر ؛ یهک له وان کوتره . یه کیشیان پیناس . هه ر دوو له ریزی پیشه وه له ته نیشته یهک ، پیناس که میک له پیشتره ، [نه وان] ریده که ن . له په وتی سپیده ی نه م به یانیبه گه شه ی به هاردا ، کوتر به مننهت ، به دلخوشی سهیری پیناس و پیکردنه که ی دهکات . پیناس هه ر وهک فریشته یه کی به هه بیهت ، به نارامی پی به

زهویدا ده نیت و پیده کات. پیناس وهک شاخیک وهک چیا به کی پاست، له خۆبایی، سه رکهش، به چاک و باری قورسه وه ههنگاوی بلنند ده نیت و پینگه ی نه ناسراو ده بریت. نه و وهک چه میکی به هار که ده بیته لافاو به پاریزه وه له سه ر خۆ ده پروات. ناوچه وانسی کراوه ی، چاوانسی په شی، پوخساری نه سه مری، سمیلی بوژی، جارچاره له گه ل ههنگاو هه لگرتن ده دره وشیته وه. فریشته، فریشته یه ک له شیوه ی مرۆف، فریشته یه کی بێ ده نگ و له هه لسوکه وتدا دل نزم. فریشته یه ک که چه ندین جار کۆتری له مرگ و تیاچوون و ون بوون، ناسته نگ و سه ختی، شه رمیونی و شه رمه زاری پزگار کردوه. فریشته یه ک که له پۆژ و پۆژگاری پابردوه وه هاتوه و سه رجه م به سه رهات و نه زمونی با و باپیران، به که م قسه یی و پرکاری بێ کۆتایی خۆی، بۆ کۆتر و دیکه ی هه فالانی، پیشه نگه ی ده کات. نیگای گه شی کۆتر له پیناس و په وتی پۆشتنی. «برا» کۆتر به بزه یه که وه ده لئی «تۆ برای مان و نه مانسی پیناس...».

«تۆیش خوشکی من» پیناس به خنده وه، ئاوپکی ده م به خنده ی لیده داته وه.

«تۆ منت له گه وره ترین دوژمنی جیهان، له سارد و سه رما، به فر و شه خته پزگار کرد، تۆ منت له هۆقترین، دژوارترین دوژمن، له سه رووشتی هۆف که بیوه هه یوانیک و دوام که وتبوو، پزگار کرد.»

«لئی گه پئی، تۆیش پۆژیک یارمه تیی من ده ده ییت و پزگارم ده که ییت... لئیگه پئی و سه یری به ر پیت بکه، ئاگادار به له شوینیکه وه به ر نه بیته وه...».

«تۆ منت پزگار کرد، ژیا نی منت له مرگ پزگار کرد. تۆ ژیا نیته گه رانده وه بۆم. ژیا نیکی نویت پئی به خشم...».

«کۆتر لئی گه پئی، نه مه جاری چه نده مه که نه مه ده لیت، به سه، بیبیره وه.»

«تو منت له دژوارترین دوژمن پزگار کرد...».

«بهسه... دوژمنی هره دژوار سرووشت نییه، مرقه، له بیرت نهچئ، مرقف دوژمنی هره دژواری مرقه...».

کۆتر ده بیپرتیه وه. ئیدی ناپه یقئ. پئناس که میک خیراتر ده پوات و له کۆتر دور ده که ویتیه وه. کۆتر له پشتیه وه سهیری به ژن و بالای ده کات. ئه م هاوپتیه منی پزگار کرد، ئه م هاوپتیه منی پزگار کرد. کۆتر وا بیر ده کاته وه، ئه گه ر ئه و نه بوایه ت له و سه رما و به فرده دا ده ست و پئی من ده بیسه ست و سه رما ده بیرد، من ره ق هه لده هاتم. پیده چوو منیش وه ک زۆر هه فالئی دی که ئیستا شان و قۆل یانیش پئ و لاقیان له ده ست داوه، سه قه ت بوایه تم. من ده بووم به ژیر هه ره سه وه و لووتکه ی زستان ده بووه کفنی من و له و دوند و هه ورازانه به ر ده بوومه ناو هه لدیر و شیو و دۆلان. ئه و پزگاری کردم. ئه و زۆر که سی تازه کاری وه کوو منی پزگار کردوه. به لام وه ک ئه وه ی هیج شتیکی نه کردبئ وه ها ساده، وه ها بئ فیز ره فتار ده کات، هه میشه هه ر به و شیوه به هانای که سانی که وتوو و بیچاره وه ده چیت. خودایه قه ت ئه و نه خه یه ت، قه ت نه هتلی بیچاره بیت، ناچاری نه که ی. من؟ من چۆن له ژیر قه رزی باشیه که ی، پیاوه تیه که ی بیعه ده ری؟ له ناو ئه م ژیا نی شه پقانیه که به رده وام به مه رگ، بیچاره یی و ناچاری ته نراوه، چ ده رفه ت و توانایه ک به ده ست بینم که له ژیر قه رزی ئه م پیاوه تیه بیعه ده ری؟

ئه و پۆزه زه حمه ته ی به ر با، به فر، بۆران و باوو ده تیه وه یادی کۆتر. کۆتر له سه ر خۆی چوو بوو، چوو بووه خه و، خه وی مه رگ. مه رگ به سه ریدا زال ببوو. به لام پاش ماوه یه کی دریز، له وانیه دوی ماوه یه کی دریزی چه ند پۆژی کاتیک چاره کانی کردبووه، له ناو تاریک بیدا جووتیک چاوی دیتبوو که وه ک مرواری ده دره وشانه وه. به لئ، چاوی پئناس بریقه ی ده هات. به لئ پئناس له ته نیشته ئه مدا بوو، ئه می له

ژیر به فر و بۆراندایا به تهنیا به جی نه هیشتبوو.

«خودایه تهنه نیکه دریزی بدهیتی» کۆتر به نارامی ده لیت.

به شوین پیناسدا، به سهر ئه و پینگه ی پیناس ده یگاته وه، کۆتر به ههنگای سووک پیده کات. ههنگاو نانی پیک و پیک و به پاریزه وهن. ههناسه ی دریز و پیکردنی ئاسانه. سهیره، کۆتر بیر ده گاته وه، سهیره، من ئه و پۆزانه شم بدیبا! که من بمتوانیبا ههروه ها به کاتژمیران له ناو شاخ، چیا، دار و ده وهن و هه لدراندایا پیم بکردبا! سهیره، من ماندوو نه بووم، برسیم نییه، تینووم نییه، له سهر خو ناچم، نابوووریمه وه، له نیش و ژان و شهرم و بیزاری ناگه پم. سهیره، به ده نم ناچه میته وه، دل و میشکم ناتهنی. سهیره، من کچی ماله ده وله مه ندیک، جگه رگۆشه ی باوکیکی پاریزه، دایکیکی خانزاد، من کچی شاری گه وه، ده بستان و خویندنگای بالا، شاگردی نه ده بیاتی فه په نسی، نیستا له م دور و ده شته هۆف و پرسامه دا به ئاسانی پیده که م. ئه و ده ست و په نجه نه رمۆلانه ی من که تهنیا ده فته ر و کتیب و پینووسیان هه لده گرت، نیستا [فیری] په قیسی چه ک و خۆپاراستن بوون. لیسه فه له شیوه کانم، قژی کورتی چلکنم، پییه هه لاه ساوه کانم، جهسته ی نه شو راوم... له که نکۆیه که خۆم نه شتوه؟ بۆنی چلک، بۆنی قورسی ماندوو یه تی، ئاره فه، نه شکه رت و شاخه کان... سهیره منیش هیدی هیدی ده بيم به و قاره مانه گوندییه ی پیش خۆمه وه، منیش وهک ئه و نییدی هه ست به ده نگ و سه دای نه م سرووشته تهنیا هۆفه ده که م، له گه لی تیکه ل ده بيم و ده بيمه پارچه یه ک له و. نه م دارستانه ی که نیستا به شنه ی با نه وازشم ده کات، له نامیزم ده گری، به با، ده نگ و سه دای خۆی ده چیته پۆحه وه، ده چیته ناو خوینمه وه، که به ده نم، دل و پۆحم ده کاته پارچه یه ک له ژیا نی خۆی... سهیره، من بمتوانیبا نه وه شم هه ست بکردبا... سهیره، نییدی من ده توانم گوئی له سترانی شنه ی بای به یانیان بگرم، نه و

دهنگه ببيستم که له قولایى دل و پوځى ئەم شاخانه، ئەم هەندیر و دۆلانهوه دیت... "Oui, c'est moi q'est ici..."

شەرفان پێگه دەبێن. دنیا پووناک دەبیتەوه، تیشکی هەتاری پۆزەلات بە ئارامی خۆی دەگەیهنیتە دار و دەوهن، گەلا و لقاگانیان. دار کهم دەبیتەوه، پووناکیی بەردەم شەرفانان زیاتر و بەهیزتر دەبێ و پاش کهمیک له ناکاو دارستان ته‌واو دەبیت. کۆتر سەری سووڤ دەمیین. ئەو دارستانه چەرە که وا دیار بوو چ کۆتاییه‌کی نییه، ئیستا به جارێک ته‌واو بوو. وهک ئەوهی که سێک سێجریکی کردبێ. سرووشت... سرووشتی فرت و فیالۆی و فریوکار... دیمه‌نیکی بیهاتای به‌هشت له پێش چاویان دیتە پراخستن. کۆتر و هاوڕێکانی ئیستا گەیشتونەته بناری زنجیره‌یه‌ک چپای بلنډ. ئەوه‌نده‌ی سه‌ده‌تر له‌ و لایانه‌وه، چه‌می گه‌وره‌ی پۆزەلات وهک حوشرێک که هار بووینت، بۆته لافاوکی بێ‌پایان و ده‌پوات. له‌ دوا‌ی چه‌م و جۆگه‌ی ئەوپه‌ر چه‌میش، زنجیره‌یه‌ک چپا به‌ره‌و ئاسمان هه‌لکشاون. ده‌ر و ده‌شت، دار و ده‌وه‌نی ده‌ور و پشت له‌ ناو سه‌وزاییه‌کی که‌میک تاریک دا وهک بووکیکی نازدار، به‌ شنه‌ی بای به‌یانی که‌رویشکه‌ ده‌کات. هه‌موو شوینێک سه‌وزه. چپا، سینگ و بناری چپا له‌ ناو سه‌وزاییه‌کی بێ‌پایاندايه. له‌ سه‌ر شاخه‌کان هه‌نوکه‌ش به‌فره‌یه. په‌نگی گه‌وه‌ری سه‌ر شاخه‌کان له‌گه‌ڵ لێدانی تیشکی هه‌تاو، به‌رزاییه‌کان ده‌گریتەوه. په‌نگی ئاسمانی شین، داری سه‌وز و به‌فری سه‌پی تیکه‌لی یه‌ک ده‌بن و وهک یاقوو و مرواری ده‌دره‌وشینه‌وه. کۆتر به‌ ئارامی له‌ به‌ر خۆوه ده‌لێ؛ خودایه‌! و سه‌یری ده‌ور و پشتی خۆی ده‌کات، ئەم جوانییه، وهک دایکیکی مېهره‌بان، باوه‌شی ده‌کاته‌وه و هه‌موو شتێک له‌ باوه‌شی خۆیدا ده‌حوینیتەوه. من به‌هاری ئەم شاخانه‌م بدییا، به‌هاریش له‌م هه‌رێمانه‌ بووبام! کوا په‌رده‌ی سه‌پی به‌فر، له‌ کۆییه ئەم

* به‌لێ، ئەوه‌ی لێره‌یه‌ منم..

جل و بهرگه سهوز و شینهی که نیستا سرووشت له بهری کردوه،
 نهو دهنگی ژیانه، پهنگی پوژتیکی نوئی، کات و زهمه نیتیکی نوئی. پهنگی
 فهژین، ژیانه وه. نهو چه م و ناوانهی که هه موو بهر به سستیگ ده ده نه پیش
 و ده پوئن، نهو گول و گولخونچانهی که سه ره پای هه موو سه ختیبه کان،
 نیستا ده پشکورن و خویمان به پهنگی تیکه ل ده خه ملینن. نهو گیا و
 پوهه کانهی که خاکی پهش ده قله شینن و وهک نه وهی بیان هوی بگه نه
 ناسمان، سه ره در دینن. نهو بالنده و په له وه رانه و ده نگیان، خویندنیان،
 گورانیی نازا و سه ره سستیان، فرپین و سه میان له ناسمان. سرووشت و
 ولاتی نازا، زهوی و خاکی نازا، چیا، پوو بار و شیو و دولی نازا.

چهند وشه ی داستانی گلگامیش دیته وه یادی کوتر؛ تو ده بی دول و
 شیویک و پوواریکی مه زنی ناو [دوله که] بیینی. له نیوان دوله که شدا
 نهو داره که میک سهوز که لق و گه لای له داری هه ره سهوزی پوو باره که ش
 شینتر ده بی، له ژیر داره که شدا کانیاویکی گه وره هه یه ... بوچی نیستا
 گلگامیش دیته یادی کوتر؟ گلگامیش و نه م شوینه، کوتر بیر ده کاته وه.
 تو بلتی ولاتی گلگامیش نه م شوینه بیت، تو بلتی نهو له داستانه که دا
 باسی نه م شوینه ی کرد بی؟ ...

چه م به هازه هاژ ده پروات. جوگه و جو باری بچوک که له توانه وهی
 به فر پیک دین، به دلای شاخه کاندای به ره و خوار ده بنه وه و خویمان
 ده گه یه ننه چه می گه وره. چه م هه ره دوو لای شاخه که له نیواندا ده بری
 و گومی قوول و گه وره درووست ده کات. نهو دیمه نهی نیستا له پیش
 چاوی شهرفانان پاخراوه، ماتیان ده کات. شهرفان هه ره وهک کوتر له
 که ناری دارستان راده وهستن و سهیری دهر و دهشت و دیمه نی خه ونان
 ده که ن. نهو ندهی ماوه یه که نه وان هه ره وا به پیوه، به بی نه وهی له گه ل
 یه که قسه بکه ن یانیش شتیکی دی بکه ن، گوینیان له سه ره دهنگی
 تیکه ل هه لختوه و له دهر و دهشت ده پروانن. کوتر به ههنگاوی نه رم،

نیگای لە سەر دەر و دەشت بە ئارامی دەچیت بۆ لای پێناس که چەند
هەنگاوێک لێی دوورە. «پێناس» کۆتر بێ ئه‌وه‌ی لێی پێوانی دەلێ
«من دەمه‌وه‌ی بگرم».

«بۆچی؟» پێناس که‌میک سەر سوورپ ماو دەلێ «ئەمجار بۆچی؟»

«ئەمجار بۆ ئه‌وه‌ هه‌موو خۆشی و جوانییه‌...»

«نا ئیستا مه‌گری، هیشتا ماوه‌یه‌ک پێگه‌مان ماوه‌، با به‌جێ
نه‌مێنین...»

پاش که‌میک پاره‌ستان، شه‌رفان دیسان، هاوته‌ریبی چه‌م له‌ که‌ناری
دارستانه‌وه‌ ده‌که‌ونه‌وه‌ پێگه‌.

«ئایا تۆ ئه‌م شوێنانه‌ ده‌ناسی؟» کۆتر له‌ پێناس که‌ له‌ پالیدا پێ

ده‌کات، ده‌پرسن.

پێناس ده‌لێ «به‌لێ، ئه‌مه‌ چواره‌مین به‌هاره‌ که‌ دیم بۆ ئه‌م شوێنه‌،
هاتن بۆ ئیره‌ هێمای جه‌نگه‌. ئه‌مرۆ، له‌مرۆ به‌دواوه‌ شه‌ری غه‌دار
ده‌ست پێده‌کات، شه‌ری مان و نه‌مان...»

«ئه‌مرۆ؟»

«به‌لێ ئه‌مرۆ، واتا کاتیک گه‌یشتینه‌ ئه‌و شیوه‌. له‌و دیو ئه‌و شیوه‌وه‌،
له‌ پشت چیاکان، ئیدی گوند هه‌یه‌، گوندی هه‌ن، سه‌ریاز هه‌ن، شه‌ره‌...
له‌م پۆژانه‌دا، له‌ هه‌ر لایه‌کی سنووری ولاته‌وه‌ ئه‌وه‌نده‌ی دوو سه‌د سێ
سه‌د گروپی وه‌ک خۆمان، شه‌رفان به‌ره‌و ناو ولات دین. تۆ ئیدی له‌مرۆ
به‌ دواوه‌ له‌ هه‌ر شوێنیک ده‌نگی تانک، توپ، موسه‌لسه‌ل، تفه‌نگ و
کۆپته‌ر ده‌بیستی. شه‌رفانیی ئه‌مرۆ ده‌ست پێده‌کات... مه‌رگ، کوشتن،
په‌و و هێرش ئه‌مرۆ ده‌ست پێده‌کات، غیره‌ت و به‌هێزی، هونه‌رمه‌ندی و
وریایی ئه‌مرۆ ده‌ست پێده‌کات...».

کۆتر هه‌یج نالێ. ترسیک ده‌که‌ویته‌ دلێ. ده‌له‌رزێ. به‌لام نا،
ئه‌وه‌سته‌، هه‌ستی ترس نییه‌. هه‌یه‌جان، جۆش و خرۆشه‌. به‌لێ

هیه جانیک دالده دی ده دات. ئەم پهنگی سرووشتی بههشتی و پهنگی شهپر، پیکدادان، مردن و کوشتن له پشت ئەم شاخانوه. ئەم بۆنه بزاردهی سرووشت که له دهر و دهشت دیت و له مرۆ به دواوه بۆنی چاک و بارووت، خوین و ئاره قه ی لئ دیت، دهوریان ده دات. ههستیکی غه ریب هه ناسه ی له بهر ده بپئ. ترسه، به لئ، ئه وهسته ترسه. «من ماندووم» کۆتر سه ری داخستوو، وا ده لئیت.

«زۆرمان نه ماوه، نه وه تا، ئیمه گه یشتینه شوینی خۆمان» پیناس به په له وا ده لئیت و له سه ر چالیکه وه باز ده دات، «لام شوینه له ژیر بناری نه و چیا به دا چهند نه شکوت هیه. ئیمه له وئ پاده وهستین...» کۆتر خه مگین ده بئ. ئه وه به باشی نازانئ بۆچی به لام مه لوولی و کولئ گریان دیت و تهنگی پئ هه لده چنئ. ئه گه ر بگری، دانیشئ، یان به جئ بمئئ، دیسان شه ره زار ده بیئت. نا، نا، نا... دهنگی پیناس ده گاته بهر گوئئ. «به لام مه راق مه که و مه ترسه» پیناسه وا ده لئیت. کۆتر سه رنج ده داته سه ر قسه کانی پیناس تا وه کوو بتوانئ خۆی له وهستی خه مینییه پزگار بکات. «خۆت نا ره حه ت مه که...» پیناس دریزه ی پئ ده دات، «خۆت پا گره، حال و هه وای شه پر شتیکی تره، کاتیک مرۆف ده که وئته ناو مهیدانی شه پر، کاتیک ئاگری شه پر ده وری مرۆف ده گری، مرۆفیش ده بیته شتیکی دی. به هیز ده بئ، دلئ قایمتر ده بئ، میشکی ژیرتر ده بئ. شه رفان له شه ردا ده بیته شه رفان. گری ئاگری شه پر، دل، میشک و جهسته ی مرۆف په ره ورده ده کات. به لام به مه رجیک؛ پیوسته مرۆف هه میسه ئاگادار بیئت، چاوکراوه و زرت و زیندوو بیئت... له بیر مه که، ئاگاداری و وشیری...»

ئه وه نده ی ماوه یه کی دی هه روا به ره و خوار ده پۆن. کۆتر ئیدی قسه ناکات. نیگای جاریک له پیی پیناس و جاریک له دهر و دهشت، پیده کات. له ناکاو نه وان له که ناری چه م، له بهر بناری چیا، پاده وهستن. له و

کاته دا که پوو له بناری چیا ده‌کن، ده‌رگای چند نه‌شکه‌وت که له بنی بناردايه، ده‌رده‌که‌وټت. شاخ و گاشه‌برد به‌ره و چه‌م نه‌وی بوون و ده‌رگای نه‌شکه‌وت ده‌شارنه‌وه. تاکوو مروّف نه‌یه‌ته به‌ر ده‌رگای نه‌شکه‌وتان، مومکین نییه بتوانی نه‌شکه‌وت بدۆزټته‌وه. ئیدی نه‌وان هاتن، گه‌شته‌ه جټگه‌ی خویان؛ قوناغی نویی سه‌ر پټگه‌که‌یان. کاتټیک گروپ هه‌موو ده‌گه‌نه به‌ر ده‌رگای نه‌شکه‌وت، فه‌رمانداری ده‌سته که یه‌کی کورته بالای قه‌له‌و، سمټل درټز، پوو نه‌سه‌ره و نیمه پټی ده‌لټټین فه‌رماندار چیا، به‌ ده‌نگټکی به‌رز ده‌لټی «نیمه لی‌ره ږاده‌وه‌ستین، چه‌ک و فیشه‌کدان و جان‌تاکانتان دانټین، نه‌وه‌نده‌ی چه‌ن کاترمټریک لی‌ره ده‌بین، به‌سه‌ینه‌وه. ئیستا سه‌ره‌ستن. ږټک و پټک به‌ ناو نه‌شکه‌وته‌کاندا بالو بینه‌وه.»

زۆریه‌ی نه‌ندامانی ده‌سته و ږټناسیش، فه‌رماندار ده‌ناسن. به‌لام کۆتر نا. یه‌که‌م جاره که کۆتر ده‌بیینی. پټری ئیواره کاتټیک چیا و چند که‌س له‌گه‌لټی هاتن بو نه‌و شوټنه‌ی کۆتر و هه‌فالانټی له‌وی بوون، نه‌و کاته بوو که کۆتر نه‌وی دیت. نه‌و که‌سانه‌ی له‌گه‌لټ چیا هاتبوون، ږټیاری ږټیاری که‌ی ناوه‌ندی هټزی چه‌کداری بزوتنه‌وه، که چیا‌ی وه‌ک فه‌رمانداری سه‌ریازی ده‌سته دیاری کردبوو و ده‌سته‌ی خسته سه‌ر ږټگه‌ی پوشتن، هټنا و وتیان، شیوی شه‌و بخون، چیا بو خو‌شی خواردی و نه‌وان پوشتن. چیا مایه‌وه. نه‌و کاته کۆتر یه‌که‌مجار چیا ناسی. چیا لایکی چوارشانه‌ی ناوشان پان، سه‌رزل، چاو چکۆله، برۆ و ږټوّل قه‌وی، ئیدی له‌ دوو ږوژ پټش ئیستاوه، فه‌رمانداری نویی نه‌مانه. ئیدی کۆتر فټری نه‌م ژیانه بووه؛ هه‌موو ږوژټیک یه‌کټیک ده‌ږوا، یه‌کی نویی دیت. هه‌ر ږوژه له‌ شوټنټکن، به‌ شه‌و ده‌ږون، به‌ ږوژ ده‌نوون. به‌ گشتی ناوی هه‌موویان له‌ ناوی سرووشت گیراوه؛ زنا (شاخ)، چیا، ده‌شت، ناسمان، ږوژ، نه‌ستټره، مانگ، شه‌و‌گه‌ږ، ږونا‌هی، هه‌له‌سوژ، که‌سه‌سوژ، هه‌یقه‌ږوون، شیو، لافاو، گولستان، گولخونچه، ... وه‌ک ناوی

كۆتر؛ كۆتره ...

كۆتر ئیدی فیتر بووه؛ كهس له كهس ناپرسی كه ئهوه كۆیه، چیه، خهلكی كۆیه، چی كردوو، له كۆیه هاتوو... كه كهسێك له وان دیت و دهپوات كهس ناپرسی كه ئهوه بۆچی و بهرهو كوئێ دهچی. كاتیك بپیار و فرمان له «سهروه» دین، كهس ناپرسی كه ئهوه چیه، چۆنه. كۆتر ئیدی دهزانئ؛ فرمان بۆ قسه و باسكردن نابئ و بۆ كردن و بهجئ هئنانه. ژيانئ ئهوان ژيانئکی ئاسایی خهلكی نییه. ژيانئ ئهوان به دزییهوه، به شاراوویه. ژيانئ ئهوان، ژيانئ شهوه، هی خۆپاراستن و هیرشه. پاروویهك نان، چهن تیکه گوشتی برژاو، نارنجۆك و گوللهیهکی دهمانچه و تفهنگیشیان ههمیشه پێیه. نان و گوشتی برژاو بۆ كاتی تهنگانهی برسی بوون، نارنجۆك و گوللهش بۆ كاتیك دهوریان لیدهگیریئ و ئیدی هیچ پێگه چارهیهك نییه. بۆ خۆكوژی.

ژيانئ ئهوان؛ تالیك مووی باریك له سهه پردی سیراتی مان و نهمانه.

كۆتر كلاًشینكۆفه كهی و كۆله پشستییه كهی داده نیتته ته نیشتی خۆی و له سهه بهردیك پاده كشین. پیناس و ئهوانی دی به رهو ئهشكه وته كان دهچن. به لام كۆتر ناچئ و كه میك دوورتر له ئهشكه وتان داده نیشئ. تیریژی ههتاو ئیستا گوپتر بووه. فینكایی بهیان ئیستا بۆته گهرمایه کی سووك. له ژیر تیریژی پووناکی ههتاودا، جۆگه و پوویار، دار و بهرد، گاشه بهرد و شاخ دهره وشینه وه. پۆلیك بالندهی مه زنی به لهك له لای پێشه وهی چیا بال دهرنه وه، به سهه شیو و دۆلدا ده فپن و ده پۆن. چهن بالنده كه له واشه یان باز دهچن له لای خوارووی دۆله كه به سهه چه مه وه ده فپن. بیئ ئه وهی بال لیدهن و خۆیان بچوولینن، وهها ئارام وهك تاله موویهك ده پۆن. كۆتر چهن خوله كێك لییان ده پوانئ. بازه كان خه ریکی یارییه كن. ئهوان به رهو ئاسمان ده بنه وه، هه لده كشن

و له ناکاو به خیرایی برووسک خویان به رهو خوار، به رهو پووبار، بهر دهه نه وه. کاتیټک دهگنه سر ناوی چه، ماویهک به سر ناودا به نارامی دهفین و پاشان دیسان به رهو ناسمان دهفین و بالیان له هوران دهه دن، پیده چیټم بالندانه بیچووه تازه باله وازه کانیاں فیتری فین بکن. له وانه یه ټم بالندانه ش به خیرهاتنی به هار و ژیاڼی نوی بکن. له وانه یه ټوانیش وهک ټم سرووشته، وهک ټم پووباره، به فه ژینی ژیاڼ، هار بووین. کوتر فیشه کدانی سر سینگی دهکاته وه و لای کلاشینکوفه که ی دایه نیټ. له گه ل لیدانی تیشکی هه تاو، به رده که ش گرم دادیټ. ټو جانتا قورسه که ی ه لده گریټ، ده رگا که ی دهکاته وه و نان و گوشتی برژاوی لیټ دهر دینیټ. نانی ساجی له یهک دهکاته وه، پله گوشت دهخاته ناوی، هیدی هیدی، پارو پارو دهخوات. ټو نیستا هه ست به ماندوویه تی و برسپه تی دهکات. پیټ، چوک، شان، مل، گهر دن، هه موو به ده نی نیستا ژان دهکات. پاش ټه وه ی نانه که ی خوارد، هه لده سټیټه سر پیټ و به رهو جوگه ټاوه که ی ته نیشتی دهر وا، داده نه وټه وه سر ټاوه که و به مشت له و ټاوه سارده ی وهک سه ه ټله دهخواته وه. ده سټی له سه رمادا ده ته زئی. قورگی ده ته زئی. دوا ی داگرتنی سه رپوشه که ی ده ست و پرووی خوی ده شو، ده ست و ده م و چاو به سه رپوشی ره نگین وشک دهکاته وه، ده گه رټه وه سر چیگه که ی و داده نیشتی. هار پیکانی هه رگام به شوینټیکا بلاو ده بنه وه. ریټاس، چیا و فه رمانداری سیاسی دیار نین. وا دیاره که چووینټنه ناو ټه شکوت و خه وتبیتن. کوتر بیر دهکاته وه، ټمه چ نارامیه که خودایه! ټمه چ هیمنی و هیټوریه که که له دهنگی ټاو، بالنده، په له وه ر و گه لای داران پیکهاتووه! کوتر دیسان جانتا که ی ه لده گریټ و ده فته ریکی بچووک و پیټنوسټیکی سووری لیټ دهر دینیټ. به نارامی ده ست به به رگه سووره که ی ده فته ردا دینیټ، ته زوییهک به سه ریدا دیت. ده فته ری سپی هیل داری کوتر؛ تامه زوی دهنگ، سه دا،

هسته کانی دهروونی کۆتره. نهک بۆ نووسینی پاپۆرت و بهسه رها تی سه ربازی ژیا نی شه پرفانی، به لک وو بۆ بهسه رها تی سه دا و ههسته کان. وهک شیعریکی درێژ، وهک داستانیکی که له پهخشانه شیعریکی درێژ پێک هاتبێ. کۆتر پێدهکه نی و به که م لاپه په ی دهفته ر ده کاته وه. له لاپه په ی به که م دا، له لای خوارووی په په که وه به دهست نووسیکی زۆر جوان، لار و باریک، به پێنووسیکی سوور وه ها نووسراوه؛ من کۆتر... کۆتری چیا به رزه کان... کۆتری ولاتی چیاکان، ولاتی مه رگ... مردن، کوشتن... نه و شتانه ی که به کجار زۆر ده یانبیستم... مردن، کوشتن، سووتان، پوو خان، لیته ئاساترین پوودا و کرداره کانن، به سانای لیته نه نجام ده درین. بۆچی؟ مردن وهک نان و ئاو، هه وا و هه ناسه ی لیته اتوو... بۆچی؟ لیته مرۆف هه رزانه؟ زۆر هه رزان... بۆچی؟ لیته پیوان و پیوه، ژیا ن نیه، مه رگه... بۆچی؟

له لای خوارووی په په که شدا به پیتی که وه، له ناو ئاو پێنه په کدا وه ها نووسراوه؛ ترس... من نامه ویی بترسم... من ناخوازم بترسم... ترس... ههستی هه ره خراپ، هه ره دژواری مرۆف...

کۆتر لاپه په ی دووه م ده کاته وه و دپه ره کانی ده خو پێنه وه. له لاپه په ی نویدا به دپه ری شیع، له ژیر په کدا وه ها نووسراوه؛ ژیر... تۆ له کو پیت؟ ژیر، من هاتم، تۆ له کو پیت؟ ده خیل ت ب م پو خسار له به ر دلان، ده بلن، تۆ له کو پیت؟ منی شیتی دنیا لیته م. تۆ له کو پیت، شیته، شیتی دنیا؟ ده تگوت تۆ له، هه می شه تۆ له، فه رموو نه وینداری خه ونان، خه ونه شیته که م، فه رموو/ تۆ له. فه رموو من لیته م. تۆ له کو پیت؟! ئاخ له تۆ، جوامی ری خه ونان، هه ژاری خه ونان. ئاخ له من، هه ژاری خه ونی خه ونان. پر خه می خه ونان... ده وه ره کو پی بی زاری و خه مان، له سه ر نه م شاخه وه، له ناو نه و دار ستانه وه خۆت به رده وه، وه ره وه. منی پر خه می خه وان، منی په خسیری خه ونان وه خه به ر پێنه.

بانگم لى بگە . دل و پۆم بژىنەو . ژيانەو ، پووناكىي ئەستىزان، تىنى
 ھەتاو، جوولانەو ھى جىھان و دەنگى جەستەى من، پۆحى ژيانەو ھەم ...
 بېيىنەو يادت، شىتى ھەژار، دوايىن شەو بىنەو يادت، ئەو شەو ھى
 لە ناو شەپۆلانى تۆلە، تۆواو و كۆرپە لە دا دەھات و دەچوو . ئەو شەو ھى
 بە دەن دەينا لاند، دل نزاى دە کرد . دە بلى شىتە گيان ئەو كاتە دەنگى
 من، دەنگدانەو ھى دللى منت پىدەگەيى، دە بلى ... بلى مەگەر دلەم لە
 دەورت نەگەرا . مەگەر چاوا ئەسرىنى نەپژاند، مەگەر درپونگى بانگى لە
 تۆ، لە شەو ھەكە، لە بىدەنگى دەور و پشت نەدە کرد؟ دە بلى ژىر، شىتى
 ئەويىن، بانگ چى دەوت، بە دەن چى دەوت، من چىم دەگوت؟ ناخ لە
 تۆ، شىتە ... تۆ پۆشتى، ھەك مەغرىبى ئىوارە، ھەك ئەستىرەى بەرپەيان
 تۆ پۆشتى ... بەلى ھەك ئەستىرەى ئاسمانان تۆ داچوويت و ونبووى ...
 ژىر فەرموو من لىرەم ... تۆ لە كوئى؟ دە بلى تۆ لە كوئى ژىر؟ ...
 دواى ئەو ھى كۆتر دىرەكانى پەرەكە دەخوئىتەو، لەگەل خەمىكى
 قوول، چەن دلۆپ فرمىسك لە چاوانى بەر دەبىتەو، بە ئارامى دەلى؟
 ژىر، ژىر ھەرە ... ژىر ھەرە ... من ھاتم دە ھەرە . من گويم نەدايە داىك
 و باوكم، ناسياو و خزمان، من ھاتم . ھەر كەسك لىرەيە، ھەر كەسك
 دىت و دەچىت، كەچى تۆ لە كوئىت؟ تەنيام، كەس نىيە . دەر و
 دەشت تەنھا، دەر و دەشت خالى . من ھاتم، من دەپۆم . چەك، پەخت
 و فىشەكدان، فەرمان، پىكردن، تەمرىن و دەفتەرەكەم . دەفتەرەكەم؛
 يادگارى خەونەكانى تۆ .

خۆر ھەلدى، خۆر ئاوا دەبى، پۆژەكان دىن، پۆژەكان دەچن، كەچى
 تۆ، بىرەو ھىيەكانت، خەون و خەيالەكانت ھەر زىندوون . نە لە بىر
 كردنىك، نە ون بوونىك . ژىندار و زىندوو . بىوانە دونيا دەژىتەو . گوئ
 بگرە، جىرەو جىرەوى بالندانە، گەھى بايە، ھازەى ئاوە، بەھار ھاتووە .
 ھەموو شت زىندوو ھەك تۆ، ھەك شەو و پۆژانى خۆمان ... بېيىنەو

یادت، تۆ دەتگوت «تۆلە» مەن دەمگوت «تۆواو»، تۆ دەتگوت «تۆلە» مەن دەمگوت «كۆرپەلە». ژیر، ھۆ نەزان، ھۆ بىن ئاگا، تۆلەكەت بوو بە تۆواو، تۆواو بوو كۆرپەلە، بەئى تۆلە بوو بە كۆرپەلە. ئاسەوارى تۆواو كەت لە دەرووندا شىن بوو. تۆواو گەشەى كرد و بوو بە «كۆرپەلە»، بەلام كۆرپەلە گەورە نەبوو، ھۆ ژیر! گەورە نەبوو. لە شوپىنى عەمەلياتى دكتورىكى بىن پەحم و بىن ویزداندا مەن كۆرپەلەم كوشت. مەن كۆرپەلەم دا بە كوشت. كۆرپەلەى مەن و تۆ... بەئى، مەن ئەوم كرد، مەن پارچەيكە لە بەدەن، دل، پۆج و مېشكى خۆم لىكردەوہ - تاوہ كوو بتوانم بىم بۆ لای تۆ، تاوہ كوو خۆم بگەينەم بە تۆ، تاوہ كوو پىكەوہ بىن. ژیر، مەن ھاتوم، كۆتر ھاتووہ... تۆ لە كوئىت؟

كۆتر دەگرى.

لەم سەر لە بەیانەدا لە سەر بەردى پەش، ژانىكى ویزانگەرى ھەست و ھەسرەتتىكى مەزن لە سەر دل، بىرەوہ رى پۆزانى پابردوى جىھانىكى دى لە يادا، بە چاوى پەشى بە كلەوہ، كۆتر دەگرى. لىوہ قەشيوہ كانى بە كوئى گريان دەجوئىن، پوخسارى كە بە خۆر، بە فر، باران و پەشەبا داگىرساوہ، دەھەژى، لە پۆچىدا دەنگى ژيانىكى دى ئۆلان دەدات. بە ھەموو بەدەنى، دل، گيان و پۆجى خۆى، بىن دەنگ، بە شەرمى، بە پارىزەوہ كۆتر دەگرى.

كۆتر لا پەركانى دەفتەر دەبەستىت، دەفتەر دەخاتە جانتاكەى، ھەلدەستىتە سەر پى و بەرەو ئاوہ كە دەپوات. دىسان دەست و پوى دەشوات، مشت بە مشت ئاو بە پوو، ناوچەوان و گەردنى خۆيدا دەكات و ماوہيك بەمجۆرە لە سەر بەردى كەنارى ئاوہ كە پادەوہستى. كۆتر سەرسوورماو لە ئاوہ كە دەپوانى. ئەوئەندە زولال، لە بىن كانىاوى زولالدا كە بە خىراى دەپوات، زىخ و چەو ديارن. لە دەور و بەرى ئاوہ كە كوئى تىكەلى پەنگىن سەريان دەرھىناوہ. مېش ھەنگوونىك لە سەر گولان

دەنیشییتەو. چەند پەپولەى بەلەك بە دەورى كۆترەو ھەلەدەفەن. «من ماندووم» كۆتر دەلەيت، ھەلەدەستەتە سەر پەن، بەرەو ئەو بەرەدى لە سەرى دانىشتبوو دەگەریتەو، چەك، جانتا، پەخت و شتەكانى ھەلەدەگرەئ و بەرەو ئەشكەوت دەپروات. لە بەر دەرگای يەكەم ئەشكەوت، لە لای ناوەرە، لە كەنارى دوو شەرفانى ژن كە سەرپۆشەكانيان كەشاورە بە خۇياندا، بە جل و بەرگ، پۆتەين و پەختى پەشتیەو، ھەك دىكەى ھەفائەكانى كە بالۆ، چۆك لە ناو زگدا نوستوون، سەرپۆشە بەنەكە دەكەيشن بە سەر خۆيدا و لە سەر گىاى وشك پادەكەشن. بە جارەك كە سەرى دادەنەتە سەر جانتاكەى، چاوى دەچیتە خەو و ئەویش ھەك دىكەى ھەفائانى دەست دەكات بە پەرخە پەرخ. كاتەك كۆتر بە دەنگەك وە خەبەر دەيت و يەكسەر خۆى كۆ دەكاتەو و دیتە دەرەو لە ئەشكەوت، ئەدى نەوارە، پاش عەسەرە. ئەویش ھەك شەرفانانى دى لە ژەر بەردىكى شاخەكەدا جینگەيەك دەدۆزیتەو، پەيوستى خۆى پەيك دینن، دەچیتە سەر ناوەرە، دەست و پەوى خۆى دەشوا، پەشتوین و پەختەكەى دەبەستى، سەرپۆشەكەى دەدا بە سەريدا و دەگەریتەو بەر دەرگای ئەشكەوت. لەم كاتەدا بۆنەكى گەرم دەكاتە لوتى. «شۆربا» كۆتر وا دەلەن و پەيدەكەنن. «بۆنى شۆربا، شۆرباى گەرم...». بۆنى شۆربا ئەو ناوەى گرتۆتەو. چوار شەرفان لە بەر دەرگای ئەشكەوت، بە دەورى ناگرەكى گورەو بە پەيوە پەوستان. يەكەيان كچەكى بالۆ بەرز، پەخسار درەئز، لوت درەئز و ھەزارە كە پەي دەلەين شیلان، بە ھەسكەك* قازانى گەورەى سەر ناگر دەشەيوينن. كۆتر دەم بەخەندە و خۆشەال دەچەيت بۆ لای ئەوان. بەدەن و پەشتى ئازارى ھەيە، بەلام بۆنى شۆربا ھەموو ئازار و نەيشەكى لە بىر دەباتەو. كۆتر دەچیتە بەر قازانەكە، دادەنەوتەو سەرى و بۆنى شۆربا دەكات. جارەك،

* كەوچكى گەورە.

دوو جار، سەن جار... شۆریا، شۆریاوی نەسک... بۆنی شۆریا و کۆتر دەژینیته وە. بە دەنگیکى زیندوو بە کچە بالابەرزەکە دەئى: «خوشکە، ئادەى ھەسکەکە بدە بە من، منیش دەمەوئى یارمەتیت بدەم...» . شیلان دەئى: «خۆ ئیدى کوللۆ، ئیمە خوئى و بیباریشمان تیکردوو، بە لام خۆزگە کەمیک پۆنیش دەبوو» و ھەسک دەداتە کۆتر. ئاگر، شۆریا، بۆنی شۆریا، پوخسارى گەش و خۆشحالى لای بە خۆ باوەر و مەغرور، ھەوای خاوین و زولال، سرووشتى ئارام، پەنگى ژیان و جیھان. ئیستا کۆتر خۆشحالە، بى پایان دلخۆشە .

دەنگیکى بەرز بانگى شەرفانان دەکات «وەرن شۆریا نامادەىە...» شەرفان دین، یەک بە یەک، بە خۆشحالى، گەرم، ئاخوتن، ھەر یەک کاسە یەکی قولل یانیش دەوریەک بە دەستەو، دین، بەشى خۆیان لە کۆتر وەردەگرن و دەپۆن. قازانى گەورەى ئالۆمینیۆمى لیوانلیتو ھە شۆریا و لانیكەم بەشى پەنجا کەس دەکات. دواى یەكەمجار، شەرفانان جاریکی دیش دین، کاسە و سینى نایلۆنى خۆیان پەر دەکەن و دەپۆن. پاش ھەمووشیان، کۆتر سینییەکی قوللی نایلۆنى و کەوچکەکەى لە جانتا دەردینن، سینى پەر دەکات لە شۆریا و لە پشت ئاگر دادەنیشیت و دەست بە خواردن دەکات.

دواى ئەوێ کە ئەوان شۆریاوەکیان بە نانەو دەخۆن، دەچنە سەر ئاوەکە و ئاو دەخۆنەو، ھەموویان بە دەنگى چیا دینە بەر دەرگای ئەشکەوت و بە دوو پیز بە شوپن یەکدا پادەوەستن. پوو لە پیش، بەژن پاست، تەنگ و کلشینکوف بە دەستەو، لە چیا، فەرماندارى سیاسى و دوو پیشەنگى دى کە لە بەرانبەریان پادەوستان، دەروانن. پاش خەو و خواردن ئەوان دیسان گەراوئەتەو ھە سەر پاستى خۆیان؛ پاستى سەریازى. جیددى، ئاگادار، چاو لە فەرماندار، بە نزامیکى سەریازى، پادەوستان. کۆتر لە دەستەى یەكەم، پیزى دووھەمدا لە تەنیشت پیناس

که له پيش هه مووانه وهيه، پاره ستاوه . کهس قسه ناکات، کهس نابزوي .
 ئیستا تنها دهنگی بای سر له ئیواره، بالنده و په له وهر و چه م
 دیته بیستن . چه می گوره، دریز و پر پیچ . چه می که و نارای مرو فایه تی
 ئیستا به تیریزی بیزاری سر له ئیواره په نگین، شوینی خوی ده کاتوه
 و وهک نه وهی لافاو هه ستابین، وها به هیژ له تنیشت شه پرفانانه وه
 ده پوات . چه می که ئیستا قهت که سیک نازان له کوپوه دیت و به ره و
 کوئ ده پوات، دیسان بن پشوو، بن گوپان، هر وهک هه همیشه به ره و
 دیاری نه ناسراو، به ره و هریمی غریب ده پوات . چه م، کئ هات؟ کئ
 چوو؟ کام بهگ، میر، قه یسه، ئیمپراتور و سه روک خوی به ناوی
 فینکی تو شورد، له گه ل دهنگی هاژهی تو چاوی چوه خه، له گه ل
 پویشنت پویش و که و ته ناو لاپه په تاریکه کانی میژوو؟ کئ؟ نه م
 شه پرفانانه؟ - که کوپ و کچی تون، به ناوی تو گوره بوون، به
 خه یالی ناوی تو په روه رده بوون؟

مه و دایه ک بن دهنگی، به دهنگی چیا تیک ده چیت؛ «ئیمه ئیستا
 ده که وینه پتگه، پتگه یه کی زورمان نه ماوه . ته نیا قوناغه پتیک له
 پیشماندایه . دواي نه وهش ئیدی مهیدانی شه ره . من هیوادارم سبه ی نه م
 کاتانه گه یشتبیتینه گوندی نه و دیوی چیا . ئیوهش ده بن ناگادار بن له
 ئیستا به دواوه هر هه نگاو یک که هه لیده کرن، هه نگاوی شه ره . هه نگاو
 ده بن به هیژ، جتگیر، به وردی و زانایی بن . با گویتان له هر جزره
 دهنگ و سه دایه ک، چاوتان له هاوړئ و هه فالانتان بیت . ئیوه ده بن
 بزانتن له پشت هر چیا، شاخ، گاشه به رد، به رد و داریکه وه ده کرئ
 دوژمن بیت . کوپته ره کانیان له ئیستا به دواوه له وانه یه له هر شوینیک
 ده رکه ون . به ته دبیر بن، ده بن فیشه ک هه همیشه له بهر چه که کانتاندا
 بیت، ده بن هه همیشه نارنجوک ناماده بن...» .

چیا پاده وهستی، به وردی سه پریان ده کات، دانه دانه چاویان پیدا

دهگپهئ و دواییش دهقیرینهئ؛ «ئیهوه نامادهن؟»
شهرفان به یهک دهنگ دهلین «بهلن». پرسیار و وهلام دووباره
دهبیته وه.

«ئیهوه نامادهن؟»

«بهلن»

«کهواته ئیمه پریده کهوین»

ئهوان پریده کهوین. به قهراخی چه مه که دا به ره و ژورر ده بنه وه. خۆر و
تیشکی خۆر ئیستا داچوون. هر چه نده هیشتا سه ره له ئیهوه اریه، هوا
که میک تاریک بووه. په له هه وری گه وری تاریک ناسمانیان داگرتووه
و به خیرایی خویان ده جوولینن. ئهوان، به سه ره چیادا له باشووره وه
به ره و باکوور ده پۆن. کۆتر که که وا و پانتۆله که ی ریک و پیک کردووه،
پهخت و فیشه کدانی راست کردۆته وه و قهیتانی پیلاوه که ی قایم کردووه،
به ناسانی به ناو گژوگییا، به سه ره چال، به رد و ده وه ندا ده پوات.
پریناس نه مجاریش له پیشی ئه وه. پریناس دیسان پرینگی بۆ ده کاته وه،
چیا، چیا، چیا، هه سوو شوینیک، هه سوو لایهک به چیا گه مارۆ دراوه.
زنجیره ی چیا به شوین یه کدا، له دلایه کدا دریز ده بنه وه و ده پۆن.
چه می پۆژه لاتیش له دلایه چیاکاندا، به دهیان ناو، جۆگه و کانی له
سینگ، سه ره، پشت و بناری چیادا ده زین و هه لده قوئن و ده که ونه پئی.
به سه دان شاخ، هه لدیر، گاشه به رد و به رد، لیره و له وئی پیک دین و
ده بنه ته واوکه ری زنجیره ی چیاکان. هرچی پرینگی، پرپه و و سه رچاوه،
شیو و دۆل، خه رهند، نه شکوت و موغاره ن، نه وانیش بی نه ژمارن. دار و
ده ون و باخچه و دارستان... که رویشک به ده ور و به ریانه وه، به خیرایی
هه لدین. غه زال له گه ل بینینیان به خیرایی برووسک سه ره هه لدینن، به
نازه نینی، به ترسه وه... مه غروور هه لدینن، سه مۆره هه لده کشنه سه ره
داران، زیانکی نوئی دهستی پیکردووه، به فر چۆته وه، پونگه، پرینانه،

گیا و گول و گولخونچه سەریان دەرھیناوە. کۆلکە زۆرینەى پەنگامە
دوونیا دەخەلمینى و ئەوان دەپۆن. پێک و پێک، بى ئەوەى بزاسن کە
چى لە پێشيانە. ئەوان ھەنگاوە بە ھەنگاوە دەچنە دالى چياکان و دەپۆن
بەرەو مەيدانى جەنگ، بەرەو مەرگ، مان يان نەمان...

کۆتر بىر لە دەفتەرەکەى و شيعرەکانى ناو دەفتەر دەکاتەو و
بە ئارامى لە بەر خۆو دەلێن؛ چيا، دۆست، دوژمن، ھەفال، نەيار،
چيا... من لە نامىزى تۆدام، پۆجى من، جەستەى من، تەسلىمى تۆبە/
چيا دەى پێم پێبە، پێم بەدە. چيا پێ بەدە با من داستانى خەمىن
و خەزىن، سترانى بەرخۆدان و خۆپاگرى و سەرھەلدان بۆتەو. خەم
بەسە، حوزن و تارىكى با بەس بن... بەتێلە من سترانى پووناكى و
ئازادى بھۆنمەو. چيا بپوانە من بەرەو لووتکەى تۆ ھەلدەکشيم، بەرەو
دال و مېشکت. چيا ئاخ لەم نالینە، ئاخ لەم زارى و گریانە. ئاخ لەم
قىرپە و ھاوارە، چيا ئەم دەنگانە پى دەگات؟ چيا جیھان و ژيان بە
تۆو دەستى پێکرد، بە تۆو بپوون بە ژيەر ئاوەو، بە تۆو ژيانەو.
چيا ژيانى من، ژيانى ژيانەوئەى ئێمە. چيا من دەخيلت بىم. چيا بە
دار و بەردەكەت، بە ئاو و چەمەكەت، بە توورپەى و خەمت، بە جۆش
و كۆلت، من، ئێمە، ھەبوونى من، ھەبوونى ژيانەوئەى ئێمە، چيا. چيا
ئەم بن دەستىيە ھى تۆبە؛ ئەم تارىكیە، ئەو پووناکیە، ئەو سەرما،
ئەو گەرما، ھى تۆن؛ ئەم سەبرە، ئەم سەبوورپە، ئەم جموجوولە بۆ
تۆبە. ئەم نەفرینە، ئەو پياھەلگوتنە، ئەم وشە ساکارانەى من ھى تۆن
چيا، چيا...

وشەکانى دوایى بە دەنگىكى بەرزتر لە زارى کۆتر دینە دەر. پێناس
دەگەپتەو بەرەو لای کۆتر و دەلێن؛ «تۆ بانگى چيات کرد؟»
کۆتر وەلام دەداتەو «بەلێ» بەلام نەك چياى فەرماندار، بەلكوو
ئەم چيا کە لە نامىزى خۆیدا دەمانحەوینتەو...».

پیناس بی نهوهی هیچ له قسهکانی کۆتر تیڤگات قسهکانی دووباره دهکاتهوه «نهم چپای که نیمه له نامیزی خویدا دهه وینیتتهوه...!» و لئی دورور دهکه ویتتهوه و دهپوات.

ماوهیهکی دریز هر بهو شیوه به کهناری چه مدا پیده کهن. پاشان دهکه ونه ناو دارستانیکی چر، پاش پیکردنیکی دژواری ناو دار و دهون، دینه بهر چه م و راده وهستن. نهو شویتتهی لئی پاره ستاون، نهم بهر و نهو بهری چه م ژور لیک نریکن و به یارمه تیی هه ندیک گاشه بهرد که له هر دوو لاره بهر بوونه تهوه بۆ ناو ئاره که، نهم بهر و نهو بهر دهگه یه نن به یک. شهرفان دانه دانه له م بهر چه مه کهوه به قهله مبان خویان دهگه یه نن نهو بهری چه م و به م شیوهش ده په پنهوه بۆ نهو بهری شیوه که و بی نهوهی پاره ستان به دئی دارستان و چپادا به رهو ژور هه لده کشن. ههنگاو به ههنگاو، نهفاس به نهفاس، دار به دار، گاشه بهرد به گاشه بهرد، شاخ به شاخ هه لده کشن. نهو نهوهی کاترمیتریک دهپۆن. کاترمیتر ده بی به دور، دور ده بی به سین. ههوا به تهواوی تاریک ده بی. پووناکی نییه، نهستیره نییه، مانگ نییه. شهرفان ژور زیاتر لیک نریک ده بنهوه و پیده کهن. پیش نهوهی بگه نه سه ر چپا، باران دهست پیده کات. سه ره تا نم نم، دوا بیهش توند و به لیزمه. به لام هر دهپۆن. جل و بهرگه کانیاں ته پ ده بی. کراس و ئیله کی بهریان ته پ ده بی، به لام هر دهپۆن، بی وچان، بی پشور. ئیواره به رهو شهو دهپوات، ئیواره دهگاته شهو، نهوان دهپۆن. به ناههنگیکی سووک ههنگاوی گه وره. له ژیر لیزمه باراندا، له شوینیکی زیکزاک و پرپیچدا، به ناو دار و دارستانی نارام و بی نهنگدا. ههوا سارد ده بیته، بایه کی توند دهست پیده کات، به لام سهیر نهوهیه گه رمیشه. کۆتر ئاره قه ده رده دات. له لایهک ته پرسی باران له لایهک ته پرسی ئاره قه. خوین له ده مارهکانی کۆتردا له بهر گه رمای جهستهی خیراتر دیت و ده چیت. خوین له ده مارهکانیدا له بهر باران و

سەرما، بەستوویەتی. ئایا یاوی ھەبە و تایی لێھاتوو؟ تووشی ھەلامەت بوو؟ بۆچی ئاھەنگی ھەناسەکانی تێکچوو؟ بۆچی دلی ئوھەندە توند لێ دەدات؟ ئو تەبیبە دڵۆپی بارانە یان ھی ئارەقەبە؟ کۆتر ھەست بە ھیچ شتێک ناکات، ھیچ نایبستنی، تەنیا دەپوات، پێکردن، پێکردن، پێکردن.

بەلام کاتیک شەرفان دەگەنە سەر چیا و ماوھەبە بە سەر چیا دا پێدەگەن و پاشان خۆیان بەرەو خوار بەر دەدەن، لێ کاتەدا لێ تەنیش لوتکە ی چیا، لێ شوینیک کە لێ ئەشکەوتیکی گەورە دەچێ، دەستە پادەوھەستن. «ئیمە لێرە ماوھەبە پادەوھەستین» ئەمجار نەک چیا، بەلکۆو پێناسە کە بە ناو شەرفاناندا دەگەرێ و بە دەنگی گوپی دەلێ «بەلام زۆر نا، ئوھەندە ی چەند خولەکیک، ئیوھە سەر بەستن...». کۆتر بە زەحمەت خۆی دەگەبە نێتە بەر بەردیک، جانتا و کلاشینکۆفە کە دەخاتە تەنیشتی و لێ سەر بەردی تەر وەک ئوھە ی داپووخایی لاقی پادەکێشێ و دادەنیشێ. ھەناسە ی لێ بەر بپاوه، دەنگی لێوھە نایە. ھەر تەنیا بە پاکشاری، بە قوولی ھەناسە دەگەرێ و دەیداتەوھ. ئیستا ئوھەست بە دەنگی دلی دەکات کە خێرا لێ دەدات، دوا ی ماوھەبە کە کەمیک گیانی پێدا دێتەوھ، لێ جانتاکە ی چەندیک شەکر دەردێنێ، دەیخاتە دەمبەوھ و دەیمژێ. دونیا تاریکە، باران دەبارێ. کۆتر دەست و چەند جاریش پوختاری پاک دەکاتەوھ، بەلام بێسوودە. دواتریش دەست و پێی ھەر وا بلۆ، جەستە ی سست، چاوەکانی دەبەستری و دەچێتە خەو. کاتیک کۆتر بە دەنگی کچیک، شیلان، وە خەبەر دێت، چەندە کات بە سەر پشوو دا تێپەرپوھ؟ نازانی. لێ تاریکە شەو و خرمەخرمی باراندا ئوھە دەرفەتە نیبە سەیری کاتژمێر بکات. خۆ کاتیش نیبە. «خێرا کەن» ئەمجار چیا بە دەقیرینێ «خێرا کەن پێش ئوھە ی پۆژمان بە سەردا بێت، دەبێ بگەینە حەشارگە کەمان،

خیرا کهن» نهوان هه موو خیرا له پال شاخه که وهک پیشوو به ریز ده بن. یهک له فرمانداران دیت و دانه به دانه ده یانژمیرئ. دواتر به دهنگی چیا دیسان ده که ونه وه ریگه: «نئیمه ده پوین...».

نهوان ده پوین. له ناو دار، ده وهن، دارستان، بهرد، شاخ، جوگه و ناودا، به سهر چیادا، به رهو خوار ده پوین. له تاریکیدا، له ژیر باراندا. به لام بهر له وهی پوژئیکی نوئ ده ست پنبکات، له سپیده هی به یاندا نهوان ده گنه دوا قوناغ. نهو شوینته هی ئیستا بؤی هاتوون چهند نه شکه و ته له بهر پیی چیا، له تهنیشت چه میکی گوره. ههوا به نارامی پوژشن ده بیته وه، باران به نارامی راده وه ستیت. نهوان هه موو یه کسه ره دچه نه لای نه شکه و ته و به ناو نه شکه و ته کاندایا ده بنه وه. نهوان ماندوون. بئخه وین. ریپوارن. پشوویان پیویسته، حهسانه وه و خویان پیویسته... دیسان نه شکه و ته. له نه شکه و تیکه وه بؤ نه شکه و تیکی نوئ، له قوناغ تیکه وه بؤ قوناغ تیکی نوئ. هه تا که ی؟

نهوان، بئدهنگ، به پاریزه وه، به شیویه کی ریگ و پیگ له ناو نه شکه و ته کاندایا ده بنه وه، دیسان خه و، دیسان پرخه پرخی خه و. له تهنیشتی یهک، به جل و بهرگ، پیلاو و گوره وییه وه. جانتا وهک سه رین، سه ریوژ و پشتوین وهک پیخه ف، چهک و پهخت له تهنیشت. له ناو بؤنئیکی قورس و گهنیودا. له تاریکیه کی پرتس دا. به تهنیا. له شوینی هه ره دوری جیهان، مرؤف و مرؤفایه تی.

به لام کۆتر نه مجار خه وی لی ناکه وئ. هه رچی ده کات خه وی نایه. هه لده ستیت به نارامی جانتا که ی هه لده گری و له نه شکه و ته نزم و تاریک دیته ده ره وه. ههوا پوژشن ده بیته وه. پوژئیکی نوئ ده ست پیده کات. چیا ئیستا له پشته وه به جئ مان. له پیشه وهش ده شتیکی کاکسی به کاکسی دیاره، و چه م، چه می پوژه لات. نهو چه می هه میسه له گه لیاندا به، هه میسه به شوینیانه وه یه، هه میسه له گه لیان ده پوات. دونیا

نارامه به تهنیا دهنګی چه م و دهنګی بالنده و بالداران دیت. نه ونده دی ماوه یه ک کۆتر، هه ندیک پۆشنایی به سه ر چاو و پوو و ته و ئیلیه وه، له پال دهرګای نه شک و تدا دانیش تووه و گوئی له و دهنګانه ده گری. نه و نارامی و هیمنییه ... نه و ده شته بې پایانه. دهشت ... به ئی، دهشت هیمای قوناغ و کاتی نوئی پیکردنیانه. دوی چیاکان دهشت دیت و له دهشتیشدا شه پ. ئایا وه ها ده بئ؟ کۆتر له و پاسه وانه دوره که پالی داوه به به ردیکه وه و به تفهنگه کی یاری ده کات، ده پوانی و بیر ده کاته وه، مه گه ر وه ها ده بیت؟ کۆتر سه ری ده خاته ناو هر دوو ده ستی خوئی و به نیگایه کی قورس، به چاوی پووناکه وه، له و دیمه نه ده پوانی. نه م ولاته، نه م چه مه، نه م پووناکی تیریزانه، نه و چیا و دارستانه ی پشته وه، نه و ئاسمانه زولآه ی ئیستا ... نه وانه هه موو چین؟ هیوا؟ بئ هیوایی؟ پووناکی؟ تاریکی؟ هیز و توانا؟ بیزاری؟ سستی؟ مان؟ نه مان؟ و بوچی؟ نه م هه موو شته بو چی؟ ... کۆتر جانتاکه ی هه لده گری و دیسان ده فته ر و پینووسه که ی ده ردینن. ده فته ره که ی له باوه ش ده گری، ده یخاته به ینی سینه و مه مکی و وه ک نه وه ی مندالکی شیره خوړه بلاوینیته وه، خوئی ده له رینیته وه. «ده فته ره که م» کۆتر نۆر نارام ده ئی «هیوای پاشه پۆزی من، زمانی خه م و که سه ری من، سه رچاوه ی جه ساره تم، هیزم، توانام ...» کۆتر ده فته ره که ده کاته وه. دیر، کۆپله، رسته، وشه. لاپه ره به لاپه ره. به لام په رش و بالو. هه موو به ده ست خه تیکی نۆر جوان نووسراوه. کۆتر پیده که نی، به ئی نه و له ئیستاوه بیست لاپه ره ی نووسیوه.

کۆتر لاپه ره یه کی نوئی ده کاته وه، پینووس به ده ست سه یری دیمه نه که ی به ر ده می ده کات و بیر ده کاته وه. پاش که میک به نارامی یه که م دیر ده نووسن! نه شکه وت، به رده م نه شکه وت و دهشت ... دوی یه که م دیر دانه به دانه به رده وام ده بیت! تو تیشکی نوئی ده رها تووی

هه تاو، گژوگیای ته پ و دهشتی شینی مردن له ده رگای نه شکه وتی
 نزمه وه ده بیینی. هه ر ته نیا لیروهه. نه ونده ی ده توانی لیروهه بیبیینی.
 تو به ته نیا پروناکی خوری کۆن ده بیینی نه شتیکی دی. به ته نیا نه و
 پروناکییه له سه ر ته ویلت، له سه ر پوخسارت ده دره وشیته وه نه هیچی
 دی. دلّت به م پروناکییه گهرم ده بییت نه به هیچی دی. هه ر نه وه به
 نه فست پی دها نه هیچی دی. پروناکییه هه تاو، به ته نیا پروناکی
 هه تاو که بۆنی خاک، بۆنی دار و به رد و گیا، په نگی نه و ده شته شینه ی
 که رویشکانیه تی، به تو ده گه یه نی. نه گه ر تو بژییت، نه و جار جار،
 هه نگاو هه نگاو، تو، جه ست، می شک و دلّت ده ژیه نیته وه. به ته نیا
 نه وه و هیچی دی نا... نه گه ر تو نه و له ده ست نه ده ییت، نه گه ر نه و
 تو له ده ست نه دات...

لا په په یه کی نوئی، شه پۆلیکی نوئی هه ست، پیش نه وه ی هه نگای
 نوئی نه مپۆ ده ست پیبکات، قسه کانی ناو ریگه ی پیناس دینه وه یادی؛
 «هه موو شتیگ نه مپۆ ده ست پیده کات...» بو نه مپۆ ناماده کاری و
 ته دبیر پیویسته. کۆتر لا په په کانی ده فته ر ده به ستی، ده فته ر و پیئووس
 ده خاته وه ناو جانتا، هه لده ستییت و ده چیته ناو نه شکه وت. به لام خه وی
 نایه ت. نه و له پال چوار شه رپان که پر خه ی خه ویان دیت، پاده کشی،
 سه ر ده کاته سه ر جانتاکه، سه ریوشه که ی تا سینگی ده دات به خۆیدا،
 نیگای له بن میچی تاریکی نه شکه وت، بیر ده کاته وه.
 نه و بیر ده کاته وه تاوه کوو خه و دیت و داگیری ده کات.
 خه و، تیرخه وی. ناماده کاری هه ره گرنگی پۆژ بو شه و...

کاتیگ کۆتر له خه و هه لده ستییت و چاوه کانی ده کاته وه، به که م
 شت که ده بیینی تیشکی پروناکی هه تاوه که له ده رگای نه شکه وت وه
 هاتۆته ژوو. ده رگای نه شکه وت له ناو شه وقیکی بن پایاندایه. شه وقیک
 که گه رما ده بارینن به سه ر مرۆفدا. کۆتر خۆی کۆ ده کاته وه و له

ئەشكەوت دېتە دەرهوہ . ئەو ئىستا دەر و دەشت زۆر باشتەر دەبىنى .
 ئەو شوپىنەى ئەمانى لىن هېشتاش لە بەرزايى لە ناو چيادا بە داران
 تەنراوہ تەوہ . لە بەر ئەمەش مرۆف دەتوانى تەنيا پېش خۆى ، ھەموو
 دەشت ، چەم و دەر و دەشت بە ئاسانى ببىنىت . بەلام كۆتر ئىستا لە
 دەور و بەرى خۆى پوخسارى نوئى دەبىنى . نە يەك ، نە دوو ، نە سى ،
 لەوانە يە پەنجا كەس ، سەد كەس ، سەدوپەنجا كەس . جموجۆلىكى زۆر
 بەرپايە . ھاتن و چوون زۆرە . چەك و فيشەكدان پەر دەكرىن . پەخت
 دەبەستىن . دوورىن خاويىن دەكرىنەوہ . ئەم شەرفانانە كەى ھاتن ؟ لە
 كوئىوہ ، چۆن ؟ چۆن كۆتر ئاگاي لە ھاتنىيان نەبوو ؟ لەوانە يە كاتىك
 كۆتر و ھارپىكانى ھاتن ئەمان لىرە بوويىتن ؟

«پۆزباش!»

پىناسە ، كە كۆتر ھەلدەگەپتەوہ بە لاي دەنگەكەدا پوخسارى گەش
 و بەژن و بالاي بەرز و شەنگى پىناس دەبىنى . بە پىكەنىنەوہ دەلى
 «پۆزباش ، ئەوانە كەنگى ھاتن پىناس ؟»

«ئەوانە دىن و دەپۆن ... ئەم شوپىنە دوا ھەشارگەى سەر سنوورە .
 شەرفان ھەمىشە دىن و دەپۆن ... بە كوئىرەى زانىارىيەكان لە دەور و
 بەرى گوند و ئەشكەوتى خواروہ شەپى گەورە كراوہ ... شەپىكى قورس
 دەستى پىكردوہ ، دە زووكە كۆتر ئىمە دەپۆين . لە بەر دەرگاي ئەو
 ئەشكەوتە ھەفالىن ساوہريان لىناوہ . ساوہرى گەرم بە گۆشتەوہ ! ...
 پەژ بخۆ و دوايىش وەرە بەر ئەو ئەشكەوتەى خواروہ . ئىمە لەوئى كۆ
 دەبىنەوہ و دەپۆين ...»

«بەرەو كوئى ؟»

«بەرەو شەپ ... زووكە ...»

كۆتر زوو دەكات . دواى چەند خولەكىك پىداويستى ، خواردن و
 خواردنەوہ ، كۆتر خۆى دەگەيەنئىتە گروپى ھارپىكانى و دەچىتە ناو

پیزهوه. له م کانهدا کۆتر به شتیگ خوشحال دهبن. نهو، فرمانداری پوژانی زستان دهبینی که لیږه له بهر ده می هه فالاندا پاره ستاوه. نهو فرمانداره بالا بهرزه سمیل بۆره که له پوژانی بهر و بۆرانی زستاندا پیهیری دهستی دهکرد. فرماندار به پیکه نینهوه بهو دهنگه گوپ و کراوهی دهلی: «پوژباش کۆتر»

«پوژباش...» کۆتر به خندهوه دهلی به لام قسه که ی تهواو ناکات. پاده وهستی. برا ناوی فرماندار چی بوو؟ نا، کۆتر ناوی نهو نازانی، سهیره، دواي نهو هه موو شته ی به سه ریاندا هات، هیشتا کۆتر ناوی نازانی.

«چه کدار» فرماندار وهک نهوه ی بزانی له بیږی چۆنه وه دهلی «ناوم چه کداره، بچۆ پیزه که وه، نه مجارهش ئیمه پیکه وه دهبین، به لام هیوادارم نه مجار لهو جاره که ی زستان باشتهر بیته.»
«به لی به هیواي باشتهر بوون...»

پاش نهوه ی دهسته که نه ژماری ئیستا گه شتوته سی که س، ناماده دهبن، فرماندار چه کدار دهست به قسه کانی دهکات. نهو وتانه ی که کۆتر له زستانه وه ده یانزانی، به وشه ی پۆشن، ئاهه نگیکی ئارام و ورد؛ دژواری، شه پ، قاره مانیه تی، نهوینداری، ولاتپاریزی و خوشه ویستی گه ل، میژوو و نهو میژوو نوپیه ی ئیستا ده نووسری، به هیزی وریایی، دوژمن و خرابیه کانی، پزگاری، تیگۆشان و دوایین کرده وه ی ژبان. شه هاده ت... پاش وتاریکی دریز، ده لیت «ئیستا چهک و فیشه کدانی خۆتان کۆنترپۆل بکه ن، خۆتان ناماده بکه ن، دواي نیو کاتژمیری دی لیږه وه ده که وینه پئ...» دواي نیو کاتژمیر ده که ونه پیکه. کۆتر ده که وپته پئ. به پیکردنیک که ئیمه ئیستا باش نازانین چۆنه. به که ناری بناری چیادا، هاوته رییی چه م و دهشت به ره و پۆژه لات. کاتژمیریک، دوو کاتژمیر، دوو کاتژمیر هر وهک پیتشوو پیده که ن. به لام پاش دووه م کاتژمیر

پهوت نارامتر ده بیتهوه، بېن دهنگتر و به پاريزهوه. نه ژمارې پيشهنگاني دهسته زياتر ده بن. دهسته باشترا ناگايان له خو شاردنهوه ده بیته. دهسته ي که شف دینه دهرهوه ي ريگه، دین و ده چن. پرناس له پريزه که دیته دهرهوه، به رهو پيش و دواوه، به دريژايی دهرهوات و دیت. هه فاللی دهسته ي دیکه ش، پيشهنگ و پاشهنگ به يه که ده که يه نن. له گه ل دريژايی پوشتنه که، نیستا دهنگی بالدار و بالندهش که متر ده بیتهوه. گیانله بهر نیدی دیار نین. له گه ل نه وهش که هیشتا لایه گیان چیا و دارستانه، لایه کی دیش چه م و دهشت، هیدی هیدی له لای دهشتهوه، پهنگی دهر و دهشت ده گوردی. خاک دهره که وی. زه ویسی بووره و که س نه کتیل دهره که وی. زه ویسی کشت و کال و مه زرا و سنووری نیوانیان دیارن. کوزگا و کوشکه له بهرد که به دهستی مروشان سازکراوه، دیارن. لای دهشت هه نوکه ش شینه، به لام نیدی نه که نه و شیناییه چوپره .

کوژتیش وه که شهرفانانی دی تیده گات، نه که هه ده بیینی، به لکوو هه ستیش ده کات؛ نه وان نیستا ده چنه پوژگارکی نوئی، دونیایه کی نوئی. دونیایه که که جودایه له و دونیایه ی لیی دینه دهر. دونیایه کی بې دهنگ، پرسام، فریودهر. کوژتر سهیری کاتژمیره که ی ده کات. سن کاتژمیر ده بیته، سن کاتژمیره که که وتوونه ته ریگا. نیستاش شتیکی نوئی له و دهشته بې پایانه دا دهره که وی، نه و چه شیناییه ش که بوو ته واو ده بې و شوینی خوئی ده دات به تاریکی و په شی. تاریکیه کی سهیر، په شایه کی نااسایی. کوژتر به وردی به هزینه وه، سهیری لای دهشت ده کات. دوریینی نه و هه فاللی له پشتیه وه دهرهوات لیی وهره گری و به دوریین ته ماشا ده کات. له و کاته دا کوژتر ده ترسن. تاریکی هی سووتانه. نه و په شایه ی ده بیینی، هی ناگر و سووتانه. زه وی سووتاوو. دار و بهرد سووتاون، گیا و شینایی، بهرد و گاشه بهرد، هه موو شتیکی سووتاوو. نه وان ده پون. نه وان نارام نارام له چیا دور ده که ونه وه و له چه م

و دهشت نزیک دهبنه وه و ده پۆن. ئیستا نهوان به چالئیکی قوولدا به که ناری چه مدا و هاوته ریبه تی ده پۆن. ئیستا ته نیا سه ریان دیاره . به لام نهوان ده بینن. کۆتر ده بینن. نه و راستیه ی که نهوان باسیان ده کرد، راستی نه م ولاتی مردنه له بهر چاویه تی. داری کۆنی گه وره سووتاون! گولله ی توپی هاوهن به ناو قه دیاندا ته قیوه . داری هه میشه یی تیکرپوو خاون. ناسه واری چه کی قورس، توپی هاوهن، په شاشه ی مه رگ، به هه موو شوینیکه وه دیاره، ته نانه ت له سه ر به رد، کۆگابه رد، شاخ و گاشه به ردا ته نانه ت به رد، کۆگابه رد، شاخ و گاشه به ردیش سووتاون و په ش بوونه ته وه! له زوی شتیک به ناوی شینایی نه ماوه، هه موو شت، هه موو جینگه یه ک سووتاهه . هه موو شوینیک وهک خه لووز په شه . هه موو شوینیک دارپوخواوه، ته رک کراوه . دار، ده وهن، کشتوکال به گپی ناگر سووتاو، دنیا ته نها، ئارام، نه که سینک، نه په له وه ریک. مرۆف نین، جموجۆلی مرۆف نییه، حه ز نییه، سه ودا نییه، هه موو شوین، هه موو شت مردووه . به ته نیا شوین پی پی پق، شوین پی پی نه فره ت هه یه و قیره و گازنده و هاوار و گازنده ی بی ده نگه سرووشت که گریدراوه به په شایی سووتانی په شی خۆیه وه .

په شایی، په شاییه ک که به دهستی مرۆفان ساز کراوه . هه ستیکی تیکه ل به ترس، سام، دپدونگی، ماتس، مه لوولی کۆتر داده گریت. شه پۆل به شه پۆل. وهک نه وه ی شه پۆلی نه م هه سه ته کۆتر به خنکیئن، قورگی پر ده بی. کۆتر ده یه وه ی بگری . ده سه ته ئارامتر ده بنه وه . هه ندیک ده نگ دین، ده نگه هه ندیک په له وه ر و بالنده . ده سه ته به سیسته می خۆ پاراستن، بلاو راده وه ستن . ده نگیکی سه یر که له ده نگه بالندان ده چیت، نزیکتر ده بیته وه . داوای که میک، له لای پی شه وه ی چاله که، دوو پی شه نگ، ژنیکه مامناوه ند له نیوان هه ر دوو، ده رده که ون. پیناس، به کۆتره وه سه کس هه لده بژیری و

به‌رو ئه‌وانه‌ی دین، ده‌پۆن. دواى نه‌وه‌ی ده‌گه‌نه لای به‌ک، فرماندار چه‌کداریش خۆی ده‌گه‌یه‌نیته ئه‌وان و به‌ ده‌ست بانگیان ده‌کات. ئه‌وان هه‌موو پتکه‌وه ده‌پۆن و هه‌ندیک دوورتر له‌ شه‌رفانان له‌ شوینتیکی خۆلای داده‌نیشن. ژنه سه‌یری ئه‌مان ده‌کات. به‌ پوخساریکی پرچین و به‌ چاوانی ده‌رپه‌پیه‌وه، به‌ نیگایه‌کی بێ واتا. جل و به‌رگی کۆنی هه‌موو دپاره، هه‌رچی چۆنیک بیت ئیدی پتیلای به‌ پتیه‌ نه‌ماوه، پتیلو هه‌مووی دپاره. چه‌کدار، پیناس، کۆتر و ئه‌وانی دی بێ‌ده‌نگ له‌ به‌ک ده‌پوانن. پاش ماوه‌یه‌ک بێ‌ده‌نگی چه‌کدار ده‌لێ «داده له‌ کوپه‌ دیتی؟ چی قه‌وماوه؟»

ژنه به‌ ئارامی ده‌لێت «من له‌ گونده‌وه دیم، له‌ گوندی دواى چه‌م... هه‌ر ته‌نیا دتیه‌که‌ی ئیمه‌ مابوو، به‌لام ئه‌ویش سووتا، ئه‌وان ئه‌ویشیان سووتان...»
«کێ؟»

«ئه‌وان... ئه‌وان سووتاندییان... ئارد، ئه‌رزاق و زه‌خیره‌ی ئیمه‌شیان سووتاند... ئه‌و چه‌ند خانووه‌ وێران‌ه‌ی گوندیشیان سووتاند... گوند نه‌ما، گوندی باو و باپیران [له‌ده‌ست] چوو، ماله‌که‌ی من نه‌ما... ماله‌که‌م، مالمی من...»
«ئه‌وان له‌ گوندن؟»

«نا ئه‌وان پۆشتن، چه‌ند پۆژیک پتیش ئیستا پۆشتن... چه‌ند پۆژه که‌ من به‌ پتکه‌وه‌م... به‌ شوین کوپه‌که‌مدا ده‌گه‌ پیم، کوپه‌که‌م، کوپی من، ماله‌که‌م، کوپه‌کانم، ماله‌که‌م...»
پیناس ده‌لێ «دایه» و ده‌یه‌وێ شتیک بپرسێ، به‌لام چه‌کدار قسه‌که‌ی ده‌بپێ و به‌ سه‌ر پتیی ده‌لێ لیتیگه‌پت، به‌پتله‌.

«مالمی من... کوپه‌، کوپه‌که‌م له‌ کوپیه‌؟ ئتیه‌ کوپه‌که‌متان نه‌دیوه‌؟ مالمی من... سێ کوپم بوو... سێ شتیر، سێ لاوچاک، سێ چیا، به‌کیان

مرد، نهوان په کیان، گه وړه ی گشتیان، له مهیدانی گوند کوشت، په کیان له گه ل خویان برد. بچوکی هم مووشیان هه لہات به ره و نه م شوینانه بو نه وهی بیته ناو نیوه. کوپه، کوپه که م له کوپیه؟ نه و هیشتا منداله، ته منی هیشتا چوارده یه. مالی من، ماله که م...»

کوتر دهستی راستی ژنه به هر دوو دهستی خوی ده گری و دهیمالی. به لام ژنه لیتی ناروانی. نا، ژنه لیتی ده پروانی. له هم مووان ده پروانی، به لام وهک نه وهی نه یانینینی، چاوی کراوه توه به لام وهک نه وهی له خه ودا بیت، قسه دهکات.

«کوپه که م بدوژنه وه، کوپه که م بیتن، ماله که م... ماله که م... مالی من...»

کوتر قومومه ی ناو ده داته ژنه. له م کاته دا ژنه هه ست به وان دهکات، وهک نه وهی تازه ههستی به بوونی نهوان کردبئ سه یریان دهکات. قومومه وهرده گری، هه ندیک ناو ده خواته وه و دهیداته وه به کوتر. چرچ و لوچی ته ویل و دم و چاوی قووله. ده ماره کانی گه ردن و قوپگی په ش داگیرساون به لام نه و نارامه. به پوخساریه وه نه شوینی دودلی و که سر، نه هی بق و قینیش هیه. له گیرفانی کو لونجه په نگینه که ی که به ته پ و توژ داپوشراوه، چه ند نو قلی په نگین و کون کون دهر دینئ و دهیداته کوتر. «نه وانه نو قلی کوپه که من، من بوم شار دوته وه، بیده نئ»

«نا دایکه تو بیده یی، کاتیک کوپه که ت بینی بیده یی» چه کدار نه مه ی پی ده لیت و ده گه پرتوه به لای پرتاسدا؛ «با په کیک دایه هه لگری و بیبا بو مه قه، له وانه یه کوپه که ی له وئی بیت... نیمه ده بی برؤین...»

نه و پیشه نگانه ی ژنه که یان هی نابوو ده ستیان ده نین به بهر ده میانه وه، ده نگیکی وهک ده نگی بالنده دهر دینن و هه لده ستن، دهر پون. ده سته ش

بە دەنگەكە ھەلەدەستى و بەرپى دەكەوئى. دەستە بەرەو پۆژھەلات، ژنە لەگەل شەرفانئىك بەرەو پۆژئاوا. كاتىك دەستە دور دەكەوئىتەو ھەتەرە ھىشتا دەنگى ژنە دەبىستى «مالەكەم، مالى من...»

مالەكەم، كۆترىش بە ئارامى ئەمە دەلئىت و پئىدەكا، مالى من... ئىمەى پئىوار، ئىمەى موسافىر، ئەم سووتانە، ئەم كوردەوانە. مالى من... ئەم ژيانە، ئەم جىھانە لە بىركرارە، بىچارە و بىكەسە! مالى من، ئەم ژيانە وەھا دور لە دونيا، دور لە مرۆف و مرۆفایەتى، پر لە سووتانە! بە مەرگە! مالى من، مردن، ياسای تايبەتى مردن كە لىرە پئىك دىن. پئى و پئىكەى مردن ھى ئەم ولاتە بىن پشٹیوانە، تەنیا و ھەژارە... مالى من، خاكى سووتان، زەوىى سووتان، دارى سووتان و مردن و مردوو. مردن و مردوانئىك كە كوردەى دەستى مرۆفە. مرۆف، مالى من، مرۆف، عەقلى مرۆف كە توانای ھەموو شتئىكى ھەبە، دەسەلاتە، دەتوانن ھەموو شتئىك بكات. مالى من، خووشى و خووشحالى، ترس و سام، پەژارە و خەم، توورەبى و نەفرەت، بەھىزى و جەسارەت و ھەموو تايبەتمەندىبەكانى مرۆف. مالى من، ھەمووى بۆ مردن، كوشتن، سووتان و تئىكدان. مالى من. پىرەژن، مالى من، پاستى، پاستى مرۆفەكان، پاستى ئاوەلا، ئاشكرا، بى دەمامك و بى دزۆ. مالى من، پاستى، سووتان، مردن و مردوو. مردووكانى ئىمە، مالى من، ھۆ مردن، ھۆ سووتان، قەزاتان لى كەوئى! مالتان بسووتن، مردن، سووتان... كۆتر دەگرى، بە ئارامى، بى ئەوھى كەس پئى بزائى، سەرى داخستووھ.

جەم و چال كە دەستەى پئىدا دەپوات، ھىدى ھىدى لە چىا دور دەكەوئىتەو. لەگەل ئەوھى كە ھەر بە ئاسمانەوھە، دونيا پووناكە. بۆچى ئەوان ئاوەھا بەم پۆژە پۆشنە دەپۆن؟ بىن گومان فەرماندارەكانىان شتئىك دەزانن. كۆتر سست، ئەنگاوتە، دلشكاو پئىدەكات. لە شوئىئىك

که هر دو لای چه، وهک کانال و جه مسهر به بهردی ناو چه مه که دهگنه یک، دهسته یک به یک دهپه پنهوه نهو بهری چه. نهوان نیدی قسه ناکن. نهوان مهودای نیوانیان زور دهکن و پندهکن. کاتیک پیناس به بهر ده می کۆتردا پاده برئ، به دهست هئما بۆ گرده گه وره که ی به رانبه ریان دهکات. پیگه که بیان به ره و گرده که به. دوی ماوه به یک، له دووره و گوندیک ده بینن. گوندیکی کاول، خانووه کانی ویرانه، گوندیکی پووت و چۆل، گوندیکی سووتاو. دیواره تیکه پووخواوه کانی گوند، کۆته ی داری سووتای دهر و دهشت [له دووره وه] پهش ده چیته وه.

دهسته پاناوه ستن، پیگه که ی به رده وام دهکات تاوه کوو دهگنه گرده به رزه که. گرد پره له بهرد و گاشه بهرد. نه داریک نه ده وه نه ویک دیار نییه. به لام بۆ خو شارده وه و خو پاراستن بن هاوتایه. له دلی گردی به رزدا، گه لیک قلهش، پیچکه ی بچووک و قوول و پالپشتی قایم هه یه. چه کدار، پیناس و سن که سی دی که له پیش هه مووانه وه پراوه ستاون، بن دهنگ، به دهست و پئ، دهسته به ناو قله شه کاندایه بلآوه دهکن. کۆتر، شیلان و دوو شه پفانی کوپ ده چنه ناو قله شیک. نهوان جانناکانیان له کۆلیان داده گرن و داده نیشن. شه پفانیکی سمیل باریک پاکه تی جگه ره له گیرفانی دهر دینن و دهستی به ره و نهوان پاده کیشن، خویشی جگه ره به ک دهر دینن و به چه رخ، له ناو له پی دهسته کانیدا دایده گیر سینن و هر له ناو ده ستیدا ده یکیشن. کۆتر ناکیشن. نهو جانناکه ی ده خاته زور سه ری و له سه بهردیکی راست پال ده داته وه. تاوه کوو پیناس دیت بۆ لایان، نهو هه روا پالی داوه ته وه و له ناو دهنگی شه پفانان و دهنگی چه که له دووره وه ده پوات، گوئی له دهنگی ههسته تیکه له کانی خوی ده گری.

پیناس بانگی دهکات: «کۆتر وه ره» کۆتر هه لده ستیت و ده روا بۆ لای پیناس که هه ندیک دوورتر له وان پراوه ستاوه. «کلاشینکۆفه نوییه که ت

و دوربینه که ش بینه» پیناسه وا ده لیت. کۆتر ئه وانه ش هه لده گریته و دئی. پیناس به خیرایی ده لئی «گرووسی نیوه چوار که سه، تو به پرسى گرووسی، نیمه نیستا زۆر له گوند نزیکن، نه گه ره هیچ پوو نه دات، نیواره داده به زین بۆ گوند. وه ره»

کۆتر ده که ویتته شوین پیناس و پیکه وه ده چنه سه ره به رده کان. که ده گنه سه ره به زترین شوینی گاشه به رد، له وئی کۆتر له گه ل چه کدار چن که سى دیکه ش ده بینن. هه موویان لیتره له پشت گاشه به ردیک که له چه پریکی پته و ده چیت، دانیشتون. یه ک له وان هه ندیک هه ستاوه ته سه ره پئ و به دوربین سه یری پتسه وه ده کات. پیناس و کۆتر دین بۆ لای نه وان. له ته نیشتی نه وان، پیناس که میک خوی به رز ده کاته وه و به ده ست بانگی کۆتر ده کات و ده یه وئی کۆتر به دوربین سه یر بکات. کۆتر ده روانی. گوندیک دیاره. گوندیکی نه سووتاو، پازده بیست خانوویه کی تیدایه که زیانی لیتیه و له زێر شه وقی خۆردا دیاره. چنند مندا ل له نیوان خانووه کانداهه ل دین. هه ندیک مریشک و که له شیر به ته وه زه لى له ناو هه وش و به ره ی ماله کانداهه گه پن. له لای خوارووی گوند مه ر و بز نه ده له وه پن. که ره، هیتسر و نه سپ دیارن. دوو پیره پیاو بی نه وه ی ناگایان له شتیک بیت له به ره دیواری مالتیک له سه ره کۆته داریک دانیشتون و جگه ره ده کیشن. ژنیکى گه نج، سه تلک به ده سه ته وه به ره و خوار ده پوات. که میک نزیک له شاخه که سن پیاو له ناو بیستانیکى زۆر گه ورده خه ریکى کارن. له ته نیشته گوند و له لای خوارووه وه کانیه کی گه ورده هه یه. هه ره دوو به ری کانی پیره له دارى به رزی بی و سپیدار. له به ره کانی و دارانه وه پریگه ی گه ورده ی گوند به ره و خوار ده بینه وه. له دوروه وه، چه م و ناوه که ی له گه ل تیریزى خۆرى سه ره له نیواره له یلان ده دات.

هه موو گوند، ته واوی دیمه نی گوند و ده ور و پشتی، نیستا له

بهر چاوی کۆتره . پیناس به نهنگوستی ناماژه بۆ شوپینیک دهکات له گوند . کۆتر سهیری نهو شوپینهش دهکات . خانوویهکی دریز و نزم که به بهردی پهش ساز کراوه، دیاره . مالهکه حهوشیکی گهورهی هیه، زینیک له حهوشهکه شت دهشوات، نهو جل و بهرگانهی شوڤردوونی له پال خانوودا ههخراون . له لهو بهری خانووهکهش ته نیا کراسیکی سپی ههخراوه . پیناس به نارامی له کۆتر دهپرسی «کراسه که دهبینی؟» «به له»

«نهو کراسه سپیبه بۆ ئیمه ههخراوه، نهوه هیمایه، هیمای مهترسی . مهترسی له دهور و پشتی گونده، سهرباز له م دهور و بهرهن، ئیمه چاوهپوان دهبین...»
«له کوئ؟ لیره؟»

«به له لیره، مهگه ر جیگهیهکی دیش هیه؟ ئیمه چاوهپوان دهبین، نهگه سهرباز نهیهن، ئیواره دادهبهزین بۆ گوند، نهگه ریش نهوان بیتن، پهوش دهگۆپدری.»

«پهوش دهگۆپدری؟» کۆتر قسهکهی پیناس به شیوهی پرسیار دووباره دهکاتوه، به لام بهرسف ناداتهوه . کۆتر و پیناسیش له پال چهکدار و نهوانی دی له سه بهرد دادهنیشن . کۆتر سهیری پوخساری نهسهریان دهکات که ئیستا له گه له تیشکی ههتاو بریقهی دیت . به سه پوخساری هیچ کهسهوه نه دوودلی و ترس، نه گومان و پرسیاریک دیار نییه . به پیچهوانهوه، خوڤشالی به پوخساریانهوه دهبینریت . دوو کهسیان له ناو له پی دهستیاندا جگه ریهیان شاردۆتهوه و دهیکیشن . چهکدار به دانیشتنهوه لاقی پراکیشاوه و به قسهی زل باسی نهو شوپینانه و خه لکی نهو گوندانه بۆ گرووپ دهکات . به جۆش و خرۆشهوه .

پاش کهمیک کۆتر به نارامی دهجوولیتتهوه و خۆی کهمیک بهرز دهکاتوه و سهیری گوند دهکات . سهههتا به چاو، دواتر به دووربین .

گوند له وږيښه، که میک دورتر له مان خريکي ژياني پوژانه ی خوږه تی. خانوو، باخچه، دار، کانی، باخ، بیستان، پئی و پتچکه دیارن. خاک دیاره. خاکی پش و سه وزی به بهر هکت. خاکی ولاتی چیا. خاکی کوتر. بڼه نگیهک بالی به سر دهر و دهشتدا کیشاره. جگه له دهنگی ناوه ناوه ی بالنده و په له وهر، دهنگی سووکی با و ناو، هیچ دهنگیکی دی نایبسترئ. دهشت، گاشه برد و شاخی ته نیشته، دار، دوه ون و گیا له ناو بڼه نگیدان. بڼه نگی شکاندن و که وتن؟ بڼه نگی تی کوشان و هه ستان؟ به لئ خاک دیاره، کوتر بیر ده کاته وه، خاکی ناوسی به هار، خاکی بڼ زمان، خاکی هیوادار، خاکیک که نارامی و هیمنی لن هه لده ستئ...

نارامی هم گونده چند له نارامی گونده که ی کوتر ده چیت! له گوندی مندالیی کوتر وه تاکوو هم گونده ی نه مړو... پوخته ی ژياني کوتر. چاره نووسی وه هایه، یان وه ها ده بڼ؟ تو بلئی گوند چاره نووسی هم بیت؟ بلئی ژياني نه وه ها بیت؛ گوند، کراس و جل و بهرگی په نگی گوند، هه له اتن و شوین که وتنی بهر خ و کاريله، ساباتی پر له میوه ی گوند، نیوارانی دوشینی شیری مه پ و بز و دوار. هه لقولینی کانی و خوړه ی ناو، دوایش، دوا ی گوند، خویندنی سه ره تایی و ناوه ندی و بالای شاره گه وره کان، ژياني گشتی پی په روه رده و فی ر بوون. فی ربوونی نه وین و شیوه کانی دل داری و دیسان گوند. وانا خاک و دیسان خاک. وانا سه ره تا و کوتایی... کوتر وه ک بلئی سه یری گوندی مندالییه که ی بکات ناوه ها ژیر و هوشمه ندانه بو گوند ده پوانئ. کوتر، کچی گنج، جهسته ی جوان و گهرم، گولی تازه پشکو توو، له م پوژه گهرم و پوونا که دا، به دلکی گهرمه وه، له شویننکی سه رکه ش، بو گوندی ولاتی خو ی ده پوانئ و بیر له گوندی مندالییه که ی، له دایک و خزمانی و له ژياني به خته وه ری نه و گونده ده کاته وه.

به لام له ناکاو دهنگیک دئ. دهنگیک که بی‌دهنگی و نارامی دهر و دهشت به یه کجاری ده‌شپویتی. دهنگیکی به‌هیز و پرتس و سام. کۆتر هیچ شتیک نابین. کهس هیچ نابین. به‌لام دهنگ دئ. «خۆتان بدنه سووچیک، خۆتان بشارنه‌وه» چه‌کداره وا ده‌لئ، چه‌که‌که‌ی هه‌لده‌گری و داده‌گه‌پئ، «کۆپته‌ر دین... خیرا کهن، په‌له بکه‌ن...».

جموژۆلیکی توند ده‌که‌ویته ناو شه‌پانان. به‌په‌له و هه‌لاتن هه‌ریه‌ک به‌لایه‌کدا ده‌چن. دهر و دهشت و دهور و به‌ری شاخه‌کان به‌جاریک چۆل ده‌بن وهک نه‌وه‌ی که‌سی تیدا نه‌بن. کۆتر فریا ناکه‌وی خۆی به‌ر بداته‌وه و بچیته‌وه لای هه‌فالانی. نه‌و، پیناس، چه‌کدار و دوو شه‌پانی دی ده‌چنه ناو قله‌شیکی پال گاشه‌به‌رده‌که‌ی له‌سه‌ری دانیشتبوون. چه‌ک به‌ده‌سته‌وه، له‌پال یه‌کدا و هه‌لترووشکاو چاره‌دیری ده‌که‌ن. ده‌نگ به‌هیزتر ده‌بن، په‌رده به‌په‌رده به‌رتر ده‌بیته‌وه. به‌لام سه‌یره، له‌گه‌ل نه‌وه‌ی که‌ ده‌نگ نزیکتر ده‌بیته‌وه، چه‌کدار، پیناس و نه‌وانی دی نارامن. چه‌کدار ده‌لئ «کۆتر مه‌ترسه، ده‌نگی کۆپته‌ر له‌زۆر دوووره‌وه دیت، به‌کیلومه‌تران دوورتره‌وه دیته‌ بیستن، زۆریش به‌هیز ده‌فرن، نه‌گه‌ر مرۆف خۆی به‌باشی بشاریته‌وه، ناتوانن له‌وه‌سه‌ره‌وه که‌سمان ببینن...» به‌لام هه‌ر ده‌روات و ده‌نگ نزیکتر ده‌بیته‌وه. پاش که‌میک، نه‌وان نووک و په‌په‌ی کۆپته‌ری گه‌وره‌ی سه‌وز به‌به‌زایی ناسمانه‌وه ده‌بینن. پاشانیش ناوقه‌دیان ده‌رده‌که‌ویت. کۆپته‌ر وهک جان‌وه‌ریک، به‌هیاوشی ده‌جوولئ، نارام نارام به‌سه‌ر گوند و دهور و پشتی گوندا ده‌گه‌پئ. ماریکی ژه‌هراوی، ماریکی مه‌رگ. دوا‌ی یه‌که‌مین کۆپته‌ر، یه‌کی دیش په‌یدا ده‌بن. دوا‌ی نه‌ویش یه‌کی دی. هه‌ر سن ماوه‌یه‌کی درێژ به‌سه‌ر گوند، گرده‌که‌ی شه‌پانان، چه‌م و دارستان و دهور و پشتی گوندا ده‌فرن و دوا‌یش هیدی هیدی دانه‌ دانه‌ ون ده‌بن.

چه‌کدار خیرا مه‌خزه‌نی کلاشینکۆفه‌که‌ی داده‌نیته‌ به‌ر ده‌می خۆی

و ده لئى «پېناس، زووكه به هه فالان بلئى، با كه س نه جوولئى؛ كه س به مېچ لايه كدا نه پوات. با هر كه س چهك و فيشه كداني خۆى ناماده بكات و چاوه پوان بېت...». پېناس وهك مارتېك به بن به رده كاندا ده پوات و ون ده بئى.

له م كاته دا ده ننگيكي تر دېته بېستن. ده ننگيكي وهك ده ننگى مۆتۆر و مه كينه. چه كدار به رز ده بېته وه و به دوربين سه يري ئه و لا ده كات كه ده ننگ له وئيه دېت. ئه ونده ي چه ند خولهك هه روا بئى ده ننگ ده پوانئى و دوايش ده لئى «به لئى، وهك ئه وه ي مه زنده م كر دبوو...» ده ننگ زياتر ده بئى. دوو شه پرفانه كه ي ديش له پال چه كدار وه به دوربين سه ير ده كهن. كۆتر خۆى پئى پانا گيرئى، ئه و يش به مه راقه وه به دوربين سه ير ده كات. به لئى كامپۆن. كامپۆنى خاكيسى سه ريازى. يهك، دوو، سئى، چوار... له نئوان هه ر دو كامپۆن يشدا جيبئىكى بچووكى سه ريازى. كامپۆن به پال دار و دارستاندا، به رېگه ي گوندا نارام نارام به ره و گوند دئىن. كۆتر دوربين ده چه رخيئى به لاي گوندا. ئه مجار له گوند هات و چوونئىك دياره. گوندى كه وتوونه ته جموجۆل، پياوانى ناو بېستان به ره و گوند هه لدئىن، ژنيك كه دوو سه تلئى به شان وه يه خيرا ده چيته هه وشه ي ماله كه ي، سه تله كان له هه وش داده نيئت و هه لدئيه ماله وه و ده رگاكه داده خات. دوو ژنى دى ده ستى دوو مندال ده گرن و به په له به ره و مال ده پۆن. پيره پياويكى كوچان به ده ست به شوين ئه و ژنه دا ده چيته ناو مال و ده رگاكه داده خات.

كامپۆن دئىن. گوند چۆل ده بئى. هه ركه س ده چيته ژوره وه و ده رگا داده خات. «قشقره دئىن، قشقره ي ره ش...» پېناسه. پېناسه گه پاره ته وه و له پال كۆتردا سه يري گوند ده كات، ده ننگى هه يه جانئىكى تئيدايه. چه كدار ده لئى «پېناس خيراكه با ئارپى جى و بى كه ي سى بئىن بو ئيره، با هه ركه س ناماده بئى... خيرا كه...».

کامیۆن دین و له مهیدانی گوند رادهوهستن. سه ره تا شهش سه ریا ز ده گوندیی که هاوکاری و پیشه‌نگیی سه ریا زه کان ده‌که‌ن، له کامیۆن داده‌به‌زن و چه‌کی قورس به ده‌سته‌وه له سووچه‌کانی مهیدان بلآو ده‌بنه‌وه. دواتر سه ریا زی دی داده‌به‌زن. به جل و به‌رگی سه ریا زیی خاکی و گول گولیی که هی خو حه‌شاردانه. به چه‌کی قورسی ناگر تیب‌ه‌ردان و سووتاندن و کوشتنه‌وه. به پۆستالی چه‌رمیی دریزه‌وه. به جموجولیی به‌هین، قایم، له خو رازی و به‌خو باوه‌په‌وه. به تایبه‌ت جل و به‌رگه‌کانیان؛ جل و به‌رگی شه‌پ، سووتاندن، لیدان و کوشتن. هی ترس و سام. هی فرمانی سه ریا زی. جل و به‌رگی سارد و غریب که له مرۆف و گه‌رم و گوپی مرۆفه‌وه زۆر به‌دوره. ترسیکی قوول ده‌که‌ویتی ده‌لی کۆتر. زیاتر له سه‌د سه ریا ز له کامیۆنه‌کان داده‌به‌زن. پاشانیش دوو نه‌فسه‌ر له جیپییکی بچوک داده‌به‌زن. نه‌فسه‌ر به ده‌ست هیتا بو هه‌ندیک شوینی گوند ده‌که‌ن و هه‌ندیک شت ده‌لین. سه ریا ز به گونداا بلآو ده‌بنه‌وه.

کات به‌ره‌وه عه‌سر ده‌پوات. چه‌ند په‌له هه‌وری خو له‌میشتی له ناو ئاسمانی که‌میک شیندا ده‌جوولن. خو‌ر و تیشکی، له پشت سه‌ری شه‌رفانانه‌وه هیدی هیدی داده‌گه‌ری. نه‌رمه سووراییه‌ک، ده‌ر و ده‌شت ده‌گرئ. تیریژ به سه‌ر چه‌مه‌وه ده‌دره‌وشیته‌وه. خو‌ر به سه‌ر به‌ردی په‌شی خانووه‌کانی گونده‌وه بریقی دیت. گه‌لای داران که به نه‌رمه‌ی بای پاش نیوه‌پۆ که‌وتوونه‌ته جوول، سوور ده‌چه‌وه. بالنده ده‌فرین. چه‌ند نه‌سپ و جوانوو دوورتر له گوند له ناو زه‌وییه‌کانی گونداا، ده‌حیلینن و له گوند، له نیوان خانووه‌کاندا سه‌ریا ز هه‌ل‌دین. ترس و سام، گوند و ده‌ور و پشتی گوند ده‌گریته‌وه. سه‌ریا ز ده‌چه‌نه ناو ماله‌کان و قیزه و هاوار ده‌ست پیده‌کات. سه‌ریا ز خه‌لکی گوند له ماله‌کان دیننه ده‌روه و به زۆر و لیدان ده‌یانه‌ینن بو مهیدانی گوند.

کچ، ژن، مندال، پیر و بهسالآچو، پیاو و کوپ هه مو تیکرا له مهیدانی گوند خپ ده کریتنه وه. پیر و بهسالآچو له زه وین. پیاو، ژن و کوپ ده ست و سه ریان له پیشه وه، به پیوه. نژیکه ی سه د - سه د په نجا که سی هه ژاری گوند، ترس له سه ر پوخسار و له ناو چاویان، نیستا له مهیدانی گوند کو بوونه ته وه. یهک له نه فسه ره کان دپته پیشه وه، دهستی له سه ر دهستی ده مانچه که ی، مه غروور، پۆستالی ره شی دریزی تا سه ر نه ژنو، به قیره قیر بۆ کو مآلی هه ژاری گوندی قسه ده کات. نه و ماوه یهک هه روا ده په یفن.

«نه حمه ق» پیناسه که که پاره ته وه و وا ده لئ «نه حمه قی کوپی نه حمه قان...» پیناس پیده که نئ، «نه و وا ده زانئ که خه لکی گوند له زمانی نه و تیده گن... نه حمه ق... به زمانی خوئی قسه ده کات، نه گه به پۆژانیش قسه بکات، گوندی هیچی لئ تینا گن. نه و هیشتا تینه گه یشتوه که خه لکی گوند زمانی نه و نازانن...»

دوای نه وه ی نه فسه ر گوتاری دریزی ته واو ده کات، سه ریان، چوار لوی گوند له ریز ده هیتنه ده ره وه و له سه ر زوی پالیان ده خن و به تفهنگ و قونداخی تفهنگ تییان به ر ده بن. سه ریان له وان ده دن. ژن ده قیزژنن. کچ ده گرین. دوو پیره ژن هه ولّ ده دن خویمان به دن به سه ر کوپه کاندان. به لام سه ریان شانیان ده گرن و ده یانخه نه لوه. له ناکا یهک له لوه کان له ژیر دهستی سه ریان پزگاری ده بن و ده ست به هه له اتن ده کات. له و کاته دا دهنگی ته قه یهک ده بیستری. لوه که له جیدا پاده وه ستن. به پیوه. چه ند چرکه یهک پاده وه ستن و دواتر به هه نگاوی نارامه وه بن نه وه ی بگه ریته وه و سه یری دواوه ی خوئی بکات، به ره و نه و لایه ی که هه لده ات، چه ند هه نگاوه لده گری. دیسان دهنگی ته قه یهکی دی دیت. به دوا ی نه وه شدا نه مجار شتیک ده ته قن. جموجۆلی گوند پاده وه ستن. دهنگی سه ریانان ته واو ده بن. و به نارامی ده رگای جیب ده کریتنه وه و

پیاویکی بالا به رزی پیک و پیک داده به زئی. پیاوه که به نارامی داده به زئی، ههنگاو به ههنگاو دیتنه مهیدان و سهیری دهور و بهری دهکات. پیاوه که جل و بهرگی مهده نیی ناوچه که ی له به ره. سمیل و که میکیش پیشی هیه. به هانتی نهو، نهفسه به ژن راست له پیشی دهوهستن.

«باز». چه کدار، دوشداماو وا ده لئی «نهوه بازه، من دهیناسم، نهوه بازه...» به هانتی ناوی باز، جموجولتیک دهکه ویتنه ناو شهرفانان. شهرفان دهکه ونه پچه پچه... باز... سه رۆکی مردن و کوشتن... باز فرماندهی نه م شهپه ویرانکه ره... باز؛ ناوی نهفسانه یی گۆلی خوین...

«سهیره بازیش هاتوه، بازیش له گه ل نهوانه!»

نیستا بۆ یه که م جار کۆتر چاوی به باز دهکه وئی. ترسیکی نادیار و بی پیناسه دهکه ویتنه دلی کۆتره وه، به دوربین له باز دهپوانی. نیستا باز به به ژن و بالایه وه له پیش چاوی کۆتر دایه؛ پیاویکی بالا به رز که ته منی له نیوان چل- چل و پینج دایه. مه غرور، سهنگین، نیگایه کی وشیار، ژیر. بۆچی باز؟ وهک بالنده ی باز درنده و گوشت خۆره؟ دوربین و به هیز؟ بالنده ی باز؛ به به رزاییه کانی ئاسمانه وه، باسک کراوه، سینگ و دهنوک به ره و نیچیر، مه غرور؟ نه ی چاوه؟ چاوی بچووک وهک تهیری باز؟ باز؛ بالا، به ژن، قامهت، پیکه وته، به هیز و وهک شهرفانان، نهسه ره.

پیناس که میک خۆی له فرماندار چه کدار نزیک دهکاته وه و ده لئی «نه م دهرفته له دهست نه دهین، پیویسته شتیک بکهین. باز، نهفسه و سهریاز هه موویان له ناو مه نزللی ئیمه دان. دهتوانین هه موویان بکوژین...».

«نا، چه کدار، برا، من لۆژیک ده زانم. نه گه ر ئیمه به لیدانیک هه موویان بکوژین و خیرا بکهین، پیش هانتی کۆپته ره کان، خۆمان ده که یه نینه چه م و چیا... با لییان دهین... مه گه ر ئیمه بۆ که مین نه هاتووین؟»

سهیری ئەم دەرفەتە باشە بکە کە سەرۆکە کەشیان لە گەڵیاندا بە...»
 چە کدار بە دووربین سهیری دەور و بەر دەکات و دەڵێ: «نازانم...»
 باوەڕ ناکەم... با چاوەپوان بێن بزانیان چی دەبێ...»
 لە مەیدانی گوند باز قسە ناکات. ئەو لە دەوری خۆی دەپوانێ، چەند
 خولەکیەک سهیری گوند، گوندییان و دەور و پشتی گوند دەکات و پاشان
 دەستی راستی هەڵدیتێ و خانووەکانی گوند نیشان دەدات. ئەمجار ناگر
 دەست پێدەکات. ئەمجار ناگر دەبارێ. بە فرمانی باز، سەربازەکان بە
 خێرای بروسکە دەبنە سێ دەستە. دەستەیک لە مەیدان گوندییەکان
 گەمارۆ دەدن. دەستەیک چاوەدێری دەور و پشتی گوند دەکەن و
 دەستە سێهەمیش دەچنە حەوشی مالاڵان. ئەم دەستەیک بە با بلیتین
 سی کەس دەبن، بە چەکی قورس، ناگر بە سەر خانووەکاندا دەبارینن.
 ناگر، گوپ گوپ لە لولەیک چە کە کانیانەو دەیتە دەر و مالاڵان دەگرێ.
 خانو، مالاڵ دەسووتن. دەرگا، پەنجەرەکانی خانووەکان، بانێ کا و قور،
 ناخوڕ و کادیئەکان دەست بە سووتان دەکەن.
 کۆتر دەڵێ: «مالی من...»

حەوش و حەسار دەسووتن. دار، بەرد، دارستان، دەوێ دەسووتن.
 گوند و دەور و پشتی گوند دەبیتە بەندەری ناگر. لە سەر لە ئیوارەیک
 بە هاریکی گەشدا، دەنگی چەک دەر و دەشت داگیر دەکات. تەقە تەقی
 چەک و گولە لە دلی سروشتدا ئۆلان دەدات. ئۆلانی دەنگی چەک و
 فیشەک بە سەر گوند، دار، دارستان، چەم و شاخەکاندا بەرز دەبیتەو.
 هەموو دەشت پێ دەبیت لە دەنگی چەک. ئاسمان هەمووی پێ دەبێ
 لە دوو کەلی سووتانی خانووەکان. ناگر زۆر دەبێ، گوپتر دەبێ، دوو کەل
 و دوومان بەرزتر دەبیتەو. پەشایی دەگاتە هەورەکان، بۆنی سووتان و
 پزیسکی ناگر هەموو شوینیک دەخنکیتێ. هەموو جینگەیک دەسووتێ؛
 داری سپیدار و بی، دەوێ چیری کورت، گوڵ و گوڵخونچەیک چوار دەور

دهسوتین. تیر و بالنده دهن له شه ققهی بال و دور ده که ونه وه. حیوان هلدین، سهگ، پشیله، کهر، جاش، نهسپ، جوانوو، مهپ، بز، کاریله، بهرخ، دهوار، مریشک، که له شیر هلدین. ته نیا خه لکی گوند ناتوان هلبین. نهوان وهما له ناو چه نبری ناگردا سهیری سووتانی خانوه کانیان دهکن.

«مالی من...» کوتر دلشکاو، دوشداماو، به بیزاری و خه مگینیه وه ده لئی... «مالی من...» چه کدار، پیناس، شه پفانی دی به خه میکی قولوه وا ده لئین.

چند پیره ژن له ته نیشته کومه لئی گوندیه کان له مهیدان خویمان دهن به زویدا و دست به قیژه و هاوار دهکن. «هه پوآ... هه پوآ...» دهنگی «هه پوآ» یان نولان دعات. دهنگدانه وهی دهنگ به شوین به کدا تاوه کوو شاخه کان دیت. ته نیا «هه پوآ» ده بیسترئ، نهک قسه کانی دی، ته نیا «هه پوآ»... قیژه جار جار به رز ده بیته وه، له ناکاو ده بردئ و دیسان دست پیده کات و به رز ده بیته وه. قیژه، قیژهی پیره ژنان؛ دهنگی ژانه، ژانی دل، ژانی گه لئیکی بی پشت و په نا. ژانی سالان، سه سالان. قیره؛ دهنگی که وتن، شپرزهی و بندهستی. دهنگی که سر و خه م. قیره؛ دهنگدانه وهی هاوارئیکی بی هیوا. هاوار، هاوار، قیره، سترانئیک، سترانی مردن. سترانی سووتان و ونبوون. سترانئیکی سارد، پر سام. سترانی ولاتی چیا...

«ماله که م» کوتره دهگری و ده لئی «مالی من، سترانی ولاتی چیا، مالی من...»

پیناس که له نیوان کوتر و فرمانده چه کداردایه له توپه بیدا مووی سمیلئی ده خوات، جهستهی ده له رزئ، ده لئی: «چه کدار، برا، ریگه مان بده، له پیش چاوی نیمه دا گوندیک دهسوتین، خه لکی نیمه ده چه وسین. ریگه مان بده، با هه موویان بکوژین...»

به شوین قسه‌کانی پیناسدا، شه‌پانانی دیکه‌ش پشتگیری ده‌کن و ده‌لین «ئه‌وان ناتوانن پزگار بن».

«بلئی نیمه بتوانین هم‌وویمان بکوژین؟» چه‌کدار به دوربینه‌وه نیگای له‌سه‌ر جموجۆلی گوند ده‌پرسن «به‌لیدانیک بیانکوژین و به‌ خیرایی پاشه‌کشه بگین؟»

پیناس ده‌لئی «به‌لئی، خه‌مت نه‌بی تا کوپته‌ره‌کان بپن، نیمه‌ ده‌گه‌ینه‌وه چیا...»

«به‌لام نیمه زۆر له‌چیا دورین»

«نا، نا خۆمان ده‌گه‌یه‌نین...»

«که‌واته‌ ناماده‌کاری بکن. باز... نامانجی به‌که‌م بازه. کن

لیده‌دات؟»

پیناس؛ «من، من به‌گولله‌یه‌ک می‌شکی بلۆ ده‌که‌مه‌وه.» شه‌پان خیرا ده‌ست به‌ ناماده‌کاری هیرش ده‌کن. دووان دووان و سیان سیان له‌دور و به‌ری به‌رزاییه‌کانی گرده‌که، له‌و شوپنانه‌ی له‌که‌پر ده‌چن، داده‌نیشن و لوله‌ی چه‌که‌کانیان به‌ره‌و گوند ده‌کن.

چه‌کدار؛ «ناگاتان له‌خه‌لکی گوند بپن. باز، ئه‌فسه‌ر، کامیۆن، سه‌ریاز و گوندیه‌ جاشه‌کان نامانجن. ده‌بی که‌س پزگار نه‌بی. دوی فیشه‌کی پیناس گولله‌ باران بکن.» پیناس سمیلی با ده‌دات، چه‌ند جارار په‌نجه‌کانی ده‌به‌ستنی و ده‌یکاته‌وه، ملی ده‌ته‌قیئنی. قه‌ناسی دوربین دار له‌هاورپیکه‌ی ته‌نیشتی وهرده‌گرئ، بۆ نیشانه‌ داده‌نیشی. ئه‌و به‌ دوربین لوله‌ی تفه‌نگه‌که‌ میزان ده‌کات، چه‌ند جارار هه‌ناسه‌ی قبول هه‌لده‌کیشی و ده‌یداته‌وه، ئه‌نگوستی نامازه‌ی ده‌ستی راستی به‌ نارامی ده‌چیته‌ سه‌ر په‌له‌پیتکه‌ی تفه‌نگه‌که‌. به‌لام ده‌ستی پیتا نانیت و پاده‌وه‌ستنی.

باز ده‌جوولئی. ئه‌و ده‌پوات بۆ لای ئه‌فسه‌ره‌کان و له‌گه‌لیان قسه‌

دهکات. دواپیش، دیسان هه ندیک له نهفسرهکان دور دهکه ویتوه. له م کاته دا پیناس بی سهر و بیر کردنه وه، دهست به تفهنگه که دا ده نیت. نه مجار دهنگی ته قه به کی قوول و دریز به سر هه موو دهنگاندا زال ده بیت. به لام فیشهک له باز ناکه وئ، کاتیک پیناس ته قه دهکات، بازیش داده نه ویتوه و شتیک له زهوی هه لده گرئ. له گه ل ته قه باز خوی دها به زهویدا. پیناس ده لئ «ئای داخه که م، و دیسان ته قه دهکات. باز له زهوی خوی ده تلینئ. له گه ل ته قه ی تفهنگی پیناس دهنگی چه کی شه پانانی دی، چه شریک به رپا دهکات. دهنگی ئا پ پی جی، بی که ی سی، کلاشینکوف و تفهنگ دور و پشتی گوند که خویسی ده سووتئ، ده کاته جه هه نهم. سن پوکیتی ئا پ پی جی به سن کامیوندا ده ته قنه وه. پارچه کانی کامیون به هه وادا ده فین. سه ریزانی دوشداما و له ژیر بارانی گولله دا، وهک گه لای داری پاییزی، ده پزینه زهوی. هه ر دو نهفسره کهش له زهوییه وه ده گلین. له ژیر گولله باراندا سه ریز ناتوان دهست بکه نه وه. گولله بارانی بی وچان به جاریک سه ریزانی سه رسوورما و له دهست و پئ ده خات. نه و سه ریزانه ی ده وری گوندیان گرتوه، نازان چی بکن. سه رتا به ره و خانووه کان هه لدین. له بهر گپی ناگری خانووه کان، ده گه پینه وه و به ره و زهوییه کان هه لدین. به لام گولله یان هه ر پیده گات. سه ریزا یهک به یهک له زهوی ده گلین. ته نیا سیانیا ن ده گه نه سهر کانیه که و خویان هه لده ده نه پشتی کانی. به لام ئا پ پی جی، دور و پشتی کانیش ده کاته جه هه نهم.

کوتر، نیستا وهک نه وه ی له سهر خو چووئ، به کلاشینکوفه کو بییه که ی که برقه ی دیت، گولله ده بارینئ. که گولله باران دهست پیده گات، وهک دهنگی هه ور دیته بهر گوئی کوتر. نه و هه ورانه ی گرمه گرم دهکن، نه و هه ورانه ی به با و بورانه وه ده بارن، به لام کاتیک که وتنی سه ریزه کان ده بینئ، نه و کات بیرئ دیته وه سهر دهنگه کان.

ئەمجار دەزانى كە دەنگى مردنە [ئەم دەنگانە]. سەرباز دۆشداما، تارومار، پەرش و بلأو، هەول دەدەن بە لایەكدا هەلبەت، بەلام بەرەو كوئى؟ هەموو شوپىنىك ئاگرە. سەرباز بە ناو یەكدا بى ئەوێ بىریان بچیتە سەر شتىك، بە خىراىى هەلدین - تاوھ كوو فیشەكىك یانىش چەند فیشەك لە سەر و جەستەیاندا برىنى قوولسى غەددارى مەرگ دەكاتوھ. كۆتر دەبینى؛ سەرباز، حەيوان، گوندیى بە قیپوھ دەگلین. هەندىكیان دواى كەوتن ديسان هەلدەستەن سەر پى و دەیانھوئى هەنگاویك هەلبگرن، چەند هەنگاویش هەلدەگرن، بەلام لەگەل تەقە یەكى دى، ديسان دەكەون. هەندىكیشیان لەگەل دەنگى تەقە وەك بەلدە یەك دەكەونە بەلھەفرتە و دواتر دەگلینە زەوى. دەست، پى، شان، لاق، سەر ھەر كامەو بە لایەكدا دەفەرن و دەنگ، دەنگى تىكەل، دەنگى یەكجار سەبىریان لىوھ دیت. كۆتر دەلئ «مالى من» و گولە دەبارىن. هەموو بەدەنى ئارەقەى دەرداھ، قورگی لە بۆنى سووتان و بارووت دەكۆزىتتەوھ، چاوەكانى دەگرین و دەلئ «مالەكەم» و بە تەنگەكەى كە ئىستا گەرم بوو، تەقە دەكات.

ھەتا كەى؟ كەس نازانى، بەلام بە دەنگىك كۆتر، ریناس و دىترانىش بە خۆیاندا دینەوھ؛ «زوو ئىترە بەجى بەتلن... زوو ئەم شوینە چۆل بكن، زوو كەن زوو...»

شەپشان بە پەلە خۆیان كۆ دەكەنەوھ، چەك، فیشەكدان و جانتا و شتەكانیان دەدەنە یەك و لە شاخەكە دینە خواروھ. بەھەلاتن بەرەو چەم، بەرەو چیا دەپۆن. پەرش و بلأو لە نۆوانیاندا مەودا یەكسى زۆر. كۆتر دەكەوئتە شوپىن ریناس. كۆتر، دار، بەرد، چىو، زىخ، چال و قولكە دەداتە بەر و هەلدیت. كلاًشىنكۆفەكەى كە ئاگرى دەباراند، بە دەستىیەوھ، جەستە، سەر و قورگی تا یەكسى سەبىرى گرتوھ، هەلدیت و دەلئ «مالى من». مالى من، لەم سەر لە ئىوارەدا مردن، سووتان،

دووکالی لښ هډه‌ستې. دوو سښ شپږان له سر زه‌وین. په‌کیان
 ده‌نگی کچیکه ده‌قیرپښ «لاقم، لاقه‌کانم...» کۆتر چی بکات؟ به‌رهو
 شپږانه‌کان بپروات؟ هر له‌و شوینه‌دا پال‌که‌وئ؟ هه‌ستې و هه‌لښ؟
 نه‌و نازانې، نا نازانې. به‌لام له ناکاو دیسان هډه‌ستیت و هه‌لښ.
 ده‌نگی تیکه‌لی فیکه‌کان له نزیک و دووره‌وه. به‌هیز و نزم هر دین. له
 به‌ر ته‌قینه‌وه و دووکال ئیدی که‌س که‌س نابینې. به‌لام کۆتر زیندووه،
 هیچی لښ‌هاتووه. پیده‌کونې و ده‌لښ «هیچم لښ‌هاتووه». نا، نالښ،
 هاوار ده‌کات «هیچم لښ‌هاتووه». دیسان ده‌نگی فیکه به‌لام نه‌مجار
 په‌کجار نزیک، شه‌پۆل به‌ شه‌پۆل دیت. کۆتر ده‌که‌وئ. ده‌نگی ته‌قینه‌وه
 و داړووخانیک له پشت کۆتره‌وه دیت. هه‌ندیک له‌و لای کۆتره‌وه داریکي
 ناوقه‌د نه‌ستور ده‌سووتې. بۆنیکي قورسی سووتان و بارووت ده‌گاته
 لووتی کۆتر. سه‌یری به‌رده‌می ده‌کات. چه‌مه‌که دوور نییه. نه‌گر بتوانې
 جاریک، دوو جاری دی هه‌لښت خوی ده‌که‌یه‌نیته چه‌م. هه‌ندیک هه‌فال
 گه‌شتونه‌ته قه‌راخی چه‌م. نه‌ویش ده‌بښ بکات. هه‌لښتته سر پښ
 و به‌هه‌موو توانای خوی هه‌لښت. وه‌ک کارمامزیک. وه‌ک بالنده‌یه‌ک
 ده‌فرم، کۆتر به‌ خو‌ش‌حالیه‌وه بیړ ده‌کاته‌وه. ره‌و، فرپښ و دیسان
 ده‌نگی فیکه. نه‌مجار په‌کجار نزیک، په‌کجار به‌هیز.

له‌گه‌ل نه‌م ده‌نگه دوايه ئیدی کۆتر هه‌لښتته‌وه. وه‌ک نه‌وه‌ی
 که‌سیک ده‌ستی بردبیتته ده‌روونی و هه‌موو هیز و توانای لښ سه‌ندېښ
 وه‌ها بښ توانا ده‌که‌وئ. هه‌ناسه‌شی له به‌ر ده‌بښې. ئایا بریندار بووه؟
 ژانیک، ته‌نیا ژانیکي ته‌نک و باریک له‌که‌له‌که‌یدایه. ئایا نه‌وه ژانې
 برینه، ئیشی که‌وتن و هه‌ستانه؟ ته‌زوویه‌ک به‌ سه‌ریدا دیت و ده‌پروات.
 نارقه‌ه؟ خوین؟ کۆتر ده‌ست ده‌بات بۆ ناوقه‌دی خوی، بۆ نه‌و شوینه‌ی
 نازاری هه‌یه. ده‌ستی ته‌ر ده‌بښ. نارقه‌یه؟ نا، خوینه. ده‌ستی خویناوی
 ده‌بیت.

خوین. له سەر خاکی پەش، نا خاکی پەش نا، خاکی شین، خوین. خوینیکی سووری تاریک، کهمیک تاریک. کۆتر پێدهکهنێ و دهلێ؛ من بریندارم. له و ژانه باریکه زیاتر هیچ نازاریکی نییه. خۆی دهجوولێن. لاق، دهست، سەر و بهدهنی دهجوولێن. هۆشی له سەر خۆیه. کۆتر پێدهکهنێ. خاک، خاکی پەشی ولاتی چیا. خاکی کهونارا، خاکی کۆن، خاکی شهپ و پیکدادان. خاکی نالین و گازندان. خاکی سترانی مردن، وشهێ خهه. کۆتر ئیستا ههستی پێدهکات؛ ئه و ماندووه. خاکی ماندوویهتی، خاکی کارهسات. خاکی به خوین ئاو دراو. خاکی خهونان، خاکی تاریک... ههه، ئاسمان و خاک و له سەر خاکیش کۆتر و خوین. خوینی کۆتر.

پاشان دونیا تاریک دهبێ. تین و پووناکی، هیز و توانا له کۆتر دوور دهکهونهوه. دهنگی فیکه، قیرپه و چهکیش لێی دوور دهکهونهوه. بێدهنگی دیت. شهو دیت. پهردهی ئارامیی دهکشیت. بێدهنگی تاریکی دیت و کۆتر له ئامیز دهگری. بێدهنگیبهکی قوول بآل به سەر دونیادا دهکێشن. تاریکی دهر و دهشت دهگریتهوه. له بێدهنگی و تاریکی زیاتر ئیدی هیچ نییه.

کۆتر له ناو تاریکی و بێدهنگیدا ون دهبیت.

ترس

باز و کۆتر.

یه کتر بینینی سه یریان له و گونده که ده سووتا. له ناو ناگر و شه یدا. یه که مجار - نه گەر جاری پیشووی کۆچ و له دایک بوونی ته مه نیک پیش ئیستا نه یه نینه نه ژمار.

چه می ولاتی چیا. چه می پۆژه لات و چه می پۆژئاوا. نه و چه مانه ی له دلێ چیاوه سه رچاوه ده گرن و به ره و خوار، به ره و ناو و ده ریای نه ناس ده پۆن. سه رشیت، پر پیچ و خه م. نازه نین. هار. جار جاره مه ند، جار جاره ش خوړ. نه و چه مانه ی کات و پۆژگار، ده ورد و ده ورن تیپه ر ده کهن و ده پۆن.

چه می پۆژه لات و چه می پۆژئاوا؛ نه و چه مانه ی له ده شتیکی بی سەر و بن و زه رددا ده گنه یه ک، ده بنه یه ک و پیکه وه ده پۆن بو ده ریای ده ورد و له دلێ ده ریادا ون ده بن.

ئیستا له م قۆناغه نوپیه ی به سه رهاتی باز و کۆتردا، پۆژگارێکی نوێ ده ست پیده کات. پۆژگارێک له پۆژگار به بی نه ژماره کان، پۆژگار به بی کۆتاییه کانی پوو باره کان. کات؛ دوو مانگ دوا ی گلانی کۆتره. شوین، نه و پادگانه سه ربازییه یه که باز وه ک هه شارگه به کاری دینن. نه و

پادگانه سه‌ربازییه‌ی که ئیمه له به‌شی پېشووتری پۆمانه‌که‌دا له‌گه‌ل
باز له‌وی بووین.

ئێستا ئیمه دیسان له‌وین. له ژێرزه‌مینى پادگان، شوینی زیندان
و نه‌شکه‌نجدان. پادگان نه‌گۆپاوه، هه‌ر وهک خۆیه‌تى. به‌لام چه‌ند
که‌سیکی پێ زیاد بووه؛ کۆتر. کۆتر ئێستا له پادگانه.

کۆتر له پادگان گیراوه.

کۆتر له پادگان له ژووړیکی بچوک و تاریکدا زیندانییه.

کۆتر له پادگان له ژووړیکی تنگ و تاریک و له زیندانیکی
گه‌نیودا، له ژێر نه‌شکه‌نجدایه. نه‌مێڤ دوا پۆڤی کۆتره. نه‌گه‌ر نه‌مێڤ
قسه نه‌کات و هه‌چ نه‌ئێ و نه‌بێته هاریکاری سه‌ربازه‌کان، ده‌یکوژن.
وه‌هایان پێ گوتووه.

ئیمه ئێستا له لای کۆترین. له‌و ژووړه تنگ و تاریکه‌ی که ئه‌وی
تێدایه. ژووړه‌که چۆل و پووته. له ته‌ختیکی شه‌ق و شه‌ر و ته‌ق و
په‌قی نووستن که دۆشه‌که‌یه‌کی پووشی خویناوی و ئاره‌قاویسی چلکنی
له سه‌ره، زیاتر، هه‌چی تێدا نییه. ژووړیکی بۆگه‌ن که بۆنی قورسی
خوین، میز، ئاره‌قه و شیتی لێدیت. کۆتر ناگای لێ نییه به‌لام نه‌وه
دوو مانگه که له‌م ژووړه‌دایه. له‌و پۆڤه‌وه‌ی که سه‌ربازه‌کان نه‌ویان
به برینداری و بوراوه‌یی، له‌سه‌ر خۆ چوو، له ناو خوین له قه‌راخی
چه‌مه‌که هه‌لگرت و هینایان، تا ئێستا هه‌ر له‌م ژووړه‌دایه. ژووړی
کۆتر، شوینی نویسی نه‌و؛ پزیشکه‌کان کۆتریان له‌م ژووړه‌دا ده‌رمان
کرد. نه‌و لێره ژیانی پێ به‌خشرایه‌وه، لێره چاوه‌کانی کرده‌وه و زانی
که هه‌شتا زیندوووه. لێره ناخی هه‌لکێشا و گوتی «خۆزگه ده‌مردم
و نه‌ده‌که‌وتمه ده‌ستی نه‌مانه» برینی قوول و پێ نازاری ناوقه‌دی،
لێره هاته‌وه به‌ک و هیدی هیدی ساپێژ بوو. نه‌و، لێره، دواي نه‌وه‌ی
که‌میک باش بوو، بێ‌حه‌د و نه‌ژمار نه‌شکه‌نجه‌ درا که پێویست ناکات

لیټره دا باسی ټوه بکین. ژووری بۆگه نیوی کۆتر، ژووری ژیر زهوی، ټهو ژووردهی که هرگیز پووناکی نابینن، هرگیز ههوی خاوتینی پین ناگات. ژووریک که بۆنی قین و نه فرت، مهرگ و کوشتنی لئ دیت. ژووریک که تنیا ټهو کاتانهی که ټهفسهر و سه ربازی لیټه، پۆشن ده بیټه وه. ژووریک-که تنیا ترس، سام و خۆفی لئ هه لده قولن، که له ترس ساز کراوه و بۆ ترسه. ژووریک که به نارامی زیندانی ده کاته حیوان، ده یکاته بوونه وهریکی ترساو. ژووری کۆتر؛ سه رها، سالانی خویندن له شاری گه وره، دواتر کات و زهمه نی ئازادیی سه ر چیا به رزه کان و نیستاش ټهم ژووری تنه گ لانیسی بیچاره ییه. ژووری کۆتر؛ دیوار، تنیا دیوار. ټهو دیوارانهی به به ردی ره شی گه وره و چیمه تنۆ ساز کراون. ټهو دیوارانهی دهنگ ده خنکینن، سه دا ده خنکینن، بینایی کویر ده کن. له و دیوی ټهو دیوارانه وه چی هه یه؟ کی هه یه؟ پۆشنه؟ تاریکه؟ کۆتر نازانن. به لام له و دیو دیواره کانه وه تنیا دهنگ دیت، دهنگی هاوار، قیژه و لیدان. دهنگیک که دهنگ و سه دا و ههسته کان ده کوژیت. دیوار؛ پاسه وانی که وتن و له بیر چوون. دیواری که پ/ کویر/ لال بوون. دیواری گه نیو و ته مگرتوو که ترس ده قریئن. دیواریک که هه میسه، هه ساتیک، هه خوله کیک، هه چرکه یهک ده قیریئن؛ زیندانی تنۆ بیچاره ی، تنۆ ورت له ده ست ده ده ی، تنۆ و نه بی، تنۆ ده ترسی، تنۆ سه ر داده نه وینی، زیندانی تنۆ ده بی نه بی، ده بی دیلی من/ ټیمه بی، من و ټیمه خاوه نی تنۆ، تنۆ ده بی تنیا ده ستت ده یته من و ټیمه، تنیا ده ست به من و ټیمه دا بینی... من، ټیمه، تنیا من و ټیمه، جگه له من و ټیمه هچ که سی دیکه نییه... ټهو دیوارانه ی ده قیریئن، دیواری ژبانی نوئی کۆتر و ههسته کانی له م دوو مانگه دا؛ [وره] که وتن و دا پوو خان، ټیکچوون و ون بوون. ټهو ټه شکه نجه و لیدانانه ی کۆتر دیویه تی؟ دانه دانه پیویست

ناکات [باس بکرین] به لام خرابترین جۆری نهشکه نجه و لیندان و غه ددارترینیان که مرؤف بتوانی وینای بکات. هه موو شیوه یهک، هه موو پهنگیک و هه همیشه بۆ تیکدانی وره ی زیندانی. بۆ دارپوخان و خو ون کردن و پيسوا بوونی...

کۆتر ئیستا ده له رزی، ده ترسی. کۆتر بریندار و نه خوشه. کۆتر که وتوو، بریندار که وتوو، زیز که وتوو، دیل که وتوو، گه ردنی، مه چه کی، ده ست و لاقه کانی پش بوونه ته وه. نینۆکی ده ست و پی پش بوونه ته وه. لیوه کانی تره کیوه، قه له شیوه. به دهنی نیوه پووتی ماندوو. هه مو جهسته ی ژان ده کات. هه مو جهسته ی چلکی گرتوو. دلۆپیک ههستی شادی و ئارامی له گیانیدا نه ماره. چاره کانی به ستران. دوو سه ربازی پاسه وان، که میک پش ئیستا هاتن و به ده سر په ک چاویان به ست. ئه و کچه جوان و قه شه نگه، ئه و جهسته جوان و پیک و پیکه، چاو به ستران، یه خسیر له زیندانا، له دهستی فه رمانده کانی زینداندایه. به ده وره وه ئیستا چوار که س هه ن. دوا ی ئه وه ی پاسه وان له ژوره که چوونه ده ره وه، ئه م چواره هاتن. چوار پسپۆری نهشکه نجه که زۆر حه زیان له نهشکه نجه دانه. چوار نهفسه ری ولاتی مه زن، ولاتی ژه نه رال سه ردار که پسپۆری کاره که یانن، پسپۆری لیندان، ترساندن و نهشکه نجه. سئ نهفسه ر و فه رمانده که یان.

فه رمانده که یان؛ باز... به لئ، ئه و بازه ی که ده یناسین...

باز و سئ نهفسه ره که ی دی به پیوه سه یری کۆتری نیوه پووت ده که ن. کۆتر کراسیکی ناسکی پزیوی له به ردا یه. مه مکه کانی تا

* ئه م که وتنه له کرمانجیدا چه ندین مانا له خو ده گریت و ده ربی واتای جیاوازه، لیته دا واتای بوون ده دات، بریندار بوون، زیز بوون و دیل بوون. به لام له بهر کیش و هه ر وه ها بۆ نه وه ی بتوانین فه زا و مانای وشه کان وهک خو یان بگه یه نین، به شیوه کرمانجیه که ی نووسیمانه.

نیوه به‌ده‌ره‌وه‌ن. ده‌ست و پیتی، پان و لاقی پووتن. مووی پین، ده‌ست، په‌نجه و لاقی ده‌ره‌اتوونه‌ت‌ه‌وه. کۆتر؛ پووت، چاو به‌ستراو. ئیستا نه‌فسه‌ر دانه دانه له ژیر پووناکیسی تیزی گلۆپیکدا ته‌ماشای کۆتر ده‌که‌ن. به‌لام کۆتر نه‌وان نابینن. نه‌وه‌سه‌رپه‌یه‌ی به‌چاویدا کیشراوه، زۆر پووتتر پیشانی ده‌دات. نه‌وه‌زیاتر هه‌ست به‌پووتیه‌تیی خۆی ده‌کات. به‌لئی کۆتر دا‌پووخاوه، که‌وت‌وه. دیلیه‌تی، بیچاره‌یی و ناچاری، ژان و ئازار کۆتری پوخاندوه. کۆتر، بین‌هیوا، ترساو، ته‌سلیم بوو له‌سه‌ر کورسییه‌کی دار دانیشتوه و گوئی له‌ده‌نگه‌کان ده‌گرئ. چاو نابینن، به‌لام گوئی ده‌بیستن. ئیستا گوئی. کاتی گوئییه. به‌پیتی نه‌زموونی دوو مانگی رابردویی، کۆتر هه‌ست ده‌کات که‌سانی ناو ژوره‌که‌ چوارن. کۆتر هه‌ست ده‌کات که‌ نه‌وه‌چوار که‌سه‌ی ناو ژوره‌که، سه‌ریاز نین و نه‌فسه‌رن. کۆتر تیده‌گات کاتی بریار، بریاری مان و نه‌مان هاتوه.

کۆتر بریاری خۆی داوه، ده‌بئی بمه‌رئ، به‌لئی بمه‌رئ و پزگار بیئ. خو له‌کۆتری پیشوو، له‌ژیانی رابردویی هه‌چ شتیک نه‌ماوه. کۆتر ئیدی هه‌چ نییه، ئیدی به‌رخه‌که‌ی دایکی، کۆتری گوندی مندالییه‌که‌ی، نازه‌نینی شاری که‌وره‌ی چیا، نارامیی گیانی ژیری ونبوو، کۆتری چیا به‌رزه‌کان، نییه. خو ئیدی هه‌چ پتوه‌ندییه‌کی به‌جیهان و ژیا‌نه‌وه نه‌ماوه، ئیدی که‌س ئاگای له‌بوون و ژیا‌نی نه‌وه‌له‌م شوینه‌دا نییه. خو هه‌ر پۆژیک له‌ژیانی نه‌م زیندانه، مردنیکه‌ و نه‌وه‌موو پۆژیک ده‌مه‌رئ. که‌واته‌هه‌رگی پاستیی له‌م ژیا‌نه‌مردوه‌هه‌باشتره. که‌واته‌مردن، پزگارییه، پزگاری.

یه‌ک له‌نه‌فسه‌ره‌کان لیتی نزیک ده‌بیته‌وه و له‌پشت سه‌ریه‌وه راده‌وه‌ستن و به‌زمانی په‌سمیی ده‌ولت ده‌لئ؛ «کۆتر! ناویکی خۆشه... کۆتر، بالنده‌یه‌کی جوان، بالداریکی نازه‌نین، به‌لام تروریست،

سه ره لدر، جه رده ... کۆتر و کرده وه کانی ... ویران کردن، تیکدان، کوشتن، پیاوکوژی ... چەند سەربازت کوشتوو کۆتر؟ ... کۆتر قسه ناکات. کۆتر گورانی نالئ ... کاتی گەیشت کۆتر. تۆ خۆت، بریاری خۆت بده. دوو پێگەت لە پێشە؛ یان قسه بکه، هاوکاری ئیمە بکه و بزئی، یانیش قسه ناکەیت، هاوکاری ناکەیت و دەمریت ... ئەمپۆ دوا پۆژی تۆیە لێره. دوا پۆژ دوو پێگەیی هەیه؛ پێگەیی مردن و پێگەیی مان. بریاری خۆت بده.»

کۆتر بە ئارامی سەری هەڵدینن، لێوه وشک و قەلەشیوه کانی بە زمان تەر دەکات و بە زمانی ئەفسەر دەلێن «نا، هیچ شتێکم نییه بیلێم. من تازه هاتبوووم، من تازه هاتبووومە مەیدانی شەپ، من هیچ نازانم ... بـمـکوژن ...»

دەنگی کۆتر دەلەرزئی، پوخساری دەشکیتتووه، دەستەکانی لە سەر ئەژنۆی دەلەرزن. وهک بلێی یاو و لەرزى بن، جەستەى جار و بار دەلەرزئی.

«ئیمە ئەو قسانەمان بیستوووه. دەست لەو قسانە هەلگره، راست قسه بکه و حەشارگه و مۆلگه‌ی سەر هەلدرانمان نیشان بده» ئەفسەرێکی دی بە دەنگێکی کەمێک توورەتر ئەمە دەلێت «کەس ئاگای لە بوونی تۆ نییه. تۆ مردوویت. ئەگەر هاوکاریمان نەکەیت دەمریت، دەمریت ...»

کۆتر لا دەکات بە لای دەنگه‌که‌وه و دەلێن: «بمکوژن، ئەوه ویستی منه. بمکوژن، من ...» بە لām ناتوانن قسه‌که‌ی تەواو بکات. کوڵی گریان، یانیش ترسێک، توورەییەک یانیش خەمێک، قورپی دەگریت. دەنگی لێده‌برئی. دەنگی لێوه نایەت، بە لām لە مێشکیدا ئۆلان دەدات؛ من دەمه‌وێ بمرم، کوڵی گریان ... بهێڵه کۆتر، بهێڵه با ئەسیرین بپژین، با ئەسیرین، ترسه‌که‌ت بپه‌وینتتووه. با قورسایى ترسى پۆژ،

حفته و مانگانگ لى دور بخاته وه، ليگه پي با نه سرين وهك په پوهله، سووك، ناسك، زولال، به خوړ بهر ببيته وه. با نه سرين، تاريخي ترست لى بكاته شوق... دهنك نولان ده دات؛ سرم ژان دهكات، ميشكم، پوچم، به دهنم ژان دهكات. وازم لى بينن، بمكوژن... چيتان ليم دهوي! داده به قوربانن بيم داده، وهره، وهره به هاوارمه وه... داده، نه وانه چييان ليم دهوي! نه شه وه، نه پوزه، داده من كه وتوومه ته ناو بيرىكي قوول كه ناتوانم لى بيمه دهر. داده سارده، دونيا سارده، ژيان سارده، نه مانه ساردن، نه م زيندانه سارده، دل سارده، جهسته سارده... هه موو شت سارده. داده، كوتره كهت سه رمايه تي، كه رمى بكه وه. داده هه لمبگره و بمبه، يان به وانه بلن با هه لمبگرن و بمبن، با بمكوژن... من مرگ ده خوازم، ته نيا مرگ، نهك هيچى دى...

«قسه بكه كوتر، شتيك بلن»

«من... چ چ » كوتر ناتوانى قسه بكات. ده گرى. سه رتا به نارامى، دواتر به دهنكى [به رز] چند خوله كيك.

نه فسره هيچ نالين، به نارامى سه يري گريانى كوتر ده كهن.

دوايى، پاش ماويهك، ده ستيك به نارامى شانى راستى ده گري.

كوتر داده چله كيكت و ده قيرينن. ده ست به نارامى ده كشيته وه.

نه مجار دهنگيكي نوئ كه كوتر پيشتر نه بيبستوه ده لن: «كچى

من، كچه كم» دهنكى خاوهنى ده سته كه وهك لاواندنه ويه دهنگيكي

نارام، نه رم، قورس و زولال.

ده نكي باز...

باز له پشت كوتر به پيوه ده وه ستيك و زور نارام ده لن «كچى

من، نيستا باش گويم لى بگره. تو ده بى هاوكاريى نيمه بكه يت.

مه گه ر تو گوناح نيت؟ له م تافى لاويتيه دا كه وتوويته سه ر پيگه ي

هه له. وهك ده لن تو كچيكي خويندكاري، باوكت پاريزه ره و خيزانكي

ناسیاون. قسه بکه، هرچی ده زانی بلیئ. هر نهونده، خو زور نییه. تهنیا قسه بکه. نهو کات بژی، نهو کات بگه پتوه سر ژیانی خوٚت...

«من چی بلیئ؟ چی ده زانم؟»

«باسی خوٚت بکه، باسی نهو خراپیبانهی تئیدا به شدار بوویت، باسی نهو هرزه غه له تهی توئی فریو داوه... قسه بکه، بلیئ که ده ولت یه کتیکه، میللهت یه کتیکه، سه روک یه کتیکه، نالا یه کتیکه، خودا یه کتیکه، بلیئ که هه لهت کردووه، بلیئ که تو له پتگهی راست، پتگهی نهوین، برابه تی، یه کسانی، شادی، باشی و سه لامه تی لات داوه و به پتگهی هه له، ویرانکاری، سه رکوت کردن، له ناو چوون، سووتان و کوشتندا چوویت. بلیئ که نهوانه له کوین؟...»

«من نازانم، ئیمه نه مان سووتاندووه، ئیمه نه مان کوشتووه...»

«کچی من، ده لئی تینه گیشتی که ئیمه و ئتوه نییه، تهنیا ئیمه و هی ئیمه هه یه. تهنیا ئیمه و هی ئیمه، ولاتی ئیمه، نالای ئیمه، سه روکی ئیمه، نه رته شی ئیمه، ده ولت تی ئیمه، میلله تی ئیمه، ناموس و حه یسیه تی ئیمه، هه بوون و یه کیه تییی ئیمه، هی ئیمه، تهنیا ئیمه و هی ئیمه... کچه که م، نه مجار قسه ده که ییت؟»

«من هیچ نازانم...»

باز دیسان به نارامی ده لئیت: «که واته دریزی مه که نه وه، نه مه تهنه تی خوئی کردووه، بیبه نه دهره وه...» سهیره، به لام نه م قسه یه که کۆتایی به ژیانی کۆتر دینئ، نارامیه ک ده خاته دلی کۆتره وه. تهنانهت ده توانی بلیئی؛ کۆتر له م قسه یه خوشحال ده بیئت، دلی ده کۆتره وه. دوو نه فسر هر یه ک له لایه که وه شانی کۆتر ده گرن و هه لیده ستینن و له دهرگا که ده بیبه نه دهره وه. نهوان کۆتر که ناتوانئ باش پئی بکات، له نیوان خویندا راده کیشن. نهوان ده پون، نهونده ی

ماوه یهک هه روا پاست ده پۆن . پاشان له پلێکانه وه به ره و ژوور ده بنه وه و دواییش پاست و پاش که میک ده چنه ده ره وه .

باهکی فینک و خاویڤن دهیدا به پوخساری کۆتردا . کۆتر خۆشحال . ئه و بۆنه گه نیوهی به چیهیشت ، زیندانی تاریک و لیدان و ئهشکهنجی به چیهیشت . ئیدی کهس ناتوانی کۆتر ئاوا داپوخواو ، ئه وهنده پووت ، وه ها ترساو ببینی . کهس شوینی برین ، خوین ، لیدان و ئهشکهنجی سه رهستهی نابینی . ئیدی کۆتر ههست به ئه وهنده چلکنی و پیس بوون ناکات . ته واو ، هه موو شتیگ ته واو بوو . ژیان وه هابه ، ئه وهنده یه ؛ خاوهن ههست ، هۆشمه ند ، پینه گه یشتوو ، سه رنه که وتوو ، شکست خواردوو ، مراز به با . ژیان وه هابه ؛ هیواکان ناگه نه سه ر ، مرقف بی توانا ده بیته ، بیچاره ده مینیه وه ، بی هیوا ده پوات . به لام خۆشحال ، ئارام ، سه یره ، به ئی خۆشحال ... کۆتر نه یده ویست وه ها بیته ، به لام ژیان وه هابه . کۆتر به دم و لووتی هه ناسه ده کیشیت ؛ ئه و هه وا خاویڤنه ی که زۆر بیری ده کرد ده باته ده روونی خۆی . ئایا ئیستا پۆژه ؟ شه وه ؟ دواچار که سرووشتی به چاوانی دیتبوو ، به هار بوو ، دنیا وه خه به ر ده هاته وه و ده ژیا یه وه . ئه ی ئیستا ؟ هاوین ؟ پاییز ؟ ئیستا کۆتر پالتویهک له سه ر شانی ، به پیوه راده وهستی و لاقه کانی که هه ر نه جوو لابونه وه ، ده له قینج . دنیا ساماله ، نه باران ، نه به فر و نه تینیکی گه رمی هه تارویش هه یه . به ته نیا شنه بایهکی فینک له ناو قرژی کورتی چلکنی کۆتردا جووله ی دیت . کۆتر که میک ده له رزی . سارده ؟ یان ترسه ؟ ترسی دل ؟ یان بی ناگایی ، بی ناگایی له ئیستا ؟

«جیبه که بیته به ر ده رگا ...» ده نگه نه رمه که یه قسه ده کات ، به لام ئه مچار که میک سارد و تووره . دوا ی چه ند خوله کتیک ده نگ دیت . سه ره تا ده نگه مه کینه ی سه یاره یه ک ، دوا ییش ده نگه جیپتیک و به دوا ی

نهویشدا دهنگی نهفسه ران. چند کهس دهپۆن و دین، قسه دهکن، هندیک شت دهلین. سهگ دهوهپن. یهک دوو نهسپ دهحیلینتن. له پشت دهرگاگان یانیش دیواره کانه وه چند دهنگی تیکه ل، بۆر، ناسک، تیکه ل، دهنگی مروشان دیت. جارجاره بین دهنگ دهبن، جار جار هاش بهرز ده بیته وه. نهوان کین؟ به لام کۆتر گوئ له م دهنگانه ناگریت. ئیدی کیشه یه کی نییه. کۆتر پرگار دهبن له هه موو شتیک، له هه موو دهنگیک...

«سوار بن با برۆین...» دیسان نهو دهنگه یه. دیسان هه ر دوو نهفسه ر شانی کۆتر دهگرن و دهیخه نه ناو جیبه که و هه ر یه ک له لایه کی داده نیشن. جیپ ده که ویته پینگه. هیدی هیدی.

خۆزگه ئیستا چاوانی کۆتریان ده کرده وه تا وه کوو بیتوانییا جاریکی دی له م دونیایه دا، دنیا به چاوی کرا وه ببینن. ئایا تکای نهو یان لئ بکات؟ نا، نابئ تکا بکات و داوای هیچیان لئ بکات.

نهوان، نهوانن، کۆتریش کۆتر. هه ر نهو نهده! ... ئیستا ئیدی نهو ژیانسی له دهست ده دات. ژیانسی نهو ئیستا له م کاته ویرانه دا، له دهستی نهواندایه. هه ر نهو نهده! ... کیشه نییه، با وه ها بیت. ژیانسی بین دهنگ و شکستی کۆتر، ئیدی نه هیوا و نه دلخواز و مرازی ماوه. ئیدی کۆتر هیچی نه ماوه.

ئیستا به تهنیا نهو نهفسه رانه، نه م جیبه و نه م پۆستن و نه م شنه با نارامه هه یه. کیشه نییه، کۆتر هه زی ده کرد سه ر بکه ویت، ژیان پرازی نیته وه، خۆشتری بکات. بنووسن، بخوینن، هه ز بکات، له کانیاوی نه شق بخواته وه. به لئ هه زی ده کرد. به لام نه کرا. کیشه نییه، ئیدی کیشه نییه.

نهو دهیویست... نهو پۆژ و شهوانه ی خویندکاری له شاری گه وه، پایته ختی ژه نه رال سهردار، سهرداری نه م نهفسه رانه. هه ر پۆژیک،

هه موو شه ویک بئ پایان خوش، جوان و قه شهنگ. جۆش و خروش ...
 ئه و خویندکاری، ئه و گفتوگو، ئه و هیوا و ویسته تازه پشکوتوو و
 زولالانه، جهستهی ته پری پاش خوشه ویستی، پیاسه ی ژیر خوناوکه ی
 باران و خۆری هاوین، ئه و دهست و په نجانیه ی به سهر جهسته دا
 ده گه پان، به تاییهت ئه و ویسته، ئه و خواستانه ... به لئ، کۆتر
 ده ویسته، هه زی ده کرد ... خۆزگه ئیستا ژیریش لیره له لای ئه م
 ده بوو. خۆزگه ئیستا هه ر دوو پیکه وه ده مردن و سه ریان ده نایه
 سه ر خاکی سارد. نهک ئاوه ها دوور له یهک، هه ر یهک له لایهکی
 چپای ولاتی چپا. مه گه ر بریاری نه وانیش وه ها نه بوو، [مه گه ر بریار
 نه بوو] له به فر و باراندا، له سارد و سه رمادا، له تین و گه رمادا
 هه ر پیکه وه بن؟ به لام نه کرا. به لئ، دلئ کۆتر شین گیره. شیوه ن
 له دلیدا هیلانه ی کردوه. خۆزگه ئاوه ها دل بریندار نه ده چوو. ئاوه ها
 بئ توانا، شکست خواردوو، تیکشکاو و زامدار نه ده چوو. خۆزگه ئه و
 سووتان، گوند و کوشتن، قیزه و هاواری نه ده دیت، نه ده بووه شاهیدی
 تیکپووخانی دار، خانوو، مال و مرۆفان. خۆزگه نه ده بووه قوریانی،
 نه ده بووه جه لداد. به لام نه کرا، به لام ئیدی کیشه نییه .

خۆی ویستی، خۆی هه زی کرد. ئه و، نه وه نده ی هیز و توانای
 خۆی له دژی شه ر، شه ری کرد. به لام شه ر به سه ر نه مدا زال بوو.
 به لئ، ئه و ئیستا تیده گات؛ نه قسه و برپا، نه ویست و هه ست، نه
 دوعا و نزا ناتوانن پئ له شه ر بگرن. شه ر، یاساکانی شه ر؛ چهک،
 فیشه کدان، گولله، فیشهک، سه ره لده ر، سه ر یاز، که مین، سه نگه ر،
 هیرش، پاسه وان، هیز و توانا. و دارووخان و تیکشکانی مرۆفه کان،
 یهک به یهک، کۆمه ل به کۆمه ل، بئ ناو، بئ گۆر، بئ کهس، بئ
 شین گیره ی، بئ پرسه و سه ره خۆشی و فرمیسک هه لپشتنی پاش
 تیکپووخان، هه ستی تۆله. په ژاره و خه میک که ده بیته ویستی

تۆله سه ندنه وه و دیسان لیدان، کوشتن، تیگرووخان... شه پ، به لئی شه پ. خۆزگه وه ها نه ده بوو. خۆزگه کۆتر بیتوانیبا پئی لیبگری. به لام نه کرا. لئی کۆتر ئیستا به خته وه ره، به لئی به خته وه ر. خه ندنه یه ک له سه ر پوو، چاو به ستراو، هۆشی له شوپینکی دی، له نیوان نه فسه راندا، ده پوا.

«کچی من» دیسان ده نگه نه رمه که یه له لای پێشه وه ی جیبه که «تۆ ده بئ قسه بکه یه»

به م ده نگه کۆتر دیته وه سه ر خۆ. وه لامیک پئویسته، به لام چی؟ هیچ، هیچ شتیگ. ده بئ کۆتر پوو له مرگ وه رنه گپری. کۆتر، کۆتر بیر ده کاته وه، خۆی لومه ده کات، کۆتر، به حهیرانت بم، نه ز به نی، خۆت مه دۆرینه کۆتر. کۆتر یاری به په نجه کانی ده کات و ده لئی؛ «هیچیکم نیبه بیلیم»

«باشه، کچی من، که واته ئیمه ریگه که مان پاست ده پۆین، تۆ ده مری...»

ده نگه که نه وه ندنه نه رم و نارامه وه ک ده نگه لواندنه وه، وه ک نه وه ی باسی مرگ و کوشتن نه کات و چیرۆکی هه زار و یه ک شه و بگپریته وه. نه وان ده پۆن. تا که ی؟ تا کوئ؟ کۆتر ئیدی نازانی، ئیدی خه می نییه.

به لام با بلین پاش کاتژمیریگ، جیپ راده وه ستن و هه موو یه ک به یه ک داده به زن. کۆتریش به هاوکاریی نه فسه ره کان داده به زیت. هه وا که میک فیتکه. له دووره وه ده نگ دئ. یه که م شت که کۆتر هه ستنی پیده کات بۆنی گز و گیایه. بۆنی سه رووشت له ده ر و ده شت هه لده ستنیت.. کۆتر شان و ده ست و پێیه کانی ده جو لیتنی. شان و قوّل و لاق و پئی کۆتر ئیستا ئازاده، به لام چاوی نا؛ ئایا ده ست بیات و ده سه ره که له سه ر چاوی دامالنی؟ یانیش تکا له وان بکات؟

نا، نه ئهوان و نه کهسی دیش. کیشنه نییه، ئیدی لاق و جهسته به دهوری ئهوا دین و دهپۆن. خاوهنی ئهم لاق و جهستانه چهند کهسن؟ چی دهکن، چۆن ئهم دهکوژن؟ کیشنه نییه. کۆتر کهمیک پیدهکنن. لیوی گۆشتیی خړینی کهمیک دهکریتنهوه. لیوهکانی؛ وهک کۆلکه زړینهی کهوانی، ترهکاو، قلهشاو، بهلام نهرم، گۆشتی، زیندوو. لیوهکانی؛ هم شوخ وهک لیوی ژنیکی ههوهسکار، هم معسووم وهک لیوی مندالیک. کۆتر؛ سههرپای شه، برین، لیدان و زیندانی بوونیش، جوان، قهشنگ، قز کورت، بالابهرز، زراف، کهمر باریک، پا و پووز دریز، زهریف و ناسک. کۆتر؛ پوخساری که ئیستا دهرهوشیتنهوه، ناسک، جوان و کهمیک دریز، کهپۆ و لیو پیک و پیک. کۆتر؛ جهستهیهکی جوان وهک نهمام، پانی پان و پۆ، مهکی کهمیک گهوره، بهلام بیپایان جوان.

«چاوی بکهنهوه» دهنگه نهرمهکه، واتا بازه.

یهک له و نهفسهراهی به دهوری کۆترهوهن، له پشتنهوه دهرهکه که توند گری دراوه، دهکاتهوه. چارهکانی دهکریتنهوه. چهند خولهکیک چاو نووقاو رادهوهستن، دواتر به ئارامی چاوی دهکاتهوه، چهند جار دهیترووکیئن و سهیری دهور و پشتی دهکات. ههوا تاریکه، نا تاریک نییه، ئیواره یانیش شهوه. بهلام دهر و دهشت سهیر پووناکه، وهک پۆژ. سههرتا کۆتر به خیرایی سهیریکی دهور و پشتی خوی دهکات. چوار کهسن، دووان به جلی پهسمی سهربازییهوه، و دوانیش مهدهنی. دواایش سهری ههلدینن و سهیری ئاسمان، ئهستیره و مانگ دهکات. ئهستیره دهرهوشیتنهوه. مانگ پیدهکنن. کۆتر پیدهکنن. لیوهکانی به بی پاریز دهکریتنهوه و پیدهکنن. نهوه مووه ئهستیره نهوهنده نزیک. کۆتر دهستی ههلدینن وهک نهوهی بیهوی ئهستیره بگریت. کهوانیک له ههوادا درووست دهکات. مانگ نهوهنده پووناک،

مانگه شهو وهک سینییه کی زتیرین. شهویکی نهرم، جوان، شنه بایهک. بایهک که به نارامی دهجوولن وهک سترانیک بهونیتته وه. به بهرزایی نه م شهوه جوانه وه، مانگ له سهره وه له سهر سه ره وه هه لواسراوه. بیدهنگ، نه وهنده دور، نه وهنده نزدیک. مانگ... دونیا له جموجولی پروناکی مانگدایه. کۆتر پیده که نن، سهیری نه م بهخته باشه بکه، «کۆتر بن نه وهی چاوی بهستیت سهیری مانگ و نهستیره دهکات و بییر دهکاته وه. من له م شهوه بن پایان و جوانه دا ده مرم... مانگ، مانگی نازهنین، مانگی گوندی مندالییه که م، ژیانی مندالییم که چون من دهستم راده وه شانده، چون ده مویست به تو بگم و به جوش و خروش، به کول له گه لت بیمه یهک. نهی مانگ نه مشه و من له گه لت ده بیمه یهک. مانگ تو ده بیته کفنی من.

کۆتر سهیری ده ور و پشتی خوی دهکات. ده ر و دهشت بیدهنگه. زور دورتر له مان له لای خواره وه، شاریک له ناو پروناکی گلۆپه کاندایه. له لای سه رووشه وه تارمایی چند خانوو و ناواییهک دیاره. له م لای تریشه وه هه ندیک ره شایی دیکه که له تانک ده چیت، دیاره. تانک، لوله ی دریزی تانکه کان. یهک، دوو، پینج، ده؟ بیست؟ چل؟ په نجا؟ کی ده زانی؟ دیسان ترسیک ده که ویتته دلای کۆتر و نه مجار سهیری که سانی ده وری خوی دهکات. هه موو نه فسه رن به ده ورییه وه پاوه ستاون و بن دهنگ له م ده روانن. کۆتریش دانه دانه سهیری نه وان دهکات. یهک، دوو، سن و چواره م که سیش که که میک دورتر له مان پاوه ستاوه. چواره م که س! نیگای کۆتر دیسان دیتته وه سهر که سی چواره م. نه و؟ بازه؟ ناوی نه فسانه یی، فه رمانداری ناودار، پیاو کوژی ترسناک؟ نه و که سه نه مه یه؟ کۆتر راده چله کن، که میک به ره و دوا ده روات و به وردی سهیری چواره م که س دهکات.

«به لن» بازه. به دهنگیکی هه ندیک گالته جارانه ده لیت «پیم واین»

منت ناسی، بەلئ مەزەندەكەت پاستە، بەلئ منیش لەو گوندە بووم. سەربازەكانم، ئەفسەرەكانم، گوندییەكانم لەوئ كۆژران. دوو ئەفسەرم لە بەر پێمدا كەوتن، خۆیتەكەیان پەرزا بە سەرمدا، بە سەر جەل و بەرگ و پوختسارمدا. تۆ دەزانی كە تاسی خۆین چۆنە؟ من بە پێكەوت پزگارم بوو. لە ئێوە، لە گولەكانتان. من لە مردن پزگار بووم، بەلام تۆ پزگار نەبووی... بەلام هەنووكەش پێگە پزگاریت لە بەر دەمدا ناوەلایە... بێر بگەوه...»

كۆتر دۆشداماوە لە باز دەپوانئ. ئەو دەنگە نەرمە، ئەم پیاوكوژە خاوەنی ئەو دەنگە یە. سەیرە نەرمیی ئەو دەنگە وەك بلیتی پەژارە یەك، خەمێکی تێدا شاردرابیتەوه و ئەو پیاوكوژە خۆین پێژە. حوكمداری خۆین. فەرماندارێك كە حوكمداریی خۆی بە خۆین بونیات ناوه و خۆین نیشان دەدات. كەسێك كە بە خۆین دەژی، ژانی بوو تە خۆین، بە خۆین خۆی سەلماندووه. ئەو پێدەكەنئ، باز پێدەكەنئ! ئەو سەیری كۆتر دەكات و پێدەكەنئ. كۆتر دەترسئ. پێكەنینی باز وەك تیریك دلی ئەم دەپێكئ. كۆتر هەروا پاوهستاو وەك بلیتی جن گرتوویەتی، وەك ئەو هی شەیتانی بوویئ، سەیری باز دەكات.

«تۆ چی دەلێیت؟» باز هەنگاوێك بەرەو كۆتر دێت و لێی دەپرسئ. كۆتر بەرەو دواوه دەپروات. باز سەیری دەكات، قوول، ورد، بەلام بە نیگایەکی نەرم. بالایی باز بەرزە، كەمێك بە سەر بالایی كۆتردا هەبێتی. باز دێتە لای كۆتر و دەستی راستی دەخاتە سەر شانی چەپی كۆتر. بۆنێکی ترشاو دێتە لووتی كۆتر و گەرمایەك. گەرمایەکی سەیر كە كۆتر هیچ تێیناگات، دەكەوێتە سەر پوختسار و چەستی كۆتر. كۆتر بێر دەكاتەوه. ئەو نەفرەتە. ئەو گەرمایە دەبێ نەفرەت بێت. ئەو پوختسارە، ئەو مۆفە تەنیا دەتوانئ نەفرەت ساز بكات. بەلئ تەنیا قین و نەفرەت... بەلام ئەی ئەو نیگا نەرمە،

ئهو دهنگه نهرمه؟ ئهو چاوه بچوکانه که به پروناکی مانگ و
ئهستیژه به خندهوه، دهرهوشینهوه؟

باز و کۆتر؛ باز بالندهی پاو. کۆتر؛ بالندهی پاو. باز؛ سهربازی
دهولت، ولات، ئالا و سهزۆکی دهولت؛ پارێزگار و چاوه دیری دیسیپلین،
سیستم، نیازم؛ خاوهن ئامانج و مه بهست، شوین و پیگه. باز؛ هه موو
شت بو خۆی و دهولته کهی، سهزۆک و پیگه کهی؛ هه موو شت بو
دیسیپلین و یاساکانی ئهو. کۆتر، هه رچی کۆتریشه؛ سه و داسه ری
ئازادی، به شوین هزر و شه پۆلی نوپوه، دوور له دیسیپلین و سیستم،
ئازاد له م شتانه؛ نیگای له گۆپان و پیشکه و تن... باز و کۆتر نیستا
له به رانبهر یهک. چاو له چاو. چاو به چاو. یهک سه رده ست و
ده سه لاتدار، ئه ویدی بنده ست و ژێرده سه لات. به لام چاو له یهک،
سه یری یهک ده کهن. نیگای چاوان؛ راست، دوور له هه موو کهند و
کۆسپیک، ناشکرا، ساده، پووت. پوانینی چاوان؛ له گه ل خوین و قین،
تیکه پوو خان و پق، گه رمی و گه رم بوون...

«من هیچ نالیم بمکوژن...»

«باشه که واته ئیدی من ناتوانم هیچ بکه م، باشه بیکوژن...»

کۆتر چاوه کانی ده نووقینن، که میک سه ری به رز ده کاته وه و چاوه پوان
ده بن، به لام هیچ پوو نادات. ئه فسه ریک ده لئ «چاوت بکه وه» ئهو
دیسان چاوی ده کاته وه. نیستا ئه فسه ریک هاتووه و له به رانبهر ئه م
پاوه ستاوه. ئه وه نده ی هه نگاوێک مه و دای نئوانیانه. کۆتر هه ست به بوئی
قورسی ئه فسه ره که ده کات. ئه فسه ر ده مانچه که ی له که مه ری ده ردینن.
له ده ره ئناندا ده مانچه به هه واوه ده بریقینه وه. سمیت ویلسۆنکی
لووله دریزی تۆپه کدار به ده سستی راستی ئه فسه ره که وه یه. ئه فسه ر
به نارامی تۆپه کی ده مانچه ده کاته وه و به ده سستی چه پی چه ند جار
ده یگه پینن و ده لئ «ده مانچه ی شه ش فیشه که، ته نیا فیشه کینکی

تیدايه . من په نچه ده نيم به په له پيتکه کېدا، جار به جار تاوه کوو
 فيشهک ده گاته بهر دهرزی ده مانچه که و به ناوچاوانتا ده ته قیته وه و
 میشتک پهرش و بلاو ده کاته وه . خوټ و شانسی خوټ ...

کوټر هیچ نالئ . نه و بیر ده کاته وه؛ کاتی هات، کاتی پوشتن
 هات، مه تین به کوټر، خوټ بگره، مردن مردنه . نه مړو بئ یان
 به یانی و یانیش دوو به یانی . به شی من نه مړویه، مه تین به ...
 باز دیسان ده لئ «کچی من تو گوناحی، ده ست له م سه و دایه
 هه لېگره، قسه بکه، شتیک بلئ»

کوټر ناپه یفن، بیر ده کاته وه، هه ست ده کات که ووتو ته پړگه و ده پوا .
 پوشتن ... من ده پوم، کوټر بیر ده کاته وه . ولات، ولاتی بیچاره ی هه زاری
 بئ په نا، من ده پوم، له سه ر خاکی تو، یانیش له سه ر خاکی باو و
 باپیران . من ده پوم . شنه بای شه وانت گورانی تو م به گویدا ده چرئ .
 گورانی تو، مانگی تو ده ست بو پوشتنی من پاده کیشن . من ده پوم
 هه روهک باو و باپیران، به لام تو ده مینی هه روهک سه رده می باو و
 باپیران . دایکی په ژاره و خه م و که سه ران . گورانی بلئ، به شوین
 مندا گورانی بلئ و فرمی سک بیارینه . من ویستم بزیم، ویستم تو
 بزینمه وه . به لئ خه ون بوو، خه یالئکی شیرین بوو . به لام من هه زم
 کرد، تو بزانه، من ده پوم، من برازینه وه وهک بووکیک، من له نامیز
 بگره وهک مندالئیک . دایک، دایه، داده، خاکی پر په حمه ت، دایکی
 گهرم، من له بیر مه که بمه وینه وه، من دیم، من ده پوم ...

نه فسه ر ده مانچه راست ده کاته وه، ده بیاته بهر ناوچه وانئ کوټر،
 ده می ساردی لولو به قورسی ده نیت به ته ویلی کوټره وه و
 پاده وه ستئ . نه فسه ر به و نه زمونانه ی هه یه تی، له کاری خوئی باش
 شاره زایه . هه روا پاده وه ستیت .

«کچی من قسه ده که یت؟»

هیچ دەنگیک لە کۆترەوه نایەت، چاوەکانی دادەخات، بەژن پراست، دەست و پەنجەیی خۆی پیکەوه دەگوشی و پراوەهەستی. دلی لێدەدات، توند، تەپ، تەپ، تەپ، تەپ تەپ تەپ...

باز دەلی «کەواتە بیکۆژە.»

ئەمجار ئەفسەر پەنجە دەنیت بە پەلەپیتکەیی دەمانچەدا. دەنگیکیی تیزی ترسینەر بەرز دەبیتەوه. چیقق... کۆتر لەگەڵ بزورتنی دەمانچە هەنگاوێک دەچیتە دواوه، کۆتر دەلەرزێ، وەك ئەوهی لە سەرەمەرگدا بیت، دەلەرزێ. هەموو بەدەنی دەپوات و دیت. دەنگی لێدانی دلی خۆی دەبیستن. دلە!... ئەو دەنگی دیش دەبیستن. کۆتر هەست دەکات کە ئەمردووه. ئەو ئەمردووه؛ ئەو ئەمردووه. بە چاوی بەستراوهوه ئەفسەر دەگری و دەیداتەوه. نا، ئەو ئەمردووه. ژیان، گەپانەوه لە مەرگ... ئەفسەر، هەوا، سرووشت، دەنگ، سەدا، دل، میشک، هۆش، هەست... ژیان... کۆتر چاوەکانی دەکاتەوه. ئەو، باز، ئەوانە، ئەفسەرانێ مەرگ و کوشتن. مەرگ ئەوهی، کۆتر کەمیک بە خۆشحالییەوه بێر دەکاتەوه. زیاتر لەوه نا. بە تەنیا ئەو. پۆشتن، پۆشتنی بێ گەپانەوه... خۆت پراگەر، جاریکی دی پەلەپیتکەیی دەمانچە، تەقە و تۆ دەپۆیت... هەر ئەوهندە. لایەکی پوخساری ئیستا بە شەوقی مانگ و ئەستێرە بریقەیی دیت. پووێکی بەکجار خۆش وەك بلیتی لە مێژوو، لە پۆزگار و زەمەنی کەوناراوه گەپاوتەوه. وەك فریشتەیهک. پووێکی نەرم، ئارام، پازنی، بە هەموو شت پازنی. لووتی بچووک، ناوچەوانی کراوهی، قژی کورتی کە ئیستا لای پراستەوه بریقەیی دیت، لێوه نەرمەکانی کە ئیستا لەگەڵ ئەوهش کە شەوه بە هەموو جوانییەکی خۆیهوه دیارە، پەنجەیی درێژ بەلام پێک و پێکی و چاوەکانی، چاوەکانی کە ئیستا تا بیلبلە و گلارە هەر هەمووی دەدرەوشیتەوه.

باز زوو بە وردی سەیری چاوانی دەکات. چاوان، نیگایەک کە لە هیج شتیکی دی ناچن. نیگای چاوان، پێوەندیی چاوان، وەک بۆنی پووباریک لە پووبارەکانی ئەم ولاتی موسیبه تە بەرەو دەریاکان بپوات، خۆی بە دەریا بگەیهنن، وەک برووسکە یەک کە چەخماخە دەدات و دەیدا لە دلی شوینیکی کە ونازا و میژوویی و دەتەقیتەو. باز سەیری ئەو پوخسارە جوانە دەکات کە سەرباری ئەو هەموو ئیش و ئازارەش، هیشتا نارامە. پوخساری کۆتر؛ مات بە لام مەغرور، ماندوو بە لام سەریلند.

«کچە کەم سەریچی مەکە، قسە بکە» باز دیسان یە کجار نەرم، وشە بە وشە بە گوئی کۆتردا دەیچرینن. دەنگیک لە کۆترەو دەرنایەت.

«کەواتە بیکۆژە...»

ئەفسەر دیسان تۆپەکی دەمانچە چەند جار دەگەڕینن، لولەیی دەمانچە دادەنێتە سەر تەوێلی کۆتر، پەنجەیی دەخاتە سەر پەلەپیتکە و پادەووستن.

«کچی من تۆ حەیفیت، قسە بکە»

کۆتر ناپەیفن، وەک هەیکەلیکی کە ونازا کە لە دەور و زەمەنی کۆن، یە کجار کۆنەو، هەر ئاوا پادەستابن، چاوان نووقاوان، ئەمجار دەستەکانی لە پشتهو لە یەک ئالو، پادەووستن.

«بیکۆژە...»

ئەفسەر بە نارامی پەلەپیتکە دەکێشیت. لەگەڵ پراکیشانی پەلەپیتکە، کۆتر دەپووخیتە سەر زەوی. ئەوەندەیی ماوێ یەک هەروا داپووخاوە لە سەر خاکی شیدار دەمێنیتەو، بە لام ئەو دەژی! ئەمجاریش دەژی! ئەمجاریش دەمانچە بە تال بووا ترس. لە ترسا کەوت، دەبێ وەها بێ... ترس، دەمانچە، مردن، پۆیشتن... کۆتر ئیدی ناتوانی خۆ

پاڳرئ. ده گري، له ژير ليوه وه، بڼه ننگ، له زه ويدا ده گري.
باز دېته سره سره، ده ستي بؤ دريژ ده کاته وه، ده ستي راستي
کوټر ده گري و هلېده ستين. باز زور به نر مي، ديسان سه يري چاوي
کوټر ده کات و ده لئ: «نه مجار قسه ده که یت، وا نييه؟ کچي من؟»
کوټر ناتوانن بپه يښ، ده ننگي ليوه نايه ت، هر به ته نيا سه ري
خوي به هيمای به لئ ده له قينن.

ژان

نیمه ده‌بڼ به‌سهرهاتی باز و کۆتر دریژه پڼ بده‌ین.

پوژ، مانگ، سال، کات، زه‌من، شوین، جڼ، کۆمه‌لگا، جفات، هه‌ریم، په‌نگه‌کان ده‌گۆردرین. به‌لام په‌وت به‌رده‌وامه. په‌وتی به‌سهرهاتی باز و کۆتر له‌ ناو پوژ و پوژگاراندا دیت و ده‌جیت تاوه‌کۆو ده‌نگی لیدانی دلیان بیته‌ بیستن، پوخسار و نیگا، سه‌دا و هه‌سته‌کانیان دیاری بی‌کریت. په‌وت ده‌بڼ به‌ پیچ و خه‌م و ته‌نگ و چه‌له‌مه و جارچاره‌ش پاست و دروست به‌رده‌وام بیت تاوه‌کۆو په‌نگه‌کانی به‌سهرهاتیان وه‌ک په‌نگی کۆلکه‌ زیرینه‌یه‌ک ده‌ریکه‌ویت. پیویسته‌ بییسترئ. ده‌بڼ هه‌ست پیبکری، ده‌بی ده‌نگ و سه‌دا و هۆشمه‌ندی تیدا بیت. ده‌بڼ تام و په‌نگی بییت.

باز و کۆتر؛ ئیستا هه‌ر دوو پیکه‌وه‌ له‌ ولاتی چیا له‌ سه‌ره‌و لیزکی چیا‌ی سه‌رگه‌ش. له‌ کۆتایی شه‌ویکی سامال و سه‌ره‌تای پوژکی فینکدا. ئه‌وان ده‌پۆن؛ باز، کۆتر، سڼ ئه‌فسه‌ر، ئه‌وه‌نده‌ی بیست سه‌رباز و سه‌وت گۆندی که‌ هاوکارییان ده‌که‌ن. ئه‌وان هه‌موو پیکه‌وه‌ به‌ شوین یه‌کدیدا ده‌پۆن. جل و به‌رگی خه‌لکی ولاتی چیا‌یان له‌ به‌ره‌ و به‌ چه‌کی قورس و په‌خت و سیلاحه‌وه‌ ده‌پۆن و به‌ره‌و خوار ده‌بنه‌وه.

چۆن؟ بۆچی؟

پیش نهوهی وهلامی نه م پرسیارانهی بدهینهوه، با نه وه زمه نی رابردوه که له بهشی دووی پۆمانه که دا - با بلّین بهشی سووتان که وهک پوو باره کانی نه م ولاته به خه مگینی ده پۆشت، بئینه وه یاد؛ به جی هیشتن و په وی گوندییان، گوندیکی چۆل کراو، چیاکانی گوندییان، پۆشتیان به شهو، باران، سه رما، ماندوو به تی، خیرا کردن له ناو شاخ و داخ و په هۆله و شیو و پچکه دا بئینه وه یاد؛ بنه وهی شیوی قوول، نه شکوت و موغاره ی ناو دۆل، زستانی ناو نه شکوت، به هار و سرووشتی وه حشی و هیرشی سه ریا زه کان بئینه وه یاد؛ مردن، مردنیک که بووه چاره نووسی نه م ولاته، مرفی نه م ولاته و ناگر و سووتان بئینه وه یاد. دهنگی بی پشوی په شاشه، تۆپی بچوک و چه کی قورس بئینه وه یاد. با بئته وه یادمان که توتکیکی بچوک چۆن له ناو دووکه ل و مزی ناگر و سووتانی نه شکوت هاته ده؛ که چۆن کۆرپکی بچوک به شوین توتکه سه گه که دا، وهک توتکیکی له ناو ناگر هاته ده. که چۆن مندالیک له ناو دووکه ل و مزی هاته ده و خۆی گه یانده دنیا و زیان. دۆشدا ماو به لام به پوخساریکی نارامه وه. نه فسه ریکی سمیل قیت و کورته بالا و هه ژار که خاوه نداریی له منداله که کرد، دهستی به سه ریدا هینا، ناگای لیتی بوو و پیکه نی و به زمانی خۆی که منداله که هیچی لئ نه ده گه یشت، قسه ی نارامه خش و خۆشی بۆ کرد...

با بئته وه یادمان که نه م منداله باز بوو.

ئێستاش باز دیسان، پاش با بلّین چل سالان هه ره له وه ره یمه دایه، نه و به ره وه هه مان شوین و دۆل و نه شکوت ده پروات، به لام بی نه وهی ناگای له دوین بئیت، بی نه وهی بتوانن دوین بئینه وه یاد. بازی دوین؛ مندالیک که له ناگر، سووتان، چهک و فیشه کدان و مه رگ

پزگار بوو و له نه شکوت هاته دهر. بازی نه مړو؛ فرمانداری کوشتن، که ناگر، سووتان، چهک، فیشه کدان و مهرگی کردوته هونری خوی بو ژبان و بهرهو نه شکوته کان ده پوات. دویښی؛ دایکی نه مړو که له پشت دووکه ل و دوومان و زه مه نه کانه ویه. دویښی؛ سیبهری نه مړو، سیبهری کی بهیتر که همیشه له گه ل نه مړویه. دویښی؛ پابردویه کی تاریک، به لام کات و زه مینک که له گه ل پوزگاری نویشدا ده ژی، له گه لیه تی و زیندوه. دویښی و نه مړوی باز؛ له نه شکوته و بهرهو نه شکوت، له مردن و کوشتنه و بهرهو مردن و کوشتن.

وهک نیستا. نیستا نیمه ده که وینه شوین باز، کوتر و نه وانی دی و له گه لیان ده پوین. نه وان له چیای سرکه شه و بهرهو خوار، بهرهو هلدیر و پچکه کان ده بنه و. دهسته به دهسته، یهک به یهک. له پیشه و پیشه نگ و گوندییانی پئی به لهد و پیناس هن، به شوین نه واندا باز، دوو نه فسر و ده سهریاز و به دوی نه وانیشدا کوتر، له پیش کوتره و نه فسر و به شوینی و به شوینی و پینج سهریاز. نه وانی دیش که ماونه ته و، له دهسته دی دواپیدان. نیمه جل و بهرگی نه وان، پوژاک و بزوتنیان، چهک و پهختیان ده ناسین. نه وان سهریازن، نه ندای نه رته ش، به لام نیستا هیچیان له سهریاز ناچیت. نه وان نیستا له گوندیی ناوچه که، له سهره لده ران ده چن. سمیل و پیشیان هاتوه، پوخسار نه شور او و به ژن و بالآ پته و، روانین و نیگا تیژ، که وا و پانتولی کون، پیلاو و پوتینی قایمی شاخ و داخ. جهسته و به دهنی ناره قوای، بو نگر توو، چلکن. دل و پوچی سارد وهک بهرد، تاریک وهک ژیر خاکی په شی سارد.

نه وان ده پون، نیمه ش له گه ل نه وان. له ناو پیزه کاندای نیمه دین بو لای کوتر. کوتر؛ دیل، داپوخوا، به هه موو شت پازی. نیستا قزی له پوزانی زیندان دریژتره، به دهنی راستتر، نیگای زیندووتر، جموجولی

مروثی با، به بای سیاسی، کومه لایه تی جموجۆلی ده کرد و ته دبیری وهرده گرت، سیتیپور، جیگیر، هه لسووپاوا، هۆشمه ند، جل و بهرگی خاوین له بهر، سمیل باریک، قژ دهق دراو، قۆز، بینه نگ، به پاریز. دایک که کۆتر پیتی ده گوت داده. دایکیکی نه خوینده وار، گوندی، کچی گه وره مالتیک. دایک، بینه نگ، نارام، دیندار و خاوه ن باوه پ، پازی به حالی خۆی، بپوا به قه ده ر، پازی به چاره نووسی خۆی؛ هه موو شت به ویستی خودا پوو ده دات. هه ر شتیکی به و جۆره ی له چاره نووسدا دیاریکراوه، پوو ده دات. خودا و چاره نووس؛ سه رچاوه ی ژیان و هه بوونی ئه و، سه رچاوه ی خۆشحالی و به خته وه ریی ئه و. ترسه نوک، به دور له حال و هه وائی دونیا، به دور له شه پ و پیکدادان، قیره و هاوار، فیری به کیشه ی ناسنامه، شوناس، زمان، فه ره نگ، ولات و گه له وه نییه و به کجار لیتی دوره. داده؛ دایکیکی بینه وار، دایکیکی بینه پیمان میهره بان، کانی ئه شقی کۆتر، دلسوژی، میهره بان، گه رمی، نه رمی، نیگای گه رم و نه رمی پیر ترس، باوه شتیکی گه رم و پامووسانه کانی، پوخساریکی سپیی که میک خر، قژی سپی، په لکه ی دریز. داده؛ دایکی زمانی زگماکی، زمانیکی شیرین، زمانی لاوانده وه، هۆینه وه، زمانی چیرۆک، به سه رهات، شین گیزی، تازیه باری، شایی، هه لپه رکین، ستران و زه ماوه ند. به که م وشه کان که کۆتر گوئیستی بووه و لئیان تیگه یشتووه؛ «به رخه که م، کۆتره که م...» و سترانی له پاده به ده ری سه ر کۆتره کان بووه. ئه و هه موو کۆتره په نگینه ی ئه و گونده ی کۆتر تئیدا گه وره بووه، تئیدا فیری زمانی دایکی بووه و خۆی ناسیوه...

ژیانی سه رده می مندالیی کۆتر له گوند. به لام پيش له ژیانی گوند، له دایک بوون و به دونیا هاتنی کۆتر. کۆچ. کۆتر، نه وه نده ی دایکی بۆی گیتپاوه ته وه، له به سه رهاتی خۆیدا باسی کۆچ و ولاتی بیابانیش ده کات؛ بیابان، گه رما، لم، ته پ و توۆز، تین، تیشک، خۆر.

بیابان؛ دوور له ولات، چیا، دار، دارستان، کویستان و هلدیران. دوور له دنیا، له مرؤف و مرؤفایه تی، بی ولات، بی کس، نه مرؤفیک، نه دانیشتوویهک، نه حشیمه تیک. به تنیا سهرباز و باره گای گرمی وهک ناگری سهربازی. نه سییهر، نه دارستان، نه با، نه بالدار و بالنده، نه نازهل و پهله ور، به تنیا لم، تۆزی لم، گیزه لووکه و توفانی لم. بیابان، بیابانیکی خۆل، بی ئاو، مردوو، نه رۆک... نه وندهی باوک و دایکی بۆیان گنپاره ته وه، له وئ، له بیابان چاوه گانی به ژین پشکووت و دوو سالی سهرتای ته منی له وئ برده سهر. دوو سال، دوو سال، دوو سالی ناگر و گرما که دایکی به رده وام بۆی باس ده کرد.

ژیانی گوند؛ به لام سهرتا که و کۆتر له هه موو شوینی گوند، قاسپه قاسپی که، گمه گمی کۆتران، بیچووی شین، سوور، سپی، پهش و هه موو جوهره که ویک، خاسه که، زپه که، کهوی ناو قه فهس، کهوی ئازاد، کهوی شاخ و دار و درهخت، ماکه؛ پاره کهوی به پۆژ و به شه، پاوکه له ناو حشار داو ده نیتته وه. نه و ماکه وانه به کر ده که ون و ده چنه سهر هیلکه. به تایبه تیش دهنگی که وه کان؛ قاسپه قاسپیان، خویندنیان. نه و که و کۆتره پهنگینانهی ژیا نی مندالیی کۆتریان نه خشانند و مندالییه کهی؛ نه م که شاد و خوشحاله سهیری داری ده کرد و پیده که نی، سهیری بالدار و بالندهی ده کرد و پیده که نی، سهیری مرؤفانی ده کرد و پیده که نی. به ختیار. پوخساریکی پۆشن، گهش و شاد. یه کهم وشه کان؛ داده، بابه، من، پۆژ، نان، ئاو، به زمانی داده، به زمانی خه لکی گوند. دهنگ و سه دای تایبه تی گوند، واتا یه کهم په روه رده و پاهینانه گانی کۆتر. دهنگی کۆتر، یه کهم ستران که کۆتر له گه ل دایکی له سهر کانیه که ی گوند له ژیر سییهری سپیداره گاندا ده یگوت. «من کۆترم...» دهنگیکی ناسک، خووش و نه رم وهک هه وریشم. کۆتر؛ کچیکی بچوکی خوشحال، دهنگ خووش، چاوجوان.

و سترانی گوندییه‌کان، نهو سترانانه‌ی شه‌وانی نه‌ویان پری ده‌کرد، پۆژه‌کانیان گه‌ش ده‌کرد، نهو سترانانه‌ی بانگی مانگ و نه‌ستیران، ناو و پووباران، بالنده و بالداران، شوان و گاوانی ده‌کرد، نهو سترانانه‌ی که به نه‌فس، هه‌ست و ناوازی هه‌موو نهو شتانه داگیرابوو.

کۆتر به خوشحالییه‌وه دانه دانه باسی سه‌رده‌می مندالیی خۆی و گوند ده‌کات. له‌وانه‌یه پۆژیک و دوو شه‌و، یانیش دوو شه‌و و دوو پۆژ. کۆتر جارێکی دی باسی ژبانی گوند ده‌کات؛ کچان و ژنانی گوند؛ ساده، گه‌رم و گوپ، خۆمالی، بووک، خاوه‌ن مال، دایکی مال و هه‌ر شتیکی، زه‌حه‌تکیشانی مال و خیزان. لاوانده‌وه‌ی گه‌رم، نه‌رم، دلسۆز و خاوینیان که پۆحی مندالانی پاده‌هینا. کاتی سترانی کچ و ژنان؛ بییری، بییریقان، کاتی دۆشینی په‌ز، سه‌ر له ئیواران کاتیکی خۆر وه‌ک سینییه‌کی سووری زێرین به‌ره‌و ناوا بوونه و مه‌ر له له‌وه‌پ دینه‌وه، نه‌مجار کات، کاتی سترانی بییری و بییریقانان. سترانی بییری و بییریقانان؛ هیز و توانای ژبانیکی ته‌نیا، هه‌ژار، له بییرکراو. کچ و ژن؛ به‌جل و به‌رگی په‌نگینه‌وه چۆپی کیشی گۆه‌ند و هه‌له‌په‌رکێ، خاوه‌نی مالان و خانه‌دان. کچان و ژنانی سه‌رده‌می مندالیی کۆتر؛ دلگه‌رمی، دلپاکی، دل‌داری، میه‌ره‌بانی، فیداکاری و له خۆ بردوویی. نهو کچ و ژنانه‌ی که ئیدی کۆتر هه‌رگیز نایانبینن؛ ساکار، خاوین، مه‌سووم... ژبانی گوند؛ باوک له شار، نه‌م و دایکی له گوند. له کۆتایی هه‌فته‌کاندا باوک ده‌هات و پارو، نه‌سپ، جوانوو، به‌رخ، کاريله، که‌و، کۆتر، باز، هه‌لۆ، واشه، په‌ره‌ستیکه، قۆلینگ و قاز که به‌هاران ده‌هاتن... نه‌مانه هه‌ر هه‌مووی ژبانی کۆتر بوو.

دواتریش کۆتر باسی سالانی شار، سالانی خویندکاری، ده‌بستان و خویندنگای کرد، دیسان دانه به دانه، به‌لام نه‌ک وه‌ک باسی ژبانی مندالی؛ سالی هه‌وته‌م و سه‌ره‌تای خویندن و ده‌بستان. کۆچی به‌ره‌و

شار، ژیانیکی نویی شارنشین. مالی گه وره و خاوهن هوش و بهر و باخچه و داره بهری جوراوجوری ناو هوشه، گول و پیحان. وهرزه کانی خویندن له شاری گه وره و هاوینانیش له گوندی بچوک. خویندن. به لام سه رتا ناشنا بوون به زمانیکی غریب. پئش خویندن له ده بستان، قسه کردن به زمانیکی دی به زمانیک که کوتر هرگیز نه بییستبوو. نهک به زمانی داده، که به زمانی بیانی، غریب. به وهی ماموستاکان و باوکیشی؛ به زمانی مه دهنیهت و شارستانی. فیتر بوون و ناخاوتن بهو زمانه. باوکی ناوای ده گوت: «کوتره کم پئویسته تو باش فیتری ئه م زمانه بی، له خوشیان باشتر فیتر بی تاوه کوو له کومه لگادا، له ناو مرقه کاندای پنگه و قورساییهکت هه بی...» و پرسیاره کانی کوتر: «بوچی به زمانی داده نا؟ به زمانی خومان نا؟...» پرسیار بی وه لام. پرسیار دی، میشک و پوچ. سالانی خویندن، بینای ساردی به بهردی پهش سازکراو، دیواری ساردی به بویه سپی که بهردی پهشی شاردوته وه، هۆلی گه وره و سارد که چل، په نجا خویندکاری تیدایه، ماموستای سارد که هه میشه وهک شمشیریکی هه لواسراو به سه سهریانه وهیه. «زمانت راست بکه وه، قسه کانت راست بکه وه، له هجت راست بکه وه! ده نگت راست بکه وه!...» سالتیک، دوو سال، سئ سال، چوار سال، پینچ سال، ده سال. فیتر بوونی زمانی فهرمیی خویندن و خویندنگاکان. زیاتر، قوولتر فیتر بوون، باشتر، خۆشتر فیتر بوون. هه ر خویندن. هه ر فیتر بوون. «کچه کم، کوتره کم فیتر به، له وان به چی مه مینه...»

دوای فیتر بوونی زمانی فهرمیی ولاتی مه زن، زمانیکی دیکه ش، فه رهنسی. زمانیک که به وتی باوکی له زمانی ولاتی مه زنیش شارستانیتره. زمانیک که ماوه یکی دریزه له ولاتی مه زن زاله. پاش ده بستانی سه ره تایی و ناوهندی، کولتیریکی تاییهت که به فه رهنسی

وانه ده لیتتوره. کتیب و فرهنگی فهپهنسی، خاوهنی ماموستا و بهپتوه بهری فهپهنسی. "Ma fille, petite fille, il faux apprendre" ...bein ce langue, bein, ma kotr سالانی پینگه یشتنی کۆتر و زمان و نه ده بیاتی فهپهنسی، هۆگۆ، ستاندال، بالزاک، نووسه، پووناکبیر و زانایانی شوپشی فهپهنسی، فلۆبیر، پۆمانه کانی فلۆبیر، "L'edication sentimentalle" و "Madame Bovarry". فلۆبیر؛ "Madame bovary? C'est moi" ... "تپوانینی نوئ، هزری نوئ، ئازادی، سه ریستی، یه کسانی، شوپشگپری ... شاعیر و نووسه ری سه ره تاکانی سه ده ی ئیمه و پیرس، فالیری، نیلوار، چار، شاعیر و نووسه ری پسپۆر و پیشهنگ، خۆراگری له بهرانبه ر فاشیزم ... نه مجار نه و ناوه ی که باز و نه سه رانی دی هه رگیز نه یانبیستبوو. و پیرس Grand age, nous venons de toutersrives de la terre. Notre rase est antique, notre face est sans nom. Et le temps en sait long sur tous les hommes que nous fumes."** U Eluard, la liberte... Sur les champs sur L'horizon /Sur les ailes des iseaux /Et sur le Moulin des ombres /J'ecris ton num ...** و شه پی ئازاد یخوازی گه لانی بنده ست له ئافریقا، ئاسیای دور، نه مریکای لاتین. و فانۆن: "L'es damnes de la terre" ... و باوکی نه؛ «کۆتره کهم، تو پیت ناکه ویته سه ر پتگی هه له و له بهرانبه ر ده ولت ناوه ستی. ده ولت گه وره یه، که س ناتوانن سه ر

* کهه کهم، کهه بچکۆله له م، نه م زمانه ده بی به باشی فیر بی، باش، به باشی، کۆتره کهم...

** مادام بوواری؟ نه وه منم...

*** پیری، له سه ره جم که ناره کانی دونیا وه دین. به چه که مان کۆنه، رۆخساره کاها ن بی ناوه. زه مه نیش له کۆنه وه به باشی ده زانن که ئیمه که سه به تیه کاها ن چۆنه.

**** ئازادی... مه زراکان و ئاسۆکان / ئاسیای له سیه ر / ناوه که ت ده نووسمه وه...

***** ولاتی نه فره ت لیکراوه کان.

هه‌لآت و سه‌ر بکه‌وئ، خویناوییه، گوئ مه‌ده‌یه قسه‌ی هه‌له و پووچ
 و به‌س بخوینه...» و نیلوارد؛ Sur l'absence sans desir / Sur la soli
 tude nue / Sur les marches de la mort / J'ecris ton nom
 باوکی کوتر: «کوتره‌که‌م، خوین‌شیرینه‌که‌م، ده‌ست له‌و سه‌ودایه هه‌لبگره،
 باو باپیرانیشمان جارچاره سه‌ریان هه‌لده‌دا، به‌لام هیچ نه‌نجامیکیان
 وهرنه‌گرت، بن نه‌نجامه، بن سوود...» و هۆگۆ L'hymne, a ceux
 qui sont morts pour la patrie** «شیرینه‌که‌م به
 زانین و بیر و هزره‌وه هه‌نگاو هه‌لبگره، گویم لئ بگره، ناحالی مه‌به،
 سه‌ره‌لمه‌ده...» و هۆگۆ: بایخ و گوره‌یی به‌تۆ ده‌که‌وئ/ ولاتی
 شیرین و نه‌به‌دی/ به‌ها و شه‌رف به‌نه‌وان ده‌که‌وئ/ نه‌وانه‌ی بوونه
 قوربان‌ت/ له‌ناو خاک و خویندا...

کوتر هه‌موو نه‌م شتانه‌ی جارێک به‌زمانی باز و نه‌فسه‌ران و
 جارێک به‌زمانی فه‌ره‌نسی وت. پاشان هاته سه‌ر سالانی خویندنی
 بالا و زمان و نه‌ده‌بیاتی فه‌ره‌نسی له‌پایته‌خت. نه‌و سالانه‌ی که
 نیمه‌ش ده‌یزانین و ناگامان لێیه‌تی. کاتیکی نه‌و به‌کاتژمێران باسی
 شاری پایته‌خت و ژبانی خۆی ده‌کرد، بیگومان ژیری له‌یاد نه‌کرد.
 به‌لئ نه‌و باسی ژیریشی کرد. ژیر: گه‌رده‌لوولێک که‌هات و چوو،
 گه‌رده‌لوولێک که‌دل، پۆج و میشک و جه‌سته‌ی کۆتری دایه به‌ر
 فینکایی بای به‌هیزی نه‌شق و سه‌ودا. گه‌رده‌لوولێک که‌قژ، پوخسار،
 گه‌ردن و به‌ده‌نی کۆتری به‌نهرمی، به‌ره‌قی فراند. ژیر: خاوه‌ن پریار،
 خاوه‌نی کۆرپه‌له، به‌لئ کۆرپه‌له، خاوه‌نی تۆواو، به‌لئ خاوه‌نی تۆواو
 و کۆرپه‌له. قسه‌کانی دوا شه‌وی ژیر که‌ نیمه‌ ده‌یزانین. پۆشتنه‌که‌ی له
 سپیده‌ی به‌یانیکدا، پۆشتنی بن گه‌رانه‌وه، به‌چاوی ته‌ر و پوخساریکی

* ناره‌زووی مه‌حال/ ته‌نبایه‌کی پووت/ پلیکانه‌ی مه‌رگ/ ناوه‌که‌ت ده‌نووسمه‌وه...

** شین بۆ نه‌وانه‌ی گیانیان له‌پنگای وه‌ته‌ن داناوه..

مهلولوه. ژیر پوخساری له کۆتر با دهاتهوه و دهپوا. کۆتر له بهر ده رگا پراوهستاو، تالنه سهر لیشیواوه کانی قزی به ده میهوه، دلتهنگ، دل پر، مات، دوودل. ژیر وهک سیبه ریکی مه غریبی ئیواران بین دهنگ ون ده بیته و دهپوا. هاواری کۆتر؛ ژیر مه پۆ، مه چۆ بۆ ئه و ولاته بیتهخت و ناموباره کی مردنه و بین دهنگی. بین دهنگیبه کی به هیتز که ته وای جیهان ده گریته وه. به لام لیدان و تریه ی دل، پراوه شانندی دهست و فرمیسک هه لوه راندن به شوین ژیردا.

ژیر؟ چی به سهر هاتوه؟ ئه و له کوپیه، چی دهکات؟ خودا ده زانی له کوپیه، چی به سهر هاتوه. پۆشتن، ئه و پۆشتنه. کۆرپه له؟ تۆواو؟ کۆرپه له تۆواو و گهرمای پیویسته، خۆشه ویستی پیویسته، پووناکی پیویسته. کۆرپه له و تۆواو جووتیک دلی دهوئ. به تنیا دلکی تهنگی سارد، ریز و شکاو چی له کۆرپه له و تۆواو بکات؟ پاشانیش شه وانی خهون و خه یال، هزر و گومان. هزر، فهلسه فه، خواست و ویستی مرۆف، مرۆفایه تی، ولاتی جیا، جموجۆلی نهوئ، ژیر. له گه ل ئه و بوون. کۆتر وه هایه. ئینسانیکی وه هایه؛ هه میسه به هیوای دهنگیکه که بتوانن پووناکی برژینیه سهر پۆچی گه پۆکی، به هیوای گپرا نه وه ی داستانیکه که بتوانن میسکی سه ودا سه ری وه لامی ئارام بکاته وه، ده وله مهندی بکات. کۆتر وه هایه.

پاشان له باربردنی کۆرپه له، کورت کردنه وه ی قژ... و پینگه و پۆیشتن. به ره و ولاتی جیا، به ره و جیا، به ره و بزوتنه وه ی سه ره له ده ران. پۆزانی ئه و له جیا و زیانی شه پفانی. کۆتر ئه مه ش دیسان دانه به دانه هه رچی چۆنیک بیته پۆژ به پۆژ، هه ر هه مووی ده گپریته وه بی ئه وه ی شتیک بشاریته وه. به کم دپره کانی لاپه ره ی نوئ وه ها نووسرایه وه. به لئ نووسرایه وه. باز و ئه فسه رانی ده ور و پشتی، دوی به ک هه فته گپرا نه وه کانی کۆتر، هه موو ئه و به سه ره اتانه ی که باسی

کرد، پئیان نووسی. نهو نووسییهوه، به ههوهس، به خواستهوه، وهک بلئی له دهفتهرکهی ژیانی سر چیاادا دهینوسیتهوه، وهها ساکارا، گهرم و گوپ و پۆشن هه موو شتیکی نووسی. نهوئندهی سن لاپهپهی دهستنووس به پینووسیکی پهش و پهق که پهئجهکانی دیشاند. به زمانی باز، لئ جارجارهش هه ندیک دپ به زمانی فهپه نسی و به زمانی خه لکی ولاتی چیاکانیش. دواتر، پۆژیکی، کهی بوو ئیستا نایه تهوه بیر کۆتر، سر له بهیانی و پاش قاوه لئی، باز و نهو دوو نهفسره که هه میسه له گه ل بازن، هاتن بۆ ژوره کهی کۆتر. نهفسه ریکیان سینیهک میوهی به دهسته وهیه، له دهوری کۆتر له سر کورسییهکانی ناو ژوره که دانیشن. دواي حال و هه والپرسین و دواي قسه یه کچار نهرمهکانی باز، باز به نهرمی وههای پئ گوت: «کچه کهم ئیستا ئیمه گه یشتینه شوینیکی که پیوستی به ههنگاویکی نوییه. به ناگایی و پاریزه وه، به لئینی ئیمه، ژیان و داهاتوری خۆت له بهر چاو بگره و وه لام بدهوه... چهند خودا ههیه؟»

کۆتر بئ پارهستان وه لام ده داته وه «یهک»

«چهند باوک؟»

کۆتر دوباره ی ده کاته وه «یهک»

«چهند دایک؟»

«یهک»

«چهند ده ولت؟»

کۆتر که میک راده وه ستی به لام وه لام ده داته وه «یهک»

«باشه کچی من، چهند سه رۆک؟»

«یهک» کۆتر بی نهوه ی بیر بکاته وه به رسف ده دات.

«چهند نالا؟» باز خۆشحال له وه لامانه دیسان به نهرمی ده پرسن.

«یهک»

«چند ولات؟»

«یه ک»

«باشه کچی من زور باشه...» و پرسیماری دوی وه لآمه کانی کۆتر، به شوین یه کدا دین. سرودی ده ولت، میللت و ولات چند دانه یه؟ ناموس و شهره ف، بهها و شهرافه تی ده ولت و میللت چندن؟ و پرسیماری له م شیوه ...

کۆتر وه لآمه کانی دووباره ده کاته وه؛ یه ک، یه ک...

ئه مجار ههنگاو یکی نوئ دهستی پیکرد. «زور زور باشه کچی من» به خۆشحالیه وه وتی «کهاته ئیمه له سه ر به ماکان پیک هاتین، ئه مجار پیوستمان به گهشت و سهیرانه. کۆتر تو ده بی شوین و هشارگه ی جهرده کانمان نیشان بدهی. شوین، جیگه، هشارگه و ئه و که پرانه ی خویشت له وی بووی. گوند و ناوایی و گوندی و ئه و خه لکانه ی هاوکاری ئیوه یان ده کرد... پیوسته هه موو ئه و شتانه بکهیت. ئیمتحنیکی باش بدهی تاوه کوو ئیمه ش به ته وای برهات پی بکهین و له مردن پزگارت بی... باشه؟»

کۆتر چاوه پوانی داخووزیکی له م شیوه بوو. ئه و به و شتانه دا که بیستبووی، له نه زمونی ژیا نی شه پرفانییه وه دهیزانی که کاتیک شه پفانیک ئه سیر بکری، داخووزیکی وه های لی ده کری. هه ر بویه ش کۆتر به ته نیا قسه که ی بازی بو دووباره کرده وه «باشه» به ناسانی، به ساده یی، بی هیج شک و گومانیک. چونکه یه ک له یاسا کانی شه پفانی که کۆتر فیری بوو، جار جاره ش پییان وتبوو ئه مه بوو؛ کاتیک شه پفانیک ئه سیر ده بی، پیوسته ئه وه نده ی سی هه فته خوی پابگری و قسه نه کات، شوین نیشان نه دات. به لام پاش سی هه فته، بو پزگار کردنی خوی ده توانی شوین نیشان بدات. له مه و دای ئه و سی هه فته دا، هه موو شوین و هشارگه کان که شه پفانی دیلکه وتوو

دهیناسی و شاره زایه تی، چۆل ده کریزن. به لئینی شه پرفانان، ژوانی شه پرفانیتی وه هایه. هر بۆیهش کۆتر به ئاسانی وتی «باشه...» ئیستا نهوان/ ئیمه، له پئنگه داین. به رهو چه شارگه و بنکه ی سهره لده ران. نه وهنده ی ههفته یه که که نهوان به شوین جی و بنکه ی سهره لده راندا دهگه پین. پیش ئه م سهر له به یانیه، له ناو ئه وهفته دا نهوان دایان به سهر چوار بنکه و چه شارگه ی سهره لده راندا، به لام دهست به تال و بی ئه نجام، بی نه وه ی که سیک له و شوینانه دا ببینن. هر وهک کۆتر مه زنده ی ده کرد، هه مو شوینیک چۆل و چۆل کراو بوون. ئیستا نهوان به پئنگه وهن به رهو بنکه یه کی نوئ که کۆتر بۆی باس کردوون. کۆتر به گشتی دلنیا یه؛ ئه م بنکه یه ش وهک نهوانی پئشوو چۆل کرابیت.

کۆتر پی وایه.

پئنگه یان نۆر دریزه. نهوان نیوه شه و که وتونه ته پئ و هیش تاش به پئوهن. سهره تا به جیپی سهریازی له پادگانه وه تا به ر بناری چیا و له وئشه وه به پئ، به قه دپالی چیا دا به رهو بنکه ی باز و سهریازان که له دلی چیا دایه. له وئشه وه به سهر چیاکاندا، له ناو پئچکه ی دریز و پر پئچدا، به دلی دارو دارستاندا، به رهو خوار، به رهو شیو و دۆلی قوولی چیاکان.

باز ده پوا - وهک ئه و باو و باپیرانه ی که هه رگیز نه ببینیون و ئاگای لئیان نییه شاخ، گرد، ته پۆلکه، قوولکه، چال، دار و ده وهن، ئاو، جۆگه به جی ده هتلی و ده پوا.

کۆتر ده پوا - وهک پۆزانی شه پرفانیتی - له سهر شاخه کان، به پئگه ی تنگ و پئچه لاپیچدا، به سهر بهرد، زیخ و چئو و بهرد، ئاستهنگ، دپک و دالدا ده پوا. به رهو ئه و دۆل و هه لدیرانه ی کۆتر له گه ل هه فالانی شه پرفان، چاویان له یهک بریوو، به سهر ماندوو یه تی

جاسته ياندا زال ده بوون. به ره و نه شوين و جيگايانه ي باو و باپيراني باز به هيواي گه پانه به ره و مال و گوندي خويان، به هيواي پوشتني بيگانه كان خويان تييدا شار دبووه.

مانگ نيستا ناوا بووه، نه ستيره داچوون. به لام خوړ، تيشكي خوړ هيشتا ديار نيبه. مژكي تنك دهر و دهشتي گرتو ته وه. شه ونمي پاييزي كه وتوته زه وي. دونيا ساماله. دهنگ نايهت. بين دهنگيه كي قول و پرسام به ده وريانه ويه. به تنيا جار جار هه نديك بالنده، هه نديك كونده به بوو جوو كه يان ديت. شنه بايه كي پاييزي به نارامي گه لاي داران كه نيستا له پاييزي ته مه ني خوياندان، دانه دانه ده وهرين. نيمه لاي كوټرين. كوټر بين دهنگ له نيوان نه فسه ر، سه ريز و گوندي چي كه داردا، ده ست به تال، به جل و بهرگي كوټني گونديانوه كه وهك پياوان پوشيو يه تي، ده پوات و بير له بين دهنگي، بين دهنگي پوچ و ميشكي خو ي ده كاته وه. نه مه چ ژيانكه؟ نه و بير ده كاته وه؛ بوچي وه هايه؟ بوچي واي ليها ت؟ ... نه مه بين دهنگيه، نه مه هه را و هورياه، نه مه نالوزيه، نه مه شه پولي دودل بوونه كه ده رووني نه و وهك ده رياه كي سه رشيت ده شله قيني ... كوټر چي له ده ست دا؟ كوټر چي به ده ست هيتا؟ ناخ، نيستا داده ليره بباوا ناخ نيستا كه سيك ليره ده بوو، هه نديك كه س بيونا، ژير بباويه ت، هاوړنياني كتپ و دهرس و خوښنگا بباويه تن، نه وان ليره بوونايه و كوټر بيتوانيبا له گه لپان قسه بكات، حال و هه والي خو ي بو نه وان بگيړته وه. سوچه تيكي له دل وه، گهرم، به گريان، ريز، نيستا كوټر چنده پيوستي به مه بوو. خوژگه نه و نه ده ترسا، خوژگه چاوي خو ي له مهرگ نه ده گرت و نه ده كه وته نه مه دوخه وه. كوټايي نه مه دوخه كه يه؟ كوټايي ويستي نه مانه چيبه؟ دواي نه مه چي ده بېن؟ كوټر چي بكات؟ نه و كام وانه و هونه ري خو پزگار كردن ده زانيت؟ خو ي بكوژيت؟ هه لبيت؟ هه شارگه يه ك؟ پاريزگه يه ك؟

کۆتر ماندوو، هه ناسه لیبراو، ترساو ده پروات و بیر ده کاته وه .
 با زولفی کۆتر ده شه کیتیتته وه . فیتکاییهک به دم و لیو و لوتیدا
 ده دات . من ناتوانم، کۆتر ده مبه ستراو بیر ده کاته وه . نا، من ناتوانم،
 دواى ئەم بنگه یه ش یه کی نوئی دیتته پیش، دواى ئەویش یه کی دی .
 پتویسته جموجۆلیک، بزوووتنیک، بزافیکم هه بن . ده نگیک، هاواریک،
 ئۆلانیك پتویسته . به لام چۆن؟ ئەم چه کدارانه به شوینمه وه، ئەوانه ی
 پیشمه وه، چه که کانیا، لوله ی دریز و ساردی چه که کانیا که بۆ
 کوشتن و مردن، که تهنیا مردن و کوشتن ده خه نه وه بیرى مرۆف، که
 تهنیا تار و تاریکی مردن به بیرى مرۆف دیننه وه . نا، من ناتوانم، نه
 هیز و توانا، نه تاقهت و هه وه سیکم نه ماوه . مردن، تهنیا مردن ماوه ...
 کاتیک کۆتر، باز و ئەوانی دی خۆیان ده گه یه ننه ژیر پیی چیا
 و سه ره تای شیوه که، تیریزی خۆریش هیدی هیدی هه لدیت . دونیا
 به ئارامی پروناک ده بیتته وه . کۆمه ل و ده سته ئیستا گه یشتوونه ته
 بنه وه ی شیویکی قوول، دریز و پر پیچ و خه م که چه میکی باریک
 سه رانسه ره که ی ده بیرئ . ده ور و پشت به شاخی سه ره که ش ته تراوه ته وه .
 قه دپال و داوینی چیا پری دار و دره خت و دارستانه . چه می به رده میان
 خۆی راده شه کینئ و به نه رمی ده پروات . هه ندیک قوژین و قلش لیتره
 و له وئ بهر پروباره که ده گرن و له ناو شاخ و گرده کاندان و نه بن .
 تیریز به رز ده بیتته وه . چیا، دار، دارستان، ئاو، پروبار به ئارامی له گه ل
 شه وقیکی سووکی زۆپین ده ست به بریقانه وه ده کن . داری کۆنی قایمی
 بی بهر، داری به پرو که ئیستا له ناو مژکی ته نکدا وه ک بینایهک
 دیارن، به ره نگیکی به کجار تایبهت که کۆتر باش بۆی ده رناکه وئ چ
 ره نگیکه، ده بریقینه وه . دونیا هه نووکه سامال، هیتشتا بی ده نگه . ئەو
 بی ده نگیه، ئەو ئارامیه، ئەو زولاییه، ئەو جوانیه! ماوه یهک پیش
 ئیستا، ئەو کاته ی کۆتر له گه ل شه رفانان لیتره بوو، ده ر و ده شت

دېسان ھەر بەم شىۋە زۆرپىن، بەم شىۋە بەھەشتى بوو. ئىستاش كۆتر سەيرى دەور و پىشتى خۆى دەكات؛ لە سەر چىپاكانەو چەند بالئندەى گەورە لە شەقەى بال دەدەن و دەفپن. جووتىك كە رویشك، زۆر دوورتەر لە كۆمەلى مۇفەكان، دەست بە غار دەكەن و ھەلدېن. چەندە لە مردن، كوشتن، سووتان و پووتاندەو دەورا لە توندوتىزى، قىن، نەفرەت و پق چەندە بە دەورا

بەلام ئەم ئىنسانانە، ئەم شەپە، ئەم قىن و نەفرەتەى ئەم ئىنسانانە؟ ئەى وىستى ئەم كىن، نەفرەت و توندوتىزىيە كە ئەم ولتەى گرتتەو؟ ئەو دل و پۇجانەى كە بە خويىن ئا و دەدرىن و خويىيان كىرەتە كانىاوى ژيان بۆ خويان؟

كۆتر، كۆتر بېر دەكاتەو، كۆتر ئىدى دەست لە و بېر و گومانانە ھەلبىگرە. ئىدى تۆ نە پىۋىستت بە ھىز و گومان و نە بە دوولدىش ھەبە. تۆ ئىدى غەربىيى، غەربىيىكى بىن نىرخى ژيان، ھى مۇفان، ھى كۆمەلگا، ئىدى نە خۆشى و خراپى، نە باشى و چلكنى، بە تەنيا غەربىيىكى ونبوو، ئەم دىمەن و بەرچەوئانەى ئەمرو ئىدى خەيالئىكى ويران و پىر كەسەرى پۇخىكى مردوون. ئەوئەى تۆ دەتوانى ئىستا بېكەى ئەمەبە؛ بە ھىوا بە، حەز بکە، دوعا بکە كە ئەم بىكەبەش چۆلكرابىن، بە ھەلە كەسىكى تىدا نەماين...

كۆتر وا بېر دەكاتەو، ھىواى كۆتر ئەمەبە.
بەلام؟...

بەلام؛ دواى ئەوئەى ھەموو دەستە خۆيان دەگەبەننە ناو دۆلەكە، باز، ئەفسەر، دوو گوندى و دوو سەرباز كۆ دەبنەو. ئەوئەندەى ماوئەبەك ئەوان پىكەو لە دارستانى پال شاخەكەدا قسە دەكەن. پاشان بەك لە سەربازەكان دىت و كۆتر دەبا بۆ لای ئەوان. باز و ئەوانى دى لەوئەى لە سەر بەردان دانىشتوون، باز جگەرەبەك لە ناو لەپى دەستىدا، لە

نزیك خۆی شوپنیک نیشانی كۆتر دەدا. كۆتر دادەنیشی. باز یەكجار بە وردی، یەكجار بە ماناوه، ئەوەندە ی چەند خوله كێك، جگەرەكە ی دەكیشی و سەیری كۆتر دەكات و بێ دەنگ بزە ی دیت. باز پاست لە چاوی كۆتر دەپوانی. گەرم، نەرم. وەك پوانینی باوكێك یانیش دلداریك. تەزویەك بە دەروونی كۆتردا دیت.

«كچەكەم سەیر كە» باز بە بزە یەكەو دەلی؛ «ئیمە گەیشتینه دۆلەكە، دۆلی مردن. وا نییه؟ بەم دۆلە دەلین دۆلی مردن، وا نییه؟» كۆتر هیچ نالی، هەندیک لە پوانینی باز شەرم دەیگرێ و سەیری بەردەمی خۆی دەكات. باز جاریکی دی دەپرسی «وا نییه كچی من؟»

كۆتر دەلی؛ «بەلی»

نیگای باز لە سەر كۆترە. دیسان چەند خوله كێك لێی دەپوانی و جگەرە دەكیشی. پاشان پوو دەكاتە ئەفسەرەكە ی تەنیشتی و دەلی «هەندیک گوشتی برژاو بدەنە كۆتر، ئیمە كاتی خواردن و خواردنەومان نییه، كەمیک گوشتی بدەن» ئەو دیسان هەلدهگەپتەو بە لای كۆتردا «كچی من، ئیستا بلی حەشارگەكەتان لە كویدا بوو؟» كۆتر دەستی پاستی هەلدینتی و هێما بۆ لای خوارویی دەراوهكە دەكات.

باز سەیری گوندییەكان دەكات، گوندی سەریان بە هێمای بەلی دەلەقیین. «كەواتە بنكە لە دلی شیوهكەدایە، كەواتە هەستن خۆتان كۆ بكەنەو، چەك و پەخت توند بكەن، لێرە بە دواوه ئیتر دەنگ نەبیت. ئیمە بە هێما و ئاماژە جموجۆل دەكەین... دە ی هەستن، زووكن، خێرا كەن، بەر لەو ی خۆرمان لێ هەلبیت، خۆمان بگە یەنینه ئەو شوپنە. زووكن، زووكن...»

ئەوان هەلدهستن، خۆیان دادەتەكینن و دەكەونە پێ. كە پێدەكەون

باز ھەلەدەگە پېتەۋە بە لاي ئەفسەرەكەي پال خۆي و دەئىن «كۆتر لاي
ئىمە دەبىن، ئاگات لىيى بى...»

بە خىرايى بىروسك خۆيان كۆ دەكەنەۋە، سەيرى چەك و
پەختەكانيان دەكەن و بىن دەنگ بە سىستەمىكى بەھىز، دىسان پىز
بە پىز بەرەو خوار، بەرەو دلى شىۋەكە دەپۇن و لە ماۋەيەكى كۆرتدا
خۆيان دەگەيەننە دەور و بەرى شوپتەكە . باز، ئەفسەرىك، گوندىيەك،
دووسەرباز و كۆتر خۆيان دەدەنە پال شاخىك . لىرەۋە بىنكە ئىستا ۋەك
دەيمەنىكى بەھەشتى ديارە . بىنكە، چەند ئەشكەۋتېكە، ئەشكەۋتېكە كە لە
ناو دلى يەك و لە تەنىشتى يەكن، لە ۋە بەر پووبارەكەۋە، كەمىك دەورتر
لە پووبار لە بەر پىي شاخ و گىرەكاندان . ھىچ دەنگ، ھىچ سەدايەك
لە دەور و بەر نايەت . ھىچ جموجۇل، ھىچ بىزوتن و ھىچ ھىمايەكى زىان
بە دەور و پىشتى ئەشكەۋتەكانەۋە ديار نىيە . بىن دەنگىيەكى قوۋلە،
جگە لە دەنگى نەرمى ناۋى پووبار ھىچ دەنگىك نايە . ئەۋ بىن دەنگىيە
كە ھىچ وشەيەك ناتوانى ۋەسفى بىكات، ئەۋ پەنگى مۆر، ۋەنەۋشەيى،
زەرد و سوورە كە پىكەۋە پەنگىكى نوپى نەبىنراۋ پىك دىنن . ئەۋ
بۆنى تىكەلى دار، بەرد، چىا، ئاۋ، گەلا، گىا و خاكە، ئەۋانە ھەموو
پىكەۋە، ھەستىكى سەير، ھەستىارپىيەكى زۆر ناسك بەدى دىنن . لە
سەر چىاكانىش خۆر، پووناكى، تىرىژ كە ھەنگاۋ بە ھەنگاۋ، شەپۇل
بە شەپۇل بەلام ھىدى و ئارام بەرز دەبىتەۋە، درەۋشانەۋەي شەۋق
لىرە، لەۋى، پىكدىنن و دەسەلاتى ھەموو پەنگەكان، ھەموو ھەرىمەكان،
ھەموو دەر و دەشتيان لى دەستىن .

پىزەكانى دەستەي باز، بە خىرايى، پىسپۇرانا، بىن دەنگ، دەور و
بەرى ئەشكەۋتەكان دەگىرن و لە پىشت بەرد، كەپىر، شاخ و گىرەكان،
چەك بە دەستەۋە، لولەي چەك بەرەۋ ئەشكەۋت، بە پىۋە، دانىشتو،
ھەلترووشكاۋ، پاكشاۋ، چاۋەدىرى دەكەن . چاۋەدىرى، چاۋەپوانى، شەپ،

پینکدادان و کوشتن. هر چرکه یهک، هر خوله کینک به قه د ته مه نیکه. چاوه پروانییه کی قورس...

دوای ماوه یهک چاوه پروانی، شتیکی مه زنده نه کراو پروو ده دات. له ده رگای نه شکه و تیکه وه که هیشتا له ناو مژیکسی ته نکدایه تارمایی مروفتیک وهک سیبهر دهرده که ویت. تارمایی هیدی هیدی له مژ دوور ده که ویته وه و به ره لای پوو بار دیت. مروفتیک. تارمایی ده بیته مروفتیک. مروفتیکی نه سهری بالابرز، وشیار، به زن پاست، لاو، سمیل دریز. مروفتیک به جل و بهرگی شه پرفانانه وه. شه پرفانیک.

لیره، نیستا دویتنی دووباره ده بیته وه. دویتنی؛ لایک له خزم، که س، ناسیاو، باو و باپیرانی باز- له وانه یه - باوکی باز- له به ربانگی به یاندا له نه شکهوت هاته دهر هاته بهر پوو یاره که، - بی نه وهی ناگای له شتیک هه بی. نه مرؤ؛ شه پرفانیک له شه پرفانانی بزوتنه وهی سه ره لدر، له م به ره به یانه سامال و پرووناکه دا له نه شکهوت دیته دهر و دیته که نار پوو یاره که - بی نه وهی ناگای له شتیک بیت. دویتنی؛ به سه رهاتی لایکی چیاپی که نایه ته وه یادی باز. نه مرؤ؛ به سه رهاتی شه پرفانیک که به فرمانی باز نه انجام ده دریت.

له گه ل دهر که وتنی شه پرفان کوتر مات ده میتنی. هه موو به دهنی ده له رزی، ته زوو یهک به سه ریدا دیت. قورگی پر ده بیت و به نارامی ده لئ «نه ی وای، هه ی واخ، هه ی واخ، نا، نا، نابین، نا، نا، نا، بؤچی؟ بؤچی؟ بؤچی نه وه لییره یه؟ بؤچی وه ها بی ته دبیر، بی پاسه وان؟ بؤچی؟... نا، نا...»

هه رچی بازیشه خوشحال ده بیت. باز چاوه بچوکه کانی له سه ره لدر، پیده که نی و ده لئ «وهره، وهره جه رده ی بی عه قل، وهره...» شه پرفان دیته بهر پوو یار، له وئی به پیوه پاده وه ستن. له دور و پشت، له ناسمان دهر پروانی و پاشان دؤخینه که ی ده کاته وه و پوو له باز،

کۆتر و ئهوانی دی ماوهیهک میز دهکات. دوی میز کردن و چند جارن خۆ پاشهکاندن، دۆخینهکهی ده بهستیتته وه، له سه ر قینچکان داده نیشی و دهست و پووی خۆی دهشوات، ماوهیهک خه ریک ده بیته بی ئه وهی په له بکات. دوا ییش هه لدهستیتته سه ر پئ و به قۆلی کراسه که ی ده م و چاری وشک دهکاته وه و به ره و ئه شکه وته کان ده که پتته وه تا وه کوو بچیتته وه ناو ئه شکه وت، به لام له م کاته دا دویئ دویاره ده بیته وه . له م کاته دا دهنگی ته قه یه ک ده ر و دهشت ده گریتته وه . له م کاته دا دهنگی ته قه یه ک به جارن له ناو شیو و دۆل، شاخ و چیادا ئۆلان ده دات. ئه مجار به دهنگی ته قه ، بن دهنگی ده ر و دهشت ده قله شن و بالدار و بالنده له نا کاو ده فین و دور ده که ونه وه . شه رفان ده مه و پوو ده که ویتته زه وی، به لام دوی که میک هه لدهستیت و به هه له اتن به ره و ئه شکه وت ده پروات. ئه مجار ده بیته گو رمه ی چه ک، ته قینه وه ی ناگر. شه رفان ئه مجار ده که ویت و ئیدی هه لئناسیت .

له م کاته دا کۆتر به قیره وه هه لدهستیتته سه ر پئ و ده به وه ی به ره و پوو یار، به ره و شه رفانی که وتوو به پروات. به لام ئه فسه ر و گو ندیه که ی ته نیشتی زۆر توند ده ست و پیی ده گرن و به زۆر له چالی ته نیشتی شاخه که دا دا یه نین. کۆتر ئیدی هه یچ نابینن، ته نیا ده بیستن. له گه ل ده ست پیکردنی ئه م گو رمه سه ر لیشیوا وه، له ده رگای ئه شکه وتیش دهنگی ته قه دیت. ته قه یه کی به هیز، که وره و ته قه له هه ر دوولا وه . به هه موو توانا وه ده ست پیده کات. به نارپی جی، کلاشینکۆف، بی که ی سی، چه کی قورس، قه ناس. بن پشوو، بن پراوه ستان. به کاتژمیران. خۆر هه لدیت، سپیده ده گاته به یانی و ته قه دریزه ی هه یه . به یانی ده گاته نیوه پۆ و گو رمه گو رم هه ر به رده وامه . له لای ئه شکه وته کانه وه، له ده رگای ئه شکه وتی که وره وه ناگریکی به هیز له گه ل هاوار و قیره ده بارن . ئه وان چند که سن؟ چۆن ده توانن ئاوه ها به و توندیه ناگر به رینن؟

به لام بهرو ئیواره، هر وک نهوی دویتنی قومابوو، کاتیک خور به سر چیاکاندا له لای پوژمه لاتوه بهرو پوژناوا داده گپئی و له لای پوژناوای چیاوه بهرو و خوار ده بیته وه، نه مجار نه و سه ریزانه ی بهرو نه شکوت هاتوون، نارنجوکیکی بی نه ژمار هه لده هاویژنه ناو نه و نه شکوته ی ناگری لئ ده بارئ. نارنجوک به شوین یه کدا، بی پشوو. پاشانیش له زور نریکه وه، چه کی قورس که ده لئی نه ژدیهايه و ناگری له دم دپته دهر، ده ست به ناگر باران ده کن. نه مجار نه و ناگری له نه شکوته وه ده بارئ، هیدی هیدی ده پردرئیت.

ناگر ده پردرئیت. ده نگ ده پردرئیت، قیره ده پردرئیت. نه مجار نه و ناگری له پشت دار، به رد، به رده لان، به رزایی، تاشه به رد و شاخ و که پره کان ده بارئ، نارام نارام ده پردرئیت و پاده وه ستیت. دونیا دیسان نارام ده بیته وه، دهر و ده شت که بیوووه جه هه ننه م دیسان ده که وپته ناو بی ده نگیه کی قول.

باز جگه ره یه که له پاکه ت دهر دینئ، ده یگیرئینئ و چند مژی قولی لئ ده دات. له پشت نه و لاپالهی نه وانی تیدان، له حالئیکدا که نیگای به وردی له سر نه شکوته ی دوره که هیشتا دووکه لئ لئ هه لده ستئ، بی ده نگ جگه ره که ی ده کئیشنئ. له پوآهت و پوخساری، له نیگا و جموجولی هیچ شتیک نایه ته تیگه یشتن. ئایا نه و خوشحاله؟ پازیه؟ خه مینه؟ به په ژاره یه؟ باز بیر له چی ده کاته وه؟ باز چه هستیکی هیه؟ نه و بهس جگه ره ده کئیشنئ. هه موو کهس، کوتر که ئیستا هه ستاوه ته سه ر پئ و خوی داوه ته پالئیک و بز نه شکوت ده پوانئ. نه فسه ر، سه ر یاز، گوندی، له شوینی خویانه وه، بی ده نگ، بی جوولئ، پاره ستاون و چاوه پوانی فرمانی باز ده کن. باز په له ناکات، ئیدی پیویست به په له نییه. دوا ی جگه ره ی یه کم باز جگه ره کی دی دهر دینئ و ده یگیرئینئ.

دهنگیک نییه، قهت نییه. بئدهنگییهکی سهیر قوول، سهیر قورس، وهک کفنیگ دهر و دهشتی گرتوتهوه.

دوای نهوهی باز دووهم جگهرهش دهکیشی. له لاپال دیته دهر و یهک به یهک، شوین به شوین، کهپر به کهپر له دهر و دهشت دهروانی. نیگای خوئی به سر نهفسر، سهریاز و گوندییاندا دهگپینئی، پاشان دهستی راستی خوئی بهرهو سهریاز و گوندییهکان که خویمان گه یاندوته ههر دوو لای نهشکهوت، ههلدینئیت و نامازه بؤ نهشکهوت دهکات. سهریاز و گوندی، جووت جووت ههر یهک له لایهکی دهرگای نهشکهوتهوه دهچنه ژورهوه. جووتیک، دوو جووت، سئ جووت... چهند سهریازیش له بهر دهرگای نهشکهوتیکی دی رادهوهستن. دوای ماویهک دوو سهریاز له نیوانیاندا تهرمیگ، سهریازیک دهست و نهوی دیش لاقی تهرمهکیان گرتوه، له دهرگای نهشکهوت دهردهکهون. نهوان دینه دهرهوه، دهچن و تهرم له شوینیکی تهختایی له نیوان نهشکهوت و پوویناردا دادهنئین. دوایش دهگپینهوه بهرهو نهشکهوت. بهر لهوهی نهوان بچنه ناو نهشکهوت، دوو سهریاز که دهست و لاقی دوو تهرمی دیکهیان به دهستهویه، دهردهکهون. و تهرمیکی دی. تهرمیکی دی. تهرمیکی دی. ژمارهی تهرم دهگاته شهش. باز، کۆتر، نهفسهر و نهوانی دی به دهریانهوه، بئدهنگ سهیری نهو جموجۆلی مردنه دهکن. شهش تهرم و نهو شهرفانهی له بهر دهرگای نهشکهوت کهوتوه، ههوت مردوو، ههوت کورژاو.

نهفسهر، سهریاز و گوندی له سر تهرمهکان کۆ دهبنهوه. نهفسهریک له دهستهی کۆوهبوو دادهبرپیت و دیت بؤ لای باز. نهو بانگ له باز دهکات، به نارامی، چهند خولهکیگ ههندیگ شتی پئ دهلی. باز گوین لئ دهگریت و دوایش برئی قسهی بؤ دهکات و دهگپینهوه پال شاخهکه. نهفسهریش دهگپینهوه بؤ سر تهرمهکان. نهفسهر به سر

تهرمه کانه وه ده مانچه که ی دهر دینین، دیته سر تهرمیک و سن گولله ده نیت به تهرمه وه. پاشان نه فسر هه مان شت له سر تهرمیک دی دووباره ده کاته وه.

نه مجار نیدی کۆتر خۆی پښ پاناگیری، له شوینه که ی دیته دهر، به ره و تهرمه کان دهره وات، سه ریازیک ده خوازنی رایبگری به لام باز به نارامی ده لښ «لښیگه پښ، لښیگه پښ با بروت...». کۆتر به هه نگاهی قورس، له سر هۆش چوو، دۆشداماو، وهک بلښی له خه ودا بیت، خۆی ده خاته ناو ناوه که و ده په پښته وه نه و به ری پوواری باریک و ده چپته سر تهرمه کان. بڼه ده نگ، چاو پښ له فرمیسک، له دهر و پشنتی، له نه فسر و گوندی دهر پوانی و پاشان له پال یه که م تهرم قینچکان ده کات. نیستا حهوت تهرمی مرۆف، لاو و جوان، له به هاری ته مه نیاندا، له پال یه کدا پښکراو، دریز کراون. حهوت مرۆف که ماوه یه ک پیش نیستا ده ژیان. یه که م تهرم که کۆتر له تهنیشتی دانیشتوه کچیکه. پوڅساری خویناوییه، لایه کی چه ناگی پارچه بووه. لای چه پی قزی هه لپه روزکاوه. لښه کانی و سر چاوانی خویناوییه. کۆتر به نارامی به قۆلی که واکه ی خۆی، سر چاوان، لښو و پوڅساری دهر سپښت. نه و نده ی ماوه یه ک کۆتر وهک بلښی هیپنۆتیزم بوو بیت، بڼه ده نگ له کچی کوژاو دهر پوانیت. پاشان هه لده ستیته سر پښ و سهیری تهرمه کانی دی ده کات، دانه به دانه. له تهنیشتی نه وان، قورس قورس. دووه م تهرم لایکی به خۆیه که دهستی راستی له گریزه نه وه قرتاوه. تهرمی سیه م؛ شه پفانیک کورته بالایی قه له وه که سه ری پارچه پارچه بووه، پوڅسار و سه ری پښاوه و میشکی له که له سه ری پارچه بوویه وه دیاره. چواره م تهرم کچیک بالاکورته که وهک بلښی له خه ودا بیت و نوستبښ، هیچ شوینی برین و خوین به سه ری وه دیار نییه. پښجه م تهرم... تهرمی پښجه م!

پېنجهم ترم!...

کۆتر ده لئی «نا» و و ده قیرینتی «نا، پیناس، نا... نا...»

به لئی، پاسته، پېنجهم ترم هی پیناسه. پیناس که وتووه، مردووه، کوزراوه. پیناس؛ بالابه رز، خوش سه رنج، مه زن، بلند. پیناس؛ شه پرفانی فیداکاری پوزانی ته نگانه، قاره مانسی به فر و بوزان، سارد و سه رما. پیناس؛ هه فال و هاوپیسی مان و نه مان، دوستیک که ده بوو کۆتر له شاییه که یدا سه رچوپی بکیشایهت. ژانیک، ژانیک کی زور باریک، زور به هیز هه موو گیانی کۆتر، هه موو دل و میتسکی سه رتاسه ر، پراوپر و قول ده بریت. «پیناس» کۆتر زور به نارامی به لاواندنه وه ده لیت؛ «پیناس... پیناس...» پیناس نیستا چاو به ستراو، پوخسار توژاوی، به لام پیچکه ی خوین به پوخساره وه نادیار، نوستووه. پوخسار و دم و چاری هیچی لینه هاتووه. وهک بلئی له خه ودا بیت، وهک بلئی خه ونیک ده بینیت، وهها ساکار، ساده، بیتاوان و مه عسوم، بیناگا و بیگومان، نوستووه. کۆتر له ته نیشتی داده نیشتی و به نارامی سه ری ده خاته سه ر رانی خوی. بین ده نگ، بین هاوار، بین گازنده و بین جووله. له و کاته دا کۆتر ده بینتی؛ له که مه ری پیناسه وه خوین دیت. ورگ و پیخوله ی هاتوونه ته ده ر. بونی ترشاوی، بونی قورسی خوین، ناره قو و بارووت له ترمی پیناسه وه دیت. کۆتر ده سستی پاستی خوی به سه ر پوخسار، چاو، کولم و ته ویلی پیناسدا دینیت، به نارامی وهک نه وه ی مندالیک نه وازش بکات. پیناس ده خه وی، نارام. ئیدی له ده ر و خه م، گومان و په ژاره، په له و خیزایی، شه پ و پیکدادان به دور. ئیدی له هه موو شت به دور. پیناس ده پوات، بیده نگ، بین سه دا، بین نه فس، چاو به ستراو، هه موو شت به جی ده هیلی و ده پوات. سهیره، له م کاته بین پایان ریز، بین پایان پر خه م، بین پایان پر ژانه دا مانگ دیته وه بیری کۆتر. کۆتر به نارامی له پوخساری پیناس ده پوانتی و

له مانگ، له گتړانه وهی داستانی کون پاده مینن؛ عه گیدیش، پیناسیش
وهک مانگن. سه رتا نه وان گوره و مه زن ده بن، شهوق ده دهنه وه،
ده بریقینه وه، پاشان ون ده بن و ده پون...
پیناس ده پوا. وهک مانگیک، وهک نه و خوره ی که نیستا له م سر
له نیواردا به ره و ناوابون ده پوات.

نیگا

باز و نیگای باز. جارجاره نرم، پرپه ژاره، خه مگین، جارجاره تیژ،
 وشک، سامناک، جارجاره ش پهش، تاریک وهک مهرگ.
 کۆتر و نیگای کۆتر؛ هه‌میشه نرم، مه‌لول، ته‌م و مژاری وهک
 خه‌ونیک.

پوانین له یه‌کی دی، له یه‌کی دی پوانین؛ زمانی هه‌ست و سه‌داکان،
 زمانی دلّ و پۆح؛ پێگه‌ی بینین، که‌شف کردن و ناسینی مروفیککی دی.
 پوانین؛ برووسکه‌یه‌ک که له نیتوان دلّی مروفه‌کاندا لێ‌ده‌دات.
 باسی نه‌مجاره‌مان له سه‌ر پوانینه. ئی‌مه ئیستا له به‌ر ده‌رگای
 مالتیک له ماله‌کانی گه‌رپه‌کی ئاپارتمان هه‌ربازیه‌کانین. له شاری هه‌ره
 گه‌وره‌ی ولاتی چیا، له شوقه‌ی سه‌ریازی، له ئاپارتمانیککی سه‌ریازی
 گه‌رپه‌کی نه‌فسه‌ران. با بلێین کات ئیستا مانگیک به سه‌ر سووتان، مردن
 و کوشتنی دۆلی مهرگدا تپه‌په‌ریوه. ئی‌مه ئیستا له به‌ر ده‌رگای مالتیک له
 لای بازین. باز له‌م ده‌رگاوه ده‌چپته ژوره‌وه. کات شه‌وه، کات گه‌شتۆته
 نیوه‌ی شه‌و. له ده‌ره‌وه بارانه. بارانیککی به‌ لێزمه به‌ ده‌نگیککی گوپ
 ده‌باری. هه‌وا سارده.

باز له شه‌ویکی ئاوادا له کوپوه دپته‌وه؟ ئی‌مه نازانین، به‌لام

جله کانی، نه جل و بهرگی سهر چیا به و نه جلی فهرمیی نه فسه ری. جل و بهرگ تا قمیکی په شی مه دهنیه. باز کلیل به ده سستیکیه وه، جانتایه کی په شی بچووک به ده سته که ی دیکه یه وه، له بهر ده رگای ناپارتمان له نهومی چوار پاره ستاوه و به نارامی نه فسه ده گری و زور به دیققت ده چیته ژوره وه. بیه دنگ ده رگاکه داده خات. هالویتیکی گهرم، بونیتیکی خوش ده گاته لووتی باز. مال، گهرمیی مال، سهر پای هه موو شتیکی، حزووریک ده دا به مرؤف. باز پیلووی په شی مه دهنی داده که نن، جووتیک نه علی چه رمی ده گاته پیی و به ره و ناو ماله که هه نگاه هه لده گری. به لام له ناوه وه دنگ دیت. ده نگیکی خوش. ده نگی گزانی و ستران. ده نگی کوتر.

به لن کوتر له ژوره وه یه، له م ماله دایه. کوتر هیشتا نه خه وتووه. کوتر ده ترسن، به زمانی خوئی به ناوازیکی زین، به نارامی [گزانی] ده لیت.

باز له هوله که پاده وه ستن، خوئی ده داته سوچیکی هال و ژوری نوستن و له ویتوه گوی له دنگ، له زمانی بیگانه و غریب که چند وشه زیاتری لن نازانیت، ده گری. نه و دنگه، نه و زمانه، نه و وشه سهیر و غریبانه، باز تییان ناگات، به لام جار جاره، جار و بار ده بیستن و گوئی لن ده گری. ده نگی زمانی مرؤفانه کانی نه م ولاته نه حله ت کراوه. نه وه چند ساله که باز نه م دنگه ده بیستن؟ ده سال؟ بیست سال؟ بیست و پینچ سال؟ له یه که م پوژی نه رکی نه فسه ریبه وه تاوه کوو نه مرؤ. زیاتر له بیست ساله. نه و دنگه چی ده لیت؟ باسی چی ده کات؟

ده نگی کوتر نه رم، زیز دیت؛ به ته نیا دنگ. نه پوخسار، نه جهسته، نه پوانین، نیستا به ته نیا دنگ دیت به ر گوئی باز. ده نگی نه و کچه گه نجه، نه و کچه غریبه. سترانیتیکی غریب، وشه گه لیتیکی غریب. نه و سترانه هی کیتی، هی چییه، باسی چی ده کات؟ نه و ناوازه

که به نارامی بڼه شوې بهر زيان نزم بڼه وه، هروا ده پوات نښستا زيزه، خه مگينه . ستران باسی خه مگيني ده کات؟ باسی مردن و کوشتن، ناگر و سووتان ده کات؟ باسی ويرانی و مالو ويرانی ده کات؟ باسی تینور و برسپیان، بریندار و که وتوان ده کات؟ ناوازیکی نه وه نده نرم، نه وه نده زيزه وک بلایی وشه کان به ژان و په ژاره وه هاتوونه ته هونینه وه .

باز پال ده دات به دیواره وه، سهری خوی بهر ز ده کات وه، چاوی ده به ستن و گوئی پادیرئ. نه و پوژهی باز بوو به نه سهر، نه و نه م زيزی، نه م نه رمی و نه م هه ستنی غه ریبی و دوور بوونه ی که به هوی دهنگی گورانیی نه م نینسانانوه بلأو ده بژوه، بیستبوو. له سهر چیاکان، له ناو دوئل و هه لديران، له شهوانی تاریک و گورگ و مه پری کازیوهی به یاناندا، لیره، له وئ، نه مه ی بیستبوو. به لام نښستا له ماله که ی خوی له شوقهی نه فسهران، له پادگانی سهر یازیش نه م دهنگه ویرانه که هه ستنکی سهر و غه ریب دروست ده کات، ده بیستن. به لئ، له ماله که ی خوی. دهنگ گه شتوته ماله که ی نه و! خاوه نی دهنگ؟ نه و کچه گه نجه که نښستا له ماله که ی نه و دایه؟ باز بیر له نه و و پوخساری ده کات وه. پوخساریکی نه سهر وهک پوخساریک که له داستانه نه فسانه بیه کانه وه هاتبیت، وهک پوخساری په یکه ریکی نانتیک که خوی له به رانه ر با و توفانی پوژ و پوژگارن پراگرتین. پوخساریکی ساکار وهک پوخساری فریشته و په ریبه مه عسوومه کان، به لام پر له پارز و نه پنی، وهک ده مامکیک. ده می، لیوه کانی و نه و وشانه که نښستا له و لیوه جوانه پیکه وتانه وه دینه دهر. نه و دهنگ و نه و وشانه ی که باز هه میشه وهک دهنگ و شهی دوژمن دیتبووی و بیستبووی نښستا له ماله که ی خویدا بهر ز ده بڼه وه! ناواز ده لاونښته وه. باز چاوی به ستووه و گوئی لئ ده گریئ. نه م دهنگه و خاوه نه که ی که که وتوتنه ناو قولایی ناواز، هاتنی باز، کرانه وهی دهرگا و هاتنه ژوره وهی بازی هه رچی چو نیک بیت نه بیستووه. ناوازیک

که هستی نوئی و شه پۆلی نوئی له دهروون و پۆحی ماندووی بازدا به دی دینیت؛ شه پۆلی چ هستیک؟ ترس؟ غریبی؟ دوزمنی؟ گرمی؟ چی؟ باز نازانی، به لام هست به ماندوویه تی دهکات. ماندوویه تی، به تنیا ماندوویه تی؛ ماندوویه تی جهسته، ماندوویه تی میشک، بیره وه ریبه خویناوییه کانی ژانی، نهو چاره نووسه ی بازی خسته سر نهو پرتکه گه واده ی نهو ولاته گه واده. پۆژ، مانگ و سالانی [ژانی] نهو له ژیر نهستیره ی ژیره خشکی نهو ولاته، له دهشت و کوپستانی وه خشکی نهو مروفه وه خشییانه، له شهوانی تاریک، پر فلاکت و پر مه ترسی نهو شویناواره وه خشیه له بیرکراوه. بۆنی سهیری نهوان، تامی سهیری نهوان، هستان و دانیشن و پۆشاک سهریان، بزوتن، هزر، ناخوتن و قسه کردنی سهیر و سه مه ریان، وشه سهیره کانیان. باز ماندووه.

به لام نهو دهنگه غریبه که تنیا هی نهو ولاته یه چی ده لئ؟ له گه ل شهوش که باز له میژ ساله له ناو نهو شتانه دایه، له ناو نهواندا، له دل و پۆحی پر نهینیی نهواندا ده ئی، که چی هیشتا نازانی که نهو شاوازه، نهو وشه دل سوژانه ی نهو کچه باسی چی دهکات. باز نهو ونده لهوان به دووره! نا، نهو نهو ونده نزیکه لییان ته نانهت دهنگی نهوان له ماله که ی خۆی دیت، که چی له گه ل شهوش نهو ونده دوور که باز نهو قسانه نازانیت و له مانایان تیناگات. هر چه نده به قوولایی به هر شیوه یه که له ناو واقعی چلکنی نهو ولاته دایه که چی نهو وندهش لئی دووره. هر وهک نهو کچه. نهو کچه که وهک ئاوی کانیاری نهو ولاته گه واده زولاله، وهک یه که م تیریزه کانی خۆری سر نهو چیا ویرانانه زیندووه، کئییه، چیه؟ نهو کچه که له قوولایی چاوانی پر چه ز و پرووناکیدا هه میسه پتچکه ی ترس و سام ناشکرایه و ئیستا له سایه ی بازدا هیشتا ده ئی، بیر له چی دهکاته وه و چ هستیکی هیه؟ پۆحی نهو کچه ی که به زمانی باز ژور به باشی، به لام به ره نگیکی که میک

سهیر، که می‌ک غریب ده‌دوئ، چی ده‌لن، و دلئ شو بوچی لن‌ده‌دات؟ هال، چیشخانه، بهر ده‌رگای چیشخانه و ژووری نوستن تاریکه . له ناوه‌وه، لای ژووری دانیشن، شه‌وقیکی بیزار دیاره . به‌لام دهنگ خوی ده‌پیچیت به تاریکی شه‌وه‌وه و بلآو ده‌بیته‌وه . تاریکی شه‌و و مال‌که قورسایي ناواز و وشه‌کان زور زیاتر ده‌کن . باز به نارامی به هه‌نگای قورس به‌ره‌و ناوه‌وه ده‌پوات . کاتیک به بهر ده‌رگای ژووری نوستندا پاده‌برئ و ده‌گاته بهر ده‌رگای ژووری دانیشن، نه‌مجار کوتر ده‌بینئ . کوتر له زوی له سهر دوشه‌کیکی پاخراو، کراسیکی ساده‌ی درئ له به‌ردا، له بهر په‌نجره دانیشته‌وه . له سهر میزی ژوره‌که که هه‌ندیک له کوتر دوره و له بهر په‌نجره‌که‌ش چند مؤم داگیرساون . مؤمی سوور و سپی سووکه پووناکیه‌ک ده‌پژینه ناو ژوره‌که . شو پشتی داوه به دیواری سپی په‌نجره‌وه، سهری پوو له په‌نجره‌که‌یه، لاقه‌کانی کو کردوته بهر زگی، ده‌ستی داوته بهر نه‌ژنوی و له په‌نجره‌وه سه‌یری ده‌روه ده‌کات و هیدی هیدی به ناوازی لاوانده‌وه، به ده‌نگیکی ماندوو [ستران ده‌لئت] . ده‌ترسن، وه‌ک بلئی له سهر خو چووین، وه‌ک بلئی به سهر دونیاوه نه‌بیت، ناوه‌ها سه‌یری ده‌روه ده‌کات . نیگای شو؟ هه‌سره‌ت؟ ویست؟ خه‌م، ژان؟ یانیش خوشحالی شو‌هی که هه‌نوکه‌ش ده‌ژی؟

باز به نارامی ده‌لن «کوتر» به‌لام وا دیاره که کوتر دهنگ نایستن .

باز جاریکی دی که می‌ک به‌رتر بانگ ده‌کات: «کوتر»

نه‌مجار کوتر پاده‌چله‌کی و ده‌نگیکی سه‌یر که باز لئی تیناگات له زاری دینه دهر . ده‌ست‌به‌جی گورانیه‌که ده‌پریت، خوی کو ده‌کاته‌وه و هه‌لده‌ستیته سهر پئ . به پوخسارییه‌وه ترسیکی بن‌پایان قوول، ده‌لن «نا» و خوی ده‌داته پال په‌نجره‌که .

باز دهم به خنده ده‌لن «مه‌ترسه کوتر، مه‌ترسه که‌که‌م، منم...»

کۆتر ده ترسن، به پیوه دهستی له پیشهوه له ناو به کدا، ده له رزنی. باز ههنگاو ییک، دوو ههنگاو به رهو لای دیت و ده لئی «کۆتر، چ ناویکی خوش...» به لام کۆتر چاوه کانی بن کۆتا ماتماو، ده به پیو، چهند ههنگاو به رهو دوا، به رهو په نجه ره ده کشیتته وه تاوه کور خۆی له باز دوور بخاته وه. «چ ناویکی خوش» باز دووباره ی ده کاته وه، به لام ناتوانی درێژه به قسه کانی بدات. ئه و پتویستی به و قسه نه زمانه یه که ترسی کۆتر به وینیتته وه. به لام چی؟ به چ وشه یه ک؟ به چ زمانیک؟ نیگای سهیری کۆتر، گهرمایه ک له وانه شه چلانی گهرمای دلسۆزیه ک - له دهروونی بازدا پتک دینیت. باز هه روا بن دهنگ، که میک دوورتر له و به پیوه پاده وه ستی و لئی ده پوانی. خۆزگه ئه و نه ده هاته ژووره وه و کۆتری له خهونی تایبه تیی خۆی وه خه به نه ده هینا و له ئاوازی سهیری ئه و گۆرانیه سهیره دووری نه ده خسته وه. ئیستا هه رچی به کیش بلئی بن سووده. قسه ئیدی ناتوانی سیحری ئه م ژوره که کاریگه ریی له سه ر بازیش داناوه، بۆ خۆی و بۆ ئه ویش بگه پتینیتته وه، ئه م کچه شیرینه، ئه م کچه کتوییه زانا و تیگه یشتوو به ترسه وه پاچله کا. قسه ئیدی کاریگه ریی له سه ر دانانیت... ئه وه نده ی چهند خوله ک باز خه نده یه کی نه رم به روخساره وه و کۆتریش ترسیکی گه وره له سه ر پوو، هه روا به پیوه که میک دوور له یه ک بۆ یه ک ده پوان.

پاشان باز به ههنگاوی ئارام به سه ر یکی قورسه وه، ده گه پتته وه چیشته خانه، گلتۆپی چیشته خانه داده گیرسین، ده چن و ده رگای سه لاجه ده کاته وه، شووشه ی درێژی فۆدکا و شووشه ی بچوکی لیمۆنی لئ ده ردین، ده یخاته سه ر میزی چیشته خانه. له دۆلابی چیشته خانه به رداخیک ده ردین و فۆدکا و لیمۆنی تیده کات. به رداخ هه لده گریت و ده به وه ی له چیشته خانه بپته ده ر، به لام پیش ئه وه ی بپته ده ره وه، وه ک ئه وه ی له ناکاو شتیکی بیر که وتبپته وه، ده گه پتته وه به ر سه لاجه، ده رگاکی ده کاته وه و

چەند کۆۆبەك سەھۆل ھەلەدەگرتت و دەیخاتە ناو پەرداخەكەى. ئەمجار دەگەپتەو ە بۆ ژوورى دانىشتن. كۆتر ھىشتا بە پتوھ لە شوپنى خۆى پراوھستاوھ. باز ھىچ نالى، بىن دەنگ دەپوات و لە سەر قەنەفەى درىژ و گەورە دادەنیشیت، پەرداخ دادەنیتە سەر مێزەكە، ژاكەتە پەشەكەى لە بەر دادەكەنن و دەلى «لە دەروە بارانىكى سەیر دەبارئ، ھاوپتیاان منیاان تا بەر دەرگا ھینا، بارانىكى سەیرە» ژاكەت دادەنیتە تەنیشتى خۆى، لە گیرفانى ناوھەى ژاكەت پاكەتى جگەرە دەردینئ، جگەرە بەك دەگیرینئ و بەردەوام دەبیت «ئیدی زستان ھات، زستانىكى نوئ، زستانىك لەو زستانە بىن ئەژمار وەك بەكانە، زستانىكى نوئى ئەم ولاتە گەو...» ئەو قسەى خۆى دەبېئ، نایھەوئ درىژەى پىن بدات و چەند قومىك لە قەدەح دەخواتەوھ. ئەمجار دەستەى دەمانچەكەى لە پىشەوھ بە تەنیشتى كەمەرى پانتۆلەكەىوھ برىقەى دیت.

كۆتر ھەروا بە پتوھ سەیرى دەكات. بىن دەنگ، بە پوخسارىكى سارد، بىن پۆج وەك پوخسارى پەيكەرىك. بەلام بە نىگاہەكى قوول، نىگاہەكى لىگەر، پەر لە پرسىار، دەردونگ. بەلى بىن دەنگ؛ بىن دەنگىبەك كە ئیدی بووھە ژيانى كۆتر، ئەو ئیدی لە پۆژى مردنى پئناس بەملاوھ، لە لای مەرفان، ئەو مەرفانەى ئەویاون خستە سەر ئەم پئگەى، ھەمیشە بىن دەنگە. لە ھەندىك جار زیاتر، ئەویش زۆر بە كەمى و مەگەر زۆر پئوىست بىت، ئەگىنا دلئكى بىن دەنگ، پۆخىكى بىن دەنگ. وەك خاكى بىن دەنگى ئەم ولاتە. وەك بەربانگى پۆژانى ئەو لە گوند، وەك مەرفى كەوتوو و كوژداوى پۆژانى پابردووى، وەك ئەم مالى سارد و ناموبارەكەى شوققەى سەربازى.

باز چەند قومى دى دەخواتەوھ، جگەرە دەكیشن و دەلى «ماندوم»، بە ھىواىە كۆترىش شتىك بلئ. بەلام كۆتر ھىچ نالى. باز لئى دەپوانئ. كۆتر؛ قزى ئىستا درىژتر، نىگاہەكى مەعسووم، چاوى پەشى پووناك،

چاوانی هیج ناتروکینن، چاوانی قوول، یه کجار جوان، پرترس، پپه زاره . چاوانی غریب ... باز فودکا ته واو ده کات . هه لده ستن ده روا بؤ چیشتخانه و پاش که میک به قه ده حیگی پره وه ده گه پیته وه . دواى نه وهى له سهر قه نه فه داده نیشیت ده لئی «بؤچی به خه به ری؟» کۆتر که هیشتا به پیته وه، وه لام ناداته وه . له دهره وه دهنگی خوڤه ی باران دیت . پروناکیى که مى مؤمه کان به سهر دیواری ژوره که وه ده شه کیته وه . له ژوره که دا، له قه نه فه یه کی دریز و گوره، میزکی دریز، دوو کورسی و دۆشه کیک که کۆتر له بهر په نجره رایخستوه، زیاتر هه رچی چۆنیک بیت، هیج شتیکی دی نییه .

باز فودکا که ی ده خواته وه و ده لئی «دانیشه، مه ترسه، ناتخۆم، دانیشه ... ده مه ویی که میک قسه ت له گه ل بکه م...»

کۆتر بن دهنگ له سهر دۆشه ک داده نیشیت، چۆکی کۆ ده کاته وه ناو زگی، کراسه دریزه که ی بهرده داته وه به سهر لاقیدا، په نجهکانی داده نیته سهر نه ژنۆی و سهیری باز ده کات . مؤم له بهر په نجره و له سهر میزه که له ههر دوولوه پروناکییه کی ده دهنن . پوخساری هه ندیک دریز و شیرینی، لۆچی سهر پوخسار و ته ویلی، چالی ده وری چاوی دیارن . زولفی په شی دریزی، نیستا به سهر شانیه وه به شه وقی [پروناکی] ده بریقیته وه . کۆتر نیستا زیاتر له هه میشه نه سههر دیاره .

باز ده م به خنده دواى خواردنه وه ی چند قوم ده لئی: «نه و گزانییه چی بو ده تگوت؟ ده نگت یه کجار زیز بو...»

کۆتر وه لام ناداته وه . باز پیاله که ی داده نیته سهر میز و مژیک له جگه ره ده دات و جهخت ده کاته وه « من بهس مه راق ده که م... مه ترسه ... ستران باسی چی ده کات؟»

«داده، دایکم نه و سترانه ی ده گوت» کۆتر بئ نه وه ی بؤ باز پروانی، نیگای له سهر په نجره دریزه کان وا ده لیت «باوکم له کۆتایی هه فته دا

دههات بۆ گوند و هه موو ئیوارانی به کشه ممان ده گه پابه وه بۆ شار. نهو ئیوارانه، ئیوارانی به کشه ممان، کاتیگ داده منی ده کرده خه، نه م سترانهی ده گوت. ناوازی ستران به کجار گۆنه. له و کاته دا که داده ده یگوت، من لئی تینه ده گه یستم. نهو سه ری منی ده خسته سه ر پانی و بۆ دوور ده پپوانی، وه ک بلئی له شوینگی دی، له دونیا به کی دیدا بیت، ده یگوت. من سه یری ده می و لیوه کانیم ده کرد که ریک و پیک به ئاههنگ ده جوولان. نهو وشانهی له زاری نهو دههاتنه دهه، ناوازی گوند و چپاکان بوو. وه ک بلئی فینکایی شنه ی کویتستانان، پپوناکی سپیده ی به یانان له ناو نه م وشانه دا شاردرابیته وه ... جارجاره گورانی به کی ده بپی و ده یوه ستاند، وشه کان ده بپوسکان. پاره ستانی ستران و نهو بین ده نگیهی له پاره ستان درووست ده بوو، به شیک له سترانه که بوو. ستران باسی کۆچیک ده کات. کۆچی گوندیک. ژنیکی خاوه ن مندالیکی به رلانکه له گونددا ماوه ته وه، به دوا ی کۆچدا، به دوا ی نه ویندار، دایک و خوشک، باو و باپیرانی خۆیدا نه م سترانه ده لیته وه. وشه کان ساده و زیز و به خه م و په ژاره ن. داده نه م سترانهی ده گوته وه، سه ره تا به ئارامی، دوا یی وه ک داستانیگ و دواتریش به گریان ... نه وه سترانی داده یه ...»

کۆتر پاره وه ستن، وچانیگ ده دات و ده لئ «داده» به لام دریزه ی پینادا و پاره وه ستن. بین ده نگیه که ده ست پیده کات. بین ده نگیه کی قوول. بازیش ناپه یفی، ته نیا فۆدکا ده خواته وه و سه یری کۆتر ده کات. له ده ره وه خرمه ی باران دیت. مۆمه که ی به ر په نجه ره، پیده چی له به ر هیزی نهو بایه ی له درزی په نجه ره وه دیته ژووره وه، ده شه کیته وه. کۆتر به نه نگوست و په نجه کانی ده ستی که داویه ته به ر نه ژنۆی، بین ده نگ یاری ده کات. باز جگه ره ده کیشن، لاقی خۆی که میگ دریز ده کاته وه و له کۆتر ده پوانی؛ کۆتر، کچیکی نه رمۆله، ناسک، که میگ ترسه نۆک،

که میک شهرمن که له وانه شه له بهر ئه و دۆخه بیت که تئیدایه .
 نه رمۆله به لام له هه مان کاتدا سه رکه ش، مه غرور و تیگه یشتوو . باز
 بیر ده کاته وه «خۆزگه ئه م کچه چیاپی نه بوایه ، خه لکی ئه م هه ریمان ه
 نه بوایه . خۆزگه ئه وم له م دۆخه دا نه ناسیایه ت .. خۆزگه نه ک وه ک
 دوژمنیک که وه ک دۆستیک ده مناسی ...»

«داده» باز پاش که میک بئ ده نگیه که ده شکینن و ده لئ «کۆتر
 باش گویم لیبگره ... تا ماوه یه ک، ماوه یه کی یه کجار دریز، تۆ ناتوانی
 دایک، باوک، هاو پئ، دۆستان، ناسیاو و خزه کانت ببینی، یان له گه لیان
 په یوه ندی بگری یانیش بچیت بۆ شوینیکی دی . پئویسته به زووترین
 کات ئه م شتانه له سه رت ده ریکه ی و له خۆتی دوور بخه یته وه تا وه کوو
 بتوانی هه ندیک ئارام بیت . تا ماوه یه کی دریز، تۆ، تۆ نیت . تۆ کۆتر
 نیت، تۆ نیت ... تا ماوه یه کی دریز ژیاپی تۆ وه ها به دزی و شاراو هی
 ده بیت . له بیرت نه چئ!»

کۆتر هیچ نالئ، وه ک ئه وه ی له گه ل ئه وی نه بئ، وه ها بئ جوولئ،
 بئ پوانین، سه یری په نجه کانی خۆی ده کات .

«دۆخی تۆ هیچ باش نییه» باز دوا ی قومیک به رده وام ده بئ؛
 «په وشی منیش باش نییه ... سه رۆک و فه رمانده کانی من ده یانه وئ
 تۆ پاده ست بکه م ... سه دان که سی وه ک تۆ هه ن . واتا ئه و که سانه ی
 که ده ستیان له سه ودای سه ره له دهری هه لگرتوو و ئیستا له گه ل
 ئیعه ن، له گه ل ده ولت ن، کار بۆ ده ولت ده که ن و هاریکاری به ئیعه
 ده دن . زۆریه یان له زیندانان . کاتیک پئویست بئ، له زیندان ده ریان
 دپئن و له گه ل خۆیان ده یانه ن بۆ هیرش . هه ندیکیشیان بژارده ن و
 له گه ل ئیعه ن . به لام ئه وان شه و و پۆژ له ناو شه پدان . هه موو پۆژیک
 ده مرن و ده کوژن ... په وشی هیچ که س له تۆ ناچیت، به زانسته وه
 من تۆم هینا بۆ ئیره تا وه کوو بتوانم بته پاریزم ... له مردن پرزگارت

بکەم . گەر راستت دەوئى خوشم نازانم بۆچى بەلام لە دەرووندا شتىک
 ۋەک گەپى پۆشنایىک داگیرسا . دلەم پارى نەبوو کە کچىكى خوینەوار،
 تىگەيشتوو... و جوان، قەشەنگ و گەنجى ۋەک تۆ بىتە کوشتن... بەلام
 ئىستا فرماندەکانى من تۆيان دەوئى... بە گرىمانەيەكى زۆر بۆ کوشتە...
 تۆ بلئى ئىمە چى بکەين؟...»

کۆتر ۋەلام ناداتەۋە، لە باتىسى ۋەلام سەيرى مۆمى بەر پەنجەرە
 دەکات کە خەرىکە تەۋا دەبىت . «کۆتر» باز ھەندىک بە ترسەۋە دەلئى
 «کۆتر من ماندووم، مېشکم، دلەم، پۆحم ماندوۋە... سەرم ژان ئەکات،
 ناوچەوانم دېشىن، ماندووم مەکە بلئى چى بکەين؟»

ئەمجار کۆتر پوو دەکاتە باز و زۆر بە ئارامى دەلئى «من نازانم، من
 نامەوئى بىمە بار، خۆ ھىچ شتىک نىيە من بىلئىم يانىش بتوانم بىکەم .
 فرماندەکانت راست دەکەن، من بە کارى ھىچ نايەم، خۆ من مردووم،
 ئەگەر تۆ ھەز دەکەى من رادەست بکە...»

«نا، من ھەندىک شتم پىيان وتوۋە . لام وايە تا ماۋەيەک قەناعەتم
 پى ھىتابىتن . تۆ دەمئىنى، بەلام لەوانەيە جارجارە لەگەل ئىمە بىتت
 بۆ ھىرش»

دواى قسەکان، باز ھەلدەستىتە سەر پىن، دەرواى بۆ چىشتخانە و بە
 قەدەحىكى پەرەۋە دەگەرپتەۋە بۆ ژوورەکە و دادەنىشىن . «پىويستە کەس
 تۆ نەبىنى، تۆ نىت . خۆت فىرى ئەمە، فىرى ھەستىكى ۋەھا بکە...
 ژيانى تۆ ئىستا کەوتۆتە سەر پىگەيەكى نوئى و پىموايى تا مردن
 ھەروا بەردەوام دەبىت... ناۋى تۆ، پاشناۋى تۆ، جل و بەرگى تۆ،
 ھەموو شتى تۆ دەگۆردىن،» باز ئەمە دەلئىت و بە وردى بە سەرنجەۋە
 سەيرى کۆتر دەکات . ئەو بىدەنگىيەى ئەم کچە، ئەو لە خۆبايى
 بوونەى چىبە و لە چىبەۋە دىت؟ باز جگەرە بە دەمىۋە بىر دەکاتەۋە،
 ھۆش و مېشكى، جەستە و پۆحى ئەم کچە بە چىبەۋە سەرقالە؟ بىر

له چی ده کاتوه و چ ههستیکی ههیه؟ خوین، تۆلهی خوین؟ قین، نه فرهت؟ جۆش و کۆلی توندوتیزییهک که مرۆفهکان نه سیر ده کات؟ شه، پینکدادان، کوشتن؟ تۆران و دردونگی؟ ترس و خه م؟ ماندوویه تی؟ به لی ماندوویه تی، پیده چی ماندوویه تی [بیت] له وانیه که که ش ماندوو بیت، هه ر وهک باز ماندوو. دل جهسته و پۆحیکی ماندوو. کن ده زانی له وانیه نه م پۆحه غه ریب، نه ناسیار و ماندوو یارمه تی پۆحی ماندوو ی بازیش بدات تاوه کوو باز ئالۆزی پۆح و میشکی خۆی تیه پ بکات؟ به لام خۆزگه نه م که خه لکی نه م ولاته نه ده بوو. له م کاتی شه، پینکدادان و کوشتنه دا، نه م شته، زمانی دایک، باو و باپیرانی نه م که ده بنه باریکی قورس، ده بنه کۆسپنکی گه وره. به لام هه رچیش ببی، پتویستی باز به کچیک، ژنیک، هاورپیهک، دۆستیک که نه م بتوانی قسه ی له گه ل بکات، بخوات، بخواته و بخه وی ئیجگار زۆره. بۆ دل، میشک، پۆح نه و ناچاره. به لی بازی ناودار، به میز، فرماندار به وتی فرمانداره کانی بازیک که وهک پۆلا قایمه، پتویستی به مه ههیه. دلی نه و که ههچ کهس له ده ره وه ناتوانی ببینی، پۆحی نه و که ههچ که سیک ناگای لی نییه، موحتاجه.

«کۆتر» باز چند قومی دی ده خواته و ده لی «تۆ ده توانی زه حمه ت بکیشی جانتا که ی من له هاله که بینی؟»
 کۆتر بی ده نگ هه لده ستی، ده چینه به ر ده رگای ده ره وه و جانتا هه لده گری و ده به یینی ده یداته باز. پاشان ده پوات و له شوینه که ی خۆی داده نیشیته وه. باز ئارام دوگمه ی جانتا ده کاتوه، هه ندیک کاغه ز، دۆسیه و ده فته ریکی لی ده ردینی، ده فته ریک له ناو نه واندا ده رده کیشن و به ره و کۆتر پاید ه گری و ده لی: «فه رموو ده فته ره که ت، ده فته ری شه ره کانت...»

سه ره تا کۆتر تیناگات که باز چی ده لی، چی ده کات، به لام که

سهیری دهفته ره که ی دهستی باز دهکات، پهنگی دهفته ره که دهناستته وه .
 دهفته ره که ی کۆتره! ... هه فال و هاوړپتی سر چیا، زمانی ژان، خم،
 ویست و ناره زوو، پاز، نیش، که سر، که سرهت، هز و هیواکانی . نو
 دهفته ره ی که کۆتر جارچاره به پینووسی جودا، به شیوه ی تیکه ل
 هندیک دپری ساده وهک شیعریکی ساده ی تیدا ده نووسی . نو دپرانه ی
 له دل و پوچیه وه دههاتن و نو نهیده توانی به هیچ که سیکی دیکه بیان
 بلئی . دهفته ریگ که هندیک پاز و نهینی کۆتری تیدا شاربووه .
 دهفته ریگ که نارامی و هسانه وه یهک ده داته کۆتر و هه ناسه ی له بهر
 بپاوی ده که پینتیه وه . به لئی نو دهفته ره ی کۆتر که کاتی برینداربوونی
 له گه ل جانتا که ی ون بوو . نیستا دهفته ر لیره یه، له مالی شوقه ی
 سه ریازی، له م نیوه شه وه شلیوه دا، له بهرده میدایه ! و باز، له ناو هه موو
 نینسانه کانی جیهاندا باز، بازه که پیشکه شی دهکاته وه!

«فه رموو» باز به بزیه که وه ده لئی «من سه یرم کرد، سه یری نو
 لاپه رانه ی به زمانی نیمه نووسیووت، نهوانی دیش که که سانی دی
 خویندیانه وه، شتیکی مه ترسیداری تیدا نه بوو، شیعه رکانت خو شن . تو
 ده توانی نه مه وه ریگریت و بهرده وام بیت . له وانه یه کاتیگ دلته نگ ده بی،
 شیعه ر بتوانی یارمه تیت بدات.»

کۆتر هه لده ستیت و دپته لای باز، دهفته ره که ی له دست وهرده گریت
 و ده لئی «سپاس» هه ر نه وه نده . به لام له وانه یه نه مه یه که مجار بیت که
 کۆتر به نیگایه کی دی، به وردی و پوانینیکی دی، له باز ده پوانیت . کۆتر
 ده که ریته وه و له شوینه که ی خو ی داده نیشیت . نو دهفته ره که ی وهک
 بلئی مندالیک له باوهش ده گریت، له نامیز ده گریت . جاریکی دیش به
 دلگه رمییه وه ده لئی سپاس .

باز ده م به خنده ده لیت: «شیعه رکانت خو شن، منیش هه ر وهک تو
 وتووه وهک نه وه ی له خه ونیکدا بم، خه ونیک ببینم، نه م ولاته ده ژیم،

دهبینم و دهبیستم، بهلام تو به پاستی ژور جوان وینات کردوه. «
 نهجار کۆتر به دهنگیکی بهکجار نهرم دهلّیت: «نا، نه ولاته و
 مروفهکانی نه ولاته خهون نین؛ نهو شتانهی من نووسیومن خهون و
 خهیاّل نین. نهو گوند، دار و دارستانهی که دهسووتن، نهو مروفانهی
 که دهمرن، نهو قیرپه و هاوارهی که دهبیسترئ، پاستین، پاستی نه
 ولاته.»

«بهلام وهک خهونیکه، وا نییه؟» باز بو نهوهی کۆتر بداته قسه
 کردن وا دهلّیت.

«نا، نهک وهک خهونیک، وهک کارهساتیک، وهک حهشریک. نهوانه
 هرهموو پاستن، پاستین. نه ولاته، نه مروفانه، نه هریمان
 هرهمووی دهژین، نهوان پهگ و پیشهیان، ناو و نیشانیان، نهزمون
 و میژوویمان هیه... نهوانه پاستین. مردنهکان له ولاته پاستین،
 کوشتنهکانیش. پاستیهکی وهها که هر مردنیک، هر کوشتنیک
 پاستیه. پاستی نه ولاته، پاستی ولّتی مهزن. پاستی ئیمه
 همومان، پاستی مروفایهتیش. ههندیکی دی دهکوزن، پاستیهکی وهها
 که لهگهّل کوزراوهکان، کهسانی دهست به خوینیش دهکوزین...»
 «نهی تو پیم نالّی که ژیر چی به سهرهات؟» باز به مراههوه
 بهلام به نیگای نهرمی کۆتر و به درّژه پیدانی قسهکانی خوشحاله،
 دهپرسی «نهو ژیرهی که تو بو ئیمهت باس کرد، که تو له
 دهفتهره که تدا نووسیوته؟»

«من نازانم» کۆتر له پپر وهک له خهونیک راپله کابیت به کورتی
 دهلّیت و رادهوستن.

«تو بلّی نهویش کوزرابیت؟»

«نازانم»

«هیوات هیه که جاریکی دی له م دنیا نهو ببینیتهوه؟»

«نازنام» کۆتر که میک بین دهنگ ده بیئت و دیسان به رده وام ده بیئت
 «نا، پیتم وا نییه...»

«پیتم بلن تو خۆشت ده ویست؟»

«به لن» کۆتر به دهنگیکی بنه بر و مسۆگەر وه لام ده داته وه .

«تۆ چۆن حه زت لن ده کرد؟ چیت ده کرد، چیت پی ده گوت،

خۆشه ویستییه که ت چۆن بو؟»

کۆتر وه لام ناداته وه . باز له وتی خۆی په شیمان، قه ده حه که ی
 هه لده گریت، که میکی لن ده خواته وه و کاغز و ده فته ر و دۆسیه ی سه ر
 میزه که دیسان ده خاته وه ناو جانتا، ده رگا که ی داده خات و دایده نیته به ر
 پیی قه نه فه که .

ئه مجار کۆتر به ئارامی شتیکی چاوه پوان نه کراو ده لیت: «بۆچی
 ئیوه ئیمه وه ک هه یین، وه ک ده ژین، قه بوول نا که ن؟ بۆچی نا هیلن
 ئاسوده بین و ده تانه وی هه میشه به مانکۆژن؟...»

باز پیده که نی «کچی من خۆ ئیمه پیک هاتبووین، ئیمه و ئیوه
 نییه، ئیمه هه یه، به ته نیا ئیمه، ئیوه ش ئیمه ن، ئیمه ش ئیمه یین.
 وانیه؟»

«به لام...» کۆتر له قسه که ی خۆی په شیمان، ده لن: «به لام
 دانیشتوانی ئه م ولاته ده یانه وی وه ک خۆیان به میننه وه، به ره گ و
 پیره ی خۆیان به میژوو و ناسنامه ی خۆیان بزین، نه ک هچی دی،
 نه ک ویستیکی دی، مه گه ر ئه مه داخواریکی زۆر گه وره یه؟»

«ئه وانه هه موو گه مه ن، گه مه ی دوژمن... ده ست له و قسانه هه لپگه ره .
 پیویسته جاریکی دی قسه ی وات له زار نه یه ته ده ر... تۆ ئیستا پیتم
 بلن ئیمه پیک هاتبووین و نییه، به ته نیا ئیمه هه یه، ئیمه هه یین، و
 نییه؟»

کۆتر ده لن «به لن» و پوی خۆی وه رده گریت و له په نجه ره وه

سهیری دهره وه هکات.

باز له قهده که هی ده پروانی. قهده ح دیسان به تال بووه. مؤمیکی
 سهر میزه کهش به تال بووه. له ناو ته پله کی ژیر جگه ره دا له
 سهر میزه که چن قونجکه جگه ره یهک کو بوته وه. باز حه ز دهکات
 ههستیت و بجیت بو چیشته خانه. به لام ناتوانی، هوشی پوشتووه. نهو
 ماندووه، سهری نه وهنده دیشی له وه دایه بتهقی، خوی دیت. دیسان
 داده نیشیتوه، ههستی به ماندوویه تیی خوی کردووه، لاقی له سهر
 قهده که راده کیشیت و بیر له کات، شهو و پروان دهکاتوه. نیستا
 کاتژمیر چندی شهوه؟ یهک، دوو؟ کام پوزه؟ نهو کچه کتیه؟ له کام
 لایه؟ دؤست؟ دوزمن؟ نا، من ده بی نه خوم. باز بیر دهکاتوه، من
 ته نیا هندیک جار دیم بو نه ماله، بو لای نه م کچه، نابین بخوم.
 من ده بی نهو بناسم، قولایی دل و پوچی بناسم، له پشت نه م ده مامکه
 ساکار، خاوین، ساف و جوانه دا چی هیه ده بی بیبینم. نا، خوتن نا.
 که واته شو دکا پیویسته، خوارنده وه، جگه ره پیویسته. داوای لیبکه م؟ نا،
 نابین. با ماندوویه تی، با خه ویش بیت، به لام من بازم، نابین بخوم.
 دوزمن یان دؤست، ناسیاو یان نه ناس، ده بی من له چاوانی نه م کچه
 غریبه، له لیو، پیکه نین، به دن، پان، لاق، دل و پوچی پروانم. گاز له و
 مه مکنه بگرم، بیمژم، بکه ومه ناو سینگ و به روکی گهش و حه سانه وی
 ماندوویه تی چاره ی شکست و دهرمان و هه توانی لاییتی له ویدا بدوزمه وه.
 من ده زانم نارامی له وی، له ناو لیو، گه ردن، گوئی، سینگ و به روک،
 لاق و پان و جهسته و به دهنی جوانیدایه. له ناو دلی غریب و پوچی
 ناا شنایدایه. من ده بی له وی بخوم...

له پر باز ده لئی «کوتر کچی من وهره، وهره بو لای من، لیتره له
 ته نیشتم دانیشه» کوتر هیچ نالئی. باز دیسان وهک نه وهی بیاریته وه
 ده لئی «وهره لای من، دهستت بده به من» به لام کوتر ناچیت، ههر

ناشجوون، تنیا به ترسه وه، به چاوی پر له پاپانه وه سهیری باز دهکات. دیسان نهو چاوانه، نهو چاوه پهش و پووشنانه که وهک موم شوق دده نه وه! دیسان نهو ترسه ویرانکهره که نیستا هاتوه له قولایی چاوه کانیدا نیشوتوه!

«مه ترسه کچه کم» باز به دوا غیره تی به لام که میک به شهرمه وه ده لئی «من ناتخوم، مه ترسه، وهره بۆ لام، ده ستت بده به من، له م باران و سه رما، شه و تاریکیه دا، نه رماییه ک، گه رماییه ک بگه یه نه به من... کوتر، ماندووم، سه رم دیشی، ده ستت بده به دهسته سارده کانه وه، له نامیزم بگره، گه رمای خۆتم بده یه، بیگه یه نه به من... تینووم ناوه که تم بده یه، برسیمه خۆتم بده یه... من ده موی تو، به ده نت، هه مو شتت بناسم، له ناو مه که کانتدا بخوم، وه خه بهر بیم، تیییدا ون بم... وهره.» باز جاریکی دی به لام نه مجار ده قیپینن «وهره!...»

نه مجار باز له پر قسه که ی ده بریت، باز بیر ده کاته وه، نه م قسانه چین؟ من سه رخۆشم. باز تو سه رخۆشی، تو نازانی که چی ده لئی، گویت قسه کانی خۆت نابییستن! نهو بین ده نگ تماشای کوتر ده کات که دانیشتوه به ترسه وه له م ده پروانن. لیوه کانی به زمان ته پر ده کات، لیوی ده بزویین و ده خوازی شتیک بلن، له وانه یه شتیک پیرسی، به لام قسه له زاری نایه ته دهر. دیسان بین ده نگیه ک بال به سه ر ژوره که دا ده کیشی، جگه له ده نگی باران هیه ده نگیک نایه. بین ده نگی قولتر، گه وره تر ده بیت. باز ده پروانن؛ ماندوو، سه رخۆش، گیتژ. باز ده پروانن؛ هیوادار، هه وه سدار، به ناوات. باز ده پروانن؛ تینوو، برسی. چاوانی باز هیدی هیدی قورس ده بین و له سه ر قه نه فه پاکشاو ده ست به پرخه پرخ ده کات.

له گه ل خوتنی باز، کوتر ده فته ره که ی هیشتا به ده ستیه وه، خیرا هه لده ستیه سه ر پین و ده پروات بۆ چیشخانه. نه وه نده ی چند خوله کیک

هروا به پیوه سهیری دهور و پشتی، سهیری میز و کورسییهکان، سهیری په‌نجره‌ی چیشتخانه، دۆلاب، تۆجاخ و سه‌لاجه ده‌کات و ده‌لئی «ئه‌مه‌ چ حالئیکه! خودایه ئه‌مه‌ چ حالئیکه منی نیکه‌وتوم؟» کۆتر ده‌چیته‌ بهر تۆجاخ، سه‌ری مه‌نجه‌لئی چیشتی ئیواره‌ که به سه‌ر تۆجاخه‌که‌وه‌یه، هه‌لده‌گرئ، دیسان دایده‌نیته‌وه، ده‌چیته‌ بهر سه‌لاجه، ده‌رگاکی ده‌کاته‌وه، سه‌یری میوه و سه‌وزه‌ی ناوی ده‌کات، ده‌گه‌رپته‌وه بهر میزه‌که، تماشای شووشه‌کانی باز له سه‌ر میزه‌که ده‌کات و دواییش داده‌نیشیت. سه‌ری خۆی ده‌خاته ناو هه‌ر دوو ده‌ستی و به ده‌نگه‌وه ده‌لئی «ئه‌مه‌ چ حالئیکه؟» ... چاره‌یه‌ک پئویسته، پنگه‌یه‌ک پئویسته ... ده‌فته‌ره‌کی دیته‌وه یادی. ده‌فته‌ر ... هه‌لده‌ستن ده‌چن ده‌فته‌ره‌کی له ته‌نیشتی تۆجاخه‌که هه‌لده‌گرئ و دیت داده‌نیشیته‌وه. ئه‌و به جۆش و خرۆشه‌وه، به گه‌رمیه‌کی بئ‌پایان، ترساو، دودل، لاپه‌ره‌کانی ده‌فته‌ر ده‌کاته‌وه. ده‌ست‌نووسه‌کانی لار، جوان به زمانی ولاتی مه‌زن، به زمانی باز، جار‌جاره‌ش به فه‌رپه‌نسی. هه‌ندیک دپیش به زمانی دایکی خۆی. ده‌فته‌ره‌کی؛ دپیری نات‌ه‌واو، زمانی هه‌ستی گه‌رم، جۆش و که‌سه‌ری تازه، برینی غه‌دار، هه‌ست، بیر، گومان و سه‌ودای په‌رش و بلۆ، پاسته‌وخۆ به بئ شئیوازیکی پته‌و.

ئێستاش دپیر پئویسته، نووسین پئویسته ... هه‌توان له ده‌فته‌ره‌که‌دایه! کۆتر هه‌لده‌ستن ده‌چیته‌ بهر سه‌لاجه، ده‌ست ده‌بات و له سه‌ر سه‌لاجه سئ پینوس هه‌لده‌گرئ و ده‌گه‌رپته‌وه بۆ لای میزه‌که، له سه‌ر کورسی داده‌نیشیت. به خیرایی لاپه‌ره‌یه‌ک له لاپه‌ره‌ کۆتاییه‌کانی ده‌فته‌ر ده‌کاته‌وه و هه‌ر به‌و خیراییه‌ به پینوسکی سوور ده‌نووسئ «ئه‌مه‌ چ حالئیکه!» هه‌مان رسته‌ چهند جاری دیش به دوا‌ی یه‌کدا ده‌نووسیته‌وه. تۆزیک راده‌وه‌ستن، دیسان به خیرایی برووسکیک هه‌مان رسته‌ ده‌نووسیته‌وه. جاریکی دی، جاریکی دی تاوه‌کوو لاپه‌ره‌ به‌هه‌مان

پسته پر ده بېت. لاپه په يه کي نوځ ده کاته وه و هر به و خيرايبه ي پيشو
 ده نووسئ «من ده مرم، من ده خنکيم، من مردوم، من خنکاوم... خوځن
 مني کوشتوه، ترس مني خنکاندوه. خوځن، ترس. خوځن و ترس
 بوونه ته چاره نووسی من... من چي بکهم؟ من له له ت بووم، من
 ون بووم. ژيان کوژاوه ته وه، پارچه کاني ژيانم له تاريکيدا پهرش و بلو
 بوونه ته وه. هر کامه و له شوځنيک. خه وم نييه، خواردم نييه، دوست
 نييه، هاوپځي نييه، نيش و کار نييه، ژيان نييه، پوو و پوخسار نييه.
 من چوځن بتوانم نه و پارچانه وه ک پارچه ي گوزه يه کي شکاو که بوته
 هزار پارچه و بلو بوته وه بخه موه سر يه ک؟ من به ره کوځي بچم؟
 چي بکهم؟ ده توانم چي بکهم؟ نه مه چ حالیکه؟ هه موو شوځنيک هر
 خوځنه، هه موو شوځنيک مردنه، کوشتنه، برينه. هه موو شوځنيک ترسه.
 من ده ترسم، خوځن و ترس من ده کوژن. نه و لاته من ده کوځي. نه م
 نينسانه من ده کوځي، من ده مرم...»

وه ک نه وه ي شتيکي بير بگه و ته وه، کوتر هه لده ستيت ده چي ته به ر
 دولا ب، له دولا بتيک سينييه ک ده رديني، ديت و ساري مه نجال لاده بات،
 به که وکميک سيني پر ده کات له خواردن و ده چي داده نيشيت. ده فته ر
 که ميک له خوځي دور ده خاته وه، سيني داده نييت و به که وچک، بي
 نان، زور به په له خواردنه که ده خوات، بي وچان. نه مجار دواي نه وه ي
 سيني به تال ده کات هر به و خيرايبه سيني دور ده خاته وه، ده فته ره که ي
 ده کيشي ته وه به ر ده ستي خوځي و له و شوځنه وه ماوه، له سر ريزيکي
 نوځي ده نووسيت «من کيم؟ من کيم؟ دوژمن؟ خاځين؟ بوچي من وه ها
 بووم؟ بوچي که و تمه نه م حاله؟ من بير له نه و ده که موه، بير له
 نه وان ده که موه، نه وان نيدي منيان خوش ناوځي. نيدي من هاوپځي
 نه وان نيم، کوځري نه وان نيم. من ده زانم، نه وان نيستا له من نه فره ت
 ده که ن، به لئ نه فره ت، نه و نه فره ته ي بووه ته چاره نووسی نه م و لاته،

چاره نووسی ئیمه هه موومان. باران ده بارئ، دونیا سارد ده بئ، چیا ته ره ده بئ، به فر ده که ویته وه زهوی، به لام من ئیدی له گه ل ئه وان نیم. من کیتم؟ خائین؟ خائینی ولات، ده ولت، ئالا، ئه رتەش، میللت، شه رپان، بزوتنه وهی سه ره لده ران؟ قرژم دریز بۆته وه، برینه کانم ساپیژ بوون، ئیستا، ئه مرۆ، نا، دوتین خویتم لئ ده مات. من هه م، من ده ژیم. من ده زانم ئه و خویتهی ئیستا له م من ده روا، ژیانه، ژیانی منه. من ده ژیم، به لام خائین، وهک خائینیک، خائین به هه موو شتیک، هه موو که سیک...
خائینی ژیان و دونیا...»

کوتر ده ست به گریان ده کات، ده ست له ده فته ره و پینووس هه لده گرئ، ده ست ده باته سه ره پوخساری، وهک ئه وهی هه ز بکات خۆی بنا سیته وه، که میک ده ست به سه ره و چاری خۆیدا دینیت و ده گری. به نارامی ئه سرینی چاوان له سه ره پوخساری خۆی بلآو ده کاته وه، به ئه سرینه وه پوخساری خۆی ده مالت. پاشان ده ست ده خاته سه ره ده می خۆی، ئه نگوستی ته پی به سه ره لیویدا ده گه رپنئ، ده ستی له ویته به ره و خوار، به ره و گه ردن، شان، په نجه، مه مک، زگ، ناوژگ و به ر زگی خۆی ده بات و ده گری. ئه وه ندهی چهنده خولهک هه ره دوو ده ستی له سه ره به ر زگی له ناو هه ره دوو لنگیدا له گریان به رده وام ده بیت. به لئ، ئه و خویتهی ئیستا لئی هاتووه، لئی ده پروات، وهک خویتهی مردن ناچیت. به پیچه وان وه خویتهی ژیانه، سه لمینه ری ژیانه، هیمای ژیانه وهی ژیانه. به لام ژیا نیکی چۆن؟ ئه و ئیدی هه رچییه کیش بکات، بئ سووده، جاریک ژیا نی ئه و به فیرۆ چووه.

ئه و پۆزه ی بۆ به که مجار خویتهی لئ پۆشتبوو، ئیستا به وردی دیته وه یادی. کۆلیژی فه ره نسی له هۆلی ده رس خویندن، سه ره له به یانییهک، له گه ل هاورپییهکی خۆی دانیشتبوو. گه رمایهک له ناو لنگیدا درووست بوو. و ته رپییهک. وهک ئه وهی بۆنیکی گه رم و سه یری لئ هه لبستئ،

وهك ئه‌وه‌ی چووبیته حه‌مامیکه‌وه، وهك ئه‌وه‌ی ناوی گهرمی حه‌مامی لئ بپروات، وهك ئه‌وه‌ی نه‌و کورسییه‌ی له‌ سه‌ری دانیشتووه، ده‌ور و پشت و هه‌موو پۆل له‌ ناو ئاوئیکی گهرمدا بیته. وهك ئه‌وه‌ی هه‌ر كه‌س سه‌یری نه‌م بکات. هه‌رچه‌ند کۆتر تیده‌گات كه‌ چی لئ قه‌وماوه، به‌لام شه‌رم ده‌کات، وهك ئه‌وه‌ی بچی به‌ زه‌ویدا شه‌رم ده‌یگرئ... ده‌رس ته‌واو ده‌بیته، هه‌موو له‌ پۆل ده‌چنه‌ ده‌ره‌وه، به‌لام نه‌م و هاوپیکه‌ی ته‌نیشته‌ی كه‌ کۆتر باسی خوینه‌که‌ی بۆ ده‌کات، له‌ شوینی خویان هه‌ئناستن. کۆتر له‌ به‌ر شه‌رم و ترس ناویڕئ هه‌ئبستن. مامۆستای فه‌ره‌نسی به‌ چاوئیکی پپر پرسیار لیبیان ده‌پوانئ، دپته‌ به‌ر ده‌میان و پاده‌وه‌ستن. نه‌مجار هاوپیکه‌ی کۆتر به‌ بزه‌وه‌ به‌ سه‌ر هه‌ما بۆ کۆتر ده‌کات و به‌ وشه‌یه‌کی کۆن پپی ده‌ئیت “regles” پاشان درژه‌ به‌ قسه‌که‌ی ده‌دات “menstruation, mensture...” مامۆستای پیری چاو شینی قژ درژ پپده‌که‌نئ و کۆتر له‌ باوه‌ش ده‌گرئ، به‌ خۆشحالی و مپه‌ره‌بانیه‌وه‌ ده‌ئئ؛ “Mon petite fille...” «تۆ ده‌بیته‌ کانی، کانیای زیان، ماده‌ری زیان. پپرۆز بیته‌...»

خوین. خوینئیکی - وهك مامۆستا ده‌ئیت - پپرۆز، خوینئیکی خه‌ست، كه‌میک ره‌ش، تاریک، هه‌موو مانگ، هه‌موو جار، چه‌ند پۆز... خوینئیک كه‌ خه‌ون و خه‌یال، هزرد و مرازئ نوئ پپك دپنئیت. خوینئیک كه‌ جموجۆئیکی گهرم، جۆش و خروۆشیک له‌ هه‌موو به‌ده‌ندا ساز ده‌کات. خوینئیک كه‌ نه‌مامی جوانی ئاو ده‌دات، ده‌ست نه‌خواردوویی هار ده‌کات. سه‌ره‌تا توورپه‌یی و ماندووپه‌تی، دواییش خوین، دواتر خواست، هه‌ز، هه‌وا... وهك گولئیکی تازه‌ پشکوئوو، وهك گولخونچه‌ی په‌نگین كه‌ له‌ سه‌ره‌تای به‌هاراندا له‌ ناو به‌فر سه‌ر ده‌ردپنئ. هه‌واي مانگ و سالانی کۆتر؛ پۆزئیک هه‌ستی بچ نه‌ندازه‌ به‌هه‌یز دلی داگیر ده‌که‌ن، ده‌نگ، قسه‌ی پپاوانی شوخ و شه‌نگ و گه‌ش، مپشکی نه‌م پپر ده‌که‌ن، دل

دهبڼه يهک، جهسته دهبڼه يهک، به نارامی، به دوور له پهله پهله، به جوښ و خړوش، به مهراق، گهرمی و پروناکی دهرونی کۆتر پر دهکات. له پهنجهوه تا زولف، هه تا تهوقی سر، میتشک و ههموو جهستهی کۆتر به و گه رما و پروناکیه گهرم دادیت، ده سووتی. جاریک، دوو جار، ده جار... و پوژیک خوین راده وهستی، ئیدی نایه. مانگیک، دوو مانگ... زگی کۆتر گه وره ده بی، مانگیک، دوو مانگ، توواوی تیدا شین ده بی، کۆرپه له یهک دروست ده بی. کۆرپه له بکه ویته جووله، ده ست بکات به له قه فردان. ئیدی خوین نه یهت. به لام کۆرپه له گه وره بیت و بیت. مندالیک دی. مالیک گهرم، به دهنگی مندالان. ژیانیک به اختیار، سهرراز... هیواکانی کۆتر ههموو مانگیک پاش خوینه که... نهو هیواپانهی ئیستا هه لپوسکاون... و نهو خوینهی گوی بۆ هیچ شل ناکات و ئیستاش لپی ده روا، خوینیک که هیواکانی نهو به تهواوی ده تارینن.

«نه مه چ حالیکه!» کۆتر هر دوو دهستی له ناو لنگیدا وا ده لیت و ده گری. «له کوپوه بۆ کوئی!...» بلیسی چ بی، کۆتر؟ کۆتر به دهنگیکه وه وا ده لیت و له پر وهک نهوهی له خه وهستی، هه لدهستیته سر پی و دیسان سینی پر دهکات له خواردن و دیته وه لای میزه که. خواردنه که وهک نهوهی له قاتسالییه وه هاتبیت، زور به پهله ده داته بهر که وچک و به ماوه یهکی کهم سینی به تال ده کاته وه. «بلیسی چ بی!» کۆتر جاریک دی له خوی ده پرسن، نه مه حاله، نه مه نه حواله! نه پوژ، نه شهو، ناوه ها ده سته به سر، له ناو چوار دیواردا، له گه ل ترسی مردن و له ده ست چوون، بی ناگا له پوداو و جموجولی دنیا. نه پوژنامه یهک، نه رادیو، نه تیفی، نه کاتر میتر، نه ناوینه. هر ته نیا چه ند کتیب که چه ند نه فسه ر له سر میژووی ولاتی مه زن و له سر ژیا نی ژه نه رال سهر دار نووسیویانه و دوو کتیبی بچوکی سرودی

سەربازىي ولاتى مەزن. ھەر تەنيا سەربازىكى بالابەرز و نۆر ھەژار كە جارچارە بە كليلىك دەرگا دەكاتەو، دېتە ژورەو، ھەندىك نان، ميوە، سەوزە، گوشت، پۆن و شىرى بۆ دىنئ. بە تەنيا لە مالىكى بىن پەردە، بىن موبىليات، بىن پۆخدا دانىشتن و لە پەنجەرەو سەيرى دەرەو و مالى ئەفسەران كردن و لە ژورى چۆلى نووستندا لە سەر تەختىكى پەق و تەق، بە جل و بەرگى پزىووە نووستن. ھەر تەنيا سترانى دادە و باو و باپىران كە كۆتر لە خۆى دەپرسئ و ھزد و گومان، خەم و پەژارە... و لە دەرەو پاسەوان لە ھەموو لايەكى شوقەى سەربازى. باز كە جارچارە ئاوەھا لە نيوەشەواندا سەرخۆش، دەمانچە بە كەمەرەو، دىت دادەنىشتن، چەند قسەى بىن مانا دەكات و - نەك لە ژورى نووستن - لە سەر قەنەفە دەخوئىت و لە بەرە بەياندا بىن ئەوئى كۆتر خەبەر بكاتەو، ھەلدەستئ و دەپوا. بىن ھىچ قسە و باس و شىكردنەو ھەيك. بەلام ئەمشەو؟ بۆچى ئەمشەو وەھا بوو؟ بۆچى ئەمشەو ئەوئەندە نۆر قسەى كرد، وەھا خۆى ئاشكرا كرد، نىيەتى خۆى نىشان دا؟ كەواتە ئەوئى ئەو دەپھەوئى، ئەمەيە؟ بەلام بۆچى ئاوەھا؟ بۆچى وا بە ھەژارى، كەوتوو، داپوخواو و ماندوو كە مرۆف بەزەيى پييدا بېتەو؟ ئەو و باز! ئىستا لە مالىكد! ئەگەر كەسىك ماو ھەيك پىشتەر لە ئىستا باسى شتى واى بكردا، ھەموو كەسىك گالتهى پىن دەكرد. كى بپواى دەكرد كە ئەو و باز ئاوەھا لە مالىكد! بىن، لە مالىكى نووستن!...

كى بپواى دەكرد كە كۆتر لە بەر ترسى وئرانكەر، لە بەر ويستى ژيانى وئران، ئەم دۆخە وئرانەى قەبوول كەردوو؟ «بۆچى كۆتر؟» كۆتر بە گريانەو كەمپك دەنگى خۆى بەرز دەكاتەو و دەلئ «بۆچى ئەمەت پەسەند كرد؟ بۆچى دوا ھەنگاو ھەلناگرىت و خۆت لەم پىسايىبە كە ھەر پۆژىكى مردنئىكە، پزگار ناكەى؟ ماسىبەك كە بە داووە بوو، چى دەبئ، چى بە سەر دىت؟ كۆتايى؟ كۆتايى ئەم تەنيايىبە، تەنيايى

پۆج و دلە، کۆتایی ئەم بێ دەنگی تەنیا، کۆتایی دەنگی باران،
کۆتایی ئەم چاوە پوانییە بێ دەنگە؟»

کۆتر هەلەدەستیتە سەر پێ، بە هەنگاوی زۆر ئارام، هێدی هێدی لە
چێشتخانە دیتە دەر و دەپواتە ناو سائۆنەکە. باز لە وێج لە سەر قەنەفە،
لە سەر شان، پوخساری لە سەر سەرینەکە، بە پرخە پرخە و خەوتوو.
کۆتر ئارام ئارام دەپوات و بە سەر سەریە و دەوەستێ. مۆم کۆژاوەتە وە،
بە تەنیا یەک لەوانەی سەر مێزەکە کە بەرە و تەواو بوونە، پووناکییەکی
بیزار دەپۆتیتە سەر پووی باز. ئەو کێیە؟ کۆتر بێ دەنگ، بێ جوولە،
بەلام بە وردی و بە سەرنجە وە لە باز دەپوانێ و بێر دەکاتە وە، باز؟
کێیە باز؟ باز؛ مردن، کوشتن، سووتان، ترس، قین، نەفرەت، خۆین...
لەمانە زیاتر؟ بەلێ، خاکی سارد، بەردی رەقی سارد، مەرگی سارد،
تاریکی ساردی مەرگ. بەلێ، پیاوی شەو، پیاویک کە لە پووناکی و
سپیدە پووناکی یە کجار دوورە. باز؛ ژان، پەژارە، نالە، هاوار... بەلام
ئەئێ جگە لەمانە؟

کۆتر چکیکی دی دەنوشتیتە وە و سەیری پوخساری باز دەکات. ئەم
پوخسارە، کۆتر بێر دەکاتە وە گەلۆ ئەم پوخسارە کە ئێستا ئارام و
هێمن لە خەودایە، پوخساری پیاوکۆژیکە؟ بۆچی خەو ئاوەها دەکات و
پوخساری تیکەل، هی خۆین پێژ و بێ تاوان، هی تاوانبار و زۆر لیکراو،
هی مەموو جۆریک، مەموو چەشنە مۆفیک دەکاتە پوخساریکی هێمن
و ئارام؟ ئێستا چ جیاوازییەک لە نێوان پوخساری ئەم و پوخساری
پێناسدا کە کۆتر بوو هۆی کوشتنی، هەبە؟ هەمان تەوێل، هەمان
چاوە، هەمان پەنگی ئەسمەر، هەرچی چۆنیش بێت هەمان سەمێل،
هەمان بێ تاوانی لە سەر پوخسار... بەلام ئەمە بازە! کۆتر، ئەمە
بازە!... کۆتر دەست بچوولێنە... خۆت مەدۆپێنە، خۆت پێسوا مەکە...
کۆتر کەمیک لە باز دوور دەکەوتتە وە، دەچیتە ئەو بەری مێزی

سالۆنهکه و بیر دهکاتوه . هه موو شتیك ده توانی له چرکه ساتیکدا
 پوو بدات و تهواو بییت . ته نیا که میك توانا، که میك وره ی پویسته .
 نه وهنده ی چرکه ساتیک . کۆتر که میك به هیز به ... ئیستا ده مانچه ی
 باز که وتۆته ژیری . به لام مه گه ر کۆتر ناتوانی به خیرایی برووسکه یه ک
 له وئ ده ریبنی و بیخاته سه ر ته ویلی باز، ده مانچه له سه ریدا به تال
 بکاته وه و دواییش خۆی بکوژی؟ کۆتر ده زانی چۆن ئیش به ده مانچه
 بکات، نه و ده توانی به سانای ده ست به په له پیتکه دا بنیت . غیره ت
 کۆتر، چه ندین جار نه م شته ت هیناوه ته بیری خۆت، چه ندین جارن
 بیرت له کوشتن و مردن کردۆته وه . چه ندین جار نه زمونوت کردوه .
 به لام ئیستا، ئیستا کاته تی، که میك وره ... به لام بۆچی ئیستا کۆتر
 نه وهنده سسته، ترسه نۆکه، بۆچی هه لگرتنی ده مانچه و ده ست پیدانانی
 ئیستا نه وهنده دژواره ؟ نه گه ر نه مه نه وهنده دژوار بییت، نه ی بۆ ناتوانی
 بچن له چیشخانه چه قۆیه کی دریز هه لبگریت و بییت و بیچه قینی
 به دللی نه م پیاوکوژده ا و تا ده توانی چه قۆ له دلیدا به قوولایی
 بگه پینن؟ جارنک، جارنکی دی، جارنکی دی تاوه کوو جه سته ده بیته
 بیژنگ . و دواییش چه قۆ بخاته سه ر شاره گی خۆی و چاوی به ستن و
 ده ماره که ی بیڕی؟ و خوین، نه مجاره خوینی مردنی لئ بپوات؟ غیره ت،
 وره، کۆتر...!

به لام کۆتر ده ترسن . کۆتری ترسه نۆکا... بۆچی کۆتر نه وهنده
 ده ترسن؟ بۆچی ژیانی ویران ئیستا نه وهنده شیرینه ؟ کۆتر هه ول
 بده، کۆتر هه لیبگره... چه ند هه نگاو به ره و باز دیت، دیسان دیته
 سه ر سه ری پاده وه ستن . چه ن خوله کیک هه روا پاده وه ستن . دوا مۆمیش
 تهواو ده بن، دوا پھوناکی به دوا وره ی خۆ ده جوولینن و ده کوژیته وه .
 باز به پوخساریکی یه کجار هین و نارامه وه پرخی دیت .
 کۆتر پھوی له باز هه لده گه ریبنیته وه، ده گه ریته وه، کۆلی گریان له

قورگیدا، دیسان دهچیته وه چیشخانه، دهچیته لای میزه که، له سه ر
کورسی داده نیشی، دهفته ر و پینوس ه لده گریت و له لاپه په یه کی
نویدا به ده ست خه تیکی لار ده نووسی؛ «من ده ترسم... جگه له ترس
به کاری هیچی دی نایه م...»

بیره وه‌ری

باز. کۆتر.

کات. کات ده‌روا! کاتژمیر ده‌پۆن، پۆژ ده‌پۆن، حه‌فته ده‌پۆن، مانگ ده‌پۆن، وه‌رز ده‌پۆن.

باز و کۆتر به‌ پێگه‌ی ژياندا ده‌پۆن.

وه‌ک هه‌موو ئینسانێکی دی، زۆر لایه‌نی ئالۆز، تاییه‌تمه‌ندیی جیاواز و شتی تاییه‌تی باز و کۆتر هه‌یه‌ که‌ پێویست ناکات ئێمه‌ ئیستا دووباره‌یان بکه‌ینه‌وه‌. به‌لام سێ چه‌م، له‌گه‌ڵ زۆر شتی دی، سێ چه‌می په‌نگین هه‌ن که‌ به‌رده‌وام له‌ ژيانی باز و کۆتردا به‌شپۆه‌یه‌ک بوونیان هه‌یه‌؛ هه‌ر دوو پوو‌باری ولاتی جیا و پوو‌باری پایته‌ختی ولاتی مه‌زن. سێ پوو‌بار؛ که‌ وه‌ک ژيانی باز و کۆتر هه‌میشه‌ به‌ پێگه‌وه‌ن و ده‌پۆن، که‌ بوونه‌ته‌ هاوبه‌شی چاره‌نووسی ئه‌وان، به‌رده‌وام ئاسه‌واری ئه‌و پوو‌بارانه‌ له‌ ژيانی ئه‌واندا دیارن.

وه‌ک ئیستا.

ئیستا ئێمه‌ له‌ پایته‌ختی ولاتی مه‌زنین، نزیکي پوو‌باری درێژی شار، که‌ شار له‌ سه‌رێکه‌وه‌ تا سه‌رێکی دی، سه‌رانسه‌ر، به‌ خو‌پو‌ی ده‌به‌ڕێ. ئێمه‌ له‌ لای باز و له‌گه‌ڵ ئه‌وداین. باز له‌ شاری پایته‌خته‌. باز

له ولاتی خوین و مردن گه پاره ته وه و هاتوته وه بۆ شاره که ی خوئی، شاری مندالی و لایسی خوئی، شاری ژیانی خوئی که مال و منداله کانی له وئی ده ژین. کات کوتایی به هاره، پاییز و زستان به جی ماون، به هار به جی ده مینن، هاوین ده ست پیده کات و باز له پایته ختی ولاته، بۆ کۆبوونه وه، بۆ پوایژ و په یوه ندی. بۆ بینینی هار دوو کوره که ی. بینینی مادهر له وانه شه بۆ بینینی هه ندیک کچ و ژنی دی. بۆ دیتنی ژیانی شاری گه وه، شارنشینی. بۆ ژیان، ژیانیکی ناسایی وهک ژیانی مروقی ناسایی.

نیستا له کاته کان، به رقیانی پۆژیکی نوئی به کجار پروناکه، ئیته له مالتیکین که بۆمان ناشنایه، مالی مادهر. ئیته له چیشخانه ناشناکه ی نه واین. مادهر له چیشخانه له بهر میزی قاپ و که وچک و له نزیکی ئوچاخه که، به پتوه پاره ستاره و که میک سه وره، خیار، باینجان و بیبار ورد ده کات. مادهر کراسیکی ناسکی خوی له بهر دایه. هه موو بالای کورتی، جهسته ی قه له و و به خوئی، مه مکی گه وه و قه له وی که تا ناو زگی داشوپاره، پانی زۆر گه وه ی، لاتی وهک نه ستوونی، به ز و چه ورسی به دهنی که چین چین پاره ستاره، ده هاره تاریکه کانی قاچ و لنگ و مووی لاقی که زۆر په ش ده کاته وه، له ژیر کراسه ناسکه که یوه دیاره. قژی کورته کراوه و بلاوی نیستا به په نگیکی نه رخواهی بۆیه کردوه.

مادهر فراوین ناماده ده کات. له سه ر میزی چیشخانه چه ند جۆر په نیر، زه یتوون، مره با و دوو سینیی گه وه، دوو فنجانی گه وه، چه قۆ، چه نگال و که وچکی چا هه یه. مادهر له گه ل باز جه ژن و ناوه نگیک پیک ده خه ن. له په نجه ره ی چیشخانه وه پروناکییه کی که میک سپی خوئی ده خرزینتیته ژووره وه. له رادیۆی بچوک و په مه یی نه سخانه وه که له تهنیشت په نجه ره که یه، دهنگی گر و نه ستووری گورانییژیکی پیاو

به‌رز ده‌بیته‌وه. وشه‌ی قه‌له‌وی ستران که له‌ سهر قاره‌مانیتتی، به‌ها و شه‌رفه، چیتستخانه پر ده‌کات. مادر به‌ چه‌قویه‌کی دریتزی چیتستخانه خه‌یاریکی دریتز قاش قاش ده‌کات و ده‌یخاته سهر سینیه‌که لای بیبار و باینجانی ورد کراو.

کاترمیزیکی بچوکی دیواری که به‌ په‌نگیکی په‌مه‌یی نه‌خشینراوه، کات نیشان ده‌دات؛ سهر له‌ به‌یانی، سهره‌تای پۆزیککی نوئی. دوی نه‌وه‌ی مادر نیشی خوی له‌ سهر میزی قاپ و که‌وچک ته‌واو ده‌کات، سینی هه‌لده‌گریت و ده‌چیته سهر میزی نان خواردن. نه‌مجار باز خوی شۆردوه و به‌ قزی کورتی ته‌په‌وه، خاولیه‌کی دریتزی به‌یانان له‌ به‌ر، پیکه‌نینیک له‌ سهر پوخسار، دیته ژوره‌وه و ده‌لن «پۆزباش»، «پۆزباش مادر، دایکی پۆزانی خوشیم...»

مادر به‌ خه‌نده‌وه ده‌لن «پۆزباش، پۆزباش کوپی پۆزانی گه‌شم...» باز دیت و له‌ سهر کورسییه‌ک له‌ کورسییه‌کانی ده‌وری میز له‌ لای پیتشه‌وه داده‌نیشیت و ده‌لن «پیشیم تاشی، نه‌مپۆ پۆزیککی گرنکه، ده‌چم بۆ لای فه‌رمانده‌کانم، پیده‌چی له‌وئی چند ژه‌نه‌رال و هه‌ندیک ناوی نه‌فسانه‌ییش بیینم... له‌وانه‌یه ژه‌نه‌رال سهرداریش، کۆبوونه‌وه‌یه‌کی گرنک ساز ده‌گریت.»

«ناوی نه‌فسانه‌یی، ژه‌نه‌رالی نه‌فسانه‌یی که به‌ سالانه له‌ ژبانی ئیمه‌ حوکم ده‌کن» مادر به‌ گه‌رمی سه‌یری پوخساری نه‌سه‌ری باز ده‌کات و وا ده‌لن، «ناوی نه‌فسانه‌یی، هه‌موو هه‌ر وه‌ک یه‌ک، وه‌ک نه‌وه‌ی هه‌موویان له‌ قالبیک هاتبیتنه‌ ده‌ر یه‌ک ده‌پوا، یه‌کی دی دیت. به‌لام هه‌میشه له‌ مالی ئیمه‌ ته‌نانه‌ت له‌ چیتستخانه‌که‌شمان حوکم ده‌کن» مادر مه‌به‌ستی ده‌نگی رادیوییه و به‌ نه‌نگوست نامازه‌ی بۆ ده‌کات و ده‌لن: «له‌ بریی چا، نسکافه‌م دروست کرد.»

باز وه‌لام ناداته‌وه، نانیک له‌ سهر میز هه‌لده‌گریت، پاروویه‌کی لن

دهکاتهوه، په نیری سپی دهخاته ناوی و دهیخاته ده می. دواییش دوو دانه زهیتوون و که میک خه یاریش له گه لئی دهخاته ده مییوه و ده لئی «نسکافه باشه، تو نازانی له و چیا، که پر، دۆل، باخ و دارستانانه چنده بیری چایه کی تازه، قاوه به کی تال ده که م! ... هه موو شت له لایه ک، بیر کردن له لایه ک. بیر کردن، [بیر کردنی] کچی شهنگ، به ده نیکی نه رم، سوچه تیکی خوش، گه شتیکی خوش، خه ویکی خوش، خه ونیکی خوش، گه رمای هه لئی چایه کی تازه، تامی قاوه به کی خوش، بیر کردن...»

مادهر فنجانه که ی باز و خوی پر دهکات له قاوه ی ناماده، چایدانی قاوه ده با و له سه ر توچاخه که دایده نییت و ده گه پتیه وه. مادهر، چرچ و لۆچی پوخسار، ناوچه وان و گه ردنی قوولتر، کیسه ی ژیر چاری هه لاوساوتر، ده ماره کانی قورگ و گه ردنی تاریکتر دیارن، مادهر تیکچوره، باز سهیری مادهر دهکات و بیر دهکاته وه. مادهر پیرتر دیاره. به لام وهک بلئی هه ر دوویان بیر له یه ک شت ده که نه وه، مادهر بهر له وه ی باز شتی ک بلئی، سیبه ری گومانیک به پوخساره وه به باز ده لئی «تو پیر بوویت، تاله کانی قزت، مووی سمیلت نیستا سپی تر دیاره، دوینن شه و باش نه مدیت، به لام نیستا له پروناکیدا باش ده بیینم...»

باز ده لئی «به لئی». پاروویه کی دی هه لده گریت، له گه ل په نیر و دوو ده نک زهیتوون دهیخاته ده می، نه وه نده ی چند خوله کیک له ناو هزد و گوماندا نان ده جوئ و دیسان سهیری مادهر دهکات و قسه که ی دوویاره دهکاته وه «به لئی پیر ده بیم... ژیانی من له و ولاته گه وادی مردنه ئاسان نییه. من ناتوانم ده ردی خۆم به هیچ که سیک بلیم، هه موو که س لای وایه من له پۆلا و ئاسنم، هه ر که س من به مه کینه به کی قایم ده زانیت، به لام ژیانی من له و هه ریمان، له و ولاته جه هه ننه مه، سهخته، زه حمه ته ... مردن، کوشتن، سووتان، برین هه میسه به ده وری

منه ویه، قین، نه فهرت، تۆله، دژایه تی، به ربه ربیه ت، هه موو جوړه پیسییه ک، هه میسه له پال مندایه ... چیا، شاخ، که پر، دار، درهخت، دارستان، شیو، دۆل، هه لڈیر، نه شکوت، به فر، باران، بوړان، با، تین... ژیانى من له ناو نه مانه دا تیده په پړئ. شهو، ژیانى شهوان، به دوور له پووناکی که هه ست و سه دا، ویست و هیواکان ده کوژئ... مه یینه وه یادم، نامه وئ بیر له و ژیانه بکه مه وه، قسه ی له باره وه بکه م، یان باسی بکه م.»

«به لام تو ده توانی دهردی خوټ به من بلئی، باسی نه و ولاته تاریکه بو من بکه ی، مه گه نا؟ مه گه من مادهری تو نیم؟»
 «به لئ، به لئ به لام من نامه وئ هه میسه بیر له و ولاته بکه مه وه، کاتیک من بیر له و ژیان، له زحمه ت و ناسته نگییه کانی نه و ولاته که بنه ما سه ره کییه کانی نه و ژیان، ناکه مه وه، یا خود باسیان ناکه م، وه ک بلئی نه و ژیانه زقد له من دوور بیت، لیم دوور ده که ویته وه، نه مجار که میک نارام ده گرم... بیرنه کردنه وه و قسه نه کردن، باشته له بیر کردنه وه و قسه کردن...»

«که اته بلئ دوینئ شهو چوڼ بوو، رازی بویت؟» ماده ر بو گورینی بابته باسه که وا ده لیت. چند قوم له فجانکه ده خواته وه، به خنده وه سه یری باز ده کات و چاوی راستی داده گرت. «چوڼ بوو؟ باش بوو؟»

باز به نارامی هه ندیک به شه رمه وه به لام به خنده ده لئ «به لئ، به لئ زقد باش بوو، یه کجار پتویستم پئی بوو...» شه وی رابردو؛ له ژووری نووستنی ماده ر، له ناو بوئی تیکه لئ عه تر و کولونیا دا، له سه ر جینگه که ی ماده ر که مه لافه، لیفه و سه رینی په نگینی نه خشینراوی تیدا بوو، به سه ریه وه، یان له پال به دهنی ماده ر که بوئی قورسی عه تری تیکه لئ لیده هات. شه وی دوت؛ باز چاو داخراو، ده سستی به

سەر جهستی قه‌لوی ماده‌روه که پیستی گامیشی ده‌هینایه‌وه یادی باز. به‌دهنی باز به سەر به‌دهنی پیر، چرچ و لۆچ و قه‌لوی ماده‌روه، بئ‌دهنگ، بئ‌جۆش و خرۆش، ئاگای له شوینیکی دی، له ناو ماده‌ردا. هاتنی پشته‌وه و به‌تال بوونه‌وه. شه‌پۆل شه‌پۆل. به‌هاوار. وهک نه‌وهی لافاوئیکی لیوه‌ه‌لبستن. به‌له‌رزینه‌وه، به‌خیرایی. دوینئ شه‌و؛ هه‌و‌لدان بۆ جارئیکی دی، به‌لام سهره‌پای هه‌موو شتیوه‌یه‌ک له هه‌و‌لدان، به‌دهست، نه‌نگوست، په‌نجه و زمان، بئ‌نه‌نجام و نه‌مجار زمانی ماده‌ر. زمانی پسپۆر و خاوه‌ن نه‌زموونی ماده‌ر. دم، لیو و زمان. گرم، قوول، درئژ، پان. به‌سەر جهستی بازه‌وه، بست به‌بست، نه‌نگوست به‌نه‌نگوست، بئ‌په‌له‌په‌ل، به‌ئارامی، جارنه‌جار. گهرمایی و قوولایی ده‌می ماده‌ر، نه‌و زمانه‌ی وهک ماریک ده‌خوشئ و نه‌مجار دوا‌ی کار و جموجۆئیکی درئژ، جارئیکی دی به‌تال بوون. نه‌ه‌نده‌ی چرکه‌ساتئیکی کورت، له‌رزینئیکی سووک، نه‌مجار بئ‌ده‌نگ. به‌دوا‌ی نه‌ه‌شدا، سەر له‌ناو مه‌مکی گه‌وره‌ی ماده‌ردا، هه‌ندیک ماندوو، خه‌و و پرخه‌پرخ، هه‌ر نه‌ه‌نده.

باز که ئیستا له‌و چیشخانه‌گرم و پر له‌بۆنی قاوه‌دا دانیشتوه، دوینئ هاته‌وه. به‌فرۆکه‌یه‌ک له‌شاری گه‌وره‌ی ولاتی چیاوه، به‌بۆینباخئیکی تاریک، کراسئیکی سپی و تاقمئیکی مه‌ده‌نیی په‌شه‌وه. سه‌ره‌تا [چوه] مائی نه‌فسه‌ران، میوانخانه‌ی مائی نه‌فسه‌ران و له‌وئ [چوه] ئووئیکی گه‌وره‌ی خۆش‌پاخراو و خاوین. پاشان چه‌ند ته‌له‌فۆن بۆ نه‌فسه‌رانی هاوئیی به‌مه‌به‌ستی ئاگادار بوون له‌دۆخی پایته‌خت و په‌کتیر بینین، بۆ دوو ئن بۆ رابووئینی شه‌وی پر شه‌هوت، بۆ قه‌رارگه‌ی ناوه‌ندیی نه‌رته‌ش، بۆ ئاگاداری له‌کاتی کۆبوونه‌وه‌ی گرنگ، بۆ نه‌خۆشخانه‌ی سه‌ریازیی شار و بۆ ئاگاداری له‌کاتی چاوپێکه‌وتنه‌کان، بۆ کوره‌کانی و بۆ مائی ماده‌ر. دوا‌یین ته‌له‌فۆن بۆ ماده‌ر. دوا‌ی

خەوتن، خو شۆردن، كورت كوردنەوهی قز و لە بەر كردنی جل و بەرگی خاویڤن و ئوتووكرای ئەفسەری و دوو قەدەح جین - تۆنیک، لە خوارەوه، لە چیشخانەى مالى ئەفسەران، شىوى ئىتوارە، هاوڤى لەگەڵ دوو هەفالى ئەفسەر كە ئە پايتهختى ولات دەوام دەكەن. چەندین قەدەح شەرابى سوورى ياكووتى. باسى «ئەو هەرىمانە و ئەو مەرقانە»؛ بۆنى خوین لەوئ دیت، خوین ئەو ولاتەى گرتۆتەوه. توندوتیژی ئەو ولاتەى هەینۆتیزم كەردووه. باشى و خراپى، پاكى و ناپاكى كەوتوونەتە ناویەك، هیچ پێوهریك نەماوه. خوین بەرڤى كەوتووه، بىپایان، لە هەر لایەكى ئەو ولاتە كاوەدا. هەفالانى من، ئەفسەر و سەربازەكانم، گوندی و لایەنگرەكانم لە پال منەوه دەكەون و دەمرن. هەر جاریك كە هاوڤیەكم دەكەوئ، بق و نەفرەتى من زیاتر دەبئ، بىزارى و كینى من قوولتر دەبئ. ویستی تۆلەسەندنەوه، بزاندن زۆر زیاتر دەبیت. كین و نەفرەت یارمەتیت دەدەن، بەئى یارمەتیت دەدەن تاوهكوو مەرف ترس و كارەسات نەبینئ، نەبیستئ و نەپەیفئ. من فێر بووم كە مەرف چۆن خۆى لە كەپى، كوڤى و نەزانى بدات، چۆن مەرف دەتوانئ بە سەر خوین و بۆنى خویندا زال بیت. چۆن مەرف دەتوانئ فێرى دۆخى هەرە خراپ، هەرە ناڤینسانى ببیت، لە سایەى كین و نەفرەتدا. ویستی تۆلە، كۆلى كین و نەفرەت، واتا پێگەى هەرە ئاسان، پێگەى هەرە باشى فێربوونى ژيانى سووتان، مردن و كوشتن. مەرف بەوه فێرى كوڤى بوون دەبئ... بەلام لە لایەكى دیکەوه، مردن، كوشتن، نەفرەت، هەموو شتەكان، هەموو مەرفەكان دەكوڤئ. من فێر بووم، من دەزانم كە مەرف چۆن دەتوانئ بە سەر نەفرەت و كۆلى نەفرەتدا زال ببئ. من پیم وایە كە فێر بووم. من گوڤدرام، من دەگوڤدریم، ئەزموونى سالان فێرى كردم. من حەز ناكەم كە ئیستا باسى ئەوه بكەم، بەلام بۆگەن كەوتۆتە ئەو ولاتە.

قسه و باسیکی له شیوهی سهر نان خواردن. سوجه تی تیکه ل، پهرش و بلآو و لنگه و قولوچ، ههست، پوانین و پای تیکه ل پیکه ل و بلآو. دواى شیویش، له مهیخانهیه کی که میک چۆل، که میک بین دهنگی که نار پووباری پایتهخت، دوو قهدهح فۆدکا. نه مجار لیتره له ژیر پروناکیی گلۆپی بولواری که نار پووبار که له ناوهوی بارپیک دهچیت، باسی هیوا و ناواتی ژن و کچ؛ زۆر جارن که به ئاگا دیی، بهدهنت گووشراوه، پهپ بوو، تۆ دهرفت به جهستت نادهیت، بهدهن هاوار دهکات، دهخوازئ، شتیک که هرچی چۆنیک بیت، له بهرد نه رمتر دهخوازئ. بهدهن بۆته بورجیکی زپین، لهخوبایی و بلند، داوا دهکات. بهدهن بۆته ئاره لیک. بهدهن دهیهوئ هه موو قهید و بهندیک بشکیئن، هه موو جل و کراسان بدرینن، وهک نه سپیکی غارکه، سهر هه لبینن و بپوات. بهلام پۆچن هیه، بهدهن... جهسته بۆته نه شکهوتیکی گنیو که ژیانى تیدا نییه. بهلام دووریون، نه بوون، هه سرهت، ویست و ئاوات جهسته هار دهکات، بهدهن شیت دهبی و دهکهوئته چۆل و بیابان... دواى مهیخانهش، به تاکسی [چوون] بۆ مالى ناشنا و گرمى مادهر و مادهر که ئیدی شهوانه ناچیته پوو سپیخانه. و بهدهنی پیری مادهر که بهدهنی هار بهلام زۆر ماندووی باز هه ندیک دهه سینیته وه. «مال؟ مال و منداله کانت؟» مادهر که میک مرهبا دهخاته سهر پاپوویهک نان و دهیداته باز و به نهرمی لینی ده پرسن: «تۆ چی له ماله دهکهیت؟ ئایا ناچیته وه بۆ مالى خۆت؟»

باز ده لئن «نا» نانه که له پال دهستی دادهنن، له فنجانه که که میک قاوه دهخواته وه، ده نکیک زهیتوون دهخاته دهمی و پوو دهکات به لای پهنجهره که دا و ده لئن «نا، ناچم، کوره کانم دین بۆ مالى نهفسه ران، [لهوئ] قسه یان له گه ل ده که م. من باوکی نهوانم، ئاگام لیبان ده بیت، بهخویان ده که م... بهلام چیروکی من و نهو ژنه ته واو

بوو. من ئیستا له مائی نه فسه ران، له میوانخانه ده میتمه وه، تاوه کوو مائییک په پیدا بکه م و پایخه م. من ئیدی نامه وی پوخساری ئه و ژنه ناموباره که که دونیای لیم کردوه به زیندان، ببینم. سبه ی دوسبه ی له گه ل پاریزه رییک قسه ده که م تاوه کوو کاره کانم نه جام بدات. من به په لای ده که م، لئی بزگار ده بم... خو هیچ پیوه ندیبه کیشمان نه ماوه، من قسه ی له گه ل ناکه م. قهت. ئیتر به سه. سه ختی دهر د و نازاره کانم که مه، دهر دی نه ویشی بکه ویته سه را نا، به سه ...»

باز سهیری کاترمیری سه ر دیوار ده کات. له پر ه لده ستی و ده لئ « با جله کانم له بهر که م، نه که ومه درهنگ، نه مرۆ کارم ژوره.» ئه و به ره و ژوره ده بیته وه و ده چیته ناو ژوره نووستنی ماده ر که بۆنکی قورسی لیدیته و به گلۆپیکی که میک سوور که میک پووناک بۆته وه و پیژامه، گۆره وه ی، ژیرکراس، کراس و پانتۆله که ی هیدی هیدی به وردی، پیک و پیک له بهر ده کات. ماده رله گه لئ هاتۆته ناو ژوره که، یارمه تی ده دات. دوا ی ئه وه ی باز بۆینباخه ره شه سه ریازیبه که ی گری ده دات، ده چیته بهر ناویننه و قژی کورتی به شانیه کی ره شی بچوکی ماده ر داده هینن. ئه و سهیری خۆی ده کات، به وردی... گه لو ئه و پیر بووه؟ گه لو ئه و خه تی قوولی سه ر ته وینله، ئه و چرچ و لوجی ده وری چاوه، ئه و پیستی پوخساره که هه ندیک خاو بۆته وه، ئه وانه هه موو هیما ی چین؟ ژیان ده روا. کات ده روا. ئه و پووباره که وناره ی پایته ختی باز پیده کات و ده روا.

به لام ئه و...

ئه و دیته وه یادی باز. ته زویبه ک ده که ویته ده روونی باز. باز پیده که نن، له وینیه ی خۆی له ناو ناویننه که ده پوانن و به دهنگی بهرز پیده که نن. ئه وهنده ی چه ند خوله کیک. ئه و پیک و پیک سمیلئ خۆی شان ده کات، بززانگ و برۆشی به پهنجیه ده ست پیک و پیک

دهکات و نه‌مجار به سهر به‌رزى، به سهر فرزى، له خوى ده پوانى. باز...
 فرماندار، ده‌سه‌لات، وته‌کانى فه‌رمان. باز؛ ژیر، زانا، تیگه‌یشتوو،
 سهره‌پای هم‌وو شت سهرکه‌وتوو. سهرکه‌وتوو؟ گه‌لو؟
 به‌لام نه.

باز له ناوینه دوور ده‌که‌وینه‌وه دیت بۆ لای ماهر و ده‌لئ «ماهر»
 ده‌ست ده‌کاته ملی و دریزه‌ی پیده‌دا «من شتیکی پئ ده‌لیم، به‌لام
 به‌هله‌دا مه‌چۆ، من ده‌ستم به‌ خویندنه‌وه‌ی شعیر کردووه، شعیری
 نه‌شق و سه‌وداسه‌ری، شعیریک که باسی نه‌وین ده‌کات...»
 ماهر هه‌ندیک ماتماو ده‌لئ «خیر بیت، نه‌مه‌ چ شتیکی نوپیه!...»
 کوپه‌ هه‌تیوه‌که‌ی من و شعیر!

«به‌لئ» باز بی نه‌وه‌ی نه‌مجار له وتنى کوپه‌ هه‌تیوه‌که‌ی من
 تووپه‌ بیئ، ده‌لئ «به‌لئ، من ده‌خوینم و شتیکی دیش، من ده‌ستم به
 نووسین کردووه. هه‌رچه‌ند شعیر نییه، پاپورتیکه، پاپورتی سهریازی،
 به‌لام نووسینه.»
 ماهر ژاکه‌ته سهریازییه‌که‌ی باز دینن و پایدیه‌گرئ و ده‌لئ «کوپه‌که‌م
 نه‌وه‌ هیمای خیر نییه.»

باز قۆلی ده‌کات به‌ ژاکه‌تی خاکی په‌نگی خاویندا و ژاکه‌ت له به‌ر
 ده‌کات و ده‌لئ «شتیکی دی، من ده‌ستم کردووه به‌ گوی گرتن له
 موسیقا، نه‌که نه‌وه‌ موسیقای پادیۆی چیشته‌خانه، به‌لکو موسیقای
 کلاسیک.»

«ناخ کوپه‌که‌م... وا دیاره‌ که تۆ له پئ ده‌رکه‌وتوو، له‌و پئگه‌ی
 که خۆت ده‌یزانی و پئی ناشنایت... نه‌م شتانه‌ی که ده‌یلئى هیمای
 دلدارى و خۆشه‌ویستییه. تۆ له‌و پئگه‌ی که خۆشه‌ویستی و دلدارى
 تیدا نییه، لات داوه...»

«نا» باز دیسان ده‌چپته‌وه به‌ر ناوینه، کراواته‌که‌ی راست ده‌کاته‌وه،

قۆپچە زیوینه‌کانی ژاکه‌ته‌که‌ی داده‌خات. نیگای له‌ سه‌ر پو‌خساری له‌ ناو‌ ئاو‌یتنه‌دا، ده‌لئی «نا، من ده‌که‌ومه‌ سه‌ر پرتگی‌ خۆم، ئیستا، یه‌که‌م‌جار...»

«نه‌کا تۆ که‌وتبیتیته‌ خه‌یالی ئه‌وین؟» ماده‌ر له‌ دواوه‌ دیت، شانی باز ده‌گریت و پووی ده‌کاته‌ خۆی و ده‌لئی «ئهم‌ قسانه‌، ئهم‌ کردارانه‌، هیمای نه‌خۆشینی سه‌ودان، نه‌کا تۆ له‌ و‌چیا و‌ چۆلانه‌ به‌ تایی خۆشه‌ویستی که‌وتبسی؟»

باز به‌ خه‌نده‌وه‌ سه‌یری چاوی هه‌لامساوی ماده‌ر ده‌کات و ده‌لئی «من نازانم، ئهم‌ هه‌سته‌ نو‌ییه‌، ناوی چی لئ بنیم، نازانم، به‌لام‌ ئه‌وه‌ ماوه‌یه‌که‌ که‌ هه‌ستیکی نو‌ی له‌ ده‌رووندا شه‌پۆل ده‌دات و پۆژ له‌ دوا‌ی پۆژ به‌هه‌یتر و گه‌وره‌تر ده‌بی‌ت. ئیدی من نازانم که‌ ئه‌وینه‌، کینه‌، ماندوویه‌تییه‌، نه‌فرته‌، برسی بوونه‌، سه‌رگه‌یبه‌... نازانم، به‌لام‌ یه‌که‌م‌ جاره‌ که‌ شتیکی وه‌هام‌ به‌ سه‌ردا دیت. پێشتر هه‌رگیز به‌ هه‌ستیکی وه‌ها‌ ئاشنا نه‌بیوم. ئیستا ئه‌مه‌ پوو ده‌دات. پێده‌چی خۆشه‌ویستی نه‌بی‌ت، نازانم.»

«کو‌ری من» ماده‌ر له‌ باز دوور ده‌که‌وتنه‌وه‌ و ده‌چیته‌ پال ته‌ختی نووستن داده‌نیشی و ده‌لئی؛ «کو‌ره‌ بئ‌که‌سه‌که‌م، من ده‌رده‌که‌تم‌ زانی... هه‌ست، هه‌ستی هه‌ره‌ پێچه‌وانه‌ی یه‌کیش، ئیجگار نزیکن له‌ یه‌ک. من به‌ ئه‌زموونه‌کانی ژیاندا ده‌زانم. وه‌ره‌، هه‌ست و ده‌نگ و سه‌دای هه‌سته‌کان له‌ من بپرسه‌. تۆ پیت وایه‌ که‌ من به‌ ویستی خۆم که‌وتمه‌ پووسپی‌خانه‌؟ به‌ چه‌ز و ئاوات، هه‌موو پۆژیک لنگی خۆم ده‌که‌مه‌وه‌ و ده‌/ پازده‌/ بیست پیاوی غه‌ریبه‌ و نا‌اشنا له‌ خۆم ده‌نیم؟ نا، کو‌ره‌که‌م‌ نا، هه‌ست بوونه‌ هۆکار. ئه‌وین چیه‌؟ نه‌فره‌ت چیه‌؟ شه‌و و پۆژ چین؟ تاریکی و پووناکی چین؟ مه‌گه‌ر یه‌کیان نه‌بێ ئه‌وی دی ده‌توانی بیی؟ با من پیت بلیم، نه‌فره‌ت و ئه‌وین، شه‌و و پۆژ،

تاریکی و پروناکی جووتن. جیاوازییه که یان، مه و دای نیوانیان نه و ندهی تاله موویه کی نادیاره، هر نه و ندهی تالیکسی سپیی قزی خوته...»
 مادهر قوولایی هرز و گومان به پوخساره وه، ئیدی هه لده سستیته سهر پئ، ده چپته بهر گلۆپی سوور و ده یکوژئینیته وه. له ویوه ده چپته بهر په نجه ره و په رده په نگینه کانی په نجه ره ی داخراو، لاده دات و ده شیکاته وه.
 پروناکییه کی به هیز دیته ژوره وه، نه و ندهی چاند خولهک مادهر له په نجه ره و تماشای ناو کۆلان ده کات و هر له ویوه بئ نه وهی لا به لای بازدا بکات ده لئ «با پیت بلیم من ده مزانی که تو له و ولاتی ترسه به تایی نهوین ده که وی و به هیوا بووم که به تایی نهوین بکه وی...»
 «بوچی؟» باز ده چپته بهر تهختی نووستن، ده مانچه باریتاکه ی له سهر میزی بچوکی ته نیشته تهخت، هه لده گریته و له که ماری خوی ده به ستن و به نارامی له سووچی تهخته که داده نیشیت و شان و ملی که میک داده نه وینیت و ده پرسئ «بوچی؟»

«چونکه نهوین خه ونه، خه یاله» مادهر وا ده لئیت و ده گه پیته وه دیته لای باز، هر به پتیه ده ست ده خاته سهری باز و په نجه کانی به نهرمی به ناو قزی بازدا ده گه پئین و ده لئ «چونکه نهوین خه ونی کهسانی هه ژار و بیچاره یه. چونکه نهوین خه یالی نه و مرۆفانه یه که له ناو سهختی، ناخۆشی و دژواریدان. چونکه نهوین پیگه ی نوئ و نادیاره کی سانیکه که ده ست له پیگه ی خویان هه لده گرن. چونکه نه و ولاته ی که من هه رگیز نه مدیوه، به لام نه و ندهی ده زانم، ولاتی هه ژار و بیچاره کانه، ولاتی زهحمه تی، ناخۆشی و دژوارییه کانه. چونکه خه ون و خه یال نان و ناوی مرۆفی وه هایه. چونکه مرۆفی وه ها، پیویستی به پیگه ی نوئ و پروناک، خه یالی پیگه ی نوئ و پروناک هه یه. چونکه تۆش ئیدی مرۆفی نه و ولاته ی، بوویت به ئینسانی نه و ولاته، بئ نه وهی به خۆت بزانی... دنیا وه هایه کوری من، دنیا به سهره یه،

به زۆر نییه».

باز که میک سه‌ری هه‌لدینن، سه‌یری ماده‌ر ده‌کات و ده‌لئی نا، من له‌وان نیم، پاسته زیاتر له بیست ساله که له ناو نه‌واندام، به‌لام له‌وان نیم. بیست سالی زیاتره که من به کار و ئاره‌قه، مردن و کوشتن، ده‌خه‌بتم، هه‌ول ده‌دم که نه‌وانه بکه‌م به ئینسانیک له ئیمه، بیانکه‌م به ئیمه...

«من نازانم» ماده‌ر له پالی باز داده‌نیشیت و ده‌لئی «له‌وانه‌یه پاست بکه‌ی، به‌لام نه‌وه‌ی من ده‌یزانم دونیایه، هه‌لکه‌وته و به زۆر نییه. زۆر ناتوانن شوینی سه‌ره بگرئ، کورپه ژیر و تیگه‌یشتووکه‌م. مه‌گه‌ر تو ده‌توانی به زۆر په‌وی بایه‌کی به‌گور به‌ره‌و شوینیکی دی وه‌رچه‌رخینی، یان شه‌و بکه‌ی به پۆز، شوینه‌که‌یان بگوپی، و نه‌ستیره و مانگ بکه‌ی به خۆر؟ پۆحی ئینسانیش وه‌هایه. پۆح به زۆر په‌روه‌ده ناکریت...»

«من ده‌بئ هه‌ستم» باز وا ده‌لئیت و هه‌لده‌ستیته سه‌ر پئ «با نه‌که‌ومه دره‌نگ»

ماده‌ر: «من قسه‌کانم ته‌واو نه‌کرد».

باز هه‌لده‌ستیته سه‌ر پئ و ده‌لئی «من ده‌بئ برۆم».

«تا خواره‌وه له‌گه‌لت دیم» ماده‌ر نه‌مه ده‌لئیت و ده‌که‌وئته دوا‌ی باز و درێژه به قسه‌کانی ده‌دات «من لئیت ناپرسم که کتیه؟ چپیه، چۆنه؟ چی په‌و ده‌دات؟ به‌لام من زۆر ده‌مویست که تو تابه‌کی وه‌ها به‌هئیز بگری، چون پئویستییه‌کی زۆرت به نه‌زمونیکی وه‌ها، نا نه‌زمون نا، به نه‌خۆشیه‌کی وه‌ها بوو. له به‌ر نه‌وه‌ی نه‌خۆشیه‌کی وه‌ها، پۆح، دل و هه‌ستی مرۆف ده‌خاته په‌و و ئاشکرای ده‌کات. چون مرۆف، بو تو تا ئیستا مرۆف نه‌بوون، ژنه‌که‌ت، منداله‌کانت، منیش له ناودا، نه‌وانه هه‌موو بو تو هۆکار بوون، ئامیر بوون. ددانه‌کانی مه‌کینه‌ی پوانین و پئسای تو بوون. ئیمه هه‌ر هه‌موو ددانه‌کانی چه‌قوی سیسته‌می مه‌زن

بووین. نهو سیسته‌مه‌ی که تو خزمه‌تی پئ ده‌که‌ی. له بهر نه‌وه‌ی له و پۆزه‌وه من توّم ناسیوه، هرگیز مروّفه‌کان، دل و پۆج و هه‌ستی مروّفه‌کانت نه‌دیوه و زه‌حه‌متت به خۆت نه‌دا که ببینی، به‌لام ئیستا ئیدی ده‌ببینی. چون تای نه‌وین، یاوئیکی هه‌ستی، یاوئیکی ئینسانیه. به‌لام له ئیستا به دواوه ئیدی تو ئینسانه‌کان ده‌ببینی، سه‌ری خۆت به هه‌ستان و دانیشتنیان، به هزر و گومانیان، به قسه و به‌سه‌رهاتیان، به ویست و ئاره‌زوویان، به هه‌ست و هه‌ستیارییان دیشینی. چونکه نه‌وین، نه‌خۆشینئیکی ئینسانیه، ئینسانه‌کان ده‌کاته ئینسان. چونکه...

به‌لام ماده‌ر ئیدی ناتوانی درێژه به قسه‌کانی بدات. باز ئیستا پتلاوه په‌شه بۆیاخ کراوه‌کانی له پئ کردوه و له بهر ده‌رگایه. باز، جانتا په‌شه‌که‌ی و کللوی نه‌فسه‌ری به ده‌ستی پاستیه‌وه، به ده‌ستی چه‌پی ده‌رگا ده‌کاته‌وه و هه‌نگاوئیک ده‌نیتته ده‌ره‌وه. به‌لام پتیش چوونه ده‌ره‌وه‌ی ته‌واوه‌تی و پتیش پۆشتن، ده‌که‌پتته‌وه به لای ماده‌ردا و ده‌لئ «سپاس».

«من نه‌مه‌دوه‌یست نه‌م قسانه بکه‌م، به‌لام نه‌مرو ئیدی کاتی هاتبوو، به هیوام توّم نه‌شکاندبیتته‌وه و نه‌په‌نجابیتتی» ماده‌ر ده‌ست ده‌خاته سه‌ر شانی باز و نه‌مه‌ی پئ ده‌لئ.

«نا، من ده‌پۆم، به‌لام نه‌مشه‌ویان سبه‌ی ئیواره دیمه‌وه، نه‌وکات قسه ده‌که‌ین.»

باز له ده‌رگا دیتته ده‌ره‌وه. پوو ده‌کاته لای پۆژئاوای کۆلانی ته‌نگ و ده‌که‌ویتته پئ. ده‌نگی ده‌رگا که به دوا‌ی نه‌مدا ده‌به‌ستری، دیتته گوئی. به هه‌نگاوی ئارام، جانتا به‌ده‌سته‌وه پتیه ده‌بپئ. خۆر و تیشکی خۆر، ده‌ور و پشت، کۆلان، دوو‌کانه‌کانی سه‌ر کۆلان و ئاسمانیان خستۆته ناو جموجۆلی پروناکی. مروّفی جۆراوجۆر به جلوبه‌رگی جۆراوجۆره‌وه، به هاتن و چوونی جۆراوجۆره‌وه، دین و ده‌چن. له بهر

دووکانه کان پاده وهستن. به لئښ ژيانی شار و شارنشینی که باز نه وهنده
بیری کردبوو.

به لام نه، کۆتر.

خونی نه، پوخساری نه وه خه ودا. چه ندین پوژ پيش نیستا،
دوا جار کاتیک باز شه و درهنگان چوه وه بو مال، کۆتر خه وتبوو.
له سر نه وه قه نه فهی که باز هه میشه له سهری ده خه وت. له سر
پشت، به تانییه کی سهوز تا سر نه ژنو به سهریه وه بوو. له بهر دوو
مۆم که نیدی له ته و او بووندا بوون. خه وی نه؛ نارام، هیمن، خاوین،
بئدهنگ. به پوخسارییه وه نه شوینی شک و گومان، نه هی ترسیش.
نه فه سی سووکی به ناههنگ. قزی ره شی دریز که که میک ده بریقایه وه.
پووناکیی قه لسی مؤمه کان به سر پوخساری خاوینییه وه ده شه کایه وه.
چاوانی بئ پایان خۆش داخراوی، پیلووی ریک و پیکسی، بپژولنی جوانی
داخراو، دم و لووتی بچووکی ریک و پیک، باریک، نهرم وهک هه وریشم
که له ژیر پووناکیی بیزاردا که میک شه وقی ده دایه وه. گهنده مسوی
چه ناگه و ده مچاوی. گهردنی بهرز، سینگی که میک کراوه، مه مکی لای
چه پ که تا نیوهی دیاره، مه مکی تازه سه ره لداو، مه مکیک که وهک
هه رمییه کی گهره ی گه یشتوه، که بونی هه رمی لئ ده هات. نیوان
مه مکان که ده بریقته وه، که بانگی ویستی هه ز و شه هوهت ده کات.
بونی تازه ی خۆش که له سینگ و بهرۆک، له به ده ن و جه سته ی
دیت. نه مجار شه پۆلدانی ده روونی باز، نه مجار خواستی رامووسانی
نه و پوخساره پۆشنه. به نارامی، به نهرمی، به خۆشه ویستی. نه مجار
ته زوی ژانکی باریک له ده روونی بازدا. بۆچی نه م کچه، نه م کچه
و نیوه، دۆشدا موه، نه وهنده له من، له مرۆقه کان، له دنیا ده ترسن؟
بۆچی نه و دلی خۆی، جه سته ی خۆی ناکاته وه، ناتوانی بیکاته وه؟
خواستی بانگ کردن، قسه کردن. خواستی ده ست بو بردن، مالین

و پاموسان. خواستی ژین و ژیان. سهره پای هه ر شت. پروناکی که له سهر پوخساری یاری ده کرد، سیبهریک که به پوخساریه وه دیار بوو. پروناکی و سیبهر؛ دوو لایه نی ژیان؟ بئ دهنگی، ته نیایی، قوولایی ههسته بئ دهنگه کان. خواستی پاموسانی پوخسار، چاوان، ناوچه وان، دم و لیتو و له لیتودا پارهستان، نه ونده ی چند خولهک، نا، که میتک زیاتر، ماوه یه کی دریز، به کاترمیران، به پۆژان. له وئ مان، له وئ مردن. له ناو نه و ماندوو یه تی، ترس، خوین و ناره قه دا، له ناو نه و ههسته قوول ه پروناکانه و نه و خواسته پروناکده دا و له ناو نه و شه پوله پۆشنه دا.

ترسی نه و و جاریکیش کاتیک باز له سهر نه و قه نه فه خه وتبوو، قیره قیره ی نه و. وه خه به ره اتنی باز و نه و، کۆتر له سالۆن به جل و بهرگی پزاو و له وانه شه بۆگه نیو، به پیوه. به چاوی ده ره په ریوه وه، به و چاوانه ی که برووسکه ی ترس تئیدا لئیده دا. هه ناسه ی قوول، به رز بوون و داکه وتنی سینگ و مه کی خر سه ره لداو. مه مه، مه مک. «چی بوو، چی قه و ماوه؟» بئ دهنگی. «بچۆ ژوره که ت بزه وه...» بئ دهنگی. «وره بۆ لای من...» بئ دهنگی. چند هه نگاو به ره و پاش. «چی بوو؟» نه مجار «دهنگ دیت، دهنگی قیره دیت...». باز له سهر قه نه فه داده نیشیته وه، جگه ره یه ک به ده میه وه «که س ناقیرپئنی، تۆی ده قیرپئنی، خه وت دیوه، برۆ بزه وه» نه و به پیوه، یه کجار بیچاره، بئ پایان ترساو «نا، نه و بریندارانه ده قیرپئن، نه و که سانه ی خوینیان لئ ده پروات، ده قیرپئن...» نیگای نه و؛ چاوانی شیت، سه یر کردنیکی مات، شیت. نه مجار ته زویه ک، له وانه یه - میهره بانیه ک له ده روونی بازدا، دل نه رمیه ک «کچی من، تۆ گوناخی، هیه شتیک نابئ، کابووست دیوه، برۆ بزه وه...»

نه مجار دوا ی پۆشتنی نه و بۆ ژوره که ی، باز جگه ره یه ک به

ده میوه، بیرکردنه وه، هر وهک شه وهی مادهر پیی وت، له نه فرته و نهوین. له توندوتیژی و میهره بانسی. بیرکردنه وه. به لئ له وه فرته هی که ژیانی خواردوه، له و توندوتیژییه هی که نه می کردۆته نه سیری تاریکی شه وان. قسه ی ناته واو و بیتاوانی کچیکی ترساو، پوانینی پوخساریکی ساکار وهک پوانینی مندالیک، پروت، بی ده مامک، بی فرت و فیل، بی غرور. کابوس... ژیانی کچیکی بریندار که ژیانی بووه ته کابوسی؟ گله ژیانی شه خۆیه تی؟

باز کۆلانی تهنگی مائی مادهر به جی ده هیلئ و دیته سهر بولواره گهره که. تاکسی بی نه ژمار، کامیۆنی بچوک، گهره، جیپ و هه موو جۆره ئۆتۆمبیلیک دین و ده پۆن. قهره بالفیه کی زۆر له هر دوو لای بولوار، نه وانه هی که له سهر پیاده پوهی پانی بولوار به خیزی ده پۆن. له م سهر له به یانییه پوهناکه دا، شه هه موو خه لکه! باز که میک به سهر پیاده پوه دا ده پوات. پاشان له ته نیشته ستونی یهک له گلۆپه کانی بولوار راده وه ستی و ده ست هه لدینئ تاوه کوو تاکسییه ک پایگری. تاکسیه که به رده میدا ده وه ستی. باز ده رگای ته نیشته شۆفی ده کاته وه و سوار ده بی و ده لئ «با بچین بۆ نه خۆشخانه هی سه ریازی.» نه وان ده که ونه پی. ترافیکی خنکاو و قورسی ئۆتۆمبیل و مرۆفه کان، وهک بارانی به هاری هه موو کۆلنان، بولوار، شه قام، کوچه و شاری گرتۆته وه. شه هه موو ئینسانه، جه ماوه ریکی شه ونده زۆر که نیستا له هه لاتن و په له کردندان. باز له په نجه ره ی تاکسییه وه، جانتا و کلاو له سهر چۆکی، به مه رقه وه، که میک ماتماو، تماشای هر دوو لای پیاده پوه ده کات و بیر له نه وانه و ژیانی نه وان و ژیانی خۆی ده کاته وه. کئ نیستا ناگای له بازه؟ کئ ده زانی باز کییه و چی ده کات؟ کئ نرخیکی ناشکرا ده داته نیش و کار، هه لات هه لات، له خۆ بردویی، ماندوویه تی و وه فاداریی باز؟ زیاتر له بیست ساله

که نه و له و ولاته، له و لایه له بیرکراوهی جهه نه نه، سهره پای مردن، کوشتن، سووتان و ترس، به شه و پوژده بات ده کات. نه و ژیانی خوی بو ولات، ده ولت، میللت، واتا نه م نینسانانهی نیستا له هه لات هه لاتدان، بو نه وهی نه مان ناسووده بن و به نارامی و بن ترس بژین، بخون و بخونه وه به فیرو داوه. نه شه وی ماوه، نه پوژ، نه ژیانیکی کومه لایه تی ماوه، نه ماله که ی، نه دوستیک، نه یاریک. هه موو شتیک، هه موو شتی له پیناو نه م نینسانانه دا فیدا کرد. به لام کن پی ده زانی ا نه جامی نه و له خو بردو بیانه؟ هیچ، هیچ شتیک. به تنیا معاشیکی مانگانه و داهاتیکی که م، به تنیا دهره تی ژیانیکی شاراهوی شه وانه. به تنیا ناویکی نه فسانه یی له ترس، سام، پق و نه فرته. به لام نینسان، وهک نینسانیکی زیندوو، وهک نینسانی دی، له ناو پیوه ندیی نینسانیدا؟ وهک نه م مروفانه به پوژده چن بو نیش و کار و نیوارانیش بو بار، مه یخانه، سینه ما، شاقو، پیستوران، پروسپی خانه؟ له مالیکی گهرم له گه ل زن و مندال و میوان و شه و پابردنیکی گهرم؟ گه شت و پیاسه ی نیوارانی که ناری پوویاری شار؟ به جل و بهرگی مه ده نییه وه هاتن و چوون و خواردن و خواردنه وه؟ نه شق، خو شه ویستی و خوتن؟ خویندنه وهی شیعر و گوئی گرتن له مووسیقای کلاسیک؟ به خواستی دل و پوچ کردن، بیستن، بیرکردنه وه و جموجول؟ نازادییه ک بو ژیان، سهریه ستیه کی نینسانی؟

نا، نه م شتانه بو باز و ژیانی نه و نه بوون. بو نه و و ژیانی نه و، ده مانچه و فیشه ک، چهک و پهخت، پادگان و شوققه ی سهریازی، جل و بهرگی سهریازی و هی سهره لده ران، خواردن و خواردنه وهی ترش، تیژ، سارد، گوشتی قوتووی گهنیوی سهریازی. شه وانی هیرش و کوشتن، پوژانی نووستن و سووتان، پیوه ندیی نه یینی مردن، چیا، شاخ، گاشه بهرد، شیو و دول، هه لدر، چول، به فر، بوران، با، گهرده لوول،

خۆر، تین، هه‌لات هه‌لات، په‌له‌کردن، بارووت، ئاره‌قه و توژ هه‌بوو. ترس هه‌یه. توندوتیژی هه‌یه. سیسته‌میکی پته‌و، یاسایه‌کی مسۆگەر هه‌یه. هه‌میشه، هه‌موو هه‌نگاوێک، هه‌موو پۆژێک تا مردن. ئه‌و کچ و ژنانه‌ی تافی لای، ئه‌و پۆژ و شه‌وه پڕشه‌وه‌تانه‌ی له‌گه‌ڵ ئه‌وان به‌سه‌ری ده‌برد، ئیستا له‌کوین، له‌کوئی به‌جیماون؟ له‌دوای ئه‌و به‌ده‌نه‌شو‌خانه، له‌دوای قوولایی و قله‌شکی به‌ده‌نی ئافه‌تی پۆح و دل، ئیستا چی ماوه؟ ده‌نگ و سه‌دای شیرین و ناسکی ئه‌و کچ و ژنانه‌که ئاگریان به‌رده‌دایه‌ پۆح و جه‌سته‌ی ئه‌م، ئیستا له‌کوین؟ ئه‌و ژبانه‌ی تافی لای و سه‌ره‌تای ئه‌فسه‌ری که‌ وه‌ک ئه‌مپۆ پووناک بوو، ئه‌و جۆش و خروشه‌، خواستی لایه‌ی ئه‌و پۆژانه‌که‌ وه‌ک تیشکی هه‌تاوی ئه‌مپۆ بریقه‌ی ده‌هات و ده‌دره‌وشایه‌وه، له‌کوئییه، له‌کوین؟

نا، پووناکی و شه‌وق بۆ باز قه‌ده‌غه‌یه. ژبانه‌ی پووناک، کرداری پۆشن، جه‌سته‌ی پووناک، قوول و قله‌شی نه‌رم، گه‌رم و تاریک که‌ له‌پووناکیدا شه‌وق ده‌ده‌نه‌وه و ده‌دره‌وشینه‌وه، بۆ باز قه‌ده‌غه‌یه. بۆ ئه‌و یاسا هه‌یه، دیسپلین، پاراستن و سیسته‌م هه‌یه. بۆ ئه‌و ئه‌رتشه‌ش، ده‌ولت، میللەت، ئالا، نرخ و شه‌ره‌فی ژه‌نه‌پال سه‌ردار هه‌یه. ژه‌نه‌پال سه‌ردار؛ له‌سه‌ره‌وه‌خودا، له‌خواره‌وه‌ئو. ژه‌نه‌پال سه‌ردار؛ قژی په‌ش، سمبۆلی بۆر و په‌ش، پووخساریکی خه‌ر، یۆنیفۆرمی سه‌ریازی، نیگای بازیک و ده‌سه‌لاتی هه‌موو و لات، هه‌موو که‌س و که‌سه‌یه‌تی، هه‌موو شوین و هه‌ریمیک. باز هی ژه‌نه‌پال سه‌رداره. هی خیزانی ژه‌نه‌پال سه‌ردار واتا ئه‌رتشه‌.

هه‌سته‌یکی وه‌ها به‌سه‌ر بازدا دیت و چه‌ز ده‌کات ئیستا په‌نجه‌ره‌بکاته‌وه و هاوار بکات و بۆن؛ «ئیه‌وه، هۆ چه‌ماوه‌ر که‌ له‌هه‌لات هه‌لاتدان، وه‌ها له‌خۆبایی، سه‌ر سارد و بی‌خه‌م بۆ به‌رپرسیاری و دل‌تان به‌م ژبانه‌ دوور له‌مردن و کوشتنه‌خۆش کردووه و بیره‌له‌

هیچ شت و هیچ کس ناکه نه وه، من بۆ ئیوه خهبات ده کم، من بۆ ئیوه نه وه مه مووم کردوه...» به لام له بریی نه وهی بقیرپنتی، لا ده کاته و به لای شۆفیری سمیل بۆردا، که به وردی نیگای له سر تۆتۆمبیله کانی پیش خۆیه تی و تاکسی لیده خوپی، لینی ده پرسنی: «تۆ ده زانی من کیم؟»

شۆفیر له بهر ئهم پرسیاره له ناکاوه، سه رسوپماو، به خیرایی چاویک له باز ده کات و نیگای ده گه پینتیه وه سه ر لیخوړین «من تۆ ناناسم، به لام به جله کانتا دیاره که نه فسه ری.»

«تۆ نازانی که من بۆ تۆ خهبات ده کم؟»

«بۆ من؟» شۆفیر که میک به توپه ییه وه، پرسیاره که بۆ باز ده گپرتیه وه «بۆچی تۆ بۆ من ده خه بتی؟»

باز وه لامی ناداته وه. پتویست به دریزکردنه وه ناکات. نه و دیسان بینه نگ سه یری ده ره وه، سه یری خه لکانی ناو پیاده په وه ده کات. ئیستا په وبار له پیشیان وه دیاره، نه وان له و بولوا ره ده پۆن که به دریزایی چه مه که پاکشا وه. بینه سووده، باز بیه ره کاته وه و شتی هه ره خرابیش نه وه په که من ناتوانم له گه ل که سیک قسه بکه م. ناتوانم ژیا نی خو م، نیش و کاری خو م، کرده وه کانم، بیه ر و هه سه ته کانم به که سیک بلیم، له گه ل که سیک پاویژ بکه م. منیش وه ک کۆتر نه سیرم، دا په وخواوم، ونبووم... نه وه نده ته نیا... نه وه نده غه ریب... غه ریب؟ به لئی، غه ریب، جگه له چه ند نه فسه ر و فه رمانده، جگه له چه ند نه ندامیکی نه رته ش، کئی ده زانی که من کیم؟ بیه ر له چی ده که مه وه، چیم ده وئی؟ به لئی، غه ریب له خو م، له شاری خو م، له ما ل و مندالی خو م، له م بولوا ر و کۆلانا نه، له م په وباره، له م ژیا نه به هیزه ی پایته خت. پیش بیست/ سی سا ل وه ها نه بوو، به لام ئیستا من غه ریبم، غه ریبی ژیا ن... وه ک نه... وه ک نه و کچه ی له مردن، ناگر و مژ و دووکه ل ها ته ده ر و ها ت

که‌وته ناو ماله‌که‌م، ژيانه‌که‌م. کچی چيایی، کچيکي خوینده‌وار که ده‌توانی به فەرهنسی بخوینن، بنووسن و شيعر بلن، که هه‌نووکەش سەرەپای هه‌موو شت بۆنی تازه‌ی ژيانی لڤ دیت. کچيک که به بڤ‌ده‌نگی قوولی خوئی، پوانینی زیز و مه‌لوولی خوئی، ده‌نگی نه‌رمی، به‌ده‌نی شوخ و شه‌نگی، دلای پڤ ترسی، پۆحی نه‌سیر و شاراهوی، قسه‌ نا‌اشناکانی، کاریگه‌رییه‌کی نه‌وه‌نده سه‌یری دانا. کچيکي بریندار، شکاو و غه‌ریب.

خۆر، تیشکی خۆر، ئیستا به‌ سەر ئاوی پوو‌ساره‌وه‌ شوق ده‌داته‌وه. خه‌لک، زن و مندال، پیر و به‌سال‌چوو، له‌ قه‌راخی پوو‌یار، له‌ سەر پڤگه‌یه‌کی ته‌نگی به‌ پارک کراودا، ده‌گه‌پڤن. نه‌وان ئارام ئارام ئیستا هاوته‌ریبی پوو‌یار ده‌پۆن. باز بینای سپی نه‌خۆشخانه‌ی سه‌ریازی ده‌بینن. نه‌و چاوی خوئی داده‌خات، سه‌ری ده‌نیت به‌ پشتی شوینی دانیشته‌وه و گوئی له‌ ده‌نگه‌کان، ده‌نگی رادیوی تاکسی، ده‌نگی ترافیک، هۆرپی ئۆتۆمبیلیک، خه‌لکانی ناو کۆلانه‌کان، ده‌نگی مندالیک که‌ ده‌گری، رادیو، - تاوه‌کوو تاکسی له‌ به‌ر ده‌رگای نه‌خۆشخانه راده‌وه‌ستن. باز که‌میک پاره‌ ده‌داته شو‌فیر، له‌ تاکسی داده‌به‌زیت، کلاره‌که‌ی له‌ سەر ده‌نیت، خوئی گورج ده‌کاته‌وه و ده‌چیته ژوره‌وه. له‌ به‌ر ده‌رگا، له‌ کۆریدۆری درێژی نه‌خۆشخانه‌ی سپی، خه‌لک دیسان له‌ هه‌لات هه‌لاتدان، دڤن و ده‌چن. په‌له‌یان چیه، هه‌لات هه‌لاتیان بۆ چیه؟ باز ده‌گه‌پڤته‌وه به‌ره‌و دوکانی گول فرۆشی که‌ له‌ لای ناوه‌وه و له‌ به‌ر ده‌رگای گه‌وره‌یه و له‌وئ چه‌پکيکی گه‌وره‌ گولای سووری تازه پشکوتوو ده‌کڤن، پاشان ده‌چیته به‌ر پڤسپیشین و له‌ خانمیک پرسپاری به‌شی نه‌خۆشی دل ده‌کات. خانم پڤی ده‌لن، به‌لام وه‌ک نه‌وه‌ی دلنیا نه‌بیت که‌ باز لڤی تڤگه‌یشتوه، له‌ په‌نجه‌ره‌ی پڤسپیشینه‌وه سەر ده‌ر دڤن و به‌ ده‌ست هڤما بۆ لای چه‌پی کریدۆری

دریژ دهکات. باز سپاسی دهکات و نیگای له سهر خه لک که دین و دهچن، و تابلوکانی ناو نهخوشخانه که به دیواره وهن و شوینه کان نیشان ده دن، دهروات. به دهستیکیه وه چهکه گول، به دهستکه کی دیکه شیه وه جانتا. پاش که میک باز به لای چهپدا ده سوورپته وه و دهچیته ناو پرپه وینکی به کجار تنگ تاوه کوو دهگاته لای ئاسانسور. به ئاسانسور دهچیته قاتی پینجه م، له وئی داده به زیت، دهچیته سالتوینکی دریژ. هه موو نهخوشخانه که، هه موو شویتیک سپیه. نه مجار بوینکی توند و قورس دهگاته لووتی باز. بوئی ده زمان؟ بوئی نهخوشخانه؟ باز له سهره تای سالتونه که دا تووشی پرستاریک ده بیت و پرسی ژوری دهی لئ دهکات. پرستاری پیر، قه له و و کورت، به نهنگوست ژوری ده نیشانی باز ده دات. به ههنگای قورس، زور قورس، به ره و ژوره که دهچیت. کاتیک دهگاته ژوره که، چه ند خوله کییک له بهر دهرگای ژورر پاده وهستی، خوی ریک و پیک دهکات، کراواته که کی پاست دهکاته وه، هه ناسه یه کی قوول دهگری و دهیداته وه و نه مجار دهچیته ناوه وه.

به لئ، نه وه، نه فسهری سمیل قیت. نه فسهری سمیل قیت؛ پیاویکی پیر، هه ژار، کورته بالا، نه وهندهی مشتیک ماوه. قزی هه لوه ریوه، به لام هیشتا سمیلی هه یه، هیشتا سمیل قیت. چاو نووقاو، له وانه شه خه وتبئ. به ته نیا له سهر دونیا، له ژوریک سی، پروناک و پووتی نهخوشخانه دا. به دیواره وه ته نیا تابلویه کی ژهنه رال سهر دار. باز به ئارامی به ههنگای قورس دهچیت و له سهر کورسییه کی که ناری تهخته که داده نیشیت. نه م روژه پیر و نهخوشه که باوکایه تی ده ره قی باز کرد، خاوه ندرایتی لئ کرد، به رده وام باشیی نه می دهخواست. دواجار، نه و جارهی باز خوی پئ رانه گیرا و لیددا. قایم، زور قایم، نه و چرکه ساته. چاوانی نه م روژه خوشه ویسته ماتماو و ترساو، و

به ربوونه‌وی. تووپه‌یی، تووپه‌یی و بیزاری تاریک که هه‌موو شتیک به مروشان، به باز ده‌کات. تووپه‌یی و بیزاری ویران‌کەر. به‌لام له به‌ختی باشه‌وه، نه‌و کات نه‌م ئینسانه هه‌ژار و دلسۆزه نه‌مرد و باز نه‌بووه هۆی مردنی. نه‌گەر نه‌و بمردایه، ئینجا باز له قیره قیری نه‌و دێله قه‌هبه‌دایکه‌ی که ژنیه‌تی، نا که ژنی بوو، پزگاری نه‌ده‌بوو تا مردن. له‌وانه‌ش بوو که باز له نه‌رت‌ه‌ش دهر بکرایه و بکه‌وتایه‌ته زیندان. مه‌گەر باز چ خراپیه‌کی له‌م ئینسانه دیوه؟

باز به نارامی ده‌ستی نه‌فسه‌ری سمیل قیت ده‌گرئ و پایده‌مووسن. له‌و کاته‌دا نه‌فسه‌ر چاره‌کانی ده‌کاته‌وه. سه‌ره‌تا که‌میک سه‌ری سوور ده‌مێسن، دوا‌یی پێکه‌نینی ده‌که‌وێته سه‌ر پوخسار. باز کلاره‌کی داده‌گرئ، چه‌پکه گوول داده‌نیته به‌ر پیتی نه‌فسه‌ر، ده‌سته‌که‌ی تریشی ده‌گرئ و هه‌ر دوو ده‌ستی پاده‌مووسن. نه‌فسه‌ر دلگه‌رمیه‌کی بێ‌پایان قوول له سه‌ر پوخسار و چاوانی، له باز ده‌پوانن. پاشان رقیک ده‌که‌وێته چاوی نه‌فسه‌ر و چه‌ند فرمیسک له چاوی به‌ر ده‌بنه‌وه. کولسی گریان قورگی باز پر ده‌کات، به‌لام خۆی پاده‌گرئ. نه‌وه‌نده‌ی چه‌ند خوله‌کێک، نه‌وان هه‌روا بێ‌ده‌نگ، ده‌ستی نه‌فسه‌ر له ناو ده‌ستی بازدا، سه‌یری به‌کدی ده‌که‌ن.

باز بێ‌ده‌نگی ده‌شکێنیت و ده‌لێ «لیم بیوره، من عه‌فو بکه... من زۆر بیرم لێ کردیته‌وه، بیرت لێ ده‌که‌مه‌وه هه‌میشه...»
 نه‌فسه‌ر به ده‌نگیکی بیزار وه‌لام ده‌داته‌وه «منیش له تۆ... کوپری من تۆ چۆنی؟ باسی خۆت بکه، من له پۆژنامه‌دا پووداوه‌کانی نه‌و ولاته ده‌خوینمه‌وه، ره‌وش چۆنه؟ حالی تۆ چۆنه؟»

نه‌فسه‌ری سمیل قیت قسه‌کانی ناهێنیت سه‌ر پووداوه‌که‌ی قاوه‌خانه‌ی به‌رامبه‌ر مالی نه‌فسه‌ران. بازیش ئیدی باسی ناکات، به‌لام چه‌زیش ناکات باسی «نه‌وه‌ریمانه» بکات. باز لێی ده‌پرسن «حالی تۆ

چۆنه؟ نهشتهرگه‌ری چۆن تپه‌ر بوو؟»

«ماندووم، چوار له ده‌ماره‌کانیان گۆپیم، ده‌رگایه‌کی نوێیان بۆ دانا. به‌لام ئیدی هیوام نییه... من لی‌ره، له‌م ژووردام. ئیدی هیچ هیوایه‌کم نییه لی‌ره بیمه‌ ده‌ر... نه‌فسه‌ری سمیل قیت که ئیستا سه‌رینتکی خستۆته پشتی خۆ، فرمیسکی چاوان به‌ ده‌سه‌ره‌یه‌ک ده‌سه‌رێ و به‌ نیگایه‌کی بالکیش سه‌یری باز ده‌کات. پاش که‌میک، نه‌و ده‌ستی باز ده‌گریت، که‌میک بۆ لای خۆی پایده‌کیشی، ده‌ست ده‌خاته‌ گه‌ردنی و ده‌لێ «کوپی من، من نه‌مویست وه‌ها بی‌ت، من نه‌مه‌دویست ژیا‌نی تۆ وه‌ها بی‌ت، هاوسه‌رگه‌رییه‌که‌ت وه‌ها بی‌ت، حال و نه‌حوالی تۆ وه‌ها بی‌ت، من تۆم له‌ مردن پزگار کرد، نه‌ک بۆ نه‌م په‌وشه، من حه‌زم ده‌کرد تۆ له‌گه‌ڵ نه‌و که‌چه‌ زه‌ماوه‌ند بکه‌ی، به‌لام نه‌ک بۆ شه‌پ، قه‌یره و به‌ گزیه‌کدا چوون.»

«من ده‌زانم» باز سه‌ری خۆی به‌ خواسته‌وه‌ به‌ره‌و لای نه‌و ده‌بات و ده‌لێ «تۆ هه‌رگیز خراپیی منت نه‌ویست، به‌لام ژیا‌ن وه‌هایه، نه‌ تۆ هی‌زت پێی ده‌شکێ، نه‌ منیش... هه‌رچی حالی منیشه ناتوانم درۆ بکه‌م و بلێم باشه، به‌لام من ده‌ژیم. له‌و هه‌ری‌مانه‌ هه‌ر ته‌نیا ژیا‌نیش هونه‌ریکی گه‌وره‌یه. من ده‌ژیم.»

«من ده‌خوینمه‌وه، ده‌بیستم... نا، ناگۆردی، هیچ شتی‌ک ناگۆردی. هه‌ر که‌س بلێ که‌ زه‌من و پۆزگار، مرۆف و هه‌ستی مرۆفه‌کان ده‌گۆرێ، پاست ناکات. هه‌موو شتی‌ک وه‌ک خۆیه‌تی. له‌ کاتی ئی‌مه‌شدا وه‌ها بوو. خوێن به‌ پێکه‌وتبوو، مرۆف ده‌مردن، گوند ده‌سووتان، شاه و ناله‌ ده‌گه‌یشه‌ ئاسمان. کین و نه‌فره‌ت مرۆفه‌کانی تونا ده‌کرد، هه‌روه‌ک پۆزگاری نه‌مرۆ. ئی‌مه‌ سه‌رنه‌که‌وتین کوپه‌که‌م... من نازانم که‌ ناخۆ به‌ تیر و ته‌سه‌ل باسی نه‌و هه‌ری‌مانه‌م بۆ کردووی؟ منیش له‌وێ نه‌فسه‌ر بووم. ئی‌مه‌ به‌ نیاز بووین نه‌و هه‌ری‌مانه‌ بگۆرین، شارستانیه‌ت،

زانست و ئینسانییەت بیهینە ئەو شویتانە، ئەو ژیانە بەرەبەرێیە بگۆرین
 بۆ ژیانیکییە یەگگرتووی هەموو ولات. بە نیاز بووین ولاتیکییە مەزن،
 پێشکەوتوو، دەولەمەند و بەهێز پێک بێنین. بەلام ئیستا من دەزانم
 کە سەرئەگەوتین. زۆر خۆین پێدا کۆپەکەم، زۆر ئینسان تێکچوون، زۆر
 پووبار بە پەنگیکییە یەکجار سوور، زۆر جار خۆپتر بوون، هەر وەک
 ئەمڕۆ. من نازانم بۆچی بەلام ئەوان ناگۆرێن، ئیمە ناگۆرێن،
 خۆین پاناوەستێ، مردن و کوشتن تەواو نابێ. شار گۆران، جل و بەرگ
 گۆران، تانک و توپ، سەیارە و ئۆتۆمبیل گۆران، بەلام مەرفۆف هەر وەک
 خۆی ما، پق و کین و سەرپێچی کردنی ئینسان هەر وەک خۆی ما...»
 باز کەمیکییە دی کورسییەکە ی بەرەو تەختە کە دێنێ و دەستی
 ئەفسەری سەمیل قیت دەخاتە ناو دەستی خۆی و جارجارە ماچی
 دەکات، پاشان بە نیگایەکی پڕ لە پارانەو و تکا، لە چاوانی ئەفسەر
 کە چوو بە قوولا، دەپوانێ و لێی دەپرسێ «تۆ چۆن منت پزگار کرد
 لە کوئی؟ لە کوئی؟»

ئەفسەر چاوی دادەخات، سەری بەرەو ژوور هەلدێنێت و ناخێک
 هەلدەکێشێت و دەلێ «مەپرسە کوپی من، مەپرسە، زەمەنیکییە دوور و
 درێژ تێپەریوە، ئیدی نایەتەو یادم...»

«دەخێلت بێم پێم بلێ، ئەوەندە ی که دێتەو یادت. ئەم پرسە
 پرسێ ژیانێ منە. پرسێک کە لە کەس نەپرسیوە، بە کەس نەوتوووە
 و هەمیشە لە خۆم پرسێوە و هیچ وەلامێکم وەرئەگرتوووە. پێم بلێ،
 بیهێنەو بێرت...»

«هۆش سەپلە یە کوپی من، شتەکان زوو لە یاد دەچن، لەوانەشە
 هەر بۆیە مەرفۆف ناگۆرێ. نایەتەو یادم، لەو هەرمەنە، لەناو خۆین
 و ناگردا بوو. گەلیک گوند، دار، درەخت، دەوێ، دارستان، شیو، دۆل
 و ئەشکەوت دەسووتان. زۆر دووکەل و دوومان لەوانە هەلدەستا. زۆر ژن

بیوه، مندال هه تیو، ئینسان بن گوند، ئاژهل بن شوین ده مانه وه. من بهزه بییم به مندالان، مندالانی بچوکی هه تیودا ده هاته وه. بهزه بییم به تودا هاته وه، به لام نایه ته وه بیرم...»

«یانی تۆ ده لئی... واتا من خه لکی نه وه هه ریمانهم» باز سهیری کاتژمیره که ی ده کات و به نارامی به لام به هه یه جانیکی ناشکراوه ده پرسن «یانی باوک و دایکی من له پوو داویکی هات و چۆدا نه مردن؟ له وه هه ریمانهم... من هه تیو که وتم؟ باوک و دایکی من له وانن؟ من له وانم؟...»

«نا، نا، من وه ها نالیم، به لام نایه ته وه بیرم. تۆ سه ربازی، تۆ له نه رته شیی، تۆ کوپی نه رته شیی... باوکت، دایکت نه رته شه. له بیرت نه چن. ئیدی له من مه پرسه. ئازارم مه ده. میشکم ماندووه، هۆشم له ده ست داوه و ناتوانن هیچ وه لامیک بداته وه... به لام خودا شاهیده من هه رگیز خراپیی تۆم نه ویستووه...»

ئه فسهری سمیل قیت چاوه کانی داده خات و ئیدی قسه ناکات. گهلۆ باز قسه بکات، شتیکی دی لئ بیرسن؟ نا، دیاره که ئه فسهر نایه وئ، پیده چن ته ندرووستیشی پئ نه دات. باز دیسان سهیری کاتژمیره که ی ده ستی ده کات، چهند خوله کیککی دی سهیری ئه فسهر ده کات، دیسان هه ر دوو ده ستی ده گریئ و ماچیان ده کات. به نارامی ده لئ «سپاس بۆ هه موو شتیك، ته من دریز بی.»

ئه فسهر قسه ناکات، چاوه کانی ناکاته وه. سینگی هه لده ستیت و داده که ویت، وهک بلئی چوویتته خه و، به ئاههنگ نه فس ده گریئ و ده داته وه.

«من ده بن بگه مه کۆبوونه وه ی گرنگ» باز وا ده لیت و هه لده ستیتته سه ر پئ «به لام من به یانی دیسان دیمه وه، جارئ کاتیکی خوش...» ئه فسهر قسه کانی باز ده بیسن؟ باز نازانن. له بهر ده رگا جارئکی

دی له نهفسه ده پوانی، کلاوه که ی ده کاته سهری، جانتا به دست دیته دهره وه، به خیرایی بی نه وهی سهیری دور و پشتی خوی بکات، له سالون دیته ده، ده چیته قاتی خواره وه، به کوریدوری دریزدا تیده په پئی و خوی ده که به نیته دهره وه بهر پووناکیی هه تاو، تینی هه تاو. نیستا؟ دوی قسه کانی نهفسه؟

باز کییه؟

بلن باز، تو کیی؟ له بهر ده رگای گه وره ی نه خوشخانه پراوه ستاوه و به ده نگیکی بهر ز له خوی ده پرسن. نه وه له دور و پشتی خوی، له و خه لکانه ی که دین و ده چن، له و توتومبیل و تاکسیانه ی که دین و له بهر ده رگا راده وهستن، ده پوانی. پووناکییه کی به هیز چاوه کانی پی داده خات، نه ستیره ی سهر جله کانی، نیشانه ی زپینی سهر کلاوه که ی و قوپچه کانی ژاکه ته که ی ده بریقیته وه. له ده رگا دور ده که ویته وه، بهر وه و خوار، به ره و قهراخی پوویار ده پوات. نه شوینه ی نه م بوی ده چن، قهراکه ی گه ره کی سه ریازی، که میک له نه خوشخانه دوره. نه وه حز ده کات به پیاده، به که ناری پوویاردا بپوات. ده که ویته پنگه، به ههنگای خیرا، سهری له پیش خوی، دهنگی جودای که سان، زه من، شوین و هریمی جودا له گویددا، دلی له ناو شه پولی دوودلیدا، پوچی هر وهک نه م پوویاره پوشنه ناویته ی قسه، پووداو، زانیاری و په یوه ندی نوئی، پیده کات.

بیره وهری، نه و بیر ده کاته وه، پوژانی پابردوو، زه من، پوژ و پوژگارانی تیپه پ بوو، قسه کانی نهفسه، نه و گوندانه ی ده سووتان، نه و نینسانانه ی ده که وتن، نه و ژاننه ی بیوه ده بوون، مندا ل و کوپ و کچانیک که هه تیو ده بوون. هوش؟ به لام نه م قسانه هی دوینین؟ هی بیره وه رییه کی پیر، هزیکی ماندوون؟ که واته نه و گوندانه ی نه مپو ده سووتین، نه و مرفانه ی نه مپو ده که ون، نه و ژن و مندا لانه ی نه مپو

بە شوین مردووه کانیاندا هاوار دەکەن؟ ئەو شتانی باز هەموو پۆژیک دەژی، شاهیدیەتی، تییادیە، چین؟ بیره وەریی دوی؟ راستی و واقعیی ئەمڕۆ؟ یانیش واقعیی دویین، ئەمڕۆ، پێرئ، سبەئ؟ ئەو دار و دارستان، شیو و دۆلانی دینه وە بیرئ باز. گەلۆ باز، پەگ و پێشەئ باز لەو شوینانە شاراو تەو؟ نەکا تۆ خەلکی ئەو شوینانە نەبئ؟ باز دیسان بە دەنگ وە لە خۆئ دەپرسی. بۆچی هیچ شتیکی نایە تەو یادی باز؟ بۆچی بیره وەریی باز ناتوانئ خۆئ بگەیی نیتە لایەنی تاریکی سەردەمی مندالیی خۆئ؟ باز، لە شوینتیکی نەناسیای دویا، شوینتیکی بی ناری ئەو ولاتە هاتۆتە دویا، باوک و دایکیکی نەناسیای هەبوو، بەلام لە شوینتیکی ناسراو گەورە بوو، لە دەبستان و خویندنگە یەك که ئەمڕۆش هەر ماون و لەم شارەن، خویندووییەتی و پەرورە بوو. بەلام مائی ئەو؟ پێشەئ ئەو؟ ئەو شوینەئ لئی هاتوو تە دنیا؟ شوین و جینگە کەئ؟ مائی تۆ باز؟ باز دەپرسی، ماله کەت لە کوئی ئەم دویا یە دایە؟

باز رادە وەستئ، جگەرە یەك لە پاکەتی گیرفانی ناو وە لە گەل چەرخیک دەردیئئ، جگەرە دەگیرئئ و زۆر قوول دەیکئشئ. ئەو بینایەئ ئیستا لە بەران بەریدا بەرە و ئاسمان بلند بۆتە وە و پۆرتەرە یەکی ژەنەرآل سەردار لە سەر جاویکی* یەكجار گەورە ساز کراوە کە هەرچی چۆنیک بیئت دیواری بیناکە بە تەواری پەر دەکاتە وە، شوینی کۆبوونە وە یە. بینا شوینی ئاشنا بۆ باز، ناوەندی پە یوەندی سەریازی، پیلان و بەرنامەئ سەریازی. بینا؛ دلی ولات و نەرتەش، پەگی بنگەیی حوکمداریی ژەنەرآل سەردار. بینا؛ باوک، دایک، مآل و ولاتی باز. هەر ئەو نەدە! بەلام باز جاریکی دیکەش لە گەل ئەفسەری سمیل قیت قسە دەکات. لەوانە یە باز بتوانئ هەندیک شتی پوون و مسۆگەر لە زاری

بېنځته ده.

باز تا دهگاته بهر دهرگای ناسنی بینا، جگه ریکی دیش ده کیشی، له بهر دهرگا، نه و جاریکي دی خوی پټک و پټک دهکات. سهیری جل و بهرگ، نه ستیره، قوچه، پټلاو و کراواته کی دهکات و دهچټه ژورده وه. ناووه هرچون بیت، نه وندهی دهره وه پووناکه. له هه موو لایه ک نالای په نگیسی ولات هه لواسراوه. به دیوارانه وه پورتره ی ژنه پال سهردار به دی ده کریت. سه ره نگیک دیت بق لای باز، له بهرانبه ری پاده وه ستی، به توندی سالوکی سهریازی ده داتن و ده لن «نیمه به هیوای نیوه بووین، فرموو» و ده که وټه پیش باز. باز و سه ره نگ به کوریدوړیکي کورتدا ده پون، نه مجار به لای راستدا ده سووړپټه وه، له ویشه وه دیسان به کوریدوړیکي دریزدا تیده پهن و له کوتاییدا له درگایه کی گه وره وه ده چنه ژور. باز سالونه که ده ناسنی، سالونی کونفرانس، بریفینگ و کزبوونه وه پاوژکارویه کان. که باز دهچټه ژورده وه، نه و نه فسه رانه ی له ژورده ون جگه له چند که سټک له سه ره وه که له پلاتفورم، له پشت میزیکي دریز و له خواره وه ش له یه که م ریزی کورسییه کاندانانیشتون، نه وانی دی هر هه موو هه لده ستنه سه ر پی و ده ست به چه پله لیدان ده که ن بق باز، بق فرماندهی نه فسانه یی «نه و هه ریمانه»، بق نه فسه ریک که له مردن و کوشتن دټه وه. بق کوپی دلسوز و له خو بردوی ده ولت و نه رته ش که گه وره ترین ترسی «نه وان» ه.

باز به شه رمنییه وه سهیری کاتزمیره کی ده ستی دهکات. کات نه زور، نه که م، وهک هه موو جار باز له کاتی خویدا هاتوه. وهک هه موو جار پټک و پټک و به یاسا و دیسپلین. به جیددیته و هه ستیاری و قایم. باز به سه ر، بزه یه کی به خو بپوا و مه غروورانه له سه ر پوخسار، سهیری نه فسه ران دهکات و پاسته وخو به ره و پلاتفورم ده پوات. کاتیک له پلیکانه کان سه رده که وی و دټه پیش میزه که، به ژنی خوی پاست

ده کاته وه، سینگی ده داته پیش و سلوئیکی توند ده داته نه فسه ر و ژنه پال و فرمانده کان که له پشت میز دانیشتوون، دوایش هر به و توندی و جیددییه ته سلو له نه فسه رانی دانیشتووی ناو سالوون ده کات. نه فسه ریگ له پشت میزه که هه لده ستن، به ده ست شویتیک نیشانی باز ده دات. باز بهک به بهک له گه ل نه فسه ر و ژنه پال کان ته وقه ده کات و ده چیت له سر کورسی هیما بوکراو داده نیشیت.

سالوون که هه موو په رده ی په نجه ره کانی دادراونه ته وه و که میگ تاریکه، سه ره پای قه ره بالفی، بن ده نگه. نزیکه ی سه دوپه نجا نه فسه ری په سمی به جل و بهرگی خاوینی فرمی نرته شه وه دانیشتوون، له پیزی پیشه وه، نزیکه ی ده ژنه پال که پله کانیان له بهک جودایه، دانیشتوون. له م کاته دا چند نه فسه ر ده رگای سالوون ده که نه وه، به خیرایی له دواوه له ته نیشیت دیکه ی نه فسه ران داده نیشن. ژنه پالیکی بالابه رز به چاویلکه وه که له لای باز دانیشتووه، هه لده ستن ته سه ر پئ و ده چیته بهر تریبوون و به خیره اتنی نه فسه ران ده کات و ده لئ «کوبونه وه ی گشتی سالانه مان ده ست پیده که یین»، چاویلکه په شه کان له چاوی ده ردینن، سه ریکی ناو سالوون ده کات و قسه کانی دریزه پیده دات؛ «هه روهک نیوه ش ناگادارن کوبونه وه دوو پوژ به رده وام ده بیت، نه م کوبونه وه له وانه ی له پابردودا گرتوومانه، زور گرنگتره، نیمه نیستا گه شتوینه ته قوناغی چاره سه ر کردنی ناریشه و کیشه کانی به رده ممان. نیمه به هیواین کوبونه وه یارمه تیی نه وه بدات...»

نه م ژنه پاله که بو باز نمونه ی به هیزی و له خو بردووییه و له شه وی زه ماوه ندی بازدا تا کوتایی شه و له گه لئ بوو، ماوه یه کی دریز به م شتوه له سه ر یاسا، میتود، راپورت و بریاره کان، به ده نگیکی قوول به دریزی قسه ده کات. پاشان بانگ له ژنه پالیکی دی ده کات که له پشت میزه که دانیشتووه و دریزی قسه بو ژنه پالی قه له و،

کورته بالا و قوت به جی ده هیلی. ژه نه پالی کورته بالا ده ست به ناخاوتن ده کات. گوپیه کی باز له دهنگی ژه نه پال، ده فتر و کاغز و دوسیه کانی ناو جانتاکه ی دهر دینن، له پیش خوی دایانده نی و به پینووسیکی سوور، له پال هندیک دیردا که دینووسن، نه ستیره یه ک ده کیشی. ژه نه پال ده په یفن، باز بیر ده کاته وه. قسه کانی ژه نه پال که به بلاوی ده گنه گوپی باز؛ ستراتیژ، پاراستن، یاسا، ده زگا، ناسته نگ، خاوینی، یه کیه تی، دوژمن، گمه، فرپ و فیل. نه و ده نگانه ی له میشکی بازدا نولان ده دن؛ نه وئی، نه وان، دوکله و مز، نه شکوت، بیره وری، بیر، زه مان، نوبه و سهره — زور، بوچی... و نه و، کوتر، دهنگی نه و، قسه کانی؛ «له بهر بیر و باوه پی جودا، زمان و ناسنامه ی جودا، ده بی مروف نه بیته دوژمنی مروفی دی... مروف به شوناسیک، نایینیک و زمانیک دپته دنیا و له دایک ده بیته و پیوه ی ده ژی، سوچ و تاوانی مروفه کان له مه دا چیه؟»

ژه نه پال قسه ده کات؛ نیمه ته دبیری نوئی، چه ک و په ختی نوئی، یاسای نوئی، مافی نوئی نااسایی، فرۆکه و کویته ری نویمان پیویسته... دوا ی نه وه ی ژه نه پال ناخاوتنی یه کجار درژی ته واو ده کات، دهنگی تیژی چه پله له سالون به رز ده بیته وه. نه و نه دی چه ند خوله ک هه موو که س به پیوه. ژه نه پال خو شحال و سه ریلند له شوینه که ی خوی داده نیشیت. نه مجار ناوی باز ده خوینریته وه، باز ده فتر، کاغز و دوسیه به ده سته وه، هه لده ستیت و به نارامی به ره و مایکروفون ده پوا، شته کانی ده سته ی له سه ر کورسی داده نیت، مایکروفون راست ده کاته وه و سهیری ژه نه پال و نه فسه رانی دانیشتو ده کات. باز زوره یان ده ناسیت، له گه ل هه ندیکیان خویندوویه تی، له گه ل هه ندیکیان خه باتی کردوه. به سه ر چاو و پوخساری هه موویانه وه، مه راقیک، له نیگا کانیدا، ریز و ریزدارییه ک دیاره. هه مووان به ژن راست دانیشتوون و به نیگاپه کی به هیز

و وشک له باز دهروانن و چاوه پین. نهوان چاوه پیتی چین؟ چاوه پیتی باسکردنی مردن و کوشتن؟ چاوه پیتی سهرفرازی و سرکه وتنی نهرتەش؟ چاوه پیتی توندوتیزی و پیاوکوژی، خراپی و پیسایی سهره لدان؟ به لئ، باز له نیگاکانیان تیده گات، نهوان به هیوای هه وال و مرگینیی باشن. باز ده لئ «من به هه والیکئی خووش دهست به قسه گانم ده که م» سهیری کاغزه گانی پیش خوئی ده گات، سهری هه لددین و به رده وام ده بیته: «مرگینیی من بو ئیوه؛ سه رده که وین، ده ولت و نهرتەش سه رده که وئ. له هه موو لایهک ده سه لات ده که ویتە دهستی ده ولت و نهرتەش. ئیمه ئه م شه ره ده به یه وه. خه لک دین به لای ئیمه دا، سه ره له ده ر که م ده به نه وه، هیز و توانایان که متر ده بیته، ئه وه هریم، جینگه و شوپانهی تئیدا جموجول ده که ن، ته نگتر ده بیته وه. هیرشه گانی ئیمه وهک شه پۆلانی ده ریایه کی به هه بیته، هه میشه به سه ریانه وه ده بیته. هیز به دهستی ئیمه وه یه، ئیمه سه رده که وین.»

به دواى ئه م قسانه ی کۆتایی بازدا، چه پله یه ک بئ پایان توند، هه موو سالۆن پر ده گات. نه وه نده ی چه ند خوله ک. نه مجار باز به سه رنجه وه چاری به سالۆندا ده گێرئ، به ده نگیکئی یه کجار نه رم، وهک ئه وه ی له به ر خووه قسه بکات، ده لئ «به لام من هه ندیک پرسیاریشم هیه، ئه م پرسانه له کۆتایی قسه گاندا ده پرسم» باز ده ست به ئامار و نه ژمار ده گات؛ زیاتر له دوو سه ده هزار سه ریاز، بئ نه ژمار پادگان و بنکه ی سه ریازی، تانک و توپ و چه کی قورسی شه ری گه وری بئ نه ژمار، نزیکه ی په نجا کۆپته ری شه، نه وه نده ی هه فتا فرۆکه ی چه نگه ی، دام و ده زگای به هیزی پۆلیس، ریکه ستنی ئاسایش و زانیاری، نه و سیخوپانه ی له ناو ریزه گانی سه ره له ده راندا ده خه بتن، نزیکه ی سه ده هزار له خه لکی گونیدی «نه وه ریمانه» که چه کیان هه لگرتوه و له گه ل نهرتەش، له دژی جه رده گان شه ر ده که ن. به سه دان لاو که

دهستیان له سهره‌ل‌دان هه‌ل‌گرتووه، دانیان به تاوانی خۆیاندا ناوه و ئیستا له پیزه‌کانی ئه‌رتهدا شه‌ر ده‌که‌ن. په‌یوه‌ندیی به‌هیز، قایم و پته‌و... کۆ ده‌توانی خۆی له به‌رانبه‌ر ئه‌م هیزه‌دا پابگری؟

نزیکه‌ی کاتژمێریک به‌م شیوه‌ باز دانه به‌ دانه باسی ستراتیژ، تاکتیک و هیزه‌که‌کان له‌گه‌ل ناوی شوین، هه‌ریم، ژوماره، که‌س، کۆمه‌ل و په‌یوه‌ندییه‌که‌کان ده‌کات. له‌ کۆتایی قسه‌کانیدا، که‌میک پاده‌وه‌ستنی و دیسان به‌ وردی له‌ ئه‌فسه‌ران ده‌پوانی و ده‌لێ «به‌لام من به‌لامیکی بچووکم هه‌یه، ئایا کاتی گۆرانی ئه‌م سیاسه‌ته، ئه‌م تیپوانینه نه‌هاتووه؟ زیاتر له‌ بیست سه‌له‌ که‌ من له‌ ناوه‌واندام، له‌گه‌ل ئه‌وانم، له‌ دژی ئه‌وان شه‌ر ده‌که‌م، ئه‌وان له‌ دوژمن ده‌پاریزم. من ده‌توانم پانگه‌شه‌ی ئه‌وه‌ بکه‌م که‌ ئه‌وان ده‌ناسم. ئه‌زمونی من له‌م بیست سه‌له‌دا، به‌ تایه‌تیش له‌م ماوه‌ی دوایدا، هه‌ندیک پرسى بۆ ساز کردووم. بێگومان ئیعه‌ له‌م شه‌ره‌دا به‌ سه‌ر ده‌که‌وین، بێ شک ئیعه‌ ئه‌مجاریش ئه‌وان ده‌شکینین، به‌لام؟ به‌لام تا که‌ی؟ ئیعه‌ به‌ سه‌ر ئه‌واندا زال ده‌بین، به‌لام ئایا ئیعه‌ ده‌توانن باوه‌پیه‌کی گه‌رم بده‌ین به‌ ئه‌وان، ئه‌وان بکه‌ینه‌ دۆستی خۆمان؟ بێگومان ئیعه‌ ده‌ره‌قه‌تی چه‌ک، تفه‌نگ و شه‌ری ئه‌وان ده‌بین، به‌لام ئایا ئیعه‌ ده‌توانن به‌ سه‌ر ئه‌و ستران و داستانه‌ی که‌ بۆ ئیعه‌ نااشنایه، زال بین؟ به‌ سه‌ر ئه‌و سترانه‌دا سه‌رکه‌وین؟ به‌ سه‌ر وشه‌ پیر له‌ راز و نه‌ینیه‌کانیان، چه‌چه‌ تا دوا پاده‌ به‌هیزه‌کانیان، ئه‌وه‌ ئه‌فسانه و چیرۆکه‌کانیان که‌ باسی سهره‌ل‌دان ده‌که‌ن، سه‌رکه‌وین؟ توانا و هیزی هه‌ره‌ گه‌وره‌یان هه‌ر ئه‌م شتانه‌یه؛ زمانه‌که‌یان، وشه‌کانیان، داستان و چیرۆکه‌کانیان، رۆحیاتی ئه‌وان -بۆ ئیعه‌- ناشکرا نییه. هیزی ئه‌وان، نه‌ چه‌ک و شه‌ر و پێکدادان و مردنه، به‌لکوو ئه‌م شتانه‌یه که‌ من باسیان ده‌که‌م. ئایا ئیعه‌ ده‌توانن خۆمان به‌م شتانه، به‌ قوولایی ئه‌م شتانه بکه‌یه‌نین

و به سه‌ریاندا زال بین؟ نئیمه دوینن کوشتمان، نئیمه نه‌مپۆ ده‌کوژین، به‌لام نایا نئیمه ده‌توانین پۆحی نادیار، سه‌رکەش و نااشنایان که بووه‌ته‌شنه‌ی به‌یان و نئواره‌یان، که بووه‌ته‌خۆری پۆژ و مانگی شه‌ویان، له‌ناو په‌ویار، کانی، چیا، شاخ، دار، دارستان، دۆل، هه‌لدیر و ناسمانی نه‌واندا ده‌گه‌پۆت، بکوژین؟ ... پرسیاره‌کانم نه‌مانه‌ن... زۆر سپاس...

به‌لام نئستا ده‌نگ نایه‌ت، چه‌پله‌ناته‌قن، هه‌رچی چۆنیک بێت هه‌موو به‌سه‌رسووپمانه‌وه‌ له‌ باز ده‌پوانن. باز بێ‌ده‌نگ نیگای له‌ سه‌ر کاغه‌ز و دۆسیه‌کان، ده‌گه‌پۆته‌وه‌ و له‌ شوینن خۆی داده‌نیشن. بێ‌ده‌نگیه‌کی یه‌کجار قوول‌ بال‌ به‌ سه‌ر سالتۆندا ده‌کێشن. که‌س ناپه‌یفن. پاش که‌میک ژه‌نه‌پالی بال‌به‌رز بێ‌ نه‌وه‌ی له‌ شوینن خۆی هه‌ستن، ناو‌پۆتیک به‌ کۆبوونه‌وه‌که‌ ده‌دات. ژه‌نه‌پال، نه‌فسه‌ر له‌ سالتۆن دینه‌ ده‌ر، سالتۆن چۆل ده‌بێ. به‌لام باز له‌ شوینن خۆی ناچوولن، نه‌و کاغه‌زه‌کانی پۆت و پۆتیک ده‌کات، ده‌یانخاته‌وه‌ ناو جانتا، له‌ په‌رداخه‌که‌ی به‌رده‌می چه‌ند قوم ناو ده‌خواته‌وه‌ و داده‌نیشن. نه‌مجار ژه‌نه‌پالی بال‌به‌رز دیت بۆ لای نه‌و. باز هه‌لده‌ستیته‌ سه‌ر پۆت، به‌ژن پاست پاده‌وه‌ستن. ژه‌نه‌پال ده‌لن «وه‌ره، له‌گه‌ل من وه‌ره» له‌ پشت پلاتفۆرمه‌وه، نه‌وان، ژه‌نه‌پال له‌ پێشه‌وه‌ و باز به‌ دوایدا ده‌چنه‌ ناو کۆریدۆر و له‌ به‌ر یه‌که‌م ده‌رگای کۆریدۆر پاده‌وه‌ستن. ژه‌نه‌پال به‌ کلیدیک ده‌رگا ده‌کاته‌وه، نه‌وان ده‌چنه‌ ژووره‌وه، ژووریکه‌ی یه‌کجار په‌وناک. ژوور به‌ سه‌ر په‌ویاردا ده‌پوانن و هه‌موو پێشه‌که‌ی به‌ په‌نجه‌ره‌ و شووشه‌ دانراوه. له‌ ژووره‌که‌وه، دیمه‌نیکه‌ی یه‌کجار جوانی په‌ویار و نه‌ویه‌ری شار دیاره. ژووره‌که‌ زۆر جوان پازاوه‌ته‌وه، مۆبیلیاتی چه‌رم، میزی خه‌ری شووشه‌یی، مافووریکه‌ی تاریک له‌ ناو ژووردا پاخراوه. به‌ دیواری پشت میزیشه‌وه‌ ژه‌نه‌پال سه‌ردار. ژه‌نه‌پال ده‌چیته‌ پشت میز و له‌ سه‌ر کورسی داده‌نیشن. باز

بە پىئوھ، بەژن پاست، چاۋ لە پىش، ھەر دوو دەستى بەرەو خوار
 بۆ سەر پانتۇلى خاكى، بىن دەنگ پادەۋەستى. «تۆ دەزانى» ژەنە پال
 چاۋىلكە كانى دەردىنى، ھەر دوو دەستى دادەننىتە سەر مېزەكە، بە
 وردى لە باز دەپوانى و دەلى «تۆ ۋەك كوپى من واى، دەبى لە
 بىرت بى من ھاتبوم بۆ زەماۋەندەكەت. تۆ دەزانى پاش مانگىكى
 دى، كاتى پلە ۋەرگرتنى ئەرتەشە، با لە ئىستارە پىت بلىم، تۆ دەبى
 پلە ۋەرىگىرى و ئىمەش شىۋىنەكەت دەگورپىن. تۆ لە ۋەرىمانە زۆر
 ماندور بوويت. پىۋىستت بە ھەسانەۋەيە. ئىمەش كوپى ۋەك تۆ بەلام
 زىندورمان پىۋىستتە، با ئاگات لىلى بىن، فرموو بىرۆ.»

باز دەلى «سپاس» ھەر دوو پىللىۋى پەشى خۆى دەدات بە يەكدا
 و بە شىۋەى سالور پادەۋەستى. پاشان ھەلدەگەپتەۋە تا لە ژورەكە
 بچىتە دەر، بەلام كە دەگاتە بەر دەرگا، ژەنە پال لىلى دەپرسى «برا
 ھالى مائەۋەتان چۆنە؟ ھالى ژن و مندالەكانت؟»

باز پادەۋەستى، دەسورپتەۋە، ساف، سەيرى ژەنە پال دەكەت، بەلام
 ۋەلام ناداتەۋە. ژەنە پال ديسان دەپرسى «دەلىن تۆ ناچىتەۋە بۆ مالى
 خۆت، ئايا راستە؟»

باز بە كورتى دەلى «راستە»

ژەنە پال بە دەنگىكى ۋەك فەرمان دەلى «بچۆرەۋە بۆ مالى خۆت،
 بىرۆ ناۋ مندالەكانت، بگەپتەۋە بۆ مائەكەت و لە ئىستارە ئامادەكارى
 گەرانەۋە بگە، تۆ ئەۋ ھەرىمانە بەجى دەمىلى. فرموو»

باز دەست دەبات بۆ دەستگىرەى دەرگا كە بىتە دەرەۋە، ئەمجار
 ژەنە پال ديسان قسە دەكەت «برا لە بىرت نەچىن، ئەۋ كچە كە لە
 لاتە، پادەستى فەرماندەى پادگانى شارى بگە. ھەر ئىستا بە زوتىرىن
 كات.»

ئەمجار باز ۋەك ئەۋەى برووسكىك لە دلى دايتت، لە جىلى خۆى

پاده وهستن، ته زوویهک به سه ریدا دیت. هر وا بی جوگه ده میتیته وه،
هه لئاگه پیته وه، پووی باناداته وه، هر وا پاده وهستن.
ژه نه پال قسه که ی دوویاره ده کاته وه «له بیرت نه چی»
باز ده لئی «به لام...» لئی ئیدی قسه یه کی له زار نایه ته ده ر. نه و
دیشان ده لئی «به لام...»
«ئیمه گویمان له به لامه که شت گرت. به لام نییه. تو ده بی نه و
کچه پاده ست بکه ی... هر نه وه نده...»

سەفەر

باز و كۆتر پېكەوہ لە ناو ترينىكى شەودا.

باز و كۆتر ھەر ھەك زۆر جارى دى، بەرپېگەوہ، لە ناو فاگۆنىكى بچووكى تريندا.

بەسەرھاتى باز و كۆتر؛ لە سەفەر بە ترينىكى سەربازىيەوہ بۆ سەفەر بە ترينىكى پەشى شەوان. بەلام نە باز ئەمەى دەزانى نە كۆترىش. دويئى؛ سەفەرىكى دريژ بە ترين، بيست و چەند سال پيش ئىستا، پېگەى دوور خستەوہ يەكى جەماوهرى و دريژ، بەرەو ولاتى بيابان. ئەو كات باز ئەفسەرىك بوو تازە دەستى بە كاركردبوو و بەرپرسىارى فاگۆنىكى گەورە و گەرم و داخراوى ترين بوو. لە فاگۆندا مرقى جۆراوجۆرى ولاتى چيا، لە پېگەى دوورخستەوہدا بوون. لە ناو ئەو مرقانەدا باوك و دايكى كۆترىش ھەبوون. ئىستا باز نازانى كە ئەو كەسەى لە ناو گەرمای ترينى دوور خستەوہدا ھات و داواى ئارى لېكرد، باوكى كۆتر و ژنە دوو گيانەكەى، دايكى كۆتر بوون. ئىستا كۆتر نازانى فەرماندەى كۆچى دايك و باوكى — بەر لە لەدايك بوونى ئەو باز بووہ. ئەمرۆ؛ ديسان ترين و سەفەرىكى دريژ.

باز و كۆتر؛ دوو ناسياوى يەك، بەر لەوہى كە ئەوان ھەك دوو ئينسانى

تیگه یشتوو له دۆخیکی ناخۆشدا تووشی یهک بیّن. ترین؛ په یوه ندیبه کی نادباری ژبان و به سهرهاتی ژبانی نه وان.

باز و کۆتر؛ دوو ئینسان، پیاوئیک و ژنیک. به لام دوو دوژمن؟ دوو دۆست؟ به لئ، په یوه ندیبه کی نادبار له نیتوان ژبانی نه واندا. به لام چۆن په یوه ندیبه ک؟

به لئ ئیمه له ترینیکی دریز، له فاگونیککی بچوکی چوار که سیدا، به نیوه شه و ده پۆین، له گه ل باز و کۆتر. له سهر پنگه کی په یوه ندی و ژبانی نه وان. نیوه شه وه. کات، کاتی خه وتن و نوستن و خه ونان. به لام شه و پۆشنه، شه وئیکی پروناکی هاوین. نه ستیره یه کی بن ژومار له لای په نجه ره ی فاگون، له دهره وه، به ناسمانه وه دهره وشینه وه. نیوه مانگیک وهک شه و ی سهری دانه وان دبیت و پاسه وانی له نه ستیره کان بکات، ده بریقته وه. هه ندیک هه ور وهک چارشئوئیکی تاریک، وهک پینه ی سهر جلیک، به هه ندیک شوئینی ناسمانه وه دیارن. ترین به ده نگیککی ترسناکه وه، له نامیزی شه ودا، شه و شه و ی که وهک مافوورئیکی هه ورئشمی دهره وشینه وه، به هازه هاژ ده پروات. به تنیا ده نگه کی ترین ده بیسترئ، جگه له وه، نه ده نگ و نه سه دایه ک.

ترین ده پروا، شه و ده پروا، باز و کۆتر ده پۆن. باز و کۆتر له به رانبه ر یهک له پال په نجه ره ی گه وره ی ترین دانیشئوون. له فاگونکی چوار که سیدا ته نیا نه وان هه ن. پروناکی بیزاری شه و خه فیک له سهر سهری کۆتره وه، که مئیک ناو فاگون پروناک ده کاته وه. جل و به رگ و پۆشاکیان مه ده نییه. باز، پانتۆلی بیژ، کراسئیکی زهر د و جوتیک پئالوی سووکی هاوینیش له پئدا. کراسه که ی به سهر پانتۆله که پئدا به ر داوه ته وه تاوه کوو ده مانچه ی پشتی - باریتای کوشتن دیار نه بیت. کۆتر کراسئیکی دریزی په نگینی که تانی له به ره، له گه ل جوتیک پئالوی سووکی وه رزشی له پئدا. نه وان به خه به رن به لام قسه ناکه ن. هه چ ده نگیک له فاگوندا نییه.

باز چاوی به ستووه، لاقی که میک پاکیشاوه، سه‌ری خستوته سه‌ر بالیفی
 ئه و کورسییه‌ی له سه‌ری دانیشتووه و بیر ده‌کاته‌وه. هرچی کۆتریشه
 له پهبه‌په‌ووی باز لاقی خۆی کیشاوه‌ته سه‌ر کورسی، ده‌ستیکی ناوه‌ته
 به‌ر په‌نجه‌ره، ده‌فته‌ره‌که‌ی له ئامیزیدا، سه‌یری ده‌ره‌وه، سه‌یری ئه‌ستی‌ره،
 مانگ، هور و ئاسمان ده‌کات. باز و کۆتر له به‌رانبه‌ر یه‌ک دانیشتوون،
 له یه‌ک ناروانن، هر یه‌ک له دونیای خویاندا، بیر له خویان، ده‌نگ،
 پووداو، هست، لیقه‌ومان و په‌یوه‌ندییه‌کانیان ده‌که‌نه‌وه. ئیستا کات، کاتی
 بیرکردنه‌وه و هزرانه. وا دیاره ئیستا له‌م شه‌وه بئ‌ده‌نگ و پهبوناکی
 هاویندا، بیر کردنه‌وه له په‌یوه‌ندییه‌کان، تیروانین و قسه‌کان زۆر باشتر
 ده‌بی‌ت. گه‌لۆ ئه‌وان بیر له چی ده‌که‌نه‌وه؟ هست به‌ چی ده‌که‌ن؟ گوئی
 بۆ کام له ده‌نگه‌کان پاده‌گرن؟ دل‌یان بۆچی لئ‌ ده‌دات؟ ئه‌وان له کوپوه
 دین و به‌ره‌و کوئی ده‌پۆن؟... ئیعه ئیستا چۆن وه‌لامی ئه‌م پرسیارانه
 بده‌ینه‌وه؟

پیده‌چیت ناوه‌ها به‌کراست، که میک به‌رش و بلاو، که میک ئالۆزکاو؛
 باز، ئیعه له لای بازین؛ به‌لئ‌ وه‌ها، من ده‌پۆم، ئیعه ده‌پۆین، من و
 ئه‌و. کچیکی پڕ نه‌ینسی که هاتۆته سه‌ر پڤگه‌ی من و پڤگه‌که‌می به‌ره‌و
 شوینتیکی نادیار گه‌راندۆته‌وه. ئیدی کئ‌ چ ده‌کات، کئ‌ چ ده‌لئ‌، به
 لامه‌وه گرنگ نییه. ئیدی ته‌واوه، ئیدی کۆتایی هات، هه‌موو شتیکی
 ته‌واو بوو. به‌لئ‌ وه‌ها، هر وه‌ک ئه‌وه‌ی ماده‌ر وتبووی؛ «بۆ ژین و
 ژیان، هه‌نگاو پئویسته» نوپبونه‌وه، گۆپان، ویست و ژیانتیکی به‌خته‌وه‌ر،
 هه‌نگاوی نوئ‌، جموجۆلی نوئ‌ پئویسته. که میک به‌هیزی، که میک وه‌،
 که میک جه‌ساره‌ت پئویسته. ئه‌سیر، ترسه‌تۆک، کۆیله، ددانی چه‌رخیکی
 ترسینه‌ر، ناتوانن هه‌نگاوی نوئ‌ هه‌لبگرن. جموجۆلی نوی ئه‌نجام بده‌ن،
 ناتوانن خویان له کۆت و زنجیری ترس، سام، شه‌رم، پهبه‌ر و خووه‌کان
 پزگار بکه‌ن و پزگار بین. «تا نه‌کیشی جه‌فا نابینی سه‌فا». ماده‌ر،

خۆزگه تۆش ئیستا لیڤه ده‌بوویت و کورپه هه‌تیوه‌که‌ی خۆت ده‌دیت. ئیدی نه‌ ئه‌و خوو و پێوه‌رانه‌ی که‌ منی دیل کردبوو، نه‌ ئه‌و ترس و نیره‌ی* که‌ له‌ گه‌ردنمدا بوو، نه‌ ماون، ته‌واو بوو. من ئازادم، پزگارم، سه‌ریه‌ستم، وهک نه‌ستیره‌یه‌ک له‌و نه‌ستیره‌انه، وهک ئه‌و مانگی له‌ ده‌روهه‌ بریقه‌ی دیت. ئیدی ته‌واو، هه‌ر نه‌وه‌نده. من سنوور، یاسا و پێوه‌ره‌کانم خسته‌ ژێر پێ. من سنووره‌ نادیاره‌ ژۆر پته‌و و یه‌کجار وشکه‌کانم نایه‌ ژێر پێ. ئه‌و سنوورانه‌ی دل و می‌شکی منیان خستبووه‌ ناو قالبێک، ئیدی نین، من نه‌وانم لابرده‌، هه‌لموه‌شاندنه‌وه. ماده‌ر خۆزگه‌ تۆش لیڤه‌ ده‌بووی. ماده‌ر لێم ببوره‌ که‌ هه‌واڵی هه‌لانی خۆم پێ نه‌گوتی، به‌لام من ته‌له‌فۆنت بۆ ده‌که‌م، دانه‌ دانه‌ هه‌موو شتیکت پێ ده‌لێم، من ده‌زانم ئه‌و کاته‌ تۆ خۆشحال ده‌بی. به‌لام ئیستا نا. ئیستا پر مه‌ترسییه‌. پاش ئه‌وه‌ی من/ ئیمه‌ سنووره‌ مه‌ترسیداره‌کانیشمان به‌زاند. سنووره‌ نادیاره‌کان، دوژمه‌کانی من، دوژمه‌کانی ژیا‌نی من. سنووره‌ نادیاره‌کان، وهک سنووره‌ نادیاره‌کانی ئه‌م ولاته‌، وهک چیا و شاخ، دۆل و شیوه‌کانی ئه‌م ولاته‌. به‌زاندنی سنووره‌ نادیاره‌کان؟ کاری هه‌ره‌ دژواری ژیا‌نی من که‌ پر له‌ دژوارییه‌، له‌ به‌زاندنی سنووری شیو، دۆل، پێچکه‌، هه‌لدێر، سه‌رچاوه‌، ئاو و پوو‌یاری ئه‌م ولاته‌ش دژوارتر. به‌زاندن، هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو، بست به‌ بست، به‌ شه‌و و پۆژ، مانگ و سا‌ل، زستان و هاوین، ته‌مه‌ن و ژیا‌ن- تاوه‌کوو مرۆف بتوانی له‌ ناکاو خۆی له‌و دیوی سنووره‌کاندا ببینیته‌وه. وهک ئیستا. ئیستا من ئیدی له‌و دیوی سنووره‌ نادیاریه‌کانم.

ماده‌ر، من به‌ تۆم نه‌گوت، من پێت ده‌لێم، به‌لام مه‌گه‌ر تۆ ده‌زانی که‌ سه‌رۆک و فه‌رمانده‌کانم چیا‌ن له‌ من ده‌خواست؟ ئه‌م کچه‌ی که‌ ئیستا له‌ به‌رانبه‌رم دانیشتوووه‌ و سه‌یری ده‌روه‌ ده‌کات، ئه‌و کچه‌ی که‌

* ئه‌و دا‌ره‌ی له‌ کاتی کیلانی زه‌ویدا ده‌خریته‌ ملی گاجووت.

من ناویم نه‌برد، به‌لام بۆ تۆم باس کرد، نه‌وان ده‌یانگوت: «تۆ ده‌بئی نه‌و راده‌ست بکه‌ی». بنه‌پر، له‌ یاسا بنه‌پرتر. نه‌وان چه‌زیان ده‌کرد من له‌م ولاته‌ دور بخه‌نه‌وه. دوا‌ی بیست و چه‌ند سالان، دوا‌ی نه‌و هه‌موو خوین، ئاره‌قه، ژان، ئازار، که‌سه‌ر و خه‌باته. دوا‌ی نه‌و هه‌موو وانه و نه‌زموونانه. پاسته، من ماندووم، ژیانم ئالۆزگاوه. پاسته، هیوا، مران و هه‌سته‌کانی من تیک شکان. به‌لام هۆکار چیه، هۆکار کتیه؟ وه‌ک نه‌وه‌ی هیچ شتیک نه‌بووه، نه‌قه‌وماوه، نه‌وان دین و ده‌لین «سپاس» و من لیره، له‌و گه‌رده‌لوول، به‌فر و بۆران، خۆر و تین، بالنده و باز، جۆگه و پوویار، دار و دره‌خت، شیو و دۆل، مانگ و نه‌ستیره، ده‌نگ و سه‌دا، نان و ئاو، ژن و پیاوی نه‌و هه‌ریمانه دور ده‌خه‌نه‌وه. بیست و چه‌ند سالی من له‌و هه‌ریمانه؟ ژیان، خوین، ئاره‌قه، ژان، په‌ژاره، خه‌م، خه‌یال و نه‌زموونه‌کانی من له‌و هه‌ریمانه؟ نه‌و ژیان‌ه‌ی من له‌و هه‌ریمانه پام‌بردوه، سازم کردوه؟ په‌یوه‌ندیه‌کانم؟ نه‌و که‌سانه‌ی برویان به‌ وته و کرده‌وه‌کانی من هه‌یه و به‌ وته‌ی من ژیان‌ه‌ی خۆیان ده‌خه‌نه‌ مه‌ترسیه‌وه، به‌ره‌و مه‌رگ ده‌پۆن؟ نا، من مافم نییه که‌ نه‌م شتانه پیرسم، هه‌ست بکه‌م، من ته‌نیا مافیکم هه‌یه؛ پیم‌ل بوون و گوێراپه‌ئێ. من که‌چه‌که‌ بده‌م به‌ ده‌سته‌وه، ته‌مه‌نی خۆم، ژیان‌ه‌ی بیست ساله‌م بخه‌مه ژیر پی و بی‌ده‌نگ له‌ شه‌ویکی تاریکدا وه‌ک دزیک، وه‌ک چه‌ته‌یه‌ک، نه‌و هه‌ریمانه به‌جێ به‌ئێم و برۆم!... نا ئیدی قه‌ت، ئیدی به‌سه!

کۆتر، با ئێمه‌ بیین بۆ لای کۆتر؛ ئێمه‌ ئاوه‌ها به‌ره‌و کوێ ده‌پۆین؟ نه‌م پیاوه که‌ ئاوه‌ها له‌ پر گۆرا، من به‌ره‌و کوێ ده‌بات؟ هیچ شتیک به‌ من نالێ، به‌ ته‌نیا ده‌لێ «قه‌ت، به‌سه، ئیدی به‌سه». ئێمه‌ ده‌پۆین، نه‌وه‌ حه‌فته‌یه‌که‌ ئێمه‌ به‌ پێگه‌وه‌ین. سه‌ره‌تا شاری گه‌وره‌ی ولاتی چیا. نیوه‌شه‌ویک. دیسان نه‌و، باز له‌ ناکاو له‌ ماله‌وه. نه‌م پیاوه که‌ ئێستا چاوی خۆی به‌ستوه‌ و خودا ده‌زانێ بیر له‌ چی ده‌کاته‌وه، له‌ ماله‌وه،

سهرسووپماو، ماندوو، جگه ریهک به ده میه وه، جانتایهک به دهستییه وه، ده مانچه به که مرییه وه، وهک هه میشه سه رخۆش، به لام به پروانینیکی نه رمه وه. «زوکه، زوو خۆت کۆ بکه وه، با بهۆین» به ره و کوئی؟ هیهج وه لامیک نییه، «نیمه ده پۆین، من ده بئی تۆ له مردن پزگار بکه م، من ده بئی خۆم له مردن پزگار بکه م. زوکه با بهۆین، خیراکه». ناماده کردنی جانتایهکی بچووک، به پێکه وتن له تاریکی شه ودا. به جیبیتیکی سه ربازی تا شاریکی نزیک، هه ر وهک نیستا له دلی شه ودا. له ویش له هۆتیلێک له ژووری جودادا، هه ندیک له په یوه ندییه نه پینییه کان، هه ندیک ته له فۆن، داکه ندن و گوپینی جل و بهرگ و دیسان سه فهر. له و شاره وه بۆ شاریکی دی، دیسان هۆتیل، له ویش وه بۆ یهکی دی، به مجۆره ههنگاو به ههنگاو، شار به شار، شوین به شوین وهک بلایی ده یه وئی شوین پیتی خۆی ون بکات، پێگهی پاش خۆ، ون کردن. به جیبیتیکی سه ربازی، تۆتوبوسی مه ده نی و ترینیکی درێژ. به لام بۆچی؟ چی له م مروڤه شیته، له م دلّه شیته قه و ماوه؟

باز؛ ماده ر، خۆزگه تۆ ده ترانی که نه فسهری سمیل قیت له نه خۆشخانه چی ده گوت، قسه کانی نه فسهری سمیل قیت؛ «خوینیکی یه کجار زۆر پڙا، کوپی من له وه ریمانه زۆر ژن بیوه، منداڵ هه تیو ده بیوون... من به زه ییم به تۆدا هات...»، زمانم ناگه پئی که چۆن بلیم. من، نه وان، من خه لکی نه وه ریمانه م؟ من له نه وانم؟ که واته ئه ی نه م زیانه م؟ نه وه کرده، جموجۆل، خوین وئاره قه یه که من ده پیرێژم؟ هه مووی درۆیه؟ هه مووی پووچه؟ ژیا نی من، ته مه نی من، ژیا ن و ته مه نیکی درۆ و پووچه؟ له وانیه من بتوانم له گه ل تۆ قسه بکه م، به لام ئه ی به مندا له کانم چی بلیم؟ من کیتم؟ هه کیتم؟ ته مه سه ته ویرانکه ره، نه م دوو دلی و درپونگییه که منی تیکه وتووم، تیکی شکاندووم. نیستاش، له م شه وه پرووناکه شدا، هه ناسه م له بهر ده بپئی. به م هه ستانه وه من ئیدی ناتوانم

هه لگري هيچ شتيك بيم، خوږم به شتيك بيتمه نه ژمار، قهت ناتوانم
 بخووم، ئيدي ناتوانم دهست بدهمه هيچ كاريك. به لام ئيدي به سه،
 به سه... ئيدي مائناوا له هه موو شت، ئيدي چاوه پرواني، پراوهستان و بير
 كردنه وه نه وهنده ي يهك چركه ش هه ر زوره. به هاتنه وه م بو پايتهخت،
 پياله كه ش به دوا دلۆپ پي پي ناو بوو. من ئيستاش وهك پياله يهكي پي،
 سه رپيژ ده كه م. من ده پوڤم، ده ليم مائناوا و ده پوڤم؛ مائناوا ژياني سه ريزي
 و هه موو ته مه نم تا به نه مپوڤ؛ مائناوا پادگان و مه فرزه، كه پهك و مالى
 سه ريزي، مائناوا هيواي پوژاني سه ره تا، مرازه كاني ژياني سه ريزيم،
 خه ياله كاني پوژاني داماتووم، نه وه ي پاش ژيانيكي دريژي سه ريزي؛
 به لسي مالتان ناوا، سه ريزا، نه فسره، ژه نه پال، فه رماندار، ديسيپلين،
 ياسا، به رنامه، فه رمان، نرخ، شه رف، مردن، كوشتن، سووتان، دوژمن،
 نه شكه نجه، زولم، زورداري، توندوتيژي؛ مائناوا ژياني شه و، ژياني تاريك،
 چوون، پيكردن، هيرش. مائناوا هه موو ژياني من تا به نه مپوڤ... ماده ر
 خوژگه تو ليتره ده بووي. نه و شتانه ي كه ئيستا بييري له ده كه مه وه، نه م
 قسانه ي كه ئيستا ده يكه م، بو توڤن، من نه كه ر هيچم به سه ر نه يهت و
 بتوانم به ساخى له م هه لاتنه پزگار بيم، پوژيك نه وانته گشت پي ده ليم؛
 ئيستا من تيده گه م، به نه زمونه كانم، به رووداوه نوويه كان، ده توانم پيگه،
 ئامانج و مه به ستي باش و خراب ليك جودا بكه مه وه، من باوه رپم هه يه كه
 ده توانم، من ده توانم ئيستا تيبگه م له پشت كام ئامانجه وه چ ويست و
 خواستيكي هه يه، ئيستا من له پيگه يهكي نوئي ده گه رپم، به جه ساره ته وه،
 نه و جه ساره ته ي كه تو هه ميشه باست ده كرد، ده كه ومه سه ر پيگه يهكي
 كه ميك پروناك كه كوژتاييه كه ي ده تواني مردن بي، به لام با وه ها بيت.
 سه ره پاي هه ر شت من ئيستا كه وتوومه ته سه ر پيگه يهكي نوئي، يهكجار
 نوئي. من پيگه كوژنه كان به جي ده هيلم، پرده كوژنه كان ده سووتيم. ترين
 من ده با، له پيگه و له پرده كوژنه كان دوورم ده خاته وه. با پيت بليم

گەر ئەمەم نەکردبا، هەنووکەش تا ئیستا لە ناو گۆمی خۆیندا دەبووم.
 مەگەر تۆ هەمیشە نەتدەگوت «کوچی من، تۆ شیتی» با پیت بلیم من
 شیتیم و شیتییه کهشم ئەمجار سوودی بوو، بۆ ئەم هەنگاوه نوێیه، ئەم
 پینگه نوێیه شیتی پتویست بوو.

کۆتر؛ ئەم پینگەى که ئیمەى تئیداین به‌ره‌و کوئ ده‌روا؟ کۆتاییه‌کەى
 چۆن ته‌واو ده‌بێ؟ کۆترا تۆ بۆچی مه‌راقى نه‌وه‌ت هه‌یه؟ پینگه‌ بۆ کوئ
 ده‌روا با به‌روا، چى ده‌قه‌ومى با به‌قه‌ومى. به‌ تۆ چى؟ تۆ چیت له‌وه‌ داوه؟
 مەگەر هەموو شتیک بۆ تۆ ته‌واو نه‌بووه؟ مەگەر تۆ هەنووکە هیوات
 هەیه شتیک به‌ره‌و باش بوون به‌روات؟ نا، خۆت مەخلە تێنه. پاستى
 بلن، بلن که تۆ ون بووى، تۆ مردوویت و تۆ نه‌فره‌ت ده‌کەى. به‌لن،
 کۆتر له‌ وتنى نه‌فره‌ت نه‌فره‌تى ده‌کرد، ئیستا له‌ هه‌موو شت نه‌فره‌ت
 ده‌کات. وه‌هايه. نه‌فره‌ت له‌و ئینسانانه، له‌ هه‌موو ئینسانیک، قسه‌کانیان،
 پیکه‌نین و گه‌مه‌کانیان، هه‌ستان و دانیشتیان، هزر و گومانه‌کانیان، کین
 و نه‌فره‌ته‌کانیان، به‌ره‌ریه‌ت و چاو پێ هه‌لنه‌هاتنیان، درۆ و فیله‌کانیان،
 شه‌پ و پیکدادانه‌کانیان، چه‌ک و په‌خته‌کانیان، مردن و کوشته‌کانیان،
 بۆسه و که‌مینه‌کانیان، فرپ و فیله‌کانیان. نه‌فره‌ت له‌م ولاته، له‌م
 ولاته، له‌ دیمه‌نى به‌یانیان، له‌ مه‌غریبى ئیواران، له‌ نیوه‌شه‌وان، له
 چیا سه‌رکه‌شه‌کان، هه‌ل‌دیری بن له‌ جه‌مه‌ننه‌م، به‌فرى فریوکار، باران
 و توفان، خۆر و گه‌رمای بیابان، په‌نگ، تام، خۆشى و ناخۆشى، ده‌ر
 و ده‌شت. نه‌فره‌ت له‌ ئەم، له‌ ئەو، له‌ ئەمان، له‌ هه‌مووان، له‌ هه‌ر
 که‌سێک. نه‌فره‌ت زیاتره‌ له‌ ترس، له‌ خه‌م، له‌ په‌ژاره، له‌ دپ‌دونگی،
 تۆراوى، کابووس، سام. به‌لام ترس، ئیجگار زۆر ترسى وێرانکه‌ر. که‌واته؟
 ده‌ى بلن که‌واته‌ کۆتر تۆ بۆچی مه‌راقت هه‌یه؟

باز؛ ئەو کاتە، ئەو پۆژه‌ى کۆنفراڤانسى گرنگى سه‌ره‌کىی نه‌رتەش له
 پایته‌خت. ئەو کات، م‌اده‌ر، ئەو کات، ب‌پ‌پ‌يار، ئەو کات هه‌ژان، له‌رزین،

سه‌ره‌پای تین و تیشکی خۆر، سارد، نا جارچاره سارد وهک سه‌رمای زستان، جارچاره‌ش گه‌رم وهک تینی ئەم خۆره گه‌رمه، جگه‌ره، بۆن و تامی جگه‌ره، دووکەلی جگه‌ره، ناخاوتن، قسه‌کردن، دەنگ، شه‌پۆلانی دەنگ له‌ مێشک و پۆخدا. به‌لام، به‌لام، به‌لام... بکوژه، بکوژه، بکوژه... نه‌ جارێک، نه‌ دوو جار، نه‌ ده‌ جار. نه‌ سه‌د و نه‌ هه‌زار جار... بکوژه، به‌س بکوژه. به‌لام دوایی، به‌لام دوای کوشتن؟ به‌لام مه‌گه‌ر ئیمه ناتوانین ئەم پرسه‌ که‌ بووه‌ته‌ کانیایوی خویین، به‌ پێگه‌یه‌کی دی، به‌ شیوه‌یه‌کی دی چاره‌سه‌ر بکه‌ین؟ نا، نا، نا... «تۆ ده‌ست له‌ وه‌ریمان، له‌ ئه‌وان، له‌ ئه‌وه‌لده‌گری». هه‌ر ئه‌وه‌نده. «تۆ ده‌بی ئه‌و پاده‌ست بکه‌ی». هه‌ر ئه‌وه‌نده. من کیم؟ هیچ که‌س، هیچ شتی، هه‌ر ته‌نیا ددانێکی چه‌رخێ گه‌وره. باز، فه‌رمانده، ده‌سه‌لات، وه‌تکانی یاسا، به‌لام له‌ ناو چه‌رخه‌که‌دا ته‌نها ددانێک. ده‌رده‌کانی من، هه‌ست و هه‌زه‌کانم، ویسته‌کانم، که‌س و که‌سایه‌تی من؟ کێ خه‌میه‌تی؟ خه‌می هیچ که‌سێک نییه. ئەمجار بپیار، ئەمجار تیگه‌بێشتن، به‌لام دره‌نگ، دوای ته‌مه‌نی، سه‌ر له‌ ئیواره، دوای یه‌که‌م پۆژی کۆنفرانس، له‌ به‌ر پوویار. شه‌وق دانه‌وه‌ی ئاوی پوویار، تیشکی سووری خۆر، ئاسمانی سامال، گوڵ و گیا دره‌وشاوه‌کانی باخچه‌ی قه‌راخ پوویار، به‌ردی ره‌شی پاخراوی پیاده‌په‌و و پوخساری تیکه‌ل و جودای مۆفه‌کان. هه‌ز و گومان؛ ئیمه‌ چیمان کرد، چی ده‌که‌ین؟ من چیم کرد، من چی ده‌که‌م و من چی بکه‌م؟ قسه‌کانی ئەفسه‌ری سمیل قیت و ماده‌ر، قسه‌کانی تۆ و کۆتر له‌ گوێ و له‌ مێشکدا. کۆلی گریان. کۆلی توورپه‌یی و بیزاریه‌کی سه‌یر قورس. کۆلی هه‌ستیکی نااشنا. نایه‌ته‌وه‌ یادم به‌لام له‌ وانه‌یه‌ چه‌ند دلوپ فرمێسکیش. هه‌نگاوی قورس له‌ که‌ناری پوویار. هه‌نگاو، هه‌نگاوی نوێ. به‌لێ هه‌نگاوی نوێ. له‌ سه‌ر پێگه‌یه‌کی نوێ. هه‌نگاو هه‌لگه‌ره! مه‌ترسه‌! جه‌ساره‌ت! ئەمجار بپیار. ئەمجار ئارامی و حوزوورێکی نااشنا. ئەمجار به‌شی توورپه‌یی، خه‌م و

گومان که بوونه ته داوی جالجالوکه بهک و ژیانی منیان به دیل گرتووه،
دوور، به که مجار، پاش ماوه به کسی به کجار دریز.

کوتر؛ من ئیدی به کن بلیم، من چون باسی خوم، ژیانی خوم، زیر،
پوشتنه کهم، ژیانی خوم له و هریمان، مردن و کوشتن، هه فالان، پیناس،
که له بهر من، له بهر ترسی من کوژران، ژینی نوئی خوم بکه م؟
چون، به چ زمانیک، که ی؟ کن گوئی له من ده گری؟ ناگر بکه ویتنه
شوینیک ده سووتین. کن خه می ناگر، سووتان، مردن و کوشتنی هه به؟
کوشتنی کچ و کوپان، سووتانی درهخت و گوندان، مردنی پوج و میتسکی
من کیشی کتیه؟ نه و خه م، ژان، په زاره و خه مگینییه ی من ده کوژی،
ده مخنکینتی، کن به خه می ده کات؟ نه و ناگره ی که ورتوته نه م دلّه نا نارام
و شکاوه ی من، نه و شه پۆلانی که له هه موو جهستی ماندوو، میتسکی
نالۆز، سه ری گیزمدا ده ته قینه وه، کن به خه می ده کات؟ نه م ترسه که
منی نه سیر کردوو، نه م سامه که منی پيسوا کردوو، نیستا کن به
خه می ده کات؟ من نیستا وهک خه ویک، وهک خه ویک له م شه وه پوشنه
سیحراوییه دا ده پوم، به ره و شوینی نا ناشنا، له وانه شه به ره و مردن. کن
دابران و پوشتن به خه م ده کات؟ جگه له داده، که س، هیچ که سیک...
من ده بی بنووسم. نووسین، دیر، لاپه ره، به ته نیا نه وانه هاو پتی منن،
به ته نیا نه وانه حال و هه وائی من تیده گن.

باز؛ مردن، مادر، مردن. مردن و کوشتن. که لک وهر گرتن له مردن
و کوشتن بۆ ئامانج و مه بهستان. بۆ پاراستنی ولات، ده ولت، میللت،
ئالا، به ها، شه ره ف و سه ری ره زی. بۆ نیشان دانی هیز و توانا، ده سه لات و
هوکم داری. بۆ دروو ستکردنی به کده نگی، بۆ سه رکوتکردنی ده نگ، ویست
و ئامانجه جودا کانی دی. نه و خوینیه ی له مردوو و کوژراوان ده پوا، نه و
قیهره و هاواری له وان به رز ده بیته وه، له کۆلان و شه قامه کان، کووچه ی
ته نگه بهر و بولوا ره گه و ره کان، له چیا و شاخ، دهشت و کویتستان، له زیر

دیوار و بنار، شیو و دۆل، له ناو دار و دارستان، ئەشکەوت و موغاره کاندای، به شهو و به پۆژ، له به فر و سه رما، گه رما و خۆردا. ئەو ژيانەى له سه ر مردن و کوشتن ساز کراوه. ژيانى من، ژيانى هاو پياني من، ژيانى «خيزانه گه وره گەى من» که له هه موو که س جودايه. پاريزگار و پاسه وانى هه موو شتيکه، حاكمى هه موو شوپتيکه، نه ک له دلى هه موو که ستيکا، به لام به سه ر هه موو که ستيکه وه يه. مردن و کوشتن له وانه يه پيگه ي هه ره ئاسان [بيت]. به لام پوو وه رگه پان له مردن و کوشتن؟ دژوار ترين پيگه، من ئيستا تيده گه م، پي ده زانم، دژوار ترين هه نگار. ئەوان، سه رۆک و فه رمانده گانى من، داواى پا پۆرتى شه پ، پي کدادان، مردن و کوشتنم له ده کەن، نه ک هى پاراستنى زين و ژيان. به لى کوشتن، به لى بکوژه، بکوژه، بکوژه. به لام تا که ي، تا چ پاده يه ک؟

کو تر؛ به لام من ده ژيم، من دانيش تووم، بيه ر ده که مه وه. ئەو مانگه پوونا که، ئەو ئەستيرانه ده بينم، گه رمای ئەوان، شه وق دانه و هيان هه ست پي ده که م. نا، دروست نيه که من نه فره ت له هه موو شتيک ده که م. نا، من له و ئەستيرانه، له و مانگه نه فره ت بکه م؟ نا، من نه فره ت ناکه م، به لام من ده نووسم، نه فره تيش ده نووسم؛ نه فره تتيک که له دلى تاريکيدا داوى خۆى ناوه ته وه و وه ک پا وچيه که ليزان، مرۆفه کان و پۆحى مرۆفه کان ده گريت، مرۆفه کان ده کاته نيچير و نيچيرفان. مرۆفاه تى ده کاته گه مەى پا و پا وچيه تى. ده نووسمه وه؛ ئەو مرۆفانه ي له نا و نه فره تدا ده ژين، دونيا که يان به ته نيا ئە وه يه، هه ز له نه فره ت، کين، مردن، کوشتن، قۆردارى و توندوتيزى ده که ن. ده نووسمه وه؛ ئەم مرۆفانه ي ژيانيان بو ته دونيا يه که ميکانیکی، ده ستوور و ياسا ده نووسمه وه. من ئە گه ر کو تايى ئەم سه فه ره مردن نه بيت، پۆژيک ئەم ده فه ره م داده نيمه پيش خۆم، به په نجه لاپه ره يه کهى نو ئى ده که مه وه، پينووسى کى سوور ده خه مه سه ر لاپه ره ي سپى و ده ست به نووسين ده که م. به وشه ي «ساکار و گه رم،

کورت و زولال» بهو وشانهی که به ژان و خهم تهناونهتهوه. پسته دروست دهبن، لاپه په پپ ده بیئت، دهفتهر دهناخنری. دهفته ریکی نوی، یهکی دیکه. بهو وشانهی که له ناگر و سووتان پزگار بوون، شاهیدی مردن و کوشتنن. بهلن من دنووسمهوه، جاریک به زمانی داده، جاریک به زمانی دی. نه م زمانه، دلئی غریب، شپزه و نااشنائی نه م ولاته، ولاتی دادهی بهخت پش دنووسمهوه. توله، من توله، نهو تولهی که ژیر باسی دهکرد، نهو تولهی که بۆته نیری گهردی نه م ولاته، نهو تولهی که وهک زه مریک هه موو پهگ و دهماره کانی ولات و نینسانه کانی نه م ولاتی ته نیوه تهوه، دنووسمهوه. من ترس، ترسی خۆم، ترسی نه م ولاته، نهو ولاته، نهو نینسانه ترسه تۆکانه ی هه موو پۆژیک به جوریک دهجوولنهوه و جمه یان دیت، دنووسمهوه. بۆ نهوهی له بیرم نه چیت و هه میشه له یادم بیئت، دنووسمهوه. بۆ سه بر، نهو سه بره ی داده، قسه کانی داده، سترانه کانی داده فیری کردم، بۆ سه بوریی دلئی خۆم، دنووسمهوه. من ناپه یقم، بچ دهنگ ده بم، هه ر وهک نه م شهوه، به لام من دنووسم، وشه کان ده پۆینمه سه ر کاغه ز، هه ر وهک نهو پووناکییه ی له م شهوهوه ده پۆئی. من پووناکی، پووناکی نه م مانگ و نه سستیرانه، پووناکی خۆشه ویستی و نهوین، نهو پووناکییه ی له قوولایی پۆحی مرۆفه کاندایه، دنووسمهوه. من تاریکی، تاریکی شهو و پیاوانی شهو، تاریکی کین و نه فرت، نهو تاریکیه ی که له قوولایی پۆحی مرۆفه کاندایه شار دراوه تهوه، دنووسمهوه. وهک گلگامیش، وهک داستانی گلگامیش. وهک شه پی پووناکی و تاریکی که له داستانی گلگامیشدا باس ده کریت.

باز! لاپه په بییه کی نوی، ژیانیکی نوی، پۆژگاریکی نوی. بهلن من نیستا له و ریگه یه دام. من نیدی هه موو شتیک له بیر ده که م، نه ولات، ده ولت، میللت، خه لک، نالا، نه رت هه ش، ژه نه پال، نه فسه ر، ژه نه پال سه ردار، نه به ها و شه رهی هه موو نه وان هه ش نیدی نایه ته وه یادم. نیدی

هه موو ئه وانه له بېر ده كړيڼ. ئه م ترينه ئيستا من ده بات، ده زانم كه له هه مان كاتدا من ده كاته ئينسانتيكي دى. ئينسانتيكي نوي له ژيان، كات و پوژگارتيكي نويدا. ئه مړو، پېده چې ئه مړو، ئه مشه و، پوژتيكي هره گرنكي ژيانى من بيت. ئه م پڼگه يه. ئه م پڼگه يه ئيدى گه پانه وهى نيبه. گه پانه وهى ئه م پڼگه يه تهنيا مردنه. با بزانيڼ چوڼ ده بڼ. هه سته كانى من له ئيستا دا؟ ئه وانه چين؟ ئاراميبه ك كه من ژيانتيكي خويناوى، خوڼ خورى به چې ده هيلم؟ په ردهى نه زانى و له بېر كردن كه من ده مه وي و چه ز ده كه م؟ شه پولى خه و كه ديت به سه رمدا؟ خو شحالى، به خته وهى، به خته وه ر بوون؟ خه ون، خه يال؟ هه توانى نه بېنرارى دهردى هه تيوى و تهنيايى، برينى ژان و په ژاره؟ گه لو ئه وان هه ده كه ونه ژيانى من؟ ... وهك ئه و كچه ي كه ده فته ره كه ي، به تهنيا ده فته ره كه ي له ناميز ده گريت و چه زى ليده كات. ئه م كچه ي كه هه ميشه به شه رمنى، به ترس و سام تهماشاي من ده كات. بلتي كه ميك خو شحالى و به خته وهى بگه يه نيته من؟ ئه و ژن و كچانه ي كه من به ويست و داخوازتيكي بڼ كو تايى و گه وره وه ديتوومن، ناسيومن، بڼ نه ژمارن. من چه سته و به دهنى ئه وان، پوچ و دلى ئه وانم ناسى. به لام هيچ كاميان وهك ئه م كچه هه ستيكي وه هه قولييان، كه من نازانم چيبه، له دل و پوچى مندا پيك نه هيتاوه. هيچ كاميان، چه سته ي منيان نه وه نده به جو ش نه هيتاوه. به لام نه ينى، نه ينى ئه م كچه چيبه؟ من ده بڼ لتي بېرسم، يهك به يهك له گه لى قسه بكم، لتي تيگه م... به لام قسه كانى ماده ر...» ئه وين، هه ستيكي گه رمى ئه وين، هه شارگه يهك، هه لاتننيكه، خه يالتيكي خو شى دلبرين، دېدونگى، پي لى ونبوو و سه رليشيو او و موسافيرانه «ماده ر، نه كا قسه كانت راست نه بڼ؟ نه كا ئه م كچه ي كه نا په يشن، به لام ده ننوسن، كه م ده خوات و ده خواته وه، به نازه نينى ده جو وليته وه، ئه و قره دريژه ي شان ده كات، به پوخسارى ئارامى كاريگه ريسى مه زن ده خاته سه ر مو شان، به نيگاي پېر

ترس به لآم له خو بایی سهیر ده کات، جار جاره ده بیته مندالیک، جار جاره ده بیته زانایهک، جار جاره ش ده بیته نه وانیک (یهک له نه وان)، خه ونیک، خه یالیک بیت؟

کوتر؛ داده خهوم دیت، من ماندوم. «داده من بیرری تۆم کردوه. داده من دیسان تۆ ده بینمه وه؟»

باز؛ به لئی وه ها بی خه بهر، له پر و ن بوون. مادر من له ریگه دام. من موسافیرم، سه فیری ژیان، خۆ ته منی من وه ها دهستی پی نه کرد، خۆ ژیان من سه فر کردن نییه؟ من له ریگهی هه له اتنیک بی گه پانه وه دام. له سه ریگهی مه ترسی، ریگهی پرسک و تیا چوون. به لآم من بۆت ده گپمه وه، ده تبینمه وه، کی ده زانی تۆ نیستا بیر له چی ده که یته وه؟ کوپه کان چۆن بیر ده که نه وه؟ نه فسهری سمیل قیت که من بریارم دابوو دیسان بیبینمه وه، بیر له چی ده کاته وه؟ نه رته ش، نه فسهر، ژنه پال، هاوپی و دۆستانی کاتی شه پ و پیکدادانمان، بیر له چی ده که نه وه؟ من ده زانم هه ندیک ده لئین «باز خائینه، هه له ات و پویشت، له نه رته ش، ده ولت، نه رکداری و بهرپرسیارینییه کانی خۆی خه یانه تی کرد و هه له ات.» هه ندیک ده لئین «باز مردوه، هاتووه ته کوشتن، شه هیده» هه ندیک ده لئین «حیف». هه ندیک ده لئین «باش بوو». پاسته من نان و ناوی نه رته شم خوارد و خواردوه، پاسته ده ولت و نه رته ش منیان به خیو کرد، گه وره یان کردم، پاسته ده ولت و نه رته ش بوونه مالی من، خیزانی من. به لآم تا به ئیره، ئیدی نه وه نده به سه. کی چی ده لئی، چۆن بیر ده کاته وه ئیدی گرنگ نییه. به لآم کوپه کانم، به ته نیا کوپه بی تاوانه کانم چۆن بیر ده که نه وه؟ خائین؟ باوکیکی خائین؟ باوکیکی هه له اتوو، نه ویر و ترسه تۆک؟

پووناکی

باز و کۆتر له هه‌ریمی پووناکی، له ناو پووناکیدان.

به‌لام سه‌ره‌تا زانیارییه‌کی پتویست. زانیارییه‌ک که هه‌رچی چۆنیک بیته‌ پێگه‌ی نووسینی ئه‌م پۆمانه‌ی خۆش کرد. (پێده‌چێ له‌ سایه‌ی ئه‌م زانیارییه‌نه‌ش به‌ نیازی ئه‌وه، من، بیژه‌ری ئه‌م پۆمانه‌ بیرم له‌ نووسینی ئه‌م پۆمانه‌ کرده‌وه) زانیارییه‌کی ئاوه‌ها؛ کاتیکی زۆر به‌ سه‌ر پۆشتنی من بۆ ولاتی مه‌زن و پایته‌خته‌که‌ی — که‌ من له‌ یه‌ک له‌ به‌شه‌ پێشوه‌کاندا، باسم کرد- تیپه‌ر بیوو. ئه‌و ولاته، پووداوه‌کانی ئه‌و ولاته، نووسه‌ره‌ گیراوه‌کان، مۆفه‌ ترساوه‌کانی ئه‌و ولاته و ئه‌و کچه‌ جوان و دل‌رفینه‌ی که‌ من له‌ پایته‌ختی ئه‌و ولاته بینیبوم، جارچاره‌ ده‌هاتنه‌وه‌ یادم و مه‌راقی ئه‌وانم ده‌کرد. به‌لام له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ش من له‌ سه‌ر پێگه‌یه‌کی دی بووم، به‌ قه‌ولی وته‌یه‌کی کۆن، سه‌رم له‌ سه‌ر سه‌رینه‌یکی دیکه‌ بوو. من پۆمانیکم ده‌نووسی که‌ باسی سه‌د سالێکی خۆین‌خۆر، پیاویکی دێدونگ و تیکشکاو، ئه‌وینیکی هه‌لپه‌وسکاو، پۆژ و پۆژگاریکی نازولال، شار و ولاتیکی ئالۆزی ده‌کرد. سه‌ختیه‌کانی نووسین ته‌نگیان پێ هه‌لچنیه‌بوم. پۆژیکی گه‌رم له‌ پۆژانی هه‌ره‌ ماندوو و بێ سوووم که‌ به‌ ته‌نیا ده‌تلامه‌وه، سه‌ر له‌ به‌یانی ته‌له‌فۆنی ژووری کاره‌که‌م

لییدا. خانمی سکرتری ناوهندی بهکیه تیی نووسهران بوو. نامه بهک به ناویشانی بهکیه تیی نووسهران بۆ من هاتبوو. پرسپاری کرد که نایا نهوان نامه که به ناویشانی من بنیرن یان من دهچمه ناو شار و له ناوهند نامه که وهرده گرم؟ له خووه پۆژیکی نه زۆک بوو. شتیکی گرنگ نه بوو که من له ژوری کاره کم بمنووسیا یان نهجام دابا. چومه ناو شار، پۆشتم بۆ بهکیه تیی نووسهران و نامه وهرگرت. له سهر پاکه تی بچوکی سپی، به پیزمانی فهپه نسی، به کم پیتی ناو، و پاشناوه کم، به تهواوی به پیتی گهوره نووسرابوو. له پیشه وهش به فهپه نسی MI. له ژیر ناوی مندا، به ته نیا ناوی بهکیه تیی نووسهران نووسرابوو. ههر هه مووی به دهستخه تیکی خوار، به لام جوان و به پینووسیکی پهش. من سپاسم کردن و له ناوهند هاتمه دهر، چومه کافتریای ته نیشته ناوهند. فنجانیکی گهوره قاوهی تالم وهرگرت و له سهر میزکی بچووک دانیشتم و پاکه تم هه لپچپی. کارت پۆستالیکی تووریستی تیدا بوو. له لای پشته وهی کارت پۆستال به پینووسیکی سوور به فهپه نسی هه ندیک شت نووسرابوو. پیت و دپیری به کجار ورد له ناو به کدا، جگه له چند که وانه، نه پاراگرافیک، نه نوخته بهک و نه ویرگولیکیش هه بوو. وا دیار بوو که کارت پۆستال به په له نووسراوه. سه ره تا هیچ له نووسین و کارت پۆستال تینه گه یشتم. له سه ره تاوه نه ناوی من و نه هیچ ناویکی دی نه بوو. له ژیریشه وه هیچ ناویک نه بوو. به راست نه م کارت پۆستاله بۆ من نیردرابوو؟ کئی ناردبووی؟ و له کوپوه؟ وه لامی دوا پرسپار به سهر پاکه ته که وه بوو. سه پیری مۆری سهر پاکه ته که م کرد. کارت پۆستال ده پۆژیک پیش نه م پۆژه نه زۆکه ی من، له ولاتی مه زنه وه به پئی کرابوو. به لام نه مه کئی و بۆچی ناردبووی؟

سئی دانه شه کرم خسته ناو قاوه که، تیکم وهردا، که میکم لئ خوارده وه. تام و بۆنی قاوه که میکم هینامیه وه سهر خو. دوا ی چند

قومی دی، دیسان گه پامه وه سهر کارت پۆستال. دپړه لار و گپړه کانی کارت پۆستالم دانه به دانه زور به نارامی خوینده وه. نه مجار په یم پی برد. دپړه کان به گریمانه به کی گه وه، دپړی داستانی گلگامیش بوون. له پشت کارت پۆستاله که که هیتستا به دهستمه وه بوو، ئاوه ها نو سرابوو:

“Lorsque Gilga(mes) Eut oui cette (adresse) Obtemperant Aux paroles (de l’Homme-Scorpion) Il prit Le Chemin du Soleil Quand il eut parcouru Dix kilometres Profounde etait l’obscurite Sans la moindre lumiere Il n’y pouvait rien (voir) Devant lui ni derriere Quand... Quand il eut parcouru cent dix kilometres Apparut un rayon de soleil Quand il eut parcouru cent vingt kilometres Ce fut le plein jour...(Je suis le chemin du Soleil J’ai besion de votre aid Est-que vous vouliez nous aider Je vais vous ecrire encore...)”

به ئی کارت پۆستالیکی وه ها ئالوز، به لام من تیگه یشتم که دپړه کانی داستانی گلگامیشه. L’homme scorpion که له م داستانه دا هاتوه و واتای دوویشک- مرؤف ده دات. کئ له و ولاته پر ترس و سامه وه، کارت پۆستالیکی وه ها که تیایدا باسی داستانی گلگامیش هیه، بؤ من ده نیریت؟ نو سه ریکی گیراو و به ندکراو؟ به ک له و هاروی و ناسیاوانه ی له پایته خت بینیمانم؟ به ک له دوست و ناشناکانم له و ولاته؟ نا هیچ کام له وان نه بوون. نه و بوو، بیگومان نه و کچه ی که دوا شه و له پایته خت تووشی من هات، نه م کارت پۆستاله ی نووسیوه. ته نیا نه و باسی گلگامیش و پووناکی و تاریکی کردبوو که له داستانی گلگامیشدا هیه. به ئی نه و بوو، کچی قز دریز، چاو جوان، بالآ جوان، به ژن پیک و پیک و خه مگین. به لام بؤچی له ئیستادا کارت پۆستالیکی وه ها

* بروانه لاپه رهی ۱۵-۱۶، داستانی گلگامیش.

سهیری بی ناویشانی ناردبوو؟

دوای خوارندهوی قاوه، ههستم له قاوهخانه هاتمه دهر و پووم کرده کتیبخانهی گهورهی پاشایهتی تاوهکوو نهو دیرانه بدۆزمه وه . له کتیبخانهی یه کجار گهوره و دهوله مه‌ند، چوار جور دهقی داستانی گلگامیشم به زمانی فه‌په‌نسی دیته وه . نه‌وانم له خانمی پرسیپشین که له دۆزینه‌وهی ده‌قه‌کاندا یارمه‌تی دام، وه‌رگرت و چومه سالتۆنی بینه‌نگی خویندنه وه . کچه چار جوانه‌که‌ی نهو ولاته له کارت پۆستالدا باسی l'homme scorpion کردبوو. من ده‌بوو سهیری نهو به‌ش‌ی داستان بکم. یه‌ک به‌ یه‌ک و دانه به‌ دانه سهیری هه‌موو ده‌قه‌کانم کرد. له دواییدا دیره‌کانم دیته وه . هه‌روه‌ک نه‌وهی که کچه‌که نووسی‌بووی له ده‌قی نه‌ینه‌وای داستانه‌که‌دا بوو. ده‌قی نه‌ینه‌وا که له سه‌ر ناوی "L'epopee de Gilgames" چاپ کرابوو، له زمانی ئا‌که‌دی هاتبووه وه‌رگه‌تیران. نهو دیرانه‌ی که کچه‌که‌میک شپرز نووسی‌بووی له ته‌بلتی نۆه‌می داستاندا بوون که باسی پروناکی و تاریکی ده‌کرد. وا دیار بوو که کچه‌ نهو دیرانه‌ی له به‌ر بوو، یانیش له کاتی نووسیندا کتیبه‌که له به‌ر ده‌ستیدا بوویت.

من تیگه‌یستم که کچه‌ده‌یه‌وه‌ی به‌م دیرانه، باسه‌ سه‌رنج‌راکیشه‌که‌ی پایته‌خت بینیته‌وه یادم و له‌م پڠه‌شه‌وه خۆیم بیر بخاته‌وه . به‌لام بۆچی؟ وه‌لام له‌ که‌وانه‌ی کۆتایی دیره‌کاندا بوو. چونکه‌ که‌وانه‌ی کۆتایی له‌ دیره‌کانی داستان نه‌بوو. هه‌لبه‌ت پرسته‌کانی ناو‌که‌وانه له‌ دیره‌کانی داستان نه‌ده‌چوو. به‌لی پرسته‌کانی کۆتایی هی کچه‌که‌ بوون (Je suis sur le chemin du Soleil J'ai besion de votre aid Est-que ...vous vouliez nous aider Je vais vous ecrire encore واتا، من له سه‌ر پڠه‌ی پروناکیم. پئویستم به‌ هاوکاری ئیوه هه‌یه . ئایا ئیوه‌ هه‌ز ده‌که‌ن یارمه‌تی من بده‌ن؟ من جاریکی دی بۆ ئیوه‌ی

ده نووسم...

ديار بوو كه پټويستی به يارمه تیی من هیه، هر بۆیه ش ئم کارت پۆستالهی به م شپوهیه نووسیوو. دۆخی ئو هیچ باش نه بوو. ههروهها ئو ته نیا خۆی نه بوو، چونکه نووسیوی (NOUS) واتا ئیمه. ئه مجار دواى ئه وهى نه پینىی کارت پۆستالم دۆزییه وه، له م سالتونه گه وه دا، له سه میز و دهقه كانى گلگامیش ژانیکى باریک به سه رمدا هات. خه م دایگرتم. بۆ حالى ئو خه م دایگرتم. به لام له م کارت پۆستاله دا نه ناوینشانیک، نه ژوماره تله فونیک هه بوو تاوه کوو بتوانم له گه لى په یوه ندیى بگرم. شتیک نه بوو من بتوانم بیکه م. من ده بوو بن چاره، به هیواى هه والى ئو ببوايه تم.

هه ر به و ژانه باریکه وه ده ستم کرد به سه یر کردنى دیمه نى ناو کارت پۆستال. ده ریايه کى که میک شین به گشتى ته واوى ناو کارت پۆستاله که ی گرتبۆوه. له سه ووچیکى ده ریادا شه پۆلیکی گه وه کونیکى له ده ریادا کردۆته وه ئه شکه وتیکى له گه مى و پاپۆر ساز کردوه. شه پۆلانى زه ردی ده ریا تا چاو هه تر ده کات درێژ بوونه ته وه و ده پۆن. دوورگه یه کى شینی بچووک، که میک دوور له شه پۆله کان دیاره. چه ند پاپۆرى باره لگر و به له مى بچووکى جوان له نیاوان دوورگه و شه پۆله کانداه باریکه ناویکدا ده گه پن. کارت پۆستال پووناک بوو، به ناسمانه وه نه ره شاییه ک، نه په له هه وریک نه بوو. به ئن زانیارییه پټويسته که ئه مه بوو.

ئیتستاش ئیمه زانیاری، کارت پۆستال، دپره كانى ناوى و دیمه نى جوانى پووهرى کارت پۆستال له لایه ک داده نپین و دگه پیننه وه سه ر به سه رهاتى باز و کۆتر. با بگه پیننه وه هه ریمى ناو کارت پۆستال، بۆ لای باز و کۆتر.

باز و کۆتر، له ولاتى مه زن، له لای ده ریاکان، له که نارى ده ریايه کى که میک شین، له هاوینه هه واریکى گه وه ی که میک له که نار به دوور.

با بلتین سئی حفته پاش سهفر کردن به ترینه که . کات ئیواره به . باز و کۆتر له شانشین گه وره ی هاونه هوار دانیشتون . هاونه هوار که به پهنگیکی سپی سواخ دراوه، دوو قاته . شانشین له سه ره وه، له قاتی دووه می خانودا وهک ده نووکی بازیک به ره و خوار به ره و ده ریا چه ماوه ته وه . هاونه هوار له سهر گردیک له گرده کانی که ناری ده ریا به . به ده وره وه هیچ بینا به کی دی نیبه . له لای پاسته وه، که میک دوو تر له هاونه هوار باخچه یه ک و له تهنیشت باخچه که شداناوچه یه کی هاونه هواران هیه . له خواره وه له لای چه پی هاونه هوار، کۆمه لئیکی بچووک، نیوه گوندیک، شارۆچکه یه ک که خه لکه که ی به کار و باری ماسی و ماسیگری به وه سه رقالن، ئیستا له ژیر پروناکی گۆپه کاند، شوق ده داته وه . له پیشه وه ی هاونه هوار، له سهر ده ریا، که ئیستا به نارامی جمه ی دیت و شوق ده داته وه، گمی و به له می جۆر به جۆر ده دره وشینه وه . که نداو و که نار به گشتی پره له گمی .

به لئ ئیمه له ولاتی مهن له هه ریمیکین که له هه ریمی ولاتی چیا و ولاتی بیابان یه کجار جودایه . ولاتی مهن؛ له لایه ک ولاتی چیا، له لایه ک ولاتی بیابان، له دوو لای دیش ده ریا و له لایه کیش ده شت و به ریکی بئ پایان . ولاتی مهن؛ ولاتیکی گه وره، فره په هه ند، زۆر په نگین . ئیمه ئیستا له که ناری ده ریا له و هاونه هواره یین که باز و کۆتری لئیه .

ئیواره ی گه رم تازه ده ست پیده کات، ئیواره ئیستا بال ده کیشن به سهر دهر و ده شتدا . خۆری گه رمی پروناک داچووه و نه ستیره بئ نه ژماره کانی ئهم ولاته هیشتا هه لئه هاتوون . نه مانگه ی که دنیا ده خاته ناو جموچۆلی پروناکی هیشتا دیار نیبه . به لام ئیواره هاتووه . پۆژیکی دی له پۆزانی گه رمی باز و کۆتر که هه رچی چۆنیک بیت، به گشتی یه ک ناههنگیان هیه، ده گاته شه و و پۆژیکی نوئ . پاش پۆژیکی

پر چالاکى و خبات، دونيا ماندووه، کۆمه لى کۆنى خواروه ماندووه، گه مى و گه ميان ماندوون. باز و کۆتر، که هر ماندوون. دونياى ماندو و هه ناسه لى پراو، ئىستا بى دهنگه. نه دهنگى مه کينهى گه مى و پا پوره گه وره کان، نه دهنگى تۆتۆمبيل و سه ياره که بى و چان به پىنگى گه وره تهنىشت گوندا دىن و ده پۆن. نه دهنگى خه لک و قه ره بالغى زۆر که بۆ هاوین هاوون بۆ ئه م شوینانه، ئىستا نايه ت. به تهنيا له دوروه، له لای شارۆچکه وه دهنگى چهند مندالیک، له لای ساييتيش دهنگى ميلۆدىسى پيانۆیه ک که جاریک به رز و جاریک نزم و ناسک ده بىته وه، له لای ده رياشوه وه دهنگى نارامى مه کينهى گه مى ماسیگران و دهنگى خره خره مى جمو جۆلئ به له م و گه مى دىت. له دور و به ريش دهنگى مېش، مېشوله، بۆق و ناژه لى شه و دىت. دهنگى مېش و مېشوله، بالنده و په له وه ر، وه ک گۆرانى شه و، په رده به په رده خۆى ده گه يه نېته دور و به ر. دهنگ، دهنگى تیکه لى نارامین، دهنگى هار و هاجى ژيانى پۆژانه ها تۆته برین.

باز و کۆتر له به رانبه ر يه ک له پشت مېزىکى دريژ دانىشتوون و بى دهنگ سه برى ده ریا، ئه و پووناکى و شه وه قى که له سه ر ئاو و ده ور و پشتى گوند ده برى قېته وه، ده که ن. هر دوو بى ده نگن. ئه و شى وهى کۆتر سازى کردبو له شانشىندا خوراوه، سىنى و کاسه کۆ کراونه ته وه. له سه ر مېزه که چهند جۆر ميوه له ناو سىنىبه کى گه وره، دوو په رداخ، دوو شووشه، يه ک فۆدکا و ئه وىدى جىن، دوو سۆراخى، يه کيان ئاو و ئه وهى دیکه ئاو پرته قال، دوو پاکه ت جگه ره، ته پله کىکى ژىر جگه رهى نيوه پر و هه ندیک کتیب دانراوه. شووشه له سه ر مېزه که يه به لام باز ناتوانى بخواته وه، باز نه خۆشه، سه رى دېشى، نه خۆشى ميگرىن وه ک سىبه ر به شوپنه وه يه، تواناى لى پىروه، خره يه کى ناسک به سه ر شانیه وه، ده ستىکى له سه ر شووشه ی دیواری به ره هیوان، به پوانىکى

لئیل که پیده چی دهره نجامی نه خوشینه که ی بیت، بینده نگی سهیری گه میسی ماسیگران که له دورایی و قولایی دهریاوه دین و ده چنه ناو که نداو، ده ست پیده کات. به لئن، کات کاتی بینده نگیه. باز هه موو شته پیویسته کانی به کۆتر وتوو؛ هه لات هه لاتی شهو و پیکدادان. نهو، مال مندال، خیزان و نهرتس، شه پ و پیکدادان، نه فسه ری و فه رمانداری به جی هیشتوو و که وتۆته ریگه یه کی بن گه پانه وه. نه وان پیکه وه ولات به جی ده هیلئن، به زووترین کات له یه که م دهره فتدا، چونکه نهویش ئیدی دوزمنه، خائینه. دوزمن و خائین به هه موو که سیک، هه موو که س دوزمنی نه وه، هه روک کۆتر. نه نهو و نه کۆتریش ئیدی ناتوانن له م ولاته به وینه وه، نه وان هه لدین. هر که س به شوین نه مانه وه یه، نهرتس، ریگه خراوه کی بن نه ژماری نهرتس و ده ولت، سیخوپ، پولیس، پاریژکاری مه دهنی، شار به شار، شوین به شوین، مال به مال، به شوین نهو، به شوین نه واندا ده گه ریئن. هه موو ریگه کان بپاون، هه موو پرده کان سووتان، ته نیا ریگه یه ک ماوه، پۆشتن، به جی هیشتن. به لام تاوه کوو ریگه یه ک، دهره فتیک بدۆزنه وه، لیتره له م هاوینه هه واره که هی هاوپیته کی بازه و باز کاتی خوی پیاوه تی زوری له گه ل کردوو، به دزیه وه، به شاروه یی ده میتنه وه تاوه کوو پاسپورتی ساخته یان بۆ دروست بکری، بلیته کانیا ن ناماده بین و نه م ولاته به جی بهیلئن به ره و ولاتی غریب و نه ناسراو. کۆتر ئیدی ناگای له هه موو شتیک هه یه، ئیدی نهو و کۆتر وهک یه کن، ئیدی نه نیچیر و نه نیچیرفانتیک ماوه. باز باسی هه موو شت و هه موو که سی بۆ کۆتر کردوو؛ نه فسه ری سمیل قیت که باوکایه تی دهره ق کرد، ماده ری پان گه وره و سمت پان، که بۆ نه م هه م دایک و هه م یاریش بوو، ژنه چاویرسی و لووت به رزه که ی که دونیای لئ تال کردبوو، منداله مل کزه کانی که خۆشه ویستیه کی گه رمیان له باوکیان نه دیوه، ژن، کچ و سوژانی شوخ

که باز لیږه و له ویی جارچاره هه موو به دهنی ته پ و پروتیانی دست لیداو، نه فسر، تیکوشه ر و عگیدی نه ترس که هه میشه له گه ل باز بوون و له سره فرماني باز به ره و مرگ ده پوشتن. شهرفانی کون که دهستیان له سره لدان هه لگرتووه، دانیان به تاوانی خویندا ناوه، باز پشتگیری لښ کردوون، خاوه ندریتی لئیان کردووه، باوکیه تی بویان کردووه، چند نه فسه ری هاوپی که نیستا به دراو پاره یارمه تی نه م دهن، پوول و پاره ی که می خوی که نه م له ده می خوی گرتووه و کوی کردووه، و هه موو ته مهنی خوی که تنیا به یاسای سهریازی به ژیانیکی پر دیسیپلنی سهریازی ته نراوه ته وه. به لښ باز دانه به دانه باسی هه موو شتیکی کردووه بیجگه له دوو شت؛ جموجول و په یوه ندیبه نه پنییه کانی خوی بو مردن و کوشتن، و [سهرده می] مندالی و لایوی با بلین سهرنچراکیشی.

نه وان نیستا لیږه، به شه و پوژ، هه میشه له ناوه وه، له ژووری جودا، جارچاره له قاتی خواره وه، سالونی هاوینه هه وار، زور جاریش له سهره وه، له چیشخانه، ژووری نووستن و له شانشین گه وره و پان، له بهر ده ریا و ناسمانی بښ کوتایی، له گه رما و هه وای قورسی هاویندا. تنیا جارچاره، کاتیک زور پیویست بیت، کوتر ده چپته دهره وه، دهره وه له گوند پیویستی ژیانسی پوژانه یان ده کپی و دپته وه سهری، شوینی هه لاتووه کان. به لام خرابترین شت که نیستا پرویداوه؛ باز نه خوشه. باز که نیستا له بهر نه خوشین له پروناکی، شه وق، گلپ و چراکان هه لدیت، باش نابینیت و ده یشاریته وه. ناتوانن بخواته وه به لام خوارده نه وه و جگه ره کیشان؛ بو باز ریگه به کی دیکه ی هه لاتن له بیر و هوش، بیره وه ریبه کان، له هزر و گومانه کان، دوور ده که وپته وه. له بیستنی دهنکی پوژ و پوژگاری رابردوی ته مهنیکی کاول، له دپرونکی و گومانی ژیانیک که له ناکاو که ووتوه سهر ریگه به کی نوئی، هه له اتن له

گومان، هول، ترس و سام، له نیش و ژان، په ژاره و خمی به سهراتی خوین خور. به لن، خوارده نه وهی شو دکا، جین و تونیک، پیاله به پیاله، شووشه به شووشه، کاترمیر به کاترمیر، پوژ به پوژ تاوه کوو خوین، شه پ و پیکدادان، چهک و دیکه ی پاستیه کان که ژیانیکی نالوزیان دالده داوه، له پشت ته م و مژی خوارده نه وه دا بشاریته وه.

به لام نیستا له پیویستترین کاتدا، ناتوانی بخواته وه، نیستا کاتی بیده نگی، هزر و خه یاله کانه. بوچی وای لیها ت؟ باز بیده نگ بیر ده کاته وه. له کوپوه تا به کوئی! له نیتوان یهک دوو سالدا، له پر له سره ریگه یه کی دی که له هه موو ته مهنی چل و چند ساله ی جو دایه. نیستا جموجول نییه، بیرکردنه وه، هزراندن هه یه، ترس و گومان هه یه، خوشاردنه وه، خو چاوه دیری هه یه، ره هه یه. هه موو نه و شتانه ی که پیشتر باز قه ت نهیده ناسین. شتیگ که بو که سانی دی هه بوو، نیستا که وتوته ژیان ی نه م. بوته هاویه شی ژیان ی نه م. ژیان ی نه م که هه همیشه له ریگه ی مردن، دابران، شه پ و پیکدادان بوو، نیستا که وتوته سره ریگای ترس. باز ده ترسن! بازیک که شه وی کردبووه شیوه ی ژیان ی خو ی، شه پی ده کرد، فرمانده یی شه پ، پیکدادان، سووتان، تیکدان، مردن و کوشتنی ده کرد، نیستا ده ترسن. بازیک که ترسیکی بین کوتایی ده خسته دهر و دهشت، هه ر به ته نیا ناوه که ی و قسه گانی ترسی ده خسته دل و پوچی مروفه کان، نیستا له ریگه ی ره ودا، نه خووش، داپووخاو و ته نیا، ده ترسن!

باز هه لده گه ریته وه به لای میزه که دا، جگه ره یه ک له پاکه ت دهر دیننی، ده یگیری ننی و مژیکی لیده دات.

«جگه ره ش باش نییه» له و کاته دا کوتره که نه مه ده لیت؛ «جگه ره

نازارت ده دات»

وهک بلایی له م کاته دا باز هه ست به بوونی کوتره ده کات، دپته وه

سەر خۆ و به وردی لیتی ده پوانی و ده لئی «ئەگەر من جگەرە نە کیشم، ده ته قم، تۆ نازانی من چ ههستیکم ههیه، ناچارم جگەرە بکیشم.»

کۆتر ههچ نالیت، نیگای له سەر ئه و لاده بات، قه ده حه که ی ده با بۆ لای ده می و له دور له ده ریا ده پوانی. بازیش له و، له پڕۆفایلی ئه و که ئیستا له تهنیشته وه دیاره و دیسان بووه ته پڕۆفایلی مندالیک، ده پوانی. کاتیک کۆتر پوو وهرده سوو پینن، قژی بآلو ده بیته وه، وه ک ئه سپیکی توندپه و، وه ک شه پۆلیکی ده ریای به رانبه ر. باز بیر ده کاته وه، سهیره ئه م کچه ی که هه میشه ده ترسا، به رده وام به پوخساریه وه پچکه ی ترسیک دیار بوو، ئیستا ئارامه، یانیش ئارام و هه یمن دیاره. قژی که ئیستا ته واو دریز بۆته وه، بریقه ی دیت. پوخساری که تیکه لئی گومان بیوو، ئیستا ئارامه، ئه و لیوانه ی که به ترسه وه ده بزوتن، ئیستا پیده که نن. پیکه نین، سهیره، پیکه نینیش پۆژیک خۆی له سەر ئه م پوخساره جوان به لام پڕ په ژاره دا نیشان دا! ئه م کچه ی که هه رچی چۆنیک بیت ههچ قسه ی نه ده کرد، ئیستا پۆژ به پۆژ ده کریته وه و ده پشکوئ؛ هه رچه نده ناچیته ده ره و که س نابینن، قژی شان ده کات، خۆی ده شوات، کل له چاوانی ده کات، کراسی جوان له بهر ده کات، بۆنی خۆشی لیدیت و زیاتر به سه ریه ستی، ئازا و شوخ خۆی ده له نگینن، به جۆش و خرۆش، وه ک ئه وه ی شیاویه تی هه بی؛ پینووسه که ی هه لده گری و ده نووسی. به ژن و بالای ئیستا زۆر پیکه وته و ریک و پیکتر دیاره، پوخسار و نیگای شیرینتر، مه مک و رانی جوانتر دیارن. ملوانکه ی زیوینی که له ملیه وه به ره و ناو مه مکی بهر بۆته وه، ئه وی کردۆته ژنیکی خه ونی ئه به دی و تاهه تایی.

و سهیره، ئه و ئیستا باشتتر سه رنجی باز ده دات و بیر له نه خۆشینه که ی ئه م ده کاته وه.

باز له ناکاو بی ئه وه ی پوو له کۆتر بکات، ده لئی؛ «تۆ نازانی که

من له مندالی و لایسی خۆمدا چیم کیشاوه.»

کۆتر لیتی دهپرسی «که میک ئاوت دهوئی؟» و بی ئهوهی چاوهپوانی وهلام بیته پهرداخهکهی بو پر دهکات و دهیداتن. کۆتر ههز دهکات باز قسه بکات.

«نه دایکیک، نه باوکیکم ههبوو...» باز پهرداخ وهردهگریته، چهند قومی لیدهخواتهوه و دایدهنیته سهرم میزهکه، مژگی قوول دهوات له جگهره و به ئارامی وهک ئهوهی بیر بکاتهوه، دهلن: «نه برا و نه خوشکیک، نه مامه و خالۆیهک، نه میمک و پووړیکم ههبوو. نه مایک و شوینیک، ههچ شتیک، ههچ کهسێکم نهبوو...»

«بوچی؟» «کۆتر به سهرنجهوه لیتی دهپروانن و دهپرسی «بوچی، چی بووه، چییان لیتهاتوه؟»

«من نازانم، لیم مهپرسه، هۆشی ته رهسهم، زاکیسه و بیرهوهری سیلهم، من ناگهیهننهوه به وهلامی نهو پرسیارهی که ههیشه له خۆم پرسیهوه. دایک و باوکم، پهگ و پشهم له پشت پهردهی تاریکی نهزانی، نه ناسیاویدا ده مینیتهوه. به لام من ته نیا بووم، نه کهسێکم ههبوو، نه ئهسل و بنهچهیهک، نه میژوو و شوناسیک. کاتیک مندال بووم، نه مدهزانی که میژوو، شوناس و شتی لهم چهشنه چیه، به لام من دایکیک، باوکیک و گهرمی ئهوانم دهویست، پر به دل ئهوهم به ئاوات دهخواست. دایکیکی قز دریز و دلگهرم، باوکیکی سمیل دریز و پووگهش ههیشه دههاتنه خهونی شهوانی ههتیویم. دایکیک که من بمتوانیبا سهرم بخمه سهر سینگ و بۆنی مه مک و جهستهی ئهو، منی سهرمهست کردبا و له ناو گهرمای باوهشیدا خهوم لن کهوتبا. باوکیک که دهستی بگرتبام و پئی، شوین، کهس و کومهلی نیشان دابام به تیوانینی خۆی کاریگهری خستبایه ته سهرم و پیز و پیزدارییهکی گهوههی دروست بکردبا. به لام ئهوان نهبوون. دایکم، باوکم، ههموو

شتيک مالى مندالانى هه تيو بوو. سه رتا ئه وي، دواتریش ئه رتەش. ئه رتەش و پرايتنانى ئه رتەش بوو به باوک و دايک، بوو به هه موو شتيک. له سالانى ده بستان، خویندنگه و ئاکادیمیای سه ربازیدا، هه ر که سيک، کزتایى حه فته ده پۆشته وه بۆ مالى خۆی، بۆ لای دايک و باوکى، بۆ لای خۆشه ويست و ئه ويندارى خۆی. به لام من نا. خویندنگه، ئاکادیمیای چۆل ده بوون، به لام من ده مامه وه. هه ر که سيک نامەى بۆ دل و دلسووزى خۆی ده نووسى، به لام من نا. هه ئال و دۆست و خزم و ناسیایى هه ر که سيک ده هاتن بۆ سه ردانى هه ئالانى من له خویندنگه و ئاکادیمیای، به لام بۆ سه ردانى من نا.»

باز به خه مه وه جگه ره ده کيشى، که ميک کورسيه که ی پاست ده کاته وه، سه رنج ده داته سه ر گه مى و گلۆپى گه مييه كانى ناو ده ریا که به شه وقدان وه ده له رتته وه. که ميک بى ده نگ ده بيت و ديسان له پى ئارام ئارام، درتزه به قسه كانى ده دات: «من ته نیا بووم، پيريش، دوینيش، ئه مرپوش، پۆحم، ميشکم، دلّم به ته نیا بوو. له ناو ژوور و پارک و باخچه ی شینی مندالى، شه وانى زيزى لای، پۆزانى فير بوون و په روه رده ی ده بستان، شه وانى پى ئاخ و ئاله ی جه سته ی تازه به هه ست هاتوى کاتى خویندنگه، له ده رسى شه ر و پيکدادان و هيرشى دوژمن و پاراستنى ولات له ئاکادیمیای سه ربازی، ته نانه ت له ئاميزى ژن و کچى جيلوه بازى سالانى ئه فسه ريما، من ته نیا بووم. له سه ره تاي ئه فسه رى و کاتى هاوسه رگيريشما من ته نیا بووم. ژنه که م هچ پۆژيک ته نانه ت له و کاتانه شدا که به ناگرى شه هوه ت له سه ر خۆ ده چوو، بۆ نه بووه ژن، نه بووه هاوپرئ و دۆست. هه چ که سيک نييه جگه له هه ر دوو کوپه دلپاکه که م، هه چ که سم له م دونيا به دا نييه.»

باز پاده وه ستن، جگه ره ده کيشى و بىر ده کاته وه؛ ئه وه هه موو زيزى، کوئى گريان، زه حمه تى دۆزينه وه ی وشەى په ژاره، دژوارى ناخواتن

و قسه کردن، په یشین و گیزانه وه. سهیره، نه مه به سر بازدا دیت که هه همیشه دهیزانی که چی، چوڼ و به چ وشه یهک بلن. نایا له نه خوشیبه که نه وه ها سست بووه، به سهختی قسه دهکات و خوی دینتته زمان؟ باز قه دهحه که هه لده گری، ناوه که ی ده خواته وه، جگه ره یه کی نوئ ده گریتنن، کورسیبه که ی که میک به ره و به ره یوان ده با، هه دوو دهستی ده خاته سر دیواری به ره یوان و ده لن «له ناکادیمیاش به ره له وهی بیمه نه فسر، نه کات، کاتیک باران دونیای ده شورده وه، یانیش به فر به په رده ی سپی دونیای داده پوشتی، نه مجار من له پشت په نجه ره ی ژوری وانه، یانیش له په نجه ره ی سالتونی نووستنه وه سهیری دهره وه، سهیری باران و یاخود به فرم ده کرد و ده مگوت: «دوای نه مه به هاره» به هار له پیدایه، ده مگوت: «خور، هه تاو، تیریز، چرو، گول، بون، خوشی، گه شی، جوش و خروش، ژیانه وه له پیدایه. نه وه به هاره ی که من به هیوای بووم، خه یالی به هار که به گه رمای هیوایه ک دهرونی منی پر ده کرد، ویست و مرانی ژیانی من بوو. پاش ناکادیمیا و خویندن و دهرس من ده بوومه نه فسر و به هار نه هات. به لام به هار نه هات من بووم به نه فسر، به هار نه هات. من ده ستم به کار و نه رکی گرننگ کرد و به هار نه هات. من له و ولاتی مه رگی تو بوومه فه رماندار و سه روک، به هار نه هات. من بو خزمه تی ده ولت و نه رتس هه موو شتیکم کرد، هه ر شتیک که مروفیک ده توانن نه نجاسی بدات، کردم و به هار نه هات. نه باران راوه ستا، نه به فریش ته او بوو. به فر و باران له دهرگا و په نجه ره ی مال و شوینی منه وه، له پئ و پچکه ی نه و ولته دا، له دیز و که له به ری دیواری که پر و حه شارگه کانه وه هه موو جارئ خویان گه یاننده من. هه همیشه، به تاییه ت نه م چند ساله ی دوایی که به خیرایی برووسکیک [تپه ری]. له باتیی به هار، بارانی به لیزمه تر، به فری قورستر کرد. حه سار له من ته نگتر بوو. هاوپئ، دژست، پیوه ندی، ژیانیکی

ناسایی پۆژ به پۆژ که متر بوو، من که وتمه ناو ئالۆزییهکی وه ما که نه خۆم ده متوانی باسی بکه، نه که سیش ئاگای لێ بوو، نه که سیش به خه می ده کرد. پۆژه کانم بێ مانا بوون، پۆژه کان ناوی خۆیان له ده ستدا، پۆژه کانم بوون به شه ویکی بێ کۆتایی. من ماندوو بووم، زۆر ماندوو بووم، به ته واوی ته نیا که وتم، وه ک ناوه که ی خۆم بوومه بالنده، بازیکێ ته نیا...»

باز راده وه ستێ، چه ند مژی دی له جگه ره ده کیشێ، قونچکی جگه ره له ته پله کی ژیر جگه ره دا ده کوژینێته وه، هه لده ستیته سه ر پێ بێ ئه وه ی تماشای کۆتر بکات، دێته به ر دیواری هه یوان راده وه ستێ و ده لێ «من ئیستا تیده گم و هه ست به زۆر شت ده که م، به لام ئیدی هه یج شتیکی باش نییه که من بتوانم له و ولاته بیکه م.»

پاشان ئه وه نده ی چه ند خوله ک بێ ده نگ سه یری ده ریا، گوند، گه می و ده ر و ده شت ده کات. شه وق له چاوی ده دات، ئه و ده ستی راستی ده با بۆ لای چه پی ته ویلی، که میک ده یگوشێ و ده گه ریته وه و ده لێ «سه رم زۆر دیشێ، ده چم راده کشم» و به هه نگاوی قورس له شانشین دێته ده ر. به لام به ر له وه ی بچێته ژوره وه و به ره و ژوری نووستنه که ی بچیت، سه ر هه لده گه پینێته وه، زۆر به نه رمی له کۆتر ده پوانێ و ده لێ «به یانی به ناچار ده بێ بچم بۆ گوند، من پێویستم به ده رمانیکی قورستر هه یه و پیده چێ پاسپۆرته کانمان ناماده بوویت، نه گه ر تۆیش شتیکت ده وی له ئیستاوه بیری لێ بکه وه.»

باز ده روا، کۆتر ده مینێته وه، ئیواره ی هاوین هیدی هیدی ده روا. ئیستا ئه ستێره دانه دانه، جار جاره پیکه وه، جار جاره ش به شوین به کدا به شه وقیکی سوور هه لدین. نوێ، تازه، جوان، زیندوو. وه ک هه موو جاریک. هه موو شه وه مان شت؛ له دایک بوون، ژین و مردن. شه ویکی دی دیسان. دیسان، دیسان پیک وه ک ژیا نی مرۆفه کان. ئه ستێره؛ شاهیدی

ژیانی مرۆف، هی هه موو مرۆشان، هه موو مرۆفایه تی. نه وهنده دوور، نه وهنده نزیک. نه وهنده شیرین، نه وهنده پڕ نهیسی. نه ستیره، نه وشوق و پروناکییهی نه وان ده پڕژینه سه ر دنیا و مرۆف، حوزوور و نارامیهک که نه وان ده یکنه دیاریی دنیا و مرۆفکان. شهوقی نه ستیران؛ هیوا.

هیوا؟ کۆتر نیگای له ئاسمان، بیر له هیوا ده کاته وه. نه وه مرۆ سه ر له به یانی له سه ر هیوا هه ندیک پرستی پرش و بلای له ده فته ره که یدا نووسیوو. مه به ستی نه ستیره و شهوقه که یان نه بوو، مه به ستی شتیکی دی بوو. کۆتر هه لده ستیته سه ر پڕ، ده چپته ناوه وه بۆ ژوو ره که ی خۆی، ده فته ر و پینووسی سه ر میزی بچوکی ته نیشته ته ختی نووستن هه لده گریته، ده گه ریته وه بۆ شانشین. به لام له گه ل نه وه ی که دنیا پروناکه و نه ستیره به دره وشانه وه هه لدین، شانشین که میک تاریکه. کۆتر ده ست به پلاکی گلۆپی شانشین که له پال ده رگایه، ده نیته، شانشین پروناک ده بیته وه. کۆتر لاپه ره کانی ده فته ره ده کاته وه. نه وه ده فته ره که بووه ته سه بری به ر دلێ، پڕ ده بیته. کۆتر پتیوستی به ده فته ریکی نوێ، هاوپییه کی نوێ هه یه. نه گه ر باز به یانی بچپته شار، ده توانی ده فته ریکی خه تدارێ گه ره و دوو پینووسی سووری بۆ بکری. کۆتر یهک له لاپه ره کۆتاییه کانی ده فته ره که سه ر له به یانی چه ند پرسته یه کی تیدا نووسیوو، ده کاته وه و له پرستانه ده روانی؛ نیش، ژان، که سه ر، بیزاری و هیوا. نه ده بیات؛ کات، زه مان، پۆژ و پۆژگاری ئینسانی. نه ده بیات؛ له به رانه ر له بیرکردندا، به بیره یانانه وه، نه ده بیات؛ تاریکی و پروناکی. نه ده بیات؛ گلگامیش. نه ده بیات؛ گیای نه مر، واتا هیوا.

هیوا؟ گه لۆ هیوا ماوه؟ شهو، خه و، خه وتن. نه وه ده نگانه ی ئیستا له و شه وه دا دینه بیستن، ده نگیک که شه و ده گرنه وه. ده نگیک که خه ونی ئینسانه کان به ژان و په ژاره، خۆشحالی و به خته وه ری، گو مان و دردونگی

دنه خشیتن. دهنګیک که هیوا دهرښیتنه سهر خهون و خهیاآ، ویست و ناواتهکان پیک دیتن. بهلام کوا، بۆچی دهنګیکی وهما ئیستا ناگاته گوپی کۆتر، نایبته خه و خهیاآلهکانی کۆتر؟ بۆچی نه و له م هاوینه گهرمه دا، له کهناری دهریادا ناتوانی له مال بچیته دهر، ناتوانی بچیته ناو ناو، ناتوانی بچن بۆ گوند، ههر تهنیا وهما له ژووره وه داده نیشی، دهخهوی، دهخوا، دهخواته وه، جار جارهش دهنووسن، دهخوینیته وه و خهونی خراپ دهبینی؟ بۆچی خهون ژوانی وهما شاراوه، نهینی و بهندکراوی، زۆر زیاتر دهخاته ناو زیندانی ژیر زهوی؟

کوا هیوا؟ هره گرینګیش مه گهر کۆتر هه نوکوش ماف، توانا و هه وه سی هیه که به شوین هیواوه بیت؟

نا، کۆتر بهرز ده لیت نا. خاک و ولاتی من، هیواوی من ئیدی وشهیه، وشهیه داده، وشهیه نه ده بیات، قسه یه که له هیلانهی هیواوه ده که ویته فرین. کۆتر لاپه رهکانی کۆتایی ده فتهر ده گهر ښیته وه بۆ نه و چند رستهی له م چند پۆزه ی دوا پیدا نووسیویه تی، به گشتی له سهر نه ده بیاتن، تهی نه ده بین. له شوینیک نه و وه های نووسیوه؛ «نه ده بیات؛ هیلانهی هیوایه...» به لئ کۆتر خۆی سپاردۆته نووسین و نووسینی نه ده بی. نه و لاپه ره ی هره دوا یی ده فتهر که سپیه، ده یکاته وه، به پینوس، به پیتی بچوک دهنووسن «مردن، نازادی و نه ده بیات». که میک راده وه ستن، بیر ده کاته وه و دیسان دريژه ی ده دات؛ «مردن؛ که سهر و په ژاره ی هره کۆن و هره نوپی مرؤف و مرؤفایه تی. نازادی؛ مرازی هره کۆن و هره نوپی مرؤف و مرؤفایه تی. نه ده بیات؛ هه شارگه ی هره کۆن و هره نوپی مرؤف و مرؤفایه تی...»

کۆتر هه ز ده کات دريژه ی پیدایا، به لام پینوس ئیدی نانووسی. کۆتر ده کا و ناکا پینوس نانووسی. نه و هه لده ستن چند دهنک تری له

بۆله تری سهر سینیی میوهکان لیده کاته وه، ده یخاته ده می و ده چیته ژوره وه. کۆتر سهره تا ده چیته چیشته خانه، گلۆپه که ی داده گیرسیتن، سهیری سهر میز و ناو چیشته خانه ده کات، به لام ده ست به تال له چیشته خانه ده گه پیته وه. نه مجار کاتیگ به بهر ده رگای ژوری بازدا تیده په پئ، به گوشه ی چاوله ده رگای کراوه و ناو ژور ده پوانئ. باز به جل و بهرگه وه له سهر ته ختی نوستن پاکشاوه و خه وتوه. پروناکی ناو چیشته خانه وهک تیشکی خۆر، به کسپه ده که ویته ناو ژور و خۆی ده گه یه نیته سهر پوخساری باز. کۆتر له بهر ده رگا پاده وه ستئ و له باز ده پوانئ. باز، سهری له سهر سه رین، له سهر شان پاکشاوه و لاقه کانی کۆ کردۆته وه ناو زگی و نارام خه وتوه. پوخسار زۆر بچووکتتر، چرچ و لۆچی سهر پوخسار و ته ویلسی زۆر قوولتر دیارن. گهلۆ باز، نه و ناوه نه فسانه ییه ی ترس، نیستا نه مه یه؟ کۆتر دلئ بۆی ده سووتئ. گهلۆ باز له بهر کۆتر نه که وتبیته سهر نه م ریگه مه ترسیداره؟ گهلۆ نه و گومان و هه ولئ که هاتوه و له سهر پوخساری نیشته وتوه، نه و ترس و سامه ی که جار جاره به پوخساری وه دیاره له بهر کۆتر نییه؟

کۆتر ده چیته ژوره که ی، بهر میزی بچووکی ته نیشته ته ختی نوستن، چاره ی میزه که ده کاته وه، پینووسیک و کتیبیکی بچووکی لیده ردینئ و ده گه پیته وه شانشین. کتیبیکی بچووکی بۆدلیره "les fleurs du mal" کۆتر نه م کتیبه ی به ریگه وت له دوکانی سه وزه و میوه ی گوند بینئ. پیده چی که تووریستیک نه وه ی له دوکانه که له بیر کردبیت. به لام هه ر چیه کیش بیت، نه م کتیبه وهک هه توانیک به که لکی کۆتر دیت. نه مه جاری چه نده مه که کۆتر شیعره کانی ناوی ده خوینیته وه، کۆتر له سهر کورسییه کی نه رم داده نیشئ، چه ند ده نکئ، دی تری ده خاته ده می و له پشت بهرگی کتیبه که ده پوانئ. له سهر بهرگی پشته وه دیری گه وره

هن، به لام دیر، به تایبته تیش پسته یه کهم؛ * "moi, mon ame est felee" وهک ئه وهی بۆ دلیر نهک باسی پۆچی شیتی خۆی که [باسی پۆچی] کۆتر ده کات.

کۆتر پینوس به دهسته وه ده گری ئاوه کوو دیرکی نوئ له شوینهی ماوه له دهفته ردا بنوسیت. به لام له م کاته دا دهنگی قیره یه که له ناوه وه دیت. کۆتر به پرتاوه له دهستیت و هه له دیته ناوه وه بۆ ژوری باز. باز له ناو ژوردا، به پیوه، ده مانچه به دهسته وه، سه ر سوورماو، خه والوو راوه ستاوه. ترس و گومانیکي ئاشکرا به پوخسارییه وه دیاره. کۆتر گلۆپی ژوره که داده گیرسین و دیته لای باز، باز ئاره قه ی کردوه. «من دهنگیک، دهنگیک ناخۆشم بیست» باز مات بوو به دهنگیکي دهرنه اتوو، به خه مگینی وا ده لیت.

«نا» کۆتر به نهمی ده لئ «دهنگ نه بوو، کهس نییه، دهرگاگان هه موو داخراو و قوفل کران، له وانه یه تۆ خه ونیکي ناخۆشت بینیت.» «له وانه شه» باز وا ده لیت و دهستی چه پی که به تاله ده گری به بهر چاوییه وه «گلۆپه که بکوژینه وه...»

کۆتر خیرا ده چیت گلۆپ ده کوژنیته وه، ده که ریته وه لای باز، ده ست ده با بۆ دهستی و ده لئ «بخه وه، هه چ نییه، دهروونییه، تۆ ماندوویت» کۆتر به ئارامی ههنگاو به ههنگاو باز به ره و تهختی نوستن ده بات و یارمه تیی پاکشانی ده دات. دوا ی ئه وه ی باز له سه ر جیگه راده کشی، کۆتر به ئارامی مه لافه ده دات به سه ریدا، ده مانچه که ی له ده ست ده گریت و دایده نیته سه ر میزی بچوکی ته نیشته. کۆتر چه ند خوله ک به سه ر باز وه راده وه ستن و لئی ده پوانی. ئه و پووناکییه ی له دهرگاوه خۆی ده که یه نیته ژوره وه، دیسان به سه ر پوخساری باز وه یه و پوخساری نا ئارام، ماندوو و ترساوی پۆشن ده کاته وه. گه رمایه که که مرۆف ده توانی

* به سه ندم بکه، پۆجم ماندوو.

ناوی بنئ میهره بانئ، له دهروونی کۆتردا درووست ده بیئت.

کۆتر لیئ ده پرسئ «تۆ هیجت دهوئ؟»

باز به چاوی به ستراوه وه ده لئ «که میک ئاو، تۆ ده توانی قومیک

ئوام بده بیئت.»

کۆتر له شانشین په رداخه کهی باز پپ له ئاو ده کات و ده بهیئنئ، دهیداتئ. باز که میک خۆی راست ده کاته وه، په رداخ وه رده گریئ و چهند قومی لئ ده خواته وه. کاتیک کۆتر په رداخ وه رده گریئ و دایده نیته سه ر میزی ته نیشت، ئه مجار باز به ئارامی دهستی چه پی ده گریئ، کۆتر دهستی لئ ناززیته وه. دهست، له ناو بیئ ده نگیه کدا ئه وه ندهی چهند خولهک هه ر به و شیوه [ده میئنیه وه] و گه رمایه کی سه یر پاگوپزی هه ر دوویان ده کات. دواپی باز بیئ ئه وهی دهستی به ر دات، دهستی کۆتر به ره و خوار ده کیشئ. کۆتر بیئ دهنگ له ته نیشت ته ختی نووستن له سه ر زهوی به ئه ژنوه داده نیشت. باز بیئ دهنگ، چاو به ستراو، دهستی کۆتر به ئه نگوست و په نجه ی خۆی زۆر به نه رمی ماساژ ده دات. ئارام ئارام. کۆتر که ئیستا له ته نیشت باز دانیشتوه، هه لم و بوئیکی که میک ترشاو و قورسی باز هه ست پئ ده کات. کۆتر سه ری خۆی که میک هه لدینئ و له باز ده پوانئ. نیگا و پوانینی کۆتر له م ئیواره هاوینییه ی که ناری ده ریای ولاتی مه زن؛ دل پپ نه فرهت، تووپه، گومان، خه مگینی، میهره بانئ، دل گه رمی، لیوه کانی کۆتر ده بزوون، چاو ده پوانن. له چاواندا ئاسه واری په ژاره. له چاواندا پرس، ویست، چاوه پوانئ. پرسئ چی؟ ویستی چی؟ چاوه پوانی چی؟ ئیستا روخساری جوانی کۆتر، بی پایان ئارام دیاره. به لام به روخساری شه وه ئاسه وارکی بیئ نه ژمار. پیکه نین؟ گه لئ پیکه نینیش دیاره؟ به لام سه ره رای هه موو شوپن پتیه ک، له گه ل هه موو ههسته تیکه له کان، پوانینیکی زیندوو و ژیا نه خش، جوان و پۆشن.

باز چاره‌گانی ناکاتوهه، هه‌روا چاو نووقاو، ده‌ست، نه‌نگوست و په‌نجه‌ی خۆ‌ی له‌ سه‌ر ده‌ستی کۆتر، به‌ ناو قامک و په‌نجه‌یدا ده‌گه‌رپێتن. دوا‌ی که‌میک، نه‌و ده‌ستی خۆ‌ی به‌ره‌و ژوور، به‌ره‌و مه‌چه‌کی ده‌ستی کۆتر ده‌بات. له‌ مه‌چه‌کی ده‌ستیدا، نیشانه‌یه‌ک، نیشانه‌ی سکروما‌ی کۆتر؛ بیست و چه‌ند ساڵ پێش ئێستا له‌ ولاتی بیابان، دوور خستنه‌وه، کۆچی خه‌لکی چیا‌یی له‌ بیابانی سووتاو، له‌ بیابان نه‌فسه‌ریکی لای تازه‌ پینگه‌یشتووی پر هیا، له‌ جه‌ماوه‌ری کۆچه‌رانیش پیاویکی سمیل باریک و ژنه‌که‌ی، منداله‌که‌یان که‌ تازه‌ هاتۆته‌ دنیا، به‌ یانییه‌کی پووناک و نه‌فسه‌ری تازه‌ ده‌ست به‌کار بوو، سه‌رسوورماو، سه‌یری کۆرپه‌ی تازه‌ له‌ دایک بوو ده‌کات که‌ له‌ باوه‌شی باوکیدا‌یه . «مندالێک، به‌شێکی گیان... چاره‌ بچوکه‌گانی هه‌یشتا باش نه‌پشکووتوون، «پوخساریکی بچوکی خر و پووناک، لووتی وه‌ک لووتی که‌رویشکیک ده‌له‌رزێ. ده‌سته‌ بچوکه‌گانی ده‌جوولینه‌وه، ده‌ست و په‌نجه‌گانی یاری ده‌که‌ن، بۆنیکی گه‌رم، ترشاو و تاییه‌تی لێدیت که‌ نه‌فسه‌ری لاو هه‌رگیز نه‌بییستوهه . نه‌فسه‌ر قامکه‌ گه‌وره‌ی ده‌ستی راستی ده‌با بۆ ده‌ستی منداڵ. منداڵ توند قامکی ده‌گرێ و ده‌یخاته‌ ده‌ستی چه‌پی که‌ له‌ مه‌چه‌کیدا نیشانه‌یه‌کی بچوکی په‌ش دیاره‌...» مندالی دوینێ؛ کۆتری نه‌مپۆ. نه‌فسه‌ری لای دوینێ؛ بازی نه‌مپۆ. ده‌ست و په‌نجه‌ی باز ئێستا به‌ سه‌ر ده‌ست، مه‌چه‌ک و نیشانه‌ی سه‌ر مه‌چه‌کدا ده‌گه‌رن. به‌لام نه‌ ناگای بازی چاو نووقاو، له‌ به‌سه‌ره‌اتی پێشووه‌یه، نه‌ کۆتریش. ژیان به‌ پێچه‌ نادیا‌ری و نه‌ناسراوه‌کانییه‌وه، که‌ زۆریه‌ی جارێن مرۆف ناگاشی لێیان نییه‌، به‌رده‌وامه‌ .

باز وه‌ک نه‌وه‌ی له‌ سه‌ر خۆ چووینت، هه‌ر خه‌ریکه‌، ده‌ست و په‌نجه‌ی ده‌جوولن و له‌ مه‌چه‌ک و نیشانه‌وه به‌ره‌و ژوور، به‌ره‌و شان و گه‌ردن

* هه‌ر شتێک که‌ له‌ کاتی له‌دایک‌بوونه‌وه له‌گه‌ل مرۆف بیت.

دهبنه وه . کۆتر نه خۆی دهجوولینن و نه هیچیش دهلن . به پینچه وانه وه که میکی دیش له تهخت نزیک ده بیته وه . ملوانکه که ی گهردنی که له ناو پووناکییه کی تاردا که میک ده بریقینه وه ، دهنگیکی ناسک دهردینن . ده می ده کرتیه وه ، لیوی ده بزوون ، به لام نهو هیچ نالن . دهستی باز به رهو ژوور ، به رهو مل و گهردن ده بیته وه . شان ، باسک ، گهردن ، گوئ له ژیر قژی دریزه وه . جار جاره به نهرمی ، پیک و پیک به نارامی . پاش ژیر بال ، بال و نهو شوینانه ؛ ده م و لیو ، ده می پیک و پیک و لیوی دریز و قهلهو ، وشک . به لام نارام نارام ته پ . دهست و په نجه له سهر لیوان ، وهک نه وهی که سئکی کویر بیهوئ له بهرده لانیکدا ریگه بدوژیته وه . لیو ده کرتیه وه ، په نجه به سهر لیویدا ده گه پین . هه ناسه یه کی قولی باز ، یه کی دی . دهست ، نهنگوست ، په نجه . لیوی سهر وه ، لووت ، گونا ، ژیر چاو ، بپژانگ ، برۆ ، سهر چاو ، ته ویل ، قز ، قژی شهنگ و به بریسکه ی وهک شه پۆلی ده ریا . له ویوه به رهو خوار ، دیسان مل ، گهردن ، به ده نیکی نهرم ، به ده نیکی شوخ و جوان . هیله کشاوه کانی به ده نی کچه ، جوان . دیسان ته ویل هه رچی چۆنیک بیت ، بن چین ، بن لوچ . دیسان ده م ، لیو ؛ نهرم ، ته پ . لووت ، لووت باریک ، دریز . چاو ، کانی ژین و ژیان ؛ ژیان وه و گه شان وه ، کانییه ک که دنیا له ویوه ده زئ و لیتی هه لده قولن .

ته واو نه م جموجولانه به بن دهنگی له ژووری ...

کۆتر بن دهنگ له باز ده پوانن ، باز بن دهنگ ده گری . نه مجار کولی گریان به سهر کۆتریشدا زال ده بیته . کۆتر بن دهنگ ده گری .

مردن

باز.
کۆتر.

به سهرهاتی باز و کۆتر. پۆمانی ئهوان، گپرانه وهی چاره نووسی
ئهوان. پۆمان ئیدی تهواو ده بیئت، ئیدی کۆتایی گپرانه وهیه. گپرانه وهی
به سهرهاتی باز و کۆتر که به مردن دهستی پیکرد، ئیستا به مردن
تهواو ده بیئت. کۆتر له یه کهم به شی پۆماندا مرد. ئیستاش له به شی
کۆتایی پۆماندا تۆبهی بازه. ئیمه ئیستا دیسان ده گه پیننه وه بۆ
سهرهتا. بۆ سالتپۆژی حوکمداریی ژهنه رال سهردار و ئه و ئیواره ی که
کۆتر کوژرا. ئیمه به بیرى دینینه وه؛ کۆتر له دهره وهی پایتهختی
ولاتی مهزن، له زه و بیه کی چۆل له که نار پوواری شار، له ژیر
پووناکیی ئه ستیره و مانگدا، به سن فیشهک هاته کوشتن. ئه وانه ی
کۆتریان کوشت، بازی له پشته وه که له بچه کراویشیان هه لگرت و له وئ،
له و خاکه ی بوو به گۆپ و مه زاری کۆتر، دوور که و تنه وه .

ئیستا دواى ئه م گه شته درێژه مان، له سه ر پێگه ی به سه رهاتی
باز و کۆتر، دیسان ده گه پیننه وه بۆ سه رهتای پۆمان. بۆ لای باز و
پیاوکوژه کان که بازیان هه لگرتووه و ده بیهن. باز له نیوان بکوژانی

کۆتردا دهپوات. مندالی مردن که بووه وهستای مردن و کوشتن، ئیستا دیسان بهرهو مردن، بهرهو ئه و شوینهی لیوهی هاتبوو، دهپوات. باز که میری مردن و کوشتن بوو، ئیستا بووته ئه سیری مردن. بهائی باز که بن ترس به سهر مردندا دهچوو، ئیستا دوی مردنی کۆتر، له مردن دهترسی، زۆر دهترسی.

ئیستا ئیمه له بهری دیکهی شارین. کۆتر له بهری سهروهوی شار هاته کوشتن. بازیش له بهری خواروو [دهکوژی] و دوو هۆگری چاره نووسیک، هه ریهک له بهریکی شار که کاریگری له سهر چاره نووسیای داناوه، دهمرن.

به لام پیش ئه وهی بکهوینه شوین باز و کاتهکانی کۆتایی مردن، من، بیژهری ئه م پۆمانه، ده بن زانیارییهکی کۆتایی بدهم؛ دوی کارت پۆستالی کۆتر، ئیدی هه والیکم له کۆتر وهرنه گرت. من به هیوای هه والیک بووم، جار جاره دهچووم بۆ ناوهندی یهکیه تیی نووسهران، جار جاره ته له فۆنم ده کرد تاوه کوو بزانه که نامه یهک، کار پۆستالیک، هه والیک بۆ من نه هاتوه. به لام نه نامه، نه هه والیک نه هات. کارت پۆستال بووه دوا په یوه ندیی من و ئه و کچه چاو جوانه. هه رچه نده من هه والیکم لێ نه زانی، هه والی مردنی ئه وم له پۆژنامه یهکی ئه و ولاته دا خوینده وه. پۆژیک، با بلین ئه وه ندهی مانگیک دوی کارت پۆستالی ئه و کچه خویندکاره ی ئه ده بیاتی فه ره نسی، من بۆ کاریک چووم بو کتیبخانه ی ئه و گه ره که ی لێ ده ژیا م. ده بوو ستافی کتیبخانه ببینم. من که میک زووتر له کاتی دیدار، چوومه کتیبخانه بۆ ئه وهی سه یری بریک پۆژنامه و گۆژار بکه م. له و کاته دا، له سالۆنی خویندنه وهی کتیب و پۆژنامه، به ریکه وت، له پۆژنامه یهکی پۆژانه ی ئه و ولاتی کوشتن و مردنه دا، وهک هه والیک ی زۆر بچووک، مردنی ئه و و بازم خوینده وه. هه والیک له گه ل وینه ی هه ردووکیان که ناویانی هه لدا بوو و باسی مردنی

هردوکیانی کردبوو. هر کام، له بهریکی شار، له کهناری پوویار. له و کاته‌دا، به‌لی، ده‌توانم بلیم ترورسکه‌ی نووسینی ئەم پۆمانه داگیرسا. زانیاری هر ئەوه‌نده‌یه .

ئێستا چه‌ند سال دوا‌ی داگیرسانی ترورسکه‌ی پۆمان، ئیمه‌ گه‌یشتینه کۆتایی پۆمان و هر وه‌ها کۆتایی به‌سه‌رهاتی باز. باز ده‌پوا، بی ئەوه‌ی ئاگای له پیکردنی خۆی و هه‌نگاه‌کانی بیت. سه‌رگێژ، سه‌ری داخستوه و پێده‌کات. دوا‌ی کوشتنی کۆتر، پیاوکۆژه‌کان ئەویان سواری مینی بوس کرد، ماوه‌یه‌ک به‌ ده‌ور و به‌ری شاردا گه‌ران، دواتریش هاتن بۆ ئەم شوینه‌ی ئێستا پێیدا پێده‌که‌ن. ئێستا ئەوان ده‌پۆن. هر وه‌ک پۆشتنیان له به‌ری ژوووی شار. باز و چوار که‌س له‌گه‌لی، پیکه‌وه. قورس، ئارام، به‌ بن‌ده‌نگی، له ناو ئارامیه‌کی بن‌پایاندا. ئەو دووکه‌سه‌ی فه‌رمانده‌ی ده‌سته‌ن، دیسان له لای مینی بوس پراوه‌ستان. دونه‌یا بن‌ده‌نگه‌. باز بن‌ده‌نگه‌. بکوژان بن‌ده‌نگن. شه‌و پۆشتوه، به‌لام مانگ و ئەستێزه‌ هێشتاش به‌ ره‌نگیکی مه‌یله‌و سوور ده‌دره‌وشینه‌وه. ئێستا له ده‌نگی هه‌نگاه‌کانیان، ده‌نگی ئاوی پوویار و ده‌نگی مێش و مێشوله‌ زیاتر، ده‌نگیکی دی نابیسترئ. ده‌نگی قوولی شاریش ئێستا هاتۆته‌ برین. به‌لام گلۆپه‌کانی شار، ئەو شه‌وقه‌ی له شار به‌رز ده‌بێته‌وه، هێشتاش وه‌ک ئەوه‌ی گۆفه‌ندیان گرتبئ، ده‌دره‌وشینه‌وه. به‌لام باز نه‌ سه‌یری ئەستێزه‌ و مانگ و نه‌ سه‌یری شه‌وقه‌کانی شار ده‌کات و نه‌ ده‌نگه‌کانی شه‌و ده‌بیسترئ.

هه‌موو شتیک پارچه‌ بووه، بلآو بووه، هه‌چ شتیک به‌ مسۆگه‌ری، به‌ ته‌واوی دیار نییه‌ و ناگاته‌ گوێی باز و باز نابیسترئ. وه‌ک ئەوه‌ی هه‌موو شتیک، هه‌موو زیان ئێستا له ناو خه‌ویک، له ناو خه‌وینکدا بیت. سه‌رنجی ئەو له سه‌ر هه‌چ شتیک نییه‌. ئەو ته‌نیا به‌ سه‌ختی، به‌ دوا و ره‌ی خۆی پێده‌کات. به‌ ترسه‌وه، ترسێکی ئاشکرا، دیار و

یه کجار گوره. ترسیک که تا ئیستا قهت پئی ناشنا نه بوو، له هیچ شتیکی دی ناچیت.

پووبار، پووباریک که له ژبانی بازدا جار جاره به باشی، جار جاره ش به خراپی شوینیکی پته وی گرتوو، له بهری خواروی شماره وهش، که میک دورتر له باز و نهوانی دی، به شه و قیقی بپ پایانه وه دیاره. وهک بلئی مانگ و نه ستیره نیشتوننه ته سر ئاوی پووبار، وهک بلئی ئاو و مانگ و نه ستیره پتکه وه بوونه ته یهک. دونیا گهرمه، بوئیکی تیکه لئی گیا و پوش و خاک له دهر و دهشت هه لده ستن.

باز چی بلئی، چی بکات؟ باز لاقه کانی سست و بلاو هه لده گریت و بیر ده کاته وه. باز ده توانی چی بکات؟ ژبانیکی نه وه نده په نگین، قایم و تیکوشه رانه تا به ئیره هات. لیره به دواوه ئیدی تاریکه، وهک نه و پرده تاریکه ی به سر مندالیدا کشاوه. باز چیهای دیت، چی ژبیا، چی نه ژبیا! به لام دواپی، دوا ی نه و هه موو دیتن و ژبانه، ئیدی په رده ی نه دیتن و ون بوونه. ئیدی هه موو شت، هیواکانی مندالی و لاوی، فیژیونی گهنجی، جوش و خرۆشی ژبانی تاز، ته مهنی لاوی، ویست و مرازی لاوی، درۆ، فیل، فریو، گمه، په سن، سوور بوون و ئاواتی بلند بوون، گه یشتن به ده سالات و به ریوه به رایه تی، هه ر هه مووی ده بیته چله پوشیک که ئیستا پئی پیدا ده نیت. کج ده یزانی که هه موو شتیک ئاوه ها ته واو ده بیته؟ شه، تیکوشان ماندوویه تی، وه، سهختی، ئالۆزی، خه بات، خوین، ئاره قه، توندوتیژی و لینگه پانیکی به سالان. به سالان لینگه پان ئیدی ئیستا ده بیته شتیکی هیچ و پووج، وهک پوش و په لاشی سر زه وی. له دوا ی باز چی ده میتن؟ بلئی باز. باز بپ ده نگ، ماندوو، دل پر بیر ده کاته وه. بلئی جگه له هه ر دوو کوره که ته له دوا ی تو چی ده میتن؟ بلئی له دوا ی نه و هه یه جان، جوش، کول، حه ز، نه شق، خو شه ویستی، تووره یی، چا و چنۆکی، کین، نه فرهت،

توندوتیژی، زۆرداری، به‌به‌رییه‌ت، دزایه‌تی و دوژمنایه‌تی که ته‌مه‌نیکی تیکه‌لیان ساز کرد، چی ده‌مینن؟ به‌لئن، پیاسه‌ی ته‌مه‌نیکی بئ‌که‌س، به‌لام به‌هینز، جوامیر، دل‌سۆز و هه‌نگاوی سالانیکی دریز، مروفنیکی هه‌تیو، به‌لام به‌وه‌فا، له‌خۆ بردوو، ئیستا لیتره‌ کۆتایی پئ‌دیت. به‌لئن، ته‌مه‌نیکی بئ‌که‌س، به‌ بئ‌که‌سی ده‌ستی پئ‌کرد و به‌ بئ‌که‌سی ته‌واو ده‌بئ‌. به‌لئن وه‌هایه، قوربانیه‌ک که بووه‌ جه‌ل‌لاد، ئیستا دیسان وه‌ک قوریانی، دل‌ پز، زیز، ماندوو، سه‌ر و دل‌ نازاراوی، داشکاو ده‌پوا. هه‌چ شتی‌ک نییه‌ که بتوانن بیکات، بتوانن بی‌لئن، هه‌چ شتی‌ک نییه‌.

ئهو کچه‌ شیرینه‌ی له‌ کۆتاییه‌کانی بازدا هاته‌ ناو ژیا‌نی، دینه‌وه‌ یادی. چاوه‌کانی به‌ر له‌وه‌ی فیشه‌ک به‌ سه‌ریه‌وه‌ بنه‌رن، دینه‌وه‌ یادی باز. چاو، چاوه‌کانی کۆتر له‌ دوا چرکه‌ساته‌کاندا؛ چاری کراوه، بریقاوه، وه‌ک ده‌نکه‌ ئه‌لماس، چاوانی که‌سیکی سه‌رسوو‌پماو، پازی بوو، شیت. چاوانی که‌سیک که‌ شته‌ هه‌ره‌ بنه‌ره‌تییه‌کانی ژیا‌نیک، مان و مردن، پیکه‌وه‌ ده‌ژی. چاوانیک که‌ مردن و ترسی مردن به‌کراست زۆر به‌ ناشکراو و کراوه‌ ده‌گو‌یزیته‌وه‌ ناو دل‌ و پۆخی باز. چاوانی له‌خۆ بایی، سه‌ری‌لند، به‌لام ترساو، بئ‌ه‌یوای به‌ شه‌پۆلانی لافاوی مه‌رگ، که‌ باز هه‌رگیز به‌و سه‌یرییه‌ نه‌یدی‌تبوون.

کۆتر که‌وت. ئه‌ستیره‌ و مانگ بوونه‌ شایه‌تی که‌وتنی.

بازیش ده‌که‌وئ. ئهو ده‌زانن. ئیستا له‌وانه‌یه‌ پاش که‌میکی دی، نه‌ زۆر، به‌لام پاش ماوه‌یه‌ک. ئهو مردنه‌ی له‌ ئه‌می تیدا ده‌ژیا، به‌لام زۆر لئی دوور بوو، ئیستا به‌ ده‌ورییه‌وه‌، ئه‌وه‌نده‌ نزیکه‌ لئی. هه‌ر وه‌ک کۆتر ئه‌میش ده‌که‌وئ، به‌ ده‌ستی هاو‌پئ‌ و دوستان‌ی مان و نه‌مانی. ئه‌ستیره‌ و مانگ ده‌بنه‌ شایه‌تی که‌وتنی ئه‌میش. ئه‌ستیره‌ و مانگ؛ وه‌ها لیتره، له‌وه‌ی، له‌ ئاسمانان، له‌ سه‌ر هه‌موو کات، پۆز، پۆزگار و زه‌مه‌نه‌کان، له‌ سه‌ر هه‌موو تاک و کۆمه‌لیک، له‌ سه‌ر هه‌موو شه‌وق

و تاریکیهک. وهها پروناک، درهوشاوه، تاههتایی و نهمر. نهستیره و مانگ؛ شایهتی بئلايهن، بئدهنگ، بئزار و بئزمانی هه موو ژيانی نهو. نهک هه شایهت، دؤست، هه فال، هاوپئی پوگهش و پروناکی هه موو ژيانی نهو، بوونه وهه هه ره بئ زیانه کانی ناو ژيانی نهو.

له ناکاو نیستا باز که له ناو شه پۆله کانی دل و میشکی خۆیدا وهک جۆلانه وهیک دیت و دهپوا، گلۆر ده بیته وه و دهکه ویتنه سه ره زهوی. لاقی له بهردیک که نایبینی هه لدهکه ویت و ده مهو پوو دهکه ویت. بئ پاریز ناله یهکی لئ بهرز ده بیته وه. لووت و ته ویلی ده کزیتنه وه، به لام شتی سهیر، له زه ویدا بۆنی گیا و پووش و خاک ده گاته لووتی. نهو هیز له خۆی ده کات که هه لستنی، به لام ناتوانی. دهسته که له بچه کراوه کانی ناهیلن که خۆی بجوولیتنی. نه وهندهی چهند خولهک له زهوی هه روا به بازاره وه له سه ره شان پاکشاو ده مینیتنه وه. پاشان دووان له و که سانهی له که لین دین، شانی ده گرن و به رزی ده که نه وه، ناوچه وانسی دیشن، شتیکی خهست و گهرم له لووتی به ره و خوار به ناو تاله کانی سمیلیدا، به ره و لیوی دیت. باز به زمان، ناوی خهستی سه ره لیوی سه ره وه و سمیلی تام ده کات، خوینه، تامی ترشاوی خوینه.

باز خۆی کۆ ده کاته وه، سه ره تا به بئ دهنگی سهیری که سانی ده ور و پشتی ده کات، دوايش بۆ دوور، بۆ پوو بار، بۆ پروناکی ناوی پوو بار، بۆ شار و نهو شه وقانهی له سه ره شار ده دره وشیتنه وه، ده پوانی. دواتریش تعاشای ناسمان و مانگ و نهستیره ده کات. سه ره پای نیشی پوخسار و ناوچه وان، ههچ نالن، هه روا که میک سه ره بهرز ده پوانی. فینکایه کی یه کجار سووکی شنه بایه کی نارام و نادیار، نه وهندهی چهند خولهک به پوخساریدا ده که پئی. له دووره وه، یه کجار دوور قرووسکه قرووسکی سه گیک ده گاته گوئی. باز نارام راده وه ستنی. سهیره! که وتنه که ی، نیشی ناوچه وان و ته ویل و پوخساری، خوین و گهرمای خوین نهو هه ور

دهکاتوه. سهیره ئه و ئیستا ده زانیت؛ که تینووه. «جگه ریهک بدهنه من» باز ئارام و هیور چند جارن خۆزگه که ی دهخواتوه، زمانی به سه لیتی وشکیدا دهگه پینن و ئه مه ده لئ. به لام کهسانی دور و پشت هیچ نالین، کهس هیچ ناکات. دوا ی ماوه یهک بیهنگی، باز دووباره ی دهکاتوه؛ «جگه ریهک بدهنه من...» باز ده په یفنا ئه و له دهنگی خۆی سهیر ده مینن. دهنگ وهک ئولانیکی یه کجار بهرز دهکاته گویتی ئه و. دهنگ له میشک، پۆج و دلی ئه ودا ئولان ده دات. ئه و دهنگی دوا ی مردنی کۆتر هاتبووه برین، دهنگیک که دوا ی که میکی دی دیته برین، ئیستا بانگ دهکات، گازنده دهکات. گازنده؟ نا، تکا و پچا؟ نا، فه رمان و ئه مر؟ نا. ئولانی دهنگ، نهک له بهر ئه و جۆره دهنگانه یه، ئولان له بهر ماندوو یه تیی دل، میشک و پۆجی بازه.

«جگه ریهک بدهنه من...»

ئیستا باز ده مانچه کان، ده مانچه کانی دهستی ئه وان؛ دوو دانه سمیت - ویلسون، فالتیرکی ئه لمانی و باریتایهک هاوشیوه ی ده مانچه که ی خۆی، ده بینن. ده مانچه به دهسته وهن. ئیستا ئه و ده مانچه پووتانه، ده مانچه که ی باز که هه میسه فیشهکی له بهردا بوو، ده سته سه رکردنه که ئی ئه و سهر له به یانییه ی که ناری ده ریا دینتیه وه یادی. هه موو شتیک به خیرایی برووسکه یهک پوویدا. هه موو شتیک له بهر ئه و ئازاره ی که سهری بازی ته زاندبوو، نه وی گیتز کردبوو، له ناو ته م و مژیکدا بوو. هه موو شت له بهر ده رگای هاوینه هه واره وه دهستی پیکرد، یانیش به پیچه وانه وه هه موو شت هه ر له ویدا کۆتایی پین هات. به لام حه یف کاتیک ئه و پینچ که سه ی که له بهر ده رگای ئه و هاوینه هه واره ی باز و کۆتر خۆیان تیدا شار دبووه، هیرشیان کرده سهر باز، ئه و ده رفه تی هه لگرتن و کیشانی ده مانچه که ی به ده ست نه هینا. ئه گه ر ئه و ئه وه نده ی چرکه ساتیک ده رفه تی ده ست که وتبا،

بیگومان دهستی دهکردهوه . بهلئی ئه وه کورژا، بهلام هندیک لهوانیشی دهکوشت و پیده چوو نهوکات کۆتر پزگار بووبا، لهوانهش بوو له ناو ئه و ئالۆزییه دا ئه وهلی ههلاتنی دهست کهوتبا . بهلام نهبوو. ژانه سه، میگرتنی وپرانکه به سه ریدا زال بوو. باز بووه هۆکار، گهر ئه و بۆ ههتوان و دهرفهوشی و پرسپاری پاسپۆرتهکان نهدهچوو هه گوند، ئه وان بازیان نهدهدیت و نهدهکهوتنه شوینی و له بهر ده رگای هاوینه ههوار دهستبه سهریان نهدهکرد. باز بوو به هۆکاری هه م مردنی کۆتر و هه م خووشی . ئه وه مانچه بینه هاوتایه، که ئه وه ک یاری خوئی هه میشه له گه ل خوئی ده یگه راند و هه میشه هه سته یکی به روا [به خو بوون]، به هیزی، مه غرووری، ده سه لات و وریایی ده دایه ئه و، ئیستا له کوپیه، له ده سته ی کیدایه ؟ ئه وان گیران و هه موو شته کانیش له گه لیان. له گوند کاتیکی ئه و چوو بۆ گوند، ده فته ریکی نوپی گه وری خه ت دار و به رگ سووری شی کرئ تاکوو کۆتر شیعی نوپی نهوین و نهوینداری تیدا بنووسیبا . کاتیکی ئه وه ده سته گیر کرا، ده فته ر و دوو پینووسیش له ژیر بالیدا بوون. به ده سته یکه وه زه رفی میوه، سه وزه، خو اردن و خو ادنه وه، له ژیر بالئی ده سته که ی دیکه شیدا زه رفیکی باریکی پینووس و ده فته ر، ده رمان، پاکه ت و کاغه زی نامه . بار سووک بوو، به لام هه ر ئه وانه بازی له ده ست [و پین] خه ست. له وانه شه هه ر له بهر ئه وانه باز نه یه توانی ده ست بکاته وه .

یه ک له که سانی ده وری، جگه ره یه کی داگیرساو به ده سته وه دپته پیش باز پاده وستن . به ریز و ریزداری، به ئارامی جگه ره ده خاته سه ر لیوی باز که به خوین و تف ته پ بووه . له م کاته دا چاوی باز به چاوی ئه و که سه بالا به رزه قه له وه ده که وئ . چاوانی باز؛ ئارام، ترساو، زین، ماندوو، له وانه شه وه ک چاوی کۆتر . چاوانی ئه و که سه؛ به تال، که میک به تال، نه گه رما و پرووناکییه ک، نه توو په یی، کین، نه فره ت، ترس،

گومان یانیش شتیکی دی. هر تهنیا به تال. گلو چاوانی منیش له و لاته وهما بوون؟ باز بیر ده کاتوه، گلو که سانی پیاو کوژ، خوین پیژ هروهما به تال، بن ههست، بن جمن؟

باز چند مژ له جگهره ده کیشین. سه ری خوئی که میک به رز ده کاتوه، قالیچهی نهستیزان، سینیی زیریینی مانگ له ویی له سه ره وهن. هر چنده شه وه نه هوریک، نه په شاییهک ناکه ویته بهر چاری باز، له که ناریشیدا چند نهستیره ی دی، گوره و مه یله و سوور. نهستیره له دوروهه زیندار وهک برووسکه یهک، پر شوق چه خماخه ده دات.

نایا باز به یقین؟ نه و بیاریته وه؟ ستران بلئی وهک کوتر به لام به ئاوازی خوئی، له بهر خووه ده بیبیرئی؟ بقیرینئی و بلئی «نا، وهما نابئی، پیویسته زینانی من وهما ته واو نه بئی!... وهما بئی شوپ ون نه بئی!...» نا، نه و هیچ نالئی و هیچ ناکات، تهنیا جگهره ده کیشیت. نه و ههست پیده کات؛ دووکه لئی جگهره شه پؤل شه پؤل به ره و ده روونی دهروات، شه پؤل شه پؤل دل و میشکی هیور ده کاتوه. مژیکئی دی، نارام چاو له نهستیزان، و پیده چی که میک خوشحال... نه م نارامییه، نه م بن دهنگییه. نه دهنگ، نه سه دا. له هه موو جوژه جموجؤل، هر شیوه هات و چو به دور، به کجار دور. نه فاس، دووکه ل له ده روونی نه ودا، له پیش چاوانی، شه پؤل شه پؤل، نارامییهک ده رژینئی به سه ر نه و و دهور و به ریدا.

به لام له م کاتدا دهنگ به رز ده بیته وه، نه مجار دهنگی ته قه یهک نارامییه ده ر و دهشت ده شله قینئی. نه مجار شه پؤلکی ناگر له پشت بازوه داده گیرسن و بن دهنگی تیک ده دات. له م کاتدا ناگریک له گهردنن بازدا داده گیرسن، ئیستا باز به هیزنی ناگر ده هه ژئی، ده نووشتیته وه و ده که ویته سه ر چوک. نه مجار ناگر شه پؤل شه پؤل له ده روون، دل، میشک و به ده نی بازدا بلاو ده بیته وه.

به لام سهیره جگه ره دانه که وتووه، هه نوکesh به ده می بازه وهیه . باز له سر چۆک پاده وههستن، نه وهندهی که میگ بو نه وهی بزانی چی بووه، شتیکی خهست، خوین، خوینی گهرم له ژیر کراسه هاوینییه که یه وه به ره و خوار ده بیته وه . کراس و پانتولی که تان ته پر ده بن . به لن باز تیده گات، خوینیکی زوری لن ده پوات . به لام جگه ره ... نه و نیگای له ناسمانان . مژیکی به کجار قوول له جگه ره ده دات، دووکه ل شه پۆل شه پۆل ده پوا، خوین ده پوا، باز توانای نامینن، هه ناسه ی له بهر ده برین . باز سهیری پوو یار ده کات که نیستا له بهرانبه ریدا بریقه ی دیت . پوو یار شه پۆل شه پۆل شه وق ده داته وه . نا، وه ها نابن، باز ده بن خوی بگه یه نیتته پوو یار . باز تینووه، ده بن له ئاوی چه م بخواته وه . ده بن خوی بهر بداته وه نامیزی چه می دره وشاوه . ده بن روویار باز له نامیزی خویدا بیات به ره و دره یای نااشنا .

باز به هه موو توانا و وهی خویه وه هه وئی ههستان ده دات، به لام سهخته، دهسته کانی له پشته وه که له بچه کراون . به لام نه و ده بن هه لستیت . وه، جاریکی دی . نه و لاقی خوی هه لدینن . وه . به ئارامی نه وی دیش پاش که میگ هه لدینن . نیستا به پیوه پاره ستاوه . ده یه وئی بروات، به کراست به ره و پوو یار، به ره و ئا، به ره و شه وق و پووناکی . ژانیکی بن کوتایی به سه ریدا دیت، چند جاران به توندی ده هه ژن، به لام به پیوه یه، ده بن بروات . بن نه وهی سهیری دور و بهر و کهسانی دور و بهری بکات، یان هه لگه پرته وه، هه نگاویک به ره و پیش هه لده گرین، هه نگاویکی دی، یه کی دی، یه کی دی . به لام له م کاته دا دهنگی ته قه یه کی دی دور و دهشت ده گریتته وه . نه مجار باز پاده وههستن . هه موو جهسته ی باز وهک نه وهی که وتبیته بهر شه پۆلی لافاویکی بههار، دیت و ده چیت . به لام ناکه وئی، به پیوه، توند پین به زویدا ده نن . جگه رهش دانا که وئی . نه فه سیکی دی، دووکه ل شه پۆل شه پۆل .

ژان شه پۆل شه پۆل. ئاو شه پۆل شه پۆل. پۆشتن، دیسان، جارێکی دی،
ههنگاو به ههنگاو. پووێبار، به رهو پووێبار. نه مجار چه خماخه یه کی دی.
ته قه یه کی دی زگی بێ دهنگی سرووشت و شهو ده قله شینن. نه مجار باز
ده کهوئ، نه مجار...

نه مجار باز، هه ره که کۆتر له سه ره خاکی دایک، له هاوینی
که رمدا، ئیدی له زهوی هه ئناستن.